Punch

Humoristisk illustreret Ugeblad.

Udkom 1873-95.

Mere om tidsskriftet på:

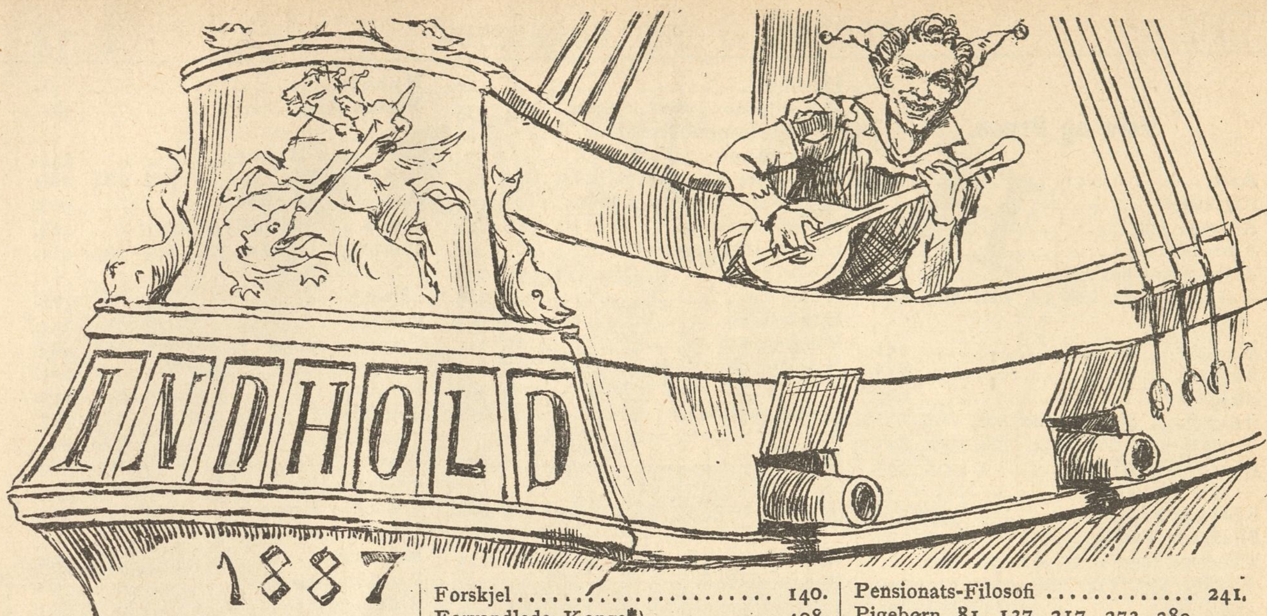
https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p172914.htm

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

PUNCH 1887

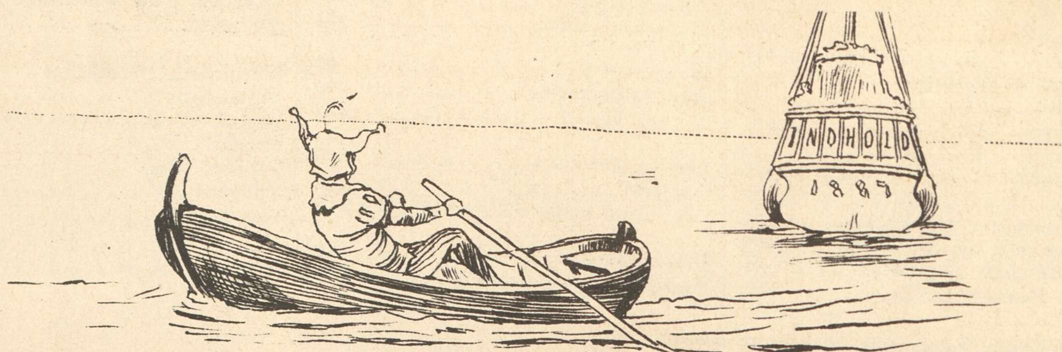
Som Enhedsmærke for »vore Venner«
En »trigonometrisk« Duel kan vi ta'e;
Thi med deres Enighed det hænder,
At den kom i Aar de trekantet fra.

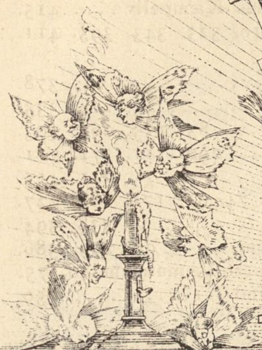
Billeder i Farvetryk.

*) Politiske, kommunale og literære Emner.

Vers og Prosa.

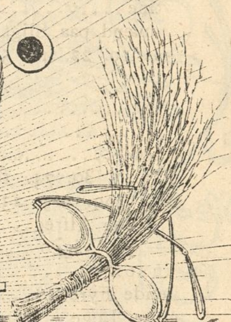

PUNCH.

En Gisning.

— Hør Anna! Hvor kan det være, at alle Folk ønsker Fader »glædeligt Nytaar«, og han bliver mere og mere gal i Hovedet.

— Jo, Peter! Det er vist bare for at se, om de dog ikke kan faa ham i godt Humør igjen.

I Fremtiden.

Uagtet det i Lovens Ord er
Forbudet strængelig at spaa,
Man dog, hvad Nytaar bringe maa,
Saa grumme gjerne eftersporer.
Derfor i Kortene vi har
Set Anno *Syv-og-firs*, forinden
Det selv har gjort os Skæbnen klar
Og al Ting bragt, sig selv saagar,
I Vinden.

Først faar vi Valg, og skal man tro
Paa Venstrepressens Hypothese,
Gaar Venstre frem i alle Kredse
Og kaprer alle hundred-to.
Men, selv naar den bevidste Magt
Faar Plads saa højt paa Folketinden,
«Hvad kan det nytte?» bli'er der sagt,
Sig selv den atter dog faar bragt
I Vinden.

Men kan den ikke triumfere
Paa Taburetten, er der Spor
Af, at den som JENS BUSK i Fjor
Vil Folket demoralisere.
BERG ta'er hvert Mandfolk, medens BRANDES demoraliserer Kvinden,
Hvorved man sikkert hjælpe kan
Enhver renlivet Venstremand
I Vinden.

For Resten ingen skal i Aar
Ad voresches Profeter grine;
Thi af *Legatet Albertine*
En Ærestøtte GEORG faar;
Og langtfra i en Skamme-Krohg
Den bliver rejst; nej, man kan find'en
Paa Frue Plads, hvor Tankens Aag
Han bringer med en *Børne-Bog*
I Vinden.

I øvrigt skose vil «Hr. *Greven*»
De sure Landstingsrønnebær,
Og skjønt han selv for dreven er,
Faar han dog ESTRUP ej fordreven.
Sit Hoved lagde han i Blød —
Da Venstres Rifler røg af Pinden —
Og paa «*loyal Forhandling*» bød,
Som kommer — det har ingen Nød —
I Vinden.

— Dog mens i Verden rundt omkring
Alt staar paa Ufred og paa Fare,
Vil Venstre Forsvarssagen klare
Ved helst at gjøre ingen Ting.
Trekroner tog det gjerne bort
For ej at irritere Fjenden,
Saa hvis vi værge maa for vort,
Kan Venstres «Danskhed» komme haardt
I Vinden.

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren **Bjørnsjerne Bjørnson**

p. t. Paris.

Hoho Deres. Velærværtihej! Gelejelit Nytaar og Tak for det gamle fra Sammes immer væk hulsalije gamle sjemytlië Tyroler havendes bekommet lie sin Sillesalat og en lille Dram Mjød paa Maarenkvisten a den blaaøjeje Fajebursasynje Jumfru Fylla, samme Diggelam havendes et got Øje te gamle Færtignant, værendes en Knop tel a skaffe hinner Romaner fra Madam Lokes Lejebibliotek tel Gjengældelse. Og Velværtihejen ka trøkke saj en Sneboldt a Alexander Kjællands ejen Jule-Sne i Øjet paa, a vi har hat Sjemytlihej og engen Dekkedarer her i Julen i Valhalla, inte begrivelivis me Grantræ og Sokkergodt og Attrapper og den Slags, men paa gammelnordisk Vis med Flæskestej og Mjøddræk og Frejersgalt, og den gamle Glaje, tømmendes Hornet og afliggendes Løfte paa Frejrs Galt, bandeje paa, a Samme velle som snarest skrive tel Velærværtihejen, hva han nu opfyller, beklagendes inte a kunne velægge Grattelasjonskort fra Freia og di andre smaa Blaaøjeje, villendes gjerne, men Pakken værendes gaaen feil i Juledaene begronnet i Sneforhindringer paa Bifrost, hvor Kjørebanen var tilstobbet og kunde inte befares og har ikke modtaen samme innu. Og Nytaarsaften hade vi Balfaldera med Nytaarsgaver og Deviser og den gamle Glaje haje fabrikeret diverse, ve Oplæsningen a hvelke de gik, som den gamle Ølenslæger sønger i Norens Gujer:

«Asynierne rødmede, di vendte sej og lo.»

Hoho! Hvabehager? Men egner saj inte tel skreftli Kommenikkesjon. Og den gamle Glaje modtog osse en Gave værendes en Kasse Segarer me Devise:

«Her Du faar fra Bohæmens Autores
Di allersomdejliste Stinkadores»,

indeholdendes Hans Jægers «Bohæme», *Krohgs* «Albertine» *og Garborgs* «Mannfolk», *og endskjønt samme Præsang værendes anenym, gjætteje den gamle Glaje lie paa Minutskuddet, a de kom fra den grinagtie Ujhaler Loke, værendes sæl Noet a en Bohæme og havendes engbalsameret Bøjerne paa samme Maaje som den store Krætikker, Dogter Georg Brandesky, modto samme, for a inte Gamlefatter, Odin, den Filur, sku logte Lonten og ligge Beslag paa Degterværkene. Og den Gamle fek jo samme praktiseret uformærket eng i sit ejet Lokaf spækkelerendes paa a stodere dem i Sængen om Aftningen ryendes sai en Havenneser tel. Men dette bekom samme ille, fallendes øjenblækkelien i*

Søvn og Lyset brænnendes ner i Stagen, vorpaa Valhallas Brandvagt, værendes den gamle Potegrist Skerner, kom eng og robte Brand, og der ble Allarm og Einherrierne kom størtendes i Unnerboxer og di Blaaøijeje i Tistiller, og di hvineje og Heimdal trutteje i Gjallarhornet saa falsk som samme hade stoderet Fremskritsmosik i Bajrøjt og Thor kom raslende med Bukkene spændte for den store Dambsluffe og midt i de Horlomhej fek Odin Fengre i alle Værkerne og la Beslag og Enterdikt paa samme lajendes udgaa en Kongjørelse indehollendes a Samme var de bare Sæhrimneri og inte for anstændie Ejenherrier eller Assynnier. Hvorpaa han Gamlefatter har lokket sai inne me di tre Værker og inte lat høre fra saj i 3 hellie Dage. Men den gamle Glaje faaventer a Velærværtihejen som snarest laer udgaa et Hørdebrev forklarendes, om de er Malerklatten Krisjan Krohg eller min gamle goe Ven Sørenssen, der har gort i Sværten, den Gamle inte kænnendes Parolen og maattendes ventelere saj frem som en gammel Mætternik eller Kaulbars, bekommendes hans stoute Aabenhjærtihej ille. Vafor den gamle instændi anmojer om a erholle Velærværtihejens Engstrogsjoner, «Albærtine» anbelangendes me omgaaendes Bifrøstpost svengendes imijlertij Bægeret og nok engang ønskendes Velærværtihejen et gelejelit Nytaar fra hans immervæk sjemytlie gamle

Tyroler-Færtignant.
p. t. Valhalla.

Paa Tørvemosen.

Frit efter *Per Gynt*, 5te Akt.

(Nat. Tørvemose. En Mosebrand har hærget. Chresten Berg løber med Rejseplaid og Paraply langs med Mosen.)

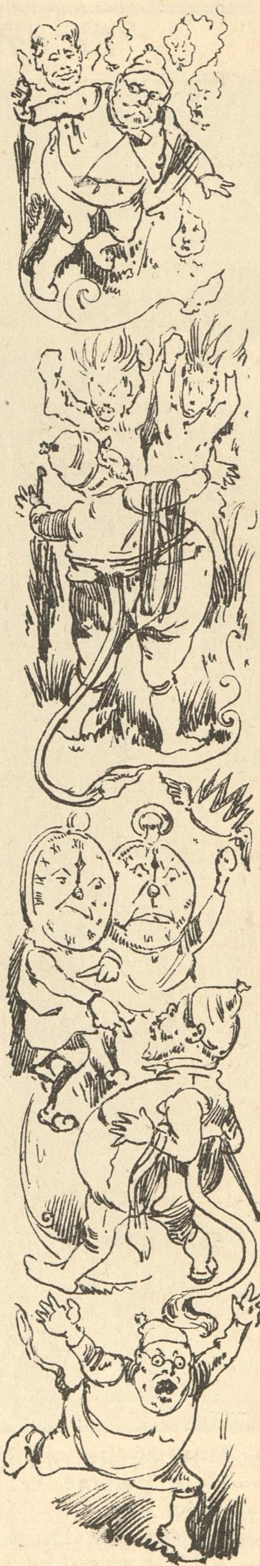

Chresten.
Aske, Emmer, Støv for Vinden.
Her er nok at bygge af.
Stank og Raaddenskab forinden;
«Venstre» er en kalket Grav.
Eedvards Digt og Georgs Viden
Lægger Fod om Pyramiden;
Over den skal Værket højne
Sig med «*Politikens*» Løgne.
Flugt for Alvor, Sky for Anger
Højt i «*Morgengnavet*» pranger,
Fylder Domsbasunen med sit:
Chresten Berg fra Bogø *fecit.*
(lytter).
Hist fra Integadens Porte
Lyder Graad og nidfyldt Sang.
Se, der kommer de smaa Sorte.
(sparker)
Væk! I gjør mig Vejen trang.

De smaa Sorte.
Vi er Snese.
Du skulde betænkt os.
Folketingskredse
Du skulde skænkt os.

Chresten (gaar udenom).
Langeland jeg gav til En —
Det blev Fusk og skæve Ben!

De smaa Sorte.
Til Vejrs vi vilde
Paa grønne Grenen; —
Og her maa vi trille
I Rendestenen.

Chresten.
(snubler)
Georg! Bli'er Du aldrig klog?
Gaar i Spand Du nu med Krohg?
(flygter).

Visnede Love
(flyve for Vinden).
Vi ere Love,
Du skulde fremmet os!
I Udvalg vi sove.
Fælt har vi græmmet os.
Tauber har ædt os
I alle Bugter.
Vi fik aldrig spredt os
Til Krans om Frugter.

Chresten.
Ej omsonst var dog jer Fødsel,
Læg Jer ned og tjen til Gjødsel!

Susning i Luften.
Vi ere Taler,
Du skulde holdt os,
Tusinde Kvaler
Din Tavshed har voldt os.
I din Hjærtegrube
Har vi ligget og ventet —
Vi blev aldrig hentet.
Gift i Din Strube!

Chresten.
Gift i Dig, Dit dumme Snak!
Tidt paa Jer jeg Halsen knak.
(skyder Gjenvej).

Noes & Nielsen
(viser sig i Taagen).
Vi er de tvende,
Hvem Dommen fældte,
Da Borup behænde
Ned vi heldte.
Du skulde værget os
I Nød og Trængsel!
Du skulde bjerget os
Fra Straf og Fængsel!

Chresten.
Trods Oktavii megen Talen
Fik jeg selv jo med paa Halen.

Itubrækkede Folkeuhre.
Sejerværket
Bær Du i Lommen;
For «Enhedsmærket»
Slog Du paa Trommen!
Men Fremskridtsviseren
Paa Uhret er brækket,
Ej «Fremskridt» nu priser den:
Fjeren er knækket.

Chresten.
Estrup lod sig ej forknytte;
Han i «Værket» turde spytte.
(haster af Sted).

«Parlamentarismens» Stemme.
Tvi for en Skydsgut!
Hu, Du har væltet mig!
Sne faldt her nys, Gut; —
Stygt har den æltet mig. —
Galt har Du kjørt mig
Ind i Provisorier.
Korsgaard har forført Dig
Med Morgengnavshistorier.

Chresten.
Bedst en Stakkel væk sig skynder.
Skal En bære Korsgaard Synder,
Maa En snart i Bakken segne,
De er' tunge nok, Ens egne.
(løber.)

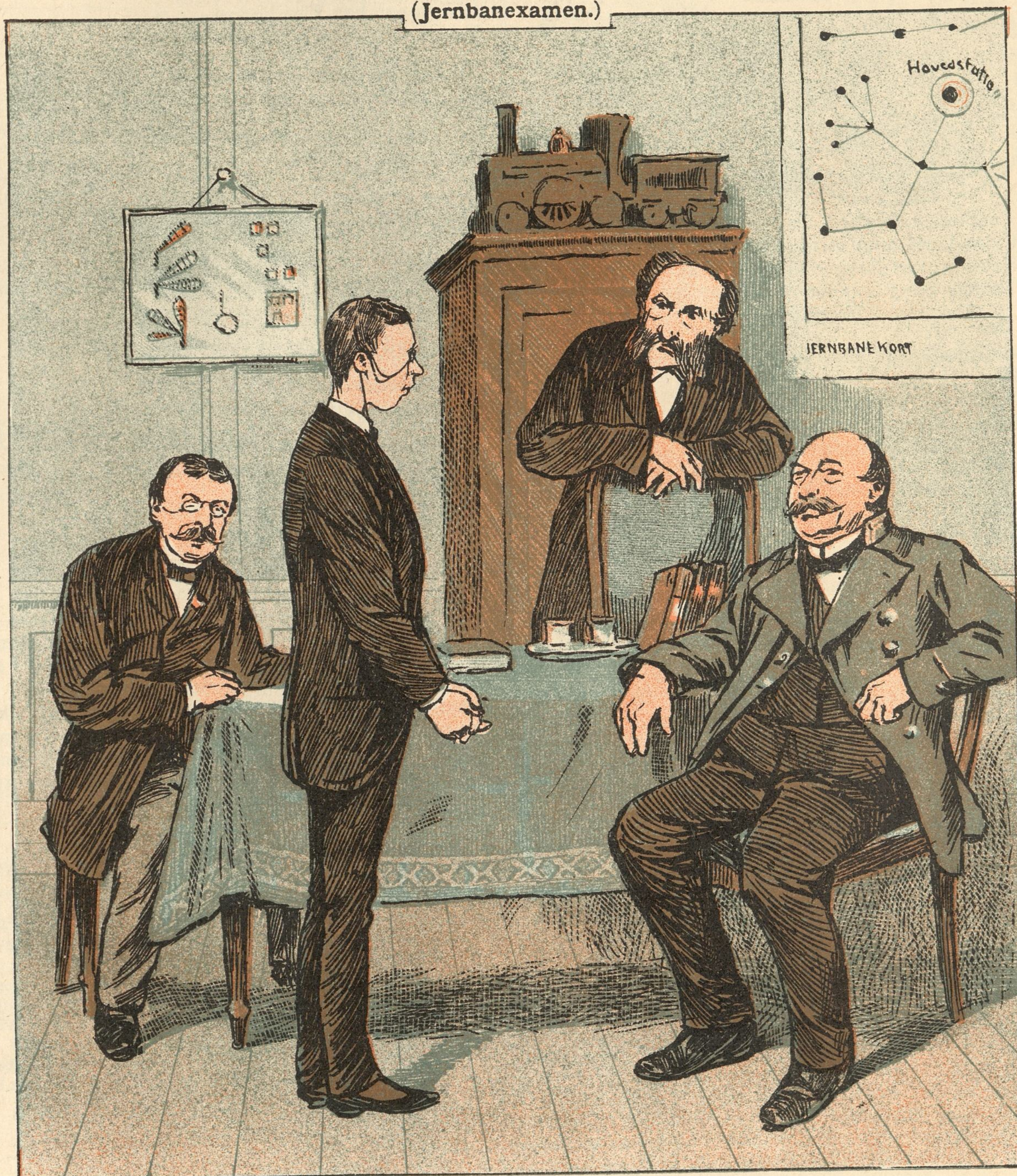
En dyb Terts.

— Maa jeg be' om en Børnebillet!
— Hvor gammel er Du?
— Tolv Aar.
— Ja, saa kan Du ikke gaa for Barn.
— Vil De saa ikke behage at sige De til mig?

Der er ingen Fare.

(Jernbanexamen.)

Examinator: Vil De saa sige mig, hvad det betyder, naar den grønne Lygte er hejst paa Stationen?

Examinand: Ja — hvad det saadan i Almindelighed betyder, ved jeg ikke, men nede i Væggerløse, hvor jeg var, betød det, at nu skulde Skolelæreren komme og spille L'hombre.

Literær Nytaars-Fejde.

Kantate.

O Enighed, o Enighed, du er vort Venstres Gammen!
I det Parti man strax forstaar,
Hvad trofast Sammenhold formaar;
Thi en Gang mindst om Aaret slaar
Det sine Pjalter sammen.

Med «fælles Samarbejde» smukt man Vælgerne beværter,
Med Harmoni den ene Dag
Og Dagen efter Vaabenbrag
Docerer man, at der er «Slag»
Endnu i Venstrehjærter.

Og aldrig samme Sammenhold det allermindste fejler,
Selv om Partiet ser med Sorg,
BORCHSENIUS og ST. GEORG
Trods Enighedens faste Borg
Hinanden gjennemhegler.

II.

De yppet har Familietvist.
To gamle Venner var det vist;

Nu tog fra Munden hver sit Blad;
Thi, ak, de maatte skilles ad.

De Tungen begge fik paa Gang!
Det sørgelig i Venstre klang.

Den ene sa'e: «Min fordums Ven,
«Halvdannet est du! stik nu den!»

Den anden sa'e: «Hver literær
«Bro'er Liderlig du strax faar kjær!»

Den første sa'e: «Du vilde jo
«Mig en Professorpost betro!»

Den anden sa'e: «Du kan tro nej!
«Mer paa din Krohg jeg bider ej!»

Saa snakked' man i Øst og Vest
Om GEORG og hans Dydsattest:

«Der er kun et Par Mænd i Nord:
«Min Bror og jeg, jeg og min Bror!»

— Men Venstre sad i Vest og Øst
Med «Enhedsmærket» uden Trøst.

»Rygter«.

Frit efter Politiken.

Rygterne fra Integade vil inte dø. De hører til den Slags Gevæxter, der ikke forgaar saa let. For en Maaned siden hed det sig, at Hørup har aflivet sin sidste Straamand. I Forgemakket til Redaktionslokalet havde Hørup draget sin Hasselkjæp og slaaet den stakkels Nielsen ned paa Stedet. Efterretningen vakte almindelig Sensation i det ganske Evropa, hvor samme Hørup er godt kjendt. Rygtet blev endelig dementeret. En den højeste Oplysning nærstaaende Jødeliterat meddelt sine Trosfæller, at det ikke var den Straamand, men den forrige, som var bleven i høj Grad nedslaaet ved Hørups Opførsel. Saa var det Rygte slaaet ned.

Men der kom hurtig andre. Man fortalte, at de Livjægere. som skulde forbi Hjørnet af Integade, svævede i Dødens Angst. Rygtet om, at Hørup skulde have taget Livet af to Livjægerofficerer, blev ikke dementeret af den højeste Oplysning. Der blev endogsaa hvisket om, at Hørups Helbred ikke var godt; at han ikke en Gang kunde kjende sine egne Medarbejdere, naar han mødte dem i Hof- og Stadsretten, at hans Hukommelse i en betænkelig Grad begyndte at ligne «Enhedsmærket», at han led af Protokolbrand i sit vigtigste Organ, og at han var nødsaget til at styrke sig ved at nyde Bernhard Hoffs Maltsirup, at der var gaaet Menedder i hans nærmeste Omgivelser, hvilket dog senere viste sig at være falsk Forklaring for Retten, o. s. v.

Folk, der staar Integadeorganet meget nær, forsikrer imidlertid, at disse Rygter kun er Opspind af den allerlaveste Oplysning; men desværre er der saa faa fornuftige Folk i Gaden, de fleste er unge Mennesker, der er altfor lettroende, og hvis «*Politiken*» ikke snart strammer sig op og giver den evropæiske Jødepresse et ordentlig Dementi, kan Hørup ligesaa godt strax betragte sig som værende paa en «Anstalt». *H. B.*

Ved Juletid.

Da nogle Venner og Meningsfæller har beklaget sig over, at vore Medarbejdere ved deres Julebesøg ikke har taget de rigtige Nummere op af Morgengnavposen, men immervæk har grebet til Højre, og selv ligeover for de mest rettroende Venstrebutikker har sagt Hus forbi, — saa skal vi her tillade os at oplyse, at vore Medarbejdere i denne rundhaandede Tid har aflagt deres værdifulde Besøg efter Forretningsprincipet: »Noget for noget!« Og hvis vore Meningsfæller vil være en Smule villige til at komme op med Brikkerne, skal vi nok til næste Jul have deres Butikker i velvillig Erindring, hvis vor egen til den Tid ikke skulde være lukket.

Med al Agtelse
Red. af *Morgengnavet.*

Ved Nytaarstid.

At den Potte, som Morgenbladet har slaaet paa Undertegnedes Dør, ikke har efterladt noget Skaar i det »trofaste Samarbejde«, hvilket vi agter at fortsætte «som hidtil«, bevidnes herved.

Den allerhøjeste Oplysning.
p. t. *Integade.*

Weilbacharole.

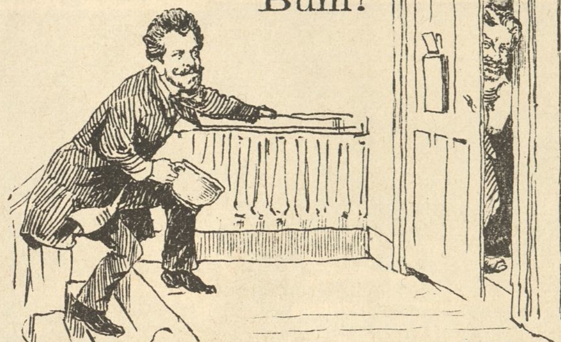
(Frit efter J. L. Heiberg.)

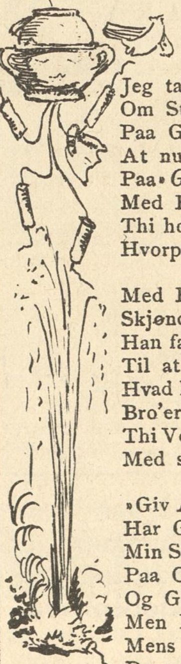
Philip Weilbach, naar du laaner
Peter Hansens Bog din Pen,
Du dig selv for Glemsel skaaner
Og har bredt dig svært i den.
Fredrik Knutzon har du villet
Sænke dybt i Glemsels Favn,
Egen Længsel har du stillet,
Aldrig dog et dybtfølt Savn!

Weilbach, naar man her dig finder
Gjennemsigtig og for klar,
Ak, din Fejlsnak kun os minder
Om den Duft, som Selvroes har.
Meier, du bør ikke klage,
— Selv Karl Madsen føler Savn, —
Trøst dig, at du har tilbage
For din Wiedewelt dit Navn.

Bum!

At Bøller og Børn skyder Nytaar ind
Forbydes nu af Politiet;
Flænger af Glæde man Naboens Skind,
Saa sidder man sørgelig i 'et.
Dog gives der Folk, har Rygtet fortalt,
— Mærkværdige Ting maa man høre,—
Saa konservative, at de radikalt
Gi'er Vennerne Potter paa Døre.

Jeg vil ikke tale om, hvad for en Svir
Det er for begavede Børn
At dundre som Sophus, naar Olaf ham gi'er
En gammel Pot Portvin paa Døren.
Ak, Potten den faldt i Avisen's Skjød,
Og Glæden des værre blev blandet:
Da Portvinen ud i en Rendesten flød,
Gik Sophus og Olaf i Vandet!

Nej, jeg vil kun tale om Folk med Pli,
Om Bentheim's forsorne Talenter,
Hvis rumlende Potter med »Julekort« i
Skal vække de tro Abonnenter.
De gjorde Rabalder, saa det var en Lyst,
Men Ingen vil Slidet belønne! —
Den stakkels Per Palle nu søger sig Trøst
Blandt »Askepot«s Kort-klædte Skjønne.

Jeg taler med Sorg og Beklagelse
Om Stormænd, der sukker og spræller
Paa Grund af den triste Opdagelse,
At nu deres Døre det gjælder:
Paa» *Gnavets*« Kontor kan nu hver lille Pog
Med Bulder og Løjer sig gotte,
Thi hos Georg Brandes de hitted' en Krohg,
Hvorpaa man kan hænge sin Potte.

Med Bæven begynder det nye Aar!
Skjøndt Georg fortvivlet slaar fra sig,
Han faar dog, som Job, kun et Potteskaar
Til at gnide Glorien a' sig.
Hvad kan det nu nytte, at let og pikant (?)
Bro'er Eedevart spytter og spotter,
Thi Vennen Borchsenius werfer briljant
Med sorte smaa Jødepotter.

»Giv Agt!« skriger Bentheim; »Hyt nu dit Skind!
Har Georg ej Rang blandt Profeter?
Min Søn, hold dig Ranch og skyd Nytaar ind
Paa Chresten og hans Kronometer!«
Og Georg han skyder, og Otto han slaar;
Men Enighedsmærkerne tude:
Mens Dagene gryr i det nye Aar,
De mærker, at — — Potten er ude!

Som Omslag medfølger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Hellig tre Konger?

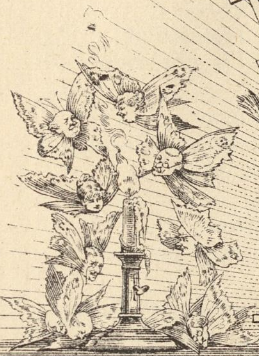
Den hellige Alliances Mænd
Til Østerlandet sig agter hen;
Men Ledestjernen, ja, hvor er den?

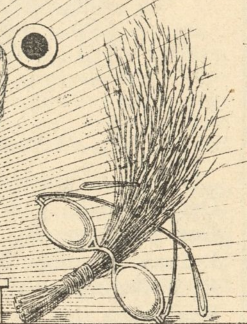
Thi Enigheden, har man erfaret,
Hos dem som «den hellige Grav» just har'et,
Og **den** er nok **ikke** saavel forvaret.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 2. Torsdagen den 13. Januar. 1887.

PUNCH.

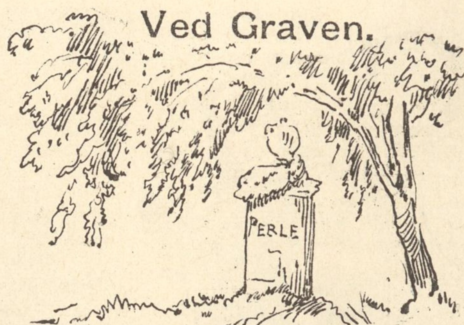

Familietvist.

— Hør Marie! det er dog forfærdeligt, at du altid skal have det sidste Ord.
— Herre Gud Moder! Jeg kan da ikke vide, at du ikke vil sige mere.

Ved Graven.

„Beredt til Døden altid vær!
Den kommer, naar du mindst den tænker nær!"
Den Lærdom er i Sandhed højst fornøden
I disse sørgelige Tider, hvor
Ej Folketingets Hjærte mere slaar!
Nys rejste det sig op fra Julegrøden,
Og, før det har sagt Tak for Mad, saa gaar
Det af ved Døden!

Dets Endeligt unægtelig var trist,
Det »visned«, som man saa', sig selv til sidst;
Trods »Grevens« Kurmethode fo'r det heden
Og tog sit Rejsetøj og drog didhen, hvor Freden
Gjør Ende paa enhver Familietvist.

— Men nu staar vi tilbage ved dets Grav
Saa kummerfulde som et »*Morgengnav*«,
Naar »Enhedsmærket« skal i Brummen;
Thi ved dets Bortgang, som bekjendt,
En lang og rastløs Virksomhed er endt,
Og det har fuldelig fortjent,
At af dets Dyder man opregner Hovedsummen.

Uegennyttigt var det som kun faa, —
Hvad iblandt andre Ting de klare Toner
Af Viggo Bjørnbaks fyrretyve Kroner
Er talende Beviser paa.
Dets Kjærlighed til Fædrelandet
Var hævet over hver en Tvivl;
Man fra dets Flertal aldrig hørte andet
End Taler i begejstret Stil
Om snart at faa et Bolværk dannet
Imod et muligt Attentat fra Kiel —
Helst til førstkommende April!
Hvis det er Løgn, vi bringer her til Torvet,
Er Skylden ikke vor, vi kan ej gjøre for'et.

Medgjørligheden var saa stor,
At en Finanslov slagted' det i Fjor,
Men skaaned' den i Aar, — det er notorisk,
Da samme kom igjen som »provisorisk«.
Med Hensynsfuldhed har det pranget,
Selv naar i Kraft af Folkekaarnes Ret
Den djærve Doktor Pingel langed'
Ud mod det folkedømte Kabinet, —
Og Agtelse det bar for Lov og Dom;
Dets Formand selv kan tale med herom!

Af sand Forhandlingsiver brændte
Det sent og tidlig, Dag og Nat;
Et Faktum, alle klart erkjendte,
Da det fik **13** Millioner sat
Paa sin »Forhandling« som Rabat.
Ak, det har sikkert været for lemfældigt;
Og **13** er et Tal, som vistnok er uheldigt!

— Endogsaa Dyrene det bragte
Human Beskyttelse og viste dem sin Gunst,
Hvad let kan ses, naar vi betragte
De »Pudler«, det barberet har omsonst.
Som Hundeklipper har det Prisen faaet;
— Ak, nu er selv i Hundene det gaaet!

Fred med dets Støv! Nu er herfra det faret
Og hviler langt fra Skygge og Bedrag
Hos Vælgerfolket med sin gode Sag.
— Det Haab, vi har dog ved dets Grav bevaret,
At snart det opstaar og en ny, forklaret,
Forherliget Gestalt faar aabenbaret
Højsalig sjette Fredriks Fødselsdag!

Op og ned.

(Men frit efter »*Politiken*«.)

Det varede længe, inden det blev til Noget! Men saa kom det ogsaa pludselig! Pludselig som Kommandanten i *Don Juan*! Pludselig som Vaabendragerens Tryllehornsignal i *Oberons* sidste Akt!

I Stedet for at styrte Regeringen og Højre ned i Finanslovbehandlingens dybe Afgrund, hvor de strøgne 13 Millioner stod som skarpe Lansespidser, beredte til at spidde Ofrene, maatte hele Venstres hævnfnysende Livvagt danse ud af Kasernen i Takt til Tryllehornets Opløsningssignal.

Men det varede længe, inden det blev til Noget! Ude i Fredericiagade gik Politikerne. Med spændt Kjendermine spejdede de ud efter de første Spor til Vejrforandring og lyttede med stille Henrykkelse til den svage Vaabenklirren, der trængte ud gjennem Udvalgsværelsets tykke Døre.

Hjemme sad de og sleb og filede paa deres Valgtaler, der saa længe havde ligget og gulnet i Bordskuffens Gjemme, og de sled og stred med dem, saa Fraserne og Kraftordene skinnede for deres drømmende Blikke, der saa et livligt Vælgermøde i Kroen med petumsmøgende Gaardmænd og smaa-Sorte-drikkende Vælgere med Bravoraab og Stampen i Gulvet og Mylr af trofaste Partifæller, der brølede: »Nør mæ Æstrob!« saa det rungede gjennem Krostuens tykke, kvalmende Luft.

Det varede i Dage, det varede i Uger!

Saa var Glæden forbi! Hele Rigsdagen svømmed i »Forhandling«. Det dryppede fra Talernes Læber, det væltede fra Bladenes Ledere, det blev et Forhandlings-Ælte, hvori Politikerne traskede haabløse omkring og havde ondt ved at kjende hinanden igjen. Og Bergs hvide Heste stod i Stalden og ærgrede sig sorte. Blev de atter spændte for, var det jo ikke mere til »Visnepolitikens« glade Brudefærd, men til Ikke-en-Øre-Taktikkens drøvelige Ligtur. Der var Forhandling, saa det kunde blive til Noget. Konverterede Millioner raslede som gylden Regn ned i Regeringens Favn. Forfulgte Oldenborrer svirrede gjennem Luften, og Arbejderlove rutschede ned af Tagene og klaskede ned over de ulykkelige Lov-

givere, der var rent afvante med at give Love og kun havde lært Slagterhaandværket.

Og hjemme sad Berg mismodig med Hovedet støttet i Hænderne og tænkte paa, hvor dejlig det havde tegnet, og hvordan Ledregreven nu gik og hviskede i Korridorerne med Landstingsmænd, og hvordan Bønderne begyndte at falde fra og «Moderationens» Hængedynd at suge alle stoute og frihedskjærlige Folkehjærter ned i sit seje slimede Dyb, mens Valgtalen laa i Bordskuffen og begyndte at blive gul igjen.

Og han kunde vaagne midt om Natten af en dejlig Drøm om Dampskibsfart paa det blaa Sund med Socialisten Knudsen under Armen og Enhedsmærkets røde Banner knaldende i den friske Sommervind, og saa listede han sig hen til Bordet for at læse i Korsgaards Blad, om det ikke skulde tegne til Vejrforandring.

Men Korsgaards Blad sagde ingen Ting, for det vidste ikke Noget.

Saa en skjønne Dag var Finanslovbetænkningen der. Og da Politikerne saa den uselige Vanskabning med den tykke opspilede Mave og de tynde, visne Arme og Ben, klarede deres Ansigter op, og de grinede til hinanden.

Skal vi lade, som den er «rundelig», sagde de til hinanden, og saa lo de og saa paa den tykke Mave. Jo den kunde nok kaldes «rundelig» — men Resten!

Og de bar Skiftingen ud af Barselstuen og ind i Staatsraadet.

Estrup saa et Ojeblik paa den, saa gik han hen til Kakkelovnen, tog en Ildtang og greb med den det lille Utyske, hvorpaa han aabnede Vinduet og ganske rolig heldte Finanslovbetænkningen ud i Gaarden.

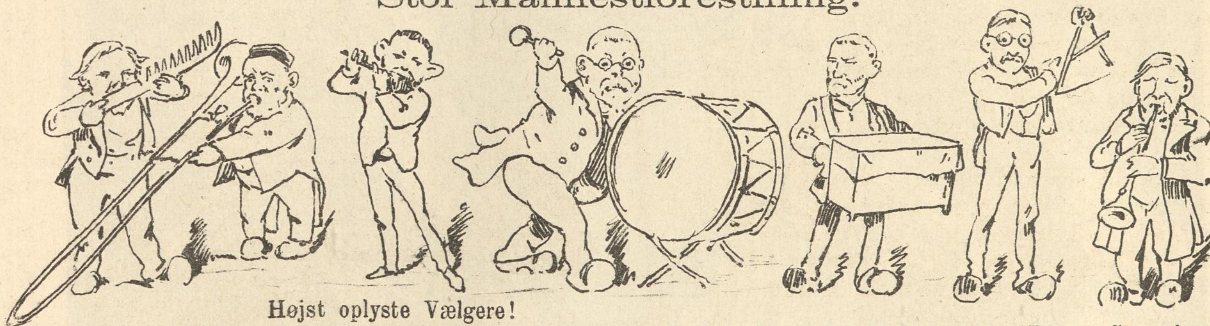
Pladask! der laa den, og død som en Sild var den.

Og i samme Nu vrinskede de hvide Heste i Stalden, og ud af Kaserneporten kjørte den gjenopstandne Bogekonge i fuldt Firspring, medens lille Høgsbro kilede bagefter og raabte: «Leve Grundloven!» og svingede med Kalotten, saa selv Berg maatte bede ham lade være at skabe sig.

Og nu er Vejrforandringen kommen, og Valgmøderne i fuld Gang i de levende Kredse og paa de døde Pletter, med dundrende Løgne og buldrende Fraser, og lystig gaar det i den friske Opløsningsluft, der smælder med Dannebrogsflagene og gjør de blegeste Moderatiosmænd saa blussende røde i Kammen.

Men hvor længe varer hele Herligheden?

Stor Manifestforestilling.

Højst oplyste Vælgere!

For 6te Gang har Ministeriet Estrup ført »opløste Forhold« ind i Folketinget! Denne Gang har det valgt et Tidspunkt, da Tinget stod i Begreb med at paabegynde Hovedbehandlingen af Finanslovforslaget under det lurvede Paaskud, at denne Behandling allerede skulde have været paabegyndt for et Par lumpne Maaneder siden, og overseende, at Hovedbehandlingen selvfølgelig betyder, at nu skulde Finanslovforslaget først for Alvor havt paa Hovedet.

Ministeriet har paa Forhaand afbrudt Forhandlingen om en Finantslov der efter Udvalgets Indstilling vilde blive nok saa rundelig (O!) som Nogen hidtil har drømt om, idet den jo bare nægtede de provisoriske Bevillinger til Fædrelandets Forsvar m. m., men dog var saa imødekommende at foreslaa en Forhøjelse af Bidragene til Højskolerne og forudsætte Forlængelsen af Rigsdagsdiæterne, skjønt disse Bevillinger ogsaa har været afholdte for Provisoriets Regning.

Vælgere! I véd jo nok, hvad det gjælder!

Skal Folketinget være nødt til at handle mod sin Overbevisning fra i Fjor eller mod den fra i Forfjor?

Skal Folketinget, som nylig har barberet en Pudel, nu selv have Kniven paa Struben?

Svaret ligger i eders Sæbekoste!

Ingen Sinde har Stillingen været klarere end nu; men, — oplyste Vælgere!

I maa sgu klare Ærterne for os en Gang endnu!

Højt oplyste Vælgere! I vil ikke svigte os, som det des værre undertiden er sket med vor Hukommelse, naar en Forhørsdommer fik det Indfald at spørge os om et eller andet! Til Gjengiæld skal vi nok ved Lejlighed have jer i Erindring.

Højst oplyste Vælgere! I kaldes nu til Valg i den strængeste Vintertid, hvor Føret er rent forbandet og Førerne foruden deres Rejsetæpper tillige maa medføre Skindpels, Fod- og Madposer m. m., og hvor man ikke en Gang tør holde sig varm ved at smide Politimestre m. m. ned af Valgtribunen!

Vi stoler alligevel paa eder; thi vi kan ikke mere!

Allerunderdanigt

Rigsdagens Venstre.

Haarets og Hudens Pleje?

— Ka je itte faa for ti Øre te aa fordrive Utøj mæ!
— Skal det være til Kvæg?
— Ded ve je itte, for ded er itte te mæj sæl.

Mnemoteknik.

— Du Hansen! Skylder jeg Dig Penge?
— Aa hold Mund med det Sludder!
— Jamen skylder jeg Dig noget? — For jeg vil gjerne vide det, hva'?
— Naa ja for Pokker! Du skylder mig 40 Kr.
— — — Saa laan mig 10 til, for jeg kan meget bedre huske 50 end 40.

Albertine.

(Efter C. Hostrup.)

Mulmet sank, det svale,
Over Norges Kyst,
Lystne Længsler tale
Til de Unges Bryst.
Hun, som dybest inde
Vækker Georgs Trang,
Krohgs den hulde Kvinde
Vies nu vor Sang.

Tidt vort Hjærte, smeltet
Af Chanteusens Blik,
Ude hist i Teltet
Luft i Ører fik.
Der, hvor Granens Stamme
Staar paa Fjeldet Vagt,
Griber os den samme
Albertines Magt.

Tre er Nordens Lande,
Albertine én,
Ren som Esmann s Bande,
Skjøn som Nansens Ben.
Øm som Kjærulffs Trille
I Kritikens Krat,
Yndig som den lille
Eedvards Pjank og Pjat.

Tine, Du os tryller!
Din Figur er smuk!
Den vort Hjærte hylder
Til sit sidste Suk.
Dronning i de Unges
Integade-Land,
Sødt din Lov skal sjunges
Over Gammel Strand.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Glædeligt Nytaar, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffen i det gamle! Og akkurat det selvsamme skulde jeg hilse fra Sørensen og sige, og saa tilføjede han, at han haabede da ikke, De gik hen og gjorde ham den Tort at gaa i Forbrugsforening for at tjene det Par Skillinger, for Gud, var det Dem om at gjøre, saa kunde Sørensen saa magelig give Dem den samme Rabat og mere til, naar De blot vil lade være at sige det til hans andre Kunder, og det sidste skal De nu slet ikke bryde Dem om, søde Fru Schrøder, for det siger Sørensen til alle dem, der handler hos ham, men De forstaar jo nok, det maa ikke hedde sig, for Sørensen vil jo ikke ligge sig ud med sine Kollegusser i Urtekræmmerfagforeningen og Parolen er: Ned med Embedsmændene! og Gud, søde Fru Schrøder, Tiderne er jo nok daarlige nok, men lad os bare ikke skabe os, og vi har da Raad endnu til det Vigtigste, som er at gaa i Theatret, og vi var jo henne i Kasino forleden og se dette Askepotpurri, de har lavet sammen efter det Franske, og det er saamæn meget rørende, at Frøken Brock er fattig, men dydig og skal pille Ærter op af Gulvet, hvad hun ikke gider, men sætter sig i Stedet til at synge en travrig Vise i bengalsk Belysning, og Pio kommer ind og er overnaturlig dejlig som smækfed Alfeprins og saa bliver der fattige Nissers Juleglæde med et tomt Grødfad og et Juletræ af Pap. Og Gud, der begyndte jeg at vande Høns, men det blev meget dejligere siden i andet Akt, hvor Stigaard kommer som Prins og stikker en vældig Bjørn ihjel, som jeg tænker Neumann har laant nede hos Haubro paa Gammelholm og faaet Olaf til at hjælpe sig med at trække ud i Amaliegade. Saa kommer Frøken Brock atter ind og det er hos den gamle Morgiane, der er en Theaterhex med en Theaterkat, og da jeg saa, hvor stort det Bæst var, kom jeg rigtignok til at tænke paa, at der maa være godt med Rotter i Kasino, siden den har kunnet blive saa korpolent og den Kat kan Rasmussen maaske takke for, at ikke hele hans Theater er til Rotterne for længe siden. Og saa giver Morgiane sig til at hexe og Frøken Brock maa først aflægge et Besøg hos Lucifer, i hvis Privatgemak hun jo maa være godt kjendt fra den Tid hun var »Djævelens Datter«. Og vi andre kjendte jo ogsaa baade Stephensen og hans Djævle og Djævelinder og det var rigtig morsomt at se alle de gode gamle Kostumer og Dekorationer igjen. Og derefter kommer Frøken Brock op i en Ponyvogn og ruller af Sted og jeg tænkte: Bare hun nu vil lade være at kjøre ad Strandvejen; men hun kommer godt derfra og gaar paa Hofbal, hvor Prinsen strax bliver charmeret i hende, og der er ogsaa den onde Fru Jensen, født Holther, og hun vil synge en travrig Vise, men det er kun de ædle og dydige, der har Lov at synge travrig, saa Pio stopper hende i det. Saa kommer vi ud til den første Fru Helsengrens Gravsted, og der er falden Rim og derover bliver Helsengren paa en Gang ogsaa ædel og dydig og synger travrig og Frøken Brock kommer ind og synger travrig og Morgiane er ogsaa travrig og saa sagde Sørensen, nu vilde han ned og have en Bajer, for han blev tør i Halsen af det meget Græderi, og jeg gik med, for Gud, søde Fru Schrøder, man skal aldrig lade de Mandfolk gaa paa egen Haand. Og da vi saa kom op igjen, havde Ildaanden faaet fat i Frøken Brock, for han, der bestandig levede af at staa i Røg og Damp, trængte naturligvis til en Askepot, og der var Frøken Brock nær kommen af Asken og i Ilden, men saa falder Bagtæppet heldigvis ned og saa kommer man op paa Slottet, hvor Hofskomageren lige er i Færd med at passe Sko til paa Hofdamerne, men Frøken Brock viser sig som Kasinos største Fodkunstnerinde og passer Fodtøjet. Ingen skæve Hæle mere! udbryder Prinsen glad, og Morgiane siger, at hun ikke blot er Askepots Gudmor, men nu, da hun ved at græde over Stigaard har skaffet hende Jordens kostbareste Perle, vil hun tillige vise sig som hendes Perlemor, og de bliver allesammen Perlevenner og gaar til stor Blomsterfest, og Gud, søde Fru Schrøder, det var det dejligste af det Hele, og har Rasmussen slaaet os Askepot paa Døren til Nytaar, saa har han rigtig nok ladet den knalde tilsidst, for der er en hel Sal fuld af de dejligste unge Damer, der gjør Krum-Spring i Trikot og fanger Sommerfugle saa store som Kropduer i elektrisk Belysning, og Gud, søde Fru Schrøder, kan De ikke lade Deres velhavende Fætter forære Dem en Billet til at gaa hen og se det, for det la'er sig ikke beskrive. Og jeg laa hele Natten bagefter og havde Fornemmelse af at jeg saa ind i et Kaledoskop med alle mulige Farver i, og Gud, søde Fru Schrøder, nu maa jeg gaa, for jeg skal op til alle de radikale Jøder, vi kjender, og bede om at laane »*Albertine*«, for Petrine er som rasende efter at faa den at læse, nu den er forbudt, og hun og Fritz Grønbæk og jeg har delt Byen mellem os, men nu har vi søgt i otte Dage og kun fundet ét Menneske, der havde set den, og det var en Toldbetjent, der havde fundet den i en Kasse norske Cigarer og han var endda ikke vis paa, om det var den eller en anden uanstændig Bog. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe.

Mærk!

En saa god som ny Jærnpæl og en dito Træpæl, tjenlige til at ramme i »*Provisorier*«, sælges paa Grund af de uheldige Konjunkturer pælevis betydelig under den fastsatte Pris. Billet mrkt. »*Enhedsmærkepæle*« modtages paa »*Politikens*« og »*Morgengnavets*« Kontor inden den 28. Januar.

Plukfisk!

— Fra »Bernenes Paradis« kan der snart ventes i Handelen et nyt Sorteper-Spil, hvis største Tiltrækning beror paa, at Herrebladene gjengiver bekjendte Mænds Portrætter. Selve Sorteper, den vigtigste Person i dette Berne-spil, gjengiver Georg Brandes' Ansigtstræk; ser man imidlertid nærmere til, vil man opdage, at den anden Halvfigurs Ansigt har Broderen, Eedvards skjønne Aasyn. Damerne siges at være Portrætter fra Chr. Krohgs endnu ikke fuldendte Albertine-Maleri. De fire bøse Konger er Otto Borchsenius, Korsgaard, Frederik Hansen og Carstensen, medens de tre øvrige Knægte repræsentere Hørup, Peter Nansen og Esmann. Disse sidste kan det være galt nok at faa paa Haanden, især som Abonnementskort; men det gjælder dog mest om at undgaa Sorteper. Som bekjendt slaar Kongerne Knægtene, ligesom Damerne slaar Knægtene, man maa formode mest ved deres Ynde og Tillokkelser. Der kan fremkomme ret pudsige Kombinationer, idet ingen vil have noget med Sorteper at gjøre, men enhver søger at skaffe sin Nabo ham paa Halsen, saa han uafladelig foses fra venstre til højre og fra højre til venstre. Tabet kan aldrig blive videre stort.

* * *

— I »Integades Varietétheater« indstuderes for Tiden »*En Børsbaron*« med Hr. Ernst Brandes i Titelrollen; Broderen Eedvard vil derimod beholde sin Rolle som den evigglade Kobbersmed.

Naar forrige Aars Protokoller er udskrevne, vil Hr. Bing træde op i »*Askepot*«.

Efter Forlydende vil Hr. Peter Nansen senere hen paa Aaret komme ind i »*Landsoldaten*«.

* * *

— I Søndags Aftes mødte det kgl. Theater med delvis rød Plakat, idet Fallesen ikke kunde faa sin *giftefærdige Datter* anbragt, hvad der ogsaa synes at være vel meget forlangt, da han samtidig præsenterede *Regimentets* ogsaa giftefærdige *Datter*. Mindre affabelt var det dog af Theaterchefen, at Publikum i Stedet for at faa den giftefærdige Datter at se blev henvist til »*I Stiftelsen*«.

* * *

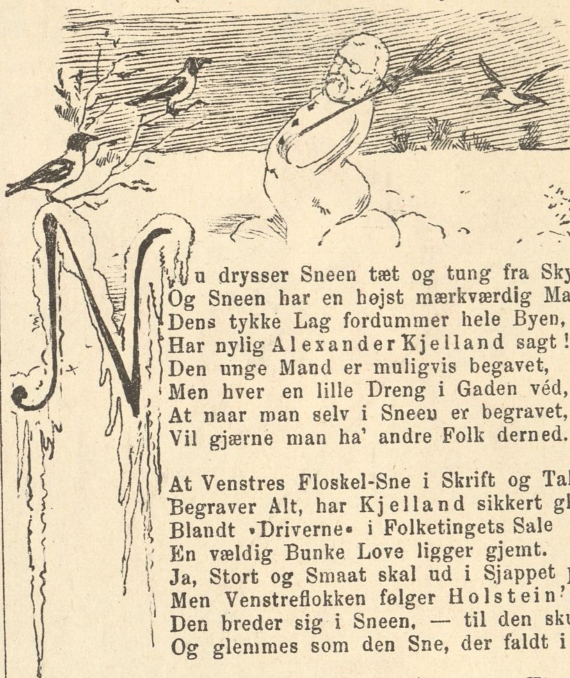
— Efterat det kgl. Theaters gamle *Preciosa*, som Kammerherren havde faaet kogt op til Weber-Jubilæet, er begyndt at blive slidt op, har Hr. Olaf Poulsen faaet Ansættelse som *Fløjtesolo*spiller i det kgl. Theater. Det er en Skandale, at sligt foregaar uden Konkurrence; i alt Fald har, saa vidt vides, Hr. Sophus Neumann ikke modtaget nogen Opfordring til at søge denne Plads.

* * *

— De bekjendte Fastekunstnere Succis og Merlattis Bedrifter har efter Forlydende nu ogsaa fundet en Efterligner her i Landet. Efter et Rygte, der dog trænger til nærmere Bekræftelse, er nemlig Folketingsmand Tauber den 8. ds. taget ned til sin Hjemstavn. hvor han vil gjøre et Forsøg paa uden nogen som helst Slags Diæter at faste til Rigsdagens næste Sammentræden.

Sne.

(Frit efter en fri Idé af *Kjelland*.)

Nu drysser Sneen tæt og tung fra Skyen,
Og Sneen har en højst mærkværdig Magt:
Dens tykke Lag fordummer hele Byen,
Har nylig Alexander Kjelland sagt!
Den unge Mand er muligvis begavet,
Men hver en lille Dreng i Gaden véd,
At naar man selv i Sneen er begravet,
Vil gjærne man ha' andre Folk derned.

At Venstres Floskel-Sne i Skrift og Tale
Begraver Alt, har Kjelland sikkert glemt;
Blandt »Driverne« i Folketingets Sale
En vældig Bunke Love ligger gjemt.
Ja, Stort og Smaat skal ud i Sjappet puffes;
Men Venstreflokken følger Holstein's Spor:
Den breder sig i Sneen, — til den skuffes
Og glemmes som den Sne, der faldt i Fjor!

Den tykke Snemand Chresten højt paa Tinge
Med krumme Knæer gjennem Sneen gaar.
En snehvid »Blegdam« smykker Chrestens Bringe,
Mens han blandt Ravne som en Uhr-Fugl staar.
Men, vil man ganske smaat ved Manden lirke,
Indtil hans hvide Blegdam faar en Læk, —
Saa ser man et forlorent Dannevirke,
Som i en haabløs Vandgang smelter væk!

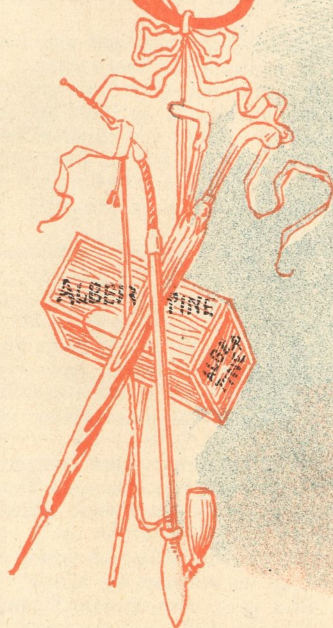
Hvad hjælper det, naar Sneen Alt fordummer,
Man skjærmes af en Boge'sk Kongevams?
Skjønt gram i Hu den store Chresten brummer,
Han som en Sneboldt kastes dog i Grams!
Nu throner Bentheim paa sin Storheds Sne-Tind;
Med bitter Haan han af de Stakler ler,
Der stadig tror paa, at man ej bli'er sneblind,
Naar blot man gjennem Chrestens Briller ser.

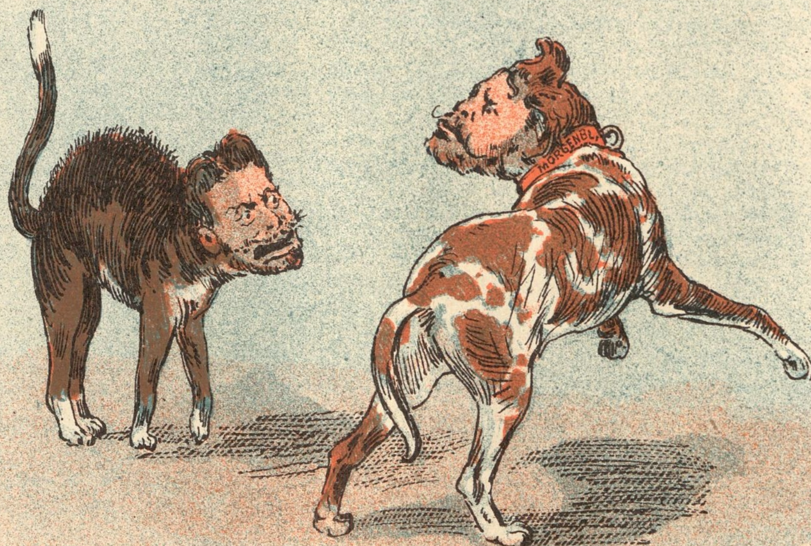
Med døde Torsk bli'er Bentheims Hunger stillet,
Med vaade Ble'r han smykker Skansens Top;
Som »Forgrundslømler« i det skjønne Billed
Har han Gebrüder Brandes stillet op.
Men Otto barsk dem fra Stilladset vælter,
Nu gaar som Sjap de nedenom og hjem!
Og, som det altid gaar, naar Snemænd smelter:
Man ser med Gru det Sorte komme frem!

Dybt under Venstre-Sneens klamme Dække
Laa fire Kredse gjemte indtil nu,
I dem skal Venstre plukke Vintergjække,
Naar deres hule Snelag gaar itu!
Snart Kjøbenhavn befries fra Hørup's Sne-Sjov,
Thi nu er Laget »opløst« for i Aar —
Saa kjører Højre med den gamle Sne-Ploug,
Og i det rette Spor paa ny vi gaar!

Som Omslag medfølger et **illustreret** Annonce-Tillæg.

Familieliv
Hverdags historier
af
G.B. & O.B.

PUNCH udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr. 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

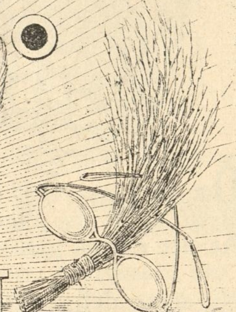
Nr. 3. Torsdagen den 20. Januar. 1887.

PUNCH.

Relativt.

— Var det saa stort Selskab hos Jensens?
— Aah — der var for Resten mange af deres Bekjendte, som ikke var der.

Valgskræp.

Der blev saa tyst i CHRESTEN BERGs Kaserne,
Hvor nylig der blev slidt og slæbt saa strængt,
At det endnu gjør ondt i Venstres Hjærne.

Nu staar det stakkels Venstre udestængt
»I Vintrens Hjærte«, bare for en Smule
Betænkning, som det selv fandt vel betænkt.

Des værre lader det sig daarlig skjule,
At den Betænkning dog for hastig kom
Til Verden fra sit Udvalgs mørke Hule.

Thi der kan dog vist næppe tvistes om,
At, var Betænkningen endnu i Vente,
Saa stod Kasernen knap for Tiden tom.

Men det fatale Hastværksregimente,
Som LEDREBORGS Forhandlingspolitik
Har skabt, for tidlig den til Verden sendte!

Tænk blot, hvor rart, hvis man derude gik
Endnu og vented' paa den skæbnesvangre
Betænkning, og Diæter derfor fik!

Men det kan ikke nytte stort at angre!
— Man maa nu bruge Tiden, som man kan,
Og Øvelsen som gamle Bondefangere.

— Nu gaar det lystig i det ganske Land
Med Vælgerfolkets Hjærtelag at røre
Med det Forlig, man vilde havt i Stand,

Samt med, hvor rundelig man vilde gjøre
Budgettet, trods Programmets strænge Ord:
»Til dette Ministerium ingen Øre!«

At det var »Provisoriet« blot, man svor
Død eller Visneri, mens hele Resten
Fik Lov at trives i det bedste Flor.

Thi Provisorier man skyer som Pesten;
De skal forkastes, mens endnu der slaar
Et ærligt Venstrehjærte under Vesten!

(At Provisorierne sidste Aar
De skaanet har og holdt dem selv i Live,
Forhaabentlig i Glemmebogen staar.)

Ja, kunde Førerne blot naa at give
Det brave Vælgerfolk med Skeer ind,
At Visneriet vilde de fordrive,

At de paa Overenskomst lagde Vind,
Endog med ESTRUP, til hvis Forslagsrække
De smiled med et sært medgjørligt Sind,

Og vilde Tungen bare ikke knække
Ved denne Vending, prøved' nok de paa,
Om Folkets Tillid lod med den sig vække.

— Men denne Gang de nøjes med at slaa
Sig op med halve Løfter og Historier,
At de kan deres gamle Flertal faa

Og derved skaffe — nye Provisorier!

Hr. Carelius Hansen.

(Frit efter *Politiken*.)

Hr. Carelius Hansen vil som bekjendt stille sig til Valg i Vordingborg Kredsen.

Hr. Carelius Hansen er Ihændehaver af den store Rottejæger- og Kvaksalverforretning, der er vel kjendt og højt anset i de skandinaviske Lande og som paa sit Omraade rager op i »Alt, hvad der duer i Norden«, skjønt Hr. Carelius H. udelukkende dyrker Jagten paa danske Rotter.

Oprindelig ikke bestemt for Kvaksalveriet hengav den unge Carelius sig med Lidenskab til Rottejagtens spændende Idræt og blev en flink Jæger, som indgød enhver gammel Rotte en saa stor Respekt, at den ved Synet af ham strax krøb i et Musehul. Men da hans Fader døde, ansaa han det for sin Pligt at overtage Kvaksalveriet og at indskrænke sine kjære Jagtexkursioner. Under hans Hænder har Kvaksalveriet i Vordingborgegnen hævdet og øget sit gamle Ry. Som erfaren Rottejæger og Kvaksalver har Hr. Carelius ikke ment at burde blive udenfor det politiske Liv, hvor fristende det end kunde være for en Jæger, der upartisk nedlægger Højremus og Venstrerotter og for en Kvaksalver, der ligesaa upartisk lapper paa brudte Venstrearme og Højreben, at holde sig fjernt fra den egentlige Politik. Højre pleier jo ikke at sky selv mindre ædle Midler, og en Rottejæger, der er Venstremand — kan man egentlig med god Samvittighed lade ham lægge Gift omkring i sin Udenomslejlighed?

Hr. Carelius har vel ikke opfundet Krudtet, ikke en Gang Rottekrudtet, men det vil sikkert, hvis han kommer ind i Tinget, vise sig, at der er Ting imellem Himmel og Jord, han véd ligesaa godt Besked med, som var han en virkelig Dr. Philadelfia. Hans Kundskaber er blevne skærpede ved den praktiske Livsgjerning, han vil med en fin Næse kunne opdage, hvor Provisoristerne har stillet Fælder for de troskyldige Venstremus, og hans Jægerblik, vil sige ham, hvor Ministeriets lumske Rotter har deres skjulte Gange. Og ved Siden af Leths Lovgivervirksomhed vil hans eget Kjendskab til Kvaksalveriets Hemmeligheder sikkert slaa til. Paa det aabne Saar, der beteg-

ner det gamle Brud imellem »Danskerne« og »Evropæerne«, vil Carelius lægge sine hemmelige Lægeurter, og den Dag vil maaske komme, hvor han bliver Situationens »Spillemand« og ved sine Besværgelser tvinge alle de fæle Høirerotter til i vild Hast at styrte sig ud i det tomme Rum, det store Intet.

Derfor stiller han sig nu — en varm Frihedsven, et skarpsindigt og snarraadigt Hoved, en stor Næringsdrivende. Vordingborgkredsen vil have Ære af at sende ham til Rigsdagen.

Æsthetiske Studier

Den højeste Oplysning ind sig præger
I Venstres fede Flæsk som en Tinte.
— Den finder sit Ideal i en Jæger,
Men i en Livjæger er det nok inte.

Her skamroste Georg saa mangen en Bog,
Hvis Indhold var langtfra anstændigt,
Og oppe i Norrige fandt han en Krohg
For et Ærinde, der var nødvendigt.

Valgschkrab.

„Dagbladet" har i Søndagsch korschet schig over en lille uschkyldig Artikel, schom jeg i Lørdagsch publischerede i Anledning af et ligesaa uschkyldigt Versch, jeg i Torsdagsch havde begaaet i „Morgengnavet".

Det vil schige, det var egentlig ikke mig, schom havde begaaet Verschet, det var en anden Digter, schom heller ikke var uden poetischk Begavelsche, og schom heller ikke var ganschke ubekjendt, nemlig
Adam Gottlob Øhlenschlæger.
Ja, det vil da schige. det er nok heller ikke ham, der har schkrevet Verschet; det er af en ganschke anden Forfatter, schom hedder Kok — ikke Povl de Kok, for schaa havde jeg sgu nok vidchst Beschked med ham, he, he, he! — nej, det er en Lauridsch Kok, og ham har jeg sgu aldrig hørt Tale om.

Hvorfor schkal der ogschaa være schaa mange Kokke i Literaturen? De mange Kokke fordærver bare Maden for osch! He! He! He!

Og schaa schpiller Dagbladet den forundrede, fordi Borchschenius ikke havde opdaget Feiltagelschen i Tide. Naj, det Blad er mageløschst schtorartet uvidende! Havde jeg vidscht, at Dagbladetsch Redaktion vilde læsche min Artikel, schkulde jeg gjerne have føjet en forklarende Note til; men jeg troede, at mine Læschere kun vare Menneschker med almindelig Dannelsche, og dischsche kunde naturligvisch schtrax begribe, at Borchschenius var schaa schtærkt optaget af at lede efter Meningen i Jensch Daglykkes Versch, at han i den Anledning var kommen til at tage sig en ufrivillig Valgschkraber, he, he, he!

For Resehten gjør den Schmule Fejl i Schtykket hverken fra eller til i „Morgengnavet" for det Schtykke er sgu ikke „den eneschte Fejl)" i Bladet. Det bliver dog ikke noget Organ for den højeste Oplysning, he, he, he!*

Endelig schkal jeg blot tilføie, at Bergs „danschke" Vaabenschkjold ingen Schkade har lidt ved denne Lejlighed, der er bare schom Schkjoldholder kommen en Vildmand mere.

Med schtor Agtelsche
Assel Sganarel.

*) *Til Oplysning for Dagbladetsch Redaktion schkal jeg blot notere, at „den eneschte Fejl" ikke er af mig, men af Ludvig Holberg! Eller schkulde den monstro være af Herts?*

Valgudsigter.

— Naa, det river nok ud i en voldsom Flænge med Skrædder Holms Buxer!

— Aah, de vil vel bare løbe op i Sammensyningen.

— Ja, men der kommer vist nogle slemme Kurrer paa Traaden, naar de skal sys sammen igjen!

— Saa maa han prøve at slaa sig igjennem ved at vende Kapper.

— Saamænd, men han tjener sku' inte til Foeret paa dem.

— Men hvad siger du om Hørdum? der er vist ikke nogen rigtig god Gang i hans Søstøvler længer.

— Nej, de trænger svært til at forsaales, og Hælene gaar det ogsaa skjævt med.

— Tror du da ikke, at den liberale Vælgerforening skulde besørge dem reparerede?

— Gu' gjør de inte nej, — de mangler jo selv »Syle«.

Morgenbladsmørelse.

Af Visnepolitiken vi bliver ikke træt,
Af den kan Venstre aldrig Skade tage,
Thi Ukrudt, det véd man, forgaar dog ej saa let,
Og skidt med, om der visner en pyntelig Buket,
For Rødderne bli'er allenfals tilbage.

2.

Den Korsgaard er dog ligegodt en flink Fyr,
Nu gjør han Chrestens Hofblad til et »Blinkfyr«,
Dog bli'er ej derfor Venstres Klokker Linck Fyr
Og Flamme, som da Eedevard sa'e: »Stinkdyr!«

3.

At Gustav Christensen og Gustav Philipsen
Erobrer Kjøbenhavnerne, er givet.
Hvis ikke, var det Synd for de brave Fremskridtsmænd,
Som rendte sig Gu-Staver to i Livet.

4.

Hos Øhlenschlæger man vel sit Snit
Kan se til at laane rentefrit,
For han var, Skam, ingen Jøde;
Men — naar saa Laurids Kok skal ha'e sit,
Saa gaar i Lyset Ens Smule Profit.
— Af Sganarels literære Fallit
Han skummed' s'gu ingen Fløde.

Jens Dagdriver.

Præmie-Boeuf.

— Hvad koster Pundet af det?

— 60 Øre lille Frue, men det er ogsaa et dejligt Stykke Kjød. Prima Varer!

— Aa, det synes jeg dog, der er Maade med.

— Ja, da kan jeg forsikre Fruen, det gjorde megen Lykke i Aftes, knusendes Lykke, jeg var selv henne at se derpaa.

— (Stum Forbavselse!)

— Ja, jeg skal sige Fruen, det er mig, som har den lille Leveransje med at laane Kjød til Folketheatrets nye Stykke i første Akt, og som sagt Frue, det gjør stormende Lykke hver Aften, Folk sluger det næsten — med Øjnene.

Succes og Fiasko.

Ved *Askepot* og *Landsoldaten*
Og Abrahams' *Velgjørenhed*,
Hver Direktør igjen kan ta'e den,
Det var en Julekage fed.

For FALLESEN var stadig sløj den,
Han gjorde kun en Julebuk.
Hans sidste Trumf den gik skam *fløjten*,
Paa SOLO-Spillet blev han Kruk.

Asschel-Fy-for-en-Ulykkes Valgklagesange.

I. Før og Nu.

Der var en Tid, da *Secher*, *Asschel*, *Cantor*
Var Schpidsen af Intelligenschens Hær;
I »Dachschen« drog de ud til Heltefærd
med *Heiberg*, *Kjærulff*, *Buntzen* som Drabanter.

Man leved' uden Schorg for »Morgengnavet«;
Længscht var jo *Brandesch* sat paa *Bergsesch'* Dør,
Længscht var jo *Korschgaard* bleven Redaktør,
Af *Chreschtens* Schkoleris blev *Hørup* avet.

Og Kjøbenhavn greb dybt i Lykkeposchen
Og prischte »Dachschens« lille »Schganarel«;
Men ak! »Den nye Tid« ei havde Held
Den gik til Bundsch i Venstre-Tørvemoschen.

Nu schidder *jai* og *Secher* paa Kontoret
Og schlider under *Korschgaard* skrap og schtuds,
Faar over Næbbet af *Borchschenius*
Og tør schlets ikke mer som før; ta'e Ordet.

Vi schtyred de schmaa Schorte her i Schtaten
Og schad ved *Trinitatisch* lunt og godt;
— Men se nu paa hvert Gadehjørne blot:
Nu schtaar der andre Navne paa Plakaten.

II. Asschelotto.

Hvisch Jævnhed og hvisch Schky for Schkaberi
Er egent for den danschke Folketone,
Hvisch — schom *jai* sæl har schagt — vi bedscht kan lie,
At Viddet sidder høit paa Kongethrone.

Hvisch det paa Maarschomheden kommer an,
Schaafremt vi grine schkal med Liv og Lune,
Schaa er det kjedeligt, vor bedschte Mand
Vist aldrig kommer paa en Valgtribune.

Thi han, der hørte til de schjeldne Faa,
Om hvem schig alle i Beundring ene,
Hvisch Maarschomheder blandt de sorte Schmaa
Var Solens Schpil i blanke Ædelschtene.

Han »ved Muschikken« staar endnu i Aar,
Schom da han schpilled paa Theaterfløiten,
Paa Korschgaards Kalveschkind han Trommen schlaar,
Men der er schnavs Humør i Bondeschprøjten.

Thi da *Borchschenius* fik mere Magt,
Og *Secher* schelv ei følte ret schig hjemme,
Da var det schom lidt Ruscht sig havde lagt
Paa Asschelottos før schaa klare Stemme.

Dog er han schtor endnu, hans schtolte Navn
Er »Morgendachschen« allerbedste Motto:
Du gjorde Intet bedre, Kjøbenhavn!
End om Du valgte Schkjalden Asschelotto.

Evigglade Masker.

(Frit efter »*Politiken*«)

De hidsige Venstremænd har ikke Tid at vente. De begynder Karnevalstiden og har taget Masker paa. Evigglade Masker med tykke Basunkinder og Grin fra det ene Øre til det andet, og de spjætter omkring som Bajadser og ser himmelglade ud.

— — —

— Pst! evigglade Maske! Hvorfor ser Du saa fornøjet ud!?

— Aa jeg er saa glad, saa glad. Jeg har smuglet »Albertine« ind i en Cigarkasse og narret baade Toldvæsen og Politi. Og jeg har læst den højt for min lille glade Bror og min lille glade Bror har læst den højt for mig, og den er saa sædelig, saa sædelig, at vi slet ikke tør lade lille Per Anden læse den af Frygt for, at han skal blive Trappistmunk og forsage Theateret og Balletten. Bare jeg turde holde Foredrag over den —

— Jamen, naar I nu sejrer, saa skaffer Dine Venner nede i Linnéesgade Dig jo den Lærestol ved Universitetet, de lovede Dig ved Hostrupsfesten. Saa kan Du jo læse »Albertine« op der, baade for Damer og Studenter.

— Tys! Tys! Det er jo netop det umaadelig grinagtige — saadan Noget maa vi ikke tale højt om.

Og den evigglade Maske forsvinder i Vrimlen.

— — Pst! evigglade Maske! Hvi ser Du saa henrykt ud.

— Aa jeg havde nogle Protokoller, som Politiet vilde stikke sin Næse i, men saa puttede jeg dem i Kakkelovnen og brændte dem op. Hihi! var det ikke uhyrlig morsomt?

— Jamen brændte Du ikke Dine smaa Fingre nederdrægtig ved den Lejlighed?

— Stille Kære! Det er jo derfor, jeg skær Ansigter, — men brøl dog ikke saa højt, at Sylow kan høre det.

Og den evigglade Maske smutter skyndsomst om Hjørnet.

— — Pst! evigglade Maske, hvad sætter Dig i saa glimrende Humør?

— Jo tænk, jeg havde fundet en Hasselkjæp, saadan en nydelig fin Hasselkjæp, der rigtig kunde svippe. Og saa — ja saa kom jeg til at svippe for langt ud. Og de tog min dejlige Hasselkjæp fra mig, og Livjægerne vilde dænge mig, og Gendarmerne vilde hænge mig, og saa lavede jeg mig en dejlig Straamand, som jeg gav mine Klæder paa. Og selv krøb jeg ned i Grøften og grinede og rakte Tunge og raabte: Hvad kan det nytte? Hvad kan det nytte?

— Naa det var jo modig gjort. Kom Du godt fra den Bedrift? Saa er Du jo en Helt, en Bayard, en Danmarks Vovehals — — —

— Sagte Kjære! Du prostituerer mig jo. Nej de smed skam Straamanden til Side og trak mig frem ved Ørerne, og nu maa jeg være saa artig, uh saa væmmelig artig!

Og den evigglade Maske iler bort med hastige Fjed.

Dumme Masker! Vær saa evigglade, som I har Brug for ved Jeres Abespil! Men forlang bare ikke, vi skal tro paa Evig-Gladeligheden! Hvis I agerer videre, skal I i hvert Fald vises frem uden Masker — med bedrøvelige Træk og lange Ansigter. Thi Maskefriheden varer kun til den 28. Januar. Saa længe har I Lov at spjætte med Arme og Ben og grine over hele Ansigtet. Men saa kommer Nachspielet, og det bliver det artigste.

Forretningsfolk.

Med den store Reklame i *Politiken* for det nye Folketingsemne, Gustav Philipsen har Gustav Esmann sagtens klaret »*Gammel Gjæld*«, og paa *Judas*-Artiklen i samme Organ for den højeste Oplysning har sikkert *Frits Per Anden Holm* ærlig fortjent sine 30 Kroner i Sølv.

* *
*

En total afholdt Mand. Efter de forrige Valg drak Hr. P. Holm lidt over Tørsten med sine Venner. Denne Gang begynder han sine Valgmøder — i Slukefter!

I Vind og Vejr.

Efter et Forlydende i flere Venstreblade har Estrup berammet de nye Folketingsvalg til den 28. Januar, fordi det kan forudses, at netop den Dag vil det fryse saa stærkt, at det demokratiske Fond maa sætte en bekostelig Istransport i Gang for at kunne befordre sine oplyste Vælgere til Valgstederne.

Efter et lige saa sikkert Forlydende er Fastsættelsen af Valgdagen derimod sket af Hensyn til, at der den Dag forventes et saa stærkt Tøvejr, at mangfoldige Medlemmer af Oppositionen, naar de vover sig ud paa Glatis, nødvendigvis maa falde igjennem.

Et tredie nok saa paalideligt Forlydende forsikrer imidlertid, at Estrup har forudset, at der paa Valgdagen vil være et fortrinligt Slædeføre, hvorved der allenfals vil blive nogen Udsigt til, at der hist og her kan komme en Mand med en Slæde i Vejen for den samlede Opposition.

Men efter hvad der forlyder i Taubers *Amtsavis*, skal Estrup have faaet Underretning om, at der netop den 28. Januar vil indtræffe en saa forrygende Snestorm, at selv de mest klippefaste Venstremænd den Dag nødvendigvis maa bede om godt Vejr.

Blinkende Fyre.

Her digtes.

Det gamle Morgengnav er ingen Sinke!
For ingen Ting paa Jord dets Fyre blinke.
De blinker ikke en Gang, naar de la'r trykke
De skrækkelige Vers, der begaas af „Jens Daglykke".

De blinker ej, naar de betror en Pen
Til saadan Fagmænd som W. Dinesen,
Og naar der snakkes sort af flotte Rimere
Som Sganarel og andre Neu-Rabinere.

Her trykkes.

I „Ravnens" Digterskole Korsgaard gik;
Og Højremænd med Spyt og Spark han hvæser a'.
Han blinker ej, naar han mod Lov og Skik
Gaar hen og trykker andre Folkses Pjecer a'!

Her tales Politik.

Hr. Chresten blinker ej — sic transit mundus —
Naar han som Enhedsmærke gaar rabundus;
Han blinker ej, naar Vennen Trier i „Gimle"
Gjør Prøve paa, hvordan han nu skal himle.

Nu lader mellem Vælgerne i Byen
Han Philipsen gaa rundt „til Gjennemsyn"
Og blinker ikke en Gang ved den Forjættelse,
At Hr. Philipsen vil aldrig komme „som Fortsættelse".

Her tales Æsthetik.

Den salig Dachs, skjøndt klog og høist begaven,
Af sine egne „Ledere" fik Ondt i Maven.
Strax skyndte Korsgaard sig dens Folk at hugge,
Ak! nu maa under Følgerne han sukke:

For stor er selv den liden Asfels Lidenhed!
Han blinker ej, naar han af sort Uvidenhed
La'r Adam Oehlenschlaeger ha' bedrevet
De Vers, højsalig Laurids Kok har skrevet!

Finale.

Naar „Gnavet" holder den Slags Sammenklinkere
Af Vers, der — venligst talt — er højst mærkværdige,
Er Chresten og hans hvide Heste færdige — —
Det er Moralen, naar man kjør' med Blinkere!

Som Omslag medfølger et illustreret Annonce-Tillæg.

Drejende Dervischer.

»Profeten« det immer trekantet gaar,
Uagtet han ingen »trekantet« faar
Til Løn for sin rene Halm i Skoene,
Og derfor saa grumme godt man forstaar,
at det løber rundt for hans sande troende.

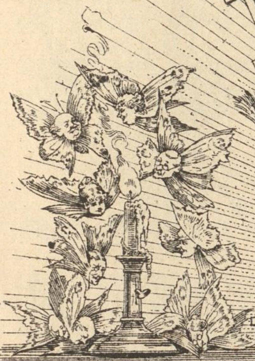
udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr. 50.

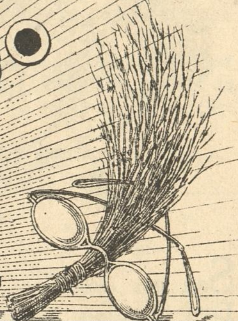
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 4. Torsdagen den 27. Januar. 1887.

PUNCH.

Hvorfor ikke?

— Hør, sig mig for Resten, min Ven, hvorfor kalder nu de, der vil være Rigsdagsmænd, sig egentlig for *Kandidater*?

— Aa, de tror naturligvis, at naar man bare vil vælge *dem*, saa baade kan de Dit og kan de Dat.

I Snestormen.

Saa har omsider Vælgerfolket faaet
Den gyselige Storm, vi skulde ha'e
I disse Dage, som af TAUBER spaaet,
Sendt os direkte fra Amerika,
Hvor CHRESTENs sidste Ur er kommet fra,
Men hvorhen selv endnu han ej er gaaet!
— Ja, du har vist, ulykkelige Læser,
Opdaget alt, fra hvad Kant Vinden blæser!

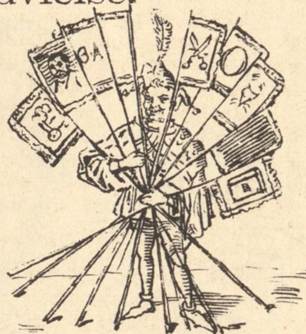
Det er just ingen Spøg for dem, som ude
Maa færdes i et saadant Herrens Vejr
Og skulle klare Venstres møre Skude
For Havari paa Valgets blinde Skær,
Mens Stormen ikke holder op at tude
Dem Øret fuldt om Vandgang, som er nær,
Og Kursen bliver mer og mere slingrende,
Saasom Selvstyrets Mænd har Frost i Fingrene.

Og det er ikke rart at skulle høre,
Selv for »Hr. Grevens« Hørelsesorgan,
Hvordan i Fjor han i en sand Orkan
Af Bifald sa'e: »Vi giver ingen Øre
Til ESTRUP, det er hele Venstres Plan!«
— Og nu i dette skrækkelige Føre
Maa skrifte sin Medgjørlighed mod Fjenden
Og atter dreje Kappen efter Vinden.

Dog ikke blot i Egnen omkring Blæsenborg mærker man, at Blæsten tager fat;
Nej, mangt et folkelig renlivet Væsen
Vil føle sig blandt Vælgerne forladt,
Mens Blæst og Kulde river ham i Næsen;
— Selv WEDERKINCH maa holde paa sin Hat,
Og farefulde bliver Øjeblikkene,
Hvis Driverne i Driverne bli'er stikkende.

Ja, det er slemt for Venstres stakkels Helte,
Som trodse skal den fæle Snestorms Gru,
I hvilken selv Tribunerne kan vælte
Og slaa JENS BUSKSes »Postelin« itu!
— Maaske dog Vælgerhjærterne kan smelte,
Saa det kan blive godt en Gang endnu,
Maaske OCTAVIUS kan stille Stormen;
Men — BERG har lang Vej hjem til Uniformen.

Faneindvielse.

Paa sit Redaktionskontor havde *Punch* i Gaar indbudt til en smuk lille Fest. Han havde hos sig samlet alle Oppositionskandidaterne for Kjøbenhavns 9 Valgkredse, et saa smukt Spil Kegler, som man vel kan ønske at se for sine Øjne. *Punch* slog først alle 9 ved følgende lille Tale:

»Mine Herrer! Inden Kampen i Morgen gaar løs, har jeg villet samles med Dem for at overrække Dem nogle smaa Kredsfaner, jeg har ladet baldyre, og under hvilke jeg haaber, at De vil kæmpe. Disse Faner vil i hvert Fald for mig have en praktisk Betydning som en Slags Ambulanceflag, hvorunder jeg efter Slaget venter at kunne finde d'Hrr. liggende for saa at bevise dem den sidste Ære og give dem en honnet Begravelse.«

Og saa skred *Punch* til Overleveringen af de enkelte Faner.

1ste Kreds. ***Punch***: I det jeg overleverer Dem denne Fane, der fremstiller en *Damptalemaskine* under Højtryk, ønsker jeg Dem, at der ikke maa komme Bræk paa Maskinen, naar den i Morgen vælter i Grøften.

Trier modtog paa Kredsens Vegne Fanen. Han vidste nok, der var fyret godt i for ham, men han haabede dog at komme til at ligge paa et nogenlunde blødt Underlag. Han vilde udbringe et Leve for Dampens Opfinder, *Watt* leve! (Holm og Hørdum raaber »*Robert Watt* leve!« de Andre ser generte ud).

2den Kreds. ***Punch***: Fanen, jeg overleverer Dem, bestaar i et smukt Oljetryk af deres Principal og Forbillede, Hr, *Oktavius Hansen*. Gid det Held, der plejer at følge ham, ogsaa maa ledsage Dem.

Gustav Christensen havde hellere ønsket *A. C. Larsens* Portræt. Det var denne Talers milde, fredelige, forsonlige, men dog paa strænge Principper baserede Aandsretning, han særlig hyldede. Leve *A. C. Larsen*! (svage Hurra'er.)

3dje Kreds. ***Punch***: Deres Velærværdighed vil sikkert med Begejstring modtage denne Fane, hvis Mærke er en tom Prædikestol med Underskriften »Glad Alderdom!«

Pastor Hostrup takkede. Han forstod sig ikke paa Politik. Ikke Spor. (Stærke Hør). Men der var saa mange rare unge Mennesker med røde Skjærf, der raabte Hurra, naar han viste sig, saa han var vistnok alligevel den rette Mand. Skulde han falde, var det ham dog en Trøst, at det ikke blev for en almindelig Pennekniv, men for en rigtig Generalsabel. Alle Mennesker var i Grunden rare. Alle Mennesker leve!

4de Kreds. ***Punch***: Fanen forestiller Titelbladet af *Esmanns* »Gammel Gjæld« med Underskrift »Kvitteret. P. G. Philipsen«. Vær saa artig! Glædeligt Nyaar!

Gustav Philipsen takkede. Da den svenske Kong Gustav, han, der ogsaa hed Carl, laa for Kjøbenhavn, mislykkedes Erobringen, fordi Kjøbenhavn var befæstet. Han hed ogsaa Gustav, og han holdt derfor ikke af et befæstet Kjøbenhavn. Han vilde helst kunne kjøre lige ind i Scharlings Kreds. Leve Frihandelen! (Holm og Hørdum ser misfornøjede ud),

5te Kreds. ***Punch***: Fanemærket er en Sax og en knækket Naal. Saxen forestiller Skæbnens Sax, der snart skulde overklippe den Traad, der bandt Holm til Kredsen, Naalen antages knækket i Manufakturhandler *Ryssels* Bockskin.

Holm takkede og udbragte et Leve for sig selv og den Klat Socialister, der endnu var under Persejernet.

6te Kreds. *Punch*: Paa Fanen staar et meget stort O. Ligesom Nullet betyder Evigheden, betyder denne Fane, at 6te Kreds aldrig i Evighed bliver Venstres. *Guten Morgen, Hr. Fischer!*

Kaptajn Fischer. *Borchsenius* havde sagt, at hans Kandidatur dog altid var en Begyndelse. Han forstod godt, at det tillige var Enden. Men Enden paa Begyndelsen og Begyndelsen paa Enden var jo lige meget for et politisk Nul, der var nødt til at hægte sig bag efter selv de mindste Zifre for overhovedet at faa Betydning. Leve det store Intet!

7de Kreds. *Punch*: Fanen er en vendt Kappe, foret med Ræveskind. Devise overflødig.

Hage takkede. Han besaa Kappen og erklærede, at den kunde blive god en Gang endnu fra Onsdag til Lørdag. Han antog, den hentydede til Handelstraktaten, og lovede, at denne spanske Kappe skulde blive drejet efter Vinden, saa tidt Vinden blæste fra venstre Side. Han udbragte et Leve for de store Aander og miskjendte Genier.

8de Kreds. *Punch*: Fanen er et Dannebrog, hvoraf Korset er taget ud. Han antog, at det var bedst, Hr. *Meyer* strax satte den røde Klud »i Sjov« for at vise, at hans Skude var synkefærdig.

Meyer følte sig søsyg og længtes efter at komme i Land. Han udbragte et Leve for Landjorden og Ferskvandsmatroserne.

9de Kreds. *Punch*: Paa Fanen ses en lukket Regnskabsbog med Underskrift: »Op med Regnskabet«. I Morgen slog Opgjørelsens Time. *To morrow the liquidation!*

Hørdum skulde nok møde med god Ballance, ja rimeligvis endogsaa med Overballance. Leve den ukritiske Revision!

Alle Kandidaterne drog derefter med sænkede Faner forbi *Punch*, tilraabende ham et »*Ave Punch! morituri te salutamus!*« Da de forlod Salen, spillede Kragelund: *Ach Du lieber Augustin!*

Punch saa med et vemodigt Blik efter de 9 Kegler. »Dem ser jeg aldrig mere!« tænkte han.

Sort Tale.

»Paa Vesterbro Hr. Trier gik«
— Saaledes *Sganarel* beretter;
Men ej den Mening let jeg gjætter,
Som her han frem i Verset fik.
At ej han prise vil Hr. Florian,
Med nogen Grund jeg vistnok sætter;
Men sig mig bare: Hvorfor tror I, han
Har gjort Hr. Trier da til Morian?

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

LXXXVII.

Kjære Fætter! Gid Du blot
Kunde se i disse Dage
Kjøbenhavn sig sammen tage
Til en Valgkamp uden Mage!
Tidt nok hørte jeg Dig klage:
Vi herinde sov saa godt,
I derude maatte rage
Ud af Ilden Valgkastanien,
Medens Kjøbenhavn saa flot,
Som om Striden stod i Spanien,
Drak Fornøjelseschampagnen.
Denne Gang har Lyst vi faa't,
Selv at hjælpe paa „Sobranjen“,
Tvætte af den Skam og Spot,
„84“ paa Skjoldet satte.
Thi vort Fald, det dybe, bratte
End i Hjertet os dog svier.
Ei saa glatte,
Tror jeg dog, i Morgen bli'er
Venstres Stier.
Hage, Hørdum, Holm og Trier,
Ja selv Nyholm let kan dratte!
Sikken Svir,
Om i Morgen Aften matte
Alle Fem
Maa gaa hjem
Uden Krans om deres Hatte!
Om det sker? — Ja, Fætter, Sligt
Under Fremtids Kappebræm
Ligger skjult. Gjør hver sin Pligt,
Møder hver en Mand paa Skansen,
Som ej Feber haard og slem
Sløver Sansen,
Eller Alderdom og Gigt
Krummer hvert et Led og Lem,
Møder hele Højre frem
Nu til Dansen,
Bli'er vort Haab ej blot til Digt,
Det bli'er os, der vinder Kransen.
Lystig Ballet hidtil gaar,
Kjæk og rask tog Ryssel Têten
I Tempêten,
Skrædder Holm paa Vippen staar,
Hage Pirouetter slaar;
Men hvis Lykke han sig spaar,
Vild han er nok paa Karethen.
Christianshavn vil slette Bêten,
Hørdum satte, og Athleten
Trier selv har drøje Kaar;
Gamle Hostrup, stakkels Mand,
Har i Dansen ind de trukket,
Ham, der nær ved Gravens Rand
Som en Fakkel, halv udslukket,
Ganske svagt kun lyse kan,
Ham, hvis saare svage Helsen
Lod i Pensionisters Stand
Længst for Liv ham søge Frelsen,
Har til Kandidat de hugget
Og i Fraseøl ham drukket
Helt paa Pelsen,
Saa den arme Mands Forstand
Under rent til sidst er bukket.
Paa Arenaen har man lukket
Ind desuden to Gustav'er:
Philipsen, der Bøger laver
Og Talenter smaa opgraver,
Christensen, en Spire grøn
Fra Oktavii Fremskridtshaver,
Falde skal i Valgets Brønd.
Kamp, den faar de, Kampens Løn
For de spildte Talegaver
Bliver næppe videre skjøn.
Hist i sjette Kreds saagar
Mod de har
Til — som Arius —
Op at sætte sig mod Marius.
Kun en Nar,
Kun en stærblind Dromedarius
Eller arm Konfusionarius
Er paa Fischers Fald ej klar.
I Nyboder Ravn nok ta'er
Og til Plukfisk gjør Hr. Meyer,
Som med Holst han ellers plejer.
Overalt vor Fane vajer.
Har fra sidste Kamp vi Ar,
Skal de vække os og minde
Om, at det er Tid at vinde
End en Gang for Højre Sejer.
Saadan, Fætter, staar det her;
Men skal bedre Kaar oprinde,
Ogsaa I maa dennesinde
Bruge kjækt jert gode Sværd!
Medens Kampen her vi føre
For den Sag, der er os kjær,
Lytter stadig spændt vort Øre
Efter baade fjernt og nær
Eders Kampsignal at høre.
By og Land i denne Færd
Hjælpe maa den Venstrehær
Nu tilbage kjækt at kjøre.
Fætter Christian! Du og jeg
Skal i Morgen møde begge,
Og til Valget skal vi trække
Hver, som vil en anden Vej.
Hver skal med i denne Leg!
Saadan kan vi klare Skuden
Trods al „Venstres“ Hyl og Tuden.
Men hvis atter nu vi lægge
Hovedet paa Sovepuden,
Skal paa ny vi Kredse miste,
Saa fortjener vi min Tro
Og at friste
Nok et Slag af Skæbnens Klo
Og et Folketing desuden,
Som endogsaa til det sidste
Si'er Sparto,
Saa vi tage maa til Takke
Selv med Hørdum uden Blink,
Høre Holm og Hage snakke,
Finde Klein, vor gamle Blakke,
Ganske flink,
Aldrig mer paa Pingel hakke,
Bøje ydmyg selv vor Nakke
For den lærde Wederkinck!

Det er hørt!

— Je æ nu inte a den Slavs, som snakker mæ Munden alene?

Intet Alternativ.

Taleren: Og saa mine Herrer, et Hurra for Folketingets højtærede Formand!
En Tilhører: Naa, I der henne! Ka' I inte faa Hatten a' for Berre? Hatten af — for Satan da!!

Fysiognomiske Studier.

Pandeben, godt det gror,
Bagved det Kritiken bor,
Baade Otto's og Henriches' —
Ak, men hvemsches Vers er hvisches?
Otto er med Rim tilkort,
Fødderne er Assels Tort.

Øjesten, skjæv og vind,
Kom en Gang og kik derind!
At gaa baade Søn og Søgne
Rundt med døde Torske-Øjne
Og se skjævt til Højremænd,
Synes Bentheim just er Spænd.

Næsetip, godt den gror;
Næsen er gevaltig stor!
Ogsaa Eedevart faar Næser
For sin schtore Broers Fadæser,
Derfor han til Højre bar
Næse-Horn i Siden har.

Klappe, Klaps! Kindben smaa
Kan en Kindhest ride paa!
Chresten kjør med hvide Heste,
Chresten immer ta'er det bedste,
Enhedsmærket — dikke dik! —
Kun en Hørup'sk Kindhest fik.

Mundelip, lille Puds;
Kjender du Octavius?
Du kan tro, at han kan tale,
Han kan Chrestens Rygte male!
Fangekost paa Blegdam — Svip!
Det fik Berg fra Mundelip.

Hageflip, dobbelt Læg!
Offerlam med Gimmerskjæg.
Cantor har kjendt bedre Dage,
Men ved Dachsen var en Hage,
Aschel mimrer — klippe klip!
Lur den lille Hage-Fip.

Nakkehaar, tyndt de gror;
Manden selv er ikke stor.
Naar man Papillotter holder
Af de brændte Protokoller,
Selv om ikke haarfør Bing
Lade kan som Ingenting.

Hjærneskal, tomme Rum!
Her er Grin for Publikum.
Unge Men'sker, Pebersvende, —
Hvor er Per og Esmann henne?
Lille Hjærne rasler let. — — —
Det var Venstres Silhouet.

Befordringsvæsenet paa Valgdagen.

Den ihærdige og handlekraftige Opposition har naturligvis strax indset, at det er nødvendigt for dens Vælgere paa Valgdagen at kunne komme lidt nemt frem og tilbage fra Valgstederne, selv om ogsaa Valgresultatet igjen skulde blive et Folketing, der hverken kan komme frem eller tilbage.

Derfor har ogsaa »den samlede Opposition« i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg samlet sig sammen og lejet alle de Befordringsmidler, som den 28. Januar mulig kunde staa ledige paa Torvet.

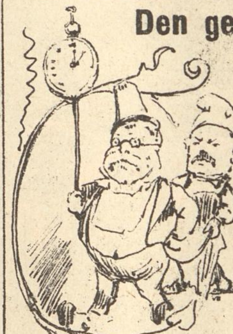
Først har »det danske Venstre« været saa forsynligt at leje alle Byens Skraldevogne, hvorved Medlemmerne af Fremskridtsklubben paa den naturligste Maade vil kunne naa om til Lossepladsen bag Tivoli, hvor Pastor Hostrup sidste Grundlovsdag prækede til Aftensang for dem.

»Det evropæiske Venstre« har været om sig. For Abonnenter paa *Politiken* er Dampsporvognen engageret, da Red. meget rigtig har indset, at naar Abonnenterne uden Skade for Liv og Helbred kar kunnet taale et helt Kvartal af den højeste Oplysning, kan de saamænd ingen Skade tage af Dampsporvognen med alle dens Ulykker i Tilgift. Bladets Redaktion og Medarbejdere vil derimod lade sig befordre til Valgstederne i Børne-Vogne, dels af Hensyn til et enkelt Medlems udbredte Børne-Bekjendtskab, dels ogsaa fordi der blandt den højeste Oplysnings unge Mennesker findes saa mange »gode Børn«.

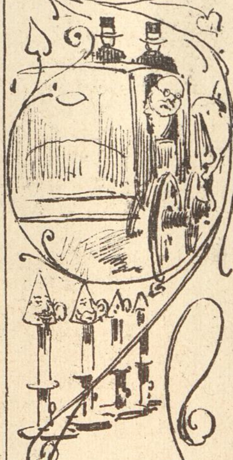
Socialisterne maa begribeligvis tage til Takke med Bærmevogne, de har jo dog ingen Rod i det »danske« Folk.

De »liberale Højremænd« vil imidlertid komme nettest op at age. Hvis den fra sine Kjøreture til Roskildeegnen ikke uberømte »blaa Vogn« skulde vise sig for klejn til at rumme dem alle, er der sørget for et tilstrækkeligt Antal Tikroners Ligvogne til dem, der absolut vil befordres paa Hjul, medens deres Bedemænd, de Herrer C. Hage og Nyholm sætter deres Ord paa Skruer.

Den gelade Chresten-Dom.

Lad dadle Venstre, hvo som vil,
Foruden det vi intet vare;
Vi vil, saa længe det er til,
Partiet elske og forsvare!
Men hvem mon Enhedsmærket blev
For Hørdum, som har »sat« paa Kvisten,
Og St. Ignatii Elev?
— Det var vor egen Chresten.

Hvem fik til Hvile ved sin Barm
Et ægte Folkekronometer?
Hvem aged' stolt i Bryllupskarm,
Den fineste af Bohns Karether?
Hvem var vel stor i Holstebro,
Skjønt lille bagved Fængselsristen,
Hvor Rist han ha'de, men ej Ro?
Hvem andre, end vor Chresten?

Hvem var saa »dansk«, at med Gevalt
Han fured' sine Perlevenner,
Har »Lysesslukkere« dem kaldt
Og skoset deres »klamme Hænder«?
Og hvem tog immervæk sig paa
At sige trods Familietvisten,
Hvor Venstres Doven-Skab sku' staa?
— Det var vor egen Chresten!

Hvo var det vel, af hvem vi fik
I Tingets magelige Stole
Den rare Visnepolitik,
Dertil Diæter nok at hole?
Hvem lærte os at »visne« glad,
Til samme Skæbne — den var trist den! —
Selv ramte Sechers lille Blad?
Hvem andre end vor Chresten!

Den salig Da savis forvist
Sin Lige fandt i Pressen ikke.
Om Brugen var der aldrig Tvist,
Naar man i Lommen den lod stikke.
Mod *Punch* den med Processer drog;
— Der staar endnu en Slump paa Listen —
Til Straf Vorherre Bladet tog,
Men Secher ham tog Chresten!

Fra Mad. Bollerups Loge.

Højtærede Hr. Redaktør!

Det er dog rigtignok grusomt, maa jeg sige, hvor de giver det med Æventyr paa vore Theatre i denne Tid. Det er ganske, som Conrad siger, at nu bliver hele Sæsonen snart til „Et Vinteræventyr“. *For først begyndte de med* „Svinedrengen“ *paa Dagmartheatret, og saa fulgte* „Askepot“ *efter paa Kasino, og nu kommer det kongelige Theater med baade* „Æventyr paa Fodrejse“ *og* „Der var engang„ *— paa én Gang. For jeg tror nu ikke, som nogle Blade sagde, at Fallesen gav Hostrups Stykke for at anbefale Forfatteren som Valgkandidat, og Conrad tror det heller ikke. Han sagde tværtimod, at det var et afskyeligt Valgkneb af Højre, da det var begribeligt, at Folk blev borte fra at høre Hostrup snakke om Politik paa sine Vælgermøder; men det var nu ikke om* „Valgkandidater“, *jeg vilde tale; det var om* „Der var engang —“ *af Drachmann. Det er det gamle Æventyr om Prinsen og Prinsessen, som foregaar dels i Danmark og dels i Illyrien, som ingen véd, hvor ligger, men som maa være mageløs smukt, for da Tæppet gik op for første Akt med alle de smaa, pudrede Damer og Petitmetrene, kunde jeg ikke lade være at udbryde:* „Gud, det er ved Gud akkurat, som man ser et Vindue fuldt af de nysselige Porcellainsdukker hos Hjalmar Petersen!“

Naa! Der i Illyrien er Fru Hennings Prinsesse, og ser snarest ud, som hun var fra Sevres. Men Prinsessen er ligesaa herskesyg og lunefuld, som kunde det være en rigtig Primadonna ved et rigtigt Theater, og har ligesaa stor Magt over sin affable Fader, Kejseren, som kunde han være en rigtig Theaterkommandant ved et eller andet existerende kongeligt Theater. Og saa er det ogsaa umuligt at finde nogen, der er Primadonna-Prinsessen tilpas som Elsker. Madsen forsøger sig først, men han er hende for fin. Saa prøver Sophus Petersen, men han er hende for grov. Og saa maa Kejserchefen give dem Afsked. Men saa melder Brødrene Poulsen sig. Og de bliver antagne, det vil sige ikke strax for Livet, men saadan paa Prøve, for hun vil dog nok først se, hvad de duer til. De maa derfor aflægge Prøve i forskjellige Kostumer. Først optræder de i Zigeunerfaget, Emil i det mandlige, og Olaf i det kvindelige. Men de kan nok ikke rigtig med det romantiske. For i næste Akt bliver de proberet i det nye, realistiske Sovekammerfag. Men anstændigt, Gud bevares. Og her gjør de sex Porcellainsdukker Tjeneste som Lysestager, fordi der skal lyses for Elskerparret.

Da Kejserchefen saa kommer ind og siger, at det ikke mere gaar med det realistiske, vender de tilbage til det romantiske. Og saa prøver de løs: Emil som Pottemager, og Olaf som Røghat, og saa Emil som Krigsmand, og Olaf som Værtshusholder, og tilsidst Emil som Prins, og Olaf som Dameskrædderinde. Og saa er de antagne i 1ste Klasse A med Stjerne. Men dette er naturligvis ikke at forstaa som blot og bare Omklædningsprøver, det er tillige moralske Prøvelser, og det er Moralen, det kommer an paa i et Æventyr.

For Resten ærgrede mig i Logen ved Siden af lille Per og Gustav, som var i Eedvards Sted, der har Ferie og tilbringer den paa Langeland, fordi de hele Tiden sagde, at det ikke var noget imod Udstyrsstykkerne paa Kasino. For det véd jeg da, var den rene Jalousi. Alene Personlisten og Dekorationsfortegnelsen var jo næsten lige saa lang, som den plejer at være paa Kasino ved den Slags Lejligheder. Og nu fik man da endelig Opløsning paa den Gaade, hvorfor Fallesen i saa mange Aar har samlet paa Debutantinder. Nemlig for at bruge dem til 6 trippende Hofdamer og 8 stampende Kokkepiger med Slag i Frikadellen.

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Ny-Holm-Gang.

Kom kun hid hver Frihedsmand!
Skynd jer blot at komme!
Pladser godt I finde kan,
Vi har nok af tomme!
I skal bare følge Trop
Mens vi røre maa vor Krop
Og i Kredsen farte
Om som Nyholms Garde.

Kom hver Lov- og Ordens-Ven
Hid og hør paa Talen!
Det er lutter pæne Mænd,
Nyholm har i Halen;
Lazarus og Elberling
Harald Holm og Herman Bing,
Hørdum, Hørup, Hurup
Glade til ham stuer op.

Kom, hver Forsvarsven, og slut
Dig til Nyholms Række!
I hans Forsvarsplan er Fut,
Og den ingen strække.
Kom, hver Forsvarsnihilist,
Med hans Plan du ganske vist
Ogsaa bli'er fornøjet!
Gaa kun flinkt i Tøjet!

Kom enhver, som Kappen bar
Efter Vinden drejet;
Om du ingen Mening har,
Gjør det lige meget,
For hans Kreds at skaffe frelst
Har vi Brug for hvemsomhelst,
Selv en graa Kokarde
Taaler Nyholms Garde!

Husk!

Man skal aldrig stemme paa en Skræder, som kun duer til at sætte en rød Klud paa en blaa Vadmelskofte,

eller paa en Skomager, som bare laver Støvler til Venstrefødder over en lav Sko, mens Højre skulde finde sig i at være under Tøffelen.

Man skal aldrig stemme paa en Grosserer, der gi'er den med dobbelt Hage,

eller paa en Expastor, der er rømmet fra Regensens Klint for at male Gryn hos Filistrene.

Man skal aldrig give sin Stemme til en Talemaskine, der kun frembringer »Ord, Ord, Ord!«

eller til en Boghandler, der slet ikke kan tale, men kun forsnakke sig.

Man skal aldrig stemme paa en ny Fischer, den gamle var slem nok,

eller paa nogen gammel Rustmesters Søn, naar Rustningen er noget vel anløben.

Man skal aldrig stemme paa en Socialist, naar man arbejder paa Nyholm,

eller paa Nyholm, naar man arbejder paa Frigjørelse fra Socialismen.

Som Omslag medfølger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Tvekampen.

Saa haard en Dyst de tilsammen stride;
Men hvem af dem, der i Græsset skal bide,
Det maa Vor Herre og Vælgerne vide.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr. 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

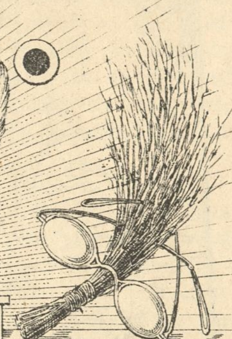
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 5. Torsdagen den 3. Februar. 1887.

PUNCH.

Overraskende?

Store Søster: Se, nu pakker vi denne Ring til Fader ind i en rigtig stor Pakke; saa aner han ikke, hvad det er.

Lille Søster: Ja, — og Lænestolen til Moder, den skal vi pakke ind i en lillebitte Pakke, saa aner hun heller ikke, hvad det er!

Kjøbenhavns Erobring.

Der kan man se, det har man for sin Villighed
Til at »forhandle« med vort Overhus
Og til at vise Højrerakket Billighed!

Det blev dog ikke regnet for en Snus,
At man en »rundelig Finanslov« laved',
Som gjorde den »bevidste Magt« konfus!

Skjønt baade HØRUPS Blad og »*Morgengnavet*«
Forkyndte lydt, at Sejrens Dag var nær,
Blev dette skjønne Haab dog brat begravet.

Erobringen, som har saa stort Besvær
Forvoldet Venstre, gik med Glans i Vasken
Til Sorg for Dansker som for Evropæer.

Det hjalp kun lidt, at »liberal« var Masken
For HOSTRUPs paa Kasino-Maskeraden
Til FISCHERs Korps fra Integade-Snasken!

Erobringen af hele Hovedstaden
Gik den forkerte Vej, og Venstres Daad
Forened' bare Spotten her med Skaden!

Her hænger Venstres Skæbne i en Traad,
Der er saa tynd, at hvis den skulde knække,
Véd Skrædder HOLM selv næppe flere Raad.

Hr. HAGE maatte pænt gaa hjem og lægge
Sig, medens TRIERs eller NYHOLMs Fald
Kan daarlig over HØRDUMs Vanheld dække.

Kort, Lykken har for Venstre været skral
Blot for en snavs Betænknings Skyld, hvor »Greven«
Som den »medgjørlige« har fulgt sit Kald.

Han har dog ikke været slet saa dreven
Som Venstres bedre Halvdel haabed' paa,
Da den mod »Enhedsmærket« blev lidt treven.

Pas paa, nu lader de ham atter gaa
I Spidsen for at slaa med aaben Paande.
Kanske han Staden kan erobret faa!

Thi dersom Greven Kortene skal blande
Til næste Omgang, er der Udsigt til,
At Venstre endnu større Tab vil bande;

Men la'er man CHRESTEN gjøre, hvad han vil,
Han nægter til den sidste Hvid Moneterne
Og sætter Venstre ud af dette Spil,

Hvori det dog kun opnaar alle Bêterne!

Sørgefesten.

Den vemodige Følelse, der betog *Punch*, da han forrige Torsdag efter Uddelingen af Kredsfanerne til Oppositionens Kandidater saa disse herlige Ni sjokke af, bedrog ham ikke. Dødsmærket havde været paa deres Pander, og da *Punch* Fredag Aften, ledsaget af sin Generalstab og Ambulancevognene, red over Valpladsen, hilset af de sejrende Højremænds begejstrede Tilraab, kom det ham ikke uventet under hvert eneste af sine smaa Flag, der daskede sørgmodig i Vinteraftenens fugtige Slud, at finde en afsjælet Venstrekandidat. Stabslægen konstaterede, at af de 9 var der kun Gnist af Liv i Skrædder Holm, og dette var saa meget mærkeligere, som netop han havde modtaget nogle af de drøjeste Hug. Men samtlige Avtoriteter paa dette Omraade siger, at selv om Holm skulde være saa sejglivet som en gammel Hankat, gjør han det dog ikke længe, og *Punch* har for sit Vedkommende fuldstændig opgivet Haabet om at bevare denne sin sidste kjøbenhavnske Mohikaner.

Sit Løfte at begrave de Faldne kunde *Punch* ikke holde: »Familien«, baade den i Integade og den i Linnésgade, gjorde i saa Henseende sine fuldt berettigede Krav gjældende, som man var nødt til at bøje sig for. Men for paa en værdig Maade at mindes de faldne Helte, besluttede han at afholde en Sørgefest.

Den fandt Sted i Søndags.

Den store Salon i *Ligkisten*, der var udsmykket paa det prægtigste, fyldtes hurtig af en sørgeklædt Skare, der bænkedes rundt om det store Bord, paa hvilket de Faldnes veltrufne Portrætter laa paa *Lit de Parade*. Over dem vajede som tungsindige Sørgefaner »*Politiken*«, »*Morgenbladet*« og »*Socialdemokraten*«, medens Otto Borchsenius i »*Jens Daglykkes*« Uniform, men med Flor om Bankeneten, afgav

Æresvagten. Da Forsamlingen havde grupperet sig, blev følgende Sørgehymne afsungen:

Nu er det stille, han har os forladt
Christoffer Hage i sin »spanske« Kappe,
Trier har Bremse heit paa Hjulet sat,
Knap *P. Holm* kan det revnede lappe,
Hørdum sit »Regnskab« op fik gjort,
Men med et »Minus«, som var stort.

Philipsen fik ej Subskribenter nok,
Fischer kun Skaller fanged paa sin Snøre,
Meyer han brød ej Holmens faste Stok,
Gustav Christensen hjem maatte kjøre,
Hostrup ej »sejrede med Glans«,
Men blev en *Spurv i Tranedans.*

Schønheyder, Venstres store Admiral,
Rendte sit Skib paa Grund i Vinternatten,
Steenstrup maa lide Nederlagets Kval,
Selv vor *Wederkinch* fælt fik paa Hatten,
Felthusen tabte sit Skjelskør,
Og *Nyholm*! — Sikken en Malheur!

Herefter tog *Punch* Ordet:

»Morgengnavet« for i Søndags har i et Anfald af Extragnavenhed udtalt, at det nu for „Venstres" Vedkommende maatte være forbi med Grinet og Spotten. Det var haarde Ord, Ord, der maa have skaaret deres egen lille „maarschomme" Assel lige ind til Hjærtet, for saa vidt denne Legemsdel forefindes i hans flade Bryst, Ord, som *Punch* ikke tør gjøre til sine. Men af de Faldne vil vi ikke le, kun sørge over dem. Haardest er Tabet af *Wederkinch*. Det var ikke blot i ren legemlig Forstand, at denne havde raget op over den øvrige Venstretrop, der var i hans hele Personlighed noget, der paa en særlig prægnant Maade karakteriserede det ganske Venstrevæsen. Hans Doktorhat var netop lige saa ægte som Holsteins Forhandlingslyst, hans Kundskaber svarede netop til Jævnmaalet af den meget lille Præliminærexamen, der udfordres for at optages i Venstrevidenskabelighedens Fri- og Højskole, og selv hans Navn havde en Klang af Brama-Livs-Elixir, Schweitzer-Piller, Sundhedssalt og Fox-Uldgarn, der var i skjøn Harmoni med Folketingsparlamentarisme, Talmajestæt, Dannevirke i Brystet og den højeste Oplysning. Dette Taarn i Israel er nu faldet. Den Knage, paa hvilken han var vant at hænge sin Hat, er tom. Thi, hvad sagde ikke Digteren:

Mig Vinden tog i Nakken fat, og fløjten gik min Doktorhat.

Hattenes Parti i Tinget er hermed betydelig formindsket. To Doktorhatte — Eedvards og Pingels — restere dog endnu, og diverse Blyhatte, af hvilke jo særlig Christian Høimarks har faaet et fornyet Eftersyn, dingler vel endnu i Forhallen, men *Punch* vil dybt savne sin tabte Wederkinch. Ham faar vi saamæn aldrig igjen! (Bevægelse paa Tilhørerpladsen, en sønderknust Abonnent ledes ud). Ogsaa Bluhme vil vi savne. „*Im Winter welcken die Bluhmen*" siger en gammel tydsk Forfatter, og enhver Bluhmist véd, at han for en Del har Ret, selv om der er Blomster, der som Lyngby-Rosen skyder aller kraftigst i Vinterens Hjærte! Ogsaa Tabet af Hage er et Skaar i Festglæden. Aldrig havde *Punch* tænkt, den Dag vilde komme, da *Puddelens* Barbering skulde bevirke, at vor egen Hage blev barberet saa grundig som i Fredags. Men Halkier havde jo rigtig nok sæbet ham godt ind i Forvejen. Der er meget, han endnu kunde ønske at sige, han vilde saaledes gjærne som et Trøstens Ord henlede Opmærksomheden paa, at vi baade har beholdt »Asketen« Pingel og den med Svovlstikker og Revolvere noget letsindig fingererende Nielsen-Grøn i vor Midte, ligesom en ny Stjærne, Gentleman *I. K. Lauritzen*, er dukket op i Ringsted, men, hvad sagde ikke fhv. Pastor og Folketingskandidat Hostrup:

»Theen ei taaler at vente.«

Sætter man Punchen i Stedet for, vil det være enhver klart, hvorfor han nu afslutter disse Alvorsord med en Opmuntring til den elegiske Borchsenius.

Dørene til det tilstødende Værelse, hvor 7 Puncheboller — en for hver vunden Kreds — dampede paa Bordet, aabnedes, og her ind marcherede hele Sørgeskaren med Borchsenius i Midten, syngende af fuld Hals:

„Se glad ut! se glad ut! Se glad ut enddå!"

Men Borchsenius saa ikke glad ud. Han satte sig i en Krog med et gammelt Nummer af »*Korsaren*« og græd og græd, saa de salte Taarer flød ned paa det gulnede Papir. „Borgeren" Borchsenius græd over det tabte *Folkets Kjøbenhavn*, men henne ved Bordene lød jublende Hurraer over det gjenvundne

Kongens Kjøbenhavn!

Fashionable news.

Hin ædle Greve af Ledreborg skal paa sine Udflugter midt i Vinterens Hjærte efter sikkert Forlydende have faaet Frost i Ørene. Det Parti, hvis energiske Fører han er, skal dog være ret glad herover, da han saaledes tør antages lettere at kunne holde Ørene stive i denne vanskelige Tid.

Lovende.

»Løfter, skriftlige eller mundtlige, — — er ikke bindende,« mente *Morgengnavet* for i Fredags!

Det var samme Blad, som i sin Tid foreslog at ophæve Rigsdagsmændenes Grundlovsed og sætte et skriftligt Løfte i Stedet!

*

»Det gaar glædeligt!« sagde Klein, han havde kun én liberal tilbage, og det var ham selv.

Sjælden Enighed.

I Fredags var Morgengnavet og Politiken enige om at meddele deres godtroende Læsere, at Oppositionens Sejr i Kjøbenhavn vilde være af særdeles stor Betydning.

I Lørdags var begge Organer enige om at oplyse, at Oppositionens Nederlag aldeles ikke havde noget at betyde.

I Søndags forsikrede begge Blade, at Kjøbenhavns Gjenerobring vilde have den allerstørste Betydning.

Og Dagen efter næste Valgdag vil saavel »den højeste Oplysning« som det »ledende Organ« — for saa vidt de ikke for længe siden er afgaaede ved Døden — være ganske enige om at fastslaa, at den mislykkede Gjenerobring ikke har allermindste Betydning.

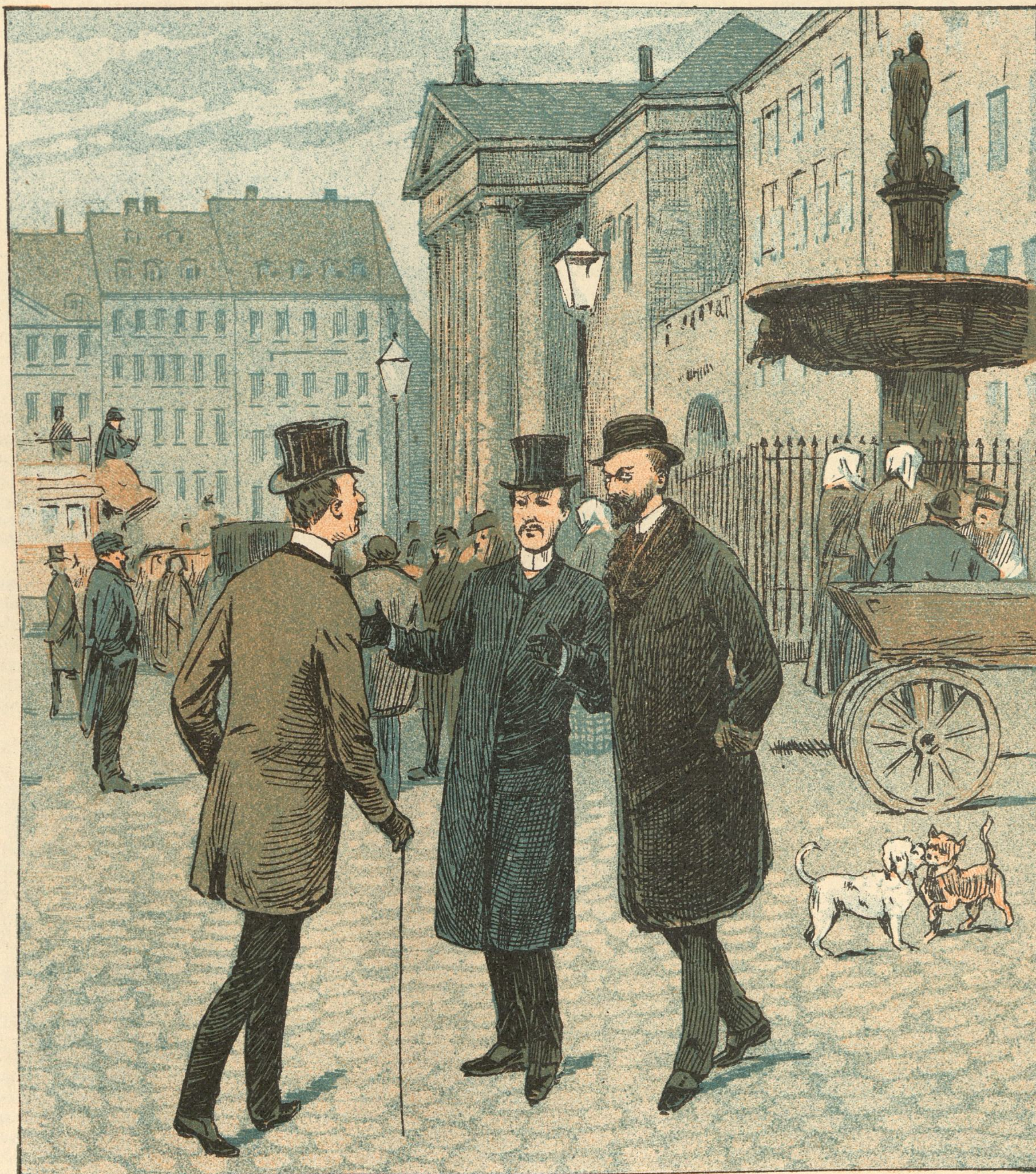
I øvrigt vil begge Organer tilbringe en større Del af Mellemtiden med at være enige om at frakjende hinandens Udtalelser hvilken som helst Betydning.

Endda godt.

— Ja, døv ka rennok være glad, Aaen, at ded æ Benene, der mangler poa dej poa Betrættet; haed ded nøv væt Hoet, saa haed dær ingen Mensker kænt dej — — —

Fuldstændig beroligende.

— Halløj, gamle Fuldmægtig, hvor skal Du hen i den Fart?
— Jeg skal op paa Raadhuset og melde noget.
— Det er da vel aldrig Dig selv?
— Sludder! Jeg er jo ikke i Privatbanken.

De Faldnes Minde.

Gravkantate

men ikke for Heltene fra 1801.

Være Fred med eder alle,
Som i Fredags maatte falde
For de fæle Højremænd!
Eder CHRESTEN POVELSEN
Savne vil i Tingets Møde;
Thi for ham I faldt og døde!

NYHOLMS brave Vælgerskare
Maatte se, hvordan den klare,
Liberale Politik
Grusomt paa Planeten fik;
Trindtom KLEIN blev tomt og øde,
Thi Hr. NYHOLM faldt og døde.

Tusind Sjoselister brølte,
TRIER ingen Frygt dog følte,
Men mod LARSEN kjækt han stred.
Snart i Græsset dog han bed,
Slemt det kneb for de smaa Jødedrenge, da han faldt og døde.

Kampens Ild blev ved at brage;
Venstre raabte: Ve min HAGE!
CASSES Valgkreds tabt det har,
Venstre knap pr. Kasse var,
Thi det dyrt har maattet bløde,
Inden HAGE faldt og døde.

HØRDUM, som en Gang har »sat« paa
Kvisten, daled' Modgangs Nat paa.
Lig det Regnskab, han sku' bragt
Frem, blev nu han selv »forlagt«.
Fuld af Sorg blev alle røde,
Den Gang HØRDUM faldt og døde.

Allermest dog Doktor WEDERKINCH et dybt følt Savn bereder!
Man skal rejse mange Mil,
Før paa slig en »*Doktor phil.*«
Man saa heldig er at støde!
— Ak, nu er han blandt de døde.

— Dog det Sorgen vil forsøde,
At for Venstres Sag I døde.
Derfor Tak, I brave fem,
Som gik nedenom og hjem!
Visneriets Blomster strøede
Ses paa Valen, hvor I døde.

Paa Hjemvejen.

Fredag Aften i Toget mellem Roskilde og Kjøbenhavn.
(Frit efter »*Politiken*«).

Folketingsmand Hørup. Ih se god Dag Hr. C. P. Berg! De her! — Skal De ikke nyde Sejren i Kolding?

Folketingsmand Berg. Nej! Rent ud sagt. Jeg har ikke Tid. Jeg maa hjem og stive Borehsenius af, at han ikke bliver for blød i Rygraden. Men hvorfor er De ikke bleven hos Deres Kjøge-Høns? Var Pastoren Dem for sejg?

Hørup. Paa det Lav! Jeg har gode Tænder. — Men lad os tale om noget Andet. Det var dog kjedeligt med Gustav Christensen! Ham fik De da ikke til at fylde med i Geledderne! Og C. V. Nyholm maatte De ogsaa give Slip paa.

Berg. Nej hør, véd De hvad, gode Hr. Statsrevisor! De skulde ikke lade den Overmodets Aand komme saa stærkt til Orde i Deres Udtalelser. Spot og Grin har vi havt nok af, og desuden — det turde nok snarere være de rodløse Planter, der er visnede i denne Vinter. Hvad mener De om Trier?

Hørup. Aa den Socialist! Vi bryder os Pokker om Socialisterne!

Berg. Da stillede De jo selv Holm.

Hørup (urolig). De minder mig om — men vi kommer tids nok. De har lovet mig at hale Tiden ud, til jeg kan faa afgivet min Stemme. For Resten! — Haha! — er det mig saa revnende knusende ligegyldigt, om han bliver valgt eller ikke.

Berg. Men Philipsen er falden og —

Hørup. Ja og Fischer. Det var da Deres Borchsenius, der havde sat den Karudse paa Krogen.

Berg (godmodig). Naa ja — ja — Hvor der handles, der spildes! Men Deres unge Falkenstjerne deroppe i Nykjøbing bliver nok ikke til nogen Fixstjerne heller, og for Hviid ser det sort ud i Esbjerg.

Hørup. Ja hvad har Hviid gjort!

Berg. Han er Evropæer. Jeg giver ikke en Hvid for de Herrer.

Hørup. Jamen I. K. Lauritzen vandt vi, og Pingel beholdt vi.

Berg. Ja det er et Par Herrer, som nok ved første Lejlighed vil blive erstattet af paalideligere Folk. Men saa længe Højrerakket breder sig —

Hørup. Ja gu breder det sig! Men hvis er Skylden? Det er den flade, kirkeligsindede Optimisme i Venstre. Det ere de opblæste Grundtvigianere! Det er Halvdannelsens plumpe Mangel paa det sande Frisind, der bereder Højre Vejen! Træk Nathuen af Hr. C. P. Berg! Træk Nathuen af!

Berg. Nej, det er de klamme Hænder, der vil slukke de smaa Lys, det er de leflende Grinebidere, det er Abekatteriet! Husk, hvad Skjalden siger:

»Vi fører Løver i vort Skjold, af Hjerter ni omsatte,
Dem førte vi fra Hedenold og ingen Abekatte.«

Hørup. Ja, »Morgenbladets« Løver er rigtignok faldne ned som Faar i Dag, Hostrup f. Ex.

Berg. Jamen »Politiken« skrev jo selv, at Højrekandidaterne var som ti indelukkede Katte, der nu skulde slaas af Tønden. Jeg synes, de Katte har havt temmelig skarpe Kløer, og at det var Fastelavnsnarrene i »Integade« det gik mest ud over.

Hørup. Hm! Højstærede! Tror De, at vi tror et eneste Muk af, hvad vi skriver?

Berg. Jeg mener, at de Blade, der har at varetage Folkets og Frihedens Sag, burde dog —

Hørup (slaar sig i utæmmet Fryd paa Benet). Haha! Haha! Nej, De er mageløs! Altid Tragediante!

Berg. Altid Comediante!

Hørup. Jamen Herre Gud! Har De da aldrig vidst, at »Politiken« var det reneste, skæreste — (Toget ruller ind paa Kjøbenhavns Banegaard) — Saa for Pokker! Nu maa jeg ind paa Exercerpladsen og holde paa Skrædderen. Farvel gamle Enhedsmærke!

Berg (mumler) Farvel rodløse Grinebider! (grundende) Bare Højrerakket ikke bredte sig saa stærkt.

Folketheatret.

Uden Midtpunkt.

Schandorph har vischt Folketheatret den Ære at schkjænke det sin nye Schtykke — mod et godt Vederlag, naturligvisch, ferschtaar sai! Schkulde man ikke have Penger forat dramatischere en af sine ypperlige Romaner,

som schlet ikke er dramatischk, hvorfor schkulde man saa have det? Man gaar da ikke schaadan hen og lemlæschter sine egne schmukke Børn for ingen Ting.

Alle kjender Romanen «*Uden Midtpunkt*». Ingen kjender den ikke. Alt, hvad der duer i Norden, har læscht den tuschinder og tuschinder Gange og glædet sai over densch ætschende Schatire over de gamle, dumme, torschkede Natsjonalliberale med deresch tykhodede Idealischme og fæhodede Lyrik. Ingen vil mere nægte, at Schandorph er voresches schtørschte Digter, mageløsch schtor, schtorartet schtor. Han er, hvad jai vil kalde for paa ethvert Punkt komplet. Netop derfor hader han Halvheden. Schandorph kan ikke udschtaa noget halvt. Det schkulde da være en halv Bajer, hehe!

Det er dette, Schandorph vil til Livsch i sin nye Schtykke, det vil sige ikke den halve Bajer, den kan han schgu hurtig faa til Livsch, men Halvheden. Som man ser, er Schujettet fertræffeligt. Schtykketsch Helhed ligger i denne Halvhed. Dette er et fertrinligt Paahit. Førscht er der *Abrahamsch* og *Røimert*, der er Repræsentanter for Halvheden i Schtudenterdannelschen, ingen af dem er mere end *cand. phil.* Dette ser Schandorph ned paa, naturligvisch! Han er jo schelv *Dr. phil.* Derfor schtøder han dem fra sai. Jai kunde sige, fra mai med. Saa er der Elschkeren, den mescht schympathetischke Figur i hele Schtykken, Hr. *J. Wiehe*, han er ogschaa tagen paa Kornet i halv Figur som den halv-adelige og halv-borgerlige Forschtkandidat, man for Reschten Schatan til Fyr Fanden gale mig fra Amerika, ad Helvede til med det Gamle. Selv Kjærligheden i Schkueschpillet er halv. Fru *Krusche* og Frk. *Pulsch* maa nøjesch med at dele Abrahamsch Kjærlighed imellem sai. Det er schyperbt dette Træk, at de kun faar Halvdelen hver. Endogschaa rent teknischk i Schtykkets Schtilladsch er Pointen udnyttet. Det er halvt Schkueschpil, halvt Schyngeschtykke; den eneschte, der schynger, er Abrahamsch. Og saa er endda fjerde Akt delt i to Halvdele. Og Schtykket sat i Schene med Dekoratsjoner, hvoraf det halve er nyt, det halve gammelt.

Men, schpørger man sai selv, naar alt dette er schaa udmærket, hvad er det da, der gjør Schtykket mindre udmærket? Fajlen er, at Schandorph ikke kan tøjle sin Maarschomhed. De komischke Bifigurer har han gjort saa eminent maarschomme, at man er nærved at faa Maven forvreden af Grin. Han har digtet Fru *J. Møller* og D'Hrr. *Orlamundt* og *Zinck* til Halvidioter. Dette har hævnet sai. Schtykket er derved schelv blevet uden Midtpunkt. Dette kan være aandfuldt, men paa den Maade laver man ikke Kascheschtykker.

Det er dumt at komme med Bemærkninger om, hvorvidt den oprindelige Roman eller det derpaa lavede Schkuespil er bedscht. Jai ved det fra den Gang med «*German og Worsche*»; Gudbevaresch, hvor jai ærgrede mai over, at Kritiken sagde, Romanen var bedre end Schtykket. Men jai vil dog bemærke, at jai i «Uden Midtpunkt» savnede Interiørerne fra Schtalden. Saadan et højadeligt Selekammer det er noget for Schandorph at gjøre Grin med.

Fertræffeligt, nyt, pikant, originalt er Forfatterens Indfald med at lade førschte Akt være den mescht underholdende og schaa lade Intereschen tabe sai gjennem de tre paaføjgende. Det er en ypperlig Ide at lade de komischke Perschoner ferschvinde efterhaanden, det er dischtigt kun at beholde de kjedelige tilbage. Schandorph har da heller ikke vovet at tage Konsekvenschen helt ud. De Optrædendesch Antal schvinder ganschke korrekt ind Akt for Akt, til man i sidschte Akts førschte Afdeling kun har med tre Agerende at gjøre og i anden Afdeling kun med to. Men man ser let, at her mangler en Schlutningsakt med kun én Perschon. Maaschke en saadan vilde have reddet Schtykket.

Æ-Bæ.

Se, her skal De se, kommer Vi!

Jeg er gift med Helene!
Hørup er Lene, Hørup er Lene;
For blev overalt
Jeg «Enhedsmærket» kaldt,
Men han tog hele Dynen,
Og min Nimbus faldt!
Jo, jeg er gift med Helene;
Jeg skulde mene, Hørup er Lene —
Visneri jeg drev,
Til selv jeg visnet blev.

Jeg er den dejsede Hektor,
Trier, kaldt *Hektor*, klog som en Rektor,
Jeg er vild og hvas,
Men fik dog Afskedspas!
Nu jeg som Skygge vandrer
Rundt paa Larsens Plads;
Min skjønne Talemaskine
:|: Hvad skal det ligne? :|:
Gik i Smadder, — men
Den gaar en Gang igjen!

Jeg er den vrede Akilles,
— Eedevart drilles li'som Akilles, —
Bentheims halve Sjæl,
Men ellers ikke fæl!
Nu skal De inte schkose
Ad min schkjæve Hæl,
Jeg ikke blot blandt Profeter
Elschkes af Peter, Esmann og Peter,
Alle Damer glo'r
Schgu paa min Broders Bro'er.

Se, jeg er Gustav den Første,
Gustav den Første, ikke den Største:
Der min Halvdel staar,
Gustav den Anden staar.
Begge vi blev til bar
Makulatur i Aar;
Li'som Gustav den Tredie
— Sikken Komedie, sig kun Tragedie! —
Faldt vi med et Knald
Paa Vælger-Maskebal!

Jeg er den sprænglærde Dokter,
Lang, men dog Dokter, Visdommens Vogter
Dokter Madsen, han
Er Nordens største Mand:
Alle hans Værker rummes
I hans hule Tand!
Som philadelphisk Orakel
Gjør jeg Spektakel, — jeg lange Spektakel
Nu med Chresten ta'
Vil til Amerika!

Skjønt jeg har væt paa Kothurnen,
Svært paa Kothurnen, faldt jeg ved Urnen!
Hørdumdristighed
Gjør ikke Kaalen fed.
Hos Maler Jensen regner
Skoma'erdrenge ned —
Ak, hvem vil nu gi' mig Syle,
Naar jeg skal wühle? — Hjem uden Syle
Fra Kothurnen maa
Paa Sokkerne jeg gaa!

Kor:

Vi er de væltede Guder!
Gu' var vi Guder, som gjorde Knuder;
Ved vort Ragnarok
Vi myret blev i Flok.
Nu er kun Pindebrænde
Venstres faste Stok!
Af Sted, I væltede Guder!
Nu fik vi Guder strimede Huder!
Ret Jer, Fischermænd — —
Nu gaar vi hjem igjen.

Trælde Skandsen taget.

BAHNSON har Sejer vundet! Hurra! Hurra!
NYHOLM sin Grav har fundet! Hurra! Hurra!

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr. 50.

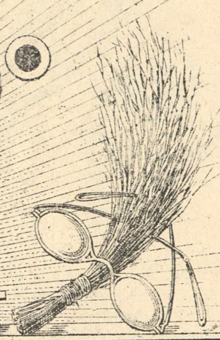
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 6. Torsdagen den 10. Februar. 1887.

Idéassociation?

— Apropos om Ligtorne, saa skar vores Pige sig igaar aldeles gyselig paa en Brødkniv!

Godkjendt og udsat.

»Forhandlingens Mænd« ufortøvet
Til »Arbejdet« skred, som man ser.
Hvert Valgbrev blev vejet og prøvet;
O, Vælgerfolk, hvad vil du mer?

De herved »Retfærdighed« øved';
Thi Højre de dog ikke fler
End fire Stemmer berøved',
O, Vælgerfolk, hvad vil du mer?

Des værre de Højre behøved'
At give den Ting ind med Skeer,
De ku'e det for Resten »bedrøvet«.
O, Vælgerfolk, hvad vil du mer?

Ved dette Arbejd man sløved'
De skarpe kritiske Leer;
Saa slap »Sjoselisternes« Høved. —
O, Vælgerfolk, hvad vil du mer?

— Mens Flertallet Haarene kløved',
Oprejstes paa den Maner
En »ærlig Forhandling« af Støvet.
O, Vælgerfolk, hvad vil du mer?

Redaktionsmøde.

Formanden havde sammenkaldt dette Møde, fordi han var kommen i Tanker om, at det maaske kunde være ganske heldigt, om Redaktionens Medlemmer underkastede hinanden en gjensidig Prøvelse, ligesom de gjorde i Folketinget. Han havde en lumsk Mistanke om, at navnlig Mindretallet, der havde voxet sig for stort, kunde trænge til en Beklippelse, om ikke for Andet, saa fordi Flertallet saa kunde have den Fornøjelse paa en Gang at vise sig nobel og dog besjælet af den strængeste Retfærdighed. Han vilde anmode Medlemmerne om at komme frem med deres Klager.

Det evropæiske Medlem kunde i høj Grad slutte sig til Formandens Ord. Stræng Retfærdighed! Det var netop Parolen! Dog maatte man ikke være for stræng, der var ganske vist Syndere nok her i Salen, men de var ikke Alle lige slemme, og navnlig var han vis paa, at det kun var de aristokratiske Medlemmer og saa maaske et enkelt vestjydsk Medlem, der kunde siges at have gjort Noget, som kvalificerede dem til at blive sat udenfor.

Det hysteriske Medlem vilde strax sige, at han vilde ikke taale nogen Æreboer; var der nogen, der vidste, hvad Ære var for en Røverkule. Folkets ædleste og bedste Mænd stenedes til Døde paa denne af Barbarer beboede Ø. Han selv var kun som ved et Mirakel sluppen derfra med Livet; uagtet ogsaa han, der havde tilbragt al sin Fritid med at studere Verdensliteraturen, sikkert maatte regnes blandt de Ædleste og Bedste. Derfor Ve dig Ære! Han vilde ogsaa raabe »Ve over Korsør!« thi ogsaa denne By havde forhaanet ham, da han kom for med Kundskabens Lampe i sine asketiske Hænder at varme og lyse for disse vankundige Trælle. Og Ve over Herregaardene! disse Brandbylder paa Folkelegemet, hvorfra Pest og Raaddenskab bredte sig ud i vide Omkredse. Det var Forbrydere og Kjæltringer. —

Det spagfærdige Medlem anmodede Formanden om at paatale disse Udtryk.

Formanden fandt Udtrykkene stærke, men betegnende.

Det hysteriske Medlem. Men ikke alle Byer er som Korsør og Marstal! Der er Aarhus! Det er en rar By. Vel kryber og kravler ogsaa der Reaktionens Snoge og Skruptudser, men Lyset skal nok forjage dem, og Aarhus har kaaret mig, Danmarks ædleste og bedste Videnskabsmand og gjort mig til en Sejrherre, en lavrbærkronet Triumfator.

Det idiotiske Medlem foreslog at synge: »Heil Dir im Siegeskranz!« men

Formanden forbød dette. Vilde man hylde nogen paa den Maade, maatte det være Formanden selv. Ogsaa Folkegaver, amerikanske Uhre, Sylteglas m. m. modtoges med Taknemmelighed.

Det evropæiske Medlem vilde takke det hysteriske dito for hans noble, af den reneste Martyrglorieglans gjennemstraalede Foredrag, men advare ham mod i sin hellige Iver at gaa for strængt til Værks. Der var Aristokrater, ja Grever, som ikke kunde anses for rent Krapyl, men saa var der jo rigtignok Exellenser f. Ex. det ministerielle Medlem, der havde fæle Skavanker. Dette Medlem var bleven set i Storehedinge sammen med en fattig Mand. Den fattige Mand havde nye Buxer paa. Dette var meget mistænkeligt. De omtalte Buxer var oven i Kjøbet blaa, og hans Ven det socialdemokratiske Medlem indestod for, at de havde kostet noget klækkeligt. Der vilde sikkert kunne spores Valgtryk i disse Buxer! Var det ikke et Par ministerielle Buxer og laa ikke Regningen kvitteret i Lommen paa dem? Han havde ladet forespørge i Storehedinge, men de ældste Borgere kunde ikke erindre at have set det paagjældende Individ med nye Buxer. Nogle sagde, de havde aldrig set ham med Buxer, men dette lød dog lidt utroligt. Hvor havde Manden faaet de Buxer fra? Dog vel næppe ved Trolderi!

Det idiotiske Medlem ansaa ikke dette for umuligt. Han trode paa Trolde. Og hvad særlig angik Buxetrolde —

Formanden lod det idiotiske Medlem bringe ind i Styrtebadsafdelingen,

Det evropæiske Medlem vilde foruden Excellensen have sat to Grever udenfor. Men for at vise, at det ikke var af bornert Had til Adelen, vilde han lade en Bonde følge

dem. Vedkommende Bonde havde vel ingen Ting gjort, men dette var mindre væsentligt. Han skulde ud alligevel.

Det spagfærdige Medlem spurgte, hvad der da skulde gjøres ved det socialdemokratiske Medlem. Der var svære Klager over hàm. Ikke over de Buxer, han syede, men han var mistænkt for Bugtaleri og Eftergjørelse af andre Folks Stemmer til egen Fordel.

Det socialdemokratiske Medlem forklarede, at det var den sorteste Løgn. Klagerne var aldeles grundløse.

Det spagfærdige Medlem indrømmede, at de maaske var for skarpe. Han vilde aldrig have vovet at sige saadan Noget. Men alligevel —

Det evropæiske Medlem fandt dette aldeles unødvendigt. Socialdemokraten var hans Ven og følgelig en Hædersmand. Hvis dette ikke havde været Tilfældet, var han naturligvis bleven smidt ud sammen med de andre. Han fandt, at Minoriteten maatte være himmelglad over den noble Behandling. For Resten var han nu kjed af det Vrøvl.

Formanden gav »Evropæeren« Ret heri. Det strænge Retfærdighedsprincip var sket Fyldest, nu skulde Naadens Sol skinne baade over Redaktionens Flertal og dens Mindretal. Dog anbefalede han det sidste at være kjønt artige, ellers pudsede han det hysteriske Medlem paa dem igjen. Han konstaterede, at Luften i Lokalet efter de fire Medlemmers Bortfjernelse forekom ham renere.

Hermed hævedes Mødet.

I Favn ham Døden tog saa rapt,
Ham, som af Hver var skattet.
O Folkething, hvad har Du tabt,
Din Wederkinch er drattet!

Finhed og Noblesse.

Den gjæve Pingel, som sin Lærestol
I Skolen sa'e Farvel og Tak for stedse,
Har nylig givet Venstre Monopol
I Folkets Ting paa — Finhed og Noblesse!

Og saasom Pingel «sin Historie» kan,
Saa har det jo sin store Interesse
At se, hvad en saa velstuderet Mand,
Som han, forstaar ved «Finhed og Noblesse».

Da «Greven» en Finanslov slog ihjel
Og over samme læste Sjælemesse,
Sang ved dens Baare Pingel et Farvel,
Der vidned om hans Finhed og Noblesse.

Han brugte Ukvemsord paa fredlyst Grund,
Men siden har han aldrig ladt sig presse
Til andet Steds at ta'e dem i sin Mund:
Her har vi Mandens Finhed og Noblesse.

Og nys han i vort Folketing igjen
En Dynge Skjældsord frit fik Lov at læsse
Paa Nakken af de pæne Herremænd,
Hvem han fradømte Finhed og Noblesse.

Han véd, i vore «Frihedsmænds» Asyl
Mod Rettergang ham skjærmer Kjældernæssemonarkens Bud, og imod tørre Prygl
Ham sikrer Høires Mangel paa Moblesse.

Kort, naar en Gadedreng fra femte Sal
Ad Vinduet rækker Tungen ud, med græsseligt Løvemod, i Ly for Hævnens Kval,
Er han den pure Finhed og Noblesse!

En gammel Amorin.

— Du kan ikke tro, saa mange unge Karle det Fruentimmer, dér gaar, har gjort øre i Hovedet!
— Den gamle Gribenille? Det er jo umuligt!
— Gu' er det ikke nej: hun ejer jo Karussellen der henne!

En Dødens Kandidat.

Hurra for Socialisterne!
For de krøb frem af Kisterne,
Og ved Gravstemmers Overtal
De frelste Skrædder HOLM fra Fald.

Paa Kirkegaardske Stadier.

Ny og gruelig Vise
paa en gammel Melodi

PETER HOLM i Barndomsalder
Hed kun PETER THYGESEN;
Men et «sen» i Øret falder
Inte paa en Folkeven;
Derfor Navn af HOLM han tog,
Og til Holm-Gang ud han drog.

Han til Valgplads sig udkaared'
Femte Kreds, og Nørrebros
Vælgerfolk han rent bedaared',
Saa han slog af Marken Goos
Og hans Livstraad klipped' strax
Over med sin Skræddersax.

Højre spruded' Gift og Edder
I sin skumle Ormegrav,
PETER HOLM som tapper Skrædder
Svært paa Ho'det dog dem gav,
Syv han fælded' med et Smæk,
Han var rigt'nok inte væk!

Til Bestikkelser og lave
Midler maatte Højre ty
Og med mangen «Tugthusslave»
Rakkets lille Klat forny,
Hvorved selv i femte Kreds
Slemt at brede sig det ses.

Det saa sort ud for de Røde,
Derfor de paa «Assistents»
Agitered' blandt de døde,
Og fra Graven, det ku'e hænd's,
Indrulleret strax en Flok
Blev i HOLMSES faste Stok.

Svøbt i Kisteklæder mangen
«Opvakt» Ben- og anden Rad
Drabelig holdt Højre Stangen,
Hvorved HOLM blev kisteglad,
Selv i «Kisten» blev der Spænd
For en — Blikkenslagersvend.

Jo, de spøgende Gespenster
Bragte Venstre i sit Es,
For man véd nok, at imens der
Trænges til Begravelses-
udvalg, saa har Folkets Mænd
Særlig Brug for Skrædderen.

Voresches egne Vindever

af
Asschel Bonenfant *).

Kjøbenhavn har i den schidste Maaned kun beschkæftiget sig med Valgene. Gudbevaresch, hvor vi har schlidt! Vi har schiddet paa Redakschjonskontoret fra Morgen til Aftning og schkrevet, schaa Pennene schpruttede. Og hvad hade vi schaa for det? Damerne sae, at »*Morgenbladet*« var ikke til at holde ud, og Herrerne — de liberale Herrer, de andre læscher os schlets ikke — sae, at der var for meget af Munden, men for lidt af Flæschket. Naa, hvor schkulde vi faa det fra? Borchsenius schad og gjorde Versch om Hoschtrup og Korscharen, og Korscharen og Hoschtrup, og jai schad og gjorde »*Blinkfyr*« med dobbelt Væge. Hehe! Og Korschgaard og N. I. Larschen schkrev Ledere og schatte de schtakkels Typografer i Forlaienhed, fordi de kunde ikke faa fede Typer nok til alle de schtore Ord. Men allerværscht var det, naar Chreschten Berg schelv kom op paa Kontoret for at schkrive, for schaa schkulde vi andre schidde ganschke schtille og maatte kun hvischke, for ellersch kunde han ikke holde Tankerne schamlede. Og schaa puschted og schtønnede han schelv derover som en Valgfischk. Det er schlets ingen Brander, det er en ligefrem guddomlig, maarschom, brillant Vittighed. En af mine egne!

Men det var for Reschten en fornaielig Tid! Gamle Konkurrenter, der ellersch skjælder hinanden Hæder og Ære fra, faldt i hinandensch aabne Arme, og »*Politiken*« og »*Morgenbladet*«, der lige schkulde til at krassche Øjnene ud paa hinanden over denne herschens »*Albertine*«, om hvem vi sier Fy Føj! men som Brandesch sier er et Meschterværk, blev schaa enige, schaa enige, schaa det var en Fornaielsche.

Med Henschyn til Udfaldet blot schaa meget, at det blev en umaadelig schtor, glimrende Sajr for Venschtre, for alle de Kredsche, vi brød osch om at beholde, dem beholdt vi, og Højre lod schig narre til at tage dem, vi hverken gad eje eller ha. Hvad schkal Venschtre med Kjøbenhavn! Jai bryder mai schlets ikke om Kjøbenhavn! Jai føler mai schom en komplet Landmand, en Bonde, der dyrker schin Kaal og produscherer sin Gjødning og tæschker Smør og kjærner Havre og gaar med lange Schtøvler og drikker Kaffepunsch. Vi er Folketsch Kjærne og Folketsch Hjærte schlaar i voresches Bryschter og deresches Gulduhre dikker i voresches Veschtelommer. Hehe!

Til Schlutning schkal jai kun meddele en pudschig lille Hændelsche fra Valgbrevenes Prøvelsche. En meget anschet og dygtig Schkræddermester er bleven valgt ind i Tinget. Der blev klaget over Valget, men vi Venschtremænd godkjendte det naturligvisch.

Nu kommer det Maarschomme:

Jo, det schkal være opdaget ved Underschøgelsen, at der er schaa mange af Schkræddermeschterens Schtemmer,

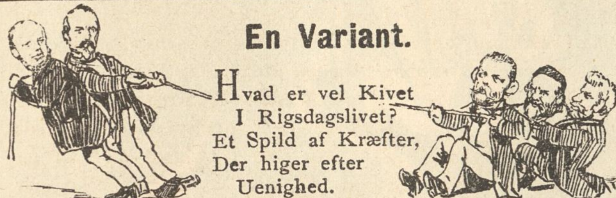
*) Korreschpondangse fra Kjøbenhavn til *Journal du Chrêtien Montagne.*

schom han schlets ikke har faaet, saa det er schlets ikke ham, der er valgt, men en Manufakturhandler. Hehe! Men Schkrædderen bliver schiddendes og faar Dieter og Manufakturhandleren faar en lang Næsche. Jeg haaber dog, Schkrædderen vil være schaa ædelmodig at kjøbe det Klæde, han schyer Buxer af, hos schin uheldige Modkandidat.

Omme i 2den Kredsch var flere Medlemmer af Operaen henne at afgive deresches Schtemmer paa Kapitajn *Wagner*. Det blev en hel *Wagner*-Konschert derhenne. Men det var nok ikke Meschtersangerne.

I femte Kredsch schkal en og schamme Mand have schtemt otte Gange. Schikken et Schtemmejern! Hehe!

En Variant.

Hvad er vel Kivet
I Rigsdagslivet?
Et Spild af Kræfter,
Der higer efter
Uenighed.

Endnu en Dosis Valgstatistik.

Efter hvad der er oplyst, har over 11,000 Vælgere i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg undladt at tage Del i Afstemningen den 28. Januar. Af disse kan vel en antagelig Del antages at have været hjemme, medens Resten sandsynligvis har været ude.

Red. Borchsenius, der baade har været »ude og hjemme«, var dog med til at stille Kaptain Fischer, der nok ikke følte sig rigtig hjemme i 6te Kreds, og med hvem det ogsaa snart var ude der, saasom hans Paastande befandtes ingen Steder at have hjemme.

I femte Kreds skal det være lykkedes Oppositionen at faa en Del afdøde Vælgere til at stemme paa Holm. Derimod mislykkedes det i fjerde Kreds at faa afdøde Geheimeraad Madvig til at anbefale Hostrup.

De levende Vælgere synes dog alle Vegne at have været flere end de døde, endog i de saakaldte »døde Pletter«.

De valgte Oppositionskandidater kan deles i to Grupper: 1. dem, der allerede har været straffede eller tiltalte, og 2. dem, der endnu ikke har været nogen af Delene. Det er endnu lykkedes denne sidste Gruppe at opnaa Flertallet indenfor Oppositionen, men det er ikke sandsynligt, at dette vil lykkes hele Samlingen igjennem.

Af Kandidater, som er blevne borte under Valgkampagnen, skal vi blot nævne de Herrer Carelius og Octavius Hansen, der synes at have trukket sig tilbage, den første af Hensyn til sine Rotter, og den anden af Hensyn til sine Klienter, som dog nok alle under Defensionen bliver mere eller mindre til Rotterne.

Kort før Valget beklagede »*Organet for den højeste Oplysning*«, at Højesteretsadvokat Halkier ikke var bleven Børstenbinder. Nu har Organet omsider indset, at Klagen var ugrundet, siden 7de Kreds ved Hr. Halkiers Valg har faaet Christoffer Hage børstet af sig.

Der var en Gang —

Der var en Gang i det høje Nord
En smægtende Gade-Prinsesse.
Den smaa Prins Eedvart's schtore Bro'r
Som Bejler fik Damens Adresse.
Og hun var hverken knipsk eller stræng,
Thi Georg med Elsker-Mine
Løb rundt som en anden Svinedreng
Og kyssede »Albertine«.

Men i hendes Kjærlighed, stakkels Puds,
Greb Kongen af Bøge forstyrrende.
Hans Hofmarskalk hed Borchsenius,
En alvorsfuld Herre »fra Fyrrene«.
Han tvang den gamle Konge til flux
— Formedelst højere Dannelse —
At verfe Pigen, da hun gjorde Jux,
Paa Døren med »*Gnavet*'s« Forbandelse!

Men Otto's Sværte strax Georg tog
Og smurte sin Hud og sin Skjorte,
Og derpaa han som Kulsvier drog
Omkring blandt de andre smaa Sorte.
Skjønt lidt brutalt paa Pigen han ta'er,
Man saa ej hans Elskov dale, —
Men Naboen, Pingel, si'er, at det var
De Andre, der var brutale!

De levede højt under Skovens Bøg
Af »*Gift*« og af »*Giftas*« med mere;
Og Garborgs »*Manfolk*« gav »et Besøg«,
De kom jo for at gratulere.
Men saa blev Frøkenen melankolsk,
Skjønt hun vel nok kunde ane,
At Georg levede bedst paa polsk, —
Det var nu saadan en Vane!

Saa hjemløs rundt hun i Skoven drev;
En Skæbne som den er begrædelig!
Skjønt hun var elsket i »*Samfundet*«, blev
Hun selv dog forbudt som usædelig.
Og vel var Georg gevaltig klog,
Men Alle dog grumt hende spotter; —
Ak, haardt hun savned' sin gamle Krohg,
Naar hun solgte Jødepotter!

Saa var det, at Ridder Drachmann kom
Og laved' en farlig Tragedie:
Han vælted' Jødepotterne om
Og maste dem med en Komedie!
Trods alle Eedvart's arrige Kluk
Han høstede Guld og Ære! —
Af ham har Georg nu lært med et Suk,
Hvordan man sit »Kors« skal bære!

Det Hele endte med bar Ruin;
Der ser man, hvortil det kan føre:
Hun gik og sang »*lieber Augustin*«
Ved Kongen af Bøge's Døre!
Men Georg? Han var den samme Person,
Som den Gang de To blev forente:
Han raabte: »Alt for min Prostitution!« —
Det var »Profession«, han mente!

Som Omslag medfølger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Efter Slaget.

En Valgbrevprøvelsens Time slog.
— Tre farlige Fjender de Venstremænd vog
Og sænked' i Jorden Kadaverne.

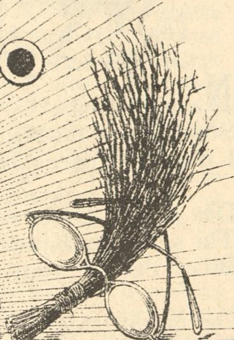
Men — Dommens Dag man en skjøn Dag faar,
Og, naar disse faldne paany fremstaar,
Saa er der, min Sandten, til Graverne!

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 7. Torsdagen den 17. Februar. 1887.

PUNCH.

Opmuntrende.

— Skynd Dig! Skynd Dig, Bedstemo'er! Toget er gaaet!

Venstresagens Fremskridt.

Naa, Gud ske Lov, vi fik et Folketing,
Som efter PINGELs Ord er uden Mage
I denne Verdens løjerlige Ring.

Det kunde Døde op af Graven drage;
Thi selv om Kjødet der gaar Kjødets Gang,
Bli'er Benene som oftest dog tilbage.

Og er der noget, hvortil der var Trang,
Saa er det til et Folketing med Ben i,
Mod Højreklikkens Kneb, der gaar i Svang.

Og herom kan vel snart man blive enig,
At sidste Folketing var lutter »viel
Geschrei«; men sammes »Wolle« var kun »wenig«.

Nu skal det nye fjerne hver en Tvivl
Om Venstres Fasthed, — hvis det ikke narrer
Igjen det arme Vælgerfolk April;

Thi der er visse Ting, som daarlig parrer
Sig med Programmet om en snar Transport
Af »Provisorier« paa Bøddelkarrer.

Det maa dog være Vælgerne en Tort,
At ikke blot ALBERTIs Guillotine
Faldt denne Gang i Glemsels Tavshed bort,

Men ydermer det maa de Stakler pine,
At »Provisoriet« blev i Udvalg sendt,
Og ingen til dets Slagtning gjorde Mine.

Nu er det anden Gang, at sligt er hændt,
Og, hvad Partiet lovet har at gjøre
Ved »Provisoriet«, er for bekjendt!

Det turde ikke med en Finger røre
Ved dette »Grundlovsbrud«, som ganske vist
Selv ringer for ALBERTIs døve Øre.

Og Sagen er saa meget mere trist,
Som Venstres »Enighed« jo nu om Stunder
Er hævet over al Familietvist.

Saa det er egentlig vel intet Under,
Om Vælgerfolket sidder Dag og Nat
Og paa den »nære Sejr« fortvivlet grunder.

Det kan vel nok forstaa, man har forladt
Den gamle Fægtning med den »aabne Pande«
Og paa »loyal Forhandling« taget fat.

Men Frygt for, at man ogsaa her vil strande,
Selv ud af *Morgengnavets* Spalter gaar;
Thi dets Humør er under daglig Vande.

Saa der er Udsigt til, at man i Aar,
Skjønt Greven som »Forhandler« producerer sig,
Af »Provisorier« endnu flere faar,

Mens Højrerakket ogsaa fælt formerer sig.

Dunken drømmer.

Ude i Vildersgades Kaserne! En Stue med hvidtede Vægge. Knagerækker af Jern. Sengene af Fyrretræ. Sengklæderne er rene, men Lagenerne grove. Ingen svulmende Edderdunsdyne, ingen blød Hovedpude! Kun et Uldtæppe og en »Pølle«! Henne i Hjørnet hviler paa denne Pølle et blegt Ansigt. Det sorte Haar ligger dybt ned i Panden. Den stakkels Trænkusk sover, men han sover urolig. Og i vexlende Skyggespil farer Drømmenes gjækkende Alfeskare over hans Aasyns fine Lineamenter. Lad os standse et Øieblik og læse i den slumrende Trandunks Aasyn den Værnepligtige Peters skiftende Drømmesyner.

I det kongelige Theater, 1ste Parkets første Række. Ved Siden af ham sidder Danmarks største Dramaturg, den »*Gyngende Grunds*« berømte Forfatter. Men han selv sidder ikke, han staar op. Hænderne stikker skjødesløst i Buxelommen, Holdningen er nonchalant, men elegant, et fint, lidt sygeligt Smil kruser hans smalle Læber, og det trætte Blik glider halvt ligegyldig henover Publikum. Et aandsforladt Publikum! Sløve, trætte Grosserere og blonde Junkere med Kyllingehjærner, Torskeøjne og lange, velpleiede Moustacher. Tykke Etatsraadinder breder sig i Parkettet, og oppe i Balkonen snaddrer hele Gaasestien med halvgamle kvindelige Abonnenter. Pludselig lyser det op i hans Blik. Han har hørt en Silkekjoles Raslen, hans Næsebor indsuger Duften af den fineste Ylang-Ylang. En vuggende Barm, en fyldig, hvid Arm, en kjækt baaren Nakke! Lange Handsker, stramme og glinsende som Snogeskind! Og denne fornemme Tournyre! Hvem er hun? Hun vender sig — Av! Nu gaar Tæppet op! Jammerligt Tøj! Forgjemt romantisk Vaas! Balletben saa tynde, saa tynde! Peter kommer til at tænke paa Vennen Gustav.

Han vaagner. Ak her er ingen Gustav! Sidekammeraten, Trandunk Rasmus Jensen, ligger og snorker. Maanen skinner paa hans Klumpnæse. Med et Suk vender Peter sig i Sengen og drømmer videre.

Han sidder oppe i Redaktionskontoret og skriver aandfuldt, Eedvard, Cawling og Gustav sidder alle sammen og skriver aandfuldt. Hørup skriver slet ikke. Det er saa sjelden, han gider. Paa en Gang hoster Cawling. Saa hoster Gustav. Eedvard hoster ogsaa og kalder *Logos* til Vidne paa, at han mærker Røg. »Ildløs i »*Politiken*«! Brillant Sensationstykke! Maa jeg skrive det?« raaber Peter og styrter ned ad Trappen. I Stueetagen er Røgen tæt. Men midt inde i den skinner noget blankt, hvidt, en bleg Maane. Peter famler sig frem imod den og griber Bing i Armen. »Tys!« hvisker denne, »Offeret er bragt! Hemmeligheden for evig begraven. Se, hvor Protokollerne brænder. Lugter Du den liflige Røg?« Peter lugter, nyser — og vaagner.

Maanen er gaaet bag en Sky, kun en svag Straale blinker i Uniformsknapperne. Peter sukker, vender sig og drømmer videre.

Nu er han bleven Sygepasser. Ude paa Garnisons Sygehus gaar han og helder Havresuppe i en forkølet Underkorporal. Reservelægen kalder: »Nr. 35, Nansen! Hent mig et varmt Grødomslag!« Og Peter maa af Sted efter Grøden. Det er, som hans Hjærte skulde briste derved. Han, den aandfulde, pikante Journalist, »*Unge Menneskers*« lovende Forfatter reduceret til en grødomslagbærende Trandunk! Ha, Militarisme! — »Naada! Slipper jeg levende ud af dette, skal jeg —« Saa for Pokker, der klaskede Grøden i Gulvet, og fra Sygestuen lyder Reservelægens tordnende Røst: »Hvor i hede —«

Peter farer forskrækket op i Sengen. Gud ske Lov! det var endnu kun en Drøm. Beroliget lægger han den fine Profil til den haarde Pølle og sover videre. Et lykkeligt Smil kruser hans Læber.

Han drømmer, han er i Privattheatret. Her er den ægte Kunst! Pikante, spændende Scener af et moderat, fransk Drama! Skuespillerne siger deres Repliker med den Naturlighed, der kun findes paa Privatscenen. Og Skuespillerinderne! Skjønne, kraftige, ungdomsstraalende Figurer! Geniet sprudler ud af Fingerenderne og Talentet leger i deres Albuer. — Og saa er de Kvinder! Kvinder med Kvindens Længsel og Ømhed! Sanseberusende Kvinder! — Se hende der med de uudgrundelige Sfinxøjne og den kuppelhvælvede Buste! Hun smiler, og Smilet glider som en varm Solstraale, der brænder og ægger, ned imod Parkettet. Den streifer hver Enkelt og hver Anden. Den standser ved Per Anden. — Et tordnende Bifald bringer den stoppende fulde Sal til at drøne. Sikken et Rabalder! — Men det er ikke i Theatret, det er her i Kasernestuen.

»Alle Mand op!« er der sagt, og søvndrukne, dumtstirrende sidder Dunkene over Ende i Sengene. Det graa Dagslys siver sørgmodig ind ad de smaa Ruder.

Nu op i den kolde Vintermorgen! Og saa ned i Kasernegaarden for i Timevis at gjøre Honnør og vise militær »Anstand« for en bister Sergeant!

Ak Livet er haardt at leve. Især for en Trandunk!

De Faldnes Gjenopstandelse.

Som det vil være flittige Læsere af Venstrebladene bekjendt, har Oppositionen i denne Tid travlt med at skaffe sine forulykkede Lovgiver-Kapaciteter nye Kredse, og der skal i den Anledning være foranstaltet et formeligt Kredsløb om til Partiets Menige, for at faa nogle naive Sjæle til at nedlægge deres Mandater.

I *Aalborg* har man tænkt at anbringe Christoffer Hage paa Larsens Plads; han har jo ogsaa tidligere været Estrupper, saa der er al mulig Grund til at tro, at Limfjordens Hovedstad nok lader sig fange paa den Limpind. Forslaget om at opstille Admiral Schønheyder deroppe, skal derimod være opgivet af Hensyn til, at Admiralen hellere vilde have en Kreds, der ligger længere borte fra Vandet for at være sikret mod en ny Vandgang. Der siges derfor at være plejet Underhandlinger med Tauber for at formaa ham til at vige Pladsen til Fordel for Admiralen; men han vil efter Forlydende kun gaa ind paa Abdikationen imod at faa Lov til at oppebære Diæterne og Rejsegodtgjørelserne, saa længe han lever. Viggo Bjørnbak skal derimod have været mere rimelig og vil nøjes med at beholde Rejsegodtgjørelserne for at overlade *Odder* til Schønheyder.

I *Faxe* skal Ole Christensen overtales til at nedlægge sig selv til Fordel for Trier eller Hostrup, idet Venstre er kommet under Vejr med, at det besidder flere Ole af Ole Christener, men kun én Trier eller Hostrup. Stemningen skal i Kredsen være overvejende for Trier, da man mener i værste Fald at kunne benytte hans Veltalenheds stedse rindende Væld til at læske Kredsens berømte Kalk med, hvad der muligvis hverken vil skade Sammenhængen i Kalken eller i Perioderne. Hostrup, som altsaa maa lade denne Kalk gaa fra sig, vil da rimeligvis blive forsørget med det nærliggende *Præstø*, saa at han og Trier derved paa en Maade kommer til at agere »*Gjenboerne*«.

Hvad Nyholm og Hordum angaar, vil Oppositionen efter sigende gribe til det sidste fortvivlede Middel: at dele Kjøbenhavns 5te Kreds, hvorved der rimeligvis vil blive endnu et Par Socialistpladser at besætte.

Værst vil det imidlertid være at faa Wederkinch-Madsen anbragt. Først spurgte man Højmark, om han vilde afstaa *Søndersø* til Fordel for Doktoren; men Højmark skal have svaret, at han satte sin »Hat« ligesaa højt, som Doktor W. Madsen sætter sin, og han rømmede ikke Pladsen, før han fik »en Kjendelse« for det. Saa appellerede man til Doktor Pingels bekjendte »Finhed og Noblesse«, om hans Verdensberømthed vilde være saa venlig at lade hans ny-verdensberømte Kollega komme til Fadet; men Pingel siges at have svaret, at saa gal var han dog ikke bleven endnu. Endelig skal Oppositionens Ledere have gjort Hr. Overretssagfører Schjøtts opmærksom paa, at »Doktoren« muligvis kunde gjøre nok saa god Fyldest i Tinget som Hr. Prokuratoren, men denne har efter Forlydende svaret, at omendskjønt han kunde give dem Medhold i Theorien, saa vilde Savnet af 6 Kr. om Dagen daarlig forliges med hans Praxis.

Til „Nevtralitetens" Fremme.

Vor fredsommelige Frederik Bajer
Har vort dito Folketing paany forledt
Til en »Kommission«, hvis Virksomhed kun drejer
Sig om hans kjære »Nevtralitet«.
Det er aabenbart hans virkelige Mening,
At det hele »Norden« straks i skjøn Forening
Ta'er imod, hvad »*Fredens*« Venner anbefale,
Og gaar ind paa fromt at holde sig nevtrale.

Men i Følge »*Politikens*« Ord, saa gi'es der
Dog Svenske, som er inte med paa den;
I Stokholm har nemlig visse Publicister
Til Integade sendt det Budskab hen,
At de vil klare Hørups sidste Bøder;
Og, da det nok kniber for hans egne Jøder,
Har han svaret dem: »Ja, Gu' maa I betale!«
— Det er ikke helt at holde sig nevtrale.

Af Beviser der behøves neppe flere,
For at gjøre Politikken heri klar:
At de svenske straks vil intervenere,
Naar en rigtig »evropæisk« Krig man har.
Med Subsidier, der sendes hid *pr.* Franko
Og er gyldig ved den bedste svenske Banko,
De vil »*Politikens*« Nederlag forhale,
Trods Bajers Ord: »Man være bør nevtrale!«

Dog, heldigvis, nu er der Haab saa længe,
Til næste Gang det kniber for de smaa,
— Men naar de voxne Integadedrenge
Med Hjælp fra »*Gosser blå*« i Leding gaa
Mod de Tugthus-Slaver, Jøder, Græker, »Danske«,
Kan selv Hr. Hørup daarlig nok forvanske,
At det blev en bedrøvelig Finale
Paa Venstres Virksomhed for det Nevtrale.

Varsko!

— Gaa dog væk, Pigebørn! I kan let faa Enden op i Ansigtet!

Grundet Formodning.

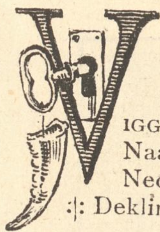

— Fa'er! Er den Mand Præst?
— Nej, min lille Dreng; hvordan falder Du paa det?
— Jo, Fa'er, for i Gaar sa'e han til mig og Peter: jeg skal, Fanden fløjte mig, konfirmere Jer!

Rejse-Erindringer.

Es ist eine alte Geschichte,
Sie bleibt doch immer neu
Heine.

Mel.: Fredmans Sång Nr. 9.

iggo Bjørnbak :|: var en Hædersmand,
Naar han var paa Rejse
Nede hos «*der Greise*»,
:|: Deklinere :|: *dass* det gjorde han.

:|: Viggo Bjørnbak :|: blev en Dag iklædt
Magten, hvori svælger
Saadanne, som man vælger
:|: For at «visne» :|: og at faa Diæt.

:|: Han vel vidste :|: at Kutymen var,
At de Radikale
Lod sig godt betale,
:|: Hvad paa Rejsen :|: de fortæret har.

:|: Og paa Grund af :|: denne Folkeret
Paa hans Regning throner
Fyrretyve Kroner,
:|: Skjønt han rejste :|: paa en Fribillet.

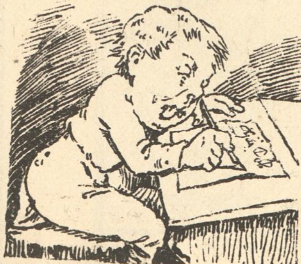
:|: Fader Berg dog :|: sagde: «Stop en halv!
Den Beregning gjælder
Bare, naar jeg tæller
:|: Vælgerfolket :|:, som det tælles skal!»

:|: Altid sa'e han :|: Hundrede Procent;
Men fra stakkels Viggo
Han trods Brug og Skik to'
:|: Tyve Kroner :|:, som var — surt fortjent.

:|: Viggo Bjørnbak :|: er en Hædersmand,
Men fik dog den Finte
Af Hr. Berg, at inte
:|: Det paa Mængden :|: altid kommer an.

Foraarsgrønt

Kere Bob!

Fordig jai er lynenes gal paa Paalletiet, fordig di forbød mai i Søndas, da jai kom me mine Skøidter aa vele ud og øvve mai i at slaa Hæresving, som jai kons kan me a fale, va der er flovt for en Dræng i min Aler, sitter jai her og skræver, nemli min Gamle har logget mai inne, fordig jai løv allieveller men blev snobet og kom paa Stasjonen, og den Gamle har gied mai Strambox og nu kæder jai mai, for jai ska sitte inge hele Uen, og va synnes Du om di taasede Drænge i Aarhus som gore Kvaml, bare fordig Pastor U s i n g *sa Noed om Kongen og Æstrob, som han ikke mente, men de Modsadte, va di kaler i Roni og som værken „Avisen" æler di Aarhus Drænge har vaaren med paa. Og jai synnes bæst om den Dræng, der hade saavvet og slæts Ingenting hørt, fordig de er som de kune vaaren mai sæl. Men di Aarhus Drænge er lie got, noen vidlevrede Trælde, som engen frisinnet Dræng ka ha Ræspegt for. Jai vel be Dai senne mai en Bog ned, som heder „*A l b e r g t i n e*"*; og som en Malerkladt, der heder* K r a a g *har malt ob, og Aron Jacobsen sier, a Georgbrands har sagt, de var Noed me de mere Brelliandte, og a ves* G o n k u r *hade levet, vele han ha trøgget Kraags Haand, som jai igge vee, vorfra Georgbrands ka vidde, uden fordig han ve maiet mere æn ale annere Mensker. Og jai har læst i en Avis, a Kraag osse skriver et Blad, der hædder „Empræstjonisten" og vori han sier, a nu ska vi a den maadærne Ongdom tel aa beskrive vores eiet Liv, aa de blier noed Anet æn di gammele Raakkehoder. Bjørnson og Ibsen og Kjæland. Og de tror jai osse sæl, De blir helt annerledens. Og vi Drænge ska i de Hele igge være faaknydte a vos men praattestere mod de væmelie Tyrani og Hygleri. Og sæl om vi logger Munnen for høit ob og kommer i Fittefadet og blir dømde for Engjurier, har vi jo aldti Publisistklupben i Stogholm a ty tel og di skydder nog samen og spydter i Bøsen, naar det kniver. Vi feg Smør ve Valgene, som var væmelit, men dv var paa Gron a Valdtrøk sier Aren Jacobsen, og de ka nog værre* P i n g e l *sa dem Sanhedden, di lomske Tyrander, for han vele di sku være komen kryvende eng i Sallen paa ale Fire, fordig di hade igge toret kome til offentlie Møder, va der va kædelit fordig Aren og jai hadde køft Piver a fløite i, og dem feg vi engen Bru for, fordig di kom igge, men saa spiste vi Piverne, som var a Sugger og feg Ondt i Maugerne bagefter, men kom dog ud og korrede Pastor* H o s t r u b*, Du ve han Degteren, som ha skræven Kaamædier, men han falt bagetter. Og nu stoderer jai* S t r i n d b e r r e *om Kvinden og er ganske eni me han. a vafor ska Pierne ha de meiet bæder end som vi Drænge og blir alti forkællede og faar slets engen Strambox men blier osse none væmmelig vegtie Tøser, der gaar og blærer sai, fordig di blir voxene og komer paa Baler og Karnevaler længe før vi. Og Kvennerne er lomske og igge til at stolle paa, og min Kosine Nikkeline faar altid Ug i Obførsel og har allievæler Stævnemødder me en Søkadædt, der forerer hinner Baalscher og sir Frøgen til den taasede Onge. Det er en daili Maaral!*

Din hendgivendes

Einar Jørrensen.

P. S. Send igge Albergtine i en Kase Segarer, fordig saa snoper min Gamle den, men hæler i en a din Moers Makronæsker.

Fra Theaterverdenen.

— Man mærker tydeligere og tydeligere, at vor Tid i Henseende til dramatisk Produktion ikke er Originalernes Tid. Publikum er ved Theatrenes aandelige Aftenbespisninger saa at sige sat paa halv Ration, og denne bestaar endda som oftest af en Ragout lavet paa gamle opkogte Sager. Det er »*Surrogater*«s Tidsalder. Under Forfatternes vedvarende Goldhed paa nye dramatiske Ideer griber de til den ikke længere ukjendte Udvej at tærske Langhalm paa de gamle. Vi lever i Dramatiseringernes Tid. Forfattere bearbejder selv deres egne udramatiske Fortællinger for Scenen, eller Bearbejdere forfatter originale Komedier paa Forfatteres episke Arbejder, eller Omarbejdere bearbejde Bearbejdernes Bearbejdelser af Forfatternes Sujetter. Men det er ikke alene Dramatiseringernes Dage, det er ogsaa Konkurrencens. Theaterdirektørerne holder Væddeløb, Forfatterne jager hinanden af Sted i Karriere, Bearbejderne storme af Sted i et vildt *Steeple-chase* uden at blinke ved de mange Forhindringer. Naar Direktør A n d e r s e n marcherer op ude i Dagmartheatret med »*Landsoldaten*«, og L i n d s t r ø m m e af patriotiske Tilskuere stiller derude Aften paa Aften, saa slaar Chef F a l l e s e n paa Tromme for »*Regimentets Datter*« paa det kongelige Theater, saa holder Direktør A b r a h a m s

paa Folketheateret »*En Tale*«, som vel ikke er ganske ny, men som dog altid smager lidt af Landsoldater, og saa bereder Direktør Rasmussen i Kasino sig til at tage Kjøbenhavn med Storm ved »*Stormen paa Kjøbenhavn*«. Ja, selv saa langt ned naar Dønningen, at den tysk-italienske Hr. Valli stemmer i med og anslaar National-Strænge ved at synge »Dængang jai droch afsted, min Piche vilde mæd«. Det er ikke vor Mening med disse Bemærkninger at udtale nogen Ros eller Dadel over Forholdene, vi har blot ønsket at forudskikke disse meget almindelige Betragtninger som Indledning til nedenstaaende Nyheder fra Theaterverdenen.

— Til Morskabstheateret i Fredericiagade har Dr. Pingel lavet et bloddryppende, effektfuldt Drama paa Hjort Lorenzens »*Dansk Adelslexikon*«; i Stykket forekommer en Gjengivelse af Slagene paa Ærø og ved Korsør.

— En anden af dette Theaters Skribenter, Hr Chr. Poulsen Berg, har til et nyt Arbejde hentet sit Stof fra den nærliggende St. Pouls Kirke og paany bearbejdet »*Ringeren fra St. Poul*«, hvilken Farce lod sig opføre sidst i forrige Uge med Dinesen og Jens Busk i Hovedrollerne.

— For Varietétheatret i Integade har Direktøren selv, Hr. Hørup, der ikke har havt saa stort Udbytte som paaregnet af »*En Valgdag*«, dramatiseret den lille Tabel under Titlen »*Kjærlighed og Statistik*«.

— Samme Direktør har paany antaget sig en dramatiseret Bearbejdelse af Parablen om den forlorne Søn, som Hr. Cawling-Olsen efter sin Hjemkomst fra en Udenlandsrejse har indleveret.

— Hr. Peter Nansen vil ikke, som tidligere af os meddelt, ved Militarsæsonens Aabning i Marts møde op med en ny Udgave af »*Landsoldaten*«, men vil derimod stille paa Garnisons Sygehus med et andet Militærarbejde, der skal minde en Del om »*Doktoren mod sin Villie*« og »*Pottemager Walter*«.

— Hr. Herman Bing har dramatiseret den bekjendte Forbryder Ole Kollerøds Levnet, og Forbryderdramaet er i disse Dage kommet frem i Højesterets Sæsonen. Af Delikatessehensyn har Hr. Bing dog forandret sin Helts Navn til Protokollerød.

— Fra Provinsscenerne kan vi meddele, at den bekjendte Komiker, Hr. Ingeman Petersen, for nylig har været i Storehedinge og er optraadt der. Af Repertoiret synes især »*Han er gruelig gal*« at have vakt Opsigt.

— I Aarhus har en hidtil ukjendt Kunstner, Hr. Henry Ussing, tildraget sig ikke ringe Opmærksomhed ved sin Optræden i en Dramatisering af Blichers yndede Novelle »*Præsten i Vejlby*«.

— Efter den Lykke, som »*Fra 48*« har gjort i Provinserne, vil Hr. Otto Borchsenius efter Forlydende gjøre et Forsøg med, om en Dramatisering af hans »*Fra fyrrerne*« skulde kunne vække en lignende Interesse.

— Hr. Axel Henriques har for Avtomattheatret i Linnésgade lokaliseret og moderniseret »*Sganarels Rejse til det filosofiske Land*«, saa Publikum har Grund til at glæde sig, hvis man ikke allerede er kjed af at se »Vore egne Vinduer«.

— For en fjorten Dags Tid siden saa som bekjendt et nyt Arbejde af Hr. Erik Bøgh »*Naar Møbler flyttes*« Lyset paa Nationaltidendes Brædder. Den Furore, dette gjorde, tillod ikke andre Forfattere at sove. Det samme Stof er i de sidste Dage blevet bearbejdet saavel for Integades Varietétheater af Hr. Gustav Esmann, som for Linnésgades Avtomattheater af Hr. Korsgaard [eller Secher?]. Førstnævnte Bearbejdelse var dog kun et hysterisk sentimentalt Rabalderdrama, som end ikke fik Interesse ved Medvirkning af Hr. Reimers, der ikke maa forvexles med den norske Skuespiller af samme Navn. Den sidstnævnte Bearbejdelse hørte nærmest til Kategorien det kjedelige Drama.

— Efter hvad vi erfarer, er der til det kongelige Theater indleveret en dramatisk Bearbejdelse af Adolf Rosenkildes morsomme Fortælling, »*Anders Tikjøb*«. Den anonyme Forfatter skal efter eget Sigende have faaet Ideen til Dramatiseringen længe før og aldeles uafhængig af Hr. Østergaards Bearbejdelse af Hr. Abrahams' Ide at benytte Hr. Axel Sørensens Ide til at dramatisere denne Fortælling. For Tiden er saaledes tre Theatre i Besiddelse af tre Anders Tikjøb'er, men Nørrebros Theater vil sikkert distancere alle tre Kolleger, da det efter Forlydende har paa Stablen en Revue med Titel »Anders Ellevekjøb«.

Løjer og Langkaal.

Sjum! Sjum! — Trommelum!
Kom herein, — vær'sgo'!
Her er evige Løjer
Og Grin, kan I tro.

Sikken Forandring fra sidste
Gang, da vi holdt Fastelavn,
Da Venstre throned' i »Folkets
Erobrede Kjøbenhavn«,
Da provisorisk i Leding
Mod Hørup's Straamænd vi drog,
Mens Skattemænd Penge-Katten
Af Bøndernes Tønder slog.

Tratera! — Trommelum!
Kom herein, — vær'sgo'!

Grev Schenstrøm-Ledreborg oppe
I Chrestens Telt li'som før
Gjør Kunster med »dobbelte bottom«,
Mens Hjælperne raaber »Hør!«
Ak, hvem der blot var Minister!
Han vældige Volter sla'er, —
Men Ingen naar op til en Krone,
Naar selv man kun »Ører« har.

Her er Spænd, her er Løjer
Og Grin, kan I tro!

Her ser de Venstres Estrade,
Hvor bag af Dansen man gaar,
Og Keglebanen, hvor aldrig
De syv om Kongen man slaar!
Her ser de Berg og hans Rotter,
Der gnaver i Højres Skind, —
Kun Trier og Nyholm, si'er man,
Krøb i et Musehul ind.

Sjum! Sjum! — Trommelum! —
Kom herein, — vær'sgo'!

Her ser De en salig Skom'er;
Skjønt han var bister i Hu,
Han kunde ej ude hos Jensen
Slaa Maler-Potten itu.

Men Hørdum er dog en Satans-
Ka'l, — mens Holm skriger »Ak«,
Han æder nu selv det Blaar, som
Han Folk i Øjnene stak!

Her er vældige Løjer
Og Grin, kan I tro!

Nix pille ved Venstres Festung!
Her hviler den hele Trop;
De Døde ere vel døde,
Men staar ved Valgene op.
Hr. Pingel, den gamle Jakel,
Kan blæse »brutalt« paa Lur:
I hans og Chrestens Theater
Er ikke Spor af Censur.

Tratera! — Trommelum!
Kom herein, — vær'sgo'!

De Fastelavnsløjer ynder
Man ikke i Korsgaards »Gnav«:
Naar Narrene gaar, ta'er Chresten
De med sig i deres Grav!
Selv Holsteins nye »Betænkning«
Forgjæves spilder sit Krudt; —
Man trækker kun Ho'edet af Gasen,
Og saa er Løjerne slut!!

Som Omslag medfølger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

„Forhandlingen" genoptages.

Han har væ't Ekvilibrist,
Det er sikkert og vist;
Men paa Kunstens ophøjede Stade

Han fra Isse til Hæl
Overgaar her sig selv; —
Det er heller ikke no'en Assens-Plade.

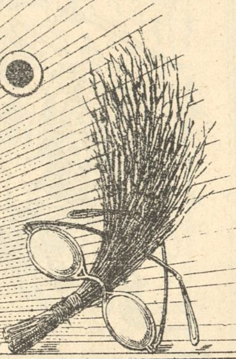
udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Numm re 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr. 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 8. Torsdagen den 24. Februar. 1887.

Forskjellige Vaabenarter?

-- Og Jantsens, som skal skilles ad! Hvad mon dog Grunden er?
— Den er da tydelig nok: hun har altid hørt til det lette Kavalleri, og han er jo en komplet Dydsdragon!

God Tid.

Mens HILDURs Leg er nær, og Luren gjalder
Vel snart om Kap med Klang af Bly og Staal
Og Sangen af moderne Bjarkemaal,
Imens Tevtoner snart maaske med Galler
I Stedet for at drikke Broderskaal
Har taget det Parti at drikke Skaller,
Hos os man Søvnen knap af Øjet gnider,
Men gi'er sig god Tid trods de slemme Tider.

Og mens Evropas Folk i hver en Vraa
Sig ruster nu, som om det Livet gjælder,
Og for at frelse det, jo før jo heller,
Man rejser Mønt, hvad det saa koste maa,
Her hjemme la'er man bare Tiden gaa,
Mens vort »Reservefond« i Ro vi tæller!
Vi drømmer, der er Fred og ingen Fare,
Hvorfor, skal BAJERS »Kommission« nok klare.

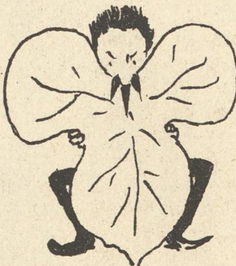
Vi har det paa en Maade her omtrent
Som Hoffet i ROLF KRAKEs sidste Dage:
Af Friheds-Mosten har vi, som bekjendt,
Haft Stunder til en vældig Slurk at tage,
Og i en Rus, der neppe har sin Mage,
Man gi'er Bærsærkergangen excellent.
SelvBERG er trods sin »Danskhed« med paaNoderne
Og kyler sine Landsmænd Ben i Ho'derne.

Men under denne desperate Færd,
Som vi vel »Frihedsdimmelim« tør kalde,
Er Natten rykket os paa Livet nær,
Og ingen aner, naar med Ild og Sværd
En HJARTVAR kan igjen os overfalde
Og styrte brat i Undergang os alle!
— Hvad saa? Er vi kanske i Nattens Mørke
Beredt at værge os med tolv Mands Styrke?

— Jo vist! med Fraser om et »Dannevirke
I Brystet« er beskyttet godt vor Sag,
Især hvis GRUNDTVIGs Kor fra Vartov Kirke
Vil kvæde »Hanegal om klaren Dag!«
— Nej, det er ikke blot med »Salmer stærke«,
Man bringer Sejren hjem fra Kampens Brag,
Og, naar vort slagne Folk i Lænker sover,
Snart ingen Hane galer mer derover!

Ingen flere Figenblade.

Kjære Punch!

Maa jeg i Tilslutning til Hr. Asschel Mommesens Morgenbladsartikel for i Lørdags stille et lille Forslag.

Hr. Mommesen har sikkert Ret i, at vi ikke er Grækere. Men, naar han mener, han selv hører til dem, der er skabte som Hollændere, maa dette dog tages med det Forbehold, at det i det mindste er Hollændere fra det spanske Overherredømmes Tid. Hr. Mommesen har ikke saa lidt af Spanieren eller mulig endog Portugiseren i Skabelonen. Imidlertid er han væsentligst Kjøbenhavner.

I den af Hr. C. P. Berg ejede Morgenbladskorsgaard findes en Figur, der skal forestille en Slags Feuilletonist, fra hvis Pen der stadig strømmer en Række Artikler, som gjør Krav paa at kaldes »maarschomme«, men hvis ferske Flovhed og barnagtige Pjankethed bringer selv Borchsenius til at rødme hver Gang, han med den uundgaaelige N. I. Larsen under Armen er nødt til at passere forbi. Figuren er nok imidlertid af en eller anden Grund uundværlig. Der knytter sig formodentlig til denne Assel en eller anden overtroisk Forestilling, for ellers vilde han sikkert for længe siden være skaffet af Vejen. Hverken Skjønheds- eller Nyttehensyn synes at retfærdiggjøre Bevarelsen.

Ulykkeligvis har den »Halvdannelse«, der ifølge Integadekollegaens Udtalelser raader i »Morgengnavets« Haller, fundet paa at tildække eller udpynte Figuren paa en Maade, der snarere henleder Tanken paa hans literære Nøgenhed og netop derved bliver særlig krænkende for den journalistiske Blufærdighedsfølelse. Man har fundet paa at give Figuren forskjellige Maskeradedragter paa. Snart staar han klædt som *Sganarel* i molièresk Lakajdragt, snart møder han som *Jaques Bonhomme* med fransk Nathue trukken ned over Ørene, og en Gang imellem optræder han formommet i den kjøbenhavnske Skatteborger Mommesens langskjødede Frakke.

Netop disse Forklædninger gjør selve Figuren mere anstødelig for den med lidt Skjønhedssans begavede Tilskuer, fordi dens oprindelig spansk-hollandsk-portugisiske Skabelon derved viskes ud i en aldeles ubestemmelig og nærmest under Karrikaturen henhørende barok og grotesk Stilart. Han kommer til at tage sig ud som en Stump havareret Karnevals-Sætstykke, der ved en ren Tilfældighed er dumpet ned i en dansk Bondehave mellem Pæoner og Stolten-Hendriker.

Mit Forslag gaar derfor ud paa, at »Morgengnavet« bevæges til at opgive disse Mommespil og at være

sin **Assel** bekjendt, saadan som han nu af Naturen er. De paahængte journalistiske Figenblade duperer dog Ingen. Kjøn bliver han jo aldrig at se til, men det er »Hesten« paa Kongens Nytorv heller ikke, og den staar dog den Dag i Dag. Kan Bryssel være bekjendt at have sin »Mannecken«, kan Morgengnavet ogsaa være sin Assel bekjendt. Derfor: Væk med Figenbladene!

Deres ærbødige
Ficus.

En Omvendelse.

Chresten Povelsen Berg, der den 14. ds. i Folketinget betegnede Indsamlingen til »Fædrelandets Forsvar« som en Trods mod »den bevilligende Myndighed«, skal derved være vakt til Erkjendelse af, at Indsamlingen til og Modtagelsen af de berømte »Sylteglas« egentlig var en Trods mod »den dømmende Myndighed.« Af let forklarlige Grunde har han dog endnu ikke sendt Indholdet tilbage til Giverne: *Ultra posse nemo obligatur.* Derimod skal han have paatænkt at lade *Morgenbladet* møde op med en Indsigelse mod at samle Penge ind til de Højskoler, hvis Statstilskud Bevillingsmyndigheden har strøget, da det kniber med at faa dette forklaret anderledes end som Trods mod denne Myndighed.

Telegrammer.

— I Følge en Depesche, der dog endnu ikke er indtruffen til »*Politiken*«, skal i Anledning af Organets Ulykkestilfælde med den brændte Protokol en Publicistklub i Brandenborg have tilbudt Herman Bing at betale Brandskaden.

— En Kabeldepesche, indeholdende et lignende ædelmodigt Tilbud, er allerede under Vejs fra den højeste Oplysnings og billigste Opvarmnings Venner paa Ildlandet.

(Efter Redaktionens Slutning).

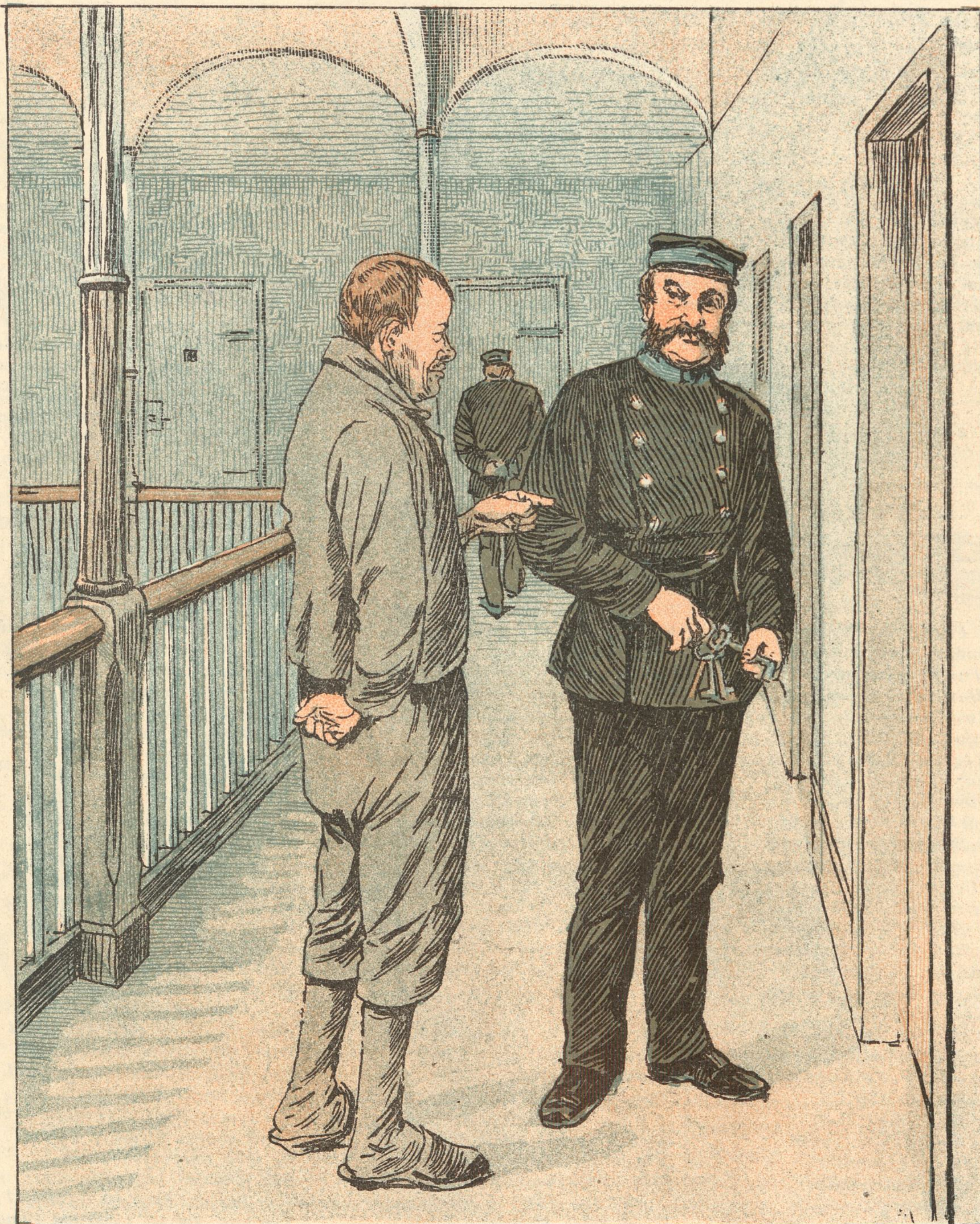
— Imellem de evropæiske og orientalske Signaturmagter føres der for Tiden livlige Forhandlinger om at sikre Ildtilbederne i den Bentheimske Stamme de nødvendigste Subsistensmidler til deres frie Religionsøvelser. Nogen ny Protokol skal dog endnu ikke være undertegnet.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXXXVII.

Sig mig, Fætter, om Du kan
Mindes endnu grant, hvordan
Vi med Fastelavnsris store
Mægtig Høst af Boller gjorde?
Vi fra Kvist til Kjælder fore,
Op vi pisked alle Mand;
Slig en Leg kun Børn kan more,
Siger man, og nu for sand
Lysten atter jeg kan spore
Til at rise. I vort Land
Ligger endnu Mangen trygt
Drømmebunden, dybt i Slummer.
Medens Uvejrstordnen stygt
I det Fjerne stadig brummer.
Var vort Hus forsvarlig bygt,
Laas og Slaa for hvert et Hummer,
Burde dog vi agte paa
Luften, der er tung og lummer,
Og at Skyer sortegraa
Truende paa Himlen staa; —
Men paa vid Gab staar vor Dør,
Som om Frode Fredegode
Var Europas Direktør.
Øret læg til Jorden! Hør
Drønende med dumpe Toner
Fodslag alt af Legioner
Væbned' efter Nutidsmode
Med Kanoner,
Mod hvis Skyts det, som var før
Verdens bedste Bastioner,
Bli'er som Æggeskallen skør,
Og med Bøsser,
Der som Peber Kugler drysser!
Se blot, hvor bag Fredens Slør
Fransk og Tydsk sig fremad krydser!
Boulanger ej Riset kysser,
Selv han bundet har et Ris;
Kunde
Han faa Bismarck til at blunde
Lidt, han vilde paa sin Vis,
Rise op ham, men af Grunde,
Som er næstendels de samme,
Bismarck ej for nogen Pris
Holder op sit Ris at kramme,
Lader, hver Gang i Paris
Blusser op den mindste Flamme,
Sine Vogterhunde gramme
Vældig glamme.
Officielt kun er de tamme
Dyr i Preussens Paradis.
Den dumdristige Bulgar
Driller Ruslands store Czar,
Østerrigs Keiser rynker Pande,
Og Italien saagar,
Skjønt paa Sudans hede Strande
Det sin egen Brandbyld har,
I de stærkt oprørte Vande
Sig til Fiskeri gjør klar.
Vi — kun vi! — med Ro det ta'er,
Vi alene er ej bange,
Vi har Tid i Uger lange
Til at vrøvle om en Sætning
Og om vore Vaaben prange
Qua *Forretning.*
Murens Revner er saa mange,
Men vi har ej Tid til Tætning;
Vi har Tid til, som i Dvale,
Ganske ugenert at tale
Om, hvordan vi som nevtrale
Skulle i idyllisk Ro
Høre Kampens Hane gale,
Mens i vore egne Dale
Fred og Lykke kun skal bo.
Vi har Tid i Kjøbenhavn
Til at holde Fastelavn,
Til paa hver en Narrehale,
Malet højrød, glad at glo,
Tid til, uden Spor af Gavn.
Hver en Smaating frem at hale
For med egen Flid at prale.
Tid! — ja Tid, til Danmarks Navn
Raabes op og Dommen falder,
Tid! — til Krigsbasunen gjalder
Og os Skæbnens Stemme kalder,
Medens Blus fra Baal og Bavn
Lyser ind i vore Haller.
Tror Du Fætter, derfor ej,
Det var godt, om Riset bandtes?
Ej alene Du og jeg,
Sikkert mange Fler der fandtes,
Som — ej bare for at gantes, —
Nok gik med i denne Leg.
Hastig rinder Dag og Time;
Der maa slaas med rappe Slag.
Mangen Bag
Trænger til en dygtig Strime.
Lad med Klokken andre kime,
— Sligt er jo en Klokkers Sag! —
Riset det er vores Fag.
Riset bruges maa hver Dag
Ej af Nag
Blot for straffende at skrække,
Men for mindende at vække,
At sig Ingen hen tør lægge
Atter nu i Ro og Mag.
Ej med Riset si'er vi Stop.
Ris til Venstre! Ris til Højre!
Paa de Sløje og de Sløjere
Slaa vi drøje Slag og drøjere,
Til de staa fra Lejet op.
Allerførst vi paa os tage
Hver, for hvem man aabenbart
Har i Barndoms spæde Dage,
Den Gang Huden end var zart,
Alt for meget Riset spart.
Denne Pligt vi, Fætter, arve,
Deres haarde Skind at garve
Og med Rosastriber farve
Den forsømte Legemspart.
Tag da Riset nu i Haand!
Lov mig, Du vil kjækt det svinge,
Til af Dynen Alle springe
Friede ud af Søvnens Baand!
Gavnlig Tugt er Risets Aand,
Rigtig brugt kan Riset bringe
Ikkun Nytte os og Gavn.
Lad de Venstremænd paa Tinge
Mærke, det er Fastelavn!

Stamgjæsten.

— Maatte je' ikke spør'e Dem, om den dér Celle inte æ tom, for de' æ den, je' holder mest a' a' alle dem i denne Række?

Remedium antarthriticum?

— Naa, min Dreng! Hvordan har Fader det saa?
— Tak, ded æ kuns smaat.
— Hvad fejler han da egentlig?
— Ded æ Jegten, som taer ham i Benene.
— Bruger han da ikke noget for det?
— Jov Hr. Pastor! Han bruger Stok.

Fabler for Børne-Venner og unge Mennesker.

(Texten frit efter forskjellige Forfattere. Musiken af *J. N. T. E. Gade.*

Det er den herligste Tidfordriv
At agte paa Evropæernes Liv,
At se, hvordan Hørup sine ka' hytte,
Til Trods for sit Valgsprog: «Hvad kan det nytte?»
Til Gjengjæld for ham de Benene bru'er,
Hver efter egen Drift og Natur.

Og maa man ad dem baade græde og le,
De la'er dog en sjælden Barmhjærtighed se;
Selv «*Thronprætendenter*» de hjælper i Nød
Og deler med dem baade Vand og Brød;
Og derfor man skal Evropæerne agte
Og helst deres Næser i Frastand betragte.

II. Medarbejderne

Alle de største med Navn vil jeg nævne,
Enhver nu efter sin Kunst og Evne,
Herman Bang En hedde maa,
Og Per Anden, let paa Taa,
Eedvard fik paa Musen fat,
Bing var dog den største Skat.

Hver var stor og smuk, skjønt rød;
Herman Bang laa helst i Skjød,
Eedvard blev af Musen forladt,
Bing blev i Kachotten sat,
Per Anden gik paa Strandvejen ned,
Dampsporvognen til stor Fortræd.

III. Hørup og Anden.

H.: «Fru And, som snadrer i Rendestenen,
Kom ind og tag Plads hos os paa Scenen!
Her er ogsaa Mudder hos mig, du kjære!»
A.: «Ja, bedre Plads kan jeg ikke begjære
End svømme hos dig, hvor jeg véd, der bor
Den højeste Oplysning her i Nord!»

Men Anden at flyve rent havde glemt;
Den kunde kun lyve, og det var slemt.
Da den blev serveret i Hørups Blad,
Man opdaged' strax, det var Andemad.
— Men ingen «Berigtigelse» blev her givet;
Thi Bladet er nødt til at opholde Livet.

IV. Frits Joachim Madsen.

Se den Mand, ak, hvor jeg gruer;
Straffeloven tidt ham truer,
Mens paa Hørups Post han staar
Og for ham i Brummen gaar.
— Straamand! Straamand, forvar dig!
Nu kommer Sylow og ta'er dig.

Nej, det er en ussel Mand,
Intet mer han gavne kan.
Kridhvid Hørup blev paa Kind,
Madsen skulde frelst hans Skind,
Men en Lov fra Nellemann
Gjorde ham til bare Vand.

V. Sommerfelttoget.

Hørup: «Prosch, jeg beder alt, hvad jeg kan bede,
O, lad mig slippe hjem til min Rede,
Og lad min Ryg ingen «Strimer» faa,
Den kunde let blive grøn og blaa:
Den bliver banket. Kan det dig fornøje
At se mig gaa med en banket Trøje?»

Skjønt Prosch dog gjerne gad bryde Freden,
Stod han paa Hjørnet med Sværdet i Skeden.
Dog blev først Hørup, den Stakkel, rolig,
Da han blev gelejdet hjem til sin Bolig
Og saa Gendarmer paa Vagt derved;
— Saalunde slap han fra den Fortræd.

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Naa, den gamle Barbér i Sevilla aabnede da — uden at bryde sig om de andre Barberer, der i den sidste Tid har sæbet hinanden saa net ind og taget hinanden ved Næsen i „Avisen“ — i Fredags efter endt Reparation af Frøken Dons' Sopran sin vel renomerede, meget søgte Stue paa Kongens Nytorv — — —

Nej, det er sandt; det var ikke saadan, jeg vilde skrive! For nu har jeg lært af „Nationaltidendens Feuilleton om „Cosi fan tutte“, hvordan man skriver en musikalsk Anmeldelse. Altsaa: I Fredags gjenoptoges „Barbéren i Sevilla“ efter nogen Tids Hvile. Som bekjendt indledes denne de italienske Operaers Perle med den sydlandske, ildfulde Ouverture i A-Dur. Andante maestoso (Mellemstykket „Allegro vivace, G-Dur) fire Fjerdedels Takt over det Hele. Operaen begynder derpaa med, at Fiorillo og Musikantérne træder ind i G-Dur, og kort derefter indfinder Grev Almaviva sig i samme Dur og synger sin Serenade til Rosina, som han saa gjerne vil se, i C-Dur. Da Fiorilla og Koret har fjernet sig i sex Ottendedels Takt, kommer Figaro, der som altid er i sit Es. Almaviva beder ham saa om at være en anden Stemme i en Duet for at narre Doktor Bartholo, Figaro lover velvilligst sin kunstneriske Assistance, lægger strax en Plan con amore, og Greven siger, det er udmærket godt med tre Kryds. Af Bartholos egen Mund erfarer de nu, at han har udsat sine Forfølgelser mod Rosina i ét System, idet han vil underskrive Ægteskabskontrakten med hende samme Aften, og derpaa gaar de alle Tre enstemmig og trestemmig hver til sit uden Finale, fordi det egentlig ikke er en Akt, der ender her, men en Afdeling.

Anden Afdeling begynder med, at Rosina skriver Brev med ét b. til Almaviva, og det faar Figaro, der kommer til con allegrezza, i en Konvolut og en Duet. Men saa tør Figaro ikke retardere længere, da Bartholo kommer, og løber med Brevet alla breve. Bartholo træder ind og er meget vred paa sin Myndling, fordi der mangler et Ark Nodepapir; men Rosina bryder sig ikke om hans Allegro con brio og flygter for hans Tilnærmelser i chromatisk Løb. Derpaa indfinder Don Basilio sig og synger den bekjendte Arie om Bagtalelsens Skole for en dybere Stemme. Grev Almaviva gjør derefter Forsøg som min Hr. Dragoner paa i høje Toner at opføre Indkvarteringen, og det hjælper ikke, alt hvad Bartholo beder ham ham om at optræde mere moderato. Bartholo henter en gammel Attest om, at han

*er fri for Kortjeneste, men **Almaviva** skriger kun højere og højere op, lige til han naar det tostrøgne Alle de andre stormer ind og raaber i Munden paa hinanden i en Sextæt-Sammenstimlen. Til sidst kommer Patrouillen; **Bartholo** vil have **Almaviva** arresteret, men denne ler haanlig (haa-haa-haa!), viser den kommanderende, at han bærer Hosebaandsordenen paa Brystet, og tager det hele med Brystet, medens Finalen udgjøres af et Motiv af „Bartholo mekanisk Statue".*

*I tredie Akt, som egentlig er anden og sidste, prøver **Almaviva** at faa **Adgang**, forklædt som Syngelærer, og faar virkelig ogsaa en kort Passage som Elev af **Basilios** Musikkonservatorium. Medens **Greven** konverserer **Rosina con anima** ved Klaveret, barberer **Figaro Don Bartholo con moto**, saa han skummer ved det; men omsider kommer **Bartholo** til at skumme af Raseri, da han paa Grund af det forfærdelige **Roderi** henne ved Fortepianoet opdager, at det er falsk, **Almaviva** synger med **Rosina**, og **Greven** jages **subito** bort. Saa bliver det et **Tempesta** Uvejr, hvor Jord og Himmel, Pauker og Pikoloer er i Oprør og der er Opløsningstegn i alt. Derpaa kommer **Almaviva** og **Figaro**, som har gaaet sig en Koloratur i det rædsomme Vejr blot forat bortføre Rosina. Hun er først **rallentando** ligeoverfor Almaviva og beder (b-b!) ham forsvinde; men da han opfører sig med saa megen fire Fjerdedels Takt og tilsidst giver sig til Kjende som den fine Greve (f-f!), tilstaar de **con anima** hinanden deres Kjærlighed, medens **Figaro** er meget **pizzicato** over, at de ikke kan komme af Sted, og spotter over det **sostenuto** i deres Elskovsduet. Heldigvis kommer Notaren med Ægteskabskontrakten, som han har sat en halv Tone op, men Kjærestefolkene tager den paa Stedet, som den er. Og det er for sent, da **Bartholo** indfinder sig for at forhindre Bortførelsen, han maa gi'e sig (g!) og resignerer, da han opdager, at **Almavivas** Parti dog maaske alligevel ikke laa for hans Stemme.*

*Angaaende Udførelsen kan vi fatte os i Korthed. Forat Publikum bedre skulde kunde følge med, tog Kapelmester **Svendsen** alle Tempoer dobbelt saa langsomt, som man er vant til at høre dem, hvad der bidrog meget til, at man næsten fik et helt nyt Indtryk af Operaen. Fra tidligere Opførelser er Hr. **Jastraus** kjælne Almaviva, Hr, **Schrams** hjemmevante Don Bartholo, som dog ved første Opførelse havde ondt ved at finde ud af Dørene i sit eget Hus, og Hr. **Simonsens** dansende Figaro for bekjendte, til at de behøver mere hæderlig Omtale, end de saa ofte har faaet. Af de nye Rollehavende distancerede Hr. **Lange** alle sine Forgængere i diabolisk Lattermildhed, ligesom Frøken **Dons** i Højden overgik alle de Rosina'er, vi endnu har hørt, og Frøken **Christensen** overtraf de tidligere Fremstillerinder af Marcelina i **Alt**.*

Deres ærbødige
Ernestine Bollerup,

Kasino-Vise.

Og det var i Carstensens Dage,
Da blev man »Agent« i Galop;
Og vilde man mele sin Kage,
Man lukkede Tivoli op.

Man Penge i Lommen ku' stryge,
Det gik jo, som om det var smurt.
Men saa fik man Have-Syge
Og aabned' Kasinos Port.

Da »Vinter-Haven« til mange
Slags Tab med Held havde ført,
Man ud efter Hjælp maatte lange;
Og Lange sa'e strax: »Det er hørt!«

Han spilled' det bedste, han kunde;
I Ros han vadede om,
Men derfor dog ingenlunde,
Hans Rosen-kilde blev tom!

Begrundet paa Leje-Tariffen
Forsvandt han dog villig paany,
Og Bøgh'en sprang ud hos »Kaliffen«,
Mens Lerchen sang sin Debut.

Han ta'er sig om Hagen og skinner
Af schmidtsomt Humør; men det gik
Dog galt, — thi at omgaas »Grevinder«
Er slet ingen pricelig Skik!

Bestyrerne slider som Bier:
For Penge i Kassen at faa
Paany de en Æra indwieher, — —
Som selv de gjør Brun-Kaal paa!

De Mønter, som trods Sympathien
En Holst ej ku' løfte, iblandt
De tomme Parketbede i en
Over-skov ganske forsvandt!

Og nu var der Intet at dele!
Man byder det Bedste, man har,
Men Røg bli'er bestandig det Hele
Fra Rasmussens lange Cigar.

Kun Theodor løftede Panden:
Han kom, og han slog, og han vandt!
For Tømmer, det er der i Manden,
Og O, da gik al Ting brillant!

Med »Knoblauch« Smalhans fordrev han,
Og højt paa sin Helsen-Gren
Snart »Rundt om Jorden« beskrev han
En Ring med Carey'ernes Ben.

Nu Avgust har arvet hans Brokker;
End er han en neu Mann, — men bi!
Med Storm Kjøbenhavnerne lokker
Han som en Guf-Guf til sit Hi;

Med mindre af Følgen det fremgaaer,
At — det kan jo ske hvert Minut —
Kasinomødernes Hjem gaar
For »Landsoldaten« kaput!

For Fortidens Sorg paa det Bedste
At mindes, til Fest gik man hen, — —
Man holder formodentlig næste
Saison samme Gilde igjen!

Nevtralitet?!

Voldgiftsmanden: Men Belgier og Schweitzer dog! Jeg tror, I to er gale!
I vil dog vel ej ruste Jer? — Betænk, I er nevtrale!
De »Garanterede«: Sandt nok; men kan man ikke selv forsvare, hvad man ejer,
Saa er Nevtraliteten ikke værd saa meget som en Bajer!

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

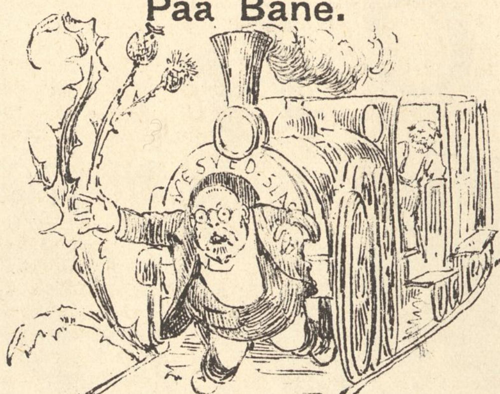
Nr. 9. Torsdagen den 3. Marts. 1887.

Contra.

— Kan Deres Frue anbefale Dem?
— Hvad sku' det vel til? Har Fruen maaske Nogen til at anbefale sig?

Paa Bane.

Naar Folketinget ikke blot for Skin,
Men virkelig for »Sagens« Skyld forhandler,
Saa ser enhver, der ikke just er blind,
Hvordan »Samdrægtigheden« sig forvandler,
Saa dens Rosiner bliver bitre Mandler,
Trods alt, hvad man kan bilde Bønder ind.
— At det er galt fat, har man Lov at ane,
Saa snart en Bane bliver bragt paa Bane.

— Den fæle Tvedragt var saalunde Gjæst ved
Forhandlingen om en saa kilden Sag
Som Banen mellem Slagelse og Næstved
Og volded', at i Venstre blev der Slag.
V. HOLM formente, Planen stod sig bedst ved,
At i et Udvalg den kom under Tag;
Den Udsigt kildred' ikke TAUBERs Gane,
Han sagde: »Saa faar Banen vist sin Bane!«

Tilstaaelsen, skjønt den var foraarsaget
Af de »lokale Forhold«, lød saa smukt,
At, da der blev Votering foretaget,
Saa havde BERG sit eget Flertal jaget
Selv ved et »grundigt Foredrag« paa Flugt,
Saa han fik ikke med Revolten Bugt,
Og trods Partiets aarelange Vane
Fik »Enhedsmærkets« Udvalg her sin Bane.

Men Dagen efter møder *Morgengnavet*
Med Trusler om, at man alligevel
Vil i et Udvalg Loven ha'e begravet,
(Man tør vel ikke slaa dem strax ihjel.)
Partiet vilde jo ha'e Udvalg lavet,
Og Ingen havde drømt om en Rebel,
Og saa la'er TAUBER selv sin Madro rane
Blot for en Banes Fremme Vej at bane! —

At det er skjændigt Brud paa »Samarbejdet«,
Kan ikke nægtes, det er soleklart.
Men Herre Gud, hvorfor har man bebrejdet
De stakkels Fremskridtsmænd, der aabenbart
Kun tror, at Fremskridt sker i Sneglefart,
At efter Middagstimen de har spejdet
Og, medens »Sammenholdet« sang sin Svane-
sang, bragte Høns og Fisk og Steg paa Bane?

Vi er jo alle kun af Kjød og Blod,
Og selv i de politiske Finesser
Er det dog de lokale Interesser,
Hvis Fremme man har allermindst imod!
— Selv om en stakkels Chrestensjæl forlod
»Forhandlingen«, naar Sult og Tørst ham presser,
Vil selv Diæterne jo stærkt ham mane
Til ingen streng Diæt at faa paa Bane.

Østerbro.

Endnu ligger den derude. Østerbro. Den sidste af de gode gamle Broer. Men den ligger paa sit yderste. Inden længe er ogsaa den falden. Thi den synger paa sit sidste Vers. »Bro, Bro, Brille! . . . Den, som kommer allersidst, skal i den sorte Gryde!« Den sorte Gryde er Stadsgraven. Der er det, den gamle Østerbro skal ned.

Endnu ligger der en Stump af det gamle Kjøbenhavn derude. O, det gamle Kjøbenhavn var saa gammelt og saa skikkeligt og saa dumt. Slet ikke det mindste evropæisk. Men nu kommer det. Det breder sig fra Integade. Og som en stigende, snigende, rislende, raslende Flod river det Broerne med sig.

Naar man har passeret Nyboder, er man ude af det. Og saa ligger det bag En. Disse lave, gule Huse med deres røde Tage, de staar der som en Række Tallerkener med gule Ærter og et Stykke Gulerod oveni. Foran En ligger en lille Stump loyal Vold, der endnu holder Dronningens Mølle højt. Og hos Møllen staar to Geledder gamle Træer Vagt, men Alderen har taget paa dem. Ryggen er bøjet, de har Maver, og Podograen river og slider i deres Rødder. De er apoplektiske som aldrende Kammerherrer. Men værne om Dronningens Mølle gjør de, og om Sommeren trækker de i deres grønne Livjægeruniform og bilder sig ind, de ser krigeriske ud. Men nedenfor Bastionen kapper Arbejderne væk paa Uniformens Skøder, og det kan de ikke taale.

Nedenfor ligger i taagetung Dis den gamle, livstrætte Reberbane. Ogsaa dens Liv hænger i en Traad. Det gaar tilbage, siger Rebslageren, spytter paa Fingrene og gaar baglænds videre. Men det faldefærdige, enerverede sorttjærede Skur staar stille, medens det cirkelrunde Hjul løber rundt i den klamme Luft. Det er Foraarets første Dis. I andet Dis skimter man den forældede, mosgroede Gartnerhave. Den skal ogsaa ryddes af Vejen. Men Ukrudt forgaar ikke saa let. Gartneren har forlængst stukket sine sidste Asparges og bereder sig nu selv til at stikke af.

Paa den anden Side af Volden ligger den lave, skidengraa Fæstningsmur med de smalle Skydehuller. Et Minde om et gammelt, skikkeligt, krigsgalt Kjøbenhavn med en dum, overlevet Befæstning mod Fjenden. Og ved Siden staar endnu Landsoldaten — paa Dagmartheatrets Plakat. Og længere borte kommer saa det lille Hus paa Ravelinen. En gammel Kasse omkring det bornholmske Uhr med de to Visere. En kortere. Og en længere. Og de tolv Tal staar i en Rundkreds langs Skivens Rand.

Snart dog er ogsaa dets Time slaaet. Inden kort har det løbet Ravelinen ud.

Men nedenunder den gamle, udlevede Træbro vandrer en lang Sørgeskare Skridt for Skridt i stille Tavshed. Det er Arbejderkolonnen. Med Trillebøre. Med Jord paa. Smaa toppede Skefulde. Langsomt gaar det. En toppet Skefuld hver anden Time. Men sikkert og uafviseligt sker det dog. Den gamle Stadsgrav bliver begravet. De kaster Jord paa den.

Og Volden bliver smallere og smallere. Dag for Dag tynder det paa den. Som Mus gnaver i en gammel Osteskorpe, gumler Arbejdsmændene paa den tiloverslevnede Rest. Trillebøre, hvor man ser hen. Hakker, uden Tal. Masser af Spader. Spader En. Spader To. Spader Tre. Volden maa give sig paa Kodille. Og kun de gamle Jomfruer sørger, fordi de ikke mere kan gaa med Perle paa Volden. Intet elskovssværmende Par kan oftere plukke Kirsebær i Gangen langs det stillestaaende, graagrønbrungule Vand i Stadsgraven. Store Bededags Aften er afskaffet. Hvortil saa holde paa Volden?

Det unge, det nye, det friske Kjøbenhavn maa have Luft. Kjøbenhavn er i Færd med at gaa ud af sig selv. Væk med det gamle! Spark til det! Den dumme, romantiske Østerbro synger paa sit sidste Vers: »Bro, Bro, Brille! . . . Den, som kommer allersidst, skal i den sorte Gryde!« — — — Plads for os Evropæere! Af Banen, I gamle Stivstikkere! Æh, Hurræh!

Estav Gussmann.

En mørk Tale.

Hørup fik Ordet; men midt i Talen
Gik Lyset ud i Folketingssalen.
Den høieste Oplysnings Redaktør
Blev derfor dog ikke i sort Humør;
Det hører nemlig til Bentheims Styrke,
At han snakker sort endogsaa i Mørke.

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Det kan nok være, at der var Fest i det kongelige Theater i Tirsdags i forrige Uge, og det er det, som jeg gjerne vil sige et Par Ord om, ikke fordi jeg tror, at Niels W. Gade bryder sig om min umusikalske Mening, men jeg kan dog til alle de Taksigelser, han i Dagens Anledning har faaet, føje en hjærtelig Tak fra alle Tirsdagsabonnenterne og ikke mindst hans ærbødige undertegnede Ernestine Bollerup, fordi han lod sin 70aarige Fødselsdag falde paa en Tirsdag, for der er saa faa, der gjør noget for os stakkels Tirsdagsabonnenter, og det var en ren Fryd at se alle de nystrøgne Mansketskjorter og skinnende hvide Slips.

Først spillede Kapellet den berømte Ossians Ouverture, som jeg af en og anden Avis fik at vide er komponeret som Ouverture til den Sang, de svenske Studenter altid synger: „Ur Ossians dunkle Sagovælling," og det kan nok hænde sig, at den — som Conrad sagde — gled ned i alle de tilstedeværende musikalske Gourmander. Og saa sang Kammersanger Simonsen først om gamle Magnus, der stirrer i Vinternatten ud, og saa om, hvorfor svulmer Weichselrøret. Derpaa kom Symfonien i B-dur, og den gik, saa jeg rent glemte, det var Vinter, og følte mig hensat til Tivolis Koncertsal en Lørdag Aften, men havde det naturligvis bare akkurat hundrede tusinde Gange bedre, saa strygende det gik med de mange Violiner, som sad saa tæt, at de fleste havde et Horn i Siden paa hinanden, og uden Forstyrrelse med Bajere og Toddyer i Pauserne, jeg mener begribeligvis som i Tivoli. Og da Kammerherre Fallesen rejste sig midt i første Parket og klappede for, saa sprang jeg ogsaa op og var nær gaaet paa Hovedet ud over Logeranden for at kigge efter Gade, som sad lige nedenunder os, hvad han skulde have betænkt var Synd mod alle Abonnenterne til Venstre.

Forestillingen sluttede saa med „Et Folkesagn" Balletten De véd nok med de forbyttede Balletbørn i Vuggen og det meget andet Trolle-rolleri. Og den er alene værd at se for Valdemar Prices Skyld og værd at høre for Brudevalsens Skyld. Baade Udstyret og Dekorationerne var i den rigtige Stil og hørte den graa Oldtid til, ligesom Primadonnaen var en udmærket Repræsentant for den gamle Folkesagnverden. Men i Troldverdenen var Viderik Klüver og Diderik Lense ikke saa skjævbenede, og i Ridderverdenen sørgede Gade for, at Gades Musik fik Ben at gaa paa.

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

I sin Orden. For et Par Aar siden blev Chresten Berg, født Povelsen, af endel Venstreblade udnævnt til Partiets »Banebryder«. Det er derfor egentlig talt lidt paafaldende, at *Morgengnavet* er misfornøiet over, at Berg, paa Grund af Venstres Holdning i Slagelse-Næstved-Bane-Sagen er bleven belemret med en Hoben Banebryderier.

*

Trods mod Folketinget. Efter hvad vi erfarer, agter Folkethingets Formand, Hr. C. P. Berg, at fremkomme med Forslag om at sætte *Morgenbladet* under Rigsretsanklage, fordi Bladet den 24. Februar antyder, at til Trods for Folketingets Forkastelse af Udvalg i en Jernbanesag, skal der nok alligevel blive lavet et Udvalg i den Anledning.

Hørup har efter Forlydende faaet Løfte om Aktorbestillingen, medens Octavius Hansen skal være beskikket som Redaktionens Defensor, hvorved dens Skæbne maa betragtes som afgjort.

*

Fra Kunstverdenen. Som vi erfarer, agter Hr. Direktør Cetti, naar han har overtaget *Dagmarteatret*, forsøgsvis at give Dohnicetti.

Illustrationer til Klassikerne.

Motto: »Det for galt er, paa min Ære!«

Ingemann-Leporello-Petersen:

:|: . . . Jeg paa Gaden staar og venter! :|:

Don Juan: 1. Akt, 1. Scene.

Gravøl.

— Værsgo' aa æd, Folk! Ded æ inte hver Dav I har den Fornøjels aa være til Begravels.

Rekonvalescenten.

— Men hvad har Manden dog spist?
— Æ Douter sa'e jo sjæl, te nu ku' wor Faa'er spis Ægg og Fesk, aa saa var'et saa'n, te A justement haa'd en gue Støk røged Lax i æ Spiskammer; de' fek han saa mæ Rørægg te.

Bekjendte Størrelser.

(Ode.)

Lad andre kun prise WETTERLIND,
For ham skal ikke vor egen
Nation just strax stikke Piben ind;
Den har jo, blandt andre, NEIIENDAM, som i det mindste er li'esaa god;
Thi medens WETTERLIND udgød Blod,
Gik NEIIENDAM — Mælkevejen.

Mens WETTERLIND laved en Riffelring
En Dag, han var gal udi Hætten,
Saa gjorde NEIIENDAM set ingen Ting,
Det sa'e han da selv i Retten;
Og satte WETTERLIND Pris paa en Pris,
Var NEIIENDAM glad for en Sukkergris,
Selv naar han var stødt paa Mansketten.

Mens WETTERLIND maatte rømme sin Post
Formedelst Mangel paa Føde,
Har NEIIENDAM baade Løn og Kost,
Ja, kan sig Livet forsøde,
Og har i Morgengnavet et stort
Udfald mod Mælkeforsyningen gjort,
Hvoraf han dog knap skummed' Fløde.

Det Spørgsmaal, hvormeget en Mælkemand
Paa sød Mælk og «skummet» fortjener,
Samt om ved Rabat paa Mælkevand
Med «Tilsætning» det kun ender.
Han søgte at løse med bidende Svar,
Hvoraf man ku'e føle, at NEIIENDAM har
Endnu sine Mælketænder. —

Da Folk efter WETTERLIND laa paa Lur,
Kun «Sockerdrick» kunde han drikke,
Men NEIIENDAM er nu paa Mælkekur,
Se, det var WETTERLIND ikke,
Saa NEIIENDAM viger ham ikke i Rang,
Selv om i hans Klike man hørte en Gang
Hans Sukkerbøsse at klikke.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Gud søde Fru Schrøder, hvad maa De dog tro om mig, saa længe det er siden, jeg har været oppe hos Dem, men vi er jo midt i Sæsongen og gaar fra Fæte til Fæte og Frits Grønbæk siger om Sørensen, at naar han bliver ved paa den Maade, ender han da selv som en af vore største Fætegrosserere, men det kan Sørensen nu ikke lide at høre, for Gud, det Skind, det er saamænd surt nok for ham at skulle trække i sort Kjole saa tidt og saa ikke en Gang have noget i Knaphullet som næsten alle de Andre, det ser formelig ud som man var deklaseret og en nixvyrtig Person, men Sørensen har nu ligefrem ingen Held med sig i den Retning. Og saa er der jo ogsaa Theaterne, som man jo maa have været i for at kunne deltage i Konversationen, og »Landsoldaten« har De vel set, søde Fru Schrøder? Ikke! Gud nej, det vilde jo vække sørgelige Minder, for jeg kan nok huske, salig Schrøder var ikke rigtig heldig som frivillig Intendant, men det blev da dækket, Gud ske Lov, og for Resten skal De ikke græmme Dem over det, for med de Nerver, De har, vilde De bare sidde og faa ondt og være til Sjæne for det øvrige Publikum, og i Kasino staar det ogsaa paa Storm og det er som Frits Grønbæk siger, man skulde tro, Andersen og Rasmussen havde slaaet sig sammen om at holde Trit og synge:

En To! Støvler og Sko!
Høire og Venstre! Tydsker og Svensker!

Og det i Kasino, det er nu alligevel det smukkeste, for der siger de »Alt for Fædrelandet!« hverandet Minut og Svenskerne vil kravle op ad Voldene, men saa siger de Danske: »Nej, Du kan tro nej, Moppe!« for det er nemlig Frostvejr, og naturligvis var vi med til Jubilæet og Supéen og hørte Fallesen, der jo naturligvis som forhenværende Kommandant havde overværet Stormen, være affabelagtig mod Pressen, det vil sige den til Venstre, og Petrine blev saa forelsket i Otto Borchsenius, fordi han tog saa pænt mod Kammerherrens Smigrerier og gav ham dem igjen med Renter, saa vi Alle blev rørte og var henne at klinke med dem begge To og det var kjedeligt Peter Nansen ikke kunde blive, men han maatte af Sted lige efter Stykket, fordi han skulde jo ud paa Garnisonshospitalet og være nyttig med Grødomslag og Opvaskning. Og Gud, søde Fru Schrøder, hvor er det Synd for det dejlige unge Menneske, men jeg haaber da de ikke helt klipper Forhaaret af ham, for det vilde jo være den rene Ødelæggelse. Og saa har vi nu ogsaa været hos Abrahams og der stormede det ogsaa, nemlig med Bifald til Fru Julle Lumby-Lange-Hansen, der er Digterinde og river Vittigheder af sig og har lavet et stort Stykke, som Røjmert, der var meget sødere den Gang han gik og elskede paa det Kongelige, men nu er bleven saa ækel spidsfindig og maakant, har gjort Nar af i »*Dagbladet*«, men alligevel er hun ædel og stor og giver ham sin Velsignelse og Fru Maria Müller oven i Købet. Men hvad jeg ikke kunde lide i Stykket var der, hvor man blev sat udenfor i Fojéen mellem en hel Del Mennesker fra Provinserne, for der var da ikke et ærligt kjøbenhavnsk Ansigt imellem dem uden Kolling, som gik og spillede en lille Heibergsk Vottevilde som Privatforestilling. Og Gud, søde Fru Schrøder, nu har Frits Grønbæk da funden sin endelige Livsbestemmelse, nemlig at han vil ind i Opdagelsespolitiet og ligger til den Ende hjemme paa Sjæsselongen og studerer Ingemann Petersens sidste Roman, og han siger, det er kommen over ham ligesom »Dannebrog, der faldt fra Himlen ned«, at det er hans egentlige Talent at opdage og forleden Aften, da Sørensen var ude, kom Frits ind til mig og spurgte mig, om jeg vidste, hvor han nu befandt sig, og Gud, jeg blev jo saa altereret, for jeg tænkte mig, Sørensen mulig kunde have faldet paa at gaa til Vaabenbrødregeneralforsamling, som jo er ligesaa farligt omtrent som at gaa i Krigen, men Fritz kunde fortælle mig, at nu sad Sørensen ude i National med Garver Petersen og drak Konjakstotti, og det havde han »opdaget« ved at følge efter ham paa Gaden, og da Sørensen kom hjem, vilde han bilde mig ind, han havde været ude at spille en fredelig Bæsik med en syg Ven, men De kan tro, søde Fru Schrøder, han fik en ordentlig Overhaling, og jeg har nok altid tænkt,

Fritz havde Sjeni i den Retning for han har et Par Øjne og et Par Ører, saa han godt kunde blive en Crone. Gud, søde Fru Schrøder, nu sidder jeg igjen og snakker mig fast, og jeg har lovet Petrine at gaa med ud i den hyggiejniske Udstilling og se paa den kvindelige Normaldragt med Tveskjørt og Seletøj, for Gud vi vil naturligvis ikke selv gaa med det, men Petrine mener man bør støtte Bevægelsen alligevel. Og jeg synes De skulde probere med Tveskjørt, søde Fru Schrøder, for en Kone, som De, der ikke gjør Prætangsjoner i Retning af det Maaderne, kunde da gjerne opofre Dem for den gode Sag. Farvel, søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe! Og Gud jeg glemte jo at fortælle Dem, at min Ven Robert Henresches har faaet det Ankjærske Rejsestipendium, saa nu kan han rigtignok lade Tikronerne danse Gnomentanz i Paartemonæen, og det er altid rart at se Fortjenesten belønnet, Talentet paaskjønnet og Veldædigheden finde de i Sandhed trængende.

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson** *p. t. Paris.*

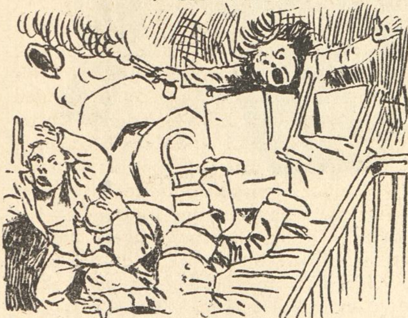

Hoho Deres Velærværtihej! Det ka Di mælle Dem eng i Bohæmen paa, var en Sjelesvir for den gamle glaje, modtaendes Velærværtihejens Postrestanteprivatbrev angaaendes Singenaliernes immervæk fortfarendes Forandring lieoverfor den gamle Filurendreieren Bismark, samme værendes, va vi har hat Leilihej tel a bemærke tiligere, en haard Nejl og inte go a drekke Skaldepander me, vafor den Gamle osse øieblækkelien lo sla paa Gongongen tel Ante-Miletaristisk Møje i den store Sal, velendes der oplæse Velærværtihejens lille Postille for Gutterne, værendes nemli i dette Tisrom splitterlynendeskrisgale, den gamle Generalfældtmarskalk Thor havendes nemli gort Ujkast til en pærmenænt Befæstung a Valhalla skullendes paa den Maneer kunne venke Jætterne og Thusserne a, naar di kommer me Overfyrværkeren, den gamle Brandstok: Surtur, i Spidsen og vil kaste Bommer og Granater og gloendes Rakæter lie midt ner imellem vos, va der aldri ka anses for en Behavelihej, undtagen paa meiet kolde Vinterdage, og di smaa Blaaøijeje havendes Sands for at forene de Nøttie me det Behavelie, har rottet sai sammen og arranseret Balfaldera og Befæstungsbasar, hvor Motter Frigga skal ha Vaffebotek og den søje Freya ska gaa om og sælle Boketter, og Freyr ha Kejlebane og Beverding, og Brage Sangerindeknejpe med Tallerkenvals, og sæl gamle Fatter Odin skal være me og ha et Menasjeri, forevisendes deri sine dressereje Ravne og Ulve, Alt sammen til Engtægt for Valhallas Befæstung og Gravning a en Kanal onder Bifrost. Og hade di bare velet angasjere den gamle glaje, som ujen Beskejenhej nok tør sie, han er kendt me di Deler, tel Festarransjør, sku samme ha vaaren ham en Fornøjelse og Plaser, men værendes begejnet med Forbigaaelse, har slaet sai sammen me Grinebijeren Loke om a spolere de Hele gænnem Faaredra om Miletarismens Forbanelse. Vafor, da Eicnherierne var kommen op paa Salen og hade sat sai paa Bænkene, sto den Gamle frem me Velærværtihejens udøjelie Proklemasjon angaaendes Befæstungsværker og di tydske Provinsblajes Bemærgninger angaaende samme. Men maa me Sorg berette, a Samme rev uj til Skandalle, di gamle Grøjhojer a Ejenherrier, værendes akkerat lisaa krisgale som di Blaaøjeje, og den Gamle fik Faarnemmelser, som om han hej Cavling-Olsen og var i Besøj i Kongens Lyngby, forsøgendes a retirere, men blivendes angreben i sin Ariærgarde og me Ræspækt a formælle befodret gjennem en Støvlehæls apaasterioriske Anbrengelse ner i Stuetasjen fra første Sal. Begronnet vori den Gamle la Velærværtihejens Papir i Kumvolut adresserendes Samme tel den immervæk grinagtie Korsgaards Morgenfigenblaj tel viere Kongjørelse. Vorpaa den Gamle satte sai uj paa Bifrost, svengendes vemodelien sit Beger, inneholendes Skoffelsens beske Svejtserbitter, og ønskendes Velærværtihejen aldri maa komme tel a præke Antimilitarisme for krisgale Ejenherrier, værendes en støg Fornemmelse bagetter, men trøstendes sai me den derigænnem erværveje Martyrglorie, en Loftpuje værendes mullivis allievæller til den Ende mer i Overensstemmelse me den maaderne Hygiejnik. Stolendes paa Velærværtihejens Mejfølelse og værendes immervæk den Gamle, men i Momanget inte rigti glaje

Tyroler-Færtignant.

p. t. Bifrost.

Vanvid.

Har De hørt - uha!- Har De hørt - fy føj! -
Om en Vanvittig i Gøtheborg,
Der skjød sine Medmen'sker ned som en Røg,
Sig selv og de Andre til Sorg?
Naar man gjør Reklame paa den Maner,
Er man Specialist i sit Fag,
Og dog er det lige det Samme man ser
Hos Os hver evige Dag!

Vi har Folk, - jo, jo! - Vi har Folk, - de Skind! -
Som sig og os Andre til Kval
Partout vil barrikadere sig ind
Bag Berg i hans Folketingssal.
Der sidder de helst og drikker det Vand,
Deres Talere støt bærer hjem,
Og gnaver den Ost, som kun Ledreborg kan
Af æltede Love faa frem!

Naar det sker, — ak, ja! — Naar det sker, O, ve! —
At i deres lukkede Hus
De maa et Par udvalgte Højremænd se,
Der bare vil byde dem Snus,
Saa skyder de - ikke med Kugler og Krudt,
For de kan kun skyde med Vind, —
Nej, men i hver ledige Kreds resolut
De skyder en Venstremand ind.

Hver en Lov — Pas paa! — Hver en Lov — Giv Tid! —
I Udvalg graver de ned:
De tror, der er Gift i hver eneste Bid,
Ministrene rører ved!

Ja, En af dem var saa rolig og kold,
At han i en sørgelig Nat
Lod brænde sin Abonnementsprotokol,
Skjønt den kun var tyndt besat!

De har Kraft, — ja vel! — De har Saft, — jo, jo! —
Mens bag Barrikaden de staar;
Men man maa alligevel slet ikke tro,
At Alt kun i Enighed gaar!
Se, derfor skal just de ha'e Lov til ret
At tumle sig lystig og frit, —
Det ender dog galt tilsidst, hvis Hr. Leth
Vil »lette Busk'en« for tidt!

De har lidt — Giv Agt! — De har lidt — kom an! —
Af en sygelig Monomani;
Snart ender det Hele i bare Vand, — —
Og dermed er det forbi!
Og kommer de saa til Fornuft igjen,
Som Manden i Gøtheborg,
Beklager de sikkert det skete, — men
Hvad saa? — Naa, den Tid den Sorg!

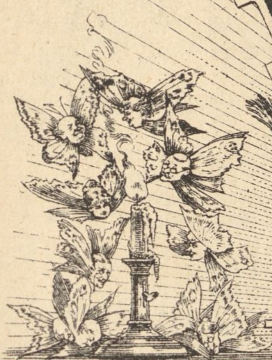
Slinger i Valsen.

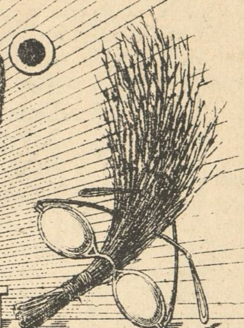
Enhedsmærket: »Nej, det er, Schouw beværte mig, for broget,
At »venstre om« paa den Manér I ta'er!
Der arriverer aldrig saadant Noget,
Naar bare selv Kommandoen jeg har«.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 10. Torsdagen den 10. Marts. 1887.

Udspekuleret.

— Hør, Moder! Hvor kan det dog være, at de væmmelige Tyskere altid har skudt paa de stakkels Lirekassemænd?

En Omvendelse.

Sort for Visnepolitiken
Ser det ud vist, naar saagar
Den maa se sig ladt i Stikken
Af sin kjødelige Fa'er.
BERG, som var Ideens Ophav,
Ubarmhjærtig selv den opgav,
Da det ikke længer gik
Med hans Visnepolitik.

BERG, som aldrig før er mødt med
Mindste Forslags-Stavelse,
Men som altid fulgte støt med
Til hver Lov-Begravelse,
Viste endelig, han mere
Kan end bare kriticere,
Hvorfor han paa Bane fik
Bragt sin Banepolitik.

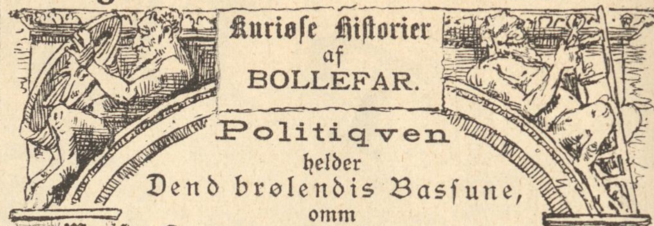
Manden med de store Planer,
Skjønt med Evner, lovlig smaa,
Til en halv Snes nye Baner
Lod et »Udkast« foreslaa.
Sagen var, at hele Snese
Af de vaklevorne Kredse
Skulde sikres for en Slik
Ved hans Banepolitik.

Lovforslaget lydt forkynder
Os hans store Grundighed,
Thi, hvor Banerne begynder,
Ikke altid selv han véd,
Ydermer det kan sig hænde,
At, hvor Banerne skal ende,
Véd han langt fra paa en Prik.
— Ganske som hans Politik.

Men hans Forslag dog opliver
Os en gammel Kjældermand
Om de stærkeste »Motiver«,
Hvoraf Folk bevæges kan.
Venstres Flertalsmagt er ude,
Hvis det ager mer med Stude;
Og det var for besk en Drik
For saa klar en Politik.

Derfor frejdig med en broget
Blanding Baner op han kjør';
Bønderne gaar nok i Toget,
De har nemlig gjort det før.
— Men de kommer nok paa Sporet
Efter Bondefangerkoret,
Og da slaar for stedse Klik
Venstres »Banepolitik«.

Fra Svarte-Brødrenes Tid.

Kuriose Historier
af
BOLLEFAR.

Politiqven
helder
Dend brølendis Bassune,
omm
Magister Herrmann Bingius Integadiensis,
hands drøflige Verdamniss och Sententz,
med Curiositet och Waractighied componerit
— til eet Exemplum och Grueligheed
for Posteriteten, —
udi Trycken befodret samt Publiqven offererit
aff Petrus Nansius,
Kgl. Mayst's Kranken-Uechter poe det Garnisons-Hospitale
udi Riigens-Gaede.
Hafnia Anno MDCCCLXXXVII

Wisserli! om de saaledis fortfahre, daa tør Jorden intet staa til Kyndelmisse. Thii de Uguedelie och meeget tyranniske Prouisorister, dem Dieffuelen ærligen annamme, haffuer oss arme Svarte-Brødere saa uhørlichen tracterit, att the smo Contrafeyer aff Friheedens hellie Martyrer, Magister Pingel och dend Schoeleholdere Hrr Chresten Berg til Bogø, somm poe Ueggen hennge, motte sich platt ommuennde, omm Slicht wore ei iidel Dicht och gutzbespottelig Offuertroe. Och er iegh arme Kranken-Uechter udi min Geyst suarliigen derudaff deprimeret, soe att mit Hoffuedhaar, omm det till sliig Exercitie wore geneegent helder capabelt, sich got konde poe Ennden reyse rett opp aff Anngest och Hijerrtens Bespendthied derudoffuer.

Thii forestiller iegh herstedis hanns Historiam: Seyeruercket poe Sct. Nicolay haffde just uiiset tollf Slæt, daa komm kgl. Lanndsoffuer- sammt Hoff- och Statzretzs Protocolsecteer hand dend fürchterlie Bloed-Hunnd och gromme Gripomenuss Hr. Olesen till vor Dør och begjierede at inndlaedis. Thii hand uillde dend Herre Herrmann Bingius een Besøgelse laede uederfahre hannem at torteere och ved hinterlistige Quæstionibus bespørre, omm hand hannem Naffnet paa dend Spitzbub konnde extradere, somm fraa Kgl. Maystz Leyr haffde scficket Breff till uort Blaed: „Politiquen eller dend brølendis Bassune", omm huad dersteds aff gruelie Gjerninger wore passeret. Menn dend arrme Hrr Herrmann, der haffde udi Dage og møgle Nætter siin Memoriæ Taffle meth Forglemmelsens fuchtie Suammpe møisommeligen offuerstrøeget, samme Naffn derudaff at excludere, bleff ved dend Besøgelse soe heftigen altereret, att hand sine Protocols och Documenta hastelien poe dend flammendis Illd nedkastede, och bleffue de der af Illds-Luerne til iidel Aske och suart Koll metamorpherede. Men daa Hr. Olesen Røegen udi siin Næsse formerckede, daa loed hand Hr. Herrmann Bingius

sla udi Bollt och Jerrn och udi Raadstuekiellderens svarte Hull nedsette, att hand sculde goe til Bekiennelse.

* * *

Ach nu er Hr. Herrmann een slaegen Mann! Hand haffuer Documenta opbrennit, och er derhoss sichtet for att haffue soeret fallscheliigen, doch kand dette ey beviises hannem offuer, och er han derudoffuer erachtet udi simpellt Fænngsel een Moned at sculle hensidde. Ach Væ! Væ!

* * *

Triumph! Pardon! Ja vor Høyeste-Rett er hurtig! Det er huad dend er. Och ligesomm uor stoere Mestere og Politicus Høropp for dend Hassel-Kiepp, somm uar lagte ued hanns Dør, absolueredes, soe haffuer dend nu och ordineret, att Hr. Herrmann schall ey een heel Moned hensidde menn alleeniste tvenne Ueger.

Ach jah! det kand man daa een veritable bonheur kalle, och Hr. Herrmann er da och bleffuen derudouer gantzske offuermastig och kaalhøgen.

* * *

Menn det er ey Tiider at skiemte och Leyr-Epistolae at forfatte, eyheller Rettens Folck att harcellere. Ney mand schall uære een Chrestenminisk och ærlig och fornumstig, om ey mand vill haffue een Enne somm Mäusefellesellre helder Hestesnidere, heller andere Lyckens chevaliers och Thron-Prætendentere.

De forfulgte Grise.

(Studie efter *»Politiken«*).

Det kan des værre ikke længere betvivles, at »den højeste Oplysnings« tre »røde« Grise ikke vil komme til at betræde den »danske« Scene, i alt Fald ikke foreløbig.

Forbudet skal være motiveret ved, at baade Eedvard, Peter og Gustav er af »evropæisk« Æt, og da der i hele Korsgaarden hersker stor Mistillid til det evropæiske fede Flæsk, har deres Optræden for Kjødets Evangelium ikke kunnet anses for tilraadelig.

Chresten Povelsen frygter for, at de bærer paa en semitsom Syge, der ved den daglige Berøring med Henresches, Secher, Skamdrup, o. s. v. kan forplante sig til vide Kredse, saa som til Vejle Amts 1ste, 2den og 3die Kreds o. s v. Men en saadan Kalamitet udsætter man sig ikke gjerne for i et stort Flertal, der allerede i Forvejen har begyndt at ytre Tilbøjelighed til Svinsot.

Direktøren, Hr. Hørup hævder ganske vist med Bestemthed, at der ikke findes en Draabe evropæisk Blod i deres Aarer, idet den første er født Asiat, og de to andre er ganske hjemmegjorte; men den danske Folkedommer har ikke ment at kunne fæste Lid til Hr. Hørups Anbringelser, saa meget mere, som han i sin Tid har svoret paa, at han ikke vidste, hvilken af Integades Grise, det egentlig var, der gryntede, da de »røde« var paa Krigs-Stien i Omegnen af Lammefælleden.

Hvorvidt Hr. Horup under de foreliggende Omstændigheder vil lade sine tre røde Grise danne en privat Svinefylking, henstaar endnu i det uvisse; i bekræftende Fald vil der naturligvis blive meddelt *»Tilskueren«* en Afskrift af det gammeltestamentlige Reglement om, hvorledes et ungt Menneske skal holde sin Sti ren.

Det er for øvrigt ret mærkeligt, at selvsamme Dag, som *Politiken* bragte Forbudet mod »Droske 117«, fik man ligeledes at vide, at nogle Grise, der havde aflagt vort Land »et Besøg«, — enten det nu var for at klare »gammel Gjæld« eller for at glæde »unge Mennesker« — heller ikke maatte komme til Truget i Jernbanegade. Der ligger heri et Fingerpeg om, at man her hjemme begynder at modsætte sig det bekjendte Ønske: »Maa Svinene ikke faa først?«

Plukfisk.

— Skuespillerforeningens Marked, som aabnes i Morgen i Schimmelmanns Koncertpalæ, er sikkert denne Sæsons Hovedbegivenhed, i det mindste næst efter Forsvarsballet og indtil Studenterkarnevalet, og der er ingen Tvivl om, at det vil gjøre *stormende Lykke*, naar den foretagsomme Bestyrelse lukker op for de udsmykkede Sale i Koncertmanns Schimmelpalæ. For at Markedets Overraskelser ikke skal virke altfor overraskende paa de af vore Læsere, som agter sig derud, skal vi for denne Gang begaa den Indiskretion at røbe, hvad vi har kunnet opsnuse af de vordende Arrangements i Palæmanns Koncertschimmel.

* * *

— I Vestibulen vil Garderoben findes i Form af smagfuldt udstyrede Lysthuse, saa at man paa Grund af den praktiske Anvendelse af disse maa sige, at Vestibulen er ej blot til Lysthuse. Garderoben til Højre forestaas af den fra *»En Villie«* saa vel renommerede svenske Stina, som med en Allusion til Lokalet er omdøbt til Palæ-stina; Garderoben nærmest Trappen bestyres derimod af *Prinsessen af Trappezunt.*

* * *

— I selve Lokalet er der et Konditori, hvor *»Bagermadammen«* præsiderer, og en Vinstue, hvor glade Vinerinder færdes, og her vil Folk kunne se forskjellige Skuespillere ved Privattheatrene sidde og vente paa Engagementstilbud fra det kongelige Theater. Et af de mindre Værelser vil blive ombygget til en elegant Se-Villa, og her vil D'Hrr. Schram og Simonsen forestaa en italiensk Barberstue i seville Dragter.

* * *

— Riddersalen afgiver Plads for de egentlige Butikker; her vil bl. a. forefindes en Materialisthandel med *Surrogater* fra Benzons kemiske Fabrik og *Lægemidler* fra Dr. Eedvard Brandes, en Smørbutik *»Le Dansk«*, som Hr. Frederik Brun har overtaget, og en Blomsterhandel, der er saa rigt udstyret, at man meget let risikerer at faa *»en Urtepotte i Hovedet«*. Til Venstre er der en Aviskiosk, som D'Hrr. Fallesen og Borchsenius har været saa affable at love at forestaa, hvis de kan blive enige om Privilegiets rette Forstaaelse.

* * *

— I den anden Sal er der opstillet et mindre Theater, hvorpaa de sceniske Præstationer vil foregaa. Blandt disse kan nævnes det Orkester, som en populær Komiker under Navn af Olafine Røghat vil dirigere, og hvis noget mystiske Navn lyder *Orkester Telefon Militær Volapyk Elektro Monitør*; det siges at være af national Oprindelse. Endvidere er der Optræden af Familien Nelli, bestaaende af *Far I Nelli* og *Frøken Nelly*. En Aflægger af denne theatralske Virksomhed er plantet ud i Haven bag Bygningen i et Telt, som den forhenværende Døcker har leveret. Medens man her nyder en underholdende Kartoffelkomedie, vil man kunne price Værtens Pølser og Drikkevarer.

* * *

— Til Slutning vil vi kun bemærke, at det vilde være os kjært, om vore Læsere af disse Notitser skulde have faaet Lyst til at gaa paa Marked og kjøbe en Ko. Vi vil ønske, at Fru Jerichaus *Madonna* vil holde sin Haand over Foretagendet, og gjør kun opmærksom paa, at her er en Lejlighed til at vise *Velgjørenhed en gros & en detail.*

Skuespiller

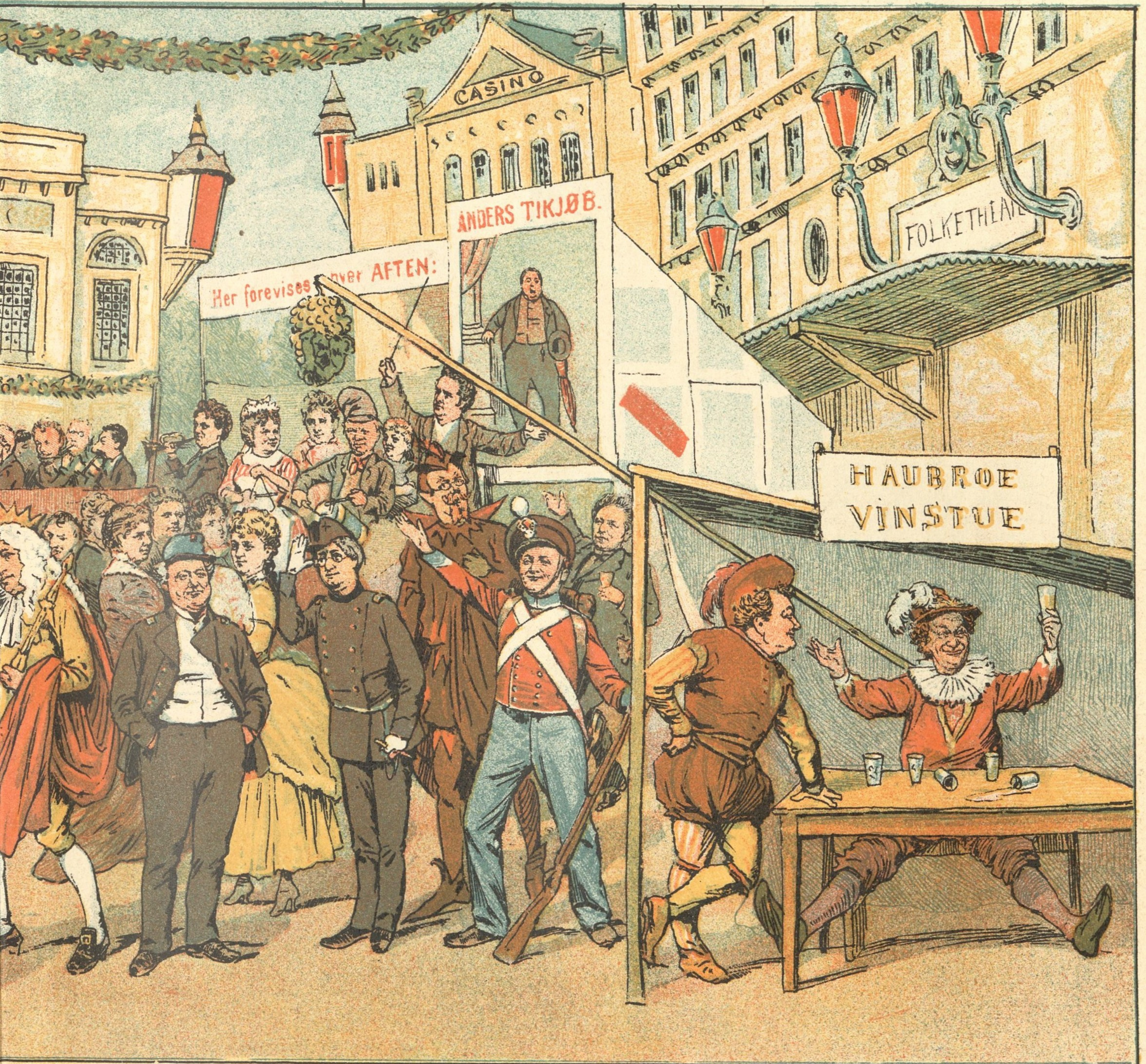

Motto: »Gesundheit! — god Appetit! — Vor
Holger Drachman

I Koncertpalæet har THALIA Marked,
Der bliver puffet, der bliver sparket;

Fra hvert Telt skjønne
Ja selv Herrerne er in

-Markedet.

Herre give os et godt Mikkels Marked!«
n: »*Der var en Gang* —«, femte Billed.

e Kunstnerinder vinker,
gen Zincker.

Sikket Eventyr! — Naar en Billet Du ta'er en Gang,
Skal Du se, det er næsten som »Der var en Gang —!«

Fabler

for

Børne-Venner og „unge Mennesker"
Texten frit efter forskjellige Forfattere,
Musiken af
J. N. T. E. Gade.

VI. I Salveten.

Cawling, Cawling! kryb rask i Skujl!
Det hændes ellers, at du faar Mul.
Træk Halen til dig, det baader dig bedst;
Man snapper dig ellers og gi'er dig Arrest.
Der er Politiet! — Jo pyt, det maa
Denne Gang ogsaa la'e Cawling gaa.

Det var dog rart, at Cawling herfra
Kunde saa hurtig igjen stikke a'.
Bare den Glæde vare maa;
Retten er listig og passer paa.
Cawling hos Bentheim skal hente sin Føde;
Tænk, hvis han der skulde Sylow møde!

VII. Skuffelse.

H. Trier, hvi vandrer du saa alene
Omkring paa Vesterbrogades Stene?
Lig Hørdum, der en Gang har »sat« paa en Kvist,
Din gode Valgkreds du haver mist'.
Larsen var dig for klog, maa du tro;
Fuglen er fløjen. — Nu kan du glo.

Det kunde Trier slet inte lide,
At man havde saadan sat ham til Side.
Han tænkte: det er slets ikke rart,
At Strømmen kan kæntre i saadan Fart!
— Saa listed' han hen til Samfundets Hus,
Der fanged han sig da snart en »Rus«.

VIII. I Farens Stund.

— Aa, Hørup, jeg har saadan tynde Ben!
— Og jeg har traadt i en Rendesten!
— Og jeg har faaet »Vinger«! — og jeg er træt
Af at spille Cawling og grine ad »Z«.
O, Bentheim Hørup, skaf os dog Ly!
Vi er saa bange som Witzansky! —

Og Bentheim gjorde dem gjerne til Pas;
Men i *Politiken* var daarlig Plads.
Hist saa man en Næse, her stak en Gang Ben;
Her svor man ved *Logos* foruden Mén.
Dog lod sig en brændt Protokol til Syne,
Saa laa de alle foruden Dyne.

IX. Udenfor Æggeskallen.

Det blæser om Hørups Hønsegaard.
Der inde paa Møddingen Esmann staar,
Han skraber og skaber sig vigtig nok,
Og galer, som var han en (Povl de) Kok.
Han Bladet fra Munden ta'er for at sige:
Blandt Kjøge-Høns har jeg ikke min Lige!

Men Blæsten tuder alligevel
Og plager ham som en gammel Gjæld.
Det nytter ikke, han stritter imod,
I Stiftelsen maa han paa staaende Fod.
— Dog Bladets kloge Høns han duperer,
Paa Grund af det Galenskab, som han præsterer.

X. Den allerhøjeste Oplysning.

Naar man kan A-B-C., ja saa er man klog,
For saa kan man lidt af de hundrede Sprog;
Det har Je. K. Lavridsen længe mærket.
Saa lagde han trøstig Haand paa Værket,
Af Bentheims *Brevkasse* han sig tog,
Og nu skulde »Spørgeren« gjøres klog.

Men, ak, den Lærdom var slet bevendt;
For Lavridsen havde saa lidt Talent.
Og skjønt han saa gjerne paa alt vilde svare,
Saa var der for meget, han ej kunde klare.
Kun et fik man lært: At »Breve fra Helved« skrev sig fra »Engelskmanden« Rowell!

Foraarsbølger.

Foraaret kommer! Der kan slet ikke være Tvivl om den Ting. Drengene spiller Klink, Malerne begynder at smøre Æggehvide paa de Stykker, der skal paa Udstillingen, Skræddersvendene sidder paa deres Borde og syr paa Livet løs for at faa de nye Paletoter færdige, og Damprensnings-instituterne har Dampen oppe fra Morgen til Aften for at tage Pletterne af de gamle og gjøre det godt en Gang endnu fra Onsdag til Løverdag.

Og Stæren er der!

Alle de Husejere, der har de stæreotype Stærkasser paa Muren, gaar og titter og kigger efter Indkvartering og føler brandgul Misundelse, naar de erfarer, at Naboen allerede har faaet en paa Kassen.

Nu er ogsaa *Foraarsudsalgenes* Tid kommen.

Det gjælder at feje ud til nogenlunde billige Priser for snarest mulig at kunne lægge ud paa ny til Dagens aller billigste Priser. Selv Politikerne sælger ud. Det store Firma *C. P. Berg*, der saa længe har holdt Butiken lukket, har taget Skodderne fra og averterer med sit righoldige Lager af sjællandske Jernbaner. Her er Baner i alle Sorter og Størrelser, korte og lange, Hovedbaner og Sidebaner, smalsporede og bredsporede, alle sammen til sporenstregs Behandling. Det bliver neppe nogen Skinforhandling men en desto livligere Skinneforhandling. Det kan nok hænde sig, Lovenes gamle Banemand sætter det bedste Skinneben for, at ikke det grevelige Firspand, hvor *Hørup* for Tiden staar bag paa, skal kjøre ham agterud! Her, hvor han raaber i Venstres egen Boldgade med store, levende Jernbaner, især tjenlige for sjællandske Vælgere til at blive kjørte i Ring paa! Komplette Ringbaner! Ja *C. P. Berg* véd nok, hvad han gjør. Han er en dreven Fiskermand: Mens de Andre fisker med parlamentariske Fluer, trækker han Vaad gjennem Dammen med sit nybundne Jernbanenet. Spørger man ham saa om Motiverne, svarer han med Lokomotiverne. Thi i Retning af at udfinde, hvad det store menige Folk trænger til, har han endnu sin gamle Sporsans. Han er en Mellemting af en Banebryder og en Sporhund.

Alberti gjør Vind med Valgtryk. Han har oprettet et Slags Aktievalgtrykkeri, hvor Husmænd kan blive valgtrykkede ganske flade uden mindste Bekostning fra deres Side. Som Motto for Forretningen har han taget den gamle kjøbenhavnske Gadevise til Melodi af amerikansk Tappenstreg:

Og tryk kun paa, og tryk kun paa
Og tryk kun paa med Klem!
— Men trykker *Højre* paa de Smaa,
Saa bli'er *Alberti* slem.

Hele Venstrepressen burde efter hans Mening trykkes med Valgtryk, hvortil tages de fedeste Typer og den sorteste »Farve«. Formatet i *Oktavius*.

Ogsaa Grev *Holstein hin Ledre* holder Foraarsudsalg. Hele hans Lager af forgjemte Vintergjækkebreve og havarerede Knaldbonbons udbydes ved den aarlige Foraarsbasar, som gaar under Navn af Finanslovens anden Behandling. De første Dage har han især kastet sig over Schweitzerne, og hans grundige Studier hos *a Porta* og *Gianelli* har sat ham i Stand til med en Overlegenhed, der var ligesaa knusende som beundringsværdig, at belære *Scharling* om, at det kom mere an paa at snakke flydende end telegrammatikalsk rigtig. Som en ny Saxo Telegrammaticus har han om disse Taxter forfattet en Krønnike, der vidner om, at hans Besøg i Gimle har skærpet hans medfødte Sans for Mythernes og Sagnenes dybe Poesi. Endnu bedre Afsætning fik han dog, da han aabnede Kunderne Indblik i sine hemmeligste — rimeligvis oprindelig for den ham saa kjære Assensbane bestemte — Kjøreplaner. Der fik Indenrigsministeren rigtig nok paa Kjøreplaneten. Sel Højres »wilde verwegene« *Jagd* blev ganske stakaandet under Farten og forsøgte at bremse det Holsteinske Lyntog, men det standsede ikke, saa længe der kunde holdes Fyr paa Maskinen. I de følgende Dage siges Holsteins Udsalg at skulle bestaa af et Antal Plader, hvorpaa han har taget Øjebliksfotografier under sin Rundrejse i Finanslovens øvrige Paragrafer. De nystrøgne 10 Millioner menes derimod ikke at skulle blive Gjenstand for Kjøb og Salg. De skal derimod i Sommerens Løb smøres i Bønderne som Bissekram, naar Venstres Bisser tiltræder deres aarlige Kampagne.

Ogsaa Gensdarmeriet har set, at »over Skyerne var Himlen altid lyseblaa«, og besluttet sig til ikke længer at drive Forretningen som hos Brønderslev, men derimod indføre det fra Vett og Wessel bekjendte Kuglesystem. Det har i den Anledning taget sig en Rejse for til Aars, og der vist Venstre, at det ikke længer var nogen Aarsunge, der lod sig gjennemprygle, men et frodigt Træ, der nu var i Færd med at skyde friske Skud.

Vaaren er kommen. Der er Grøde i Luften. Venstrebladene udfolder sig. Ogsaa der er Grøde; men Grøden er sveden og den mangler Gryn.

Aars-Betragtninger.

»Det er en sørgelig Aars-Tid, man lever i!« sukker det oplyste Vælgerfolk«, mens det opgjør sit Aars-Regnskab. Det kan ikke undgaa en Underballance, selv om Brændevin og Øl har tilvejebragt Overballance hos Frihedsheltene i Aars.

* * *

»En højst beklagelig Aars-Begivenhed«, tænker Venstreførerne. »Den bevidste Folkemagt« er godt og vel femten Aar gammel og begynder allerede at blive til Aars; men det nytter ikke at lade Aars-Tallene tale. Lønnen for Partiets Anstrængelser minder bestandig om den Løn, som Stadssatyrikeren i »*Peder Paars*« — »der tog en Reyse fra Kallundborg til Aars« — oppebar:

— — — Hans visse Løn er liden;
Men han lidt extra faar om Aaret undertiden,
I Fjor han i mit Hus en banket Trøje fik,
Det andet Aar det og ej bedre med ham gik."

* * *

Det besindige Vælgerfolk i Aars prøvede paa at vise Gendarmerne den Kro, hvor David kjøbte Øllet, men fik des værre at føle, at de »lyseblaa« ikke er nogle rene Aars-Unger.

* * *

Det var ellers et velberegnet strategisk Træk, at »Insurgenterne« før Slaget begyndte med at slukke Lamperne. Det vilde saa falde betydelig lettere at skaffe »den højeste Oplysning« til Veje om Begivenhedens Gang.

* * *

Forgangen Aar advarede Berg det oplyste Folk mod dem, »der vil slukke Lysene i de smaa Hjem«, og nu ytrer hans eget *Morgengnav* i sin Aars-Beretning en dyb Medfølelse med dem, der vilde »slukke Lamperne«.

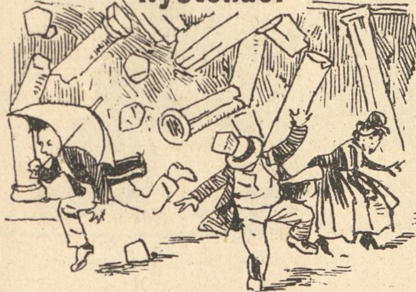
* * *

Hostrup skal efter sigende være sysselsat med at omarbejde sin »*Familietvist eller det mærkværdige Aar*«, saa at Stykket i sin nye Skikkelse kommer til at hedde »*Broderkrig, eller det mærkværdige Aars.*«

* * *

Den drabelige Jens Busk har bl. a. gjentagne Gange underrrettet »Folket« om, at det havde Ret til at sige Regeringen, hvor Skabet skulde staa. Forhaabentlig vil han en af Dagene tilkjendegive samme »Folk«, at det skal aldrig ryste nogen Busk saa stærkt, at det ikke kan bære sit eget »Skab« med Anstand; thi saa raader man ikke selv en Gang for, hvor det skal staa.

Rystende.

I Nizza og Mentona har
Nok Jorden tabt Balancen,
Saa selv Vesuv — trods sit Patent —
Blev flov ved Konkurrencen!
De Frelste mangen trofast Ven
Med Suk og Taarer savner; — —
Er det nu ej et vældigt Held,
At man er Kjøbenhavner?

Men i vort lille, kolde Land
Man dog en Dønning mærker,
Om end Naturens Magter her
Ej raser som Besærker.
Det unormale Foraarsvejr,
Som heder mer end varmer,
Har rystet vore Bønder, saa
De knuse vil Gendarmer!

At Venstres Magt er slemt til Aars
Er ikke blot en Brander,
Det sandede i Aars til Gavns
De røde Bastian'er.
Et er at støbe Kuglerne,
Det styrker bare Modet, —
Men det er flovt, naar man gaar hen
Og selv faar dem i Ho'edet!

Det var den ene Rystelse,
Men vi har mange flere;
Selv oppe bag Kulisserne
Man kan dem observere:

Den kloge Theodor slog op
Med Dagmar — sikken Smerte! —
Men Cetti strax som Dohn-Juan
Erobrer hendes Hjærte!

Han kaster ej »En Handske« til
Sit Publikum, men throner
Bestandig paa den grønne Gren
Og lægger sine Dohner.
Thi de kan gi'e ham Suhrdejg paa,
Det sikrer mod Falliten,
Saa han med Kul og ej paa Kridt
Notere kan Profiten.

Jo, jo! Vi rystes overalt,
Langt værre, end man aner;
Kun Berg vil rystes meget mer
I otte nye Baner!
Og Venstres Vaabenbrødre ler,
— Thi rystes skal og maa de, —
Ved Griese-Gildet Vaupells Skaal
De drak i Ryste-Toddy.

Som Omslag medfølger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Jernbane-Kongen.

I nye Baner CHRESTEN spekulerer,
Skjønt en Fallit med Glans han risikerer;
Thi man kan sige: »Det er skidt mæ Lavs, BERG!«
Naar her det gaaer ham som en anden STRAUS-BERG.

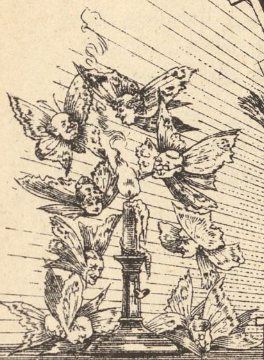

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr. 50.

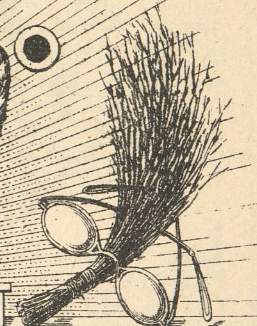
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Hasse, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 11. Torsdagen den 17. Marts. 1887.

De første Bal-Triumfer.

— Drengene væltede formelig over mig og spurgte, om jeg var Frøken Jensen og om jeg var optaget. — men den Dreng, jeg havde til Bords, var saa forfærdelig kjedelig, for han sagde ikke et Ord, — men saa havde jeg en stor Dreng paa den anden Side — og han var saa morsom!

— Hvad sagde han da?

— Ja, han sagde nu heller ingen Ting, men han saa hele Tiden paa mig — og saa smilede vi.

Snegle-Fartplanen.

Lad Verdens Børn kun tro, hvis de har Lyst,
Paa Fremskridt, Iltog, Damp og Telegrammer
Og faa ved denne Tro en salig Trøst,

Vi har vort brave, folkelige Kammer,
Som nok skal bringe Tvivl i slig en Tro,
Fra hvilke Fremskridtsmænd endog den stammer.

Her har et Flertal nemlig fæstet Bo,
Hvor baade »Alvorsmænd« og Grinebidere
Er enig' om at tage den med Ro.

Fra Mikkels-Dag til »fyrretyve Riddere«
»Forhandlingen« stod Venstre »i Begreb
Med at begynde«; — men kom aldrig videre.

Her hjælper hverken Udflugt eller Kneb
Til at fordølge, det var blot en Skraber,
Partiet i den hele Samling sleb.

Trods Venstres mageløse Egenskaber
Til at forvanske, kan for klart man se,
Ved dets Forhandlings-Iver var et »*Aber*«.

— Det var en usædvanlig »fix« Ide,
At Greven en Forhandling bød »for Alvor«,
Som om hans Hensigt var saa ren som Sne.

— Det sa'e han i det mindste; — men i Fald vor
Befolkning kunde misforstaa hans Ord,
Saa har den hans »Forhandling« sidste Halvaar:

Af Resultater ser man ikke Spor,
Med mindre man Diæterne vil regne,
Hvoraf nok fler der vanker, end i Fjor;

Men ellers kommer hverken Venstres egne
Reformer eller ESTRUPS ud af Pletten,
Selv vor Finanslov kommer ingen Vegne.

Ja Tingets Sammensyning og Opsprætten
Af Skrædder HOLMS Projekt gaar li'esaa smaat
Som CHRESTENS Gaasegang til Taburetten.

OCTAVIUS' Udsagn var dog sandt og godt,
Da han for Skranken ytred', at de bedste
Evner var langtfra givne Bogøs Drot!

Nu har hans Fæller slidt og slæbt som Heste
Og alle deres Evner lagt i Blød
For Vælgerne, dem selv og deres Næste;

Men selv, naar Sveden ned fra Panden flød,
Har ikke mindste Fremgang det bevirket,
Saa Venstres Evner vist den Ære nød,

At BERG for dem blev ogsaa — Enhedsmærket!

Eedvard, Peter og Gustav.

(Frit efter H. C. Andersen.)

Det er utroligt, hvad »Unge Mennesker« i vor Tid vide! Man véd næsten ikke, hvor denne »højeste Oplysning« skal ende. At Storken har hentet dem fra Brønden eller Peblingesøen, er nu saa gammel en Historie, at de ikke tror paa den, og det er dog den eneste rigtige.

Jeg kjender en gammel, meget honnet Storkefar, som har store Forkundskaber og har hentet flere smaa Journalister oven i Kjøbet af de smaa Sorte, som maa hentes helt ude i Sortedamssøen, og han véd deres Historie, hvori der altid er lidt Mudder og Avisandemad. Jeg bad ham fortælle et lille Levnetsløb af En af dem, og saa sagde han, at jeg skulde faa tre for én fra *Viggo Bentheims* Hus.

Det var en særdeles net Familie *Bentheims*. Manden var en af Folketingets 102 Mænd, og det var en Udmærkelse; han levede for Tinget og gik op i Tingene der. For Resten var han eneste Hane i Kurven mellem de Kjøge-Høns og var ikke bange for Noget i Verden uden Generaler, Livjægere og Hasselkjæppe. Til ham kom Storken en Gang med Trillinger.

»Hør op!« sagde *Bentheim*, og derfor kaldte de ham siden *Hørup*. Men Trillingerne var han nødt til at beholde, og dem kaldte han *Eedvard*, *Peter* og *Gustav*.

Det var altsaa tre Brødre, tre Stjerneskud, vuggede hver i sin Blomst, lagte hen under Aakandebladet i Sortedammen og der fra af Storken bragte til Familien *Bentheim*, hvis Hus ligger paa Hjørnet, hvor Du nok véd.

Eedvard var fra lille af forfængelig, som jo en Skuespiller maa være. Og være Skuespiller, det vilde han. Havde han bare havt Skabelon dertil! Men den manglede han, og saa blev han saa arrig paa Skuespillere og Skuespil, at han raabte: »Æ! Bæh!« hver Gang han saa en Skuespiller, og vilde have kastet raadne Æg og Appelsiner op

paa Theatret, om han havde faaet Lov dertil. Men det fik han ikke, og saa gav han sig til at skrive daarlige Komedier og bombarderede Theatret med dem. Og nogle af dem naaede op paa Scenen og andre ikke. Men Folk, der saa dem, sagde, at de alligevel vilde have foretrukket de raadne Æg.

Eedvard var desuden meget stridig, og det passer jo ogsaa for en Skuespiller. Han var en meget uartig Dreng, der svor og bandede ved *Logos*, men det kom af, sagde hans Tante *Georgine*, at han led af Orm, Misundelsens og Nagets fæle Orm; uartige Børn har altid Orm, Mudder i Maven! Hans Stivhed og Stridighed viste sig ogsaa i, at han ikke vilde lære Danmarkshistorie. Det kreperede hans Amme, gamle Mutter *Berg*, som selv holdt meget af at læse i gamle Krønniker og Oldtidens Protokoller.

»Giv Dig ikke af med Danmarkshistorie, mit Guds Lam!« havde hun sagt. »Du kunde nemt vælte Kaffekanden og brænde de smaa, sorte Fingre. Og Venstre kunde faa Stænk paa sin Videnskabelighed Nu har jeg endda lige faaet Wederkinck børstet af den!«

Og det »Guds Lam« tog med fast Haand om »Danmarkshistorien« og heldte med fast Haand en Mængde Bommerter lige ud i Skjødet paa gamle Mutter *Berg*, der ikke kunde lade være at sige: »Lam! Lam! det var ikke besindigt, Lam!«

Ja, Villie havde *Eedvard*, han stod fast, selv paa Danmarkshistoriens »Gyngende Grund«. Men hver Gang han aflagde »Et Besøg« der, maatte hans Venner have »Lægemidler« paa rede Haand. for der var ingen Ting, *Eedvard* fik mere Mudder i Maven af end af den »halve Historie«, han selv bryggede.

Peter havde ligget i en Smørblomst. Han saa saa smørret ud om Mundvigerne, men det var »Kunstsmør«, lavet efter *Hermann Bangs* Recept »*Le Dansk*«. Han havde sort Haar og var blegfed i Skindet, man maatte tro, at blev han skaaret i Kinden, da kom der »Kunstsmør« ud. Han var som født til at staa i Løverække i Kunstens Tempel eller være første Provisor paa Kritikens Løveapothek. Men den provisoriske Løvetand maatte han slaa ud, for *Eedvard* havde allerede taget Løvens Part der. *Peter* blev Skraldemand i Stedet. Han kjørte rundt i Byen og samlede alskens Affald, og, naar han havde faaet Vognen fuld af Smæld og Smuld, svingede han med Skralden. Han lavede sytten Artikler i én Uge, og satte dem ud for Orchester med Trompet og Skralde! Fy, hvor de var »aandfulde«!

Gustav var hvid og rød, lille, spinkel og almindelig. Han vilde gjerne gjøre sig bemærket, og saa gik han til *P. G. Philipsen* og gjorde »Gammel Gjæld«. Men den tog saa stærkt paa ham, at han maatte »I Stiftelsen«, og der er han endnu.

Men den *Bentheimske* Familie har mange flere Medlemmer. Der er Tante *Georgine*, hende, der har været i Berlin og kan de mageløse *Børne-Eventyr*, som hun fortæller i Mørkningen, naar hun har Blus paa Alladdins-Lampen. Og saa er der Onkel *Herman Bing*, som kan lave Fyrværkeri af Honorarbøger og er svag paa Hukommelsen. Og til sidst er der lille Fætter *Cavling*, som Storken har hentet i Lyngby Sø. Det er en rask Fyr, kan du tro. Han rejser altid om og leger, han er Thronprætendent i Sandhedens Rige. Men paa Thronen kommer han aldrig, for han har ikke Dokumenterne i Orden.

Ja, det *Bentheimske* Hus der paa Hjørnet, Du véd nok, er et stort Hus og et rigt Hus og et fornøjeligt Hus. Og det Allerfornøjeligste i Huset, det er Trillingparret, Treklangen, Trekløveret:

Eedvard, *Peter* og *Gustav*.

Markedshømne a

Søren Pipperop.

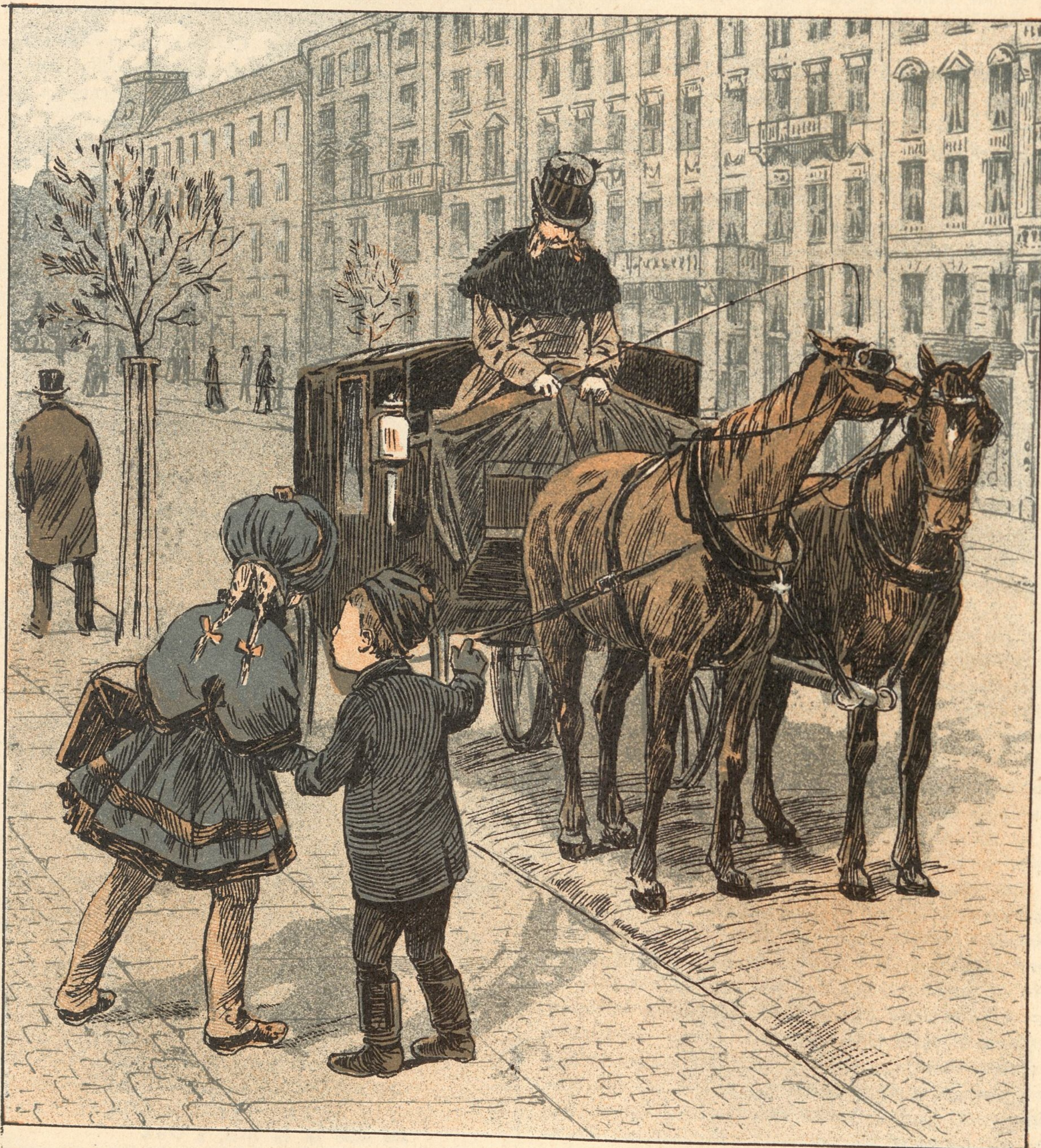
Talia, du, som je ha rejnet
For Busenfrøjnd paa denne Jord,
Aa som ha immer maj begejnet
Mæ Spraagets allerbeste Or!
La maj din Gonstbevisneng nyde,
Imellem vos to dov de blier;
Saa ska min Harpes Toner lyde
Geløjfig, som di Svenske sier.

Je va te Markedssjov i Sjemmelmands forhenværendes Palæ,
Aa hves der ente va en Vremmel
A Folk, saa kald maj kons et Fæ.
Je passed got paa, hva je ejer,
I denne hersens Riddersal,
Men hvo man Pølser fek aa Bajer,
Der holt je inte maj nøjtral.

Je to maj osse mangen hal i
De flotte Etablissemang,
Hvo Bergren ga' Parti som Valli
Aa moutred vos mæ krafti Sang.
Je følte maj saa dyft bevæged
A al den Konst, je fek aa se,
A je te sist paa Tavanlægget
Sgu sel fek Engdianere.

De osse va en Svir, a Oda
En vældi Søjneng hade faat,
Aa etter Sjandofs Ko en Soda
Je to maj, aa den gore got.
— Ja, Konstens Sønner vos forædler,
Derfor je a Begejstring fuld
Dem ønsked Kassen fuld a Sedler,
De mer end Pærler æ aa Guld!

Mistroisk.

-- Kom Rikke! Lad os løbe! Se Hestene hvisker vist med hinanden, om de skal løbe løbsk!

I god Tro.

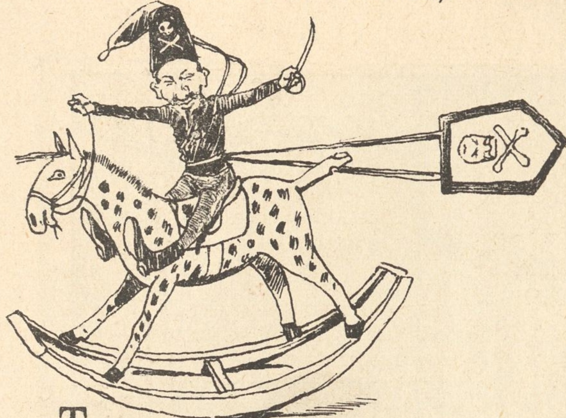
(I Skolen.)

— Kan Du sige mig, Frederikke, hvad en Halvgud er?
— Det er en Søn af en Gud og en Jordemoder.

Evropæisk Fædrelandskjærlighed.

(Meget frit efter Kørner).

Til modig Dyst hin liden Eedvard gik
For Frihed, Ret og — Fædreland at stride,
Dog først han gaar til Hørups Melbutik
At trøste Bentheim i hans Angst og Kvide.
— «Græd ej! — Ved Logos dyrt jeg schvær',
Schkal for de sorte Schmaa det knibe!
:|: Jeg bliver tro som Evropæer :|:
:|: Dem Vaterland und freier Liebe. :|:

Mit Fædreland var Schkæbnen inte blid,
Dens Kongeschtad ej kunde jeg beschkytte
I salig Nobukodorossorsch Tid,
Da Jeremias sang: Hvad kan det nytte!
Hvorfor det schku' gaa bedre her,
Er mer end jeg schgu kan begribe,
:|: Men jeg er tro som Evropæer :|:
:|: Dem Vaterland und freier Liebe.» :|:

Og da han fik Adjøs til Hørup sagt,
Han iled' op i Venstres tapre Rækker
I Chrestens Ting, hvor med Jens Busk i Pagt
At vove Trøjen ingen Helt forskrækker.
Man risikerer for sin Færd
Paa Ryggen ingen blodig Stribe,
:|: Naar man er tro som Evropæer :|:
:|: Dem Vaterland und freier Liebe. :|:

Han styrted ind i Kampens vilde Glød,
Og tusind Forsvarsvenner for ham segned!
Da gav Historien ham et Stød,
Og ved hans Fald de Sorte smaa selv blegned.
Han jordet blev med militær
Honnør; og trist hans Landsmænd pibe:
:|: «Han blev schgu tro som Evropæer :|:
:|: Dem Vaterland und freier Liebe!» :|:

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder vær saa venlig at laane mig et Lommetørklæde for de tre, jeg tog med hjemme fra er saa vaade, at jeg kunde ligesaa godt pudse Næsen i Peblingesøen og det er frygtelig ubehageligt med den Snue, undtagen at det jo skal være saa sundt, og Gud den fik jeg saamæn i Lørdags i den gruelige Snestorm, for jeg havde jo været saa dum at sælge min Vinterkaabe til Madam Habakuk og maatte gaa i nyt Foraarsstykke ud til filleharmonisk Generalprøve i Kasino og jeg havde jo Petrine med, for Barnet har ved Gud Øre nok, men det er Skole hun mangler og saa mente Fritz Grønbæk, at hun kunde have godt at komme lidt i fransk Plantéskole derude, og det var jo et Herrens Vejr og Sørensen faldt i en Snedrive og kunde ikke komme op igjen midt paa Kongens Nytorv, og Fritz og jeg maatte tage hver i én Arm og Petrine i Frakkekraven og saa fik vi ham trukken ud men den ene af hans Galosker blev siddende, og da vi saa kommer til Kasino, er der slet ingen Konsert fordi Planté selv sad fast i Korsør ligesom Galosken i Driven og det var rigtignok en rar Plantémenasje som Fritz sagde, for saa maatte vi drive af igjen ud i Driverne og hjem at drikke Hyldethe alle sammen. Og Gud søde Fru Schrøder, jeg har jo glemt, hvad jeg egentlig kom herop for, nemlig for at fortælle Dem om Skuespillermarkedet, hvor vi alle sammen var henne i Fredags Aftes allerede, men det var jo mankeret, at Zangenberg var hæs og Olaf syg, saa at Skandorfs Praaværbe »Koen«, der ellers nok var bleven et Kokassestykke, som Fritz sagde, havde maattet slaas for Panden og for Resten havde Theatrene jo sendt deres andre Dyr til det lille Menageri og Folketheatret havde sendt »Grisen« og Røjmerts »Haneben«, og Kasino »Valbygaasen« og henne i Hjørnet stod et virkelig lille Lam og gav Dilletantfaarestilling. Og derpaa gik vi ind i Dykkerteltet, hvor der var Kartoffelkomedie, men den fik vi ikke at se, for der var saadan en Trængsel og Hede, at vi nær selv var bleven til stuvede Kartofler eller Kartoffelmos, hvorfor vi gik ovenpaa, men der kom vi fra hinanden og jeg gik hen til Fru Hennings, som sad i Tre-Kroners Dukkehjem og ikke som paa Theatret med Jydepotter. Og hos hende købte jeg saa en Dukke til lille Nora-Dora-Fedora-Medora-Leonarda. Og Petrine var naturligvis hele Tiden i Tombola hos Aagaard og Hans Bæk eller paa Lykkehjul hos Martinius og vandt saa mange Nitter, at Fritz bagefter sagde, man kunde rigtig nok mærke hun tilhørte det nittende Aarhundrede. Og Sørensen satte sig ved Fru Nyrops Beværtning og drak Bajere og lod sig opvarte af kongelige Skuespillere og det sagde han, var en Rævangsje, fordi han har saa tidt maattet sidde med tør Mund og se paa at de svang Bægerne oppe paa Scenen, men her var det omvendt. Men Fritz Grønbæk var helt forsvunden og vi fandt ham først inde i Salen hvor Signor Valli sang som en Dumpap paa en Berggren, og der kom Fritz Grønbæk og duftede som et helt Drivhus og havde ødelagt en Formue i Violbuketter og Parfymerier hos de unge Skuespillerinder. Og Gud søde Fru Schrøder, jeg har jo en lille Markedsgave til Dem, for jeg kunde nok tænke, De ikke havde Raad at gaa selv og ikke heller Nogen at følges med og det er en lille Bog, der hedder »Kunsten at gjøre Penge«, som Petrine kjøbte hos en Skuespiller, hun ikke kjendte, men det har maaske været Cetti, som jo skal bruge mange, hvis han virkelig skal løse Andersen ud af Dagmar. Og Rasmussen holder sig dog godt og har redet Stormen paa Kjøbenhavn af, som jo var en slem Tørn, saa nu siger Sørensen, at der ingen Fare er for at han gaar til Bunds, men muligvis nok til Buntzen. Og Gud søde Fru Schrøder nu maa jeg gaa og vil De saa være saa venlig at

laane mig nok et Lommetørklæde med paa Vejen. Jeg skal nok lade det vaske med vore egne. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Fra et Hjørne af Integade.

I Snestormen.

Det var Foraar — trode man.

Den højeste Oplysning straalede og varmede, saa det sved til alle Protokoller i dens umiddelbare Nærhed. Lærken sang over en høj Mark ved Bredden af Sønderssøens Vove, og Stemningen blev saa løftet, at der trængtes til en Kjendelse — syntes man.

* * *

I Aars begyndte de Jens Buskske Taalepahner at blomstre, og Kroens Busk var allerede bleven rystet flere Gange. Trindt om i Landet meldtes, at Forglemmigejerne havde begyndt at skyde friske Skud, og i flere Venstreblade berettedes, at de rodløse Planter snart vilde vise sig at møde med nogle rigtige Knopper. (Det sidste var naturligvis bare den sorteste Hvidløgn.)

I den liberale Vælgerforening begyndte saagar Expastor Henning Jensen at føle sig som et nyt og bedre Menneske og udtalte i den Anledning det fromme Ønske, at Højremændene ogsaa maatte blive bedre Mennesker. I Folketinget spejdede man allerede efter aabent Vande, og ved dets Slæbesteder var man begyndt at fjerne den Tang, der ikke var i Familie med Folketingsmand Jeppe Tang.

* * *

Men det var et rart Foraar, vi havde faaet!

Ganske stille og fint som Melis fra en af Neiiendams Sukkerbøsser begyndte Sneen at drysse ned over Integadens Brosten. Snart laa Sneen saa højt i Integade og Badstuestræde, at selv de smaa Sorte efterlod sig hvide Fodspor, enten de benyttede deres Fortovsret eller fulgte deres medfødte Tilbøjelighed til at træde i Rendestenene. Politikens Kontor saa ud, som om det var omgivet af et Lag Æggehvide; men Redaktionen havde det dog ikke som Blommen i et Æg. Den var gal i Skallen. Vejret var ikke tilbøjeligt til at gaa fra den. — Hvilket var en bedrøvelig Historie. — Og den Historie kunde Eedevard Brandes ligesaa lidt som Historien om Svenskerne i Sneen hin Februarnat 1659, da de mødte i hvide Skjorter for at erobre Kjøbenhavn. Og Eedvard var ogsaa i den Anledning bleven afklædt til Skjorten og havde heller ikke erobret Kjøbenkavn. For han var bleven vist Vintervejen.

Ude i den hvide Verden var al Banetrafik standset. Bergs otte Baner var kjørte fast paa Grund af, at Driverne var usædvanlig store paa det. Dampsporvognen maatte indstille sine Farter til stor Bedrøvelse for Peter Nansen, Fritz Holm, Per Anden, Albert Millaud og Palle, der sad i en fortrolig Klynge paa Brandstuen og fældede stride Taarer over Verdens Modgang. De havde nemlig aftalt med hverandre, at de i Forening skulde tage med Dampsporvognen til Charlottenlund for at plukke Violer, og nu maatte de sidde indesneede og figurere som hverandres Vintergjække.

* * *

Forbindelsen mellem Gammeltorv og Integade var især vanskelig og ikke uden Fare. Der mældtes saaledes pr. Jobspost, at Herman Bing, trods alle Forsøg paa at gjøre Hvidt til Sort, alligevel var bleven stikkende i Uføret og ventedes ikke at kunne slippe fri før efter fjorten Dages Forløb. Der svævede over Integades Himmel i den Anledning en mørk Witzansky, som mentes at ville fremkalde en almindelig evropæisk Bods- og Bededag for at bede om godt Vejr.

Glem ikke de smaa Fugle!

Hvor er du nu henne, du friske Vaar?
Du blev til en Vinter, saa barsk og haard!
Den ryster sit pudrede, frosne Skjæg
Og hvidter de spirende Skoves Væg.
Men Knopperne visner, og Fuglene segner, —
O, Læser! Du sikkert af Medynk blegner,
Ifald vi de stakkels, smaa Fugles Liv
Betragter i Fugle-Perspektiv!

Mens Hennings han klaged' sin Nød i *Mol*,
En fransk Pianist kom i Vinterens Vold;
Paa Tonernes Vinger i Storm-Galop
Han tog sig en Klavia-Tur herop,
Men mærkede snart — hvad han nødig skulde —
At Franskmænd i Danmark kan modta'es med Kulde!
Og da saa Hr. Svendsen med Stærkassen kom,
Var Fuglen fløjet — og Kassen tom!

I »Dagmar« en snild Direktør vilde gi'e
Den flygtende Trækfugls kloge Parti;
Han fløj — mod Erstatning — fra Reden ned,
Og Cetti fik hele hans Redelighed.
Men Trækfuglen tog sig nok ikke i Vare,
Da Fuglefængeren kom med sin Snare:
Bag Landmandsbanken laa Skytten i Skjul
Og fløjtede: »Kom igjen, min Fugl!«

De stakkels, smaa Sorte, som uden Rast
Kan Stær-blinde snakke om Løst og Fast,
Gaar ganske rabundus i Vinterens Grav,
Thi Skæbnen dem slemt over Næbet gav:
Den ene som Fange bag »Grødslottet«s Gitter
Med pjuskede Pandefjer spræller og titter;
Nu staar han paa ét Ben og ta'er 'en med Ro, — —
Det maa være haardt, naar man knap har to!

Den anden, som — skjønt han er sort — perfekt
Kan regne sig med til de Rødkjælkers Slægt,
Paa Wederkinch's ledige Limpind fik fat,
Thi ha! ogsaa han gaar med Doktorhat!
Han paastod, at Troskab og Kjærlighed fandtes
I Forholdet: Fædrelandet og Brandes,
Og det skjønt hans Bro'r bliver dybt melankolsk,
Naar ikke man her vil leve paa polsk!

Men Rovfuglen Chresten gaar uforsagt
Mod Hørup's løse, smaa Fugle paa Jagt.
Det gjælder, hvorledes saa Vejret bli'er,
At Frænde er Frænde værst, som man si'er;
Skjønt snart de tilsammen maa ryge af Pinden,
La'er dog ej de Fugle han flyve forinden,
Thi at være drabelig gaar som en Visk, — —
Naar selv man hverken er Fugl eller Fisk!

Provisorisk Frieri.

HAMMON *pinxit.* Motto: *Ma soeur n'est pas ici.* PUNCH *delineavit.*

»Hvor er de Provisorier, vort Landsting fik i Gjemme?«
Saa spurgte HOLSTEIN-LEDREBORG; — men de var ikke hjemme.
Dog faar han dem vel nok at se den Dag, han selv la'er være
Med alt for godt at gjemme vor Lovgivnings »ordinære«.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr. 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 12. Torsdagen den 24. Marts. 1887.

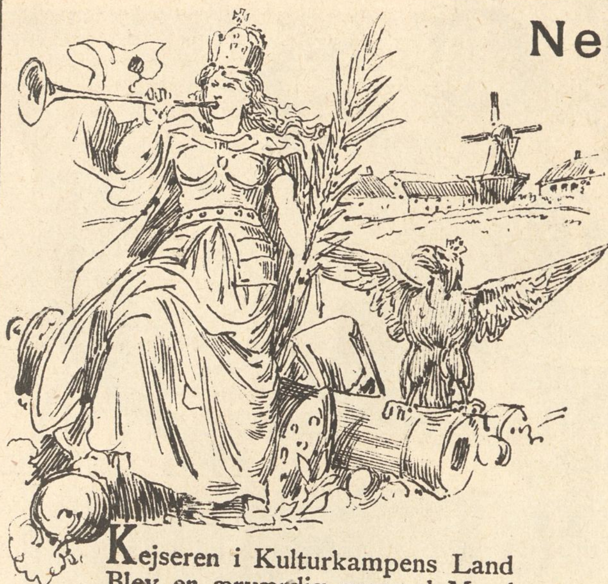
PUNCH.

Musikalsk.

Pigen: Aa Frøken, vil De ikke spille »den glade Kobbersmed«?
Frøkenen (spiller paa Mendelssohns »Lieder«): Den kjender jeg virkelig ikke!
Pigen: Det var kjedeligt! Jeg elsker Musik.

Nemesis.

Kejseren i Kulturkampens Land
Blev en ærværdig gammel Mand.
Nu kan han gjøre omtrent, hvad han vil,
Ingen tør sige et Ord dertil.

Han for sin Alder og Enhedsplanerne
Blev GORM DEN GAMLE mellem Germanerne.
— Men han var dog lille en Gang,
Inden han naaede en Kejsers Rang.

Preussen han i sin Barndom saa
Knust for NAPOLEONs Fødder laa.
Nu han som gammel »med Jærn og Blod«
Satte paa Frankrigs Nakke sin Fod!
NEMESIS førte paa sin Arena
Fra hin Fornedrelsens Dag ved Jena
Ham med sin ubønhørlige Rets
Grundsætning til Sedan og Metz.

Kejseren, hvis Historie gaar
Langt over Grænsen af Støvets Aar,
Viste ved den, at sin Straf man fik,
Hvor man for langt over Grænsen gik.
— Heri der bor en befriende Tanke
For, hvad der skete paa Dybbøl-Banke; —
NEMESIS faar nok sin Villie frem,
Trods nogen udslettet Paragraf fem.

Punch drømmer.

Det knagfrøs udenfor. Men inde i Stuen sad *Punch* i sin varme Slobrok og grubliserede over det af Ingen hidtil løste Spørgsmaal, hvad Enden skal blive paa det Hele, medens hans Blik aandsfraværende søgte at læse Gaadens hemmelige Ord ud af de Arabesker og Slyngninger, Isblomsterne paa de frosne Ruder dannede. Og det var som Isblomsterne i den nedgaaende Sols Skjær fik Farver. Deres Bægere blev røde, gule og violette, og Stilkene syntes at voxe, Bladene at brede sig, og det Hele blev til en tropisk Urskov, hvor Papegøjerne fløj med brogede Vinger i salig Uvidenhed om Existensen af det Folkefærd, der højt oppe i Norden forlyster sig med at skyde om Kap til dem og bagefter »give Sølv« til gjensidig Beundring og fine Middages Afholdelse. Abekattene sad paa Grenene og skar Grimacer, som om de var befængte med moderne Nervøsitet, og Ildfluerne lyste i Buskene med en ganske anderledes Styrke end Magistratens sølle Gasblus paa Peblingebroen i den »højeste Oplysnings« Hovedstad.

Punch var i Brasilien, men han var ikke i sit Es alligevel. Han havde efter C. P. Bergs indstændige Anmodning sat sig i Spidsen for den Udvandring af provisoriemüde Existenser, som hin store Statsmand saa varmt havde tilraadet, og i hvilken han selv havde meldt sig som Deltager, og det var med megen Ulejlighed lykkedes *Punch* at skaffe alle Emigranterne Arbejde omkring i Brasiliens forskjellige Egne, men endnu vidste Udvandrerne ikke deres Skæbne. *Punch* sad i Teltet med Listen foran sig, og En for En skulde de nu ind og erfare deres Bestemmelse. Hvorledes vilde de finde sig deri? Ære den, som Ære bør! tænkte *Punch* og kaldte *Chresten Berg* ind. Den med Rejseplaid og Paraply bevæbnede Formand traadte ind i Teltet og erklærede paa Forhaand, at hvis det var en Præsidentplads i en af de mindre sydamerikanske Republiker, *Punch* havde skaffet ham, vilde han strax erklære, at saa sagde han op til Majdag igjen, han antog imidlertid, at man strax ved Landgangen havde lagt saa meget Mærke til ham, at Kejseren af Brasilien havde stillet en Portefeuille og en Taburet til hans Disposition. *Punch* beklagede, at han maatte nedstemme sine Fordringer en lille Smule. Den Attest, Oktavius Hansen i sin Tid havde givet ham for daarligt Syn, svag Hørelse og Mangel paa Opfattelsesevne, havde i høj Grad besværliggjort Arbejdet med at skaffe ham en passende Levevej. Der forelaa dog to Tilbud: Enten kunde han faa Emploj som Klokker og Ringer ved den katholske Kirke i Bahia eller blive tredje Arrestforvarer i Rio Janeiro ved et Fængsel, hvori udelukkende hensattes de for Opsætsighed mod Politiet til almindelig Fangekost dømte. Bestillingen kunde tiltrædes strax. Berg var maalløs, men forføjede sig dog ud af Teltet uden videre Indsigelse. Derefter kom *Hørup*. Til ham havde *Punch* fundet en Plads som Medhjælper hos en Fiskehandler. Hans Kjendskab til at manøvrere med døde Torsk kunde her komme ham til Nytte. *Peter Nansen* var bleven ansat som Sygeplejer paa Gul-Feberhospitalet i Pernambuco, og *Gustav Esmann* som Bud i Stiftelsen for de paa Grund af gammel Gjæld og Svækkelse i Underextremiteterne forulykkede Plantagenegere. *Jens Busk* havde faaet en Plads som Underkorporal ved det ridende brasilianske Gensdarmeri, *Fred. Bajer* var antaget til Vaagekone, og *Eeduard Brandes* var bleven Direktør for et Mester-Jakel-Theater, hvorpaa han kunde spille sine egne Stykker, hvis han kunde faa Publikum til at se dem. Han renoncerede imidlertid herpaa, da han i saa Fald maatte ombygge Scenen og give Afkald paa Balletten, der her til Lands var det Eneste, der trak. Grev *Holstein* kunde tjene sit Brød som Smedesvend i den brasilianske Regerings Panserskibsbyggeri. Der bygges netop en stor Fregat, og man trænger til Folk, der forstod sig paa at slaa Plader. *Wederkinch-Madsen* havde trukket det store Lod. Saa snart han var kommen i Land, havde Rygtet om den berømte Videnskabsmands Ankomst spredt sig vide omkring, og der forelaa talrige Tilbud om forholdsvis glimrende Stillinger. Den mest tillokkende var som Docent i evropæisk Historie ved Universitetet i San Paolo. Lønnen var

100,000 Reis om Aaret og fri Ildebrændsel, hvilket sidste Emolument dog paa Grund af Klimaet var af mindre Betydning. Wederkinck var straalende glad, men udbad sig dog Oplysning om, hvor meget Lønnen kunde andrage i danske Penge. Da han erfarede, at det vilde blive lidt over 400 Kroner aarlig og at en gammel Carlsberger i Brasilien ikke solgtes under ½ Milreis c.: 2 Kroner dansk, blev hans Ansigt imidlertid saa langt, at det kom i en hos denne store Mand usædvanlig Proportion til hans øvrige Legemsbygning. *Leth* havde faaet Beskjæftigelse hos en Kaffehandler, en brasiliansk Gamél, og hans Arbejde skulde bestaa i at male de Kaffebønner, som *Herman Bing*, paa Grund af sine pyrotekniske Kundskaber, var bleven ansat til at brænde. *Tauber* kunde den halve Dag blive anvendt i et Dampvaskeri, den anden halve Dag i et Dampkøkken, hvor hans Bestilling skulde være at bibringe Kunderne Troen paa Madens Godhed ved at spise dobbelt Portion af alle Retterne. *Hørdum* var bleven Regnskabsfører i et Fallitbo og *Georg Brandes* anbragt i et Farveri, hvor hans Talent for farvet Fremstilling dog vilde blive mindre benyttet end hans bekjendte Færdighed i at vende brugt Børne-Tøj, saa det blev saa godt som nyt fra Onsdag til Lørdag.

Alle de andre havde faaet lignende godt, om end ikke særlig vellønnet Arbejde, og *Punch* sluttede sin Oplæsning af Listen med en Udtalelse af, at han ventede en Takadresse voteret i Anledning af sin store Omhu for de ham anbetroede Emigranters Fremtid.

Men i Stedet for opstod en truende Mumlen. De fra Markedet i Aars bekjendte Udraab: Sluk Lamperne! Slaa ham ihjel! hørtes fra Hoben, og denne trængte med vilde Gebærder ind i Teltet. — Hvad var her at gjøre?

Punch betænkte sig ikke et Øjeblik, han smuttede i en Fart ud af Teltets Bagside og ilede ind i Urskoven. Papagøjerne foer skrigende i Vejret, Abekattene bombarderede ham med Kokos- og brasilianske Nødder, Lianerne piskede ham i Ansigtet, men *Punch* styrtede sig dybere og dybere ind i Krattet. Endelig stod han stille for at puste. Da hørte han ligeover sig en klaprende Lyd. En tyk Klapperslange hang i en Gren over hans Hoved og strakte sin spillende Tunge lige hen imod hans Ansigt. Det løb *Punch* koldt ned ad Ryggen, han formaaede ikke at røre sig, ikke at flygte. Bestandig nærmere gled Slangen, bestandig stærkere lød dens Klapren. *Punch* følte sit Blod blive til Is. Med en voldsom Anstrængelse løftede han Stokken for at slaa Udyret med. Hans Haand foer igjennem den tomme Luft — han vaagnede. Ilden i Kakkelovnen var gaaet ud, og *Punch* sad i sin Lænestol og hundefrøs, saa hans Tænder klaprede i Munden. Det var det, han i Drømme havde hørt. Saa svøbte *Punch* Slobrokken tættere om sig og tænkte: Hellere fryse i Danmark end male Kaffebønner og slaas med Klapperslanger i Brasilien! Og det var en sund Tanke!

Fabler
for
Børne-Venner og unge Mennesker.
Texten af forskjellige Forfattere,
Musiken af
J. N. T. E. Gade.

XI. Hørup og Lejrkorrespondenten.

H.: »Min egen Overgaard, nu er du væk!
Du stiller ej mere med Pen og Blæk.
Dit Navn man i Protokollen ej ser,
Ej Retten kiger efter dig mer.
Du synger ret aldrig mer med Lyst
»Ned med Estrup!« af fulde Bryst!«

— Men »Vidnerne« gik paa den grønne Lammefælled og graved' ham ned med det samme.
Paa Stenen de tegned' en brændt Protokol,
Der tjente for Overgaards Navn som Skjold.
Her laa »*Politiken*« saa mangen en Gang,
Selv mens paa sit sidste Vers den sang.

XII. *Commune navfragium.*

Til Venstre ligger en glastækt Hytte;
Der boede en Gang »en ældre Skytte«.
Men Øxen laa ved hin Ceders Rod,
Og Bing han imod sin Villie forlod.
Tilbage dog Bing sin Witzansky har,
Der ogsaa taalmodig sin Martyr-Dom bar.

Der et Venskab imellem de to
Langt mere hedt end nogen vil tro.
Selv til Fru Justitia følges de ad,
Hvor sammen de faar deres varme Mad.
Dem adskiller *Logos* saa lidt som Fanden.
De to de har knn i Verden hinanden.

XIII. Greben paa fersk Gjerning.

»Hvem har »laant« af Börne her?
Havde jeg fat paa den Evropæer.
— Hvad for noget? Er det sandt?
Georg? — Jo, nu sér jeg grant,
Nissen negled' dig saagu!
— Hvad er det for Streger, du?«

Bro'eren sig ej kunde bare for Latter.
— »Georg, har du gjort Spilopper atter?
Opdaget blev du! Fy, skam dig noget!«
— Da maatte St. Georg ud med Sproget,
Da skammed' han sig, han slikked' sin Pen
Og »laaner« vist næppe hos Börne igjen.

XIV. I Sachsen Hvalp-by.

Den var en velskabt, elskværdig og sød
St. Bernhard-Hoff-Hund, skjønt temmelig rød.
Ej mere den ønsked i Verden, naar
Den anbragt i Panden fik en Tjavs Haar.
— Da fik den en Dag »*der greise*« at se
Og knurred en Smule, hvad let jo kan ske.

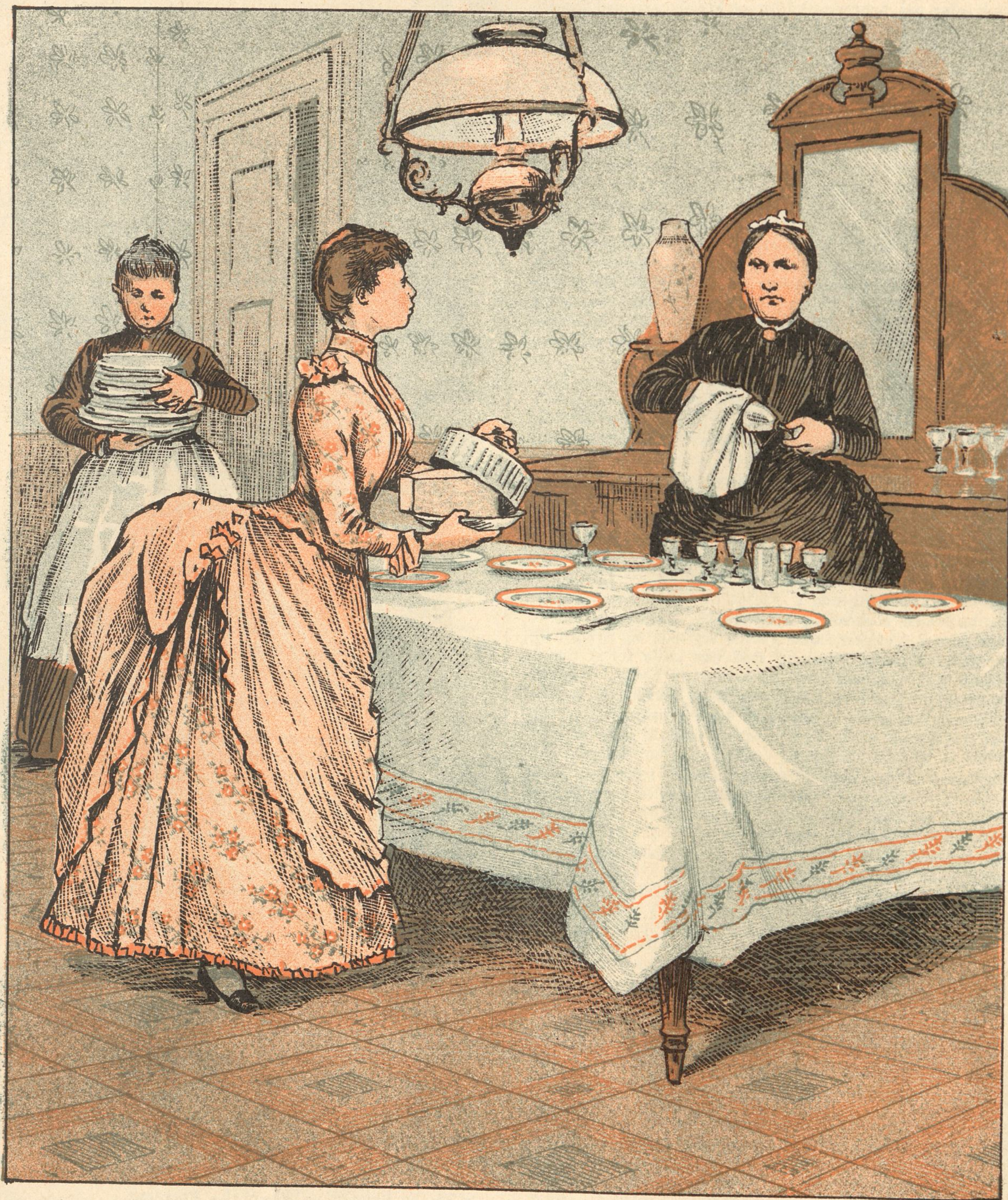
Men Bismarck sagde: »Det skal du betale!«
Saa bandt han et »*Missliebig*« fast til dens Hale.
— »Ej«, tænkte den, »hvad er det for en Ting?« —
Saa løb den i hele Tyskland omkring.
Men Halen løb med; da bjæffed den: »Vaf!«
Det spaaede dens »Heermann« sig meget af.

XV. Kommen til Skade.

Ved »*Politiken*« de havde en Skade?
Den hoppede om i Integade.
Naar Bønderne skulde til Ringsted hjem,
Den fremsa'e de dejligste Vers for dem,
Hvis Fødder ej voldede dem Besvær,
Men mored' dog Eedevard mest især.

Mens Venstre »forhandled«, den holdt en Dag
Et højlærd »historisk« Foredrag.
Tilhørernes Hjærter dybt det rørte;
De troede, de Wederkinch-Madsen hørte.
»Hør!« raabte Hørup af alle Kræfter.
— Men Talen var rigtig nok ogsaa derefter.

Forberedelserne.

— Naa, mit Lam, hvorledes passede saa Osten?
— Tak! godt, Tante; men jeg maatte skjære et Stykke af Enden for at faa Klokken ned.

Grammatik.

Politibetjenten: Inte trænge paa! Her gaar man kun ind i Singularis.
En Pige: Sengelaris! hva æ de?
Politibetjenten: Det er to — tre, højstens fire!

Smaa Fremskridt.

Naar Fanden bliver gammel, har man sagt,
Ifører samme sig en Munkekutte,
Og er det galt med den «bevidste Magt»,
Da vil den til Forhandling sig beslutte,
Saa Folket af Bodfærdighedens Dragt
Kan skjønne, at dens Fejltrin er fortrudte,
At den for nye Synder føler Væmmelse
Og appellerer til en tavs Forglemmelse.

At Venstre bliver gammelt, at det stunder
Mod Graven og gaar neden om og hjem,
Er noget, der kan sluttes ligefrem
Af den Forhandlingslyst, hvori det bunder;
Samvittigheden ikke længer blunder,
Men raaber nu og da med Fynd og Klem
Om haabløs Undergang og brat Fordømmelse
Paa Grund af Visneri og Pligtforsømmelse.

Symptomerne paa Venstres indre Kvide
Og Sjælekval er ikke ganske faa,
Skjønt man naturligvis kan ikke vide,
Hvor stort et Omfang den endnu kan naa,
Saa meget mer, som ingen kan bestride,
At der er Sager nok at tygge paa
I Venstres Gruppe for en ond Samvittighed,
Før hele Styrken roses kan for Flittighed.

Men, for Exempel man kan mindes vel,
At for saa meget som et Aar tilbage
Slog *Morgengnavet* med en ha-stemt Klage
Udstillingen i ott' og firs ihjel:
Det var ej Tider til at gjøre Spræl
I disse Provisoriets triste Dage.
Og Folket fik med rene Ord at høre:
Til den vil Tinget ikke gi'e en Øre!

Men dette «Fejltrin», som saa mangt et andet,
Har Venstre først fortrudt og dernæst glemt,
I alt Fald har det overtydet Landet
Om, at det ikke just var ment saa slemt;
Til Statens Bidrag har det sig bestemt,
Om Følelsen herved selv var lidt blandet,
Saa Folkets Ting har gjort dog ved sin Ydelse
Et Skridt-der koster-mod en sand Fortrydelse.

Paa den Forbedring, hvortil Landet trænger
Og Venstre med, blev her dog lagt lidt Vind,
Og tidlig eller sent om Venstres Skind
Man ser vel nok, at Munkekappen hænger;
Thi, skjönt den ikke Venstres Liv forlænger,
Det sove kan dog mere roligt ind
Og spare mindst to Angers-Taarer salte
Af Graaden, naar dets Timer ere talte.

Nivellement.

I vor Tid, hvor der fra saa mange Sider og paa saa mange Maader arbejdes paa at sænke Højene og fylde Dalene, saa at Alting bliver fladt, jævnt og plat, er det et rent Fund, naar man opdager et af disse Banebrydertalenter, hvis vældige Energi er i Stand til at sprænge alle Hindringer af Vejen og som i usvigelig Tillid til sit eget Vaterpas gaar sin egen lige Vej, ustandselig fremad, mod Maalet.

Et saadant Talent ejer Danmark i Direktøren for Statsbanerne, Etatsraad Holst.

Meget har denne Mand arbejdet til Udligningen af saavel vore topografiske som vore sociale Forhold, men hans to sidste Bedrifter sætter alt andet, hvad han hidtil har udrettet, i Skygge. Er der Nogen, der fortjener at sættes i Berømmelsens Panopticon, er det ham. Hør blot hans sidste store og gode Handlinger.

Nede i Nærheden af Borup laa en gammel Kæmpehøj med en dejlig Langdysse; den ligger der ikke mere, thi den stak altfor stærk af mod det den omgivende Terrain, til ikke at stikke Etatsraaden i hans nivellerende Øje. Heldigvis var Højen ikke fredet. Intet Lovbud værnede om den gamle Kæmpes Gravkammer, og da samme Kammer bestod af rigtig gode Kampesten, særdeles anvendelige til Skjærver, lod Etatsraaden dem hugge i Stykker. De naive Folk, der bilder sig ind, at vore Oldtidslevninger skal respekteres, skreg op over denne Vandalisme. Men Etatsraaden lod sig ikke rokke. Herre Gud! der er jo Kæmpehøje nok, og vil Folk se paa Grave, kan de gaa paa Assistens om Søndagen. Bare Etatsraad Holst kunde blive Borgmester i Kjøbenhavn, saa fik vi nok Rundetaarn sprængt bort af Kjøbmagergade, hvor det nu kun ligger og generer Tørvebøndernes Vogne.

Men Etatsraaden sprænger ikke blot de døde Granitmasser, ogsaa de sociale Uligheder formaar hans Nivellementstalent at udjævne. De sjællandske Baneassistenter saa ned paa de stakkels Jyder og betragtede dem som ringere Skabninger. Sligt kunde Etatsraad Holst ikke se paa med Ro. Vi er alle Jyder for Vorherre, men ikke for Etatsraaden, og han besluttede at ydmyge de storsnudede Sjællændere. Saa lavede han en Ordning, hvorved Jyderne, blot fordi de var Jyder, blev satte foran Sjællænderne. Men Etatsraaden er en beskeden Mand. Han vilde ikke, at Rygtet om denne hans Bedrift skulde udbasunes i Bladene. Han ønskede ikke at modtage den Hyldest, som hans mageløse Retfærdighedssans og Evne til at se bort fra ethvert personligt Hensyn ufejlbarlig maatte indbringe ham.

Hvad gjorde denne beskedne Mand!

Han lod udgaa et strængt Forbud til alle Baneassistenter om under Straf af øjeblikkelig Afskedigelse at give deres Henrykkelse Luft i Pressen. Og naturligvis blev han lystret.

Men en slig Stordaad kan ikke holdes skjult. Den trænger som Solens Glans gjennem den mindste Sprække. »Illustreret Tidende« sang hans Lov i Anledning af Gravhøjens Nivellering, »Avisen« prisede hans Retfærdighedsfølelse overfor Baneassistenterne, og »Punch« vil heller ikke tie!

Ære og Hæder over vor store Nivelleur og Banebryder: Etatsraad Holst! Han fortjente at blive gjort til Gravkammerherre eller at ophøjes i den danske Adels-

stand med et Vaterpas i Vaabenet og Hr. *Buchheister* til Skjoldholder.

I vore Archæologers og i de sjællandske Baneelevers taknemlige Hjærter vil Etatsraad Holsts Navn bevares med Beundring og Kjærlighed.

Deri maa han søge sin bedste Løn.

Fra Madam Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Det er saamænd første Gang, det er overgaaet mig bare saa meget som et Øjeblik at tænke paa at blive borte fra en af disse ingteresante Premiére-Forestillinger men det gjorde jeg virkelig sidst. Som Kone i min Alder er man jo slet ikke saa skækkelig bange for saadan en Fy-føj-Replik, naar den bare er morsom; men det var justement det, jeg havde hørt, at Replikkerne i det nye Stykke Nr. 10 *blot skulde være fy-føj, men ikke morsomme. Og da jeg saa fik at vide, at Eedvard Brandes var Forfatteren, og at Stykket hed* „Kjærlighed", *saa sagde jeg rigtig nok til mig selv: „Nej Tak, Eedvard Brandes' Kjærlighed har man hørt saa mange Geschichter om i Forvejen, at for den viger jeg Pladsen," og saa tilbød jeg Bollerup min Plads, Han plejer ellers aldrig at gaa i Theatret, men sagde strax voldsom glad Tak. Og saa mærkede jeg jo, hvad det var for en Dumhed af mig, for jeg skal dog ikke have ham mere fordærvet, han kan være slem nok, som han er. Saa tog jeg jo igjen Billetten fra ham og gik der selv. Skjønt jeg skal jo aldrig nægte, at det var med Frygt og Bæven og et stort strikket Tørklæde om Hovedet, for det var endnu ganske lyst paa Gaden. Men før jeg fik Lov at gaa, maatte jeg love Bollerup at holde mig for Ørerne hver Gang der kom noget rigtig uartig noget.*

Naa, saa kom jeg da derhen. Det kan nok være, der var sort af Mennesker, ravnesort! Men Eedvard skuffede mig med det Ekvivokke, som ikke var saadan, som jeg havde ventet mig af ham. Og efter første Akt sagde jeg lige ud, at jeg oprigtig talt slet ikke morede mig. Men saa hviskede lille Gustav fra Logen ved Siden af, at det gik det ikke an at sige, for det var et Mesterværk af en stor Forfatter, en klog og alvorlig Mand. — Jeg saa paa ham for at se, om han havde været til stor Middag, men han blev ved. — Det var et Ordskifte, saa let og stort, at kun en rig Ævne og en lykkelig Lydhørthed kunde skabe det. — Jeg tænkte paa, hvor jeg kjendte den Sætning fra, og saa faldt det mig ind, at jeg havde læst den i Eedvard Brandes Anmeldelse af Gustav Esmanns „I Stiftelsen". — *Personerne var Kjød af vort Kjød og Blod af vort Blod, vi kjendte dem alle. — Ja navnlig ham, som Mantzius giver, der bliver bedrøvet, naar han drikker lidt. Men han morede jo Publikum, saa den Skikkelse lod til at være ny i Israel. — Og Hjemmet var saa ypperlig skildret, saaledes gik det til i ethvert Hus her i Kjøbenhavn.*

Men saa blev jeg for Alvor forskrækket, for sikken et Mas jeg arme Kone nu faar med at gaa og passe paa alle de unge Mennesker, der kommer hjemme, naar det er sandt, at de saadan render og kysser hinanden og kniber hinanden i Armen. Og Pigen lovede jeg en ordenlig Vidsker, saa snart jeg kom hjem, naar hun saadan gaar og leger Kjæreste med alle de unge — og gamle med, da! — Herrer, vi ser hos os. Jeg havde mest Lyst til at gaa hjem og give hende den med det samme, men jeg blev dog og holdt Pinen ud.

Ja, for en Pine var det. I Begyndelsen gik det endda, for da var Personerne dog i godt Humør med Undtagelse af Emil Poulsen, som var Højesteretssagfører, men desværre hørte til Frelsens Hær, og Zangenberg, som havde Tømmermænd, rimeligvis fra Markedet, men alligevel vilde paa Karneval. Men værre var det, da de begyndte at græde. Fru Oda Nielsen græd for sin Søn, Fru Hennings for sin Forlovede, og Mantzius for sin Ven. Ja, om det saa var den glade Fru Sinding maatte hun have en lille Grædetur, før hun forlod Scenen, fordi hun blev jaget bort fra sin Kondition. Nej, det var kun en bedrøvelig Kjærlighed, *den!*

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Let paa Taa.

Gaa væk, du! — Vi er jo et helt Regiment
Diplomater!
At luske sig frem, det er Tidens Talent,
Som røber sig baade i Ord og paa Prent;
Det gjælder i alle Stater
For Smaafolk og for Potentater.

Lesseps til Grev Bismarck ved Kejserens The'er
Gaar og smiler.
Men Czaren bor ikke i Fredens-Borg mer,
Og Krigens Dæmoner man luskende ser
Sig snige som Slanger og Igler
Bag russiske Mord-Projektiler!

Theatrets Principper om Sæder og Dyd
Er kun løse.
Fa'er Holberg er død; men til Scenens Pryd
Har Eedevart listet sig ind, — sikken Fryd! —
Af Helikons Vande han øse
Kan frit sin Krohnik scandaleuse.

I Dagmar vil Andersen svigte Kulør,
Men det klikker!
Thi Banken si'er bare »va banque«, og nu hør'
Med Skræk man, at Cetti, den ny Direktør
Er sprunget i Luften og ligger
Nu væltet, som Dohnse Fabrikker!

I Venstre er hver radikal Dilettant
Jo forgudet.
Kun Berg var i Nykjøbing lidet galant:
Hr. Falkenstjerne som Stjerneskud svandt,
Thi, da der var To om Budet,
Kom Stjernen ikke i Skudet!

Men Bagvejen er jo bekvem og bred
Og for Alle;
Da Stjernen i Vallekilde faldt ned,
Saa steg den i Vejle, skjønt Berg blev vred,
Thi hele hans Kilde til Galde
Er bleven den bare Valie!

I bedre Pleje.

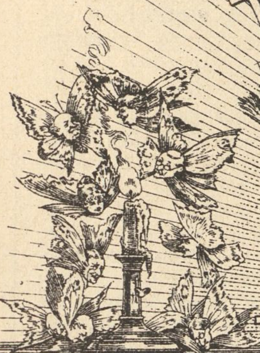
Motto: Der Mutter-Liebe zarte Sorgen
Bewachen seinen goldnen Morgen.
Schiller.

Den stakkels Finanslov trænger til Pleje;
Den findes for let, naar man vil den veje,
Hos Goldammen svandt den til Ben og Skind,

Til Trods for et halvt Aars Omsorg, ind.
Nu venter der sikkert det lille Nor
En bedre Forplejning hos Plejemor.

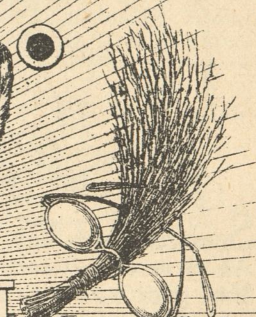
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. ~~31.~~ 13. Torsdagen den 31. Marts. 1887.

PUNCH.

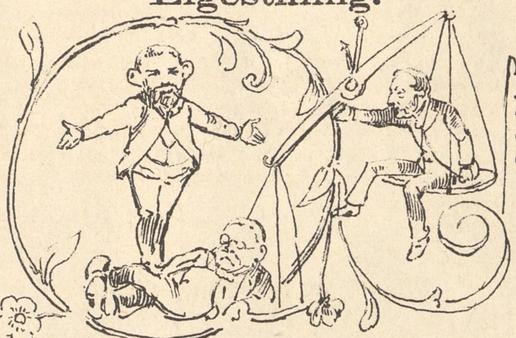

Husrum *contra* Hjærterum.

— Ja, Fru Madsen træffer De ikke i Aften; vi har jo saa daarlig Plads.
— Gud, hun havde saamænd heller ikke kunnet komme, for hun er paa Karneval med Svogerens.
— Aa, saa var det da kjedeligt, vi ikke inviterede hende!

Ligestilling.

Som Sandhed blev det tidt nok slaaet fast,
At vi er alle Jyder for vor Herre,
Men gi'er man sig med Politik i Kast,
Saa mærker man for godt, at vi des værre
Er ikke alle Jyder for »Hr. Berre«.

Ved Valg til Folketinget, som bekjendt,
Man glat væk Kjøbenhavnerne tør byde
Saa megen Valg- og Stemme-Ret omtrent,
At der gaar otte af dem paa en Jyde!
Det maa hver Ligheds-Ven i Hjærtet fryde.

Og BERGS »bevidste Magt« er ikke sen,
Naar der paa det Punkt skal om Retten fredes,
At møde med saa mange Møllesten,
At den Reform en fugtig Grav beredes;
Her bliver Venstre aldrig anderledes.

Men ellers naaede Venstre li'esaa vidt
Med»Grevens«Løfte — det saa liflig klingende —,
At Venstres Hensigt var at gjøre Skridt
Af pur Forhandlings-Lyst, tilvejebringende
En Ligestilling mellem begge Tingene.

Til Dato »Ligestillingen« bestaar
Kun i, at Folketinget frit kan tage
For sig af vort Budget det halve Aar,
Mens »Ligemanden« frit har Lov at klage,
— Hvis hertil bare der er Tid tilbage.

Det kjære Landsting vil man ej betro
Tid til at vende blot den mindste Skilling,
Mens Folketinget sove skal i Ro
I lange Maaneder paa hver Bevilling.
Se det er det, man kalder »Ligestilling«.

Der var en Tid, — den kommer knap igjen, —
Da CHRESTEN lod sin Vredes Skaal udøse
Mod vore »sløsevorne« Embedsmænd;
Thi Folketingets egne »meningsløse«
Har distanceret alle i at »sløse«.

Til »Ligemanden« udgik nu det Kald,
Som ikke skulde være *Casus belli:*
»Sex Dage du dit Arbejd gjøre skal,
Saa holder jeg den ganske Rigsdag »hellig«;
Se heri er vor Stilling lidt forskjellig!«
— Heraf man ser, den Frihed kun man har,
Som Venstre ta'er sig for at spille Herre,
Og den er slem nok; — men hvis det saagar
Skal med sin Lighed Lov og Ret fordærve,
Saa tør vi svær'e paa, den bliver værre!

Undsagt.

Etatsraad *Tietgen* skal tage sig lidt i Agt, skal han. Ikke saa lidt endda. For ellers vanker der Dada. Ikke saa lidt endda. For i Længden kan dette ikke gaa godt. Aldrig. Umulig. Utænkelig.

Længe har det taarnet sig op om ham, voxende langsomt som en Lavine. Af Sne. Naar han sad i sit Privatkontor i sin Privatbank deroppe paa Børsen, mærkede han af og til Gulvet ryste under sine Fødder, som var det en Efterdønning af Jordskjælvet i Monaco. Børsen syntes at vakle. Gjennem Skrivebordet med de mange fine Papirer gik en Gysen. Jærnpengeskabet med de utallige Guldbarrer syntes at synke i Jorden, saa lavt stod Barometret. Selv de ellers saa faste Consols begyndte at rokke. Og hans Venner begyndte at forlade ham. Her gik en Kasserer sin Vej. Hist forsvandt en Fuldmægtig. Og overalt, hvor Tietgen saa hen, var der tomme Rum. Selv de svenske Remisser viste sig hule som Elverpiger, falske som Havskum, de Afskum. Og et Minimum drog hen over Børsen og rystede Grunden under hans Fødder. Enhver anden vilde have frygtet for at styrte ned i Privatbankens saa uhyggelig tomme Kjælderrum. Hans lille Meddirektør *Dam* blegnede, af Angst sank hans Hjærte ned i Boxerne. Men Tietgen holdt sig stiv. Rolig og unervøs sad han i sit Privatkontor i sin Privatbank der oppe paa Børsen og vejede Sukker med den ene Haand og maalte Sprit med den anden.

Saa kom Marts. Med blindende Snefog. Og blændende Generalforsamlinger. Som en General var Tietgen allestedsnærværende, indkaldte Reserven paa det ene Sted og lod Kalkulerne rigne ned over Modstandernes Hoveder paa det andet. Og hvor han rykkede frem med sine talløse Skarer, vandt han Sejr, skjønt hans Kolonner ofte blev decimerede.

Man maa byde Lykken Haanden, var hans Valgsprog. Og Lykken fulgte ham. Til i Torsdags. Da udæskede han den, overmodig af sit Held, beruset af sin Medgang. Og derfor skal Etatsraad Tietgen tage sig lid i Agt, skal han. Det er uklogt at give sig til at kæmpe mod Overmagten.

Det var paa Dampsporvejsselskabets Generalforsamling, han udtalte det letsindige Ord. Forretningsmæssig, lidenskabsløs stod han der paa Kathedret med et Glas Vand paa den ene Side og Dirigenten paa den anden. Han dunkede ikke i Pulten med Hænderne, den højre var udstrakt over Forsamlingen for at besværge de oprørske Bølger, den venstre legede tilsyneladende uskyldig med den atten Karats Guldvestekjæde. Der var Dødstavshed blandt de Tilstedeværende. Ingen afbrød Etatsraaden. Maaske det var dette, der gjorde ham kaad og overgiven. Han talte om Dampsporvognen. Ordene fløj fra hans Læber med to Miles Fart i Timen, forbi alle Stoppesteder, kun med smaa Pust ved Stationerne. Han roste det dampende Uhyre, Kilden til saa mange Familiers Sorg og saa mange Hesteassuranceselskabers Ruin. Han talte sig varm, for varm, ligesom naar Sporvejslokomotivet løber sig varm, og saa undslap det ham. Den Ytring, at Dampsporvognen ingen Ulykker gjorde, og at det var et enkelt Organ, eller rettere en enkelt Mand, der havde arrangeret hele Skandalen. Dyb, ængstelig Tavshed rugede over Forsamlingen efter disse Ord,

og Aktionærerne sneg sig skummelt skulende bort fra Stedet. De anede, at der vilde komme noget herefter. Noget forfærdeligt. Noget ødelæggende.

Og næste Dag kom det. I *Politiken.* Undsigelsen. Fra *Peter Nansen.* For Tiden Sygeplejer ved Garnisons Sygehus. Du retfærdige Himmel, at Tietgen kunde vove at sige, at Dampsporvognen ikke var farlig. Hvor tit havde Peter ikke, naar han kjørte med sin lille Ponnyvogn ud ad Strandvejen, siddet bleg, med blodløse Læber, med Livet i Hænderne, medens Aftensolen fik Øresund til at ligne en rødglødende Blodstrøm? Hvor mange knuste Arme og massakrerede Ben havde han ikke set ligge strøede langs Grøft og Gjærde og betegne den Vej, Uhyret havde taget? Hvor ofte havde den ham ledsagende Dame ikke stejlet over dette Syn, og hvor ofte havde ikke hans, eller rettere hendes Heste stejlet over den sig nærmende Helvedesmaskine? Hvor tit havde han ikke set denne skjære Heste, velskabte, sunde Heste, over, som en Ostehøvl skjærer en Skive hollandsk Ost over? Eller Schweitzerost? Hvor uendelig mange Vogne var ikke blevne nedslaaede, hvor mange Parasoller gjorte til Knækparasoller, hvor mange hjemvendende Skovgjæster overhovedet blevne overkjørte? Og hvor havde lille Peter ikke følt sig befriet, naar han med sine tynde Ben i Behold og sit Pandehaar vel soigneret svingede ind til den Villa ved Charlottenlund, som hans Besøg gjaldt?

Og nu kom Etatsraad Tietgen og sagde paa en Generalforsamling, at det var en utidig, taabelig og barnagtig Angst. Denne Dødsangst, som sammensnørede Ens Strube som et Par for snævre Flipper og fik Blodet til at banke i Tindingerne under Pandelokkerne. Og vilde Tietgen saa give ham, Peter Nansen, Skyld for Reklamen? Eller mente han: *ou est la femme?*

Lige meget. Etatsraad Tietgen skal tage sig i Agt, skal han.

Tilsyn med Plejebørn.

Nu kniber det for hver en Plejemo'er,
Naar Tilsyn faas med den Slags Næringsveje,
Dog ej for liden Eedvards store Broer,
St. Georg Brandes, der i Syd og Nord
Berømt er bleven for sin Børne-Pleje.
De sorte smaa, hvorat han har en Del
I Pleje haft, han aldrig lod i Stikken,
Men gav dem af sit eget Børne-Mel,
Der sælges kun i Børne-Melbutikken.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXXXVII.

Kjære Fætter! Midt blandt Skaar,
Brustne Haab og brudte Løfter
Atter vi des værre staar.
Over Venstres Muddergrøfter
Provisoriets Brædt vi slaar
Og paany dets Fane løfter;
Berg han fnyser, Hørup snøfter,
Og som Braad mod stærke Høfder
Atter, som saa mangen Vaar,
„Folkehavet“ oprørt gaar.
Højt man hyler, vredt man skænder,
„Stempler“ dybt og „mærkebrænder“,
Knuser, maser, endevender,
River op i gamle Saar.
Med det Had, der aldrig ender,
Og de Fraser, som vi kjender,
Man paany hinanden flaar.
Sligt er dagligdags, vi véd;
Det er meget længe siden
Berg forkyndte, det var Tiden
Til at vise „Kjærlighed“.
Grumme liden
— Og vist dertil gal — Besked
Véd han nu om Kjærligheden;
Ej i „Morgengnavets“ Eden
Trives denne bly Viol,
Kun i Integadereden,
Hvor „Oplysnings“ røde Sol,
Og det Bingske Blus franeden
Straaler som en Girandol,
Der er „Kjærlighed“ Parol.
Og saa stærkt forceres Heden,
At den „Kjærlighed“, der laves,
Ganske branket er og sveden.
Heldigvis der Kunder haves,
Folk, hvis Maves
Stærke Saft
Li'esom Strudsens Alt fordøjer,
Hvem den tørre Kost fornøjer,
Og det røde Pebers Kraft
Nydelsen, som de har havt,
Ei endda saa lidt forhøjer.
Kammerherre Fallesen,
Alle skjønne Musers Ven,
Var som yngre, noget kræsen,
Ynded' ei Hr. Eedvards Løjer,
Rynked' Næsen
Helst ad det moderne Væsen.
Mangt et Stik af Eedvards Pen
Vanked' der til ham igjen.
Og sarkastisk og sardonisk,
Stundom næsten for ironisk
Gjorde Fyren med ham Spænd.
Ak, men siden da en krohnisk
Svaghedstilstand grebet har
Kusken paa vor Thespiskærre,
Vor Theaterkammerherre.
„Kjærlighed“ — skjønt ei „platonisk“ —
Gjør ham næstendels til Nar,
Saa des værre
Vejen ej han mer tør spærre
Og ej „Nej!“ tør gi'e til Svar.
Der, hvor Øhlenschlægers Jamber
Stolte Syner for os bar,
Om paa platte Fødder stamper
Venstres sorteste Husar,
Mens hans Kompagni saagar
Falder i Begejstringskramper
Og ved hver en Scene hamber
Glad paa Galleriet tramper.
Der, hvor Fader Holbergs Smil
Fløj fra Buen som en Pil,
Hvor hans ægte danske Lune
Risted Rune,
Giftig damper
Eedvards „Kjærligheds“-Lagune,
Fræk hans Muse danser Reel
Ej med Bournonvilles Fagter,
Men i fransk-obscoene Takter
I den ægte Chutspe-Stil.
Gustav Esmann glad betragter,
Som — ad hoc — Kritik-Forpagter,
„Mester“ lig en ny Zola.
Og, mens Drachmann flot han slagter
Og de Andre gi'er Dada,
„Kjærlighed“ dog ej foragter
„Politikens“ smaa A—A.
„Kjærlighed“! Tak skal De ha'e!
Vi i Kjedsomhedens Søle
„Kjærligheden“ fik at føle.
Orientens hede Glød
Nordens Vinter kan ej køle,
I den „Kjærlighed“, den bød,
Laa Blufærdigheden død
Midt i Svovlets gule Pøle,
Gjennem Skallens tynde Væg
Sanseligheds Flammer brød.
Raadne Æg
Fordum Eedvard Chefen loved'
Ved sin Bro'er „Profetens“ Skjæg;
In natura ej han voved'
Dog at følge her sit Hoved,
Men det raadne Æggepræg
Satte snildt han paa sit Stykke,
Og hos dem det kun gjør Lykke,
Som har Svovlbrint-Duften kjær.
Det er den, der nu især,
Kildrer Næsen paa Enhver
I den store Platfod-Hær.
Fallesen har glemt sin Nykke,
Krohnjuvelens falske Skær
Lægger Glans om alt det Stygge,
Melpromene gaar paa Krykke,
Selv Thalia har ej Værd.
Paa vor Scene
Nu skal trine
Albertine
Og Oline;
Ej det Rene
Eller Fine
Passer just for deres Færd;
Men der er dog dem, der mene,
At vi dybere maa ned,
Og, naar vi taalmodig bie,
Skal „Ej blot til Lyst“ vi die
Mer den ferske Hippokrene,
Som ej „Kassen“ dog gjør fed;
Men hver Aften lædskes ene
Af den frie
Integade-Kjærlighed.

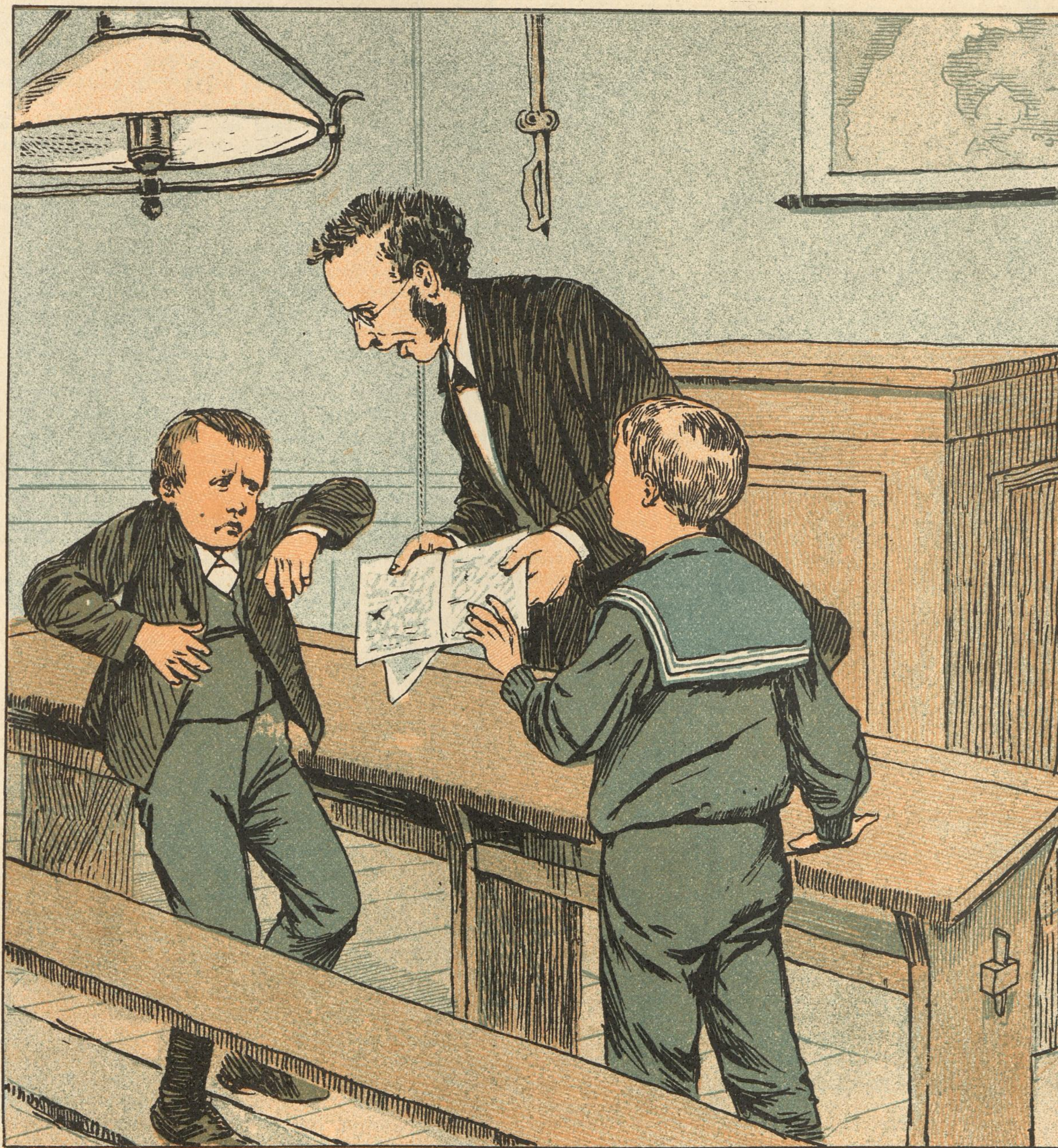
Krydsforhør.

— Hvis Søn er Du, Dreng?
— A æ mi Faars!
— Er Du sikker paa det?
— A æ aa mi Mowrs!

— Hvor er Du saa fra?
— A æ it' fræ, A æ te!
— Det kan jeg nok se, men hvad er Du til?
— A æ sen' fræ mi Faar aa mi Mowr her'te!

Formildende Omstændighed.

Læreren: Og Du vil bilde mig ind at Du har skrevet den Hjemmestil alene?
Eleven: Ja, det har jeg virkelig ogsaa!
Kammeraten: Aa, Hr. Lærer! Han snyder ellers aldrig!

Den sidste Marts.

Nys var hele Landet hyllet i en Snedragt,
Der var baade vid og rummelig og hvid;
Men paa modsat Vis af Venstres indre Tvedragt,
Den blev til ingen Ting i denne Tid.
I vort Folketings guddommelige Ælte
Er Driverne i Færd med rask at smelte.
Der er indtraadt Tøbrud, eller hvad det hedder,
Og selv *Tidens Strøm* gaar over sine Bredder.

Man mærker, at den skjønne Vaar sig nærmer,
Hvor længselsfuld endog den liden Eed-
vard i Skyggen af Selv-Rosenbusken sværmer
Og drømmer om sin nye »*Kjærlighed*«,
Mens over Venstres Himmel i det fjærne
Nedtindrer blidt den klare Falkenstjerne,
Der spejler sig blandt Vejlefjordens Kysters
Berømte Pæle-Muslinger og Østers.

Kun den stakkels Berg maa vandre med en »vissen«
Buket omkring i Venstres grønne Vang.
Hans Flertalsmagt er som hans Sjæl *zerrissen*,
Trods Bogøkronen og hans »Formandsrang«.
Hans Baners Bane hviler tungt paa Sindet;
Han redded' hverken Skinner eller Skindet;
De mange krumme Linier kun naaede
At formere Kurverne paa Venstres Traade.

En Trøst han fandt sig dog, som ingen mægter
Mer end hundrede Procent at trække fra:
Uagtet ved hans Baneprojekter
Det gik ham næsten som Gedalia,
Har han af sin bevidste Magts Forkyndelse
Beholdt, hvad han har kaldt »en god Begyndelse«;
— Ja, ni og tyve Stemmer er saamænd en
Særdeles god Begyndelse — paa Enden!

Febris electoralis.

Den Epidemi, der i det meste af Januar og Begyndelsen af Februar hærgede Danmarks Hovedstad og krævede saa mange Ofre, synes nu at have udraset, og det kan derfor have sin Interesse at optegne Sygdommens Kjendetegn, dens Forløb og endelige Afslutning.

Febris electoralis, paa Dansk *Valgfeberen*, udbrød i Kjøbenhavn den ottende Januar. Den viste sig strax meget smitsom og vandt hurtig stor Udbredelse. De Angrebne begyndte med at fare om i Byen, nogle i Drosker, nogle i Sporvogne og nogle til Fods. Alle Patienterne gestikulerede ivrig, Munden stod ikke stille paa dem, og den ustyrlige Trang til at komme sammen i store Flokke for at larme, raabe Hurra og synge var saa meget mærkværdigere, som den slet ikke syntes at kunne tilfredsstilles. Samtidig begyndte de haardest angrebne at nære sygelige Forestillinger og bilde sig ind, at de var andet end, hvad de virkelig var. Den stakkels *Otto Borchsenius*, denne Fredens Mand og Karen Hostrupske Gardist, fantaserede saa stærkt, at han bildte sig ind, at han hed *Jens Daglykke* og skulde tage »hele Kjøbenhavn« paa Bangeneten i »Morgengnavet«. En anden fik den løjerlige Idé, at han var den lille Hornblæser og truttede saadan løs i »Avisen«, at de gode Borgere ikke kunde faa deres Morgenlur i Fred. I Integades Hjørnehus blev hele Familien saa stærkt angreben af den rystende Syge, at de ikke kunde skjelne sort fra hvidt eller Højre fra Venstre, og Patienternes Hallucinationer tog et saadant Omfang, at de saa Legioner, Tusinder og atter Tusinder af røde Socialister, hvor normale Menneskeøjne ikke var i Stand til at se en graa Kat. Selv gamle Folk, der havde beklædt Præsteembeder og nu levede som afdankede Pensionister, løb grassat fulgt af unge Mennesker i Karnevalsdragt, der hujede og skraalede, naar Gamlingen aabnede Munden. Henimod den 28de Januar smittedes selv livløse, uorganiske Ting af Feberen. Paa Husenes Facader slog det ud som et Slags Excem i store Plakater, og Flytteomnibusserne fik endogsaa dette Excem over hele Kroppen. Den egentlige *Rabies electoralis* ytrede sig dog først selve den 28de Januar. Men den Dag var Patienterne ogsaa utallige. Selv Kvinder og Børn angrebes af Feberen. Skikkelige smaa Skoledrenge mulede deres bedste Venner uden selv at have Begreb om, hvad de sloges for. Mylrende Skarer drog fra aarle Morgen til sent paa Aftenen om i Gaderne. Det eneste Lægemiddel for Soten i den Form var bajersk Øl og Spirituosa. Naar Patienten havde faaet en tilstrækkelig Dosis heraf, blev han efterhaanden mere stilfærdig, faldt i Søvn og vaagnede næste Morgen helbredet, om end med en let Ømhed i Haarrødderne og nogen Kvalmagtighed. Fra den Dag skete der en Forandring i Sygdommens Natur. Tilfældenes Antal mindskedes betydelig, Trangen til at løbe om og huje hørte op, men hos de enkelte haardest angrebne især i den nordlige og østlige Del af Staden udviklede de sygelige Forestillinger sig i en betænkelig Grad og gik nu i Retning af en Mistro og Mistillid til Tingenes Realitet, som var højst foruroligende. Selv *Punch*, der ellers er saa koldblodig, havde Syner, idet han en Torsdag bildte sig ind at se Skrædermester *P. Holm* danse Hopsasa paa Gotersgadens Exercerplads omgivet af Gespenster med røde Faner og Jakobinerhuer paa Hovedet. Endnu værre angreben var dog hans Kollega, Hr. *Hiort-Lorenzen*. Den arme Mand saa ikke blot Benrade med Stemmesedler i Knokkelhaanden, men syge Folk rejse sig fra deres Leje og med vaklende Fjed og blege Kinder vandre ned i Exercerhuset. Som hos alle Patienter meldte der sig samtidig med disse onde Syner en frygtelig Mistro til Ret og Retfærdighed, og han udstødte saadanne Klagehyl, navnlig fordi en *Rubin*, han tidligere havde anset for ægte, pludselig i hans Øjne antog et falskt Skær, at det blev nødvendigt at tage ham under rationel Kur og Pleje. Takket være Borgemester *Hansen*, der ægget ved den Forstyrrelse, disse hallucinerede Patienter frembragte paa de ham undergivne Kirkegaarde, tilbragte Nætter og Dage med at udfinde et Lægemiddel mod Sygdommen, lykkedes det at finde dette Middel. Det hedder:

Borgemester *Hansens* bitre Draaber.

En umaadelig Dosis af disse blev tyllet i Halsen paa den arme Hiort-Lorenzen. Virkningen var mirakuløs! De fæle Syner forduftede som Morgentaager for Solens Straaler,

Benradene kravlede i Gravene igjen. De syge laa atter i deres Senge og drak Hyldethe. Alle Mennesker viste sig at være ærlige og retfærdige. Og *Rubin* var en Perle!

Men naar *Febris electoralis* næste Gang viser sig i Kjøbenhavn, vil ikke alene *Hiort-Lorenzen*, men alle vi, der har lidt af Feberen, hjælpes ad til at huske paa Recepten:

En Spiseskefuld hveranden Time af
Borgemester Hansens bitre Mixtur.

„Gammel Kjærlighed ruster ikke.“ Men lille Eedvards nye *„Kjærlighed“* er allerede „anløben“.

* * *

Theaternyt. Den Kritiker, som i sin Tid skrev, at en Theaterdirektør, der lod et Stykke som *„Den forvandlede Konge“* opføre, burde trakteres med raadne Æg og dito Appelsiner, siges i denne Tid at have faaet et nyt Stykke antaget til Opførelse. Titelen skal være: *„Den forvandlede Kammerherre“* eller *„Venskab er dog det Engelige“*. Det sættes i Scene af Hr. Pietro Krohn.

I Snapstinget.

Proverbe.

Personerne.

Jens Olsen } Folketingsmænd.
Ole Jensen }
Første *Bajer*.
Anden *Bajer*.
Flere *Bajere*.
En Opvarter.

Jens Olsen.

Véd du hvad Ole, det er lige godt noget Optrækkeri med de Bajere. Fem og tyve Øre for en gammel Carlsberger, det er en kold En.

Ole Jensen.

Det har du justement Ret i. Det er lige paa en Prik, hvad Busk sa'e forgangent Aar, at naar vi først havde faaet den neden om og hjem, var der sgu ikke en, der vilde gi'e en Femogtyveøre for at faa den igjen.

Jens. Jeg tror, at jeg siger til Opvarteren, naar han skal ha'e sine Penge, at jeg vil være nøjtral.

Ole. Ja, hvad gjør man ikke for Fredens Skyld?

Jens. Hvad man ikke gjør? — Læse den naturligvis.

Ole. Aa, hold dog op med dine voldgiftige Bemærkninger og sig mig heller, hvad vi skal gribe til den første April, for saa bliver vi vist arbejdsløse begge to.

Jens. Det har jeg selv tænkt svært over, for saadan at miste 6 Kroner om Dagen, det er ikke alle, der kan taale det. „Greven“, han ka' sgu sagtens; han behøver ikke at spare paa Ørene.

Ole. Véd du hvad, hvis vi gav os til at hive Politimestre ned i Sommer — —? De halvtredsindstyve tusinde Kroner var dog værd at tage med.

Jens. Nej du, jeg er bange for, at Bønderne ikke spytter i Sylteglassene en Gang til, saa det er ikke værd at kige for dybt i de Glas. Det flasker sig vist inte mere.

Ole. Men hvad mener du om, at vi nu osse lavede en Forening mod Valgtryk? Der staar jo i alle vores Blade, at Albertien har en overmaade stor Fortjeneste paa det Omraade.

Jens. Ja, han har nok Fortjeneste af Sagen; men spørg du ham, om han ogsaa har Fortjeneste paa den, saa skal du høre, han benægter det lige strax. Regeringen vilde jo ikke en Gang afskedige ham, skjønt han bad saa pænt derom den anden Dag; og hvad Udbytte skulde han vel saa have af den Skadesløsholdelse, som han inte faar? Nej saa har jeg en Ide, der inte er saa hel svovlsur endda.

Ole. Op med den!

Jens. Ser du, nu, da vi jo dog bliver arbejdsløse alligevel, la'er vi os indbyde til at holde Foredrag for Demokraterne paa Landet. Det er meget indbydende; 10 Kroner om Dagen, fri Rejse og frit Festmaaltid. Hvad siger du til det?

Ole. Jeg siger Tak, som byder! men hvad skal man egentlig snakke om?

Jens. Jah, ser du, det er nødvendigt, at vi inte gaar hinanden i Bedene, og derfor proponerer jeg, at jeg holder mig til Hypnotismen og Volapyken, saa kan du læse op af Ingemann-Petersens samlede Værker.

Ole. Det er hørt! saa slutter vi to en Alliance.

Jens. Og saa slutter vi ogsaa med en „Alliance“. Opvarter! to Bajere til!

Opvarteren.

Værs'artig! (Optrækkeri, stumt Spil).

Jens. Men hvad er det? Jeg synes, at Gjæsterne begynder at trække ind i Tinget igjen. Hvad kan der være gaaet i Stykker?

Opvarteren.

Undskyld, det er bare Hr. Folketingsmand Bajer, der lige blev færdig.

Jens. Ja, saa er det nok paa Tide, at vi ogsaa bliver færdige med vores Bajere. Singot!

(Bajerne forsvinder efterhaanden fra Skuepladsen, Personerne ligesaa. Tæppet ned.)

„Kjærlighed.“

O Kjærlighed, o frie Kjærlighed!
Den er go'.
Lur Eedevart, den Lux, han véd Besked,
Kan I tro!
Naar han i fin Lyrik og Poesi
Gi'er sig Luft,
Er ét 'vartigt Ord saa godt som ti, —
Det gi'er Duft!

Saa saare til en ny Bedrift han har
Sig bestemt,
Han Ibsens gamle Læderflasker ta'er
— Det er nemt! —
Og fjærner Etiketten med et Pust,
Sikk'et Grin, —
Men det, han hælder i, er ikke just
Munke-Vin!

Den gamle Chef paa Kjellands Skøjter gled,
Og til sidst
Han plumped' om i Eedvart's *Kjærlighed*,
Det var trist.
Thi Revl og Krat fra den Slags Folk han ta'er,
Hvor han kan:
Det er en krohnisk Svækkelse, han har,
Stakkels Mand!

Ja, Stykket gik— *Was thut die Liebe nicht?*
Det gik vidt!
Men Publikum ved Eedvart's Elskovdigt
Slumred' blidt.
Og mellem Pressens Negle Eedvart laa,
Arme Fyr,
Som et af de unævnelige smaa
Sorte Dyr!

Selv *„Gnavet“* Vennens Uheld vældig ned,
Sikken Gru!
Og Otto med sin Kotze-bue skjød
Ham itu —
Naar man i Holbergs Hus paa *„Daudi“*'gaar,
Som man si'er,
Man *„Kjærligheden“* snart at føle faar,
Saa det svier!

Moral: En Sovekammerherre kan
Ej en Gang
Ta' Tornen af for Eedevart, naar han
Gi'er Don Juan;
Vel er Krohniden Fallesen en go'
Protektion,
Men Resultatet er og bli'er — en Prostitution!

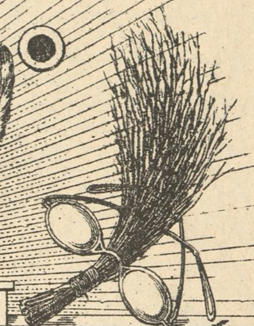
Maskeraden er sluttet.

Maskerne i Fredericiagade
Falder nu af vore Maske-Rade.

Timen er slaaet, snart er forbi
Her deres indbyrdes Maskepi.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

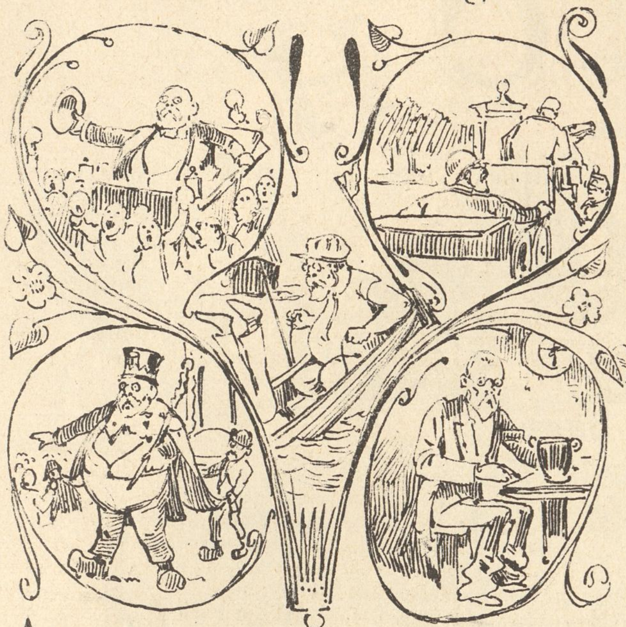

Emblemet bæres.

— Se hende, dér kommer! Hun maa da være Medlem af Sprogselskabet.
— Hvoraf tror Du det?
— Det er jo et komplet Babels-Taarn, hun har paa Hovedet.

En Bondehøvding.

Ak, denne Verden rummer mere Kval
End selv en STRIND-BERG har sig forestillet!
Hvor findes blot en enkelt Radikal,
Hvem Skæbnen ikke tidt har syndig drillet?
— Fornylig har den KORSGAARD's Principal,
Den stakkels BERG, sat ud af Klokkespillet.
Det Budskab upaatvivlelig bedrøver
Hver CHRESTEN KIMER og PER OVER-DØVER.

Endnu vi mindes kan de glade Dage,
Da BERG, født POVELSEN, var fuld af Mod;
Han havde ni og tyve Mænd tilbage
Og fandt, at den Begyndelse var god;
Men over Enden fik han Grund at klage,
Thi næste Dag de femten ham forlod,
Og ved at se den Flok, der blev paa Pletten,
Han sukked': »Aa, Gud hjælpe alle tretten!«

Et Offer, der var tungt, han maatte bringe
Og lagde brat sin Formandsværdighed
Med samt sin kjære Formandsklokke ned,
Paa hvilken liden HØGSBRO nu skal ringe.
Hvad Under, Sorgen ikke la'er sig tvinge
Ved Skuet af den Tort, som CHRESTEN led,
Men gi'er sig Luft i vemodsfulde Strofer
Om vor »bevidste Magts« ANDREAS HOFER!

Thi som hin Folkehelt iblandt Tyrolerne
Mod »Fjenden« drog han uden Rist og Ro,
De »kofteklædte« førte han mod Kjolerne
Og vandt en Pyrrhus Sejr ved Holstebro.
Og hans »Rapport« blev slugt i hver en Kro
Af Folket, som i sin Tid »Rokambolerne«;
Ved Kjøbenhavn han ikke lod sig spærre,
Men holdt sit Indtog her som Sejerherre.

Dog Lykken svandt, og slemme Skaar har faaet
Hans Heltery, der før var rent og blankt;
Ved Langelinie blev paa Flugt han slaaet,
Der gjorde ham en Skildvagt »Passet« trangt.
Til Vands det ham er ikke bedre gaaet:
Han i Slotsholms Kanal kom ikke langt,
Før ham, som dog har kjørt i BOHNS Karosse,
Man med en simpel Trosse turde trodse!

Og endelig har Fjendens Overmagt
Ham, lig den anden HOFER, kunnet fælde.
Han fangen blev og grumt i Lænker lagt,
Trods al Protest, i Blegdamsvejens Celle;
Og om hans sidste Dage kan, som sagt,
Den sanddru Rigsdagskrønike fortælle,
At ogsaa han, som Tegn paa Folkets Kvide,
Blev paa en skummel Martsdag skudt — til Side!

Bergamotten.

Et Eventyr.

Frihedstræet i Danas Have er et underligt Træ. Det bærer mange Slags Frugter, hvoraf nogle er gode at faa Forstand af, medens andre ikke udmærker sig i den Retning. Saa skete det imidlertid en Dag, at Gartnerne i Haven blev opmærksomme paa en ny Frugt paa Træet. Det var en Pære af den Slags, der kaldes Bergamotter, og de blev strax enige om, at, saa grøn den var, tegnede den dog til at voxe sig stor i Tiden.

Men Enigheden varede ikke længe. De klogeste og ældste Gartnere begyndte snart at se noget betænkelige ud. Pæren svulmede saa urimelig op og fik efterhaanden en Størrelse som et Græskar, og det var ikke rigtig naturligt, sagde de. Men de unge og sangvinske Havemænd sagde, at den var et Vidunder af en Bergamot, og foranstaltede en fin Fløjelstaburet sat lige under den, for at den, naar den en Gang var moden dertil, kunde falde lige ned paa Taburetten og komme til Ære og Værdighed.

Men Pæren vilde ikke blive moden. Alle de unge Gartnere gik Morgen og Aften og skottede til den. Rød var den, stor var den ogsaa, men falde gjorde den ikke alligevel.

Saa en Dag brød der nogle fæle, hvidlevrede Banditter ind i Haven, og de havde slet ikke Respekt for Bergamotten, men sagde, at den var en ganske almindelig Trykpære, der ikke duede til andet end kastes i Svinetruget. De unge Gartnere blev frygtelig indignerede over denne Udtalelse; men i deres Hjærter begyndte de dog at blive lidt mismodige, og en af dem, der hed Oktavius, gik endog saa vidt i Aabenhjærtighed, at han tilstod, at Bergamotten vist nok i Tidernes Løb var bleven lidt »blød«. Men de andre sagde, det gjorde ingen Ting. En Pære maatte helst være mør. Alligevel blev de enige om, at der burde gjødes om Træet for at styrke Frugten, og de kom en skjøn Dag bærende paa tre Sylteglas, helt fulde af en gul Masse. Det var noget ejendommeligt Syltetøj, men de sagde, det var den eneste Guano, der egnede sig for Frihedstræets Frugter. De havde i sin Tid brugt store Masser af den Guano for at faa J. A. Hansen til at blomstre op paany, men den Gang hjalp det rigtig nok ikke.

Imidlertid hang Bergamotten stadig i Toppen af Træet, og saa stor var Skyggen, den kastede af sig, at alt, hvad

der forsøgte at spire frem under den, visnede. Først syntes de unge Gartnere, at det var saa interessant, men i Længden blev det dog noget ensformigt. Og Pæren var stadig ikke moden. Provisoriets Storme ruskede i Træets Grene, men Bergamotten faldt ikke, den sad der, vældig og stor, mellem sine grønne Morgenblade og troede aabenbart, den var den eneste Frugt paa Træet og at hele Haven og alle dens Gartnere var til for dens Skyld.

Saa var der den lille sorte Gartnerdreng Eedvard, der længe havde ærgret sig over, at Pæren hang ham og hans Kammerater for højt. Han dristede sig endogsaa til at sige, at det i Grunden var en Pære af en temmelig simpel Sort, og at de Blaabær og Bøller, han og hans smaa Kammerater gik og samlede paa Mosernes gyngende Grund, var ganske anderledes delikate. Men det var der nu Ingen, der troede, og det kreperede den lille Gartnerdreng. Derfor gik han ogsaa i Smug og puffede til Træet for at Pæren skulde dratte ned, og en skjøn Dag hørtes der et Brag. Pladask! Der laa Pæren!

Men den var ikke falden paa Taburetten. Den var falden ved Siden af, paa den bare Jord. Og den var gruelig stødt. Det viste sig nemlig, da Gartnerne strømmede til for at undersøge den, at Oktavius havde havt Ret. Pæren var forskrækkelig »blød«. Men det var ikke det værste. Indenfor den pæne røde Skal var Bergamotten helt gjennemgnavet af Forfængelighedens Orm, og den var saa hul og overmoden, at den slet ikke duede til Menneskeføde, endnu mindre til at ligge paa Fløjlstaburet og gjøres Stads af. Saa blev den kastet paa Affaldsdyngen, og der ligger den endnu.

Men paa Frihedstræet begynder de smaa lysegrønne Spirer at skyde frem igjen, og det glæder alle de skikkelige blandt Gartnerne, selv de, der i sin Tid var mest ivrige for at faa Bergamotten lagt paa Fløjlstaburet.

En Première i National.

I Fredags kom saa endelig det, hvortil det glade Kjøbenhavn i Aarevis har glædet sig. Det, hvorefter man har længtes med sugende Higen i Hjærte og Hjærne. I lange Tider havde man hørt om Underhandlinger desangaaende. Snart løftedes man op af Haabets senestærke Vinger, snart sank man ned paa Skuffelsens knystbesatte Platfødder. I Maaneder havde man talt om intet andet. Saa var det endelig i Fredags, at det blev til Virkelighed. Da Klokken slog otte om Aftenen, tvivlede ingen længere derom: *Carl Lumbye* indtog atter Dirigentpladsen i Etablissement *National*.

Orkestrets Medlemmer havde pyntet sig i Sort og Hvidt. Sort Kjole og hvidt Slips. Hvidt Brystindlæg og sorte Benklæder. Saa sort som Kul, saa hvidt som Sne. Og alle Instrumenterne var i forhøjet Stemning, Strygeinstrumenterne var svært spændte, Messingblæserne var i fuldstændig Harmoni og havde ikke som sædvanlig et Horn i Siden paa hinanden, og Træblæserne fagottede sig til Festen. Etablissementets Direktør havde sagt: »Vi binde Dig en Tonekrans« og havde smykket Dirigentpulten med en Overflod af Blomster. Især af Violer, primo, secundo og utallige andre Varietéer i et smagfuldt Potpourri.

Der var stimlende, stuvende, vrimlende, knugende, rasende, dundrende propfuldt. Af Mennesker. I Lokalet. Paa Stole. Ved Borde. Med Glas. Og Tallerkener. Med Forfriskninger. Drikkelige. Og spiselige. Opvartere bugtede sig frem og tilbage, ind og ud. Med Levemaade. Paa Presenterbakker. I stiv Arm. Over Hovedet. Over Armen hang Lærredsservietterne, paa Bakken laa Papirsservietterne. Og Drikkepengene steg i Kurs, alt som det højtidelige Øjeblik nærmede sig. Der var forhøjet Pris paa en Stol, dobbelt Pris paa et Bord.

Saa endelig kom han. *Carl Lumbye*. En Søn af sin Fader, den gamle *Lumbye*. Med sit brede Bryst uden Fejl i Strygningen og sit huldsalige, gemytlige Smil over den kraftige Knebelsbart uden kunstig Stivelse. En bragende, knagende, masende, knasende Bifaldsstorm hilste ham, den velkjendte Broder til *Folketheatrets* komiske Støttestav, Fru *Julie Lumbye-Lange-Hansen*. Længe varede det, inden han kunde skaffe sig Ørelyd, han, den renommerede Broder til Dirigenten i *Cirkus Varieté*, den velkjendte Broder *Georg Lumbye*. Flere Gange svingede han Taktstokken, men hver Gang knaldede en Bifaldssalve løs til Ære for ham, Broderen til den fordums feterede Skuespillerinde Fru *Caroline Lumbye-Recke-Madsen*. Omsider kunde Orkestret dog tage fat under Anførsel af ham, Svogeren til *Folketheatrets* første Direktør, Kammeraad *Lange*. Og efter hvert Nummer tiljublede Publikum sit Bifald til ham, Svogeren til den yndede Skuespiller *Frederik Madsen*. Og overøste ham med Tegn paa Velvillie og Anerkjendelse, ham, Svogeren til Skuespilleren *Carl Hansen*.

Begejstringen steg i Aftenens Løb. Bifaldsregnen faldt tæt og blødende efter hvert Nummer, saa hvert andet Nummer blev til et Dakaponummer af hvert Nummer. Og da saa Champagnegaloppen knaldede løs til sidst, blev det til et Bifaldsskybrud. Med tordenlignende Bragen. Og lynildsmindende Nedslag i Bordene af Ølkrus og Stokke. Og Folk svingede med Stokkene, medens *Carl Lumbye* svingede Taktstokken. Og til sidst efter Koncertens Slutning rykkede Talerne frem. Begejstrede Talere. Henrykte Talere. Som paa Skydebanen efter en god Middag. Men uden ægte Skildpadde. Eller Champagne. Med Toddyer. Og saa med Øl. Og saa med Øl. Og saa med gamle Carlsberg Øl.

Og til sidst takkede *Carl Lumbye* dybt bevæget med en lille National Tale. En af sine egne. Hurra! Hurra! Hurra!

Snup.

Til Enkefru H.

I „Avisen“ af 2. ds.

Højst ærede Frue! De vide vil,
Hvorledes Fru Birchners Penger slaar til,
Dem hun ikke synes at spare paa?
— Ja, én Dansk om mer tidt spørge kan,
End ti af de Vise fra Østerland
Er skikkede til at svare paa.

Først maa jeg sige Dem den Besked,
At Familielivet i »Kjærlighed«
Med Danmarks kan slet ikke stemme,
Kun europæiske Forhold man ser,
Og Stykkets Handling og hver Karakter
Har kuns i Evropa hjemme.

Derfor er netop de sorte Smaa
De eneste, som kan Stykket forstaa,
Og de eneste ogsaa, der klapper
Og raaber Bravo, fordi det er
Sgu „voreses egne Vinnevær“
Og ikke blot Eedvards Attraper.

— De fatter ej Fruens Husholdningskval
Med fire Procent af en Kapital
Paa et halvhundredtusinde Kroner,
Som Huset til Livets Ophold har faaet,
Og dog er dets Leben næsten saa flot,
Som om det besad Millioner!

— Se, havde De tænkt Dem en Smule om,
Saa havde for Deres forhastede Dom
De sagtens Stykket forskaanet!
Thi husk, „Evropæerne“ er jo bekjendt
For aldrig at nøjes med fire Procent,
— Det skulde da være pr. Maaned.

Deres ærbødige
B. E.
Indfødt Evropæer.

Høg over Høg!

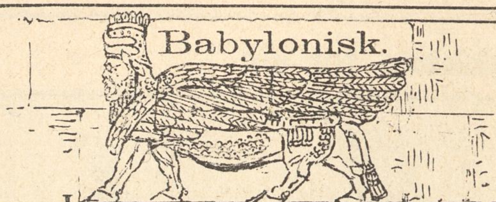
Forpagteren: Ja! Christen Larsen, det vil jeg sige Dig, paa den Maade Du driver Din Lod, bliver jeg nødt til at opsige Dig Huset og min Tjeneste til 1ste November.

Husmanden: De var da sær nok! A haar da ejsen høtt sej, te de skull' et war nær saa længh, inden æ Forpagter sjel kommer te aa spihs Skouæwler.

Faarene for sig — Bukkene for sig.

— Tør jeg spørge, om det der er Ladegaarden?
— Ja vel, gode Herre, men den Afdeling der er kun for Damer.

I de gode gamle Tider
CHRESTEN BERG var Folketinget første Mand.
Morgengnavets fire Sider
Vidned', hans Forstand gik over al Forstand;
Men efter alt, hvad man ser og hører,
Kan man ej ret Organet tro,
Saasom det Sprog, nu KORSGAARD fører,
Ligner ikke CHRESTEN BERGS i Holstebro.

Før var CHRESTEN rent forslugen
Paa Finanslovnægtelser og Visneri;
Mindst hveranden Dag i Ugen
Lynched' «*Gnavet*» BORUP og hans Politi.
Nu det paa «Lovens Grund» marscherer,
Ta'er «Provisoriet» med Ro,
Og ingen CHRESTEN proklamerer
«Talerstolens Frihed» som i Holstebro.

Fordum hed det: «Vi forhandler
Aldrig med det frihedsfjendske Kabinet,
Som saa skammelig forvandler
Til en Fraseflom vort Folks moralske Ret!
ESTRUP skal ikke gaa, men falde!»
Vidnede CHRESTEN nok saa fro; —
Nu kan blandt andet selv han kalde
Sig den faldne «Komparent» fra Holstebro.

Og til Trods for al Familie-
Tvist faar hele Venstre Ros af BERGS Avis
For dets Evne og dets Villie
Til Forhandling for med ESTRUP at forli'es.
Valgt HOLSTEBRO-BERG har Trafiken,
Naar han for Folket skal sig toe,
At la'e sin Politik i Stikken —
Li'esom sine Hjælpere fra Holstebro.

Jordskjælv.

En Dag i forrige Uge overværede *Punch* i egen høje Person en Forhandling i Folketinget.

Debatten var ganske spændende og lagde snart udelukkende Beslag paa *Punch*'s fulde Opmærksomhed.

Som Følge heraf forstod han snart saa meget af Sagen, at han kunde se, den drejede sig om, hvorvidt Løgstør-Banen skulde føres fra Viborg til Hobro, eller om det ikke var formaalstjenligere, at enten Hobro-Banen blev anlagt mellem Viborg og Løgstør, eller ogsaa at Viborg-Banen kom til at gaa fra Løgstør til Hobro. For at gjøre Sagen endnu simplere, havde Klein stillet et Ændringsforslag, der ikke var saa helt trekantet endda, nemlig, at han vilde kjøre hjem til sine oplyste Vælgere i et sammenkoblet Tog over Fuglebjerg-Skjelskør, medens Tauber havde hertil stillet et Underændringsforslag om at anlægge en Gaffelbane mellem Slagelse og Kjøbenhavn med fri Fortæring ved alle Stationer under Vejs.

Punch var ganske optagen af at følge Traaden i disse Forhandlinger, da hans Blik tilfældigvis faldt paa en af de mange Lovgivere, der ligesom Hansen-Menstrup kun holder Tale én Gang hvert fem og tyvende Aar. Det, der her fængslede *Punch*'s Øje, var Lovgiverens Hoved, som var prydet med en temmelig stor Fuldmaane, og paa Grund af denne kom *Punch* naturligvis strax til at tænke paa Rudolf Falbs Jordskjælvstheori, at, naar Maanen kommer for nær ved os, frembringer den Jordrystelser.

En kold Gysen gjennemsitrede *Punch*. Skulde virkelig Maanens Bane være ligesaa uberegnelig som Hobro-Slagelse-Viborg-Fuglebjerg-Løgstør-Næstved-Banen, og kunde den frembringe ligesaa stor en Forvirring?

Lovgiverens Maane vedblev at udøve en stadig voksende Tiltrækningskraft og syntes at komme *Punch* nærmere og nærmere; men han fik ikke Tid til at afgjøre, hvor vidt den var gjort af en Nielsen-Grøn Ost eller af en bornholmsk Ei-Dam; thi pludselig rystedes hele Huset, saavel Oversom Underhus, paa en højst paafaldende Maade.

»Der har vi Jordskjælvet?» tænkte *Punch*, og deri havde han virkelig Ret. Folketingssalens Gulv gyngede paa det voldsomste, og største Delen af Medlemmerne gik lige strax i Gyngen. Væggene begyndte at revne, og den samlede Opposition fulgte Exemplet. Medlemmerne slyngedes mod hinanden paa Grund af Jordstødene, og selv mellem Busk og Pingel kom det til heftige Sammenstød. Tingets daværende Formand blev slynget fra Formandspladsen og faldt med hele sin Vægt ned paa Hørup og døde med det Udraab: »Nu kan jeg endelig knuse denne Hørup!»

Gjennem en Revne i Loftet dumpede Landstingsmand, Højskoleforstandet Schrøder, Medlem af Midgaardsmissionen ned i Hovedet paa *Punch*, og gav ham derved et saa eftertrykkelig Knubs, at han vaagnede.

»Den nye Jordskjælvshistorie er lige godt en højst livsfarlig Opfindelse,» indrømmede *Punch*, da han lykkelig og vel var sluppen hjem. »Man har ikke en Gang Sikkerhed i sine faste Ejendomme; det er vist bedst at holde sig til de flydende!» Og saa begyndte han at destillere et nyt Kvartal.

Fra Madam Bollerups Loge.

I Lørdags tog da min kjære Kammerherre Fallesen for at sone sin sidste Kjærlighedsbrøde atter fat paa gamle Holberg, som Kommandanten næsten rent har glemt siden Jubilæet den Gang med de forhøjede og dobbelte Friser, og man havde da den Glæde at se den politiske Kandestøber igjen, og hele det danske Holbergpublikum havde da ogsaa skaffet halv fyldt Hus. Men jeg syntes nok, det var Synd for Holberg, at det hele saa meget lignede en Operaforestilling, for baade Schram og Jerndorff og Stenberg og Foss var med, og paa den Maner kan Holberg let komme til at synge paa sit sidste Vers. Foss vendte som Geert Bundtmager det laadne saadan ud, saa man sad og saa sig gal i Hovedet paa ham. Stenberg og Jerndorff talte som Advokaterne deres Sag saa daarlig, saa man kunde faa Advokatzenjammer af at høre derpaa, og selv Schram var trist og sørgmodig over, at Fattigdommen paa Skuespillere var saa stor, at en gammel Sanger som han maatte spille den store Rolle, hvorfor han mod Sædvane gik omkring og var ikke morsom og til sidst endogsaa lige ud tragisk, skjønt det jo paa en Maade var et Jubilæum for ham, da det var første Gaug i 65 Aar, at han spillede den Rolle. Og kun Fru Phister og Olaf Poulser skal have Ug med Kryds og Slange, for dem kunde man da more sig over, hvorimod Fru Eckardt morede sig

saadan over sig selv, at hun hele Tiden maatte le, hvorfor Publikum ikke kunde det, jeg mener more sig over hende. Nej, naar jeg maatte raade, skulde de vente med at give Kandestøberen, til de kunde faa den anderledes støbt om.

Bagefter havde vi saa ***Hostrups*** *„Intrigerne", som jeg syntes* ***var*** *morsommere i min Ungdom. Og det gjør mig ondt for Fallesen, men jeg tror ikke, at han ved den Forestilling hverken faar Anledning til at tænde de røde Lygter foran Theatret eller Lygterne paa Primadonnaernes Theatervogn, naar de kjører hjem.*

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Deatergonfekt

dilberedt af

Affekattermadammen.

Folkdeater. Ands Dikjeb. Naj Hr. Redagdør! En gammel Madam, sæl om hun har voren gift dre Ganger, Allesammen ehrlich och redelig, met Begravels af sine ved Deden afgoede Gemahler och maien Sorg och Bedrøfelichhed ofer vær enkelt, behøffer ei a la sai dordere poe den Moed sæl om de er a min eien gote Ven och Kollega Seferin Abrams, a han laer goe en Stik, vor jai blir fremstillt ei blot som Afferkattermadam och Direbeschkitterinne, wat jai sidder min Stoldhed och min Ehre i aldid a ha voren, och vil bli dil min Dededach, men som en garstich Gogette, der rende grassat effter en gammel giftet Mand. Nai! De har jai aldri i Ewighet gort, och jai brodesteer och gan jai so Fenger udi Gongens Fod, so senner jai han lie dork hen dil Abrams a nedlægge Ferbud och gjere Arrest i Fru Julie Hansen-Lumby-Lange. Det er wat jai gjer. Och her nu blot, wordan det goer dil. Jai weet maiet wel, jai har i sin Did, den Gang jai var giftet met Donnerwetter, som var min anden Mand men ei, som i Sticket sagt, min dredde och sidst, har gort en Reis poe Skipper Gnusgoers Jagt met den her Ands Dikjeb, en maiet rar och omgænglich lille Mand, och a Adolf Rosengilde har fordalt det i sin Bog. Men Rosengilde har git Sandhet Ehre och ei beklekset mit gote Nafn och Richte met sodanne Schkandaller som Abrams och Estergoer har nedlatet sich dil. Na hør blot, vordan! Han lar mai rend ob etter den her lil Dikjeb hos en Verschtenbinter Bingel i Andonistræd, vor jai har aldri sat mine Bener och go bagetter poe Difoliinselen och deglarer min Gjærlichhet dil den Dikjeb ganz unsjeneert i al Mennskers Bohør. Men de Værst gommer dilsist, vor Estergoer bræsendeer mai som Dørkinde och met Respegt at sie, gier mai Vermissioner bo, som jai finder gansk aldeles uanstændicht. Och jai har aldri voren Dørkinde, men aldi romersk-gadolsk, och jai vil ei vid af die Dørker, som er giftet met mange hundert Goner poe een Gang so de blir, som wat jai vild galle, enn Gonsortium eller Actiengesellskaft, wat jai finner er en dolig Inretning. Nai jai brodesteer mot Dørkinde och mot Vermissioner, och gan jai foe Gongens Fod dil a slae ned boe die Vermissioner, so gjer jai de. Stol bo det! Men man bør doch wær retfærdich Hr. Redagdør, och der er mange dailich Ding i den her Ands Dikjeb, bod i ferst Agt, vor han ler di schmo-bit Børn och dands Ballet aggerat som noer jai sæl i gammel Dacher dog Fiolin net och lod min Affekatter tanz en Menuet, som jai seer grandgifelig for mai innu. Ach ja! — och so i sist Agt, wor wi gommer boe Dirhafsbak, och den gammel Diroler rober: „Oho mine Erede" och Donnerwetter schtor och eter Bloer somm Besstai. Ach Gott ja de var som a bli jung bony! De var det. Och jai gret a var Fernajels. Men so var det Fru Julle Hansen gommer i Vermission och so hatte jai nok, och jai gommer ei mer dil Ands Dikjeb, men gommer jai der, gommer jai syrgderlich med Gongens Fod och slaer ned bo Vermissioner. Och det schkal go som Fod i Hos. De schkal det.

Lykke paa Rejsen!

Ach, wai mir, jeg er kun en schtakkels Profet!
Men som **Herman Bang** vil jeg sige
Adjøs til mit troløsche Fædra-land
Og drage til Russernes Rige.
Adjøs, du min **Hørup**, min **Eschmann** og **Per**!
Adjøs hele Oplysnings-Liga'en:
Nu ta'er jeg mig en **Helsingforce**-Tur
Og bliver forschrækkelig **rig** a 'en.

Ach, min **Albertine**, du dailige Mø,
Du Duft af mit inderschte Væsen,
Nu staar du i Schkamme-Krohgen forladt,
Mens **jeg** rejser bort efter Næsen!
Og du, lille **Eedvart**, min digterschke Bro'er, —
Ach, jeg maa forkynde med Sorg Jer,
At endt er nu vorensches »Kjærlighed«
Og schmaa litterære Ge-Orgier!

Mit Franske vel sagtens er kun Zola la,
Men schnart de paa Røsten mig kjender:
Jeg hilser dem fra »Nihilisternes Bro'er«
Og andre politischke Venner;
Min Tale skal flyde saa tyndt og saa fint
I Peterschborg's fineste City,
At Tilskuerskarerne Lütkende staar
Og finder mig schvært mosko-vittig!

Derovre, hvor voresches Folk deres Mad
I sckikkeligt Selskab kan spise,
Hvor schletsingen Spor af en **Nissen** de har,
Jeg ret min Belæschthed skal vise;
Thi Forskjellen paa Dynamit og dit
Er Børne-Værk kuns og uskyldig
Spas og hver frischindet Moskovit
Czar-revnende ligegyldig.

De Slaver derovre med Fynd og Klem
Jeg kaschter en Brandes i Næsen;
Jeg taler om Zola, om **Bing** og om Berg,
For jeg er schgu sletsikke kræsen!
Jeg er saa ufattelig aandrig en Mand,
Og det bli'er en Glæde at se, — hva'? —
Naar Russcherne mylre paa Nevski-Prospekt
Og raaber beundrende: »**Ne-'va'?**«

Ach, jeg var en Gang en navnkundig Mand!
Men wai mir! — Berømmelsens Dage
Svandt hen som en Røg, og jeg arme Profet
Har nu kuns en Polak tilbage!
Og naar jeg paany vender Næsen hjem,
Hvad nytter saa Sejerspalmen?
Jeg véd det saa godt, — jeg kommer dog kun
Fra **Dyna'en** hjem i Halmen!!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Intrigerne.
(I ny Indstudering.)

Punch *pinxit* 1878.

Punch *delineavit* 1887.

Kor: »Skolemester blev Kodille!
Han er vant dertil.«

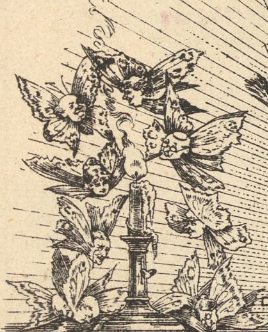

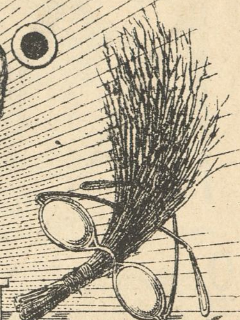
udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr. 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 15. Torsdagen den 14. April. 1887

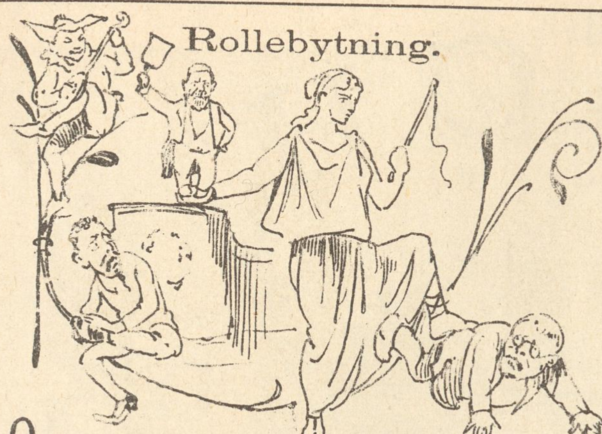

Hos „Dentisten".

— Naa, De er ogsaa kommen herop, Fru Jensen?
— Ja, hans Tænder skal jo være saa udmærkede; de har nok faaet næsten hundrede Medailler. Mon man kan faa dem at se?
— Nej, de er nok ligesaa forlorne som Tænderne.

Rollebytning.

O NEMESIS, som fra de glade Guder
Til Jorden drog med Tømme, Pisk og Sværd
Og gjorde der en voldsom Mængde Knuder!

Du myred' BONAPARTE og hans Hær,
Du spændte Ben for stakkels HERMAN TRIER
Og traadte EEDVARDS Vers paa deres Tær!

Til dig mit rørte Strængespil jeg vier
Formedelst, hvad du nys bedrevet har,
Hvorom den rappe FAMA langtfra tier:

Hr. BERG, hvem du paa Hænder længe bar
Som Folkehøvding, en forbandet Fløjte
Du nylig med de samme Hænder skar!

Du styrted' ham fra »Enhedsmærkets« Højde
Ned i de Meniges utalte Gros!
— Tvi vorde dig, du hjærteløse Tøjte!

Men Pladsen, som den væltede Kolos
Beklædte, har du liden HØGSBRO skjænket,
Hvorved al Massevirkning bydes Trods.

Den HØGSBRO, som en Gang af BERG blev krænket
Saa følelig, at BOJSEN selv blev rørt,
Har du paa CHRESTENS Formandssæde bænket.

Det var den Gang, da Venstre sidst blev mørt
Og gik itu, at HØGSBRO uafvidende
Blev ved din Haand til Fald og Modgang ført.

Ved CHRESTENS Magtsprog som uskyldig lidende
Han sjoflet blev, hvad læses kan paa Prent
I HØGSBROS salig »*danske Folketidende*«.

Ret som han var Borgmester, blev han spændt
Paa Ho'det ned fra Statsrevisor-Pladsen
Og fra den Løn, der var saa vel fortjent!

Det volded' ham et aarligt Tab i Kassen,
At fir' og tyve Hundred Kroner, *plus*
Kontorholdstillæg, Brændselshjælp — og Gassen!!

Alt det blev ham berøvet paa en Studs
Og tildelt HØRUP af Kong CHRESTENS Naade;
BERG havde den Gang ham til *Famulus*.

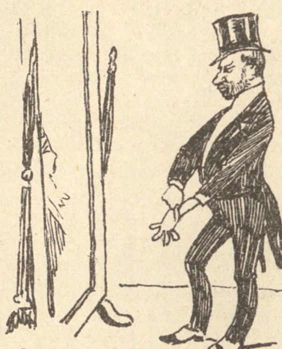
Den Gang var HØGSBROS Øjne ganske vaade;
Men nu er BERG besørget »*werfet*« ned
Af NEMESIS omtrent paa samme Maade,

Og HØGSBRO, som i hine Dage bed
I CHRESTENS Æbler og befandt dem sure,
Afløser blev for Hans Gefærlighed.

— CHRISTOFFER KRABBE maatte la'e sig fure,
Derefter Raden kom til Bogø-Drotten,
Og nu vil NEMESIS paa HØGSBRO lure,

Saa snart hun bliver galen i Kalotten.

Adam Homo Novus.

Han vilde helst være Minister. Eller Amtmand. Eller Klasselotterikollektør. Det fortalte han sine Lolliker dernede i Nykjøbing. Men han er ikke egentlig misundelig. «De Andre» er i Grunden lige saa gode, og han kan godt vente. Tidligere hed det: «Skrab Hørup, og Du vil finde Sanskulotten, Nihilisten.» Det sagde Th. Nielsen en Gang — den Gang han var den vantro Thomas overfor Hørup. Og Hørup troede det ogsaa om sig selv. Det var hans røde Skjæg, det lille maliciøse Træk om Mundvigen, der gav ham dette Hørup-Havragale Selvsyn. For Hørups nye Vej er jævn og banet. Den er bred og «bekvem» og brolagt med «gode Forsætter». Derfor ser enhver nu ogsaa, hvor den fører hen. Thi *au fond* er han lige saa skikkelig som «Revolutionsfaaret», som han har gjort saa lystigt Grin med. Han er indvendig lige saa hvid som Bergs Blemdam-blegede Kalvekrøs. Han er et skikkeligt Skind og kunde derfor godt kalde sig Skindeben-theim, naar han bliver Minister. Eller Amtmand. Eller Klasselotterikollektør. Han er nu den pæne Mand. Ingen bare Ben mere. — Bar Buxer og krumme Rygge. Bar Forsonlighed og Forstaaelse, forstaar sig. Ingen frygisk Hue, men høj Cylinder og stive Flipper. Saa bliver man Minister. Eller Amtmand. Eller Klasselotterikollektør, forstaar sig. Hørup er nu den «gode Forstaaelses» Ridder. Han er kjed af «Bagtalelsens Skole» og er flyttet fra Klammerivej til Fredens Oljemølle. Han foretrækker «Kammeraterne». Skade, at den Mand ikke har taget Kammeratexamen! Trofast Samarbejde er nu hans Valgsprog. Dog helst i Grupper. Det er det «bekvemmeste». Hr. Hørup er *le chevalier de l'entente cordiale*; han er Venstres Hjærteknuser, hans Vaaben er ikke længer den døde Torsk, men et Hjærte — og en Nøgle. For han vilde ogsaa gjerne være Kammerherre. Helst Minister. Ogsaa Amtmand. Til Nød Klasselotterikollektør. Han lukker alle Kamre op. Han er Danmarks Hjærtekammertyv. Som

Politiker er han nu en *chevalier sans re-Prosch* — om han ogsaa er *sans peur*, kan Livjæger Prosch vist nok give Besked om.

Tale i den liberale Kulsvierforening

Dagen efter
Herups Gravtale i *Nykjøbing p. F.*
af *Cajus* p. t. Hundested.

— — Det er en bedrøvelig Anledning, i hvilken vi i Dag har samlet os; vi er nemlig samlede for at samle gloende Kul paa Hovedet af den største Journalist, Norden har frembragt, — Ernst Bojesens »*Norden*« iberegnet.

Der er skrevet meget om Herup; mange Domme er fældede saavel over ham som over hans »*Brevkasse*«, men endnu mangler der flere væsentlige Dokumenter fra det mest omtvistede Punkt af hans Liv i *Politikens* Tjeneste. Formodentlig er de brændt tillige med Protokollerne.

Jeg kan i alt Fald ikke give den højeste Oplysning herom. Jeg skal blot fremdrage et Par Indtryk af mere personlig Natur fra de Aar, jeg sad ved Siden af Herup i Integaden. — Det var en Dag, jeg havde skrevet en lille uskyldig Spøg og ladet den sætte ganske fordringsløst med Organets mindste Skrift. Men Herup havde dog læst den, uagtet der var saa meget, han aldrig fik læst i det Blad. Da jeg kom op paa Kontoret, sagde han til mig med sit mest politiske Ansigt: »Den har De skrevet; men ikke mine Ord igjen! Den Spøg er god! Den er oven over det hele!« —

Oven over det hele, oven over meget smaat og meget Vrøvl, det er det første Indtryk, man faar af Titelen paa *Politiken*. Men det andet Indtryk er ligesom dette, og intet Steds i Verden har jeg øjnet mindre Forskjel, end her, paa de foregaaende Indtryk og de efterfølgende.

I Høruphav gives der Fiske, som ligger rolig og urokkelig paa Havsens Bund — døde Torsk f. Ex. — og der er andre Fisk, som jævnlig maa op til Overfladen og stikke Hovedet op af Vandet — for at aande. Herup hørte til de sidste. Han var i det hele taget en løjerlig Fisk, der nok holdt af at bruge sine Lunger, selv naar de andre Fisk i Rusen vare forgjællede til op over Ørerne.

Herup var liberal; men han havde ikke denne gyselige Selvsikkerhed, der er Midtpunktet i al National-Liberalisme. Derfor forsmaaede han ikke at lade sig følge hjem af andre liberale Samfunds-Lemmer, naar Tiderne var bevægede og Farerne truede. Klassehovmod led han ikke af. Studenter, der var faldne igjennem af Mangel paa tilstrækkelige Kundskaber, blev aldrig vragede som Medarbejdere. Men han var oven over det hele. Han var trofast mod sin Ungdoms Overbevisning. En Gang stillede han sig som Højremand herude, og skjønt det bornerte Parti vragede ham, har han dog aldrig ganske ophørt med at virke for Højresagen ved efter Evne at gjøre Venstre-Politiken saa umulig, som han formaar. Og den Opgave lykkes vel ogsaa snart for ham.

Han var Modstander af al Militarisme. Vi husker jo godt, at da han selv skulde i »Kongens Tøj«, mødte han med hele to Stillingsmænd, fordi den første blev kasseret, skjønt han ikke ligefrem var nogen Straamand. At det ikke var af Mangel paa Mandsmod, han holdt sig borte fra alt Militærvæsen, kan ses af de Strimer, han tildelte vore Officerer fra Dybbøl og Als paa deres Rygstykker.

»De fik nok af det og vilde ikke slaas mere«.

Lad os derfor glæde os over, at der endnu gror saadanne Træer i vore Skove. Selv om de ikke er de fejreste i Skoven, og selv om der ogsaa er noget svedent hist og her af Protokolbranden, er de dog endnu et brugbart Emne for Kulsvierhaandteringen.

Det er nu vores Kulsviertro.

Paaske-Kaal.

Motto: Kaal vip'en, Kaal vappen.

Den bedske, provisoriske Skaal
Blev tømt, før Paasken begyndte,
Og atter hjem for at plante Kaal
De travle Bønder sig skyndte.
Der blev gjort Kaal paa al deres Flid,
Men i den herlige Paasketid
Man ta'er det ikke saa nøje
Med ni Slags Kaal at fordøje!

Mens langsomt Rigsdagssessionen gled,
Og Love faldt efter Noder,
Har med sædvanlig Kaalsindighed
Vi slugt adskillige Ho'eder.
De flittig lagde sig selv i Blød,
Og spurgte man dem, hvad det betød
Og hvad de vilde bestille,
Saa svared' de: Hakke Persille!

Spids-Kaalen var den fornemste, thi
Han var, efter hvad man si'er,
Groet op i et greveligt Driveri
Blandt Krydder- og Spidserier.
Hin Ledre altid saa vel tilfreds
Gav Højremændene Spids paa Spids,
Men derfor han ogsaa tridser
Omkring mellem Tingets Spidser!

Saføj-Kaalen (kaldet Hr. Hørup) vil
Nu immer have sin Villie.
Hans Aflægger, Eedevard, hører til
Selv-Rosenkaalens Familie.
Den arme Doktor har mærket, at naar
Man ej prikles ud i Tide, saa faar
Af Kjærlighed kun sit Læs man
Med Grøn-Kaalen Gustav Esmann.

Men ogsaa den skinnende Rød-Kaal laa
Imellem de andre Ho'eder;
Med Kommen og med lidt Eddike paa
Den hører til Livets Goder.
Og Skrædderen stadig er eddikesur,
Fordi hans Venner bag Tingets Mur,
Begrundet paa Vælgerdommen
Nok ej havde ventet hans Kommen.

Det værdige Hvidkaals-Hoved, som hist
Paa Baagø er Hjemmefødning,
Stod længe i Blomst, men fik nok tilsidst
For rigelig Langhalms-Gjødning.
Octavius, klædt i sit Høj'sterets-Skrud,
Gik hen og hulede Ho'edet ud; —
Saa blev han en stum Komparse
Og Resultatet kun — — Farce!

I Herrens Vingaard.

(Visitats.)

Præsten: Men, min kjære Ven! Du er den ældste og største i Skolen og kan ikke svare paa et eneste Spørgsmaal. Du maa jo ikke have bestilt det aller ringeste hele Sommeren.

Drengen: Jov Herr Pastor, je har luget alle Degnens Gulerødder og røgtet Kvajet hver Dav je har væt her, saa je har vist gort nok for min Part.

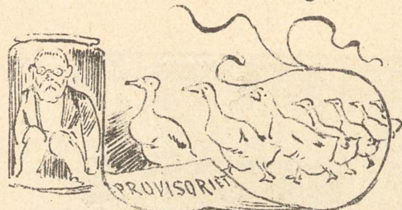
Efter Assembleen.

— Naa, du va' nok paa Bal i Nat! Hva' Tid kom du hjem?
— Vi blev heldt ud Kl. 3.

Ud af Morgengnavposen.

(Frit efter Erik Bøgh)

Hele Verden kalder
Venstres Vandgang højst fatal;
Uh, trods alt Rabalder,
Blev den grulig gal!
Riffelsjov og Visneri
Er totalt forbi.
Selv Diæt beskaaret
Er ej mer for «Folkets» Mænd.
— Dog til Efteraaret
Gaar den godt igjen!

Kan der tænkes værre
End, at «Folket» ikke mer
Chresten Linchenberre
Som sin Formand ser?
Hvad monstro Evropa vil
Sige dog dertil?
Knap nok man forstaar 'et
I Amerika saagar;
— Men til Efteraaret
Han Revanche ta'er!

Vi til Valg i Vinter
Med Erobringsplaner gik.
Valgt trods Højres Finter
Skrædderen vi fik;
Lig hans «Kjønsdrift» ingen maa
Kunne ham modstaa.
Lykken dog os daared';
Højre slog de andre ni.
— Men til Efteraaret
Er den Sorg forbi.

Venstre fik ej kværket
Estrups Provisorium
Og har «Enhedsmærket»
Nægtet Hjærterum;
Nu han kun har nok af Plads
I sit — Sylteglas.
«Folket» sig i Haaret
Rive maa med Ak og Ve!
— Men til Efteraaret
Skal vi bare se!

Da, trods Eedvards Grinen,
Skal «Taktiken» bære Frugt,
Selv om Slotsruinen
Bli'er til Slaasplads brugt!
«Provisoriet» vi vel
Nok faar traadt ihjel!
Til en Tid kun gaar 'et;
Sen er Døden, som det faar!
— Vent til Efteraaret
Eller — næste Aar!

Dødvande.

Stormen har lagt sig. Ikke det ringeste politiske Vindpust rører sig. Ministrene sidder som brave Fiskermænd, hver i sin Baad og trækker den provisoriske Finanslovs Bundgarn, i hvis Masker Bevillingernes Kroner skinner som Sildeskjæl i Foraarssolen. Søens Overflade ruller i lange, blanke Dønninger, og alle de politiske Sejlere ligger og slingrer dovent i den, medens de tørrer deres slappe Sejl. Paa *Chresten Bergs* Pæreskude er Admiralflaget strøget, og Gallionsfiguren, den gamle Holger Danske, ser gnaven ud. Han har nemlig ved det sidste Sammenstød faaet nok en Bule i sin aabne Pande. Om Bord er Humøret ogsaa kun sløjt. Koksmaten *Korsgaard* har rigtig nok faaet indført i Journalen, at de »Danske«, som sædvanlig, har lavet Plukfisk ikke blot af »Højre«, men ogsaa af »Evropæerne«, for, naar man har gaaet i Navigationsskole hos Berg, skulde man ogsaa nødig være forlegen for at lave en Skipperhistorie med dobbelt Væge.

Tæt ved Siden af ligger den store Mudderpram fra »*Integade*«. For et Par Maaneder siden havde den bestandig Dampen oppe, skiftevis gik Spandene ned i Dybet og kom op, pladderfulde af Skandalernes lækre, fede, sorte Dynd, det der er saa udmærket til at fabrikere journalistisk Kunstsmør af, saa det var intet Under, at Bladet gik i Abonnenterne som Smørrebrød — Velbekomme! Men Fyrbøderen, *Herman Bing*, har varskoet, at der maatte spares paa Kullene, det er ikke hver Dag, man kan fyre op med Protokoller og Honorarbøger. Nu ligger Prammen og driver i Dødvandet. Jungmanden *Per Anden* har Landlov, og Næstkommanderende, den lille raske Gut *Eedvard* sidder ude i Forstavnen og spiller paa Harmonika og synger drøvelig om sin ulykkelige »Kjærlighed«. Men bagude sidder Chefen *Viggo Bentheim*. Han synger ikke, for han har Halspine Han har faaet et Fiskeben paa tvers i Halsen. Det er af »den døde Torsk«s Gatfinne. Og det kriller og stikker den ulykkelige Mand saadan, at han slet ikke kan tale om andet. Lad os hellere gaa om Bord paa den lille Skude, der ligger i Nærheden.

Det er *Høgbros* nye Admiralskib. Kommandostanderen er hejst, men der er slet ikke endnu gjort klart Skib. Sagen er, at den nybagte Admiral er ganske raadvild. Han véd ikke, hvad han skal gjøre med Formandens Formandsmøbler. De er ham altfor store. Han har ligget en eneste Nat i Thronsengen, og den Nat glemmer han aldrig. Det forekom ham, han var som en lille Pille, der laa ganske alene i en stor Pilleæske og rullede helt fortabt omkring. Nu véd han ikke, om han tør lade den gjøre kortere, for sæt han ikke blev ved at være Formand, men f. Ex. fik *Leth* til Eftermand, kunde han jo ikke ligge i Høgsbros Seng, medmindre han slog Knude paa sig selv! Bare Vinden vilde springe op, saa vidste han da, fra hvad Kant den blæste, men der er ikke en Hatfuld Vind, ikke en Gang en Kalotfuld. *Høgsbro* gaar mismodig hen og stirrer ud over Rælingen.

Der ude ligger *Kleins* Fartøj. Det har intet Flag tonet, i alt Fald ikke noget rent Flag, og det ligger og duver, som om vidste det endnu ikke ret, hvor hen Kursen skulde gaa.

Ovre paa *Holsteins* Skib er der ogsaa saa underlig tyst og stille. Og omkring paa det døde Vand driver allehaande Vragstumper og Gjenstande.

Hist skvulper *Wederkinchs* Doktorhat, gjennemtrukken af Brakvand, op og ned. Hvor er nu den Trekant, som den dækkede? Og der flyder et Par løse Skruer, det er Stumper af *Triers* Talemaskine. En Støvle, hvoraf der stikker en ikke ganske ren Halmvisk, bringer Tanken hen paa *Hørdum*, og en Kasse spanske Sydfrugter, der er ganske bedærvede, minder den tankefulde *Høgsbro* om, at der er en *Hage* ved al jordisk Lykke.

Ovre fra det sorte, sørøverlignende Skib, hvor den røde Klud er sat »i Sjov« for at vidne om, at der er Nød paa Færde, slider *Skrædder Holms* Mandskab af alle Kræfter for at holde Skuden oven Vande. Der er kun 30 Tommer Ræling over Havfladen og endda staar Vandet uophørlig ud af Spygatterne. *Hjort-Lorentzen* paastod endogsaa, at det kun flød paa »Lasten« og burde kondemneres, men saa sort Plimsolleren end er, er den dog endnu ingen Dødssejler. Saa længe de Folk kan holde ud at pumpe, og saa længe Arbejderne vil lade deres Lommer pumpe, holder det vel, men en skjøn Dag gaar den alligevel til Bunds som en Møllesten. Og Admiral *Høgsbro* stryger bekymret Kalotten

fra Panden og sætter Kiggerten for Øjet, om der dog ikke skulde vise sig et eller andet. Jo, se der!

En Røgsøjle! Den kommer nærmere! En lille Damper, hvis Skrue pisker det døde Vand op i blinkende hvidt Skum, der sprudler og fosser i en lang Kjølvandsstribe, stryger lige forbi Admiralskibet, og i det samme lader den Dampfløjten lyde og kipper med Dannebrog. Saa farer den forbi i susende Fart.

»Hvad var det for en Skude?« spørger *Høgsbro* sin Næstkommanderende *Bojsen*, der staar ved Siden af ham.

»Det var *Punch*, Hr. Admiral!« svarer han, idet han tager til Huen. Og Admiralen gaar ned i Kahytten, mens han ærgerlig brummer Noget om at »splitte«, »gale«, »kjølhale« og »hænge under Raanokken«.

Men *Punch* damper lystig videre. For ham er der aldrig »Dødvande«.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, jeg vil lige ud strax tilstaa, at det er et meget ubehageligt Ærinde, jeg er kommen herop i, nemlig De husker jo nok for ti Aar siden, da vi flyttede fra Vesterbro til Larslej og havde faaet saa kneben Plads for vore Møbler, at jeg bad Dem, om De ikke vilde være saa sød at tage vores gamle Sjeffonjære og lade den staa i Deres Sovekammer og sidde salig Schrøders Servante, som dog stod og gjorde ingen Verdens Nytte, op paa Pulterkammeret, og Gud, jeg véd nok, De den Gang var meget sjokeret ved at skulle have den Smule Ulejlighed, men siden sagde De selv, at De dog var glad ved Møblet, fordi De kunde have saa meget af Deres Lintøj i det. Og nu maa jeg bede Dem lade os faa det igjen, ikke fordi det er til nogen Nytte for os, men De véd selv al den Staahej, der i denne Tid har været om Møbellaan, og det havde jeg aldrig tænkt var saa slem en Ting at laane Dem det gamle Møbel, men forleden kom Sørensen hjem og fortalte, han havde været med at ægsklysere en Møbellaaner fra Traverbanen, som jeg nu ikke synes var saa stor en Straf, for Gud søde Fru Schrøder, hvem tænker paa at trave i denne Foraarsluft, hvor det er Alt det, man kan slæbe sine trætte Lemmer af Sted, men bag efter læste jeg i Aviserne, at Møbellaaneren ogsaa var bleven ægsklyseret af Himmerige og det syntes jeg rigtig nok var meget haardt, og jeg laa den halve Nat og spekulerede paa, om Manden var Katholik og sat i Band eller Interdigt af Paven, saadan som vi læste om i Ingemanns Romaner, men Fritz Grønbæk beroligede mig jo og fortalte, at det bare var en Café Manden var bleven vist ud af, men Gud søde Fru Schrøder, det vilde jo alligevel være flovt, om Sørensen og jeg skulde blive udelukkede af godt Selskab bare for et Møbellaans Skyld, saa De maa endelig i Morgen den Dag sørge for, at den bliver bragt hen til os, og De kan vist faa et Bybud med en Trillebør til at besørge det Hele, for nu er vi jo ude af den stille Uge, Gud ske Lov havde jeg nær sagt, hvis det ikke var ugudeligt, men den er rigtig nok til en frygtelig Sjæne for en Husmoder, der har glemt at forsyne sig med Sukker i rette Tid, og Sørensen har jo nok Sukker i Butikken, vi kan faa af, men søde Fru Schrøder det kan De da nok tænke, at jeg bruger ikke af Sørensens Dæmmerarra, som slet ikke søder, naar jeg kan undgaa det, men kjøber hellere i Sukkerhus. Og for os Damer kan den stille Uge jo for Resten endda gaa an, fordi vi er vante til at sidde stilfærdig og passe os selv og vores Hækletøj, men for Sørensen er det den rene Ruin for De véd jo nok søde Fru Schrøder, hvadfor en Enersji og Virkelyst der er i Sørensen, og naar han nu sidder alle de Helligdage og ikke tør lukke Butikken op og ikke kan komme i Theater eller Varieteterne, som dog er en aandelig Opfriskelse, saa henfalder han i Grublerier og gaar og grubliserer paa Gaden til langt ud paa Natten og naar han kommer hjem, er han saa forvirret i Hovedet af bar Tænken og Spekuleren, stakkels Mand, at han formelig taler vildt og neppe véd af sig selv, som forleden Aften, da han paastod, at hans Tandbørste var et Stykke Svinekarbonade og gav sig til at gnave i Børsterne og skjældte mig ud fordi han sagde, Sværet ikke var rigtig gjennemstegt, og i tidligere Aar er det gaaet Fritz Grønbæk lige saadan, men i Aar sad han hjemme paa sit Værelse og regnede og regnede, om det kunde betale sig for ham at melde sig som Direktør for Kasino. Og saa havde han jo tænkt, det skulde blive en Familiescene, ligesom Dagmartheatrets i Bruns Tid, og Petersen-Jespersen og Fritz selv skulde forestille Frederik og Nordal, og Petrine skulde have Gøises Roller, og lille Ambrosius og Nora-Dora o. s. v. skulde være Theaterbørnene, der kommer ud af Sneboldte og er Nisser og saadan Noget. Men da Regnestykket netop var gaaet saa udmærket op, at der blev en Benefice til overs, som slet Ingen skulde have, fik vi at vide, at Hunderup havde faaet det Ben, og det var os alle en voldsom Krævekør kan De nok tænke, søde Fru Schrøder for kan De tænke Dem Noget yndigere end at have et Privattheater ganske for sig selv, og De skulde ved Gud have faaet en Fribillet til at gaa paa de Dage, der ikke var udsolgt, det var allerede afgjort, og De behøver ikke at takke, for Gud vi kunde da ikke være andet bekjendt, og saa er De vel nok saa sød at sende os Sjeffonjæren helst i Morgen med Bybud og Trillebør, og Sørensen vil gjerne betale det Halve, og nu Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Kasinos Direktion synger.

(Ualmindelig frit efter »Barn i Kirke«.)

O, hør vor Klage, Hr. Lindemann!
Hr. Hunderup!
Hr. Lindemann!

En Direktør vi ej finde kan,
Har Lyst I ej det at være?
Vil med Kasino I binde an,
Det hele gaa saa gelinde kan,
Kasino ellers kun svinde kan,
Naar I ej tager Affære.

O, kom til Hjælp os, Hr. Lindemann!
Og Hunderup!
Og Lindemann!

Herude Silke I spinde kan,
Ifald I bare forstaar 'et.
Vor Kapital vi ej finde kan,
For »*Stormen*« den slog slet inte an,
Som »*Askepot*« vi kun svinde kan,
Foruden Jer aldrig gaar 'et.

Vi er saa fattig, Hr. Lindemann!
Hr. Hunderup!
Hr. Lindemann!

Vi selv os schytte slet inte kan,
I ud af det os nok vikler.
Mer Rasmussen ingensinde kan,
Os Frøken Brock mer ej vinde kan,
Selv Peter Nansen ej finde Anklang kan for Lovsangs-Artikler.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Knæsat.

Frit efter Edelfelt.

Lille HØGSBRO, vil du ride Ranke?
Nu er du vor egen rare Dreng,
Som har Formandspladsen i vor Tanke,
Du skal nok faa Uhr og Himmelseng!

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr. 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 16. Torsdagen den 21. April. 1887.

— Men, Stine! hvorfor har Du dog lukket alle Vinduerne op?
— Jo, for Herren sagde, her var saadan «en Asmus paa Fær'e».

Det næste Ministerium.

Hvis man kan tro, hvad Venstrepressen melder,
— Og hvorfor ikke? — saasom den jo véd
Om Alt i Verden grumme god Besked! —
Man Kabinettet ESTRUPS Dage tæller;
Oppositionen faar »iligeveller«
Fra Taburetterne det styrtet ned,
Og med det første til vor Friheds Gammen
Det ta'er sit gode Tøj og pakker sammen!

I lange Tider ESTRUP som en Klippe
Trods »Visnepolitik« urokket stod,
Af Skattenægten lod han 'ej sig vippe,
Og »Riffelringen« røved ej hans Mod,
Selv Attentatet paa hans Liv og Blod
Fik ikke ham til Statens Ror at slippe;
Men nu, da Venstre ta'er ham med det gode,
Er aabenbart hans hele Magt marode.

Thi hvad forslaar det ganske Højres Kræfter
Mod Ledregrevens nyeste «Taktik»,
Der en »loyal Forhandling« lavet fik —
Hvor Venstre som den klogeste — gav efter?
Man heraf ser, i Kraft af al Logik,
At Nederlaget sig til Højre hefter,
Og, for at ESTRUP ikke fler skal lide
Af den Slags, er det bedst, han gaar i Tide.

Men hvem skal saa paa Vælgerfolkets Vegne
»Selvstyret« ta'e, naar Changementet sker?
— For Øjeblikket kan man ikke regne
Paa den usaligste af fordums Degne,
Da han er intet »Enhedsmærke« mer,
Og hvordan »Greven« sig endogsaa ter,
Har han des værre altid været hørende
Til dem, der har for meget haft bag Ørene.

Fraktionen KLEIN er ikke syv Mand høj,
Og HØRUP skal nok heller ikke prale
Med overvættes mange Radikale.
Endogsaa HOGSBROS Udsigt er lidt sløj,
Ja selv den fredelige FREDE BOJ-
SEN er der ingen, der tør anbefale.
I Mindretal adskilles Flertals-Klumpen,
For hver en Fører »Skæbningen« er lumpen.

— Dog er der En, man ikk bort skal støde:
CARELIUS, der skrev en Dag som saa:
At »ver en Bunneman mæ Kraft ska møde«
Og vælge ham for ESTRUP »nør« at faa.
Trekantet gik det ham, endskjønt udøde-
lig blev den »høje Hat«, han havde paa.
— Som »Enhedsmærke« kunde han nu gavne
Og med trekantet Hat i Højhed havne!

Det gjør vi Allesammen.

Ingen kan læse »*Morgenbladet*«, uden at lægge Mærke til, hvorledesch de mere fremschkudte Medarbejdere, ligeschom kjører i Ring med hinanden og med Abonnenterne. Otto Borchschenius roser gamle Hoschtrup og N. J. Larschen roser Otto Borchscheniusch, Assel Henresches roser sig schelv og kun Redaktør Secher er der Ingen, som gider rose. Hehe! Men Gud bevaresch, det schker med Forschigtighed. Man vil jo dog nødig, at Drachmann schulde have Lov til at schige, at det var »en Art gjenschidig Asschurangsche«. Derfor gjør vi det fint, og naar Noget schkal gjøres extrafint, kjender jeg Manden. Han hedder hverken Assel eller Sganarel, naj, han har plukket saj et nyt Figenblad. Nu hedder han Kaspar Røghat. Hehe!

Apropoesch Drachmann! Han er bleven Ridder. Vel bekomme! Enhver har schit Korsch, og vi har endogschaa en hel Korschgaard, schaa jeg er ikke mischundelig, schkøndt Ingen endnu har tænkt paa at gjøre mig til Ridder. Og hvorfor ikke? Molbech, som jeg selv har været med til at pifte af, giver de Korsch, og Richardt og Goldschmidt, men Otto Borchscheniusch, schom dog er egentlig den, baade Goldschmidt og *Korscharen* schkylder deresesch uvischnelige Ry, og uden hvem de begge to, baade *Korscharen* og Goldschmidt, vilde have været en Bunke gammelt Makkelatur, faar ikke saa majet som en Medaille *pro litterisch et artibusch*. Det er, hvad Goldschmidt kalder *Nemesisch*. Hehe!

Man maa ikke mischforschtaa mig. Jeg véd godt, at om ti-femten-tyve Aar bliver ogschaa *vi* Riddere og Professere og Etatschrødder. Schulde vi kimsche af det? Naj min Tro, om vi gjør. Naar Etatschraad, Ridder af Dannebroge *p. p.* Assel Henresches om tyve Aar trykker Konferentschraad Schandorph, om hvem man schtadig ikke véd, naar og hvor han er fedt og hvad hansches oprindelige Navn er, sin Haand, og daschker Professer Borchscheniusch paa sin Mave, schaa har vi bare gjort, hvad de Alleschammen gjør, taget Profiten, da den kom. Hehe!

Apropoesch Erik Bøgh. Nu har de schluppen ham ind paa den kongelige Theater, ham, Repræschentanten for Sekundtheateret og *Folkses Avisches* Kjælderetasche. Er det ikke, schom jeg schier? Schaadan ender vi Alleschammen. I schin Tid blev den maarschomme, syperbe Kritiker Assel Henresches verfet ud af ferschte Parkets Fripladscher af Kultuschminister Schaveniusch. Men Tiderne schkifter. Naar Schamtiden endnu i en halv Snes Aar har læscht hansches uforlignelig maarschomme Artikler og Feuilletoner, schaa vaagner Assel en Morgenschtund op i schin lille Scheng og opdager, at han er berømt. Og Theaterchefen schtaar ude i Entreen og ber ham schaa bønlig fordanschke »*schom man schaaer*« — om igjen til det Kongelige, og han blier Censchor og faar Korsch.

For det gjør vi Allesammen.

Men jeg kan godt lide Assel Henresches, fordi han endnu er schaa dreven en Schatirikus, at han med et Schmil kan tage den sidste af de Schkanser, Schamfundet i sin Tid rejschte imod ham og ironischk — med den ham medfedte fine Ironi — schkrive: »Det gjør de Allesammen! Schaadan er vi Alleschammen. Schaadan ender vi Allesammen!« Hehe!

Knasper Løghat.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Dette skriver jai i Gymmenastigtimen, som jai har skulget mai fra, hva vi kan daili i dene Tid, fordig vores Gymmenastiglerer KrisraadStrambox har annet a tænge paa nemmeli a skræve i Avisserne om Gymmenastiggen, som jai tror kædder alle Mennesker volsomt, men morrer Krisraadden sel myrderlit! Men Aron Jakobsen og jai har blannet Blod paa, vi vel foragde Gymmenastiggen, fordig den uddaner igge Aannen og Indteligensen, men barre di leiemlie Dele, va der kan værre maiet dailit for Akkrebatter, Badutsprengere og Meletarister men engen Betydning har for en Drœng me høiere Indterædser. Og jai er begønt a uddane mai til Sjurnelist og har klaget i „Poletiken" over di væmelie Tyraner, Lerene, fordig di vel snydde vos for vores Frikvateer og igge hørre ob naar Kloggen slaer, og de har aleredde julpet, og nu har Æstrob været nøt til a stegge Piven end og ta Reffelprovisorriet i sai igen, saa jai har gravvet min Hylebøsse, som jai hade gravvet ned i vores Have mellem Aspasjerne, ob igjæn og Aron sin Messengpistol, som er maiet farli, fordig Hanen kan igge staa paa Hal, men naar man har spœnt Pistolen maa man knalle a og komer han nogensende tel a duœlere, saa tar de en blodi Enne, for han er igge i Stand til at blie frædeli, sel om han velle, naar først Pistaalen er spœnt. Saa de er got Aron er en overlegen Aan, der siger han vel hælere ta Klø og la sai spøtte i Øjnene œn duælere. Og jai synes osse de er Børnestreier me de Soldattervæsen og va ka de nøtte sæl om vi ligger Forter runt om Køvenhavn, for „Polletiken" sier, at saa tar Bismark barre og gaar ob i en Balong me to tusend Pund Mælinit og strør ned ovver vos, og saa er vi væg lisom Lobber man har drøset Indsægtpulver paa. Og de ville liegot være en væmeli Maadde at blive gort Kaal paa. Og Du ka tro, jai gleder mai tel a din Faer Henrig Ibsens briliangte „Raasmærsholm" nu skal opføres hos Sædti paa Dagmartæatteret i Steden for „Landsoldadten", som jai finner er noet millitaristisk Pøit, og jai er spœnt paa, vordan di vel gøre de, naar Raasmer og Ræbegge sprenger i Mølefosen, om de blir liesom paa Ængelbrægts Baddehus fra et Sprœngbrœt eller di bare lar sai plombe i Vannet. Og jai haaber di vel gjøre Rægtor Kroll tel en regti væmeli Skorg med røt Haar og som skeler lomsk og Mortenskorsgaard ka di jo ta lie fra Tortenskjolsgade. Jai er saa morderli gal ovver jai kom igge hen a klabe a Eedvardbrandeses Kjærlihed, somnog var fri og frisinnet og igge saadan noet Amestuevrøvl og Barnemadsom DragmandsFeri, som engen danet Dreng me Sans for aanelie Ingteresser og va der gærer i Tidens Strøm, ka værre bekœnt a gi Pænge ud for a see, og min Kusine Lodovika, de Fjols, sidder der vær Gang og tuder sit Lommetørklæde gandske pjaskende vaat, og jai hadde tœngt a gifte hinner, naar jai blir stor, fordig hun har nog røkandtede Øine, men hinners Far er Ortekræmer og volsom ri, men nu blier der igge Noed a Partiet, for jai vel igge ha en romandtisk Kone, der vræler ovver Ingenting, men en Pie me Slav i. Og jai vel spøre Dai, om Du igge har en Kosine og anbefale mai, for der er allieveller mere Fudt i di norske Albertiner œn som i vores Flæbehoder. Men Søltøi maa hun ha Madser a. Se tel Du ka hidte en til

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

P. S. *Jai har faat en ny Tob. Men I speler maaske igge Tob i Norre, vor Grunnen er saa ujævn, formedels Klibberne.*

„Ringen" Nr. 2.

Og det var den bevidste Magt,
Den var i Hu saa mod,
Begyndelsen var saare slem,
Og Enden inte god.
Fordi den spillede, fordi den spillede Riffel-Ring-Spil.

Endog den gjæve Neiiendam
Sat ud af Spillet var,
Skjønt han i Nøden Urte-Bod
Og Bedring lovet har,
Fordi han spillede, fordi han spillede Riffel-Ring-Spil.

Da kom en provisorisk Lov
Og løste fluks et Baand,
Og Himmelstrup blev himmelglad,
Samt Martin, Ringens Aand,
Fordi de spillede, fordi de spillede Riffel-Ring-Spil.

Hørup og Korsgaard-Christensen
La'e Ho'derne i Blød
Og sang for deres Riffelmænd:
Se, nu er Katten død!
Fordi de spillede osv. osv.

De fulgte begge to den smukt
I Bedemandshumør
Til Jorden, men de skotted' dog
Ved Graven til dens Kløer.
Fordi de spillede osv. osv.

Saa laved' man en „Ring" paany;
Den blev dog lidt oval,
Fast som et Nul; thi Neiiendam
Blev „Ringens" General,
Fordi han spillede osv.

Et Hul den dog i Midten fik,
Der minded' „Folket" om,
At Jordan, Lyngby, Slengerik
Og fler i „Hullet" kom,
Fordi de spillede osv.

Men trindt om Hullet „Ringen" sig
Foruden Ende snor,
Fast som det endeløse Vrøvl,
Man faar af Venstres Ord,
Fordi det spillede osv.

Den lig en vis „Beslutning" med
„Retsvirkning" skal bestaa,
Thi den man begge Ender og
Har bukket sammen paa,
Fordi den spillede osv.

Og stor og vældig breder sig
Den nye Riffelring.
— Dog hvis du tror, at det er Løgn,
Saa gjør det ingen Ting,
Fordi de spillede, fordi de spillede Riffel-Ring-Spil.

Velærværdighedens Snue.

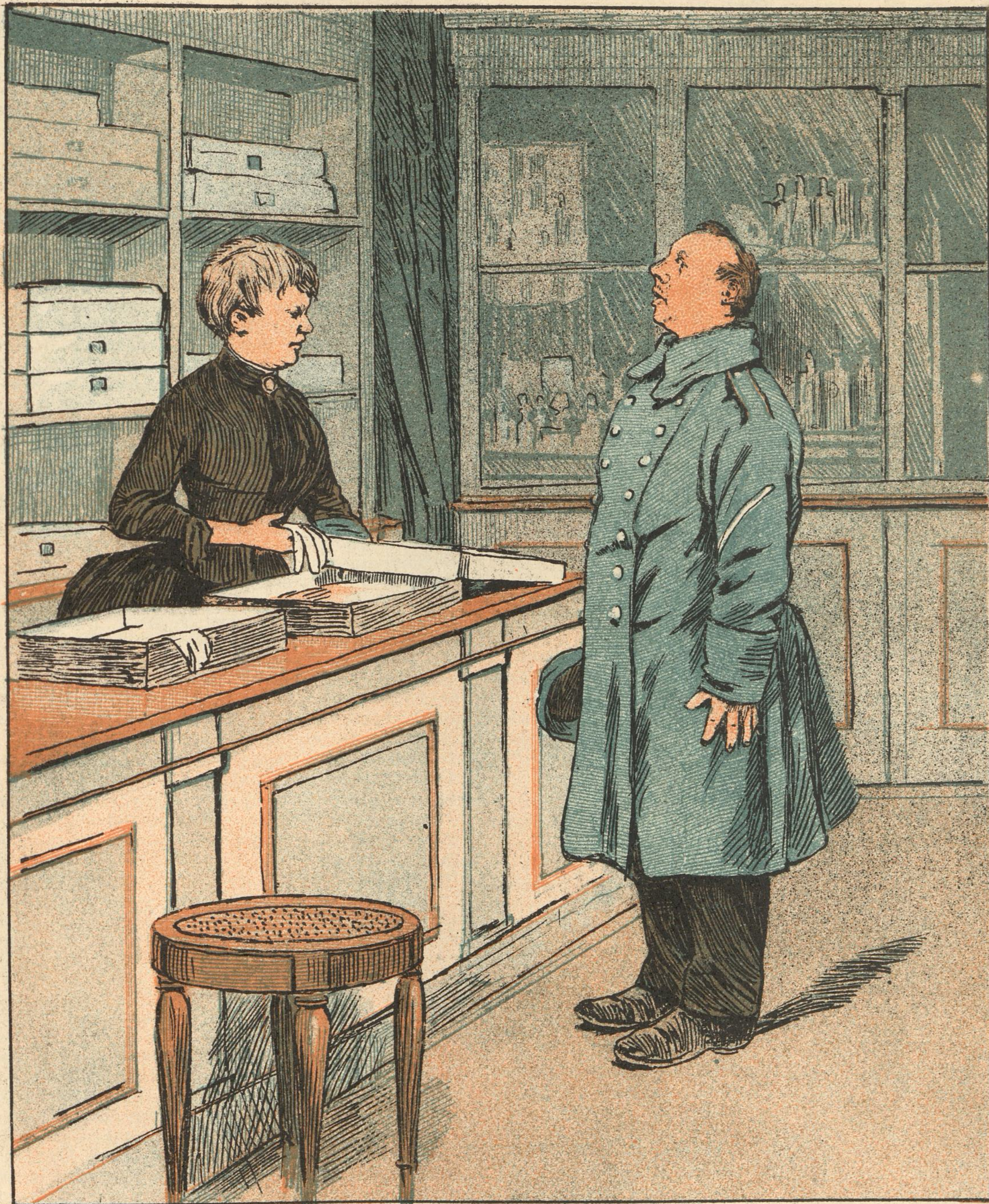

— Jo, ser De, vores Pige vaagner nemlig aldrig af sig selv, og saa maa jeg sandelig hver Morgen selv trave op paa Kvisten ad den kolde Trappe for at vække hende.

— Men har De da ingen Klokke?

— Nej, jeg har sandelig ikke! Jeg havde nok en gammel Slaabrok, men den har jeg givet min Kone!

Et godt Nummer.

— A sku gjan haa en Par Hansker.
— Ja, hvad Nummer?
— Fihunneraafiaafirs.

Enhver sit.

Expastor HENNING JENSEN kan
Regnes for vist for en Handlingens Mand;
Thi, hvis hans Ord til Troende staar,
Han med en Kniv i sit Ærme gaar,
Og naar sit venligste Ansigt han sætter op;
Maven paa Professor MATZEN han sprætter op,
Saa han vist glemmer at trække sit Vejr,
— Sikken en blodtørstig Evropæer!

Ganske vist gjorde han ikke bekjendt,
Hvad der nu var for et Mordinstrument,
Han under Præstekjolen bær'
Som Surrogat for ST. PEDERS Sværd,
Om det nu er en Kniv, der kan skære,
Eller det den Barberkniv skal være,
Hvormed man Pudler barere la'er,
Hver Gang man «Folket» ved Næsen ta'er.

Har trods Partiets Familiekiv
TAUBER betroet ham sin Forskærerkniv?
Eller vil bare han give sit Had
Luft med en Kniv uden Skaft og Blad?
Er det med GEORGS Papirkniv han spøger,
Hvormed han opskar Børne-Bøger?
Eller har Skomagerkniven han fat,
Hvormed Hr. HØRDUM paa Kvisten har «sat»?

Derom han inte varskoet har;
Dog er hans gode Hensigt klar,
Og vi bør takke for god Besked
Dybtrørt hans Velærværdighed;
Thi, naar i Venstre som Bondefanger-
skilt hans huldsaligste Aasyn pranger
Med sit forklarede Helgenskjær,
— Kom saa blot ikke hans Ærmer for nær!

Fra Mad. Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Naa, endelig naaede da min kjære Kammerherre til at faa opført „Cosi fan Tutten“, og jeg vidste naturligvis ligesaa godt som alle de andre Bladanmeldere, at Texten reverenter talt, er noget gyseligt Vaas af en Mand ved Navn da Porta, formodentlig en Schweitzer, og at den første Gang, den gik her, hed den „Elskernes Skole“, og den gik ikke, og at Øhlenschläger saa kalfatrede den om til „Flugten af Klostret“, men at den alligevel kun førte en ensom og trist Klostertilværelse. Men nu har endelig Erik Bøgh faaet fat i den, og nu er den bleven til „Det gjør de alle“, og nu gaar den godt igjen. Men for Resten forstaar jeg ikke, hvad det er, de alle gjør; for før vilde det sige saa meget som, at alle Kvindfolk var utro mod deres Elskede, men da Elskerinderne nu opdager deres Elskeres List og giver dem en lang Næse, hvad er det saa, de alle gjør? Jeg kan ikke tænke mig andet end, at det betyder, at de forklæder sig, for det gjør de alle i Operaen.

Og hvor jeg for Resten havde ondt af de stakkels Sangere og Sangerinder, for det kan nok være, de maatte spille Komedie, hvad de saa nødig gjør; men jeg har da heller aldrig i mine livskabte Dage set en Komedie, hvori der bliver spillet saa meget Komedie, snart af Herrerne lige overfor Damerne, og snart af Damerne lige over for Herrerne, og snart af Kammerpigen baade for Damerne og Herrerne, saa det er en farlig Komedie, de holder.

Først er der to Officerer, som er Jerndorff og Lange i hvide Parykker og højrøde Uniformer, grangivelig som De véd Stigaard og Abrahams i den dejlige „sidste Nat“, og strax fra Stykkets Begyndelse skjønds de om Kvindetroskab med Don Alfonso, det vil sige Brandt, som er Operaens eneste morsomme og oplivende Element, forstaar sig, Don Alfonso, ikke Hr. Brandt; nej, det tager han sig nok i Agt for, han er saadan, hvad jeg vil kalde for en melantrist Komiker, han synger ligesom en Kantor til Aftensang, og saa spiller han Komedie, som om han var Barytonernes Frederik Brun. Naa, men alligevel saa vædder han med Officererne om, at deres Kjærester ikke er dem tro, og det gjælder tusind Trikiner, som nok var en gammel Mønt, og saa begynder Komedierne med, at Officererne lader, som om de skal i Krig, og første Akt ender saa med, at de syngende sejler af Sted til Kamp ligesom i „Landsoldaten“, men ikke saa storartet.

I næste Akt klæder de sig saa ud som værende fra Peleponesien, eller nej, Albanesien, er det nok; men hverken Fru Keller eller Frøken Regina Nielsen har Smag for Albani, hvorfor Jerndorff og Lange lader, som de bliver fortvivlede, og hver tømmer en Spids Bajer med Fluegift. Saa bliver der sendt Bud efter Doktoren, som er Kammerpigen, Frøken Rothe, forklædt, og hun havde saadan et Par store blaa Briller paa, at jeg først ikke kunde kjende hende, for det kan jeg aldrig, naar jeg ikke kan se Frøken Rothe synge med Øjnene. Og Kammerpige-Doktoren, som er i Ledtog med Officererne, magnetiserer og hypnotiserer dem, ligesom det kunde være selve Doktor Fraenckel fra Slagelse, og tilsidst faar hun dem da ogsaa vækkede ved al den megen Magnesia, og saa ender Akten med, at den inderlig bedrøvede Brandt med høj og smittende Latter siger, at det kan blive godt en Gang endnu.

I tredie Akt er det saa ligesom i Pantominen „Pjerrot opdager Fruentimmernes Træskhed“, det vil sige bare akkurat lige det stik modsatte, fordi det er Damerne, som opdager Mandfolkenes Træskhed, og saa beslutter Fru Keller og Frøken Nielsen, at de vil spille en lille Komedie med Jerndorff og Lange og skjænker saa de to Elskere hverandres Hjærter, det vil sige et Par Hjærter af Sølv eller Guld, som de bærer om Halsen. Og Jerndorff og Lange bliver rasende af Jalousi og beslutter at spille Komedien til Ende med Fru Keller og Frøken Nielsen ved at lade, som de vil gifte sig med dem, det vil sige, ikke med deres forrige Kjærester, for de har leget at bytte Gaarde og har hver taget hinandens forrige Kjærester, som er noget indviklet at forstaa, fordi jeg ikke véd, om man efter neapolitansk Ret havde Lov til at gifte sig med sin forrige Vens forrige Kjæreste.

I sidste Akt skal saa Brylluppet staa, og der er Middag paa Skydebanen i Dagens Anledning med et tarveligt Traktement af Rødvin og Vandbakkelser. Saa kommer Notaren, som er Kammerpigen, Frøken Rothe, forklædt, men denne Gang uden Briller, saa jeg strax kunde se, hvem det var. Og Kammerpige-Notaren er ikke mere i Ledtog med Officererne, men derimod med Damerne, saa de militære Herrer ikke forstaar et Ord af det Hele ligesom en stor Del af Publikum. Men saa kommer Vagt-

paraden forbi, og J*erndorff og Lange styrter ud for at klæde sig om og kommer saa ind som sig selv, det vil sige som Officerer. Og Damerne siger, at de hele Tiden har kjendt dem, ligesom ogsaa en stor Del af Publikum har, og det hele ender i Fryd og Gammen, men Kantor Brandt har tabt sine tusinde Trikiner.*

Musiken er naturligvis noget bedre end Texten, men det er jo ikke saa underligt, da den er at Mozart, der jo var meget musikalsk, og alle de sex Personer sang rigtig godt forleden, men havde ogsaa gode lange Mellemakter til at sunde sig i. Dekorationerne var ogsaa meget pæne, dog vil jeg gjøre min Ven Fallesen opmærksom paa, at paa Baggrundstæppet i første og tredie Akt havde Vesuv slaaet en Revne, maaske paa Grund af de sidste Jordskælv i Italien, men han skulde dog lade Pietro Krohn se at faa syet Vesuv sammen.

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Til Kunstens Tarv.

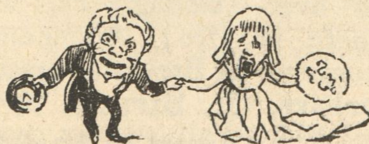

Som bekjendt fortalte et herværende velunderrettet Blad for nylig, at det kongelige Theater agtede at kjøbe Dagmartheatret for der at opføre det reciterende Skuespil, medens man paa Kongens Nytorv skulde muntre sig med Sang og Dans, og alle Kjøbenhavnere med nogen Theaterverdenserfaring drøftede ivrig dette Spørgsmaal. I Meddelelsen fremhævedes det, at større Udstyrsstykker etc. dog skulde opføres paa den kongelige Scene, og dette gav *Punch* Ideen til følgende Forslag.

Samtlige kjøbenhavnske Theatre skulde samles under én Bestyrelse med en Overkommandant paa det Kgl. Theater og en Souskommandant paa hvert af de andre, og dette Konsortium kunde passende kaldes det forenede Skuespillerselskab eller Selskabet til Theatrenes rette Brug. Alle Theatrene skulde have fælles Koulisser, fælles Iscenesættelsesapparater og fælles Rekvisiter, og de Agerende skulde have fælles Garderobe, naturligvis en Herregarderobe og en Damegarderobe. Vanskeligheden ved Projektet laa kun i at finde en tilfredsstillende Klassifikation af de forskjellige Scener. Kultusministeren har jo sidst ligeoverfor Nørrebros Theater anvendt en splinterny Inddeling, idet dette Theater kun maa opføre Stykker med sex Personer; men alligevel fandt man det ikke tilraadeligt at oprette Theatre med 10, 20, 30 og 40 Skuespillere.

Derimod syntes der at maatte kunne findes en Klassifikation efter det reciterende Skuespils forskjellige Genrer. Naar det kgl. Theater saaledes beholdt Dramaer og de større Udstyrsstykker, maatte det anses for rimeligt, at Folketheatret fik Folkekomedierne og de paa en tarveligere Husholdning beregnede mindre Udstyrsstykker som f. Ex.: »*Emilies Hjertebanken*«, »*De Forlovede*«, »*Bryllup i Udsigt*« og »*De Nygifte*«. Dagmartheatret kunde saa til Gjengjæld faa Privilegium paa Opførelsen af patriotiske Krigsskuespil; over Scenen kunde som Motto anbringes »*Alt for Fædrelandet*«, og der kunde maaske som et Tillæg til Loven om den almindelige Værnepligt gives en Bestemmelse om, at enhver til Militærtjeneste indkaldt Rekrut skulde abonnere paa en halv Plads i dette Theater. Ikke saa let var det derimod at sige, hvad Kasino skulde spille, da dette Theater jo for Øjeblikket paa en Maade er ude af Spillet og vist vil have Besvær nok med at klare Resten af Sæsonen med den sidste Nyhed »*En Fallit*«. Direktør Rasmussen havde jo i den sidste Tid meget Uheld med sig, og han har ikke ihukommet den vise Salomons Ord: »Du skal vel aagre med dit Pund, men snedig og med Kløgt, paa det det maa give mange Fold.« De slette akustiske Forhold i Kasinos store Sal havde henledet Tanken paa, om det ikke vilde være mest hensigtsmæssigt, at Balletten tog Benene med sig og gik fra Kongens Nytorv til Amaliegade og erstattede de svage Fødder, Kasino for Øjeblikket staar paa, med nyere og bedre. Samtidig ville der saa være god Mening i, om Operaen installerede sig i Kasinos lille Sal, hvor de akustiske Forhold jo er saa fortrinlige, at selv vore indenlandske Tenorer kunde have Haab om at blive hørte.

Hvis dette Forslag ikke kunde faa Stemningen for sig, havde *Punch* intet at indvende imod, at Skuespillere, Operister og Balletdansere gik paa Tournée fra det ene Theater, saaledes at der den ene Maaned blev spillet Komedie i det kgl. Theater — denne Scene skulde dog naturligvis være ej blot til Lystspil —, sunget i Kasino og danset paa Folketheatret, og at Theatrene saa byttede Roller den næste Maaned. Tilskuerkredsen skulde saa ogsaa vexle, saaledes at f. Ex. Folketheatrets velbekjendte nævestærke Klakke fik Plads i Kasino, hvor den sikkert vilde gjøre meget godt, ligesom det maaske ogsaa snart kunde være paa Tide at pibe i Jernbanegade, hvor man nu saa længe har klappet sig Valber i Hænderne.

Kammermusik

Nu svinder snart den sidste Sne
Fra Danmarks lyse Strande,
Saa gaar Alverden paa Tourné,
Og *Punch* gjør liesaadanne.
I hver Provins og hver en By,
Hvor Kunsten kaldes skjøn, de
Skal udbasune Truppens Ry —
Jo, det skal blive øndig!

I Spidsen spanker strunk af Sted
For at be'e Folk til Gjæster
Den lille Doktor Eedvard med
Hans Drengebørn-Orkester.
O, skjønne Fileharmoni,
Saa saare Eedvard slipper
En Digtervind, hver Streng i de
Smaa Æolsharper vipper!

Med tretten »Stjærner« pr. Dusin
Gi'er *Punch* Koncert og Thevand:
Hr. Hørup med hans brede Grin
Bli'er Truppens Lilli-Le-man;
Hr. Høgsbro med en Fantasi
For Klokker staar paa Pletten;
Hr. Berg har Buffo'ens Parti,
Men Tauber har Buffetten.

Hin Ledre *Chef d'orchestre* bli'er;
Hans Taktstok Ingen skoser,
Thi han Løn-Kammertonen gi'er
Trods alle Virtuoser.
Men Viggo sidder som Sufiør
Med Stemmenøglen, da man
Har set ham omgaas Nøgler før, —
Men de var fejle, sa'e man!

Af alle Egnens Kvinder, hvor
Vi rundt i Danmark trasker,
En Æres-Pyramide faar
Vi rejst af Bajer-Flasker!
Fra Flasketoppen vel til Pas
Kan Høimark anbefale
Sig selv som Virtuos paa Glas —
Det er hans Speciale.

Med daarende Kostymer de
Berømte Kræfter træder
Paa Scenen frem: de møder i
Soignerte Faareklæder;
Og, mens der synges og der les,
Bli'er Vælgerfolket fanget — —
Men, at det er en Wolfgang, ses
Af Akkompagnementet.

Hvem kan finde Katten?

og hvor er CHRESTEN henne?

At NEMESIS kan være ganske fin
Med »denne Tomt« som Baggrund, let man finder,

Hvor Christiansborg's Ruin for Tanken svinder
Og viser sig som CHRESTEN BERGS Ruin.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr. 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 17. Torsdagen den 28. April. 1887.

Cosi fan tutte.

— Hør Frits! Er det ikke et yndigt lille Skab? Det kjøbte jeg paa Grosserer Jensens Avktion, for det koster ellers 50 Kr., men jeg fik det for 40, saa jeg har da sparet 10 Kr.

— Men har Du ellers Brug for det?

— Ja, det vil jeg ikke paastaa; men havde jeg ikke kjøbt det, saa havde jeg jo heller ikke sparet noget.

Store Ord og smaa Resultater.

(Et Heltedigt).

Det var i fir og firs, da Venstre gjorde Knuder
Til Skræk for Estrups Magt og for „Avisens“ Ruder,
Da Jenses „Taalepahn“ i frodigst Blomster stod,
Og man i Kjøbenhavn til Knæet gik i Blod,
Da Høires lille Klat i stadig Dødsangst sprælled',
Og rædsomt Mytteri blev gjort paa Lammefælled,
Før Berg til Jylland drog, — at sige kortelig:
Da Venstre slog sig løs i „Grevens“ Broderkrig,
Da tog sig for en Hob af Stadens Liberale,
Som fandt et gjæstfrit Rum i Abrahams' Lokale,
At glæde Verden med en knusende Protest
For Estrups „Overgreb“ at give deres Rest.
Hin Ledre, Hørup og den dybt begrædte Hage
Bebuded', at nu kom der skjæbnesvangre Dage,
Hvor „Folket“ fylked sig om Landets „Tillidsmænd“
Til „Daad“ og ikke blot til Grin og evigt Spænd,
Mens „hele Kjøbenhavn“, der sad paa Galleriet,
Tilslutning, kraftig Hjælp tilsagde flux Partiet,
Og efter den Bedrift var det saa klart som Blæk
For hver en Venstremand, at nu var Estrup væk!

Men hver Gang Dagen kom, da Folket skulde nemme
Den Ting, at Dag og Daad er Kæmpe-Rim herhjemme,
Blev den, der før var tyk, til bare Skind og Been,
Og: „det var inte mig!“ gjenlød fra hver og En.
Vel var Kong Chresten stor paa Holstebrotribunen,
Men da for Retten han i Halmen kom fra Dynen,
Han valgte resolut imellem dum og fejg
Og sagde: „det var Noes, men det var inte mig!“

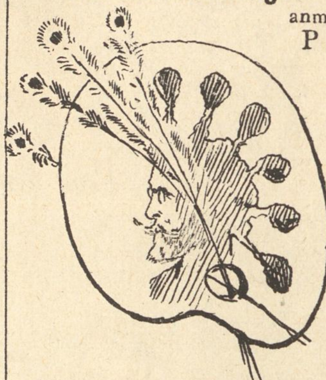
Trods hans Tilbagetog blev Venstre stadig rødere;
Det havde mer end nok af løjerlige Stødere,
Men, skjøndt sin Handlekraft det brugte, kun det drev
Det til en eneste, der næsten Morder blev.
Da Julius Rasmussen som Daadsdragon i Legen
Tog Del og skød med skarpen Dag paa Toldbodvejen;
Men, som i Venstre det gementlig plejer gaa,
Det Maal han ikke traf, som just han sigted' paa,
Og ramte blot en Knap — blev Venstre hed i Kammen
Og: „det var inte mig!“ lød fra dem alle sammen,
„Vi vilde kun ha'e brugt i Venstres Forsvarsplan
Moralske Bøsseløb og Aandens Taalepahn!“

Nu, da Kong Chresten ned er smidt fra Formandsstolen,
Blev „det er inte mig!“ blandt Førerne Parolen.
Selv Bojsen sagde nys: „Alt Visneri har jeg
Bestandig væ't imod! Thi det var inte mig,
Som laved' Obstruktion og Love slog for Panden.
Det var — Jeg veed jo nok, at det var ham — den anden!“
— Kort ingen Venstremand har villet være med
Til selv at gjøre blot en Højrekat Fortræd.
Dog var det ikke just med den Protest de mødte,
Da „hele Kjøbenhavn“ dem loved' „kraftig Støtte“,
Hvad Under, at man her gik den forkerte Vej,
Ved sidste Valg og sa'e: „Nej, det var inte mig!“

Kunstudstillingen ved Charlottenborg

anmeldt af

P . . ch.

Med Publikum, det idiotiske, maabende Filisterkompagni, nytter det ikke at tale om Kunst. Kun med Kunstnere kan den nye Kunsts og de nye Kunstneres Fortræffelighed debatteres. Jeg vil derfor tænke mig siddende i en Kreds af Kunstnere og Kunstkritikere. Pianoet er opslaaet, men der spilles ikke. I den slebne Karaffe blinker Vinen, og Lampelyset, det vidunderlige Lampelys, kaster sit hvidlige, dæmpede Skjær over Selskabet. *Zahrtmann* sidder i Stolen og forsvarer ivrig en energisk, ensidig Paradox, formodentlig angaaende Dronning Eleonora Aspasia Ulkebølles betagende Skjønhed, medens *Krøyer* lytter til, forsøgende at se saa dæmonisk og mefistofelisk ud, som om han virkelig forstod Noget af det. *Karl Madsen* prøver forgjæves i en Krog, at raabe *Julius Lange* op, *Otto Benzon* stirrer ud i Rummet, som om han i den tætte Tobaksrøgs blaalige Taage saa et »Proverbe« opstille sin Rebus med tilhørende Løsning for hans Digterblik. Og *Bindesbøll* tænder sig nok en Cigar. Dybest inde i Krogen sidder jeg selv og lytter til Kunstnernes Abracadabra, men føler mig saa lille og filistrøs, fordi jeg slet ikke kan faa Øje paa »Kejserens nye Klæder«, den nye Malerskoles eminente Fortrin. Men det er alligevel saa populært japanesisk at høre paa, og medens de taler, tager jeg i Smug mit Katalog frem af Brystlommen og noterer, baade hvad de Andre siger og hvad jeg selv tænker om Billederne. Det passer ikke al Tid sammen, men Herre Gud, jeg har jo heller aldrig opnaaet at blive brugt som Modelfigur i Aftenbelysning. Jeg har endnu lidt af det fæle Dagslys i Øjnene, og kan f. Ex. ikke se, at menneskeligt Kjød har de samme violette og gule Farver som en Sæbeboble, der er lige ved at springe. Kun naar jeg er særlig oplagt, med Dimmelim efter et Sold, synes jeg at skimte, hvad Per Gynt har udtrykt i en lignende Kasus:

Det vimrer som Regnbuestrimer,
Det skjær mig i Sind og Syn.

Men saadan skal man jo kunne se, naar man vil fatte al Zahrtmanns og Kong Salomons Herlighed og blive betroet at skrive *P*-Maal i *Dagbladet* og mulig komme paa Expektancelisten som Aftenbespisningsmodel. Da jeg dog har opfanget saa meget af den indbyrdes Undervisning i det Raat-Vælske, at jeg véd, det fremfor Alt gjælder at søge Sandheden, vil jeg fremlægge en aaben Bekjendelse af mine Kjætterier ved at offentliggjøre mine katalogiske Randbemærkninger og begynder med Begyndelsen, altsaa med

Nr. 8. Anna Ancher. *To Gamle.* Der var En, der sagde, det var et nydeligt Billede. — Jeg vil saa gjærne tro, det er sandt. Men det generer mig, at den stakkels Kone ikke har Noget at sidde paa. Bænken, der skulde tjene hende til Basis, er nemlig gaaet itu, og det er kun den Kraft, hvormed hun er sat op imod Væggen, der forhindrer

hende i at glide ned paa Gulvet. Maaske er det dog mig, der er blind for Primitiviteten i Skagboernes Sæder. Drachmann har en Gang skrevet nogle »Fragmentariske Perspektiver« fra Skagen. Maaske er Perspektivet al Tid fragmentarisk der oppe.

Nr. 9. Michael Ancher. *En Barnedaab.* Karl Madsen bemærkede lige nu, at det var et »alvorligt Billede af en alvorlig Kunstner« og at det ikke er »fedtet ind i Rørelse og forloren Kristelighed«. Lige over for en saa alvorlig Udtalelse af en saa alvorlig Kritiker om en saa alvorlig Kunstners saa alvorlige Billede tør jeg naturligvis ikke vove nogen spøgefuld Skose i Retning af, at det jo netop er en ufravigelig Fordring til et moderne Maleri, at det skal være »morsomt«. Men saa morsom er Anchers Barnedaab ikke, som Peter Sørensens »*Barn i Kirke*«, kun umanerlig — »alvorlig«. Lidt »Fedtelse« kunde det dog vist have godt af. Krøyer staar Fadder til den Lille i Spidskjole — Krøyer, ikke Barnet — og dette forekommer mig symbolsk. Krøyers Fadderskab strækker sig dog ikke til dette Barn alene, han har en hel Rede af kunstneriske Gudbørn oppe paa Udstillingen. Hans Faddergave bestaar i Aar gemenligen af en Moderatørlampe med en Skjærm for eller et Pund Stearinlys (3 paa Pundet) i Messinglampetter. Heller ikke er Anchers og Viggo Johansens Malerier de eneste, hvori man beundrer Mesterens Fysiognomi. Der er tværtimod en Mængde Billeder, som man, naar man ser nøjere til, opdager Krøyer i, lurende i Buskene, drivende i Skyerne, kukkende bag Gardinerne eller trædende Vande. Ligesom det ved de gammeldags Fixerbilleder hedder: Hvem kan finde Katten? spørger man uvilkaarlig overfor de moderne Fixermalerier: Hvem kan ikke hitte Krøyer?

Nr. 43. Carl Bloch. *En fattig Kone.* »Glem ikke de smaa Fugle,« kunde Maleriet ogsaa hedde. Men det er Synd af Carl Bloch, der er en rig Kunstner, bestandig at optræde som »fattig Kone« og kun strø Smuler for os stakkels Spurve. Lad Smulerne end være nok saa delikate »Herreretter«, saa mættede de store Bidder, hvormed han i gamle Dage trakterede, dog ganske anderledes. Hvorfor give *en detail*, naar man har Raad til at skjænke *en Bloch?*

Nr. 81. Christian Clausen. *En ung Pige.* Guddatter af Krøyer. Det unge Gespenst sidder paa Skyggen af en Bænk i Noget, der ser ud som Kørvelsuppe eller Grønlangkaal. Nogle mener, det er et Skovlandskab og en symbolsk Figur, forestillende Clausens Muse, der paa Hammershøjs Ruiner grubler over Kunstens Forfald.

Nr. 82. Samme. *Aften.* En tom rød Stue med røde Gardiner, røde Vægge. Saa meget Rødt! vilde Herman Bang have sagt. Motivet er fra Jordskjælvet i Nizza. Beboerne er flygtede og Væggene begynder at staa skjæve. Gardinerne bævrer i det røde Lampeskjær. Det er nydeligt!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXXXIX.

Kjære Fætter! Med April
Følger blandet Graad og Smil,
Solskin skifter om med Byger,
Stormen ryger,
Sneen fyger,
Kulden gnaver som en Fil;
Saa, paa en Gang, mange Mil
Vintergubben nordpaa stryger,
Vaaren flagrer frem med Il,
Stork og Svale
Hist fra Nil
Drager hjem til Danmarks Dale,
Til det kjøle Sommerhvil
I de lyse Bøgesale.
Netop saadan vexelvis
Haab og Stemning dør og fødes,
Snart man synger Fredens Pris,
Og med pæn og høflig Tale
Man fra begge Sider mødes,
Næste Dag man kold som Is,
Hvori hver en Gnist maa dødes,
Flaget kan af Masten hale,
Og paa ny man atter nødes
Til at gribe Tugtens Ris.
Rask paa ny der slaas og blødes,
Ægges, skældes, straffes, bødes,
Lukt er Fredens Paradis.
Dertil Fætter er vi vant',
Sligt vi forhen tidt har prøvet,
Kompromis'ets Idræt øvet,
Fundet, det paa hver en Kant
Blev til Slut kun Tab og Tant.
Skuffelsernes Storm har røvet
Haabet grønt som Bøgeløvet,
Træets Stamme næsten kløvet,
Og bedrøvet
Saa vi, Sol i Skyer svandt.
Du og jeg vi er for gamle
Til at tro en smidig Tunge,
Der de Unge
Lover Alt i Fred at samle,
Ej Tedeum strax vi sjunge
For en enkelt Svales Pip,
Lade hele vort Princip
Gladelig i Dybet ramle.
Smaat vi frem endnu os famle,
Brædtet staar endnu paa Vip.
Trøsket Bro vi før har traadt;
Lejregrevens fagre Løfter
Dækked' Svigens Muddergrøfter,
Og med Nød kun slap vi godt
Ud af »Kompromis'ets« Kløfter,
Fandt tilbage til vort Slot,
Det, hvis faste, stærke Tinde
Trodsed' alle Venstrevinde,
Og hvis Mur vi ingensinde
Lader mer for Forsvar blot.
Men maaske
Er dog Vej til Fred at finde;
Fjernt der er dog Tegn at se
Paa, at de, der gik i Blinde
Og kun høsted' Spot og Spe
Af de tørre Visnepinde
Med de tomme Frasers Sne,
Traaden agter nu at spinde,
Som til fælles Vel og Ve
Atter kan os sammen binde.
Vilkaar dog vi kræve maa:
Først maa Venstre fra sig skille
Dem, der ned kun bryde ville,
Hvad vi Andre holder paa;
Dem, for hvem vort gamle Flag
Er til Haan og Spot kun Kilde,
Dem, der ej i Kamp vil gaa
For vort Land paa Farens Dag,
Men som aarle og som silde
Kun lig Ravne ilde spaa
For vor Livs- og Æres- Sag.
Værnes maa vort gamle Land,
Skjærmes skal vor Ret og Ære,
Naar en Ufredsmand vil bære
Krigens Brand
Mod vort Hjem, det skjønne, kjære,
Mod dets altfor aabne Strand.
Skal i Kamp mod Stormagtshære
Ej vi synke brat paa Stand,
Maa vi bygge os et Gjærde
Stærkt og fast paa Land og Vand.
Dernæst maa for Kongens Magt
Kaarden, som var løftet, sænkes,
Aldrig mer af Danske tænkes
Paa at bryde Lovens Pagt;
Om vor Drot vi vil staa Vagt,
Ej hans Haand og Villie lænkes,
Ej hans Navn letfærdig krænkes,
Holdes altid højt i Agt.
Fremfor Alt den røde Klud,
Oprørsaandens stygge Fane,
Kastes maa af »Venstre« ud.
Dannebrog kun stolt og prud
Vaje paa den nye Bane;
Og for Spildevandets Tud
Europæergrinets Lud
Sættes en forsvarlig Hane.
Saa først er der bygget Bro,
Som til Fred kan Folket føre.
Saa kan vi paa Vaaren tro
Og i Skoven sammen kjøre;
Men fordi vi en og to
Kukkere i Venstre høre,
Slaa vi ej os strax til Ro.
Kuk igjen Oktavius! Men
Kuk helst i en anden Tone!
Kuk igjen fra Bøgens Krone,
Fredens unge Hjærtensven,
Du, der alle vil forsone,
Lille Gustav Christensen!
Naar I To en Stund har kukket,
Bli'er maaske der Brorskaal drukket
Eller Sværdet, vi har stukket
Halvt i Skeden, atter trukket,
Og saa slaar vi løs igjen
Paa de brave Venstremænd.

En gammel Flavse i ny Udgave.

— Je ku da'tte faa for fem Øre Pevermyntekaver?
— Og det kommer De her Kl. 2 om Natten og ringer mig op for! Kunde det ikke have ventet til i Morgen?
— Jo, de ve Gu de kan! Go Nat Di!

Den ene Villighed er den anden værd.

— Men g'Aften, Mommesen! Hvad er det dog for en stor Køter, Du der trækker af med?
— Aa, det er bare vores Loserendes; han er med min Kone paa Komedie, og saa sku' je nu gaa en Tur med hans Hund imens.

Vaarsang.
(Frit efter Øhlenschlæger).

Nu er da Vaaren kommen,
Jens Busk har fundet Læ,
Og Lyrens hulde Toner
Sødt klinger fra *Æh-Bæh*;
Hans *Kjærlighed* man roser,
At længe den kan gaa;
Men ingen mer sig vover
Dog hen at se derpaa.

Og Henning Jensen smiler
Med Velærværdighed
Fra *Politikens* Himmel
Til Højres Klike ned!
O, se, hvor skjælmsk han blinker,
Imens han uden Larm
Forskjærerkniven dølger
Ind under venstre Arm!

O, søde Taburette,
Forstaa min Elskovs Sprog!
Mit Hjærte har du anglet
Paa dine Øjnes Krog!
I lang Tid har jeg ventet
Og gransket Tidens Tegn;
Men Kløfterne var store,
Og jeg er ikkun — klein.

Se, Tiden gaar tilbage,
Mens Løvet springer frem!
I Visneriets Dage
Jeg tidt blev store slem.
Paa Landets grønne Grene
Dog al Ting blomstrer nu;
Hvi skulde jeg alene
Da »visne«? — Svar mig, du?

Octavius forvoven
Nys med et Budskab kom;
Men, hvad han har paa Skoven,
Det véd man intet om.
Og hvis hans Spaadom fejler,
— Man véd, at Kjød er Hø, —
Med Sorg jeg atter sejler
Min egen Viborg-Sø.

Transfusionens Betydning.

Et Bidrag til at hjælpe paa den
Konfusion,
som for Tiden synes at ville brede sig mellem
Højre og Venstre.

Transfusionens Definition, Historie, Virkning, Udførelse, gode og uheldige Sider o. s. v., ligger udenfor denne Afhandlings Omraade. Den vil indskrænke sig til at paavise en Anvendeldse af den, der er ligesaa nærliggende som ukjendt, ligesaa simpel som overraskende, ligesaa let forstaaelig som vidtrækkende i sine Følger.

Blodet er som bekjendt ikke blot tykkere end Vand, men ogsaa Lidenskabernes, Følelsernes, Temperamenternes Sæde. Hidsighed beror paa for hedt, Flegma paa for tykt Blod o. s. v. Begaar vi en Forbrydelse, beror det jo kun paa Tilstedeværelsen af onde Safter i vort Blod.

Hvor nær ligger det da ikke for Haanden og hvor mærkeligt er det ikke, at ingen før har tænkt paa, at man i Transfusionen har et Midel til Menneskeslægtens Forædling, naar man f. Ex. bare transfunderer tyndt Blod i en Phlegmatiker, koldt Blod i en Koleriker o. s. v. Vi overlader det til en Landbrugsforfatter at udvikle, hvilken Kilde til Fremskridt Transfusionen kan blive for Landbruget, naar man f. Ex. transfunderer Blod af en taalig Malkeko i en uvan Tyr, og omvendt transfunderer en Hund, der ikke vil gjø, med Blod af en Kat, der musicerer hele Natten o. s. fr.

Des værre har den nyere Tids talrige og omhyggelige Forsøg bevist, at Transfusionen dog ikke er farefri, naar den foretages med Blod fra et Dyr af én Art til et Dyr af en anden Art. Ganske vist transfunderede man Præsident *Garfield* med Lammeblod, men det berettigede heri vil straks erindres, naar man betænker, hvor fromt et Lam han var.

Des værre siger vi, thi af hvilken Betydning for vort Fædrelands fremtidige Skæbne vilde det ikke være, om man f. Ex. kunde dæmpe Dr. *Pingels* vilde Blod ved at transfundere ham med Lammeblod. Kunde man paa den anden Side transfundere *Chresten Berg* med Løveblod, vilde det sikkert udøve en uberegnelig Indflydelse saavel i politiske som ogsaa i mange mere private Forhold. *Noes* og *Nielsens* Skæbne vilde da være bleven anderledes. Hvad angaar Dr. *Pingel* kunde det synes irrationelt at transfundere en Mand med Lammeblod, der i Forvejen har en vis Tilbøjelighed til at springe op som en Løve, men falde ned som et Lam; men man maa erindre, at, naar det første, Opspringet, forhindres, saa bortfalder jo dermed det andet, Nedfaldet, af sig selv. Og Lammet er jo ikke i og for sig latterligt, det bliver det først. naar det vil give Løven. Og ikke uden videnskabelig Interesse vilde det i alt Fald være at iagttage Resultatet af, at *Pingel* blandede Blod med *Chresten Berg.*

Der kunde maaske næres Tvivl om, hvor vidt *Pingels* Blod vilde haveden tilsigtede Virkning, idet der kan gjøres gjældende, at bemeldte *Dr.* mere synes modig, end han virkelig er det; men, naar blot det kunde opnaas, at *Berg* syntes modig, vilde vistnok saavel han selv som det oplyste Vælgerfolk være tilfredse hermed. Det er jo dog Skinnet, det kommer an paa, og det hytter man bedst, naar man ikke er altfor modig.

Men endnu langt mere vidtrækkende Følger vilde Transfusionen faa, naar dens Anvendelse blev udstrakt til alle uden Undtagelse. Ikke alene kunde man derved forvandle enhver Forbryder til en rolig og nyttig Samfundsstøtte, enhver arrig Rappenskralde til en blid *Arria*, enhver skinsyg Ægtemand til den personificerede Blidhed, Overbærenhed og Tillid o. s. v.; men særlig paa det politiske Omraade vilde man opnaa glimrende Resultater af Transfusionen. Kan man tænke sig en sikrere Vej til Sejr for Højre end en generel Transfusion af alle Venstremænd med Højreblod? For at undgaa Konfusion i Transfusionen, vilde det dog vist være praktisk, om Regeringen — det turde des værre blive »paatrængende nødvendigt« at gjøre det ad provisorisk Vej — udnævnte en kgl. Transfundør med uindskrænket Fuldmagt til at transfundere hvemsomhelst med Blod af hvemsombelst. Det vil forhaabentlig være indlysende for enhver upartisk Overvejer, at Forfatteren af disse Linier maatte være

særlig kvalificeret dertil. For at imødekomme Oppositionen kunde man jo give ham Dr. *Christoffersen* som Medhjælper. Skulde det da vise sig, at der var for faa Højremænd til at faa alle Venstremænd transfunderede — for Resten er de Højremænd jo utrolig sejglivede — vil man vist nok kunne paaregne Assistance af konservative Udlændinge. Det vil saaledes vistnok være M. *Paul Deroulède* en Fornøjelse at lægge Blod til Transfusion af *Hørup*.

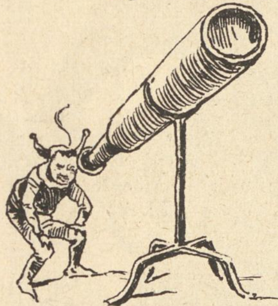
Hvilket simpelt Middel til at bilægge Spliden i Studenterverdenen vilde det ikke være at transfundere alle *Foreningens* og *Samfundets* Medlemmer med hinanden, lige fra *Godskesen* og *Trier* til min yngre Fætter, der er Samfundsmedlem, og disse Liniers Forfatter.

En ny, og sikkert højst ejendommelig Retning i Literaturen kunde ligeledes frembringes ved at transfundere *Hermann Bang* med *Holger Drachmann* eller *Peter Nansen* med *Martin Kok*.

En blot videnskabelig og experimentel Betydning vilde saadanne Forsøg have som at transfundere Feltmarskalk *Moltke* med General *Boulanger*, *Paven* med *Zola*, *Berlingskes Z* med *Frederik Bajer*, *Jens Busk* med en Jægermester — helst en, der kommer ved Hoffet, *Wille* med *Karl Madsen*, *Cawling Olsen* med *Frederik Hansen* eller *Hørup* med Livjæger *Nully-Brown*.

I Haab om, at der her maa findes en Spire til en eventuel Diskussion af dette Æmne imellem Fremskridts- og den konservative Klub, lader *Punch* nu dette Tankefrø svæve for Vaarens lune Vinde.

Ny astronomisk Kongres.

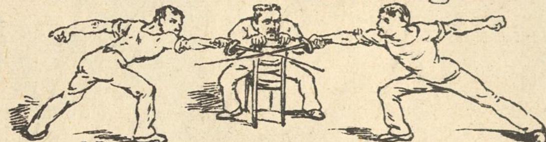

Da den franske Undervisningsminister forleden Dag holdt sin berømte Tale for Medlemmerne af Astronomi-Kongressen i Paris og udviklede den store Betydning, Fotograferingen af Stjerneverdenen vilde faa, følte *Punch*, at han øjeblikkelig maatte gjøre noget for at vise, at han heller ikke var tabt bag af en Karlsvogn, og at det ikke gik an at lade sig distancere af saadan en Flovrius, eller hvad han nu hed. *Punch* sammenkaldte derfor strax en Kongres af de mest berømte Stjernetydere i den bekjendte Verden og paalagde dem som dens Midnatsmission at tage Øjebliksbilleder af alle de Stjerner, de kunde overkomme. Disse udmærkede Videnskabsmænd, hvis Navne vi her ikke skal nævne, thi *Astro-Nomina sunt odiosa* — gav sig strax i Færd med Arbejdet. Og der er ingen Tvivl om, at deres Stjernebilleder vil forbavse Verden ved den samme slaaende Lighed, som Billederne af de jordiske Legemer, vi fra Tid til anden har haft i Kiggerten. Blandt de Opgaver, Kongressen venter at kunne løse, skal vi blot nævne:

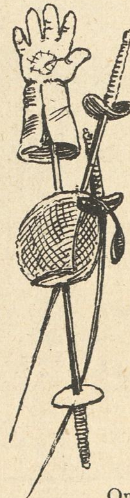
1) Hvorvidt Fotograferne kan tage Maanen af, naar samme tager til.
2) Om der er Dans i Aftenstjernen efter Kl. 12.
3) Hvorvidt Nordstjernen kan tænkes at støde sammen med Familiejournalen i den aller-nærmeste Fremtid.
4) Om Morgenstjernen viser sig paa Himlen med eller uden Vægter eller Drabant.
5) Om der paa Mælkevejen udskjænkes Mælketoddy, og om heri Aarsagen kan findes til, at Himlen hyppig er saa stjernefuld hele Natten igjennem.
6) Hvorvidt de tre Stjerner paa Kognaksflaskerne svarer til et hidtil uopdaget Stjernebillede i Nærheden af den store Bjørn.
7) Om Manden i Maanen er Totalafholdsmand, samt
8) Om Vandmanden er Spiritist.
9) Er Hundestjernen et Organ for den højeste Oplysning, og gaar den som Følge heraf snart aldeles i Hundene?
10) Hører Fiskene til den Hørupske Vandart, der hyppig maa op til Overfladen for at drage Aande?
11) Bliver Kometernes Baner ogsaa bestyrede efter Statsbanedirektør Holsts Love, og er Funktionærerne ved disse Jyder eller Sjællændere?
12) Slipper Sjællænderne i sidste Tilfælde for Riset, eller faar de dygtig paa Halen?
13) Har Ophævelsen af Riffelprovisoriet havt kjendelig Indflydelse paa Antallet af Stjerneskud, selv naar det ikke er Skudaar?

Det er, som man let vil se, lutter vanskelige og betydningsfulde Opgaver, vor Kongres har for sig; men da den bestaar af Mænd, der er vante til at omgaas stærke Glas og som forstaar sig paa lidt mere end at kige i dem, kan man være vis paa, at Opgaverne vil faa en udtømmende Behandling og at deres Løsning vil skaffe Videnskaben mange glade Tycho-Brahesdage.

Fra Tourneringen.

Højres lille Klat og Venstres Fremskridtsmænd
Talte i Fryd og Gammen;
Aldrig man trode, de var med paa den,
Siden de sidst røg sammen;
Det var hin mindeværdige Dag,
Da der i Ballerup blev holdt Slag
Og Fremskridtsgruppen
Heldig var sluppen
Af med en Brændeknude.

Denne Gang uden Skrig og hidsig Snak
Drøfted' man Samfundsvellet;
Wulff græssed' pænt ved Siden af Lachmann paa den samme Fælled.
I Gustav Christensens fagre Ord
Var der der af »Krig paa Kniven« intet Spor,
Og Komplimenten
Til Dirigenten
Nær blev et Favne-Stykke.

Ikke formaaede dog Herman Bing
Kamplysten helt at tøjre:
Masser af højst gefærlige Ting
Rev han i Næsen Højre:
Garderhøjfortet, Bahnsons Kanal
Og Positionsskyts volded' ham Kval;
Al den Befæsten
Haded' som Pesten
Han — skjønt sit Land han elsked!

Om den Slags Uting var det hans Tro,
At vi dem godt kan spare,
For, naar vi selv os holder i Ro,
Er der schgu ingen Fare.
— Dog har vi Fjenden og mangler Volden,
Er det for sent at brænde Protokollen,
Hvad kan det nytte,
Om man kan hytte
Den, er først selv man »snuppet«?

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Blindebuk.

I Blinde maa PUNCH sig dreje og vende
For at komme efter, hvor Venstre er henne;
Det har jo saa lidt nu, det skal ha'e sagt,
At det er for saa vidt »en stille Magt«.

Men PUNCH vil ved Jagten dog sig fornøje;
Thi paa hver Finger han har et Øje
Med alle Mand i den »samlede« Flok,
Saa vi skal se, han hitter dem nok.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr. 50.

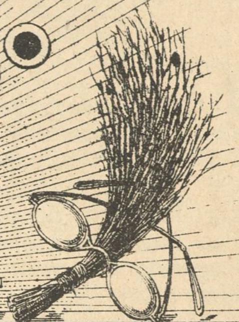
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

PUNCH.

Rejse!

— Tænk Dig, Klara! vi skal alle sammen til Paris, for Tante Sofie er bleven bidt af en gal Hund og skal kureres af Pasteur. Aah, jeg er saa lykkelig!

En ny Kløft.

I disse Tider bliver tidt nok snakket
Om Ende paa den grumme »Broderkrig«
I Form af »Stilstand«, »mindeligt Forlig«
Og »Overenskomst« mellem »Højrerakket«
Og det Parti, der kjender ej til Svig,
Paa Basis af, at snart vi faar en blakket
Regering af den snilde Statsmandsskole,
Hvis rette Plads er mellem tvende Stole.

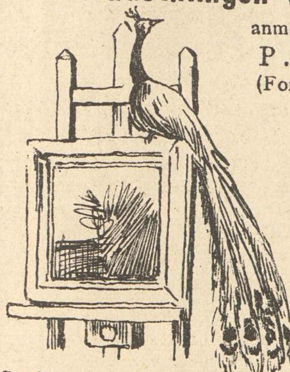
Kort sagt, en Udsigt, der er saa forførende,
Skal selv i MATZENS yderste Geled
Al Kamplyst have slaaet ned;
Og over alt det summer En om Ørene
Med»Vaarluft«,»Vaarbud«,»Brodersind« og»Fred«;
En aabner Vinduet, en anden Dørene
For Fredens Aandepust, som Foraarsduften
Har attesteret ligge skal i Luften.

Dog er det ikke værd, man strax gaar hen
Og tænder Glædesblus paa Kæmpehøjen
For næste Dag at slukke dem igjen.
Det hele turde mulig være Løgn;
I alt Fald er det sikkert en forfløjen
Idé, der spøger ej hos Alvorsmænd,
Men kun er til for mulig at husvale
De stakkels, haardt forfulgte Liberale.

Thi blandt de Toner, som vort Øre naar,
Er der nu først de liberale Røster,
Som Vælgerfolket med den Udsigt trøster,
At Højre stemmer for, at ESTRUP gaar;
Men hertil BOJSEN andre Strænge slaar:
»Forliget«, hvormed Folket han forlyster,
Tillader naadigst ESTRUP at regere,
Naar blot han Venstres Nej vil respektere.

Altsaa: de Liberale proklamere
Som Fredens Frugt, at ESTRUP gaar sin Vej,
Mens Venstre siger hertil rentud Nej,
Og Venstres Nej skal ESTRUP respektere!
Dog, kan OCTAVIUS Fløjtespil levere,
Mens FREDE BOJSEN blæser paa Skalmej
Til Fredens Lov, er det nok for ironisk,
Saafremt man kalder den Musik harmonisk.

Kunstudstillingen ved Charlottenborg,

anmeldt af

P . . ch.

(Fortsat.)

139. Hans Nikolai Hansen. *Eventyr.* Jeg har nok mærket, at de Andre i Stuen har set lidt skævt til Hans Nikolai. Det kommer der ud af at gaa paa »Eventyr«, i Stedet for at sidde pænt artig hjemme hos Krøyer og høre paa Musik, saadan som han i Nr. 217 »En Duet« lader, som han altid gjør. Men han er en Rad, er Hans Nikolai. I Stedet for at tage den Billet til Skagen, den moderne Kunsts faste Ancherplads, som er lige saa god som et Adgangsbevis til næste ledige Professortitel, har Hans Nikolai — som han da næsten gjør hvert Aar — lagt ud paany, og med Sans for det Aktuelle forsøgt at gjøre Strandhugst i det Eventyrets Land, hvorfra de dramatiske Messinafarere og Argonavter for Tiden henter Jasons gyldne Skind. Skindet har Hans Nikolai da rigtig faaet fat i. Gyldent er det ogsaa om end med sorte Pletter i. Men, om han alligevel har vundet Prinsessen og det halve Kongerige, er jeg ikke sikker paa. Hvad særlig det halve Kongeriges Inventar angaar, der bestaar af en udstoppet Paafugl, Sindbillede paa Ærgjærrigheden og Forfængeligheden, samt en japanesisk Skaal med lidt Tykmælk paa Kanten, Sindbillede paa Karl Madsen, synes Hans Nikolai i hvert Fald ikke at have erhvervet sig samme Kongeriges bedre Halvdel. Prinsessen det Skind har Hovedpine. Men det kan hun have godt af. Hvorfor har hun lyttet til Romantikens Paafugleskrig, i Stedet for at sidde artig og pænt med Hans Nikolai i Sofa hos Krøyer og høre paa Salon-, Galleri- og Fremtidsmusik i kammeratlig Aftenbelysning?

Nr. 163 Peter Ilsted. *Interiør.* En ung Blaastrømpe sidder i et Vindue i Blaataarn og stirrer *ins Blaue hinein.* Motto: Ej Blaat til Lyst!

Nr. 213. Fritz Kraul. *Aftenbillede.* Hille den gloende Ende af en *Kolorado oscura!* Den Kraul er rigtig nok en Sortekunstner! Det er ogsaa et Aftenbillede i Lampelys: Det vil sige Krøyer er lige gaaet ud i Køkkenet med Lampen, der ogsaa er gaaet ud, for at helde ny Olie paa Beholderen, og nu sidder Kraul og lærer Mørkets Gjerninger af Julius Paulsen. Det vil sige, det gjætter jeg mig til, for det kan ogsaa være, Billedet forestiller Natmissionen, der holder Generalforsamling. Jeg er for Resten vis paa, at der kun er mig, der er dum, og at Billedet netop betegner et Lyspunkt i vor unge Malerkunst. Lyspunktet er bare saa lillebitte. Foreløbig kan jeg ikke tro, Kraul kommer til at skinne som en Solbrænder, han er i alt Fald endnu kun en Sankt Hans-Orm.

Nr. 215. Johanne Krebs. *Før Frokosten. Forberedende Stød før Kontraen. Motiv fra et Ungkarlehjem.* Jeg synes, den ene af Fægterne ligner Ernst Bojesen. Hvis det er ham, har han min Sympathi. Han fægter for »*Norden*«. Hans Modpart er formodentlig en Ridder af »*Nordstjernen*«. Jeg savner imidlertid Vilhelm Møller til at være Bojesens Sekundant. Men han har vel andet at tage Vare i denne Tid, han skal prøve at være »Kvik«. Kviksølv har han jo for Resten nok af, det viste han den Gang, han debatterede »Nutids»spørgsmaal i Sechers Fortidsavis. Det er en dyb Tanke at lade Fægtningen foregaa før Frokosten. Vil man have Mad, maa man »fægte« sig frem til den.

Nr. 217. P. S. Krøyer. *En Duet.* Der har vi den rigtige Patentlampebelysning med Viktoriabrænder og dobbelt Væge. Her er rigtig nok Grund til at raabe: »Stille paa Galleriet! Krøyer kommer!« Den eneste Rival, han har at frygte, er Georg Lumby, der ogsaa leverer »Tonemalerier« med Knald i. Men Krøyer er alligevel mere klassisk. Han holder sig til Kvartetter og Duetter, og i den Branche spiller han altid Solo-Kulør Jeg synes,

Kultusministeriet burde gjøre en Bestilling hos Krøyer. Kunde man ikke anmode ham om f. Ex. at dekorere det kongelige Kapel! Endnu er det jo kun delvis dekoreret. Naar jeg til Slutningen erklærer mig enig i, at Krøyer er det største, nobleste, alsidigste, mageløseste Geni, vi nogensinde har ejet eller vil komme til at eje, haaber jeg ikke, naar jeg en Gang konkurrerer til Udstillings-medailen, at faa «Lamperøg», selv om jeg ikke har skruet min Diogeneslampe slet saa stærkt op, som den moderne Brugsanvisning i Maler- og Anmelderkunsten egentlig fordrer.

Nr. 269. H. Slott-Møller. *Interiør.* Det Billede bringer mig til at tænke paa det gamle Børnerim:

«Kejseren staar paa sit høje Slot (Møller),
Saa hvidt som Kridt, saa sort som Kul».

For der er baade Kul og Kridt i Hr. Slott-Møllers Interiør. Damen ved Klaveret repræsenterer jo Kulfaget og Slott-Møller har i hendes Skikkelse vist sig som en stor Kullerist, hvorimod Klaverlysene, ved hvis Skjær hun finder Tangenterne paa Klaviaturet, aabenbart er leverede af et eller andet Kridthus. Eller det er maaske Kalklys? Slot-Møller har her givet Hvidt paa Sort for, at heller ikke han hører til de Kunstnere, der sætter deres Lys under en Skjæppe, saa længe der er en ung Dame ved et Klaver at anbringe dem paa. Og der er ikke Spor af «Tyve» i hans Lys. Ikke en Gang Hjærtetyve!

Nr. 280. H. Olrik. *Jephtas Datter sørger med sine Veninder.* Veninden har slaaet for stærkt paa Strængene, saa de er bristede, dette fremkalder et fornyet Udbrud af Sorg og Klage. Olrik har ogsaa spillet for stærkt paa de sentimentale Strænge, og dette fremkalder hos dem, der ser hans Billede, Sorg og Klage, ikke over, at hans «Jephtas Datter» skal af Sted, men over at hun endnu har største Delen af de to Maaneder — til Udstillingen lukkes — tilbage. I al den Tid skal hun sidde og se ud som Laaget paa en tom Bonbonæske. O Jammer!

Nr. 317 og 318. Niels Petersen Mols. *Heden ved Nissum.* Det kalder jeg de gamle Illusioners Hedenfart. Hidtil har man altid troet, at en Lyngbanke var brunlig eller violet, men i Egnen mellem Mols og Nissum synes den at vise sig graa-grønlig-hvid-gul. Mon Niels Petersen ikke skulde være kommen en Krøyersk Lampe for nær og være bleven tummelumsk af Heden? Det er noget slemt Hedetøj, der er slaaet ud paa hans Lærred.

Fra Mythedannelsernes Tidsalder.

Det er rigtignok haardt at tænke sig, at der maatte gaa over tre Hundrede Aar, for at skaffe os den højeste Oplysning om, at det haarde Fangenskab, hvori Kong Christian II. sad paa Sønderborg Slot, egentlig var en ren Sinecure, hvori han havde alle Rettigheder, men ingen Pligter uden den ene at føde og vederkvæge sit eget Legeme, ganske ligesom hans Kollega, Kong Chresten I. i det nittende Aarhundrede, der hensad i det skumle Fængsel paa Blegdamsvejen. Det er ellers mærkelig, hvor de to Monarkers Historie ligner hinanden.

Begge havde et godt Øje til Herremændene. Den ene tog Livet af saa mange, han kunde overkomme, den anden vilde dog nøjes med at jævne Herregaardene med Jorden, altsammen for Frihedens Skyld, hvis Aarsag begge i længere Tid maatte give Afkald paa Friheden.

I Fængslet fik begge en god Forplejning; dog er at bemærke, at Kong Chresten I. maatte i Begyndelsen af sit Fangeliv holde stræng Diæt paa Grund af Sukkersyge; men da den var overstaaet, blev han delikateret med saa meget Syltetøj, at det Beløb, der medgik hertil, maatte paalignes hele den oplyste Vælgerbefolkning, og endda var der ondskabsfulde Mennesker, som paastod, at han ikke fik nok heraf til sit Husbehov.

Ligesom Christian II. fik adskillige Dværge, for at han kunde have lidt Selskab i Fængslets Ensomhed, saaledes havde Kong Chresten I. ikke sjælden nogle højst ubetydelige Størrelser inde hos sig for at opmuntre ham i det ensformige Fangenskab. Og ligesom Christian *Rex* havde et Marmorbord, der maatte gaa ud af Sagaen, fordi bemeldte Bord synes kun at have været en Plade, hvis Troværdighed stod paa meget svage Fødder, saaledes havde Chresten *Rex* i sit Fængsel et Orgelværk, der maatte gaa ud af Spillet af Mangel paa Takt og god Tone, og fordi Registret nok kun var den ædelige Givers Synde-Register.

Endelig skal der bemærkes, at ligesom Christian II.s Fængselshistorie har fundet sin Gehejmearkivar, saaledes vil Kong Chresten I. nok ogsaa finde sin, og det tør antages at denne, naar han i Kong Bergs Krønike undersøger de Lovsange, der istemtes, da Hs. Maj. slap levende fra sin langsomme Hungersdød i Fængslet, vil udbryde, ihukommende en vis Linchenbergs Ord om Forsvarsadressen, at der er al Anledning til at undersøge, om der ikke skulde findes falske Toner imellem dem.

Paa Salighedens Veje.

Mel.: Peder Skjøtt.

Der var myrderlig Ballade
I den ravnesorte Nat
Med en Mand paa Lyngby-Gade,
Som med samt sin høje Hat
Sørgelig til Skade kom,
Hvad jeg nu vil synge om.

— Først han indtog et Parti Rom
Og en Ladning Akkavit,
Da han saa sku' hjem til Virum,
Holdt hans Fødder inte Trit,
Og til Slut han stille stod
Ved en Mælkehandlers Bod.

Og, da blot han kunde falde,
Men ej vige, her han kom
Paa den Tanke, at som alle
Veje fører jo til Rom,
Ogsaa ud til Virum man
Anta'er, at de føre kan.

Og skjønt Gjennemgang forbuden
Er igjennem Rudeglas,
Skjød han Gjenvej gjennem Ruden,
Hvor han fandt en herlig Plads,
Der var ingen Ting i Vej'n
Og en Mil til Ruder-Hegn.

Men, nu kom des værre tvende
Af Hr. Bahnsons lyseblaa,
Og den Vej fik hastig Ende,
Som med dem han maatte gaa,
For det blev just inte Virum, det Rum, han havned i.

Han i Retten maatte møde
For at klare den Butik;
Her han ikke skummed' Fløde
Af den Mælkevej, han gik.
— Vogt dig, Læser, at du bru'er
Aldrig slig en Mælkekur.

Hele Forskjellen.

— I gamle Dage var her dog altid nogle gode Stik, nu er det højst et Par Raderinger.
— Ja, men naar man nu til Dags raderer, maa man dog alligevel til sidst stikke af.

Ingen Flothed.

— Du Stoffer! Gi'er Du hal'anden Pæl og en hal' Øl?
— Næ, i di her sløje Tider slar'et sgu knap til te Øllet!
— Aa, véd Du hva'! Naar man har Raad te aa gaa me saadan noen nye Lapper — —
— De har jeg sgu heller inte, Sørrensen, de æ jo di gamle, der æ vendt!

Fra Tilskuer-Pladsen.

Som ikke sjelden man ser, gaar
  Det broget i Verden til;
Selv Skæbnen driver hos NEERGAARD
  Tidt nok et lunefuldt Spil.
Den ene Dag bærer ERIK SKRAM
  Med ST. GEORG og alle Vennerne
Det stakkels, forstødte, uskyldige Lam,
  Albertine, galant paa Hænderne.

Men Dagen efter en Skjælm gaar
  Hen og klæ'er hende a'.
Den nedrige BERTEL ELMGAARD!
  Jo, han skulde rigtignok ha'e!
Alt hendes gode Tøj han tog
  Og levned' ej mindste Smule;
Nu har Helgeninden knap nok en — Krohg,
  Hvor hun kan sin Nøgenhed skjule.

Den ene Gang al Ting roses,
  Selv EEDEVARDS »*Kjærlighed*«;
Men næste Gang skal den foses
  Blandt haabløse Slægter ned.
Imens staar NEERGAARD paa sin Piedestal
  Og gi'er »Tilskuerens« Rolle,
Thi han har lovet at være nevtral,
  Og Løfter bør man jo holde!

Men selv de »nevtrale« trænger
  Til Voldgift og Garanti;
Nu lader KORSGAARD ej længer
  NEERGAARD for Angreb gaa fri.
Dog trøst dig, stakkels NEERGAARD, du véd,
  At Nevtralitet kun drejer
Sig om at ha'e Lov til at slaas i Fred:
  Søg Bistand hos FREDERIK BAJER!

Chresten og Bentheim.

(Frit efter Grimm.)

Berg havde en Gang faaet Hørup saaledes i sin Magt, at alt, hvad Berg forlangte, det maatte Hørup ogsaa udføre, for ellers blev han ikke Statsrevisor.

En Dag sagde Berg til Hørup: »Hør, du røde Bentheim! skaf mig nogen Spalteføde, ellers æder jeg dig!»

Bentheim svarede: »Jeg véd en Valgkreds ovre paa Langeland; der bager Evropæerne varme Jødekager; hvis du har Lyst, saa vil vi hente en af dem!»

Berg var til Freds dermed, og Hørup hentede da den lille Eedvard til ham. Berg vilde imidlertid ikke nøjes med ham, men vilde ogsaa have hans Broder og gik selv hen for at hente ham. Men han gjorde det saa plumpt, at alle Bønderne pludselig blev »opvakte» og skosede Berg for hans Antichrestendom saa ubarmhjærtig, at han lod begge Brødrene løbe og kom hylende hen til Hørup og sagde: »Du har smukt narret mig! Jeg vilde ogsaa hente St. Georg; men nu har Bønderne gjort Knuder, og jeg føler mig, aah, saa »dansk» i Sind og Skind, helt ned ad Ryggen!» — Bentheim svarede: »Det skader dig ikke. Hvorfor er du ogsaa saadan en Seminarist!»

Nogen Tid efter var de igjen »samlede», og da sagde Berg til Hørup:

»Hør du røde Bentheim! skaf mig nogen Spalteføde! ellers fortærer jeg dig!» — Hørup svarede: »Jeg ved nogle Folkemøder, hvor Højre plejer at faa sin varme Mad; der vil vi ret gjøre os til Gode!»

Hørup listede sig nu hen til Folketheatret og snusede saa længe, til han fandt en liberal »Protest», den bragte han saa til Berg. Denne tog den uden at byde Hørup saa meget som Tak, slugte den i sig og sagde:

»Det smager efter mere!»

Saa tog han sine Syvhundredemilstøvler paa, rejste over til Holstebro og rev uden Omsvøb hele Borgmesteren ned af Tribunen. Men herved bar han sig saa ubehændig ad, at selv Noes og Nielsen vaagnede og gav sig til at bræge ganske forskrækkelig. Det hele gjorde dygtig Allarm, og Højremændene kom løbende til fra alle Sider og tildængede Berg saaledes, at han ikke kunde gaa hjem. men maatte lade sig trække til sin Bolig af Badstuestrædes Intelligens og nogle »fyrige» Smedesvende.

Berg skreg: »Det er denne herre Hørup, der er Skyld i alle Ulykkerne!»

Hørup svarede: »Det skader dig slet ikke. Hvorfor er du altid saadan en Seminarist?»

Den tredie Dag, da de paa ny var »samlede» og Berg næppe kunde slæbe sig af Sted paa sine Ben, sagde han dog igjen: »Hør, du røde Bentheim! skaf mig nogen Spalteføde! Ellers gaar det ud over dig!«

Hørup svarede: »Skraas over for Folketinget vanker der de herligste Sager. Det er den højeste Ret, noget Menneske kan se for sine Øjne!»

Berg svarede: »Jeg vil selv gaa derover, men du maa følge med; for jeg ser ikke godt og hører saa daarlig i den senere Tid.«

»For mig gjerne,« sagde Hørup, og de fulgtes da ad op i den højeste Ret. Der var nu de lækreste Retter i Guds Velsignelse, varme Vafler, bløde Hjærner og dito Pærer, samt opvarmede Rygstykker, kort sagt, der var bagt til dem. Berg tog dygtig for sig af Sagerne og tænkte: »der er god Tid, inden jeg holder op.» Hørup smagte ogsaa paa hver Ret, men saa sig omkring, om der ikke skulde være et Hul, han kunde smutte igjennem, og om hans Krop ogsaa var smal nok til at slippe ud. Da sagde Berg, som nu var i sit allerbedste Humør: »Ej, kjære Hørup, hvorfor løber du dog saadan frem og tilbage?«

Hørup svarede listig: »Jeg maa dog skaffe mig den højeste Oplysning, om der ikke staar nogle Højrespioner og Angivere her udenfor. Snak nu blot ikke for meget!»

Imidlertid havde Dommerne lagt Mærke til dem og nærmede sig truende. Da Hørup saa dem, gjorde han sig saa tynd som en Hasselkjæp og slap i en Fart ud af Hullet. Berg vilde følge efter, men hans Hoved var saa tykt, at han ikke kunde faa det igjennem, uagtet Octavius forsikrede, at indeni saa det tyndt nok ud. Han blev alt-

saa sat fast og maatte blive siddende et halvt Aar bag Blegdamsvejens Jærnstænger

Til sidst tog Bønderne og rammede ham en Enhedsmærkepæl i Livet, og den kunde han ikke overleve.

Men Hørup løb om i Integade og var glad over, at han var bleven af med denne begjærlige og umættelige Seminarist.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, jeg er vis paa, De vil ikke tage en gammel Veninde, som mig, der jo dog virkelig altid har gjort mit bedste for paa enhver Maade at være Dem til Nytte og Behagelighed og bevist Dem mange Venligheder, det ilde op, naar jeg for en Gangs Skyld beder Dem lade være at komme til Middag i Dag, som det var bestemt, for Gud vi havde jo aldeles glemt, at det var Store-Bededagsaften i Aften og Petrine, der lige har faaet sit Foraarsstykke hjem, vil naturligvis paa Langelinje, og jeg havde tænkt Fritz Grønbæk kunde følge hende og hjælpe hende at høre Klokkerne ringe, men i Aar siger han, vil han ikke gaa ang Famille, fordi hans Venner driller ham med, at han er Slave af det, som denne herre Strindberg kalder Matteriakatet og saa maa jeg jo opofre mig og gaa med og Gud det bliver vist en kold Fornøjelse, for det plejer det da, og ikke noget at gaa med til for en ældre Dame, som De, søde Fru Schrøder og Deres gamle Vinterkaabe kan det jo heller ikke være nogen Fornøjelse for Dem at vise frem, skjønt Gud den er jo udmærket til daglig Brug og jeg selv tror nok, jeg skal tage mig ganske sjik ud med min nye Palletaa-Kapysine fra Fettogvessel, og Gud søde Fru Schrøder, i næste Uge skal vi have Foraarsrengjøring, og saa kan det heller ikke nytte, De kommer, saa maa vi have det til Gode til en anden Gang, og Gud hvor det er dejligt at vi nu snart skal have Sommer med Jordbær og nye Kartofler og Tivoli, og De har vel set i Aviserne om Fregatten, der skal ligge der i Graven, og som Watt nu skal give Fregatkaptajnen paa, og den Mand har jo været Alt muligt paa Landjorden, saa nu skal han naturligvis ogsaa probere Søfarten, og Fritz Grønbæk siger han syntes man burde forene det nyttige med det behagelige og lade Tivolifregatten doublere Georg Stage, der jo ikke kommer ud i Aar, men Sørensen holder paa det bare fornøjelige og siger, at nu Øen alligevel skal nedlægges, skulde Watt lave en Variethepavillon om Bord paa Fregatten og gjøre den til en »svømmende Ligkiste« med glade Plimsollerister som Besætning, og Gud søde Fru Schrøder, sikken en Lykke for Danmark, at vi har Karl Madsen og Tietgen til at trække Japanesere her til Kjøbenhavn, og vi har jo tilbragt hele forrige Uge ude paa Banegaarden for at se denne hersens Prinds Torikata og hans Gemalinde, der er en indfødt Wienerinde og staar paa Hovedet for et godt Ord, ankomme, og jeg synes nok det er lige godt Tietgen, der har Æren af at have knyttet det Venskabskabel, der forbinder de to Lande med hinanden, men Karl Madsen har sandelig ogsaa spundet mangen en god Ende til det, og Gud sikken en Furore, vores fælles Ven Frederik Brun gjør henne hos Fallesen som Spanier, og der kan man rigtig nok se, at Sørensen havde Ret, da han sagde, det forekom ham at Brun havde lagt en Alen til sin Væxt i det sidste Aar og han elsker nu den Obera og siger, at selv om Frøken Dons ikke serverer den fineste Carmenade, saa er Lange en Tyreador, som vi ikke har haft Mage til siden Burnomvilde, som han ikke selv kan huske at have set danse, men som hans salig Moer altid talte om i den Rolle, og Gud nu maa jeg hen til Juliane og se, hvordan det har sig, for denne Gang venter de saa sikkert det bliver en Dreng, fordi der kommer bare Drenge til Verden i Aar, og det er nok noget, der er periodisk, ligesom Stjærneskud og Oldenborrer og jeg synes nu, det er godt, der bliver flere Mandfolk for Gud søde Fru Schrøder, hvad skal der blive af alle de unge Piger, og sidde ugift som gammel Jomfru eller Enke, det er ved Gud en tarvelig Fornøjelse, og det er meget bedre at gifte sig og have en Mand til at sørge for Hus og Hjem, men arbejde, det maa Mandfolkene, for de er værre end Spyfluer at have gaaende og drive i Stuerne, naar de en enkelt Dag holder Ferie. Og der er for Resten ogsaa dem, der siger at de mange Drenge betyder Krig, men nu Bismark har ladet denne franske Hr. Schnøbel eller Schnabel slippe ud af Brummen, saa bliver det saamæn nok til Fred, og for os har det jo ingen Fare, saa længe vi har Frederik Bajer gaaende til at være Garanti for vores Nøitralitet, og de indre Forhold er jo ogsaa gode, saa Redaktør Carstensen selv bliver beskyldt for Upartiskhed af Venstremændene, hvad der i Grunden maa være en vanskelig Situation at finde sig i. Og saa kommer De ikke, før vi sender Bud søde Fru Schrøder, for i Aften skal vi jo med tut Kjøbenhavn paa Langelinje. Farvel og Tak for Kaffe.

Grønne Kranse!

Grønne Kranse! Grønne Kranse,
Friske, milde Foraarstegn!
Lad os bare prise Sommer,
Der er ingen Ting i Vej'n!
Tre for ti forsultne Øre,
Kjøb saa mange, som I vil;
Naar I læser »Punch«, saa faar I
Gratis denne Vise til.

Grønne Kranse! Grønne Kranse!
Lille Gustav Christensen
Sælger Fredens grønne Kranse
Til affable Højremænd.
Men om end det kjære Venstre
Netop nu vil gjærne ha'
Melet deres Kransekage,
Er den lige »grøn« endda!

Men i Grams de grønne Kranse
Fra de »Liberale« fløj
Til de smaa »Konservative«. —
Det var billigt Legetøj!
Glemt er nu, at Kransen spired'
Frem, mens Vinteren var kold,
I en brændt, men kunstig Gjødning
Fra den Bing'ske Protokol!

Den Slags Kranse trives kun blandt
Vissent Løv i større Grad;
Berg dog kunde ingen hitte,
Selv da han paa Schouv-Bund »sad«.

Men skjønt Venstre for sin Vare
Snakker med en Art Fornuft:
Kransen sætter aldrig Blomster!
Hele Stadsen er kun — — Duft!

Grønne Kranse! Mindekranse
Over svundne Mænds Portræt!
Punch har saamæn selv hos Hørup
Kjøbt en præpareret Buket;
Den paa Pulterkamret smykker
»Enhedsmærkets« Kontrafej.
Arrig han til Kransen kigger,
Den er grøn, og han er bleg!

Fredens skjønne, grønne Kranse!
Kjøb og brug dem med Forstand,
Al Ting er jo godt for noget,
Naar det gribes rigtig an.
Møl og andet Noksagt har for
Grønne Kranse medfødt Skræk, —
Bare rolig: Venstres Kranse
Driver hele Venstre væk!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Under Vaabenhvilen.

Forposterne fraternisere.

Stilstandens dæmrende Taager
Har sig paa Valen lagt.
Begge Partier vaager
Pænt over Anstand og Takt.

Medens lidt Mundgodt vanker
Hos »Fjenden« i Mag og Ro,
Spøger i manges Tanker:
Flasker det sig monstro?

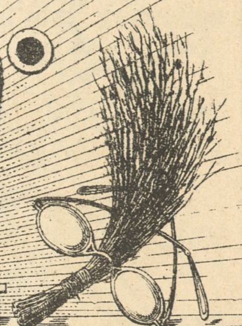
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 19. Torsdagen den 12. Mai. 1887.

PUNCH.

En glad Giver.

— Naa Richard, hvormed har Du saa fornøjet Broder Otto i Dag paa hans Fødselsdag?
— Ja Mo'er, jeg har jo ingen Present, men jeg har givet ham Lov til at banke mig.

Havblik.

Af BISMARCK blev den »annekterte« SCHNÆBELE
Omsider sluppen løs og denne Gang
Forskaanet for at blive Tvistens Æble.

Men, som hans Annektions-Tid faldt lidt lang,
Blev der lidt Tidsfordriv dog hos Pariserne,
Da »*Lohengrin*« nys sang sin Svanesang.

Man tog lidt ugalant, selv i Aviserne,
Imod den stakkels *Elsa* af Brabant
Og mod den fæle *Ortrud*, født blandt Friserne.

— Selv *Henrik Fuglefængers* Kløgt var Tant,
Og RICHARD WAGNER maa betale Gildet;
Han paa Programmet kom og saas og — svandt.

Men Krigens vrede Gud blev dog formildet,
I alt Fald til en anden »fransk Spion«
Har ind paa »*sittlich*« Jordbund sig forvildet.

— Her hjemme har hin LEDRES Skytspatron
En Stilstand ogsaa faaet bragt til Veje;
For »Broderkrig« han opgav sin Passion.

Det, hvorom Tvisten her sig saas at dreje,
Rigs-Æblet, blev dog ikke udleveret,
Men er bestandig i sit fordums Eje.

Her blev en Vaabenstilstand proklameret
Paa Basis af, at Venstres bløde Pære
Af alle Parter blev infamt kasseret.

Ja, net leveret maa han vistnok være,
Naar han i Tavshed led en saadan Tort
Blandt dem, der før ham holdt i højlig Ære;

Men — man gi'er ikke strax sit Æble bort,
Fordi man ser, de fordums pære-danske
Har udleveret deres »første Sort«,

Saa her er Pavsen heller ikke ganske
Det samme som Forlig — kun det Moment,
Hvor af sin Haand man draget har sin Handske.

Maaske med Haandtryk Kampen bliver endt,
Maaske man Handsken til sin Modpart slænger;
Men Et af to det blive vil omtrent.

Dog, saasom denne Pavse sig forlænger,
Vi haabe vil, at Vaabenstilstandsflaget
Maa slippe fri for alt for store Flænger,

Samt, da det *Fremskridtsklubben* har behaget
At sætte WAGNER paa Repertoiret,
Den maa faa særlig Gavn af Foredraget,

At hans Program for Svanesang bli'er sparet.

Kunstudstillingen ved Charlottenborg,

anmeldt af

P . . ch.

(Fortsat.)

Nr. 146. Otto Haslund. *Koncert.* Haslund er for Tiden i den sjeldne og lykkelige Situation at være mere elsket end Svendsen. Der hersker nemlig den reneste Filharmoni blandt Publikum, Kunstnere, Kritikere og den kgl. Malerisamling om at beundre ham som Koncertgiver. Jeg er naturligvis fuldstændig enig med alle de andre, men jeg fragaar ikke at have en Mistanke om, at Haslund i Grunden er en stor Satyrikus. Er maaske ikke hans Gjengivelse af denne Koncert en fin Allegori paa et helt Kompagni af vore yngre Genier? Eller monstro man ikke, naar man fortsætter sin Gang gjennem Udstillingen, synes at mærke akkurat det samme infernalske Spektakel, den selvsamme Farvefremtidsmusik skingrende ud fra den nye Skoles Rammer. Selv »*den store Bastian*« paa Nodestolen er allegorisk. Jeg véd nok, hvem der for Tiden er »*den store Bastian*« i vort Malerlav. Og den skikkelige, naive Sjæl, der henne i Baggrunden studerer sin Karl Madsen, saa det værker i hans stakkels Hoved! Og de smaa Kravl i Trillevognen! Og de to vordende Malerinder, der skraaler med af fuld Hals! Jo, de er der min Tro alle sammen! Den flittige, lille Fyr. der uberørt af Rabalderet, og kun beundret af en sympathetisk Missekat, sidder trofast og over sin Kunst, er naturligvis Haslund selv. Mon Galleriet havde faaet Lov at kjøbe Stykket, om »den store Bastian« havde lugtet Kætteriet i Tide? Jeg tror, Haslund var kommen paa Hovedet i Farvepotten.

Nr. 316. Niels Petersen (Mols). *Fra Klitterne ved Skrællinge.* En af Skrællingerne gaar bag Ploven i Regnvejr. I et Hjørne staar der kradset: »*Skidt med at vente pænt Vejr!*« Ja saa kan man da se, at Maleriet ikke er af Hr. Ventegodt-Olsen.

Nr. 326. Agnes Rambusch. *De fem kloge og de fem daarlige Jomfruer.* De fem daarlige sidder og lærer Emancipation og Normaldragt af Fru *Juel-Hansen*, medens de fem skikkelige hengiver sig til de for unge Piger naturligere Sysler. Trods Listen, der skiller de gode og de daarlige fra hinanden, er der dog kommen adskillig Daar-

lighed mellem de gode og noget godt mellem de daarlige. Følgen heraf er, at nogle gode er blevne daarlige, og nogle daarlige gode. — »Thi *Celestin* er *Floridor*, ja! Og *Floridor* er *Celestin!*«

Nr. 327. Agnes Rambusch & Harald Slott-Møller. *Ude.* Havde der staaet *Uhde*, kunde Titelen have passet godt paa Engelsteds Billede Nr. 91, *Kristus og Nikodemus*, men her betyder »Ude« bare et Stykke gule Ærter med to Staffelier og et Landmaalerinstrument i, henne i et Hjørne kommer en ung Dame løbende henimod en ung Mand, som, efter hans Hovedbeklædning at dømme, studerer til at blive Volkersens Efterfølger som Pjerrot. Pjerrot er i Færd med at tage sig en Pris, og Kolumbine iler til for at være til Stede ved Prisuddelingen. Spørgsmaalet bliver da, om det Hele er den Pris Tobak værd!

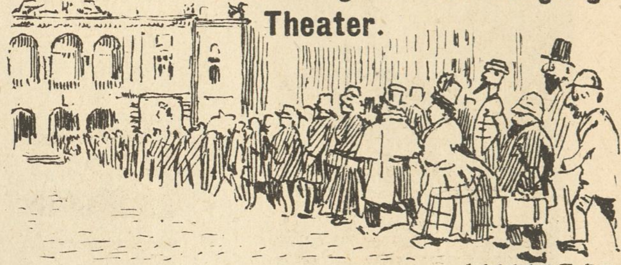
Nr. 365. Fritz Syberg. *Vinterdag.* Det er et rigtigt Vinterlandskab. Men det maa alligevel være henad Foraaret, at dømme efter den Spire, der lige er skudt op af den hvide Sne. Denne Plante viser sig dog ved nærmere Eftersyn at være en grøn Dreng. Motivet er fra Svanninge, men Grønskollingen kunde for Resten lige saa godt være tænkt som Titelvignet til »Den grønne Henriks Roman«.

Nr. 401. Bertha Wegmann. *Portræt af en Dame.* Paa Rammen ses en Frø. Den forstaar jeg ikke et Kvæk af. Skal det være sindbilledligt og betyde, at den paagjældende Dame er ved at gaa i Frø, finder jeg det mildest talt lidt ufint.

Nr. 413. Kr. Zahrtmann: *Job og hans Venner.* Ja Gud bevares! hvor Vennerne har jobileret over ham! Det er ogsaa et herligt, nobelt, distingveret Mesterværk. Bylderne er især nydelige. Det véd jeg Alt sammen, men Grunden, hvorfor jeg alligevel ikke kan forstaa det, er, at jeg ikke har kunnet komme til at se det, som det skulde ses. Enten skal Billedet nemlig, ifølge Dagbladets *P*, vendes paa Hovedet, men det gjør Udstillingskommitteen naturligvis ikke for Alle og Enhver, men kun for sine extra gode Venner, eller ogsaa maa man selv staa paa Hovedet. Jeg vil gjerne staa paa Hovedet for Zahrtmann. Gud bevares! Det gjør vi Alle sammen med Glæde. Men det glatte Gulv der oppe foraarsager, at den Stilling ikke er let at indtage, og selv om det lykkes, kommer der altid Folk og forstyrrer En, og det er dog saa underlig flovt at staa der oppe med Benene i Vejret og Hovedet ned efter. Jeg tror heller ikke, det er nok at staa en kort Tid paa Hovedet foran Job. Man maa blive i Stillingen, til Blodet er kommet rigtig forsvarlig ned i Hjærnekisten. Det er for Resten fornuftigt af samme Job, at han strax, da Huset styrtede ned, lod sig kopsætte. Det gjorde Berg ogsaa, da Tribunen var falden sammen. Og saa er hans Krop desuden saa udmærket indrettet for Folk, der vil spille en lille gemytlig Hasard. »Effen eller Ueffen!« siger man, og saa tæller man efter paa Jobs Blodkopper. Jeg vilde nu i Reglen sige Effen! Zahrtmann plejer jo nemlig ikke at være saa ueffen.

Nr. 414. Samme. *Der var en Gang en Konge og en Dronning.* Kong Ulkebølle og hans Dronning Aspasia Sofia Amalia sidder og har det gemytlig sammen. Ulkebølle fortæller sin Gemalinde, at Zahrtmann har sagt, hun var den dejligste Tulipan i Skjønhedens Urtegaard. »Aa gaa væk Ulkebølle!« — siger Madammen og lader, som hun ikke vil tro det. Hun er nydelig! Og sikken en Masse Farver! Det er ligesom en hel Foraarsudstilling hos Vett og Wessel. Siden Zahrtmann ikke fik Udstillingsmedaille for det Billede, faar han da sikkert en Medaille fra Videnskabernes Selskab, fordi han har paavist, hvorledes Folk kan leve — og leve godt oven i Kjøbet — i et lufttomt Rum. Som Bilag til de ugentlige Beretninger fra Stadslægen og illustrerende Kategorien: Ansigts- og anden Vandrerosen, eller som koloreret Mønsterblad til »Børnevennen« vilde Parret Ulkebølle ellers ogsaa gjøre brillant Virkning. De Kulører er Noget, ethvert Barn, der ejer en vel monteret Farvelade, kan tage og føle paa.

Storartet Tilstrømning til det kongelige Theater.

Efter hvad der en af Dagene sikkert vil foreligge den højeste Oplysning om, paatænkes der at arrangere billige Fællesture for de i Berlin boende Evropæere hertil for at se Eedvard Brandes's »Kjærlighed«.

Til den første af disse skal der allerede have tegnet sig henved 10,000 Deltagere, saagodt som alle af Navnet Cohen.

Paa Grund af den storartede Indtægt, Nationaltheatret har havt af nævnte Skuespil, skal Kammerherre Fallesen have indrømmet Deltagerne en Rabat paa Billetterne af 100 Procent under Prisen. De herværende Billetgrosserere, som forventes i stort Antal at ville slutte sig til Togene, vil i samme Anledning erholde yderligere Rabat.

Deltagerne vil blive befordrede fra Berlin med et Extratog, som afgaar straks efter Børstidens Slutning og antages at kunne naa hertil Kl. 12 Midnat, til hvilken Tid Forestillingen da tager sin Begyndelse. Fra Theatrets Side skal der desuden være givet højst imødekommende Tilsagn om at trække Forestillingen ud saa længe som muligt, for at Deltagerne kan faa den nødvendige Tid til at sove ud ovenpaa den anstrængende Fornøjelse.

J. K. L.

Nedersachsisk.

O St. Georg! hvad har du tabt?
En Sag i Sachserlandet!
Den Hovedstrøm, du her har skabt,
Gik hist med Glans i Vandet!

Af Strodtmanns Oversætterryg
En bred Rem først der vanked';
Men en Proces om Eftertryk
Med Eftertryk dig banked'.

Og skjønt Geschæften, du fik skabt,
Var ogsaa der af Slagsen,
O St. Georg, hvad har du tabt?
— Fortjenesten paa Saxen!

Krigsvidenskab.

Sergeanten. Naa 84, kan De saa sige mig: hvad er al Sammenblanding?
84: tier.
S.: Naa sig det dog, De ved det jo godt.
84: Dæ æ nouet Mixeri, Hr. Skjæsant.
S.: Sludder! al Sammenblanding af civilt og militært Tøj er forbudt, for Pokker! nu véd De det.

Lange Udsigter.

— Vi slap saa ikke vor Folketingsmand denne Gang.
— Ham slipper vi saa mænd ikke, før Vor Herre tager ham.
— Ja, saa slipper vi ham aldrig; for hvad skulde han dog med ham?

Der var en Gang —

Der var en Gang en Literat,
Som Eedvard monne hedde,
Og som Betzonicks «*Landsoldat*»
Bebæed' i sin Vrede.
Her blev hans Værker kun til Grin,
Han maatte selv dem rose,
Men hos hans Frænder i Berlin
Befandtes de «*famose*».

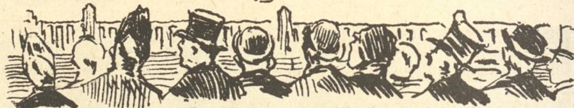
Der var en Gang et «*Tageblatt*»,
Som ku'e hans Værd begribe,
Og som saagar tog af sin Hat,
Før det fik set hans «*Liebe*»;
Ned til «*das grosze Vaterland*»
Dets Ry har nemlig bredt sig,
Et Faktum, som «*bei Namen Brandes von sich selbst versteht sich*».

Thi der var en Gang Ben i den
Kritik, saa hver en Læser
Udbryder strax: der har igjen
Familien sine Næser!
Skjønt ingen Ben i dem just bor,
La'er Savnet sig erstatte;
Thi Spreens Sand har mange Spor
Af Fødder, som er platte.

Der var en Om-Gang, som har sat
Sin Frugt blandt visse Blade;
Thi fra «Berliner Tageblatt»
Og hid til Integade
En «Hovedstrøm» til Dato randt,
Som «evropæisk» hedder,
Uagtet den sit Udspring fandt
Et Sted ved Jordans Bredder.

Der var en Om-Gang blandt de smaa,
Hvem Kunstnerstorhed vinker,
Skjønt liden Eedvard og «J. K.»
Vel véd, at Selvros stinker,
I deres Omgang ligefrem
De Selvkritik la'er stryge. —
Kort sagt, de lider af en slem
Semitsom Omgangs-Syge.

Udstillingen i 1888.

Ogsaa for *Punch*'s Vedkommende begynder det nu at strømme ind med Anmeldelser af Gjenstande, der vil blive udstillede i Bladets gjæstfrie Spalter. Vi skal her kortelig nævne de Brancher, m. H. t. hvilke vi alt har modtaget Løfter om Bidrag.

1) **Hygieine.** »Kjøbenhavns Vandvæsen« udstiller en Samling af allehaande *Alger*, *Bakterier*, *Vibrioner* og *Infusorier*, udklækkede og drevne i Kildevand og med Kjærlighed i Vandvæsenets Søer.

»Kjøbenhavns Magistrat« udstiller endvidere:

a) Bakterieholdigt Gadestøv (prima Sort).

b) Brosten (prisbelønnede ved Ligtorneoperatørernes Kongres). Hermed følger en separat, særdeles righoldig Udstilling af de i Vinterens Løb paa Grund af glat Føre afstedkomne Arm- og Benbrud.

c) Mudder og Slam. De uudtømmelige Miner paa Kongens Nytorv, Kul- og Halmtorvet bearbejdes i den Anledning flittig af Magistratens dertil oplærte Arbejderkorps.

d) Flyttedagssengehalm. Særdeles levende.

e) Gasblus. Den specifik kjøbenhavnske Afart, der udmærker sig ved at være mindre i Omfang og Lysstyrke men langt mere indbringende end nogen hidtil kjendt Gasbelysning, vil sikkert vække alle Tilrejsendes Interesse.

2) **Mosebrug.** Paa dette Omraade ventes saa mange Gjenstande, at Kataloget antages at ville komme til at udgjøre 2–3 Mosebøger. Her kan foreløbig mærkes:

a) Tørvetrillere. Udstillede af Totalafholdsforeningen.

b) Muskedonnere. Udstillede af Riffelforeningerne.

c) Mosesprofiler. Udstillede fra »Integade«.

d) Storke. Udstillede af »Stiftelsen«.

e) En Vandgang. Udstillet af Hjort Lorentzen.

3) **Kunstgjenstande.** Hidtil har vi kun modtaget Anmeldelser af saadanne fra det kongelige Theaters Chef. De bestaar af:

a) En kunstig Sopran. Fabrikeret i Udlandet og allerede noget slidt.

b) Proverber. Fjorten paa Dusinet.

c) Et Kassestykke. Meget sjeldent.

d) »Kjærligheds«-Panter. Udvexlede mellem Theateret og »*Politikens*« Redaktion. En herhenhørende Skaaltale, Husflidsarbejde af selve Chefen, vil vække stor Opsigt.

e) Debutantinder. Udstilles *en gros.*

f) En Fløjtesolo. Denne Solo havde det tilfælles med mange andre Solo'er, at den, der spillede den, blev Kodille med Glans.

g) Adskillige Smaaartikler. Fabrikerede til Brug for »*Berlingske Tidende*«.

h) Et vel udviklet Mulktsystem. Meget paaskjønnet af Korpersonalet.

i) Et dito dualistisk Regerings- eller Bloksystem. Krohnologisk fremstillet.

4) **Industri og Haandværk.**

a) Det tomme Rum. Flere Udstillere, deriblandt Varde Bank, Privatbankens Depositoafdeling, Kasino og Herman Bang.

b) Et til Kontravægt omdannet Enhedsmærke. Udstillet af Chresten Berg.

c) En Ruin. Udstillet af Pingel.

d) Moral. Udstillet af Folketingsmand P. Holm.

e) Straamænd. Udstillede af Hr. V. B. Hørup.

f) Børnebøger, trykte paa Firmaets Eftertrykkeri. Udstillede af Dr. G. Brandes.

e) En Aladdinslampe. Udstillet af Samme.

g) Sygepleje-Rekvisiter. Udstillede af Hr. P. Nansen.

h) Figenblade. Udstillede af Assel Røghat.

i) Tørfisk (udblødt). Udstillet af Hr. Otto Borchsenius.

Vi venter i den nærmeste Tid at modtage endnu en Række Anmeldelser, som vi samvittighedsfuldt skal meddele vore Læsere.

Mellem private Venner.

Greven: Hør, min kjære, private Ven! Jeg maa rigtig nok gjøre dig opmærksom paa, at din Artikel i »kölnische Zeitung« om Kjøbenhavns Befæstning er noget hensynsløs imod mig. Hvor kunde du dog gaa hen og plapre ud med, at Befæstningen er en Nødvendighed af Nevtralitetshensyn saa kort efter, at jeg har kaldt den Sag »en Forretning«?

Bagger: Kjære Ven, vær dog ikke urimelig. Husk paa, at du har jo sagt saa meget i dine Dage baade for og imod det ene og det andet Standpunkt, at du dog vist ikke vil forlange, at nogen skal huske det altsammen. Desuden, imellem os to sagt, saa trode jeg slet ikke, at du mente et eneste Ord af, hvad du sidst sagde om Befæstningen?

Greven: Ved St. Ignatius! Vist mente jeg det!

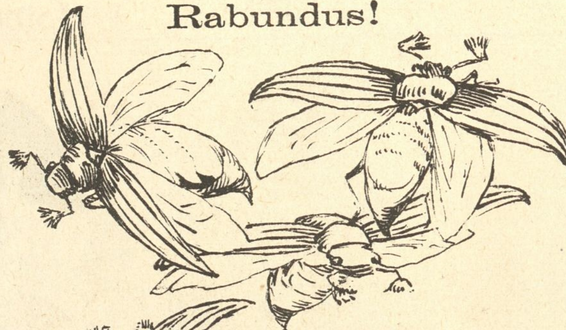
Bagger: Ja, men, for et Par Aar siden sagde du jo selv, at Befæstningssagens Gjennemførelse var »en Nødvendighed«; men den krævede bare et Ministerium, som var i Overensstemmelse med Folke — —

Greven: Naa, ja, det var den Gang; men nu har Forholdene forandret sig, og derfor maa vi give Barnet et andet Navn!

Bagger: Aha, jeg forstaar, du kalder altsaa nu Befæstningen »en Forretning«, fordi — —

Greven: Fordi vi nu maa være fornøjede, hvis vi kan komme til at danne — et Forretningsministerium!

Rabundus!

Saa, nu kommer Oldenborrene!
Fang dem! Fang dem, mens I kan,
Styrt Jer som en Bergsø over dem,
Jag dem væk med Ild og Vand!
Men vi ej maa glemme, naar nu
Paa den vilde Jagt vi gaa,
At der gives Oldenborrer,
Som har Vest og Buxer paa.

Nede i Paris der sidder en
Arrig Oldenborre-Han,
Som paa Alt, hvad før man hyldede,
Gnasker løs, saa galt han kan.
Zolas Muse sine Larver
Spreder rundt paa Maa og Faa;
For det meste er de sorte,
Mens de rigtige er graa.

Selv i Danas skjønne Have man
Slægtens Udskuds-Arter ser,
Enten de nu kaldes Eedevart,
Georg, Esmann eller Per.
Hvad vi Andre tror og elsker,
Hver en frisk og frodig Gren,
Vil de gnave grisk itu med
Deres skjæve Kjæbeben.

En af Slægten, kaldet »Doktoren«,
Blev til Grin, den stakkels Mand;
Ovre mellem Moskovitterne
Blev den anden li'esaadan!
Længe har man ubarmhjærtig
Jaget dem fra Stad til Stad,
Saa de stadig hørtes pibe
Bag Hr. Hørups Skræppe-Blad.

Snart i »*et Besøg*« paa »*gyngende Grund*« de haabløst slog sig ned,
Snart de søgte Ly »*i Stiftelsen*«,
Snart de skreg paa »*Kjærlighed*«.
Skjønt en Kammerherre tog dem
I sin Varetægt, — de smaa,
Sorte Larver gik rabundus,
Li'esom alle Larver gaa!

Men de gamle er de farligste,
Har den vise Bergsøe sagt;
Derfor gaar just nu Pariserne
Efter Fa'er Zola paa Jagt.
Og er han først expederet,
Gaar hans Skygger op i Røg,
Og det sidste, svage Minde
Er en Duft af brændte Løg!

Hermed følger et **illustreret** Annonce-Tillæg.

I Holbergs Fodspor

følger nogle af den danske Literaturs bedste Mænd, saaledes P. A. HEJBERG, J. L. HEJBERG, HENRIK HERTZ, C. HOSTRUP. Det er disses Gjerning, EEDVARD BRANDES nu fortsætter med sine Skuespil.

Arthur Aumont i *Tilskuerens* April-Hefte.

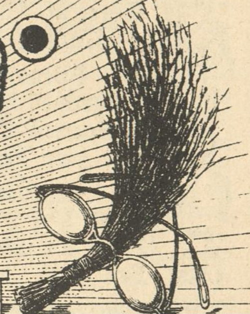
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 20. Torsdagen den 19. Mai. 1887.

PUNCH.

Foraarsrengjøring.

— Naa, Cathrine, de Vinduer har Du nok poleret med en Harefod?
— Nej Frue, jeg bruger rigtignok et Skind.

Majmaaneds-Kattene.

Alt Engen er grøn som Hornfiskens Ben,
Og grøn er selv Bøgekronen,
Kort, al Ting er paa den grønne Gren
— Undtagen Oppositionen.

Thi Foraarsstormenes Slud og Rusk
Spolered' dens Sejerspalme;
Endogsaa Partiets lovende BUSK
Har vist Tendens til at falme.

Med Haabets Grønt kan man ikke bestrø
Hans Vej gjennem Vælgermassen;
Hans «Taalepahner» er gaaet i Frø
Fra den Tid, han selv fik paa Kassen.

Den oplyste Vælgerbefolkning fik
Ogsaa af ham at vide,
At nu havde Venstre skiftet «Taktik»:
Den gamle var helt lagt til Side.

Den var med en Bergefisk lyst hjem,
Og han sku' dog ikke mere
For dens Tilbagekomst nogen Fem-
Og-tyve Øre spendere.

Nej, Venstres nye Forhandlingstaktik
Den gamle helt overstraaled',
Og JENS med sit klare Statsmandsblik
Saa' grant, at den førte til Maalet.

Men da man herom lidt udelikat,
Ham nærmere interpellered',
Blev Bondens Begreb om Agurkesalat
Den «oplyste» Vælger serveret.

«Taktiken» blev bare Førernes Sag,
Her savner Vælgerne Kyndighed,
— Vort Vælgerfolk maatte slaa af den Dag
Paa sin «suveræne Myndighed».

— Dog giver de Vælgere nok sig til Freds,
Som rundt om JENS BUSK sig forsamle;
Thi, selv om hans nye Taktik er vis
Paa samme Malheur som den gamle,

Saa redder nok JENS sig en Kammerraads-Rang;
Og Vælgerne kan da fornøje
Sig med at synge: «Der var en Gang, —
Da han vilde vove sin Trøje!»

Kunstudstillingen ved Charlottenborg,

anmeldt af

P..ch.

(Sluttet.)

»Naar man lever i et Land, hvor det tandløse gemenlig holdes højt i Ære« — som *Karl Madsen* paastaar, medens dette Postulat dog ved det ikke ringe Antal herboende Tandlægers store Praxis, erholder et temmelig stærkt Dementi, — og naar man ikke er gal nok til at tage Tur- og Retur-Billet til Malmø for at beundre den der udstillede *Albertines* kraftige Gebis, men »løjerlig knækkede« Arm, kan man dog, ved en lille Vandring op paa vor egen kunstneriske Tandklinik, have ikke saa liden Fornøjelse af, om ikke af at føle, saa dog at give de unge paa Gummerne. Har de nemlig vel endnu ikke faaet deres Visdomstænder, kan det dog ikke fragaas, at adskillige af dem ved stadig at sutte paa den japanesiske Violrod, Karl Madsen og de andre Goldammer idelig putter dem i Munden, allerede har faaet Mælketænderne saa godt frem, at de med al Ungdommens Forslugenhed kan bide løs i Impressionismens udpinte Moderbryst, saa at *Farine lactée* snart bliver en Nødvendighed. Men foruden disse unge har vi ogsaa Folk med Skjæg paa Hagen, noble, dygtige og ~~alvorlige~~ Kunstnere, der ikke jager efter Effekten, men tygger deres hjemlige Rugbrødsskorpe med ufortrøden Ihærdighed. En saadan nobel og alvorlig Mester er, som jeg alt tidligere har bemærket, Michael Ancher. Til sit store aarsmedaljeprislønnede Barselbillede har han nu føjet tre mindre Flidspræmier. Blandt disse føler vi os mest tiltalte af:

Nr. 549. *Spillende Dame.* Der var en Gang en tydsk Moder, der i høje Toner priste sin Datters Fortræffeligheder: »Sie kann kochen, und sie kann spielen und sie kann malen!« udbrød hun begejstret. Man skulde tro, Ancher gik ud paa at indprænte Publikum de samme høje Forestillinger om Fru Anchers Alsidighed, og tillige bibringe det en saa nøjagtig Kjendskab til den talentfulde Kunstnerindes Profil, at selv Silhouetklipperen Ljungs mindst udviklede Elever nu vist nok efterhaanden maa kunne klippe Fru Ancher i Søvne. Det er naturligvis et nydeligt Billede i den ikke længer usædvanlig »kunstige« Belysning. Nysgjærrige Sjæle har spekuleret paa, hvad det er, Fru Ancher spiller? Jeg holder paa det er Melodien til: »Der har vi den igjen, den søde o. s. v.«

Nr. 565. Carl Carlsen. *Guldmageren.* Skade at Sujettet saa aldeles mangler Aktualitet! »Hundredekroneseddelfabrikanten« vilde have være et Emne, som en moderne Maler havde kunnet slaa Mønt af med betydelig større Fordel.

Nr. 615. H. Slott-Møller. *Portræt.* Alle gode Gange er tre! Slott-M., der allerede har afbildet samme unge Dame saavel »ude« som »hjemme«, har her grebet det Moment, hvor hun, sløvet af bestandig at maatte staa Model, er bleven betaget af det glade Vanvids salige Stemning. I sin Kaadhed har den unge Dame moret sig med at tage et Stykke Appelsinskal i Munden, som hun viser frem i Stedet for Tænder. Naar Karl Madsen derfor beklager sig over, at »det tandløse« her hjemme holdes for højt i Ære, har han mulig bare haft til Hensigt at give Slott-M. paa Gummerne for den Appelsinskal.

Nr. 624. Jul. Paulsen. *Adam og Eva.* Citatet af 1. Mosebog lader Adam sige: »Denne Gang er det Ben af mine Ben og Kjød af mit Kjød.« Men baade Benet og Kjødet er fra forskjellig Butik, thi medens Adams Benbygning er forskreven direkte fra Michel Angelo, for Resten et hæderligt Firma, er Eva nærmest skabt som en gammel Hollænders unge Hollænderinde. For Resten forekommer det mig snarere, at Adam ser ud, som om han for sig selv gjorde den Sidebemærkning, at det gjorde ondt endnu i hans Ribben, hvorimod Eva staar og grunder over, hvad det er for et Stykke Mandsperson, der ligger og vrider sig der i Græsset. Hun er nu lige godt behageligere at se paa end den marmorerede Job, hvis Kontrafej Dr. Pontoppidan burde sætte uden paa sin Pjece om »Hudens Pleje«.

Nr. 629. Tom Petersen. *Fra Loppetorvet.* Malerkunsten og Vandkunsten mødes her i skjøn Harmoni.

Men Petersens Gjengivelse forekommer mig vel tom. Jeg savner Liv. Naar man vil male Loppetorvet og saa glemmer at male Lopperne med, forekommer dette mig saaledes at smage vel meget af »Nature morte«, hvorimod de smaa Sorte, hvis de var til Stede, vilde frelse Stykket, thi saa var der sgu ikke længer »Stilleben« paa Torvet.

Nr. 652. J. F. Willumsen. *Glasmagere.* Og jeg, som troede, det forestillede et Fakkeltog. En glansfuld Farveharmoni udsat for Glastrompet. Det Stykke burde virkelig havt den allerstørste Aarsmedalje i Betragtning af, at det frembyder den allerkunstigste Glødelampebelysning, der endnu er præsteret i dette Aars Festillumination. Robert Watt skulde strax sikre sig Willumsen til »Tivoli og Vauxhall«.

Nr. 653. N. Wiwel. *Liv og Død.* Atter Nature morte, nemlig en udstoppet Kanariefugl foran et ferniseret Dødningehoved. Sindbilledlig Fremstilling af den Herman Bang'ske Retning i Literaturen og den Hammershøi'ske i Kunsten.

Nr. 654. *Frokosten skjæres* af Kr. Zahrtmann. Ja det er saamæn et meget nydeligt lille Billede, og hvis Zahrtmann aldrig vilde tage sig Andet paa, end vise os, hvorledes »Frokosten skjæres«, skulde jeg heller aldrig beskylde ham for at smøre for tykt paa. Men Ulykken er, at nu har jeg i adskillige Uger ikke hørt Karl Madsen, *P.* og de øvrige Forskjærere snakke om Andet, end hvor brillant Zahrtmann vidste, hvorledes den nye Madpose skulde skjæres. Det var bestandig den samme Vise:

Skære, skære Havre!
Hvem skal Havren binde?
Det skal *Kr. Zahrtmann* min;
Hos *Job* man kan ham finde.

Jeg saa *Krøyer* i Aftes
I det klare Lampeskin.
Hver ta'er sin
Og jeg ta'er min, —

Og saa bliver Meldahl tilbage!

Fra Mad. Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Nu har jeg paa mine gamle Dage faaet et nyt Sværmeri blandt Skuespillerne ved det kongelige Theater, og det er saamænd ingen anden end Hr. Erik Skram, jeg kan takke for det. For det var først, efter at jeg havde læst hans Anmeldelse i »Illustreret Tidende« *af Paillerons* »*tungt-behændige, ubetydelig-nydelige Morskabsstykke*« »Hvor man kjeder sig«, *at det rigtig gik op for mig, hvilke sjelden-mærkelige, mærkelig-sjeldne ydre Betingelser for Scenen Hr. Martinius Nielsen i Grunden sidder inde med. Og Conrad sagde rigtig nok, at jeg ikke skulde kere mig om den, for det var bare en af hans almindelige Anmeldelser i den mærkbare Skram-bim-bam-bambuli Stil med de behørige tsim-da-dera Knaldsteder og Skoma'er-løj-di Effektsteder; men jeg fik lige godt et helt andet Syn paa Martinius Nielsens Spil, næste Gang jeg saa ham, og jeg følte med mig selv, at det var det, man kaldte aandrigt, — skjønt man ikke skal sige det selv, men lade sine nærmeste Venner besørge det.*

Hr. Nielsens ydre Fremtræden som den unge Greve svarer fuldt-dækkende, knusende-nær til, hvad Pailleron har tænkt sig. Maaske slaar han dog ved de staccato-pizzicato Haandbevægelser lidt for meget Haanden af det flegmatisk-dirrende, tilknappet-forfrosne i Karakteren. Men Armbevægelserne kan vanskelig tænkes bedre, der er noget havgus-forfriskende, noget aaretag-regelmæssigt i dem. Enhver tænkende Tilskuer mindes det kjendte fra Barndomsdagene: »*En-To! En-To! Lange Tag! Ho'edet op, og Benene ned!*« *Og hvem ser ikke strax det gallions-figur-rundformede i hans mandig hvælvede Manchetskjorte og det glansstivelseglansfuldt-noble, det dehn-renvaskede i de fremstaaende Manchetter. Stemmeklangen er just, som den skal være, blød-sonor, Baryton-Tenor med hvælvede Overgange og sløjfede Buegange, uden det mindste vibrerende-tørvetrillende. Selve Kroppen er spændstig, der er Slag i den. Hovedet har ikke dette sekond-theater-simple:* »*Se, hvor de nikkende, nikkende, nikkende neje!*« *Det hviler støt, det vèd, det bæres af to Skuldere, maaske lidt mistænkelig brede. Og han bærer sin Hat, som han vil, mest under Armen, klappet sammen og med Handskerne stukne ind mellem Pul og Skygge. Men hvad der er og bliver Forcen i Hr. Nielsens Ageren er Bevægeligheden. Det skriver sig fra det staalfjeder-springende i den unge Greves fint tilspidsede Knæer, det akrobat-muskuløse i den gothisk-slanke Benbygning. Hvert Øjeblik giver han et rettende-spjættende Smeld med Knæerne, der virker som en Kanepisk, der faar et Par staalgraa til at rette sig og ikke sætte sig paa Bagbenene. Det er ikke et adstadigt-dydigt, borgerligt-snærpet Stillebens Maleri, det minder snarere om en gammel hollandsk Træskodans af en af den gode Kunsts Mestre. Tidligere antog Kunstneren fejlagtig, at dette var en Underart af Anstandsroller. Hr. Nielsen er rigtig paa Tæerne i disse Roller. Og der er Elastik i Skoene.*

Det er mit nye Indtryk, hvis Udtryk paa enkelte Steder jeg indrømmer er mig selv noget dunkle. Efter Hr. Erik Skrams og min Artikel har Kammerherre Fallesen kun et at gjøre: snarest mulig at prøve den unge Skuespiller i Balletten.

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Velkomsthelsen te Særkus Sjuman

a

Søren Pipperop.

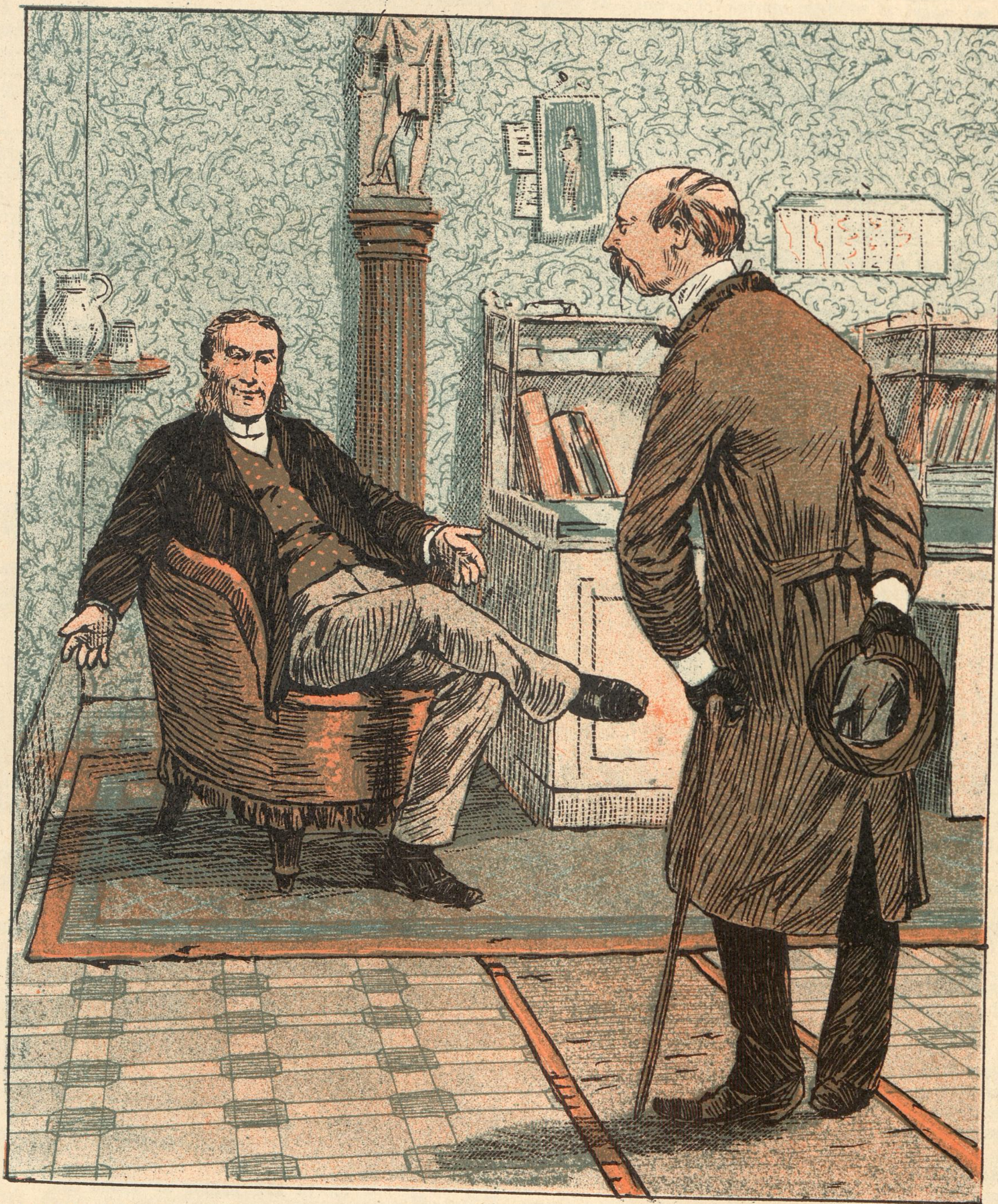

O Pegasus, min ejen Krekke,
Bær mej gesvent te Helikon,
Saa i et Loftspreng je ka stekke
Igemmel Aannens Tønnebaan,
Aa je paa dej, min æjle Ganger,
Min Degtergejstes Volter slaer
Som, va Rutinen anbelanger,
Cooke paa en Hippodromedar.

Je nemli har i Særkus Sjuman
Set, va den sanne Konst formaar:
Ve den dressere kan saagu man
Sæl Bæster, som paa fire gaar!
— Tænk, paa et Tov i Loften traved'
Kjarini nok saa pænt aa net,
Som Loftens Datters Far har lavet
Te ham en ægstra For-Tovs-Ret.

— Je ve blot ønske, at imens di
Fornøjer vos mæ deres Konst,
Et Hestehode foran Renz di
Maa naa i Poblikommets Gonst,
Aa Hørups Blad maa inte spænne
Ben for kaske dem a gi Men;
De ve man jo saa nemt ka hænne
Pr. Ens eller *Per andens* Ben.

Konvertering.

— Vil De ikke laane mig 10 Kr.?

— Hvad behager? I Fjor laante jeg Dem jo 10 Kr., som De lovede at tilbagebetale kort efter, og De har ikke betalt dem endnu. Men betaler De dem, kan De godt faa dem til Laans igjen, og det kan gjentages, saa tidt De ønsker.

Argumentum ad hominem.

— Hvor kan jeg sætte min Hat? Der er nŏk ikke nogen Plads et eneste Sted. Saa tror jeg s'gu, jeg vil sætte den paa mit Hoved igjen.

— Det er da ellers det dummeste Sted, Du kan sætte den.

Genierne fra Odsherred.

At Venstre tidt gaar bankerot,
Det kan sig sagtens føje,
Men at det selv sig stilier blot,
Er svært nok at fordøje.
Dog Sjælland saa' to Frihedsmænd,
Hr. Clausen og Jens Rasmussen
De Venner inte lignes kan
Ved David og hans Jonathan.

Af dette Vennepar man saa
Saa løjerlig en Handel;
I Venstres Julegrød den laa
Gjemt som en bitter Mandel.
— Hvis Jens sig vilde selv gi'e Fur,
Sku' ogsaa han faa Folkeur.
— Jo, Venstres Kjærlighed er sær
Til sine fuldtro Koryfæer.

Og for at Jens sku' give Kjøb
Og stille selv en anden,
Hos Clausen Følelserne løb,
Nok sagt, af med Forstanden;
Der var kun lidt at løbe med,
Hvorfor han sa'e: «Jens, drag af Sted!
Du Bortmarch faar med fuld Honnør
Og Sylteglas med Tilbehør!»

Det hued Jens, og for at faa
En «Tak», helst dygtig fyldig,
Han loved «denne Gang» at gaa,
Og gav til Afsked gyldig
Raisons: «Mit Helbred er saa slet,
Og af min Gjerning er jeg træt;
I tyve Aar til denne Stund
Har jeg paa Tinge holdt min Mund!«

Men Chresten blev i Hætten vred,
I Tide var han om sig,
Han gav Jens Rasmussen Besked,
Og flux hans Helbred kom sig,
Saa han ved Valget stod sig kjækt
Mod hver en Prokuratorknægt,
Og lig et Falkenstjerneskud
Gik Fristerens Forhaabning ud.

Og det var Vejles Venstremænd,
De ginge med den døde;
Men af sin Sejr vil Rasmussen
Knap skumme megen Fløde;
Thi overalt, hvor Ørene
Man af en Rasmussen kan se,
Vil altid man i Venstre ha'e
En Clausen ikke langt derfra.

Himmelbrev
tel
Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson** *p. t. Paris.*

Hoho, Dereses Velærværtihej! Sikken en Gleje de blev for gamle Færtignant sittendes justement uje paa Gelænderet a Bifrost, iagttagendes me sit gamle Degterøje og Falkeblik alle di smaa Blaaøjeje gjørendes Pinserent i Valhalla og skrubbendes Gullerne og polerendes Vinneverne me Krit og Vandslabberas, og obkiltreje Ærmer, saa man bemærkeje sammes snehvije runde Arme, og Motter Frigga staaendes, smuk og stor, som den immervæk grinagtie «Polletik» vilde ha beskreven hinner, mej en Golskrubbe i den ene Haand og en Støvekost i den anden kommenderendes hele Batallionen som en gammel dreven Oberstløjtnant kommenderer Væbningen, naar den gør Ægsersits uje paa Nørrefælleje. Hoho! Hvabehaver. Og glinsendes a bar grøn Seve og Pinserenlihej! Og lie i de Samme ligger den søje lille blaaøjeje Freya sai paa sine dailie Knær mit paa Bifrost og begønner a polere Messinggesveisninger paa Rakvirket me Pusepomaje og Avispapir. Og den gamle Glaje formaaendes begrivelivis inte Andet end a begejne samme Dailihej me Kiks og Dikkedik men værendes ikke a den Slags slo samme gamle Donjohan en Avis lie i hanses gamle Gesigt, anmojendes han om heller a la sine ælskovsfule Blekke hvile paa deri inneholte Nyhejer end a forsøge a benøtte samme tel Tænd- og Fyrstikker, værendes inte mere fosforholtige nok tel de Brug. Va den Gamle fandt var en stræng Tale a saadan en søj lille Rosensmund og ville ha lat Avisen gaa ujenbors nej i de tomme Rom, om ikke han tilfældivis hade obsalveret. a der paa sammes anden Sije sto en Klamamus med spæret Skreft og i Velærværtihejens immervæk gujdommelie Skjaldespraag, vafor den Gamle puttendes Blajet me Forsegtihej i Brøstlommen retirereje op i Lidskjalf værenes de eneste Gemak, hvor Motter Fregga og hinners Halleluja-Pier var forbut Ajgangen, og der stoderendes me Gleje og Hændrøkkelse Velærværtihejens Postille til den immervæk grinagtie Johannes Pstersen, samme sjemytlie Mejerist villendes inte bare gøre Smør og sylte Valle men stikkendes sine smaa Fingere i Venstrepolitikens Sæntrifuge mej Fare for a faa samme kvæstije og molestereje. Og Velærværtihejen har, som alletijer, Ret i a di glaje sjemytlie Danskere forstaar sai inte paa Polletik, samme værendes inte forbunnen mej Glæje og Sjemytlihej og Balfaldera men krævendes Alvor og Staalsathej, vora der er Plenty i gamle Norje men mejet Thomas i de lille flaje Danmark. Va vi saa me Risretten, vor Nordmændene inte, som vi Danskere ville ha gort, to en me Ret og Retfærdighej men argomentereje mej Flertalsmajestætens knytteje Næver, siendes, a de Fan hakk' mei var jer revnendes liegyldit, va Folk sae, naar I barestens ku mase Højrerakkerpakket. Men neje i Danmark blir de barestens til Kompermis, den lille Svartalf Høgsbro havendes spænt Ben for Jætten Chresten Bogø, saa samme sjeniale Stadsmand slo en Kaalbötte nej a Formandsstolen, dervej atter forsynendes sin i Forvejen stærkt kupereje aabne Pande mei en ny Ujbygning i gammelnordisk Stilart, va der i høj Grad krepereje samme gamle Vikings goe Ven og Kriskammerat Aukathor, havendes hat stor Lyst a senne Chresten Bogø sin gebommerlie Forhammer til at smaddre denne Hørup og di andre bløjsødne Kompaner i tusinde Millioner Smaastomper mej, men havendes uheldivis sæl vaaren klatfingret mej samme Smejeværktøj og sat den overstyr, da han var uje forlejen for a stange Aal etter Midgaardsormen. Saa Velærværtihejen skal sandelien inte forlaje sin a den glaje lille Henrik-Cawling saa smokt portrætereje Families Skøj for a komme op og mengelere sai i dansk Poletik, værendes jo allienveller et Slags Terra in Cognac ta for samme store Skjalds vældie Næver, værendes vante a brue «Storslæggen» men inte a handtere me den Sort Fillegranarbede og kunnendes derve let komme tel a løbe saj en Stage i Livet. Saa den gamle er majet velfornøjet me Velærværtihejens Resselosjon a la Mejeristen sitte Farve paa Smørret for sai sælv og la Bønderne neje ve Næstvej gøre Boj og Bedring og se til a blie liesaa goe Polletikere som Sværdrop, Velærværtihejen, og Vullum. Og den gamle Tyroler hade glæjet sai tel a kunne mejdele sin Velønder og Skøtspatron none yjerlie Beskrivelser a Til-

standen hersteds, men Motter Fregga havendes allienveller faaet derket Døren tel Stoderekammeret op og sat en stor Balle Vand og en Klat grøn Seve paa en gammel Saasialdemokrat indenfor, fordofter skyndsomt sendendes allienveller til Slut Velærværtihejen et dyftfølt Hurra fra hans immervæk glaje gamle

Tyroler-Færdignant
p. t. Valhalla.

Hørup tænker højt.

— Det var et godt Indfald, det med Vællingen, og det var jo ogsaa mit. Selv Morgengnavet maatte indrømme, at det var træffende, skjønt N. I. Larsen ikke undte mig at fortælle, at det kom fra mig. Saadan er det at kunne sige det befriende Ord i enhver Situation, Ord, der slaar ned som Høgen paa Duen, som Borchsenius paa Citaterne, som vore Opdagere ikke gjorde det paa Lommetyvene i Folketheatret. Ha ha, hvor jeg gottede mig, da jeg saa Larsen slikke Slevene, som jeg og Carstensen og Korrespondenten havde lagt fra os, da vi havde tømt Fadet — —

Det er egentlig meget morsommere at være Hoved- end Oplysningsorgan, især naar, som hos mig, Hovedet er bedre end Oplysningen. I alt Fald er vi da ikke som Morgengnavet, der er ingen af Delene. Det er uden Hoved og Hale. Berg er væk, og Korsgaard er væk; nu er det Larsen, som igjen giver Partiet med sin »Sommergane«, der længes efter Vælling. Hvad mener han egentlig med en »Sommergane«? Min Forstand studser over for dette Problem. Og oven i Kjøbet en »*dansk*« Sommergane. Hvor naar træder en Sommergane i Virksomhed? Forudsætter den Sommerhat og Sommerbukser? Nej, Erfaringen viser jo, at man kan spise Vælling med Sydvest og islandsk Nattrøje. Hvad er det da for noget Vrøvl med den Sommergane? Skulde der stikke Noget under! Mener han, at Vællingen vil blive sveden i Løbet af Sommeren, saa at han til Vinter kan opvarte med sine egne Ærter til de danske Vinterganer? Men man har jo ogsaa Sommerærter og russiske Ærter og henkogte Grønærter! Uha, det løber mig formelig koldt ned ad Rygstykkerne ved at tænke paa de danske Vinterganer. Saa kommer Regnskabets Dag for Bespisningen i Sommer. Vil han drive Sommergjæk med mig — nej Vintergjæk mener jeg — — —

Men jeg skal nok faa Bugt med den Karl, jeg skal nok sætte ham en Næse paa, naar han begynder at lugte noget svedent ved Vællingen. Skal det være en Sommernæse eller en Vinternæse? Naa, nu er det nok mig, der bliver tosset; det var dumt af mig at snakke om Næser. Væggene har Ører her oppe i Integade, lange Ører. Lige saa lange som Næserne. Der er for Exempel den Holstein, han har dem aller længst. Og lange Øjne! Det var ham, der opdagede I. A. Hansens gamle Buxer, som jeg den Gang sled. Var det Sommerbukser? Eller Vinterbukser? Nej, nu holder jeg det ikke ud! Gid Fanden havde Larsen med hans Sommervrøvl! Er der ingen Vintervrøvl? Hvad er Forskjellen? Var det nu ogsaa klogt af mig med den Vælling? Hørte jeg ikke en af de forbistrede smaa Sorte der ude i den anden Stue fnise, da jeg gik forbi? Hvad var det, han sagde?

Han lægger Haanden paa Panden, Holstein træder ind uden at banke paa, gaar rask hen til Hørup, rusker ham i Skulderen og siger med et ironisk Smil:

— God Dag, Lord Vællington!

„Professor" G. Brandes udvandrer.

Et sørgeligt, men rimeligvis sandt Rygte er kommet os for Øre. Hr. G. Brandes agter om kort Tid at forlade Evropa for som Emigrant i Avstralien at bane nye Hovedstrømninger for Emigrantliteraturen blandt Avstralnegerne. Grunden til denne saa alvorlige Beslutning tør — uden Indiskretion — søges i de evropæiske literære Ejendomsbestemmelser, der har virket i høj Grad eftertrykkende paa Hr. Doktorens Produktionsevne.

Efter nu paa sine sidste Tournéer at have sonderet baade polske og finske Tilstande, har han, træt og skuffet, opgivet Ævret og truffet den skæbnesvangre Beslutning.

Efter Forlydende skal der være tilbudt ham 4,000 Kr. om Aaret i de næste 10 Aar for at holde æsthetiske Forelæsninger for Menneskeæderne i Nyholland, og den frygtløse Sandhedsapostel har modtaget Tilbudet, efter at han først havde modtaget beroligende Forsikringer om, at der ingen Slægtninge eller Venner af Strodtmann fandtes der ude. Med Hr. »Professoren« følger en større Børneflok, en hel Skibsladning fuld af evropæiske Aandsfostre, som han i Tidens Løb har taget til sig som sine egne, men som han under vore bornerede Forhold ikke tør give sit Navn. Mellem de mere fordomsfri Papuaer vil dette sikkert nok lykkes ham.

Krig paa . . . . . . Møggreben!

Nu har Kommunen travlt med at gi'e
Et Skuespil midt i Gaden,
Paa alle Landmænds Bekostning i
Og uden for Hovedstaden.
Hver Gangerpilt og hver Riddersmand
Hin Krea-turnering vil gjæste;
De Folk, der agerer, har Hesteførstand,
De andre har bare Heste.

I Stykkets Handling er der en fin
Moral, som bør højlig agtes:
At nemlig Heste og andre Svin
Skal som »Kreaturer« betragtes.
Skjønt Texten falder lidt Langhalms-bred,
Gaar dog dens Kraft ej til Spilde,
Den minder tildels om »Kjærlighed«
Og dels om en Duft-Vaudeville.

Kommunen spiller den grusomme Fa'er,
Som Landmandens bedste Eje,
Den rare, kostbare Gjødning ta'er
For ud den af Byen at feje!
Det altid bliver en tvivlsom Sag,
Naar Ondt man bag Næsten vil tale;
Men handler man ondt bag hans Hestes Bag,
Saa bli'er der komplet Skandale!

Hvad mener Loven med et »Kreatur«?
Just nu skal Problemet besvares.
Men kan da den gamle Tro man gi'e Fur,
At det skal som »Hornkvæg« forklares?
Kan hænde, Kommunen vil hitte paa
At gi'e som Bevis til Bedste,
»At naar vi Men'sker faar Horn, saa maa
Vi mindst være dumme som Heste.«

En anden Betydning, der ganske gaar
Af Glemme i Skrift og Tale,
Er, at man ved »Kreaturer« forstaar
Et krybende Hofpersonale.
Men den kan nu heller ikke vi ha'e,
Thi naar Berg eller Hørup vil gjæste
Sit lydige, bukkende Folk, — mon det da
Skal regnes til Faar eller Heste?

Men kort og godt! — Nu er Kjøbenhavns
Befolkning i Fyr og Flamme,
Alverden vil ha'e bevist til Gavns,
At Heste og Svin er det samme.
Betænk, det bli'er en Poets Ruin
Naar Sligt som Regel opstilles, —
Thi aldrig mer Dr. Schandorphs Svin
Og hans Pegasus kan adskilles!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Ingen videre Spræl!

Med Valser faar man Bugt bedst med Oldenborre-Ætten,
Blandt dem den bliver fladtrykt i en væsentlig Grad;
— Vor OLDENBURG vi tæmmed' med en Vals for Overretten,
Saa han blev ganske «opløst» og kjendelig flad.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr. 50.

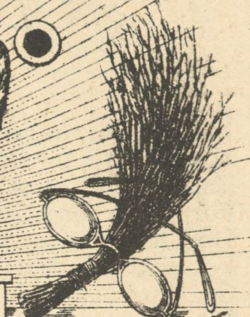
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

PUNCH.

Tidssvarende Galanteri.

— De har en ualmindelig lille Fod, Frøken Bertha, saa lille — ja, hvad skal jeg sige . . . saa lille som — som Rentefoden for Øjeblikket.

Indrømmelsernes Skraaplan.

I denne Tid, hvor Venstres Gift og Galde
Man oftest i forfalsket Tilstand faar,
Har Førerne gjort alt, hvad de formaar,
For at faa Mistilliden til at falde.
Dog har de ikke just de bedste Kaar,
For man kan ikke tilfredstille alle;
Og skjønt i Vrøvl de er særdeles dulige,
Saa kan man ikke fordre det umulige.

Først møder HØRUP, og sin Hjord han melder,
At er der noget, Gud og Hvermand véd,
Er det, at Venstre har Medgjørlighed
Vist ikke blot i rene Bagateller;
Men ogsaa, hvor Principperne det gjælder,
Har det sin Fordring stemt gevaldig ned;
Men intet Tilbud kan i Højre spores
Af samme Slags —! *O tempora! o mores!*

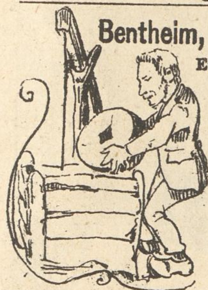
Des værre kommer saa den stakkels NØHR
I et uheldigt Øjeblik for Skade
At røbe, det var barestens en Plade,
Da der «medgjørlig» stod paa Venstres Dør.
Det var kun Skin; man vilde bare lade
Fredsommelig og gjemme sine Kløer.
Kort: Den Forhandling blev, saa vidt han spaade,
En «Kniv i Ærmet» paa en anden Maade!

— Ja, som man ser paa disse To, er Vejen
Fra Scylla til Charybdis ikke lang;
Og «Føreren» er i en slem Forlegen-
hed, li'esaa snart han bare aabner Kajen.
«Forhandler» han, faar han Forræder-Rang,
Og «visner» han, gaar «Spillet» Kjødets Gang.
Selv tror han knap paa Tingenes Forvandling
Ved Hjælp af den «loyale Skinforhandling».

— Indrømmelser af en saa stor Værdi
Som Venstres, bør man holde lidt til Gode;
Indrømme derfor maa til Gjengjæld vi,
At Førerne trods deres ny Methode,
Som Relief «Taktiken» skulde gi'e,
Er meget dummere, end først vi trode,
Og faar de Lov at raade, skal vi flere
Indrømmelser af samme Slags levere.

Bentheim, som havde Lykken med sig.

Et Eventyr, frit efter Grimm.

Bentheim havde tjent ærlig og tro i syv Aar hos *Morgenbladets* Laban, uden at han fik nogen Rachel for det; og det var strængt taget ikke noget af Lea. Endelig krævede han sin Løn, da han vilde hjem og besøge sine Vælgere i Kjøge Egnen.

Hans Husbond gav ham da Friheden, og Friheden er jo en Guldklump, der er lige saa stor og nok saa meget værd som hele Bentheims Hoved. Med den begav han sig nu paa Vej til sit oplyste Vælgerfolk.

Som han saaledes marscherede af, opdagede han en Folkefører, der havde sat sig paa Parlamentarismens høje Hest.

»Ak!« sagde Bentheim ganske højt, »det er dog herligt at ride; saa har man ingen over sig og ingen ved Siden af sig«.

Dette hørte den parlamentariske Rytter, og efter at han havde parlamenteret noget med Bentheim, byttede de, saa Hørup fik Hesten og Rytteren Guldklumpen. Ved Afskeden sagde Rytteren bare: »Naar Du vil have Hesten til at »bruge Benene«, saa sig bare Hyp, Hyp!«

Hørup var sjæleglad; men da han lidt efter vilde sætte Dyret i rask Trav, havde han glemt, hvad det var, han skulde sige, og sagde: »Hep! Hep!« Inden han saa sig for, havde Hesten derfor kastet ham af i den højeste Oplysnings Muddergrøft, hvilket var en haard Medfart, skjønt Underlaget ellers var blødt nok; den ædle Ganger vilde sikkert være løben løbsk, dersom ikke en anden Fører, der just kom drivende med Visnepolitikens Ko, i Tide havde stoppet den.

»Ak!« sukkede Bentheim, »hvem der bare havde saadan en Ko! den forhaster sig vist aldrig! Hør, Landsmand! Skal vi bytte?«

Det vilde Landsmanden, der ellers var en indfødt »dansk«, saa gjerne, og saa byttede de.

Bentheim drev nu af med Koen, men da det var midt i Hundedagene, og han var bleven temmelig tør i Halsen af at synge: »Ned med Estrup, Scavenius og Ravn!« vilde han prøve at malke Koen; men derved kom han under Vejr med, at den maatte vist være en af Faraos magre Køer; han skummede langt fra Fløde ved den Malkning.

I det samme kom just en anden Driver hen ad Landevejen, han havde Revolutionens Ged foran sig og trallede nok saa lystig med Hænderne knyttede i Buxelommerne: »Til Arbejd, Liv eller Død!« imedens han drev, saa lang Dagen var. »Den Ged er just noget for mig!« tænkte Bentheim og foreslog sin »haardhændede« Forbundsfælle at bytte. Forslaget vedtoges enstemmig, og Bentheim travede videre med Revolutionsgeden, af og til sendende nogle haanlige Sideblik til »Revolutionsfaaret«, der netop i den Tid havde slaaet sig ned paa de »danske« Vange med en Kløvermark til Middagsro. Han mærkede dog snart, at det slet ikke var en Ged, men en saare slem Buk, han havde begaaet. Den viste sig saa stædig, at han ikke kunde faa den af Stedet med en Hasselkjæp, han i den Anledning laante hos en ældre juridisk Kandidat. Han kom flere Gange selv i øjensynlig Fare, og det var med Nød og næppe, at han hyttede sit Skind for Rifter og Strimer.

Glad blev Bentheim derfor, da han traf en ny Driver, der gik med en Gaas under Armen. Bentheim byttede med ham og drog videre med Gaasen, der egentlig var en stor And, for det var nemlig Venstres nye »Taktik«.

»Nu er jeg oven paa!« jublede Bentheim. »Nu skal Estrup trædes ihjel af Gæs, og vi gaar frem ad i Gaasegang! det er ikke første Gang, at Gæssene har reddet Republikken og Ænderne *Politiken!*«

Under disse Betragtninger kom han til en Landsby, hvor der stod en Skærsliber og sang til sit Arbejde:

»Ja Grundloven er dog saa herlig og rar,
Sex Kroner om Dagen for intet man har.«

Nu troede Hørup, at det var Grundloven, Skærsliberen drejede rundt paa; thi for hans Øjne var Grundloven som en Slibesten.

»Sex Kroner om Dagen, bare for at dreje lidt om paa Grundloven! det er dog værd at tage med!« tænkte Bentheim; og saa tilbyttede han sig Slibestenen for Gaasen eller Anden, hvad det nu var for en.

Men det varede ikke længe, før Slibestenen begyndte at udøve et Tryk paa ham, der var langt værre, end Højrerakkets berygtede Valgtryk, og aldeles udaset naaede han Havdrup. Her var der en Brønd, hvor Vælgerfolket plejede at faa sin Tørst efter den højeste Oplysning stillet, samt at vande de Kameler, som det Tid efter anden havde maattet sluge. Uden at betænke sig længe lod Bentheim Stenen falde i Brønden, overladende til hvem, der havde den kjær, at hjælpe den op igjen.

»Puh! det lettede,« sagde han. »Nu er der falden en Sten fra mit Hjærte! Nu er der ingen Grundlov mere! Nu kan vi forhandle med Estrup! Forhandlingen længe leve! Hurra! Hurra!«

Knasper Løghat i Linnésgade.

I én Henscheende maa man være *»Daschavisen«* taknemlig, fordi den gik hen og schelvmyrdede sai schelv. Derved schkal nemlig *»Morgengnavet«* være bleven majet fornajeligere og have faaet den maarschomme syperbe »Koscher« og Feuilletonischt, hvis Navn schtaar over denne Artikel. Jaj maatte ud og se paa den schtore Mand, om han virkelig var schaa hæschlig, som det sagdes. Og ved schamme Lejlighed fik jaj den hele Redaksjon at se. Jaj blev alene lukket ind i *»Morgengnavets«* Redaksjonskontor og jaj saa mig ganschke flov omkring. For alt i Verden vilde jaj ikke have, at nogen schulde se mig i det Selschkab. Det mindede mig om mine førschte journalischtiske Dage, hvor Alle vi schmaa schorte Dachscher rodede om i Zcholas og de andre Naturalischters Romaner — Fy Føj! Jai indrømmer, at *»Morgengnavet«* er ikke saa afschkrækkendes som *»Faldgruben«*, men jai dølger ikke, at Nimbschs gode Boeufstaj med Kartofler vendte saj to Gange inden i mig. Dische schtore, fede, modbydelige Typer paa Venschtre-Journalischter, affekterte og forschkruede, med Bulbiderledere og Tyrepandevittigheder, de maa mindscht schkrive sai fra en Tid, da Redaktøren endnu hed N. J. Larschen. Jai har aldrig set deresches Lige paa Trinitatischplads, hverken i den gamle eller i *»den nye Tid«* — heldigvisch.

Og saa har vi ikke blot i Chresten Bergs Taler hørt, hvorledesch han med schlige Væschener til Udgangschpunkt vil opdrage hele den kommende Schlægt til en i Kjærlighed dresscheret Frihed. — Opdragelschen maatte da foregaa paa Idiotanschtalten. Hehe! — Men baade hosch Grev Holschtein og hosch Alberti har vi truffet Schteder, der mindede herom. Man har fra sin Læschning i Rigschdachschtidenden et Indtryk, som om den schtørste Del af Opposisjonen, i det mindschte under Rigschdasschamlingen, søgte herop paa Kantoret, og det hed sai jo, at *Morgengnavet* var et Pendant eller Supplement til Bergsches egne Taler og at det var schkrevet med hansches eget patenterede Enhedschmærkeblæk. Men det er en Umulighed! Enten maa den danschke Opposisjon være saa schpiltosset, at den schkulde paa Bischtrup, eller ogschaa vender den sai med Væmmelsche fra dissche affekterede, forschkruede Uhyrer. Vi har paa Danschk et Udtryk om ikke at ville rere med en Ildtang. Det maa have været en ligefrem Tortur for Hr. Berg at have disse Herrer i sit Hjem til en »tidlig Frokoscht« Klokken 2 om Natten.

Redaksjonen er beschkreven saa ofte, at alle kjender Situasjonen. En 12—13 Bladnegere i Redaktør Korschgaards Venteværelsche. Nogle er gamle i det; det er de fedeschte og schtørste. Af Mellemgrundschfigurerne er der en og anden, schom vækker Medlidenhed f. Ex. Hr. Otto Borchschenius i graa Overfrakke med den ene Haand betænkschom og fortrydendesch under Kinden. De rene Begyndere i Baggrunden, hvoriblandt han, der har givet denne Artikel Navn, interesscherer mig mescht. Han ser aandfuld og maarschom ud med sin bredschkyggede Bulehat, sit kulschorte Schkæg, og sit krøllede schpanschke Haar. Knaschper Løghat synes jai er den eneschte noble Figur. Men det kommer maaschke kun af Omgivelscherne.

Saa groft som *»Morgengnavet«* er tænkt, er det schkrevet. Kjedeligt delvisch, altid affekteret og forschkruet. Man maa holde sai i en visch Afschtand ellersch bliver det Hele til Klatter. Det er en fuldstændig *Klatteradachsch* — Hehe!

Jeg schkal ikke tage Kampen op om Tendenschen i *Politiken*, og Hr. Bergsch Angreb paa Brandesch, om »Evropæere« overhovedet og Jens Buschk i Schærdeleshed. Hvisch Nogen vil tage *Morgengnavet* til Indtægt for sai, er det ham vel undt. Hver Mand sin Schmag, sagde den lille Jødedreng, han bed i et raaddent Løgæble! Hehe!

Schganarel.

Den æsthetiske Kandestøber.

De Rygter, der om Brandes gaar,
nu Dag for Dag bli'er være:
Tænk, han vil være Wienernes
Theater-Kammerherre!
Hvis ikke det er Meningen,
— naar Rygtet sig bekræfter, —
At Wien, for at faa Bang slugt ned,
la'er Georg følge efter.

Juchhe! — Saa kan den schtore Mand,
der er Profet af Faget,
Paa Burg da sine *»Wolter«* slaa,—
indtil han bli'er opdaget.
Han spiller glat væk *»Ein Besuch«*
og alle Eedvart's *»Posser«*;
Thi Læren om *non possumus*
die zwei Gebrüder trodser!

Men saasom Børne-Skuespil
i Wien man næppe ynder,
Gaar stakkels Georg Bankerot,
forinden han begynder!
Thi aldrig sine laante Lys
han gjemte bag en Skjæppe;
Maaske han bli'er en Van der Burg,
men Vanderbilt — — nej, næppe!

Hans Æsthetik og hans Moral
var kun at spille gnaven
Og at se surt til Folk, der ej
for Georg laa paa Maven.

Nu vil med Gift og Galde han
ta'e ned til Wien og véd ikke,
At Wienere kun hviner, naar
i Wien man byder Eddike!

Saa kommer Lønnen som forskyldt!
Enfin! — Naar Vognen helder,
Det støtter jo Kreditten, naar
et Rygte venligst melder,
At, da som Kandestøber han
Har misted Sympathien,
Vil Georg nu kreeres til
Burg-Mester udi Wien!

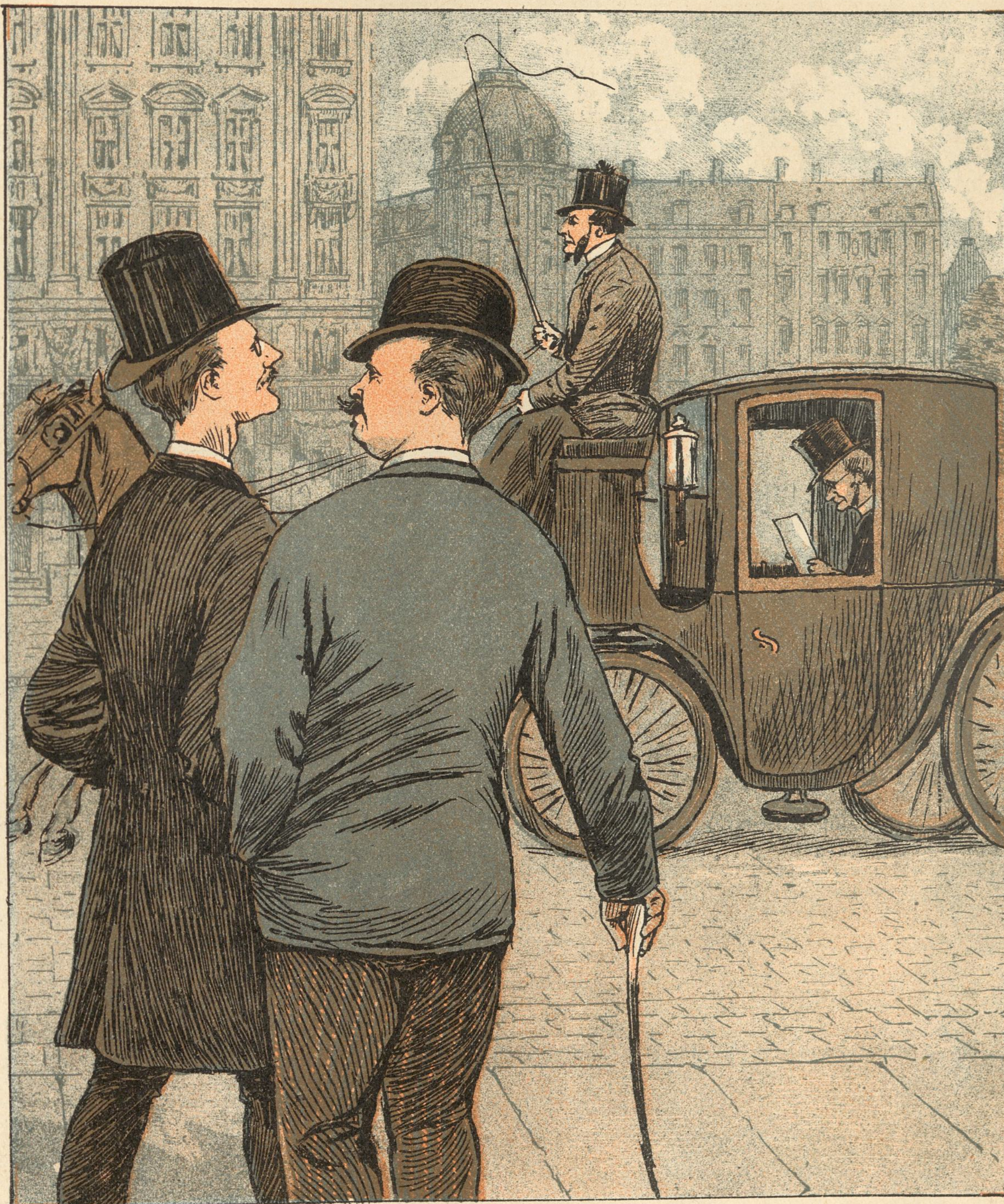
Og saa er Rygtet lutter Løgn!
Thi Georg's Reutendiener,
Hr. Hørup, siger selv, at han
vil aldrig være Wiener.
Men stol ej blindt paa Hørup's Ord,
Hold dig kun tryg til Kilden:
Naar Røg der af en Brandes gaar,
saa har han Jern i Ilden!

Kræmmerlatin.

— Du Petersen! hvad siger du om hendes Figur?
— Jeg siger, hendes Faconbaand maa være sprungen.

I Sikkerhed.

— Kan Du sige mig, hvad Lighed der er mellem en Doktorvogn og et Løvebur?
— Næh!
— Jo, saalænge han sidder deri, er han ikke farlig.

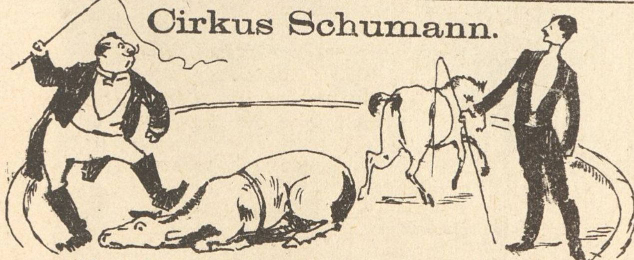
Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

LXXXIX.

Die wunderschøne Monat Maj,
Har, Fætter, sine slemme Nykker;
Saa flænger den de dyre Smykker
Og ænser ej,
At hele Stadsen gaar i Stykker;
De skjønne, lysegrønne Blade,
Der Skovens Foraarstelte bygger,
I Regnens stride Strøm sig bade,
Mens nedad — den forkerte Vej —
Kun Barometrets Viser rykker;
Skovgjæsterne, de pintseglade
I kolde Bygers Gus sig dykker,
Og hjemad ynkelig de vade,
Forfulgt af Stormens Asgaardsrej,
Til Grønnegade.
Saadan ved Festen Don Johan
Just tømmer lystig ud Pokalen,
Men Kommandanten staar i Salen
Og Glædens Vin bli'er Sorgens Vand;
Thi Don Johan faar stygt paa Halen.
Dog ikke blot for Don-Johanner
Kan Lykkens Stjerne staa i Dalen,
Selve „Kommandanter" finder man,
Som løfted' nys det røde Banner,
Men som paa „Underskuddet" strander,
Hvor „Kjærlighed" ej frelse kan.
— Ja Maj kan være grumme kold!
Hver „Direktør" skal til at slutte
Og la'e det sidste Festblus futte;
Paa Labben maa de fleste sutte,
Guldkalven denne Gang var gold;
Kun han, der fik i Lykken Hold
Og lod paa Fredericia Vold
Hornblæserne Signalet trutte,
Kan som en nyskabt Krøsus rutte
Og le ad Krachets fæle Trold;
De andre vride Lommens Fold,
Hvori de Ingenting kan putte,
Og kvæde drøvelig i Mol:
„Cosi fan tutte!"
Hvad hjælper Lykkesolens Glans,
Selv naar den strør lidt Guld paa
„Carmen"?
De skjønne Sennoriters Dans,
De kjække foraarsfriske Sange,
Den lange Brun, den brune Lange,
Hvis Blik og Toner øger Varmen
Og tænder mangen Glød i Barmen
Og daarer Alles Sind og Sans,
Solstraaler sagtens kunne fange;
Men, kjære Fætter, jeg er bange,
Naar Regnskabstimen slaar igjen,
Begejstringsrusen svinder hen
Hos mange
I Skuffelsernes Tømmermænd.
Ja, Maj, kan være kold og vaad!
Selv „Politiken" mer ej flammer
Med Protokolbrand i sit Kammer.
Dertil den har ej længer Raad,
Men destomer til Katzenjammer;
Den stager frem sin lække Baad,
Halv fuld snart af Karl Madsens
Graad
For al den Tort, hans Zarhtmann
rammer,
Hvis Job Medaillen ej annammer;
Vor Peter, som var før saa kaad,
Med Hyldethe Rekrutter ammer,
Og mens han Grødomslaget strammer,
Han mindes svundne Tiders Daad;
Selv Herman Bang ej mere stolt er.
I denne Vaar
Det for hans Muse alt for koldt er,
Hans Pen ej Volter
Nu længer slaar,
Kun Wolters Volter han forstaar.
Ja, Maj kan være stræng og haard!
Nys bragte Svalen Bud om Freden
Og Enigheden
Paa Haabets Sommerfugleflugt.
Ins Blaue gik man nok saa smukt.
Ak, svundet er vort Foraars-Eden,
Og hvert et Sund er atter lukt;
Thi Chresten Berg, der nys fra Reden
Blev drevet og hvis Lys blev slukt,
Er ikke ganske faret heden;
Der trækker Skyer op saa skumle,
Alt tyder paa et Minimum!
I Kolding han, der nys var stum
Og knap i Skjægget turde mumle,
For et højstæret Publikum
Vil atter rumle.
Saa brister Skyens sorte Væg,
Saa ryster Thor sit røde Skjæg,
Saa ruller Tordnen med Rabalder,
Og Hagl der falder
Som Hønseæg,
Saa alle Spejlglasruder knalder.
Paa Stejlebjerg vil Bonden stejle,
Naar Chresten atter tager fat
For Hørup ret at gjennemhegle
Og mellem sine haarde Negle
At klemme Eedvards Doktorhat.
Høgsbro han tager i Kalotten,
Thi Bogødrotten
Maa ha'e Revanche for Spe og Spotten,
Jens Busk faar smage Chrestens Kat
Til Tak for mangen nedrig Klat,
Han lagde udenfor paa Maatten,
Den Gang da Chresten selv var sat
Udi Cachotten.
Se, Fætter, derfor tror jeg ej,
At Venstremænd just Maj vil prise
Og synge den en Velkomst-Vise;
Thi vel er Vint'ren gaaet sin Vej,
Men end har Som'ren ej bragt Lise:
Et aber er og bli'er der bei
Der wunderschønen Monat Maj.

Cirkus Schumann.

Alt i alt en Succes. En Succes, som vi havde ventet os den, da der stod *Schumann* og ikke *Renz* i lueforgyldte Bogstaver over den gemytlig buede Indgangsdør fra Farimagsgade. Aften efter Aften i en lang uoverskuelig Aarrække vil hele Kjøbenhavn mylre derud. Jernbanegade vil vexle Udseende. Det bliver noget andet end med salig Renz. Da mylrede en enkelt Tilskuer ned ad Gaden. Ofte med Fribillet i Lommen. Men Schumann vil blive fuld hver Dag, stoppende, proppende, kanonfuld.

Alt i alt hvilken Forskjel fra Renz. Renz var gammel, fed, lasket, ækel, modbydelig, væmmelig. Schumann er ung, stærk, mager, skjøn, beleven, vindende. Renz's Heste var Krikker, Rallikker, Skindmære, Bondeøg. Schumanns Heste er Fuldblod, Halvblod, Væddeløbere, Arabere. Renz's Klowner var kjedelige, dræbende, aandsforladte, idiotiske. Schumanns Klowner er morsomme, vittige, aandrige, til at grine over, saa man revner. Renz's Staldkarle var simple, gemene, platte, og hans *Hoffmann* var altid slagfærdig. Schumanns Staldkarle er fine, velopdragne, dannede. Schumann taaler intet plat. Ingen plat-de-manége. Kun Et er ens: Priserne for de forskjellige Pladser. Hos Renz var de for høje. Hos Schumann er de næsten for lave.

Alt i alt Hr. Albert Schumann har vist mig den Opmærksomhed at sende mig Partoutkort.

Alt i alt Præstationerne er ypperlige. Der hører ingen Hesteforstand til at se det. Damerne er elegante, fortryllende, bedaarende. Lad være, at en enkelt er vel langt ude over Ungdommens Barrière. Lad ogsaa være, at en anden enkelt dratter vel ofte ned fra den brede Hesteryg. I hvilken Cirkus i hele den vide Verden — og den sorte med — finder det ikke Sted? Direktørens Frue, *Clara Happé*, throner i Artistlogen. Endnu skjøn og chic. Maaske hun gjennem de brændende Tøndebaand sender et brændende Øjekast over paa den anden Side af Jernbanegade. Hvem mindes ikke den feterede Chanteuse fra den gamle, glade »Bulevard«? Jeg var tolv Aar den Gang. Men hvor mange lyse, muntre Aftener tilbragte jeg ikke her? Hvor mange Minder gjemmer min Sjæl ikke? Minder om . . . . ak, den skjønne Ungdomstid er for længst borte. *Albert*

selv er uovertræffelig som Dresser. (Albert det er Direktøren). Gamle Renz vraltede om i Manegen med en Pisk. Albert bruger aldrig Pisk. Mens man ser paa det. Ligeledes hans Skoleridt. Det er 1ste Klasses. Afgangsklassen. Der er ingen *Hager* ved det. Og saa er der *Frøken Anna*, Fruens Søster. Hendes Skoleridt er ogsaa ypperligt. Men endnu af Forberedelsesklassen. Først og sidst er der saa Kjøbenhavnernes Yndling, den dristige Jockey *Cookes*. Schumann var klog, da han lagde i Kakkelovnen for det glade Kjøbenhavn med Cookes. Man var ved at rive Cirkus ned af Begejstring, da man saa den gamle Traver. Hvor fænomenale er ikke disse Jockeyens Spring til Hest. Som en Leg. Som et Parti Jockey-Billard. Publikum er ved at sprække over de morsomme Brødre *Weldemann*. Den ene giver dumme Peter. Welde-Peter har allerede den kjøbenhavnske Folkevittighed døbt ham. Og Folk holder sig for Ørerne, naar der er Optræden af de musikalske Klowner, *Gaetano* og *Amici*. Man erindre kun ved sit Besøg i Cirkus, at Renz var gammel og udlevet, men at Schumann endnu gaar i Barndom, en kraftig, udviklet Barndom.

Alt i alt Hr. Albert Schumann har sendt Partoutkort til alle *Politikens* Medarbejdere. Alt i alt nogle og tredive. Men Hr. *Herman Bang*, som ikke kan benytte sit Frikort, da han for Tiden opholder sig i Wien, har som Ækvivalent forlangt, at Direktør Schumann skulde engagere Mr. *Pascal*. Det er et stift Forlangende, men — —

Alt i alt vi raade Hr. Schumann til at gjøre det, ellers faar han med *Politiken* at gjøre.

Per Bernhard Anden Hoff-la!

Forslag
til
Opgave i geometrisk Tegning til Skolelærerexamen i det HERRENS Aar 1888.

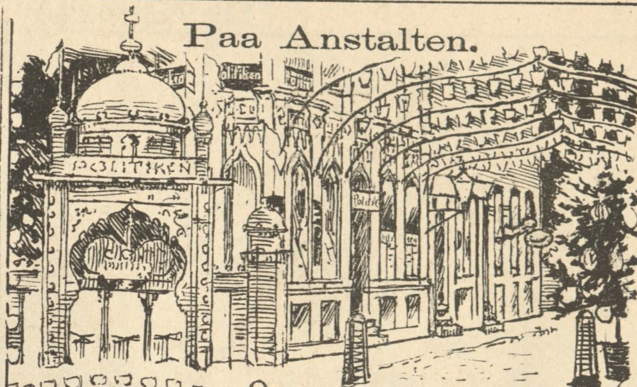
a———————————*b*

Med Papirets nordøstlige Hjørne som — punkteret — Centrum tegnes — punkteret — en — uregelmæssig — 23-Kant med Siden = *ab*, og i denne 23-Kant indskrives en uregelmæssig — punkteret — Cirkel. Hver 8nde af dennes — punkterede — Røringspunkter forbindes — ved stærk, kraftig, fuld Linie — med et — punkteret — Punkt af en saadan — punkteret — Beliggenhed i Radius — punkteret — — til hver 3die af Naborøringspunkterne — punkteret — fra Polygonens Centrum, at det — forbunden med en— punkteret — Linie fra den hosliggende — punkterede — Radius's — punkterede — Midtpunkt til — punkteret — Diagonal og en — stærk, fuld drukken — Linie til sammes — punkterede — Endepunkt til mindste Side — danner en — dels punkteret — dels fuld, drukken — Rhombe. De samme — punkterede — Punkter gjøres til — stærk drukne — Sider i en — stærk, fuld, drukken — 23-Kant, uden om hvilken tegnes — meget stærkt drukne — runde — Buer med Centrum i hver — punkterede — Sides Midtpunkt og med Radier — punkterede — lig denne 23-Kants — punkterede — Centrum.

Udenfor hver af den første—punkterede—23-Kants — punkterede—Ender tegnes — med stærk, fuld Linie—en kvadratisk—Cirkel med en Side punkteret — i Vinkelspidsens— punkterede — Midtpunkt og med det ene — punkterede — Centrum i Radiernes — fuldt drukne — Forlængelse, saaledes at den ene — ikke tegnede — Diagonal danner en Vinkel paa $89\frac{1}{1}\frac{7}{7}\frac{3}{3}\frac{7}{7}\frac{8}{9}$ Grad med — nærmest liggende — Side og har en Længde — 347 Gange saa lang som Siden *ab*. Hver tredje — kvadratiske — Cirkels anden — usynlige — Diagonals Forlængelse trækkes — punkteret — indtil der fremkommer en ny 23-Kant. De — kvadratiske — Cirklers — indskrevne — Cirkel drages med fin, fuld Linie.

C. F. A. *C. S.*

Paa Anstalten.

Og hvis du ej morer dig mere
I *Tivoli* hos Robert Watt,
Saa skulde du dog reflektere
En Kjende paa Herups Pjat.

Man gi'er kun tre Kroner Kvartalet,
Og Børne man gratis faar;
Paa Skiltet ved Indgangen malet
»Den højeste Oplysning« staar.

Et Hurra for Redaktøren
Med samt den hengivne Trop,
Der redded' ham under Malheuren
For Strimer at faa paa sin Krop.

Man knap »*et Besøg*« fortryder,
Hvor Eedvard fungerer som Vært,
For i hans Glashus man nyder
En evropæisk Koncert.

Paa Plænen som Akrobater
Man »unge Mennesker« ser,
Mens Esmann sig paa sit Theater
Vanvittig af »*Kjærlighed*« ter.

I Vandet St. Georg ligger
Fortøjet pænt ved sin Krohg;
Men heldigvis dybt ikke stikker
Det imponerende Skrog.

Her er slets intet i Vejen,
Gaa du kun trøstig om Bord;
Thi her har man faa't paa Galejen
»Alt, hvad der duer i Nord«.

En Pind til »*Ligkisten*« ha'de
Nok Cawling for Højre betemt;
Hans Udenrigs-Retirade
Den havde jeg nær forglemt.

I Cirkus en Hoben Talenter
»Paa Benene« faar man at se;
Organets Thronprætendenter
Var dog de fornuftigste.

Til Slut Hermann Bing udfolder
Et stort pyroteknisk Geni
Og laver af Protokoller
Det dejligste Fyrværkeri.

Kort sagt man i Anlæget sporer
Den driftige Evropæer;
Og hvis inte der du dig morer,
— Saa kan du for Resten la'e vær!

De «Danske» og Russerne.

Ja, til at plukke Russer man være bør gelassen;
Thi vel er deres Styrelse nok daarligst paa vor Klode;
Men saa er til Gjengjæld deres Rubler meget gode,
Og gode Rubler er det saa rart at faa i Kassen.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr. 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos O. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 22. Torsdagen den 2. Juni. 1887.

Upaaskjønnet.

— Det er dog i Grunden storartet! Man kommer her saa sjældent, og saa kan man ikke en Gang faa en ordentlig Plads.

Vor salig Grundlov.

Evropæiske 5te Juni-Betragtninger.

Her hjemme sker dog løjerlige Ting;
Man skulde næsten troet, at Folk var gale.
De samles for Exempel rundt omkring
Til Grundlovsfest og hører Godtfolk tale,
Og synger til vor Grundlovs Pris i Kor,
Ja, Løftelsen for dem gaar svært i Højden;
Skjønt efter HØRUPS rene, klare Ord
Vor Grundlov er aldeles gaaet fløjten.

Sligt som den højeste Oplysning har
I Havdrup han højtidelig erklæret;
Og derfor er vor Friheds Død os klar,
Den ligger nu med Næsen trist i Vejret.
Hvad nytter «den bevidste Folkemagt»?
— I Kampens Ild fordufter som en Røg den;
Thi selv vor dyrebare Frihedspagt
Er efter HØRUPS Udsagn gaaet fløjten.

En Grundlovsfest er her kun Gjøgl og Grin
Og duer kun til at muntre Højrerak me';
Nej, kom til gamle Norrige, Fa'er min!
Der skal du se en Grundlov, Fan'en hakk' me'!
Arbejderne maa der sig samle tæt,
Som i et Ordrups-Møde her om ZEUTHEN,
Og tigge pænt om at faa Stemmeret;
Thi den, de har, kan nemlig ej gaa fløjten.

Se blot til Belgien, hvis Grundlov bedst
Har Parlamentarismen holdt i Live,
Der har dog «Folket» Grund at holde Fest,
Selv om det ogsaa bliver brugt som Skive.
Der har Gendarmer udgydt «Folkets» Blod,
Hvis *Politiken* andet sa'e, saa løj den;
Dog Mængden paa sin Valgret sig forlod,
Thi, hvad man ikke har, gaar ikke fløjten.

I Frankrig kan med sjælden Harmoni
Man fejre Republikkens Glædesdage;
Thi der er Tider, hvor man helt er fri
For Ministerier og den Slags Plage,
Mens Præsidenten med en Lygte gaar
Omkring, og Resultatet af hans Føjten
Er kun, at overalt han Afslag faar;
Hans Frihed er det bare, som gaar fløjten!

— Ak! saadan er det ikke her til Lands,
Og derfor skulde Pokker holde Fester!
Nej, Vælgerfolket med sin sunde Sans
Sér strax, her trænges mere til Protester;
Derfor maa hver en fuldblods Evropæer
Tilraade: Gjem Humøret godt i Sprøjten!
Hold ingen Grundlovsfester! Aa, lad vær!
Ellers gaar HØRUPS Trøst, skam, ogsaa fløjten!

Sendebrev

til Velædle Jomfru *Severine Andreasen.*
p. t. Smørumnedre Høi- og Kogeskole.

Sidder Do Severine i desse hellige Maamang under Høj- og Kaageskolehavens doftende Lindetrær i Begrev me a mæmmorere Syltningen a sure Agorkers Thæori eller hensonken i Betragtninger anbelangendes rørt Smør til Slekasparsier, saa riv Dig ud a din nuværende Konstes Apstragsjoner, aa henvænd Din Tankes Mekroskop paa din forhenværendes gamle Tæmpelhale, hvor nu di ville Staarme suse mællem Saafidterne, aa Desciplinens gamle Afgusbillede rogger paa sin Petersstal som i Hakonjarl føste Agt aa Din udødelie Mæsters flere Ballætter. Hør og faamærk! Forleden Faarmidda staaer jæ og laaner en Skraa a den sabelbenede Jakobsen, lie neienunder Trabben, der fører tel Sjæfens Kahyt den høje, au faamedels vi var kommen i en æstetisk Diskossjon anbelangendes Udtalen a den udødelie Mosardts Obera, som jai holdt for burde udtales: »Ko Siphon Tutte!« men den Sabelbenede partu velde kalde: »Kursiv. Fanden tude!« faanam vi ikke bagve vos Tilsynekomsten a et Trekløver, sammensat a to tøndere aa et mere velnæret Blad, nemli Emil, Jærndorff og Olaf, alle i Speskjole aa vit Sleps aa i Gesigterne a beskue som kapable tel a følle Lig mæ Værdihed aa Pærenaabelmanéer. Aa deres Trin lød tonge i Trabben, hvorpaa di faasvant. Og den Sabelbenede og jai lae vores Hoder i Blød, aa Fø ku de ikke være om, faamedelst saa kommer di Herrer alene med Flothed vesse paa afabel Modtaelse, aa den Sabelbenede

Min Opløsning

fortsat
af Friedrich von Kloppenburg
efter den Ollendorffske Methode.
Motto: :|: „Kommer at kjøbe". :|:

Forord.

Jeg skriver, saa længe Nogen virkelig gider skrive imod mig. Dersom man vil have, jeg skal blive ved, maa man derfor modsige mig — jeg er snart kjed af at gjentage dette. Alle Vedkommende, som jeg tilfældigvis ikke har været grov imod, bedes undskylde; det er en Forglemmelse, som næste Foraar skal blive afhjulpen. Jeg skriver jo kun én Paskvil om Aaret; hvert Foraar lægger jeg mit Vindæg og ruger en Faarekylling ud. Jeg tvivler ikke længer om, at det morer Folk at læse mine Uartigheder, for Carstensen har selv en Gang sagt, at jeg var et godt Hoved. Jeg vil tilføje, at jeg er en Allerhelvedes Karl i elektrisk Belysning. Jeg er ikke saa bornert at misunde Nogen den Fornøjelse at kjøbe mine Skrifter. Jeg er en Klopfægter i bare Skjorteærmer, ikke det mindste forfængelig, men kun gemytlig, en af de Gamle fra Vesterbro, der rydder Bulen. Jeg er Forstmand og kan nogle latinske Fraser — Gud véd, hvor jeg har dem fra? jeg tør derfor sige, at jeg er en dannet Mand. Jeg har længe havt dette hersens liggende, og det vilde været en smal Sag at bløde det ud til en 1,000 Sider, men — lad det nu løbe af Stabelen! Jeg bor paa Vesterbro, hvor hen al Modsigelse bedes adresseret. NB. Franko.

Til Belysning af Højrepressen.

Der er ingen af Højrebladene, der duer Noget, til at begynde med. Jeg har tidligere barberet Manicus grundig, men kun sæbet Grove ind; nu skal han derfor have en Omgang med Kniven. Saa er der Carstensen! Mit tidligere Forhold til ham skal ikke genere mig — der er overhovedet Intet, som generer mig. Er jeg maaske bange for mine Fjender, er jeg det sandelig ikke for mine Venner.

Apropos om Nielsen i »*Jyllands-posten*«. Jeg er altid høflig mod Folk og vil derfor ikke reducere ham til en perfid Literat, men nøjes med at betegne ham som mildest talt Kraftidiot. Han evner ikke at diskutere en Sag med mig — det er ikke saadan at løbe til. Han forstaar ikke, hvad jeg »mener« — han er nemlig ikke filosofisk anlagt. Jeg vil anbefale ham at læse mine samlede Værker en Gang igjennem til, ikke mer end 1,544 Sider — nedsat Pris kun 6 Kroner (Bogladepris 14 Kr. 25 Øre), — det vil da maaske gaa op for ham, hvad »Modsigelsens Enhed« er. Jeg forkaster Estrupiatet, men ønsker dog, at det skal vedblive. Jeg holder paa Gensdarmerne, men vil dog nok have dem afskaffede. Intet er simplere; det er som Fod i

logtede Jubilariom aa Ægstrafaarestiliing desformedelst. Men jai sa: Jakobsen sae jai, enten ha dine Logteredskaber a Natureus Begavelse faaet en mankeret Udvikling eller Du har en gebommerli Snue. For hade Skram vaaren a Kløverbladet, va han ikke var, faamedelst hans Figurs Længdemaal ville ha verket disharmonisk i Trækiangen, saa ville Du kaske hat Ret i a vejre Jobilæum, men de her er maiet betydningsfulere, aa la Du Mæake te, a di tre Stormænd i Kaanstens Rige hade de samme Blenk i Øjet som Jastrau, hvor han er Sammensvoren i *Don Johan*, aa som altid bringer de tel a løve mai ned a Røgraden me Kulle aa Uhøggelihed. Aa atter hørte vi Trinene i Trabben, aa di tre Mænd fra Kaanstens Rytli steg ned lisaa uudgronnelie som du ve fra Myttelogiken de tre Parsere pro ægsemplus. Aa jæ vel henvenne en Bemærkning desangaaendes tel Sabelbenet, men vupti som en Vind er han forsvunnen om Jørnet ned a Ferslews Kanal te, vorfor jæ beholdt min Tankes Hæmelihed hos mai sæl, aa bemærgede bare te Mutter etter den føste Posjon Lapskous: »Den staar paa Staj, Mutter«, va den Gamle ble maiet pikeret over, faamedelst hun opto den som en Skose te hinners Anrætning. Aa herme senner jæ Dai ale Ugens Aviser, at Du ka se, hvordan Tordenen har romlet i vort Olympen aa a Sjæfen har maattet gi Fader Søis, som di andre Guder har sat sai ob imod, faamedelst han har sjarmeret sai i Oberaens skønne Øirydisse aa lat de resiterendes Skuespils Ambrosius aa Næktar blie sveden. Aa hade vi bare ku hat de for vos sæl, men nede i Ferslews Kanal veste di hele Rommelen næste Da, aa alle Sjornalisterne kom paa Tæerne, aa det rejnede hele Ugen igænnem mæ Spydskheder, aa hade di vest, a Sjæfen er Waatterprof aa bare røster Paraplyen i *Bærlingske* eller højstens ber Drakmand hænge sai tel Tørring der Steds paa et Par Spalter hade di vel sparet paa Krutbeholdningen. For tro bare ikke et Mok, Severine, Annet end som Enihed Fred aa Forsonlihed mellen vos engbørdes, aa spør Di Daj om noet saa si, Du tror paa Desiplinen aa ælsker Sjæfen, aa beondrer Olaf aa agter Jærndorf aa forguder Blok aa tilbeer Krohn. Aa gaa faa Daj sæl i Dit Jomfrubur aa henfald i Taknemlihed, a Du nu kons staaer over den kaagendes Grydde men inte borpaaden kogendes Volkan, hvor Palasrevolotionens Taarpetoer, ægsplaaderer aa Unnerskuddets grinende Benrad titter ned gænnem Lampehollet mens Desiplinen sidder paa Thronen akkerat saa lebændi som en udstobbet Avekat i et Natteralkappenet.

Din i Henseende til Kaansten
Fosterfader *Petersen*.

Savnede.

I de gode gamle Tider
Politiken var et ganske livligt Blad,
Nu man knap det læse gider,
Thi det savner altid et — jeg véd ej hvad. —
Straamænd, som Fugleskræmsler sade.
Kiggede grinagtig ud af Vind'vets Glar.
Nu i den glade *Integade*
Georg kun som Straamand salig *Strodtmann* har.

I de svundne fordums Dage
Thronede i Bladet lille *Eeduard*,
Tugtens Ris han la'e i Lage,
Men paa Ros til Vennerne blev aldrig spart;
Nu er vist *Eeduard* gal i Hætten,
Væk er al Rosens Herlighed;
Derfor han selv har ta'et Billetten,
Da Ingen tog Billetten til hans *Kjærlighed*.

Midt i *Bings* guldrøde Flammer
Dansed' unge *Nansen* da som *Sorte-Per*;
Grusomt Skæbnens Dunk ham rammer,
Gjør til »Dunk« den elegante Kavalér,
Nu han med Grød paa Hospitalet
Vandrer omkring, et Sorgens Syn,
Rører i Grynene, som befalet,
Og er, kort sagt, en Hospitals-*Per-Nittengryn*.

Henrik Cawling, Lyngbys Svøbe,
I Paris har foreløbig Løbet endt,
Der han nu la'r Pennen løbe,
Er til *Kaufmanns* Trone et Slags *Prætendent*.
Esmann tog Fejl af *Eeduards* Stykke,
Ej det naaede frem en Gang til Piftelsen;
Krank blev da liden *Esmanns* Lykke:
Nu han Glemsel søge maa *i »Stiftelsen.«*

Politikens Løv det grønne
Faldt, nu staar den som en »Visne-Politik«.
Kun Dampsporvognsminder skjønne
Lysne stundom i dens sløve Oldingsblik;
Glansen og Glorien den er borte,
Tomas paa Vid, og dens Fremtid *Graah*!
Ak, hvorfor skal un *de smaa Sorte*
Immer saadan grusom travrig Ende faa?

Hose. Det er kun daarlige Hoveder, som har Noget herimod at indvende.

Jeg holder ikke af Carstensens Trusler om »*Hof- og Stadsretten*«, de smager mig ikke, thi jeg har Erfaring for, at den er en kostbar Institution. Hvorfor skal man smide sine Penge ud til Sligt? Jeg er ikke saa velhavende, at det morer mig. Jeg foretrækker en Omgang i Skjorteærmer — i Objektivitetens kolde og klare Luft. Der er mig for lummert paa Raad- og Domhuset; maa jeg bede om »Offentlighedens Domstol«. Kald det ikke for Rethaveri — for det har jeg ikke. Kald mig ikke hensynsløs, for det er jeg ikke. Forfængelig — Nej. Snakkesalig — ingenlunde. Indbildsk — ikke Spor. Voldsom — langtfra. Nærgaaende — gaa væk! Men en stor Statsmand — ja, der traf vi det nok!

Grove paastaar, at jeg purgerer en Gang om Aaret. Jeg purgerer aldrig, jeg har jo en Strudsmave. Og det er saamænd Synd at sige, at jeg pranger med min klassiske Visdom, — jeg kan mange flere Mottoer, som foreløbig ligger ubrugte hen, indtil deres Tid kommer. At jeg laaner hos Venstre, er sandt, men jeg er villig til at laane hos Enhver som helst, naar han ikke tager for mange Procent. Jeg kan for min Død ikke lide høje Renter.

Manicus og Grove — nok sagt! »Ih, Du Fristens!« Det er ikke fremragende Mænd som jeg. Jeg kan ikke blot tælle til 5, som Grove, men til hundrede tusinde Millioner — og én, om det skulde være. Jeg har nogle Venner, som sender mig private Skrivelser med forskjellige Oplysninger, der er mig særdeles kjærkomne; ellers vilde det jo være umuligt for mig at skrive med Sagkundskab. *Je prends mon bien, ou je le trouve*, for jeg er ingen Snerpe. Jeg kan flere moderne Sprog og er vel bevandret i den filosofiske Jargon.

Der gives tre Slags Vittighedspresser, hverken mere eller mindre. *Punch* hører til den tredje Slags. Det er af den Slags, der bliver udstillet i Vinduerne og aldeles forfejler sin Opgave: den morer Folk! Billederne er for gode. Regeringen viser den Sympathi med »Gebyrerne«; ogsaa jeg har bidraget til disse; jeg rødmer ved at tænke derpaa. Jeg har forgæves ventes en »ringe Anerkjendelse« til Gjengjæld.

Efter det anførte er det altsaa klart, hvor uforskammet slet Højrepressen er. Den er saa aandelig impotent, at jeg selv kunde redigere det Hele og endda faa mine sammensamlede Værker færdige til rette Tid. Jeg tror nu, at Højrebladene er tilstrækkelig afhøvlede — i næste Kapitel kommer Turen til Regeringens Politik, den politiske *cronique scandaleuse*. Mit Skrift bliver altsaa mere og mere spændende som alle gode Romaner. (Fortsættes *in infinitum*.)

Ganske uskyldig.

— Naa, do haa snøtt mæ godt, Mads Pranger, mæ' de' hwid' Øg, A' kjøwt a dæ den aannen Daw.
— Saa, hwudn de?
— Jow, den Ti' A had hat hinner i tow Daw, saa død' hun.
— Saa . . aa? De va da møj mærkele, for de haar hun aaller gjor hos mæ!

Arbejdets Deling.

— Nej, lad nu mig ryge, — saa ka' du spytte!

Fejl Adresse.

Vel bar de ej Panser om Bryst og Arm,
Men Pennene monne de hvæsse;
De smedede, medens Jerndorff var varm,
Og digted' en lang Adresse.
Men Chefen med kammerherligt Mod
Dem mødte med aaben Pande;
Han gram i Hu paa sin Bloch-Post stod
Og raabte: »Af Banen Manne!«

»Der var en Gang —, da i *Kjærlighed*
Det gik for os Allesammen!
Paa Underballancen, mens Aarene gled,
Vi leved i Fryd og Gammen.
Oprigtig talt, var det Jer eller mig,
Der i mit Hus førte Tøjlen?
Thi Kammerherre, — ja, det var jeg,
Men I bar Krohne-Død Nøglen!«

Jeg bukked' for Eedvart, naar Krohn sa'e: buk!
Det maatte min Kasse bekjende.
I gjorde Fadæser og jeg fik Hug, —
Og nu vil saagar I skjænde?
Jeg aldrig har øvet strengt Politi,
Det burde I prise og skatte,
Og skulde et Stykke besættes, var I
Jo altid selv de besatte.«

»Ja, al Ting i Fred og i Venskab gik!
Saa har jeg vel været for go' da?
Saa saare Martinius sa'e en Replik,
Jeg raabte beundrende: O da!
Hvert Regulativ om en stram Disciplin
Jeg gjemmer i røde Plakater,
Og smiler affabelt, naar Olaf gjør Grin
Med Publikum og mit Theater!«

»Af Debutantinder jeg skabte en Flok,
Hvoraf ikke En var begavet,
Og jeg har holdt Taler, det husker I nok,
Saa Otto har rost mig i »*Gnavet*«;
Men spør' I, om nu jeg vil gaa min Vej
Eller blive, hvor jeg er kaaren
Jeg svarer: Det Sidste vælger jeg,
Det Sidste, Olaf! — — Go' Maaren!«

Saa talte han — ja, eller burde ha'e talt!
Af Skræk maatte Klagerne bæve;
Da Panden mod Bjælken de løb, gik det galt,
Fordi deres Øjne var skjæve.
Og Nederlaget blev strax sat i Stil
I Ferslews Victoria-Presse;
Men Olaf han hvisked' med Suk til Emil:
»Det var vist en fejl Adresse!«

Fra Mad. Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Ja, det er virkelig ikke min Skyld, at jeg først nu har faaet naaet at se „Carmen", *for jeg har saamænd været paa Vej til den i det mindste 3–4 Gange, men altid har der været rød Plakat, saa jeg for den Sags Skyld lige saa godt kunde være taget i Skoven, saadan som Balletdanserinderne jo gjør, naar de er Ring-forlovede, saa de taber tre Maaneders Gage og bliver sat i Gabestokken i* Politiken. *Naa, men endelig kjørte Frk. Dons da frem med Guld-Carmen, som man godt kan kalde den for, for der er altid røde Lygter paa den, og glad var jeg, skjønt til forhøjet Pris.*

Handlingen i Operaen er saa meget nem at forstaa. I første Akt er man paa et Torv nede i en spansk By, der paa en Prik ligner vores gamle forhenværende afskaffede Kongens Nytorv med Hovedvagten paa den ene Side og Adlers Cigaretfabrik paa den anden, og først kommer Frk. Schrøder, der er klædt paa akkurat som jeg kan tænke mig saadan en spansk-norsk Sæterjente, ind og spørger, om Brun ikke er engageret til det kongelige Theater; men Brandt svarer ondskabsfuldt: »Nej, endnu ikke, men han kommer nok!" Og ganske rigtig, lidt efter kommer Foss, som er Kommandant der paa Pladsen, og præsenterer først Gevær og saa Brun for Koristerne. Saa kommer Fabrikpigerne rygende ind paa Scenen, det vil sige, det er kun dem ved Balletten, der ryger, de andre kan ikke, fordi de skal synge, og sidst møder Frk. Dons op. Og hende ere de alle forelskede i, lige fra de unge Fyre ved Balletten op til Kommandanten; men da hun ser Brun i spansk Væbningsuniform, der næsten er lige saa smuk som vores egen, bliver kun skudt i ham og tilkaster ham en Buket, skjønt han i det Øjeblik slet ikke synger, men kun sidder paa en Stol og ser yndig ud. Saa tager hun sig en Habana, saadan med en Krusedulle over n'et, og saa gaar hun og de andre Fabrikspiger ind i Cigaretfabrikken, hvor Rullen snart gaar. Men den gaar, saa de kommer op at slaas, og Foss anholder Frk. Dons af lav Hævngjerrighed, da han tidligere har faaet Afslag, den Gang han anholdt om hendes Haand. Men saa viser Brun sig at være Korporal ved Frelsens Hær, idet han frelser hende ved at lade, som hun puffer ham ud over Rækværket paa Broen, saa han falder i Kanalen. Og saa ender Akten med, at Brun kommer i Kachot hos Foss.

Anden Akt foregaar i et Værtshus, som er nydeligt med spanske Vægge og et stort Brysselertæppe i Stedet for Tag, og her gaar det meget gemytlig til, Balletten danser El Ole, og Fru Tychsen og Frk. Jensen danser Borddans oppe paa et Bord, som nok er Brug i Spanien, men ikke kunde gaa herhjemme, hvor man har Dug paa Bordet. Saa mylrer der en hel Bande Smuglere og Smuglerinder frem under Anførsel af Jastrau og Christophersen, og den første er alvorlig med stort sort Skjæg, og den anden komisk, men alligevel en lumsk gammel Spanier. De vil have Frk. Dons til at hjælpe sig, men hun bryder

sig ikke om de to Tenorer, men vil have **Brun**, *og saa kommer han uden Udgangstilladelse fra Kasernen, hvorfor han bliver nappet af* **Foss**, *som imidlertid igjen bliver nappet af* **Jastrau** *og* **Christophersen**. *Saa tager* **Brun** *sin Afsked fra Væbningen og melder sig ind i Smuglerkompagniet, og Frk.* **Dons** *tror, hun elsker ham, indtil* **Lange** *træder op, som er Toreador med røde Atlaskes Ben, men med Mefistofeles-Haandbevægelser, for hun kan ikke modstaa den bekjendte Toreador-Sang, som han synger saa dejlig med musikalsk Foredrag og runde Toner. Og* **Brun** *og* **Lange** *kommer op at slaas for første Gang, men skilles ad af Frk.* **Dons**, **Regina Nielsen** *og* **Christensen** *og Hr.* **Lauenberg**, *som er ved Balletten og derfor ikke har noget, han skal have sagt. Ogsaa ender Akten med, at* **Foss** *kommer i Kachot hos* **Brun**.

I tredie Akt er vi ude i den bekjendte spanske Bjergkjæde Sierra Neruda, og der er Smuglernes Skjulested og en vældig Vulkan paa Bagtæppet, hvis Top rager flere Fod op over Theatret. Medens de venter paa, at Smuglerne skal komme med Godset, lægger de tre Damer Kabaler med rigtige Kort vel at mærke, for at se, hvem der bliver saa lykkelig at faa **Brun**, *men Frk.* **Dons** *kan ikke faa sin Kabale til at gaa op, hvorfor hun kommer op at toppes med ham, da hun har spansk Blod i Aarene og er ligesaa let til at futte af som Donse Krudtværk. Men heldigvis afbrydes de af Smuglernes Godstog, som har Stoppested her. Da Toget skal gaa videre, opdager* **Jastrau** *Frk.* **Schrøder**, *som er sendt fra* **Bruns** *gamle Moder og skal hilse og sige, at han værs'god skal komme hjem, han maa ikke rende der og føjte omkring i det Kompagni. Skjælvende vil han følge hende, for han véd nok, hvad der vanker, naar han kommer hjem; men saa stiller uheldigvis i det samme* **Lange**. **Brun** *bliver jaloux, for anden Gang kommer han og* **Lange** *op at slaas, denne Gang til Afvexling paa Knive. Det kniber svært for Svenskeren, men saa iler Frk.* **Dons** *og Smuglerne til til hans Frelse, og til Tak inviterer han dem i Cirkus om Aftenen, og* **Jastrau** *og* **Christophersen** *stiller sig i Spidsen for et Tog til Jernbanegade, ligesom det kunde være til „Landsoldaten".*

Fjerde Akt er meget kort, hvad der var meget heldigt, fordi Klokken var over ti og Thermometret over tyve Grader. Det foregaar udenfor en Cirkus, hvor der skal være Tyrefægtning, for i Spanien har de ingen Forening for Tyrebeskyttelse, og der er storartet Procession af Piccadorer og Toreadorer og en hel Masse andre Dorer, og saa naturligvis en Bunke Joner, som jo altid hører med til Beriderforestillinger. Til sidst kommer **Lange** *stolt og for Variationens Skyld i gult Atlask med sin Tyrendal ved den ene Side og sin Elskede ved den anden, og han gaar ind for at tyre Tyren, fulgt af det begejstrede Publikums Bravoraab, ligesom det kunde være* **Cooke** *hos* **Schumann**. *Da Frk.* **Dons** *saa vil følge efter ind i Cirkus, styrter* **Brun** *frem og siger, at Alt er udsolgt. Og efter en lang Scene mellem de To, som jeg ikke forstod, da jeg ikke kunde høre et Ord af, hvad de sagde, ender det pludselig med, at* **Brun** *støder sin Dolk i Frk.* **Dons's** *Bryst, og Gud, hvor jeg blev forskrækket, for hvem skulde tro, at det lange Menneske, der havde været saa skikkelig hele Aftenen, paa en Gang skulde blive saa blodtørstig. Og* **Lange** *blev da ligesaa forskrækket, da han kom ud af Cirkus og saa hende ligge der, for han sagde aldrig et eneste Ord, men slog bare Hænderne sammen af Forbavselse. Og saa ender Operaen, uden at der er nogen rigtig Slutning paa den, saa jeg troede, Tæppet var faldet for tidlig af en Fejltagelse, hvad der dog var en Fejltagelse af mig.*

Hvad Udførelsen angaar, da er det jo Frk. **Dons** *og Hr.* **Brun**, *der skal bære Operaen. Men hendes Figur er altfor dansk i Højden til, at man kan tro, hun er spansk, og hendes Stemme er lovlig lav i Højden til at synge fransk. Hvad Hr.* **Brun** *angaar, da skal jeg indrømme, at jeg tidligere aldrig har syntes rigtig om ham. Men efterat jeg har mærket, at det er blevet moderne at sværme for ham i „Carmen", har jeg forandret min Dom og jeg maa sige, at han spiller udmærket let og livlig og bevæger sig paa Scenen med Elegance og Ynde og ser mageløs dejlig ud og er saa naturlig og fri for Affektation og synger ikke tørt og træet og uden at snøvle.*

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Hermed sluttes Sæsonen 1886—87.

Udflugter.

Det g-lade Kjøbenhavn i Pintsedagene
Til Lands og Vands paa Udflugt findes dragende,
Og uden Frygt for vrede Bølgers Rullen
Det stævner til Bornholm og Møen og Kullen.

Men G-læden er med Malurt ofte blandet;
Og Nydelsen med Regnskyl tidt er vandet,
Naar man en Pintsemorgen ta'er fra Byen
At se paa Soledans bag — Paraplyen.

Den bedste Regnemester knap kan fatte,
Hvor mange splinternye Sommerhatte,
Der klæ'er saa sødt, skjøndt ofte surt erhvervede,
Som paa de vaade Veje bli'er bedærvede.

Dog det er Alt for ingen Ting at regne
Mod, hvad de Folkekaarne alle Vegne
Maa døje, og hvad de kan faa spoleret,
Saa snart de har »en Udflugt« arrangeret.

Først var **Frede Bøjsen** til en »Udflugt« rede,
Og **ofre** maatte han til Dybets Vrede,
Thi da »Visneriet« nu var lagt paa Hylden,
Opkasted' han det Spørgsmaal: »Hvis var Skylden?«

Henning Jensen, hvem man ikke skal sig nærme,
Desformedelst han en Kniv har i sit Ærme,
Arrangerer snart i Øst og snart i Vest Tog,
Men maa lade sig befordre pr. Expræst-Tog.

Og overalt han ser, at det kan regne
Paa fordums Præster som paa fordums **Degne**,
Hans Udflugter bliver stadig mere tomme,
Saa han, før man tror det, kan paa Retour komme.

Til en billig **Havdrups**-Udflugt **Hørup** griber;
Han véd, at for de sorte smaa det kniber.
Men skal man til Skindet la'e sig gjennembløde,
Saa kniber det nok ogsaa for de røde.

Selv over **Nøhr** sig Skyer sammenføje,
Og **Jens Busk** kan vove nu sin vaade Trøje,
Bergs Ministerhat er vaad, og hvem kan skjule, at
Man kan vride Vandet ud af **Grevens** Bulehat?

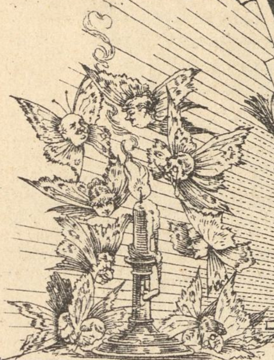
Men hvad skal man sige om de **liberale**,
Som en Udflugt til **Fredsberg** har bragt paa Tale?
Selv Humøret staar jo tydelig paa graat Vejr,
Og det er saa Pokkers flovt at be' om godt Vejr.

Enighed i det væsentlige

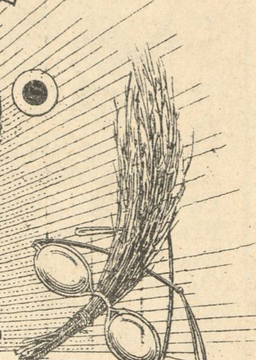
paa den dertil indrettede Estrade.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen. Kjøbenhavn.

Nr. 23. Torsdagen den 9. Juni. 1887.

Fromt Ønske.

— Moder, er det den nye Skolefrøken?
— Ja, mit Barn, det er den Dame, jeg vilde ønske til Gud, at du kunde det halve af!

Paa Tælling.

Det er dog sandt, hvad KORSGAARD os fortæller,
At Grundlovsdagen er en »Løgnens Dag«;
Det Faktum ubestridt i Venstre gjælder
Fra den Dag, I. A. HANSENS Forbundsfæller
Saa ham gaa bort fra Skygge og Bedrag
Og til den »ny Taktik« har tonet Flag.
Hver Grundlovsdag har Venstre overfløjet
Sig selv fra sidste Fest, da det fik løjet.

Et nyt Exempel fik vi Grundlovsdagen,
Da Byens liberale Fremtidsklub
Til NYHOLMS Valgkreds drog i samlet Trup
— De fleste dog foruden Skjæg paa Hagen —
Saa her man skulde ret faa Syn for Sagen,
At Byen deres var med Rub og Stub.
— Ved Festen *Gnavets* »Tæller« stærkt var oppe,
Han talte hele femten Tusind Kroppe!!

En »Overraskelse« var just forkyndt det
Gelade Folk om Frihedsstøttens Sten,
Og den bestod nok i, at hver og En
I Toget var med grønne Grene pyntet;
Det skulde sagtens derpaa være møntet,
At nu var Venstre paa den grønne Gren;
I saa Fald sprang det kjendelig i Øjet,
At Venstres grønne Blade fælt har løjet.

Ved Festen talte »Greven« med den egne
Sandfærdighed, som medfødt er hos ham,
Men sa'e dog, Venstre kommer ingen Vegne,
Før det har samlet sig om et »Program«.
— Saa fik man Budskab om, at Venstres Lam
Paa Nørrefælleds røde Køer tør regne,
Hvor man sig spiste mæt i samme Vælling,
Og hvor der ogsaa løjet blev paa Tælling.

Den »Hilsen fra de Hundredtusind hist«,
Ku'e selv en Ledre-Borger inte stikke.
Af »Overraskelse« han glemte vist
At foreslaa tilbage Svar at skikke.
I alt Fald »Broderhilsen« vanked' ikke
Fra ham til Nørrefælleds Sjoselist,
Skjønt »Fællerne« var ellers godt fornøjet
Med, hvordan i Halløjet man har løjet.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder sikken en Sol, De dog har paa Dagligstuen her, og Gud hvordan kan De dog holde det ud bare med Rullegardin, og i Deres Sted vilde jeg rigtignok i Stedet for at kjøbe mig en ny Hat, som den jeg saa Dem med i Kirken i Søndags, hvor De slet ikke vilde ligge Mærke til mig men sad og var andægtig, skjønt jeg hostede saadan at Organisten, eller hvem det var, kigede ned fra Orgelet efter mig, spendere en Markisse eller i hvert Fald et Fag Passienner til at trække op og i, for Gud hvem ser efter, om De har en ny Hat eller ikke, søde Fru Schrøder, for selv om De gik med den gamle, var der ingen der vilde finde det urimeligt i Deres Alder og Stilling, for det er jo ikke det Udvortes, som bare er et Hylster, det kommer an paa, og jeg tror nu for min Part, at al Fordærveligheden og Ulykkerne kommer af den megen Overdaadighed, og det har nok ogsaa Kammerherre Fallesen maattet bekjende, nu han hele Vinteren har levet som en Dons Juang i Fryd og Glæde og kostbart Udstyr og saa maa finde sig i, at hans egne Underordnede kommer og siger ham, hvor Pengeskabet skal staa, og jeg synes det er Synd, at Aviserne er saa onde ved Emil og Olaf og Jerndorff, for Herre Gud de har jo gjort det i en gōd Mening, og det er naturligvis Olaf, der har lavet Komedien ligesom han gjorde det i sin Tid paa Dagmar med Wulff, og det er jo nu en Gang ikke hans Fag, naar han ikke har noget at oversætte efter, saa det var jo rimeligt nok, at Kammerherren ikke vilde sætte Adressen paa Ræpertoaret, og Fritz Grønbæk, der altid véd saa god Besked, fordi han er Ven med den unge Jochumsen, der faldt igjennem i Elevskolen, men ellers skulde have deputeret som Hakonjarl, siger at hele Spørgsmaalet drejer sig om Sjæfen skal være Kommandant i et Krohnværk eller i et Blochhus, men det er ikke rigtig begribeligt, hvad Forskjel der er, og Gud søde Fru Schrøder her sidder jeg og moraliserer over Luxussen og jeg kan godt se De sidder og kaster Øjne ned efter min nye Angtuka, men jeg forsikrer Dem, som jeg ogsaa sagde til Sørensen, at naar jeg en sjelden Gang flotter mig med et nyt Stykke, saa er det kun for Firmaets Skyld og for at Folk kan se Sørensen har Kredit, saa han burde være mig taknemlig oven i Kjøbet, men Taknemlighed er nu en Dyd Mandfolkene aldrig har, og i mit Hjærte sværmer jeg for Tarvelighed og det viser som Fritz Grønbæk altid siger den menneskelige Naturs Dobbeltsidighed, og at jeg er en Slags Dobbeltgænger ligesom den Bog, Fritz læste højt af Ferslews Avis i Fredags Aftes om, og som Ferslews Faust-Natur, Peter Hansen, har anbefalet til Forliggeren medens Ferslews Wagner-Natur, Falkmand, aldrig vilde have gjort det, i alt Fald ikke paa egen Haand. Og jeg synes, det er aandfuldt sagt af Fritz Grønbæk, skjønt jeg ikke vilde spørge ham, hvorfor han sammenlignede Falkmand med Wagner, De véd ham, der har gjort Lohengrin med den flyvende Hollænder, men maaske har det kun været Kapitajnen. Men Sørensen kunde slet ikke forstaa det vittige med Dobbeltgængeriet og sagde, at han vilde hellere have mig i Singularis, for dels var han ingen Mormon, og dels vilde han ikke betale to Gange for mig i Tælleapparatet i Tivoli, men det kommer han nu ikke til alligevel, for vi har naturligvis abonneret, og Sørensen vilde knibe ud, men saa sagde jeg: Sørensen, sagde jeg, vil Du tage Livet af mig eller hvad er Meningen? Og saa blev han jo forknyt og

tog Billetten. Og nu gaar vi Allesammen og glæder os til de venetianske Fester, hvor vi skal sidde og spise Makkeroni og drikke Vin af Folliætter og høre paa Simonsen og Lange og Jerndorff og maaske Brun, som skal staa paa Altaner og synge »Daana æ moppelig« i den stille Sommeraften, medens Gondolerne og Barkerolerne sejler Fregatten rundt i 80 Sekunder og Akrobaterne gaar til Vejrs i Fyrværkeri, og Robert Watt skal nok selv være Dosjen og sejle i Fregatten og formæle sig med Stadsgraven ved at kaste en Forlovelsesring ned i den, og det er nu alligevel kun et Slags Generalprøve til næste Aar, naar Udstillingen kommer, og Sørensen er saa kjed over at Svenskerne ikke vil med, men jeg siger: Gud Sørensen hvad vil Du bryde Dig om det? Lad Du Svenskerne beholde deres Penge saa beholder vi Udstillingen for os selv. Og for Petrines Skyld er jeg ogsaa ret glad ved, at de bliver væk, for ellers var hun nok gaaet hen og forlibet sig i en Gyllentrompet eller Silferkanelstang og jeg vilde meget hellere hun skulde have en Nordmand for de bliver allesammen til noget, enten til Statsraader eller Bankdirektører eller Højskoleforstandere, som jo ogsaa er en pæn Levevej. Og Gud nu maa jeg af Sted søde Fru Schrøder, for jeg skal op til Frøken Solberg, som er Svigerinde til Fætteren af en Borgerrepræsentant, og faa hende til at gjøre sin Indflydelse gjældende, at de ikke gaar hen og slagter Tivoli, for saa kunde de da ligesaa godt gjøre os til Hærrenhutter eller Petister allesammen, og hvad skulde der blive af Balduin? Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Skæbner og Villier.

Dansk-evropæisk Folkevise.

De vare knap nok syvsindstyve;
Fra Badstuestræde de drog,
Og der de komme til Jyllands Kyst,
En Bjørnbak imod dem tog!
Det dundred' under de smaa, der tren i
Triers Fodspor.

Droge de da til Houlbjerg
Og opsloge deres Tjald;
Det vil jeg for Sandingen sige,
Der vented' dem Frokost og Bal,
Det dundred' o. s. v.

Den Bonde stander ved Vangeled
Og ser han ud saa vide:
„Hisset ser jeg de Sorte smaa,
Nu skal de faa Lov at slide!"

Satte de Bønder Blomsten af Badstuestrædes Intelligents
Til Oldenborrer at fange,
Saa Egnen for disse blev læns.

Og der blev Gammen i Israel
Alt over det Jagtudbytte;
Thi her kom der ingen Bentheim
Og spurgte: Hvad kan det nytte? —

Men Glæden hun ligner vel et Glar,
Der tjener som Vinduesrude,
Ret som en Terne mon gnide den klar,
Et Tryk, og saa er den ude.

Da Fylkingen efter endt Hoveri
Med Frokost sig gjorde til Gode,
I Samfundets eget Kampagni
Man fandt en gjenstridig — Rode!

Paa Førerne, Venstre skal lystre,
Han ikke længere troede;
De vare for „gamle og aflægs"
Og burde oprykkes med Rode.

Vor Friheds- og Fremskridts- og Folke-Sag
De bringer næppe paa Fode;
De mangler „den faste Villie",
Som heldigvis findes hos Rode!

Taktik og Standpunkt og Løfter
I Prøvelsens Tid de forlode,
For Handling de gav os Forhandling,
Hvori vi maa ligge — og rode.

Til Fører maa Venstre kaare
Sig snart et ungdommeligt Ho'ede,
Hvis ikke, saa vil Partiet
Om kort Tid være marode!

— Nu veed Hin Ledre og Høgsbro,
Hvad Skæbnen dem haver beskæret.
En truende Krig paa Kniven
Har Ungdommen dem erklæret.

Selv Bojsen blandt „unge Mennesker"
Kan vente sin Stedfortræder;
Thi der har man faste Villier,
Skjønt stundom lidt løse Sæder.

De holder sig ikke tilbage,
Saafremt det til Handling kom. —
De Houlbjerg-Oldenborrer
Er Vidnesbyrd nok herom.
Det dundred' under de smaa, der tren i
Triers Fodspor.

I Aftagende.

I *Morgengnavet* for i Søndags søger en frisindet Fotograf, der i mange Aar har ført en fotografisk Forretning i Kjøbenhavn, en demokratisk Egn, hvor han kan fortsætte sin Virksomhed i Lighedens Tjeneste. Formodentlig er han nu endelig kommen under Vejr med, at Demokratiet i Folkets Kjøbenhavn er taget saa meget af, at der ikke her er mere at gjøre i »Plader« for ham.

Havetidende.

Nu kan de sidste Spor man se
Af Vaarens friske Blomster-Sne,
Som alle finder yndig,
Naar man er havekyndig.
Men dersom man sit Næsebor
Vil stikke ned i Blomstens Flor,
Saa ligger der en maver,
Forsulten Orm og gnaver!

Med Vemod hver en Gartener
Sit Havegrus bedækket ser
Med faldne, visne Blade —
Men mest i Integade!
der er Sorg hos Bentheims smaa:
første Blad, der dejse maa
Som Offer for Paniken,
Bli'er nemlig *Politiken.*

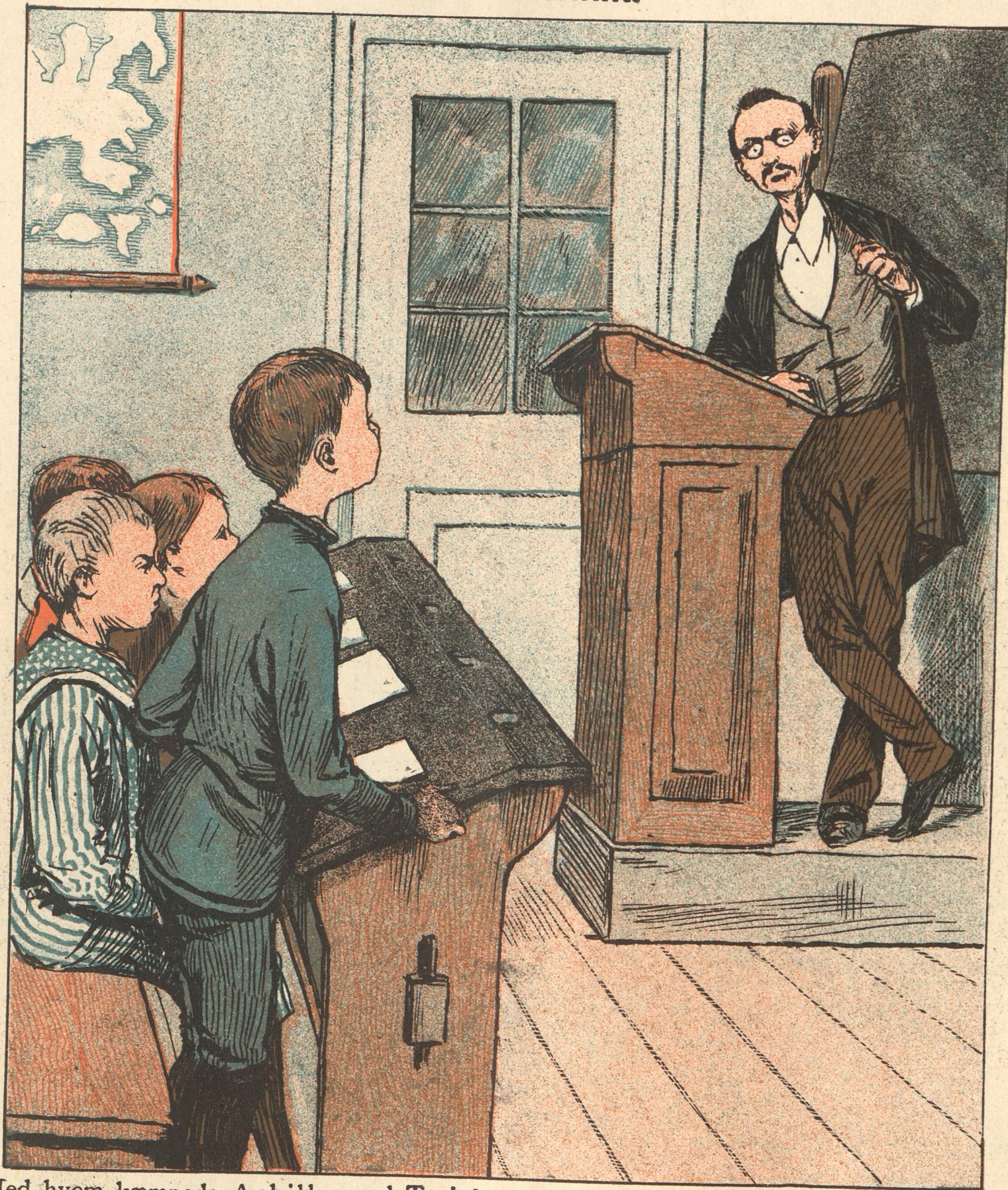
Der ser man, hvad en Mistbænk er!
De store, bitre Galde-Bær,
Hvormed den stadig fyldtes,
Kasseres, før de syltes.
Ak, Ormen bed i Bing's Avis;
Thi naar man sig et Paradis
Med Eedevart vil lave,
Saa visner Edens Have.

Men Eedvart er det første Frø,
Der svigter Blomsten, som skal dø.
Ja, der er noget om'et,
Skjønt Rygtet er forblommet.
Her fik han intet Levebrød;
Men i Paris kan han til Nød
Faa Plads iblandt Statister
Hos rigtige Zolister.

Ja, man i Venstre Dag for Da'
Ser alle Frugter visne a'.
Kun Berg mod Braaden strider,
Naar Højheds-Ormen bider:
Thi vel er paa hans Kontravægt
Det aandelige Pund defekt,
Men lige glad han lærer:
»Vi svømmer jo, vi Pærer!«

Hr. Hørup's ny »Forlig« — O ve!
Bli'er Venstres værste Orm kanske:
Den hans Parti ad Aare
Som Lig faar lagt paa Baare!
For sent erkjender han med Gru:
»Der var dog Glimt af Liv endnu,
Da Højre vi bekriged' — —
Forliget er for Liget!!«

Mnemoteknik.

— Med hvem kæmpede Achilles ved Troja?
— Med Pluto.
— Med Pluto?
— Nej, med Nero!
— Aa, Snak!
— Nej, nu véd jeg det: med Hektor!
— Hvor falder Du dog paa Pluto og Nero?
— Jo, for jeg vidste, det var en af vore tre Hunde derhjemme, og de hedder Pluto, Nero og Hektor.

— Kan De sige mig, hvad vilde De først foretage Dem, hvis De blev kaldt til en Mand, der var styrtet ned, lad os sige, fra Rundetaarn?

— Hurtigst mulig faa fat i en Kost og feje ham sammen!

Kjær-Minder.
(Frit efter »*Zozodont*«.)

Det ta'er man aldrig Fejl i,
At paa hele Kloden man
Har ingen Egn saa dejlig,
Som Barnums Fødeland.
Hurræh! Hurra for det fri Amerika,
For det er der, at Søren Kjær er nylig kommen fra.

Lad kun Evropa prale
Med, hvad Evropæerne véd,
Og St. Georg anbefale
Sin Videnskabelighed,
Jeg siger endda: Hurra for Amerika,
For der har endogsaa Wederkinck kunnet Doktorgraden ta'e.

Der kjører paa første Klasse
Saadan Folk som Søren Kjær!
Og kan sig gratis gasse
Li'esom Tauber ungefær!!
Hurræh, Hurra for det fri Amerika,
For did vil Chresten Povelsen os alle sammen ha'e!!!

Af Landsmænd Søren mange
Traf med kostbar Skindpels paa,
Og ingen af dem var bange
For — nok sagt — i Pelsen at faa,
Men glad de sa'e: Hurra for Amerika!
For der fandt Alberti *Junior* dog hen, da han stak a'.

Der ovre kan I more jer
Med al Slags Lynchjustits,
Der er ingen Provisorier
Og daarlig nok Milits.
Hurræh! Hurra for det fri Amerika!
For der fandt Pio Frihed, den Gang herfra han stak a'.

Men, hvis Estrups Regimente jer
Fordriver inte her,
Saa skulde Søren hente jer
Og inte Søren Kjær.
Istemmer da: Hurra for Amerika!
Naar Berg med sine »Danske« maa Udgangsbilletten ta'e.

Den Forlorne.
Proverbe i 1 Akt.

(Scenen forestiller »Politikens« Redaktionskontor, Hørup gaar op og ned i Stuen og river sig i Haaret. To smaa Sorte sidder og tygger paa Penneskafterne.

1ste Sorte. Hvad skal vi skrive Massa?

Hørup. Om Landmandsbanken f. Ex. Nej vent! Maaske kunde vi faa Avertissementet igjen, naar vi tier pænt stille en Tid. Lad os faa Nyheder — mange Nyheder — flere Nyheder!

2den Sorte. Der er Tomas paa Nyheder! Frøken Happés Taa —

Hørup. Ja, den som blev lædere ved, at Vognen gik

Min Opløsning
fortsat
af Friedrich von Kloppenburg
efter den Ollendorffske Methode.

Motto: :|: „Kommer at kjøbe". :|:

Regeringens Politik.

Dette Afsnit skal handle om Estrup, Carstensen, Jagd, Rump, Goos, Hindenburg, Kultusministeren, Henning Jensen og min Svigermoder. Naar jeg er færdig, vil man se, at jeg ikke med Urette kalder dem tilsølede. Det er ligesom en Bøtte, de har faaet over Hovedet.

Det er urimeligt, at en i Generalbas uvidende Theolog bliver Direktør for en Landbrugsskole, thi der maa Sagkundskab til for at forstaa en Sag. Derimod kan en uvidende Forstmand meget vel skrive om Politik, thi her udfordres ingen Forstaaelse, men kun Uforfærdethed. Vor Situation er ganske uforstaaelig; jeg forstaar ingen Ting af det hele, Fænomenerne er ganske idiotiske. Derfor hidser de min Fantasi ved det beslægtedes naturlige Affinitet — jeg maa tale fra Leveren, selv om jeg skulde blive hugget af Hof- og Stadsretten. Jeg tror nok, at mine Evner er ualmindelige; jeg véd om mig selv, at jeg kan hamle op med hvem Fanden det skal være, og at jeg er den største Logiker i dette Molboland, en Lord Bacon mellem Pygmæer, min — lad mig kun sige — Beskedenhed forbyder mig at sige mere

Skal vi begynde med Jagd? Hvorfor har han faaet et godt Embede, et af Landets fedeste med store Emolumenter? Mine Tænder løber i Vand. Og saa Kammeradvokaten!! Hvad er der med Goos? Og hvis jeg bemængede mig med Rumposkopien eller Pygomantien, som gamle Gunild paa Anholt, vilde jeg spørge: hvorfor er Rump bleven Amtmand? Jeg savner Oplysninger herom; det skal frem, om jeg saa skal skrive en Snes Pjeser til; det er min Ret at faa det at vide. Det er mit Princip ikke at angribe de samme Folk to Gange — naar Abekatten en Gang er kvalt, kvæler jeg den ikke igjen; men man tvinger mig dertil, naar det viser sig, at de Rade kun »ligger todt«. Sikke noen Fyre! Nej, maa jeg saa be' om Ingemann-Petersen! Jeg véd ikke, om han er excentrisk, sindssyg eller gal; men hvorfor skulde han ikke være det? Vore egne øverste Etager er i en horribel Forfatning — med Undtagelse af min, hvor der nylig har været den aarlige Pinse-Hovedrengjøring. Ak og Ve over den Demoralisation, som har grebet det danske Folk — med Undtagelse af mig og Ingemann-Petersen. Ve over, at det borgerlige gode Navn og Rygte ikke længere holdes i Ære, ikke en Gang af mig og Ingemann-Petersen! Bort med Estrupiatet! Bort med Gendarmerne? Lad os afskaffe Carstensen og det filosofiske Uhyre ved *Berlingske*, og Grove og den begavede Hjort Lorenzen, Højrerakket og Venstrerakket, de konservative Klubber og Ungdomsforeningerne, lad os gjøre rent Bord i Danmark uden om mig. Som en politisk Spædekalv med Top og Falbelader raaber jeg: Væ, Væ, Siebenbürgen!

Det militære Omraade.

Det kaldes i Militærsproget »at stroppe op« — jeg stropper nu Hs. Excellence Krigsministeren op. Ha, ha! jeg Friedrich v. Kloppenburg

over hendes Arm. Nej Tak! Maa jegtbede om et ordentlig solidt Ulykkestilfælde.

1ste Sorte. Der er sprunget 3 Krudtmøller paa Frederiksværk.

Hørup. Jamen ikke en eneste slaaet ihjæl. Ingen forkullede Ben og Tarme i Træerne! Naa ja, prober, hvad der kan gjøres ud af det Knald. Kald det »Militarismens Forbandelse« og gjør Provisoristerne ansvarlige for, hvad der kunde være sket. Er der mere?

2den Sorte. Ikke en Døjt, Massa. Skal jeg digte? Skal jeg lade Grove og Goos rejse til Amerika ligesom Matzen forleden?

Hørup. Aa ti stille med det dumme Vrøvl! Skriv for Pokker! Noget vittigt, pikant! Noget, der bringer Abonnementet i Vejret, Bing klager —

2den Sorte (græder).

Hørup. Naa, hvad flæber Du for?

2den Sorte. Jeg kan ikke hitte paa, Massa.

Hørup. Du hellige Strindberg! Har man hørt Mage? Han vil være Journalist ved »*Politiken*« og kan ikke hitte paa! Aa, Du fortjente at sendes ned paa »*Morgengnavet*« og læse Korrektur paa Revolutionsfaarets Korsarartikler.

2den Sorte (stortuder).

Hørup. Naa, naa! Tør Øjnene, snyd Næsen og giv en Oversigt over Vejret, Rosporten, Cirkus Schumann og Theaterbranden. Vend Bøtten endnu en Gang!

1ste Sorte. Hvad om Mester selv skrev en Artikel. Aa hvad! Det er saa længe siden!

Hørup. Jeg tror, Knægten er gal? Naar skriver jeg Artikler i »*Politiken*«? Nej, naar man først har faaet Attest for at være den ypperste Journalist i Norden, saa maa man holde paa Prestigen. Jeg skriver ikke — ikke en Linie. Men det er rigtig nok en forbandet Situation. Cawling i Paris, Herman Bang Gud véd i hvad for et Boudoir! Eedvard über alle Berge! Georg foreløbig upopulær — Forbandet Historie den om Strodtmann! Hører, hans Mæcener agter at konvertere hans Tilskud, saa han kun faar 3500 Kr. Stedet for 4000 aarlig — Esmann forduftet! Peter Nansen Sygepasser! Hvad Pokker skal vi stille op? (Ser efter i Skuffen.) Strindberg! Silvia Bennett! Karl Madsen! — Mer Karl Madsen! Nej, det gaar ikke, det gaar ikke! Hvad skal der blive af »*Politiken*«? Vi kan ikke blive ved paa den Maner. Hjælp Samiel!

Døren aabnes, Peter Nansen staar i den. Han er civilklædt, ser bleg og lidende ud, almindelig Jubel! Hørup omfavner ham, de smaa Sorte staar paa Hovedet.

Hørup. Saa er vi reddede!
Haven ejer en Stikkelsbærbusk;
Men den er saa god som mange.
Ryst Busken Peter og kom med et lille Bær!

Peter Nansen (synker om i en Stol). Ak, hvor jeg har lidt! Lidelsens Flamme har brændt min Hjærne ud; der er kun den tomme Skal tilbage!

Hørup. En Bolle Afbrændt! Aa hvad? Prober! (De smaa Sorte bringer Blæk og Papir, Peter Nansen stryger tungsindig Lokken ned i Panden og skriver. Efter en Stunds Forløb rækker han Hørup Manuskriptet, som denne læser.)

Hørup. Hm! Tja-h! Det er jo lidt svagmatisk! Der er kommen Hospitalsgrøde i din Fantasi Albert Millaud. Det om Olaf og Emil kunde uden Skade have været lidt mindre havresuppeagtigt. Men *enfin*! Den forlorne Søn er vendt tilbage! Kald Bing op fra Brandstuen, saa slagter vi Fedekalven!

1ste Sorte. Jeg er bange, vi er paa Bunden af Grisen, Massa!

2den Sorte. Til Fedekalv bliver der neppe nok; men vi kan jo da nøjes med forloren Skildpadde. Der er et Par Kroner igjen af da svenske Subsidier, som *Socialdemokraten* saa gjerne vilde havt Fingre i. Skal det være forloren Skildpadde?

Peter Nansen. (tankefuld). Forloren Skildpadde! Hvilken Hær af Minder! Karneval i Kasino! Tivoli! Fru Nimb ved Disken! Skjønne Damer med Arme som hvide Slanger! Svulmende Barme! Ikke forlorne! Forloren Skildpadde! Kalvehovedets Transubstantiation! Er jeg en forloren Skildpadde? I Grunden et Kalvehoved! Forloren, Forloren! (græder).

Hørup. Nej, ikke mer Melankoli i Dag! Til Fest, til Fest for den forlorne Søns Gjenkomst!

(Han tager Peter under Armen. De gaar ud, fulgt af de smaa Sorte, der synger: »Noch ist Peter nicht ferloren!«
Tæppet falder.)

---

stropper Generalen op. Jeg vil for visse Aarsagers Skyld ikke sige Hs. Excellence, hvad han er, men jeg vil sige ham, hvad han ikke er — saa skulde da Satan, om Hof- og Stadsretten . . .

Ihr kennt maaske nicht Diedrich, eller hvad jeg vilde sige, Friedrich v. Kloppenburg? — Nein mein Herr! — Habt Ihr nicht meinen Namen in die Avisen gelesen? — Nein Hr. Kloppenburg. — Habt Ihr nicht von die Bataille am Nordwestfronte gehöret? — Ich forstaar dat nicht. — Was will Du forstaaen? Hør einmal Cujon! Was ist ein Contrescarpie, ein Rumlerie, ein Ravelin, ein Disciplin, ein Brialmont, ein Tabakskollegium, ein Paar Bäume, ein Fagot und ein Messinginstrument, ein Schusslinie, ein Lustwald ohne Baüme, ein Hellerupfeinte und ein Kampfenceinte, ein Fortifikation, eine Lebenssache, ein Galimathias und ein Cavalier? — Mussié, ich forstaaer Intet von die Feldtsprache. — Ja, ser han det, Deres Excellence, sein Diener. Kan jeg ellers tjene ham i noget, skal det være mig en Plaisir.

Magtmidler.

Højre er stærkere end Venstre, men af de to Partier kan dog Venstre betragtes som det svageste. Regeringen kan ikke vente at sejre, men paa den anden Side er Oppositionen sikker paa at tabe. Regeringen sidder strunk og fast i Sadlen, men kan ikke ride, og naar den vinder, er det paa aldeles forstmæssig Maade. Dette er et slaaende Exempel paa vore Tilstande og viser den Højde, til hvilken Partigalskaben er sunken. Situationen kan udtrykkes ved den bekjendte Integral-Formel $\sqrt{1 + p \sin^2 x \cos^2 x}$, som, naar den læses med Eftertanke, aabner en Afgrund. Jeg er en Modstander af Højre og Venstre, af Regering og Rigsdag, af Censur og Pressefrihed, af Militarisme og Folkevæbning og befinder mig altsaa heller ikke i Strid med mig selv. Jeg er en Overgangsform. Jeg er et Barn af *Nutiden*, men staar højt over *Nordstjernen*, jeg er en skarp, men usleben Tænker, en vidunderlig Profet, som aldrig var agtet i *Fædrelandet*. Men jeg holder ikke af at tale om mig selv. Det lader jeg de andre om. Højre har vist, til hvilken Højde af politisk Frækhed et politisk Parti kan synke. Det hele er et Varelotteri, hvor Underofficererne er Kollektører. Tag jer derfor i Vare. Hæren har Magten. Jeg er Bussemand og skal indjage jer en forsvarlig Skræk. Se, jeg tager et hvidt Lagen om mig, et Par store Horn paa Hovedet og sværter mig i Ansigtet — jeg har saa tit sværtet andre. Bu—uh! Der kommer en militær Revolte! — Bø—øh! Dette kan ogsaa bevises ved en simpel mathematisk Formel, cfr. Cirkelens Kvadratur. Er I med paa den?

Konklusion.

I næste Trækning vil jeg beskjæftige mig med Venstre og haaber jeg da at kunne tilfredsstille alle mine Kunders billige Fordringer. Denne Gang har det været Højre. Sikke Styverfængere! Sikken et Røverparti. Højres Kanaille valser med Landets fornemste Kvinder i en bestialsk Kankan paa Afgrundens Rand, og Satan fører Ballet op.

(Fortsættes ved *Lands- Over- samt Hof- og Stadsretten.*)

Uenighed i det Væsentlige;

men »Grundloven leve!« lige godt
paa de dertil indrettede Estrader.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 24. Torsdagen den 16. Juni. 1887.

Barnlig Iver i Tjenesten.

— Men hvad skal Tallerkenen paa Gulvet, min Stump?
— Du bad mig jo selv hente en Tallerken til dine Ben!

Næste Grundlovsfest.

Man dadler tit i Sang og Tale
De »haardt proberte« Liberale
Og giver dem paa deres Hale,
Saa det er næsten Synd og Skam,
Fordi de bare kunde drive
Det til en Skok af negative
Tirader, naar de skulde skrive
Paa deres Faner et Program.

Blandt Inskriptionerne man mærker
En »*Bort med Bahnsons blaa Bersærker!*«
Og »*Ned med alle Fæstningsværker!*«
Og »*Intet Nyt til Hærens Gavn!*«
»*Ned med vor Rigsret og dens Riddere!*«
Med Provisorier og saa videre,
Og med »de slemme Godsbesiddere«
ESTRUP, SCAVENIUS og RAVN!

Men paa de næste Grundlovsdage,
Naar de til Frederiksberg skal drage,
Hvis ikke hver en Bannerstage
Fortæret er af Rust og Møl,
Et positivt Program de danner,
Hvor Enigheden ikke strander;
Thi der vil staa i deres Banner
Med sort paa hvidt: »*Vi vil ha'e Øl!*«.

Hvad er selv Ord fra TRIERS Læber,
Naar paa en tørstig Sjæl man slæber,
Mens Tungen sig til Ganen klæber,
Og BAJER fredløs nævnes kan? —
Af »Grevens« Vid man var fortryllet
Og af OCTAVIUS' Aand beskyllet;
Dog var det hele knap til Øllet,
Og Glæden blev til bare Vand.

Skjønt de, der skulde Langhalm tærske,
Holdt Taler, der var særlig ferske,
Blev Tørsten stadig ved at herske:
Af Øl kom ingen Sendelse!

Ja, havde HØJMARK her blot været,
Han kunde ikke sig ha'e næret,
Men havde sporenstregs erklæret,
Han vilde ha'e en »Kjendelse«.

Men, naar de nu til deres næste
Prostitueringstog skal gjæste
Den Festplads, hvor de drak som Heste
Af Vandingstrug i deres Nød, —
«Det ny Program« nok Lindring bringer,
Da dypper LAZARUS sin Finger
I Øl og til de smaa sig svinger,
Der pines svart i TRIERS Skjød.

Kongens Have.

Det eneste Sted her i Hovedstaden, hvor de simplere Klasser af Befolkningen kan finde kølende Skygge og svalende Vindpust, naar de vil søge bort fra Gaders og Stræders bagende Solskin og Husenes glohede, ildfaste Mursten, er ødelagt, ruineret — rabundus. Det eneste af alle de kjøbenhavnske Anlæg, hvor man frit kunde drage sin Aande, hvis det ikke havde havt det glædeforstyrrende, vamlende loyale Navn, er lagt øde, nedtraadt, nedtrampet, jævnet med Jorden. Fra den 6. Juni existerer Kongens Have ikke mere. Og hvorfor? Naturligvis. Man kunde have sagt det i Forvejen. Efter Erfaringen fra i Fjor. Det noble, elegante, soignerede Parti, der kalder sig Højre, holdt Grundlovsfest i Haven den 5te. Hvor kunde det saa være andet?

Forgjæves udstrakte for at besværge Vandalismen den elskede Æventyrdigter, H. C. Andersen, der, havde han levet, sikkert havde staaet paa os Evropæeres Side, sin store, gamle, knudrede, broncerede Haand. Han vilde afværge den prosaiske Hobs Indtrængen paa disse poetiske Steder, hvor Æventyret i Rosenborg Have endnu lever. Men det hjalp intet. Han var for svag. Havde kun Herkules endnu været til. Han havde ikke staaet paa Skillevejen, men vel værget sit gamle Tempel. Hvis da ikke Havens Gartner havde værst ham for stærk. Thi stærk var denne Gartner, som gav Højre Lov til at afbenytte sin skjønne Have, medens Socialisterne maatte holde deres Holmgang paa den sparsomme Græsgang uden Springvand og skyggende Alleer ude paa Ko-munens solrige Nørrefælled, og de Liberale foragtelig henvistes til Pladsen bag Frederiksberg Slot, hvor det var saa tørt, at end ikke Tømrermester Thomsen kunde faa Tømmermænd, da der blev bramset for Ølvognene. Men denne Tilladelse til at demolere Kongens Have var simpelthen Mord. Der tiltrænges nu en ordentlig Restavration. I Parenthes bemærke vi udtrykkelig, at vi ikke paa nogen Maade vil Mohrs Restavration til Livs. Den er vist fortrinlig. Vi skal en af Dagene sende en af vore Medarbejdere derhen forat overbevise sig om det, og vi haaber, han vil blive modtaget med samme Gjæstfrihed, som vi nyder andre slige Steder.

Hvorledes saa der ikke ud i den kongelige Have Morgenen efter Højres Grundlovsfest? Saa ubeskrivelig rædselsfuldt, at flere af de tidlig mødende Brøndgjæster fik Tilbagefald. Brøndanstaltens Bestyrelse fortjener Dadel, fordi den ikke anderledes sørgede for Aabningen. Men tilbage til Haven. Dens Gange havde faaet Ben at gaa paa; Buketten var gaaet af de faa Blomster, som var blevne skaanede fra Tramperjovet; Græsset paa Plænerne var nedtrykt, dybt nedtrykt, thi alle Højres Kraftkunstnere

havde givet Forestilling paa Plænen; Bedene var trampede flade, for Højre har altid været slem til at gaa i andres Bede; og rundtom flød afrevne Linde- og Kastanieblade, som endnu har Vaarens lyse, sarte Farve, blandede sammen med smørrebrødsfettede, itukrammede Dagblade af den modbydelige, højre Farve. Her laa Dynger af Glasskaar, som bar Vidne om, at der Gud ske Lov ogsaa havde været Skaar i Glæden ved Festen; hist saa man en Samling tilsølede Etiketter, som viste, at det pæne Parti ikke havde holdt paa Etiketten. I den lille Pøs Vand i Haven svømmede glorøde Hummer og Rejer som Skaller om i uforstyrret Fred; i alle Alleer tittede Æggeskaller frem paa det sorte Jordsmon som hvide Champignons, æggende til en alvorlig Protest; i Damegangen havde sønderbrudte Vifter afløst de elegante, slanke Viftepalmer, og lasede Sløjfer havde sløjfet Buskettet; og i Kavalergangen havde itubrukne Stokke indtaget de prægtige Stokrosers Plads og modbydelige, sønderslagne Ølkrus den herlig duftende Krusemyntes Plads.

Kongens Have ser ud som en deklasseret Have, Keglebane og Beværtning. Der mangler kun, at man lader de ærværdige Træer omhugge og afløse af Øltræer fra Carlsbergs og Tuborgs Vinterhaver. Men det kommer nok ad Aare.

Alle, som har noget at gjøre med Haven eller blot færdes i den, er sjæledybt forargede over Ødelæggelsen. Forgjæves vil Ammerne og de flirterende Gardister og Infanterister søge Skygge under Havens Trækroner, kun afrevne Hatteskygger hviler trist over hele Haven. Rosenborg Brøndanstalt skummer og flyder over alle Bredder af Raseriets sprængende Kulsyretryk over den skete Sodavandalisme, og Drengen paa Springvandssvanen istemmer sin vemodige Svanesang paa de lumre Sommerdage, hvor Solens Straaler overstraaler hans Straale.

Rosjinen.

Den har aabenbart tabt en Del i Kraft og Sjødme — jaj mener *Assel*, der ved alle feschtlige Lejligheder sjkal udgjøre den liflige Dessjert efter »Morgengnavets« i Regelen mer end tarvelige forudgaaendesch Underholdning. Hansch Vittigheder, og det Velbehag, hvormed han sjelv sjmadsker paa dem og udstøder sit *Hehe!* — sjmager ikke Abonnenterne nær sjaa godt sjom tidligere. Sjiden han er bleven kjed af at pille Figenbladet af Figurerne i Ørstedparken, er det ligesjom Figenbladet var bleven pillet af ham sjæl og upartischke Iagttagere, sjaadan som jaj for Exempel vil sjige, jaj sjæl faar et uhyggeligt Indtryk af, at *Assel* er paa Retur.

Mon det sjkulde være Tilfældet?

Den Fraksjon af Venschtre, sjom sjærlig repræschenteres ved »Morgengnavet«, vil schvare et ubetinget: Naj! der er kun een Korschgaard og Assel er hansches Profet! — Af de schmaa Profeter! Hehe! Men andre mere sjelvtænkende og mindre ukritischke Venschtremænd har begyndt at tvivle paa Assel. Det kan deschværre ikke skjulesch. De krymper sig naturligvisch ved at sjige det, men — Tvivlen er der! Den nervøsje Ilterhed, hvormed han lader sit sjyperbe brilliante Humør schpille, den ejendommelige Jargon han taler i, er det, der har fremkaldt Tvivlen, og det er nu ikke alene i Integade, at man er paa det Rene — at man derstedsch overhovedet kan være paa det *Rene!* — med, at Assel foretrækker Vittighedsjagtens Strabadsjer fremfor den højeste Oplyschningsch mere magelige Idiotischme.

Tidligere kom han som oftescht som en Forfrischkning. Paa Morgengnavets forreschte Schpalter var de officielle Alvorschmænd: *Korschgaard*, *Borchsjenius* og *N. J. Larsjen*, men de Indviede vidschte nok, hvem sjom kom bagefter, og i det rette Øjeblik raabte de: Frem med *Sganarel!* Sjaa kom *Schganarel* frem og sjagde det Maarschomme, og han grinede sjaadan af det sjæl, at Folk lo med, og bag efter hed det sjig, at der havde været endeløsch Jubel. Nu har man — maaschke ogsjaa af økonomischke Grunde — fundet det nødvendigt at sjætte ham foran i Bladet sjom Trækplaschter. Men schkjønt han er en Schpanier af Familie er han sjom »schpansk Flue« temmelig mischlykket, han trækker ikke Husch sjom i den gamle, det vil sjige »*den nye Tid*«.

Han er opdaget! Det begyndte, da han sjel opdagede, der var noget galt med Figenbladene, og sjenere, efterhaanden sjom det fordumsch glade Vanvid sjaa fuldstændig har fornægtet sjig i »Kasper Røghat«s interesjante Persjon, er det gaaet jævnt ned ad Bakke med ham. Den Tid vil komme, da han i Forening med *Borchsjenius* og *Winkel-Horn* vil danne et Kjedsjommelighedensch Kløverblad, god nok at æde for »Morgengnavet«s landlige Drøvtyggere, men ikke for voresjes kræschne Ganer. Og »Morgengnavet«s Høkerbutik maa sje sjig om efter en anden Rosjin til Pølsjeenden. Hehe!

Knasper Løghat.

Ærbødigste Tjener.

Mens af Tørst det stakkels *Morgengnav* er lidende
Som de andre liberale Fremskridtsmænd,
Fik man en nordisk Boghandler-Tidende
Fra den liberale Gustav Philipsen:
Af fagre Ord han mødte med en Skylle,
Og de var Vand paa Gustav Esmanns Mølle,
Thi hans Forlægger beskedent sig erkjender
For Skribenternes ærbødigste Tjener.

Li'esom Moses mellem Israels Børn i Ørken
Slog med Staven, saa fra Klippen Vandet flød,
Saadan brugte han sin Pen i Grundlovstørken,
Og som et lifligt Kildevæld det lød:
»Naar som Krohg I strør jer Virak for Hetæren,
Er det hele Ansvar jert saavelsom — Æren;
Ikkun Byttet deler vi, — som vi er Venner, —
Men for Resten er jeg bare jeres Tjener!«

— At den arme Philipsen staar under Pisken
Hos *Gjennembruddets Mænd*, man altsaa véd.
Han maa ndgi'e hver en Forlægger-Bidsken
Saasom »*unge Mennesker*« og »*Kjærlighed*«.
Og skjønt hans Tanker kun er lidet glade,
Naar et tyndt »*Besøg*« der vanker i hans Lade,
Samt »*i Stiftelsen*« af »*gammel Gjæld*« det ender,
Har han dog den Trøst, at han er bare Tjener.

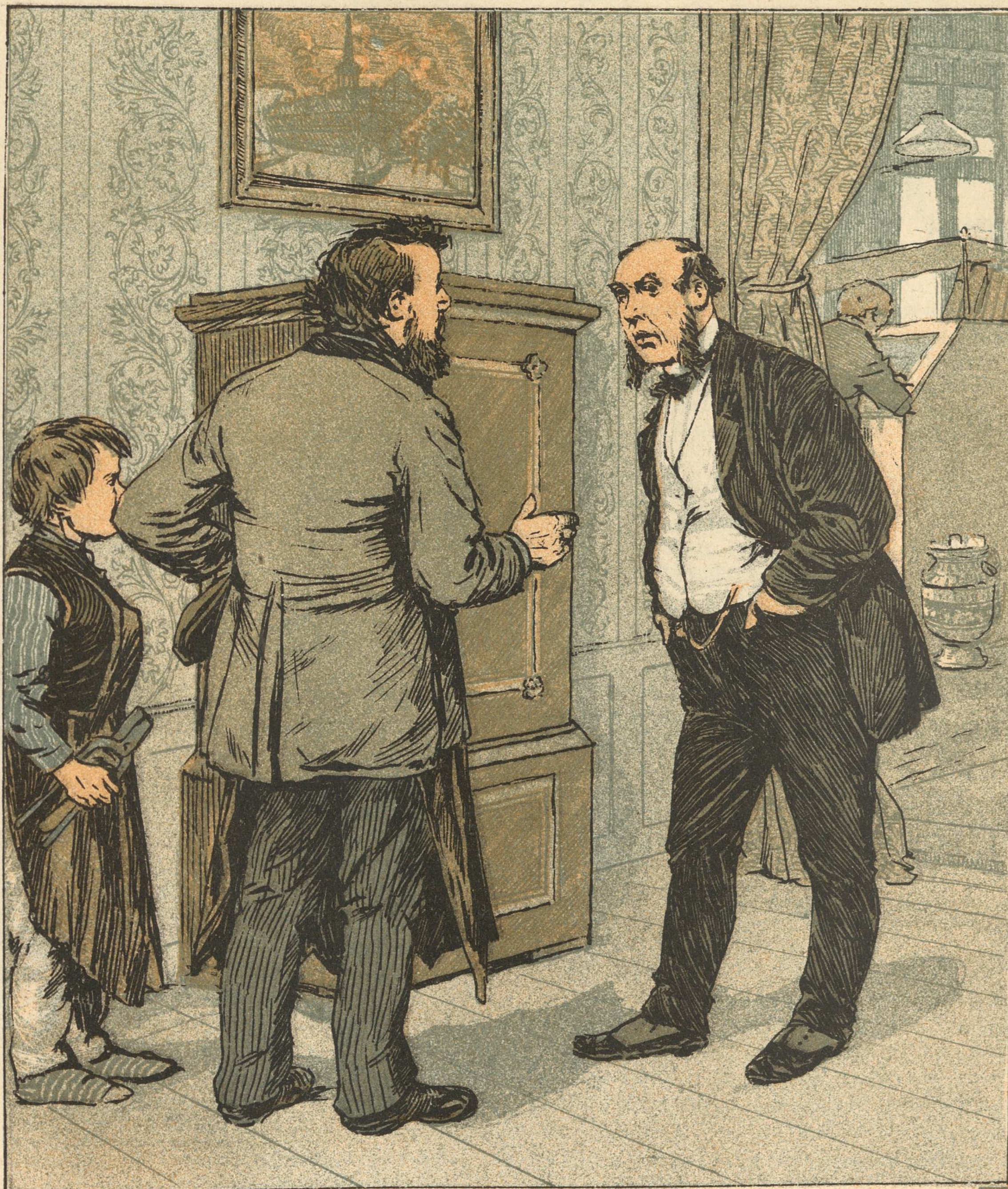
Hans beskedne Paastand vi benægter ikke;
Nej, man maa tilstaa, det er sande Ord,
At en »Tjeneste« han gjør den hele Klike,
Som ret beset, er overmaade stor;
Thi hvor sku' vel »*Europæerne*« erholde
En anden til en saadan Tjenerrolle,
Som, hvor tit paa deres Værker han sig brænder,
Dog har den Trøst, at han er — deres Tjener?

Dyrevenlighed.

— Den Dyrehavstid er i Grunden en slem Tid for de stakkels Heste!
— Stakkels? Di æ sku'nte Stakler! Di kommer mæ te alle di Fornøjelser, der æ te!

Cosi fan tutte.

— Og dirkefri er'et; det ka' Grosseren stole paa.

— Ja, det sagde den Smed ogsaa, som jeg kjøbte det forrige Pengeskab af, og da jeg saa en Gang havde smidt Nøglen væk, saa tog han min Salighed, tre Kroner for at dirke det op!

Degraderet.

St. HENNING JENSEN har ublide Kaar!
Af hans apostoliske Værdighed gaar
Forgyldningen og Fineringen.
Han i et letsindigt Øjeblik
Nys røbed', at Venstres »nye Taktik«
Var: at undergrave Regeringen! —

Se, først var han Præst, men blev, som man véd,
»Hældt ud«, og hans glade Frimodighed
Mod Faldet ham ikke beskjærmed';
Saa præked' han lystig i Øst og Vest
Som »Evropæernes« Yppersteprræst
Med Offerkniven i Ærmet.

Men Kniven ham selv i Knibe har bragt,
Og et vemodigt Farvel har han sagt
Til alle Slags Præstekraver.
Ja, han bliver knap trods sit medfødte Hang
Af Venstre betroet en Klokkers Rang,
For nu er han — Undergraver.

Den Lykkeligste

Den gamle Historie om den fattige Hyrdedreng, der viste sig ikke en Gang at besidde en Skjorte, men som alligevel var det lykkeligste Menneske under Solen, er antikeret. Den skjorteløse Hyrdedreng er kjørt bagud og hører herefter kun til Lykkebørnene af 2den Klasse.

Hvor findes nu til Dags den rette Lykkeper, han, for hvem de Andre saar, pløjer og harver, men som selv kun høster, han, der altid er i Salveten, naar det kniber for hans Kompagnoner, han, der, hvis han da ikke er et rent Fæ, kan ende sine Dage som Etatsraad, Ridder *p. p.* hyldet og hædret af sine Medborgere og tilbringende en glad Alderdom i den sikre Skjoldborg, som ingen Pile kan gjennemtrænge, intet Blidekast omstyrte?

Ikke blandt Politikerne findes han. Selv det mest straalende »Enhedsmærke« kan fordunkles. Der kan blive spyttet i dets Sejerværk, og dets Sylteglas kan vorde tømte til Bunden. Og selv om Søren Kjær sendes ind i Frihedens Kanaan, hjembringende sine Rejseindtryks svulmende Begejstringsdruer, er det derfor ikke sikkert, at »Parlamentarismens« Moses, den store Chresten nogensinde selv kommer til at betræde det forjættede Land. Nej, Politikeren er ikke lykkelig. I Dag kan han staa højt paa Formandspladsen, i Morgen dratte ned af Tribunen og endda prise sin Lykke, om Bulerne kun er af den Slags, der lader sig kurere ved Vandomslag og Smerterne bagpaa ikke være end, at de kan lindres ved en Kopsætning.

Heller ikke Digterne hører til de lykkeligste Mennesker. Virak og Bifald og et moderat Honorar kan de vel af og til indkassere, men ligesaa hyppig vanker der Stryg af Kritikken, Fløjtekoncert af Publikum og Ringeagt af den Del af Menneskeheden, der ikke for sin Død kan begribe, hvor de Karle gider sidde og smøre det gode Papir til med daarlige Vers og vandede Novelletter. Og det er endda ikke det værste. Er Forfatteren en moderne Aand, der kæmper for Kjønslivets Frigjørelse af en overleveret Morals Spændetrøje, saa tager Justitsen ham i Kardusen og sætter ham i Brummen, medens hans Værk konfiskeres og Portemonnæen lettes for en klækkelig Sum.

Generaler, Dommere, Lærere, Embedsmænd, Kunstnere, Fabrikanter, Præster, Jordemødre og Ministre, alle har de Ansvar for Kritikken, alle maa de nu og da staa Skoleret, enten for deres Foresatte eller for den offentlige Mening. Alle er de undergivne Ansvaret. Men Ingen, paa hvis Skuldre der hviler blot et Kvintin Ansvar, nyder den fuldkomne Lykke.

Den Lykkeligste er Forlagsboghandleren! Naturligvis ikke enhver Forlægger. Der findes ogaa blandt disse smaa ængstelige Sjæle, hvis formørkede Forstand ikke kan fatte Ansvarsløshedens store Evangelium, og som i sejg Fastholden ved en mosgroet Traditions urimelige Fordringer mener, at den Bog, der bærer deres Firmamærke, ikke kan være dem helt uvedkommende, at den Lære, der forkyndes i de paa deres Forlag udgivne Værker, maa være i en vis Grad overensstemmende med deres egne Sympathier og Anskuelser. Til hine Stakler naar Lykkesolens Straaler ikke ned. Desto rigere udgyder de sig over de frigjorte Aander, der til fulde har forstaaet Betydningen af Kongeskjaldens poetiske Thesis: *»I Literaturens Tempel er Forlæggeren kun Tjeneren«.*

I Parenthes bemærket er denne Tempeltjeneste en god Kondition. Ligesom Herredsfuldmægtigen nemlig ofte kan tjene dobbelt saa meget som Birkedommeren, saaledes har Literaturens Tempeltjenere i Reglen — naar de forstaar deres Dont — betydelig større materielt Udbytte end Præsterne. »Blomster! Alt for mange Blomster!« siger Kalchas, og selv de mest feterede Literaturpræster har tidt nok havt Grund til at istemme denne klassiske Jere-

miade. Men «Tjeneren», der giver Afkald paa Andel i Æren, — hvad der jo efter Falstaffs Opfattelse ikke er saa stort et Tab endda, — har sine gode Emolumenter, ikke blot af de hjemlige Produkter, men ogsaa af den Told, han stadig forstaar at opkræve af de franske og tyske Importartikler, og som trods alle avindsyge Angreb i det væsentligste er bleven opretholdt til den Dag i Dag. Dog skulde alle disse Goder ikke kunne fremkalde Misundelse, om der ikke til dem var knyttet den Ansvarsløshed, som først giver Forlæggeren hans rette Palladium. Her var det manglende Led i Ringen, det Led, der nu ogsaa theoretisk synes at skulle føjes ind i den gyldne Lykkekjede, og som ikke en Gang den personificerede Avind i Boghandler Berthelsen Skikkelse skal have Magt til at sønderbryde. Hemmeligheden er nemlig den, at kun Theorien er ny, men Praxis allerede gammel. Den hegelske Filosofi har for længst mægtet at bringe den kristelige Etik og den moderne Revolutionsmoral til at gyde sine Hovedstrømninger gjennem den frugtbare, blomstrende Gyldendal, paa hvis ene Bred den ærværdige Fader Hegel dyrker de uskyldshvide Pintselilier, medens hans driftige Afkom paa den anden Bred sørger for, at der gjødes og vandes om de røde Brandtulipaner. Hvem vilde vove at forarges over denne *Pêle-mêle*-Geschäft? Kan unge Hegel for, at de hvide Lilier ikke finder Naade for Deterministernes Øjne? og kan gamle Hegel gjøres ansvarlig, fordi Etikkens rene Luft svangres af Naturalismens krydrede Nellikeduft og de stærkt gjødede moderne Planters øvrige Emanationer? Ingenlunde! Thi «*Forlæggeren er kun Tjeneren i Literaturens Tempel*». Og han har kun at paase, at Gjæsterne tager for sig af Retterne og ikke kniber paa Drikkepengene. Men, kommer Politiet og slaar Klo i Gjæsten, eller falder Kritikkens Drabanter over ham og sætter ham i den offentlige Menings Gabestok, saa staar Literaturtjeneren der raslende med Pengene i Buxelommen og fløjter det berømte Omkvæd:

«Ske, hvad der vil, jeg ser til!
Han er lykkelig, thi han har intet Ansvar.

Foranstaltninger mod Arbejdsløsheden.

Den ihærdige Lovgiver Peter Holm, født Thygesen, agter i Følge et paa Skrædderkroen almindelig udbredt Rygte til næste Rigsdagssamling at indbringe følgende nye Lovforslag:

1) Regeringen bemyndiges til at udlaane ½ Million Kroner til Kjøbenhavns Kommune, saafremt den skulde være villig til at anlægge en bred Gade fra Forslagsstillerens Bolig i Gothersgade, tværs over Kristiansborg Slotsruin ud til Kvægtorvet.

2) Ligeledes bemyndiges Regeringen til at udlaane ½ Million til samme Kommune, om den muligvis derved kunde bevæges til at opfylde saavel Orlogshavnen som Koffardihavnen for paa den herved indvundne Grund at opføre sunde og billige Arbeiderboliger.

3) Endvidere bemyndiges Regeringen til at udlaane 1 Million Kroner til Kjøbenhavns Kommunister for at komme dem til Hjælp i en mulig paatænkt Plan om at nedrive saavel Tøjhuset, som Raad- og Domhuset, Højesterets Lokaler og Stadens Arresthuse for paa de saaledes tilvejebragte Arealer at opføre passende Friboliger for Socialistførerne.

4) Endelig bemyndiges Regeringen til af Statskassens Beholdning at udlaane 50 Millioner uopsigelig og rentefrit til Fagforeningernes Strejkekasser for at sætte dem i Stand til at afholde de nødvendige Udgifter ved de Arbejdsnedlæggelser, der selvfølgelig strax bliver at iværksætte, saa snart Arbejdsløsheden kan antages at være ophørt.

Knald og Fald.

De har da vel hørt, at i *Frederiksværk*
Formedelst Krudtet og Varmen
En Mølle blev sprængt med en Rumlen saa stærk,
At det tordned' i *Lynnæs* af Larmen?
Moralen den ligger saa snublende nær,
Den gjælder for Stormænd og Bøller:
Vil Du explodere, saa skal Du la'e vær', —
Og betænk dig, før Du bliver Møller!

Saa vildt, som de ønsker, om Vinteren kan
Theatrets Piller husere;
Dog fik de en Svik-Mølle lavet i Stand,
Som en Chef skulde rent massakrere.
De Kværnen lod gaa, saa den osed' og røg, —
Ak, nu deres Svik-Mølle dejser,
Thi Pillerne selv exploderte og fløj
Fra hinanden paa Studie-Rejser.

Men ogsaa en Chef kan til sidst det gaa galt:
Til Gavn for Kunsten og Kassen
Vil hans «Primadonna» ej blot synge Alt,
Men tillige Sopranen og Bassen.
En Blandings-Mølle med ny Mekanik
Hun ud af sin Stemme vil bringe, —
Men man har Erfaring fra *Donse*-Fabrik,
At en Blandingsmølle kan springe!

En anden Slags Svikmølle *Andersen* har
I «Dagmar» tænkt at probere;
Han selv sætter Penge i Værket, men la'er
Saa for Resten *Cetti* regere.
Man si'er, Repertoiret forbedre han vil:
Der bliver en Rensen og Skyllen!
Jens Daglykke fures, men *Ibsen* skal til, —
Ja, og saa gaar der «*Brand*» i Møllen!

En Dokter om Hypnotiseringen skrev,
Den store Gaade han løste;
Men det var en Sigte-Mølle, han drev,
Som af Fortidsforfatterne øste.
Det var kun et Uheld, men blev hans Forlis:
Kritiken ham ramte med Køller;
Hans Bog futted' af, men i *Ferslew*'s Avis
Exploderede «Nutiden»s *Møller*.

Hr. *Hørup* sin Mølle med bedste Forstand
I «*Politiken*» har drevet.
Han lavede Krudt, men det blev kun til Vand,
Og af Vandet har *Eedvard* levet.
At Møllen var brandfarlig, saa man, da sidst
En vis Protokol af den sølle
Hr. *Bing* blev brændt af, — men tænk Dem hvor trist:
Nu maa Bladet nok selv vende Mølle!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Kæmpen paa Kolding-Hus.

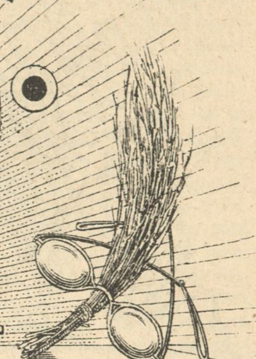
Og det er CHRESTEN i Løvehud
Med Paraplyen i Haand,
Der frejdig holdt alle Forhørene ud,
Men maatte gaa for koldt Vand og Lud
Fra Tinget til Fængsel og Baand.

Og se, i Skjoldet, han støtter sig paa,
Der stander Sylteglas tre.
De viser det Maal, han evned' at naa',
Og Fadet, hvor der var noget at faa
Til Trøst i de »Danskes« Ve.

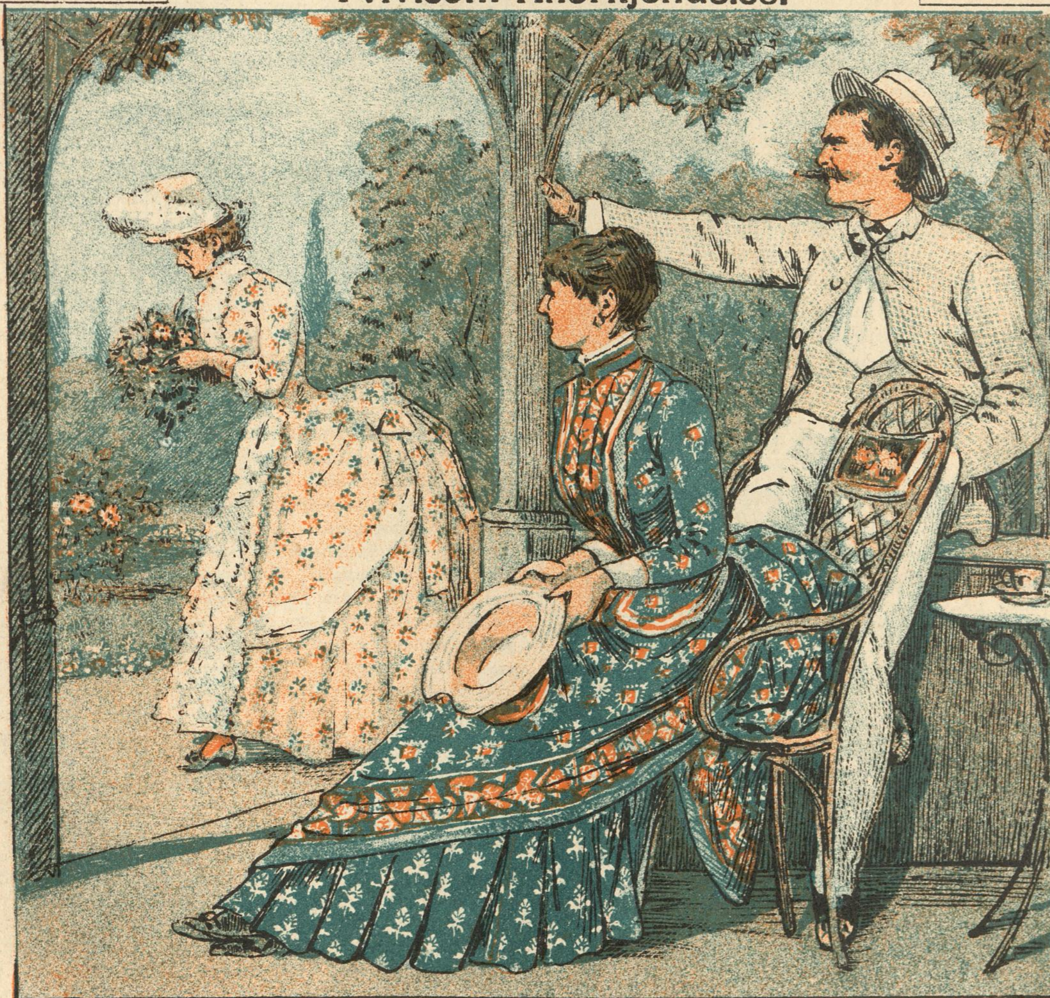
Nu staar han alene paa sin Ruin,
Hin Kæmpe saa strunk og strag;
Mens *Politikens* varslende Hvin
Bebuder hans Fald og et billigt Grin
I »Evropæernes« Sag.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

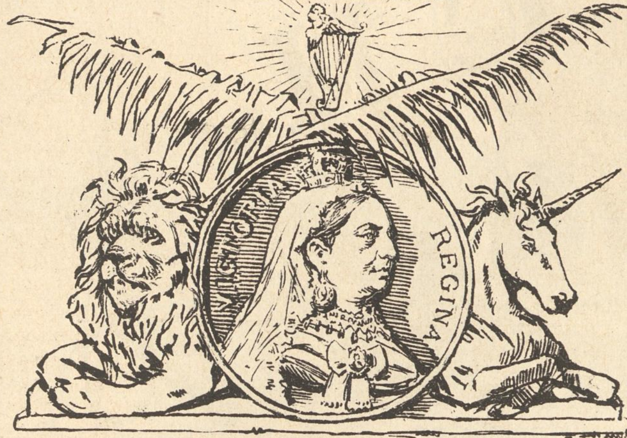

Tvivlsom Anerkjendelse.

— Synes De ikke ogsaa, der er noget Æventyrlig, Feagtigt ved Frøken Hansens Skjønhed?
— Aah, jo...der er Noget, som minder om »Der var en Gang...«, ikke sandt?

Et Jubilæum.

I Gammel-England er der Fryd og Gammen,
Og Jubelfest paa Dagens Orden staar;
Thi Landets Dronning har holdt trolig sammen
Paa Riget i halvtresindstyve Aar!
— Til Parlamentarismen og dens Kaar
Hun baade Dronning, Moder var og Ammen,
Hvis Aarsag det System vil findes prentet
I Sagas Bog som Skjørte-Regimentet.

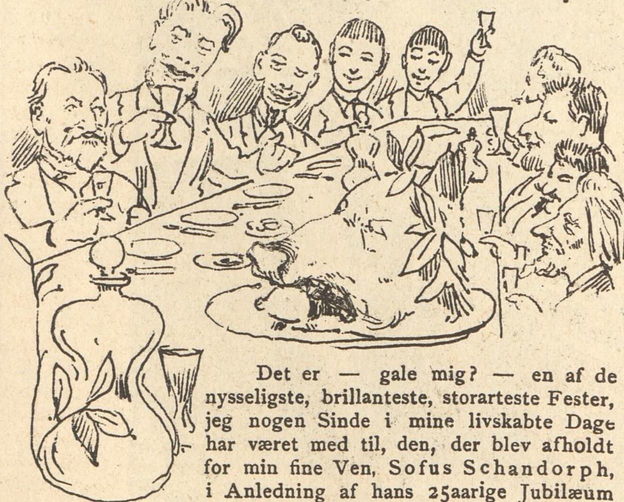
— Naturligvis man ikke let bestrider,
At ikke Alt var rosenrødt og blidt,
At der var visse slemme Skyggesider,
Som det System vel aldrig bliver kvit,
At stundom nogle Pokkers Individer
Holdt »Folkedom« med Krudt og Dynamit,
Og *à la* Toldbodvej man selv har villet
Systemets Moder sætte ud af Spillet.

Men ellers laa dog England velbeholden
I Fred paa Verdens bedste Handelsstrøg
Og tog det magelig med Stormagtsrollen,
Imens paa Rov Germaniens Ørne fløj.
En vakker Dag Londoner-Protokollen,
Lig HØRUPS Protokol, gik op i Røg,
Og blidt og rolig gik Pariser-Freden
Ind til et bedre Liv i Evigheden.

Selvstyret skaffed' England vel lidt mindre
Betydning i den ydre Politik;
Men det var ikke mægtigt at forhindre,
At i det indre man Oprejsning fik;
Som for Exempel, hvordan i det indre
Af Afrika det Albions Sønner gik:
Khartum har Ørknens Sand strøet paa Finalen,
Og i Trans-Waal med Glans de rømmed' Valen.

— Trods disse Smaating var der festligt Lag
Saavel i Over- som i Underhuset;
Selv en JENS BUSK var her af Fryd beruset:
Thi »Folket« handle kan i Ro og Mag.
— Ja, for JOHN BULL var det en Glædesdag,
Der mindes dybt i ham og — Porter-Kruset.
Selvstyret vidne kan: *sic trancit gloria* — —!
Og Vælgerne kan raabe lydt: Victoria!

Festen for Schandorph i Skamdrup.

Det er — gale mig? — en af de nysseligste, brillanteste, storarteste Fester, jeg nogen Sinde i mine livskabte Dage har været med til, den, der blev afholdt for min fine Ven, Sofus Schandorph, i Anledning af hans 25aarige Jubilæum som Danmarks eneste levende Digter, foruden Hostrup, forstaar sig, men han er jo nylig bleven bespist og bedrukken for sine 50 Aar som Student, saa han har — stejle mig! — ingen Ting at klage over. Ja, det var Kraft knuse et Gilde, der havde vasket sig, det der ude i Skamdrup Kro, slet ikke fordi det var saa fint, men meget snarere fordi det netop ikke var fint.

Naar Højre holder Gilde for sine faa usle, elendige, stakkels afdankede Berømtheder, er der bestandig et Lobhudleri, som vi Venstremænd Gud ske Lov ikke kjender det mindste til, og de noble Herrer drikker sig dumme og fjottede i Chateau-Vin og Champagne. Hvor anderledes ægte nationalt var det ikke ved Schandorphs-Festen, hvor der, idet man benyttede den Sympathi, Hædersgjæsten i sine samlede Værker har udtalt for disse Drikkevarer, kun serveredes med jævne danske Kornpetere, og hvor alle Deltagerne strax jublende glade istemmede den alle andre Steder end paa Frederiksberg saa yndede Sang: »Vi vil ha'e Øl! Vi vil ha'e Øl! Vi vil ha'e Marstrands Lagerøl!« et Digt, der er hundrede Fold mere populært og nationalt end Drachmanns vandede St. Hans' Sang, der burde forvises til St. Hans Hospital. Af Hensyn til Hædersgjæsten skete der dog senere den Indrømmelse, at der blev givet Tilladelse til at skjænke Hennesy Kognak, som — æde mig! — ogsaa er den bedste Drik, der nu for Tiden findes.

Gjæsterne samledes om Kl. 5 i Skamdrupkroens Skjænkestue, og paa Grund af den Satans Varme indtog man her en lille Forfriskning, hvad der heldigvis var tilladt, da dette Sted ikke sorterer under den mere afholdne, end afholdte Fuldmægtig Bramsen. Et Kvarterstid senere begav man sig med Hædersgjæsten i Spidsen op i Festsalen, hvor han placeredes paa Hæderspladsen med Georg Brandes, Eedvard Brandes, Peter Nansen og Gustav Esmann til venstre for sig, og Otto Borchsenius, Assel Henrisches, Hostrup og Cantor til højre. Et fortræffelig dækket Bord gjorde Værten megen Ære, og Arrangementet kulminerede i et røget Svinehoved, som med en

gylden Citron i Flaben og omgiven af en Krans af uvisnelige Lavrbærblade, prangede ud for Hædersgjæstens Plads.

Borchsenius rejste sig for at foreslaa en Dirigent, men Schandorph frabad sig paa sin humoristiske Maade Dælen vælte sig alle den Slags national-liberale, affekterte Dikkedarer. Efter at Borchsenius havde taget sit Forslag tilbage og meddelt Forsamlingen, at der ingen Kantate var skreven, da den eneste, der kunde skrive et Lejlighedsdigt, værdigt til Anledningen, var Schandorph selv, som man dog havde undset sig for at anmode derom (Hahaha! Bravo! Hør! Fortræffeligt! Hahaha!), holdt Georg Brandes Festtalen (Bravo! Brandes leve!)

Det var ikke af Egoisme, Brandes havde paataget sig dette Hverv, hvad der maaske kunde falde En og Anden ind, fordi Schandorph var den eneste af Eleverne, der var bleven Brandes tro. Drachmann tilhørte nu kun Æventyrets Verden; der var en Gang, da det ikke var saa! (Jubel! Bravo! Schyperbt!) Og Gjellerups Kamp med Muserne var nok til at faa enhver uhildet Kritiker til at krybe i et Musehul! (Fornyet Jubel! Bravo! Hvor aandrigt!) Taleren kjendte Schandorph fra unge Dage, da han kom til Hovedstaden fra Provinsen som en ung romantisk Student uden Midtpunkt. Han havde fulgt Schandorph fra den Tid og glædet sig over, at han ikke var bleven opdaget af de dumme Romantikere og ikke kommen saa meget som et Aar i Embede, men havde holdt sig til Smaafolk — han vilde dog i Paranthes advare Schandorph, der ikke var videre kritisk anlagt af Naturen, for de sorte Smaa —, thi ellers var han aldrig bleven den store Digter, han nu var, havde aldrig lært os den ubetalelige Thomas Friis at kjende. Det var Fest- og Søgnedage, naar man var sammen med Schandorph, de havde ofte — ja, rent symbolsk — trykket hinanden et Kys paa Panden, for Schandorph var en Gjennembruds Mand, ja mere end det, en Indbrudsmand, thi han havde listet sig ind i ethvert dansk-evropæisk Hjærte. Til Slutning bad Brandes Schandorph tage til Takke med den simple Fest; han vidste, Schandorph helst vilde have det saa. Havde han ikke selv sunget til Taleren:

»Husker Du, naar fra Berlin Du kom hjem som den fejrede Gjæst
Og sad til Bords i mit Hjem ved en saare tarvelig Fest?«

Schandorph leve! (Ustandselige Hurraraab! Ustoppelige Bravoraab! Endnu flere Hurraraab!)

Schandorph var — Dælen staa i det! — saa rørt, at han ikke kunde takke, men han vilde — piske sig! — gjøre det alligevel, for det var ikke alene ham selv, men ogsaa Hostrup og alle de andre, han havde talt med, som fandt, at det var en ualmindelig vellykket Fest.

Efter en Sang med Mærket *E. B.* under, der modtoges med Haandklap til Trods for, at den var temmelig platfodet, talte Eedvard Brandes for Schandorph som Dramatiker, han kunde bedst tale med om det, da han selv havde forhjulpet Hædersgjæsten til Skuespillet »*Uden Midtpunkt*«s storartede Sukces, og derpaa talte efter en Vise af Sganarel (Magelösch Jubel! Dacaporaab) Borchsenius for Schandorph som Fremskridtspartiets Korsar, hvilket bragte ham paa den Ide at oplæse en Række Citater af Goldschmidts »*Korsaren*«.

Herunder blev Stemningen saa livlig og Samtalen saa højrøstet, at det næsten ikke var muligt for Cantor at skaffe sig Ørelyd til at drikke et Glas *Punch* med Schandorph og takke ham for hans store Opofrelse i flere Sager, idet han fremdeles bad ham unde ham sin Søgning. Festen endte uden mindste Dissonans, da Professor Lassen ikke var til Stede, og ved Bordet indløb Telegram fra Bjørnstjerne Bjørnson om, at alt, hvad der duer i Norden, højagtede, ærede og takkede Schandorph.

Og saa kjørte de ham hjem i stort Optog.

Foraarsgrönt.

Kere Bob!

Di annere Drænge er alesammen ude og leje Soldadt med en Fanne og Traampetter og Tromme og en Ambolangsevogn og køre di Saarrede i, som der ingen er a, og di svedder forskræggeli, og det er paa Gron a di har vaaren til Landsoldadten i Vinter, som er de pære Pøit, og Aron Jakobsen og jeg har igge vellet vaaren med fordig jai ville igge være Menig men strax begønne som Krisminister og omdane de Hele til en Folgevæbning, hvor Envær skule ha sin Revolver, og naar Tyranderne krængede Frihedden, der er vores heldie Palatium, gaa ud paa Gadden og skydde Sjangdamerne ned og raave Vivve larepublik og masjere til Raadhuset og sidde Krone a, voretter alle Byens Kondittorbotiker skule pløndres i fireogtyve Timmer. Men di vele igge ta mod mine Kondisjoner, men valdte Fræderig Jensen, der er en Engdiot, som har nedværdiet sai og helle Skolen ve a gaa me Æstrobmedalie i Kongenshave Gronlovsdaen. Og derfor sidder jai jæmme og ryer en a den Gamles Stingadoren, som er saa væmeli størge, a jai bagetter maa ned og bræge mai i Porten; men enDræng a den højeste Oplysning maa udane sai til Sjænlemand og hærte Lejemet ve Spaardt, saa a han ka dokke ned i Livets Malstrømme, uden a blenke me Øjnene, bagetter; Og jeg har snobbet en hal Flaske vid Porthvin a Byffætten, som Aron og jai ska tøme i Aften nere i Baggaaren paa Røppublikkens Sejr i gamle Danmarg og jai bliver nok fuld. Siken en Svir! Og vi har hat en orentlig Balade i Skollen, nemli Aron og jai overtalte di annere Drænge til a sænne vos i Deppetasjon til Skolebestyren me en Adræse, vori vi faareholt han, at de gig tilbaves me' Skolen, og a han bore sende Brev til Georgbrands og be han kome og holde Faaredra for vos om Lidteraturen i Almendelihed og Albærgtine i Særdeleshed, samt avskafe Gømlastiggen og Dansktimerne den føste som unødvendi og di siste som de same, vorpaa Bestyren sae, han vele igge læsse Naunene i Adræsen, fordig dem, som hadde skrævet under; vele igge komme ob i en højre Klase a den Grond og va vos angig vele han be vos reise og ryge osseviddere, Vorpaa han aabnede Døren og ga føst Aron og deretter mai et Sparg bagpaa saa vi reiste og røj ned a Traberne i en volsom Fart og maatte ha Koltvansomslag; paa bagetter. Og Aron sier, a hadde hans Fædter, som nu er stoggen a tel Ammerika, innu vaaren Prokerator, vele han ha stævnet Bestyren men nu har vi lat vos nøje me a køve hanses Fottegraffi hos Ferslev og stegge Øjnene ud paa det og klibbe Hodet a de og bræne de over en langsom Il a en Æsge Svovelstigger. Og vi tør igge gøre Annet end en æfigie, fordig nu har vi den væmelie Aarsæggsame og gaar og svedder, fordig komer jai igge ob i næste Klase i Aar, faar jai Klø a den Gamle, og min Baisykkel blir soldt tel Fordeel for Missionærene i Skandalistang, og jai er mørderli i Vinden, for væm gidder læsse i di tossige Bøjer. Gid Du maa ha bæder Løkke tel Din Egsame end den der vendter din

hengivendes

Einar Jørrensen.

P. S. Vi skal ha Jorbær til Midda!

Kulinarisk Søforklaring.

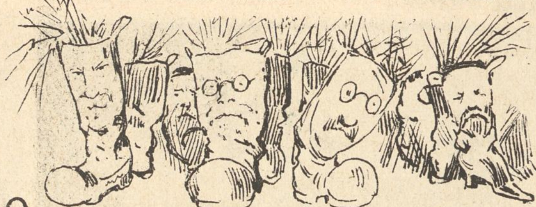
— Hvordan Satan er det Grøden smager, Baadsmand! Man sku' tro Kokken havde kommet Olle i den. Hvad Satan har den fordømte Tallerkenslikker gjort det for!
— Jo ser Du min Søn, lange Jes er videnskaveli anlagt. Han har natyrli'vis vaaren ved at svide Grøden og saa har han heldt Olle i for at dæmpe Brændingen.

Top-Notering.

— Nej ser Du, saa stikker Jensen mig saad'n en i Øjet, saa jeg falder!
— Det var Fandens! har den Idiot saa mange Kræfter?
— Kræfter? Ja det er en ren Kraft-Idiot.

Ren Halm i Støvlerne.

Og det var i Aaret, det mærkværdige Aar,
Da Nyholm og Hr. Trier røg af Pinden,
Da Hørdum og C. Hage fik deres Banesaar,
Og Skrædderen var ogsaa slemt i Vinden,
Da havde Venstreførerne mod Øst og mod Vest
Til Vælgerfolket skikket et herligt Manifest,
Hvor for loyal Forhandlingslyst de gav sig selv Attest
Og det saagar mod dem, de har kaldt »Fjenden»;

Men derimod fik Estrup en syndig Hoben Skænd;
Ham havde Førerne des værre regnet
For villig til Forhandling med de brave Venstremænd,
Men under Skuffelsernes Vægt de segned',
Han afbrød al Forhandling og hjem dem brat fik sendt,
Hvis Aarsag samme Herre fik Texten læst paa Prent
I Venstre-Manifestet, og dette Dokument
Af Chresten Berg er ogsaa undertegnet!

— Fra den Tid er kun løbet et rigeligt Kvartal
Af samme skæbnesvangre Aar i Stranden,
Og dog har Chresten ganske forandret sit Signal,
Og hans Kartovers Retning er en anden;
De andre Venstreførere af ham paa Ho'edet fik,
Fordi de netop til en loyal Forhandling gik
I Stedet for at følge en aaben Politik
Og tage deres Buler i Panden.

— De andre Venstreførere sig værger paa Kraft
Og godtgjør i hver anden »løftet« Tale,
At kun en Skinforhandling i Sinde har de havt,
Og det var blot lidt Løgn med det »loyale«.
— Moralen af »Taktiken« er ellers ganske klar:
At meget af Moralen nok Førerne knap har,
Men lige gode om den de allesammen var,
Saa Ingen skal af hele »Æren« prale.

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde=Kriegen.

en Daeg, daa hand Droſſt Eſtropp ſtoed poe ſiin Borrg-Kure ſpeydendes vd effter huor the vſſelige bynder theris Leyr haffde oppſlaeget/ ſiiden the uare aff Haffnias Uolde och Cron-Uercker meth Spott oc Spee paa Caroli Magni Daeg den aatte oc tiugende Janurarii bortdreffne/ ſoe han tuende Riddere/ then Ene pantzret vdi the Plaeder/ ſomm vdi Aſſens uorde fabriquerede meth greffuelich Crone vdi Skiiolldet oc Roſenkrantz vdi Handen/ then Anden vdi een/ poe Røggen ſtriimet/ Kiortel oc vden annden Uopen enn ſiin/ udi Meſter Hermanns Protocol-Brannd ſjiufold hærrdede/ Haſſelkiepp. Oc the uifftede meth theris huide Commeklæder/ att the uare tuenne Parlamentarikere/ ſomm een Conference meth Droſſten begierede. Bleff ſaa Uindebroen nedladt/ oc ther the Riddersmænd udi Droſſtens Lønkammer uore benckede oc et Stob Roſtocker-Mumme ſat for theris tørrſtige Mvnnde/ daa bleffue Dørene lvkkede/ oc allt Tienerſkabet bortſkicket/ att enn icke Hvskappellanen ſomm udi then Bærlingſche/ till forſenndellſe meth the konngelige Poſſter eene priuiligerte/ Krønicke vnnder Signatvren Z anntegner Allt huad aff Merckeligt udi thenne Kriig forefallder/ ſcvllde omm thenne geheyme Conference ſiine Annotationes kvnnde foretaege. Oc ueed platt Inngen/ huad ſomm her bleff taelet/ vden att the armme bynder finge ey Fred then Ganng/ oc ther the tuenne Riddersmænd atter offuer Uindebroen bleffue vdladte/ daa uore the enn meere kratzbørſtiche att ſee till/ oc hand Greffue Hvllſteijns Plaeder haffde Bvler oc Reffner bekommet/ oc Ridder Høropp uar ſiin Haſſel-Kiepp forvden/ ty then haffde hand Cantzler Nellemann taeget vdi Foruahring.

enn ther hand then gammele Konng Chreſten aff Bogø erfoer then Tiidende/ att the tuenne Riddere haffde meth Droſſt Eſtropp baeg hanns breede Forrmanndsryg Stemplinger hinterliſtichen foretaeget/ daa fløy ſamme Holger Dantzcke vdi Flinnt/ oc hand greb ett af ſiine tomme Sylltеglas oc ſloeg thet i Gvllffuet ropendes/ att ſom thette Glas udi tituſende Stommper uar ſynderſlaeget/ ſoelvnde ſcvllde hand oc inden føye Tiid maeſe oc ſynderknvſe thenne Høropp. Oc ther han ſliig Eed haffde ſoeret/ daa ſteeg hand need aff ſiin Formands-Stoel/ oc Mactens Insignium/ then Klocke huormeth hand pleyede att rinnge ſiine bynder till Storrm/ then offuerantuortede hand then liiden Hørbroe at forrualte. Men ſellf gick hand till ſitt Tellt oc ſatte ſic ther poe ſin folckeliche Basis till att meditere rett ſomm hand Hollger Dantzke ſidder udi Caſematterne poe ſit Slott Cron-Borrg/ ther tilforrn uore en Ziirat udi Norrden,/ menn er aff Marſken/ Hr. Jeſper Bahnſons Uandaler ſiiden platt forderffuet oc till een Caserne oc Schoole for the svballterne Officiers bedrøffueligen bleffuen accomoderet/ hworonm een Jerimiade oc Begrædelſe udi then Krønicke/ ſom aff Hr. Groffue ſkriffues oc aff then Fængſells-Directeur m. m. Goos udgiffues/ nyſſens er bleffuen forfattet.

oelvnde saed hand udi fast trende Moeneder. Menn poe Sancti-Basilii Dag then 12te Jvni daa stoed then Herre Chresten udi Kollding Rvine oc loed siin Ureedes Skoeler flyede offuer aff Edder og Forgifftighed. Oc hand ropte: Væ Væ Siebenburgen! och Væ Væ Uenstre! att the arrige Scalcke haffue theris Løffter sueget oc ey soelvnde somm udi Kriigs-Roed uore uedtaget/ theris Panne-Brasker emot Gotzeyernes Borrgmvre rett somm Storrm-Uædere løbet/ oc meth brølendes Bassvner oc høytlydendes Trompetter ganget rondt omm Borrgen/ blæssendes aff theris Lunngers fulle Kraft byndernes Striids-Melodonte: „Need meth Estropp!" Ty daa uille Mvruercket uære nedstørrtet udi Graffuene aff sic selffuer/ oc Chresten Povelsen kallit Berre fra een armm forhenværendis Scoele-Mestere til een mæchtich Drosst uære bleffuen conuerteret. Men the haffue ey bedet Hijorrt og Hinnd/ ey Gotzeyer og Clerck men eniste een Hoben Ollenborchere massacreret/ oc tillmeth hannem Jesper Jespersøn Bahnson hanns nye Mvsckedonnere som rette Poltrons extraderet. Oc hannem Chresten Povelsen, kallit Berre haffde the enn ey vnndt udi sliig Commerce oc geheyme Conference att participere/ menn hannem meth theris Rinngeacht oc Despect tracteret/ soe hand haffde forr the bynder mottet agere een arrm Pehr Tott oc ey somm tilforrn ett uældicht Enhedsmercke. Oc ther then onge Procvrator Hanssøn/ somm er vdaff Esbjerrg gebvrrtig—menn ey aff the Huiiders Slecht — sliig Tiidende forrnam/ daa bleff hans arrme Hoffued aff soedan Desperation altereret/ att hann sich forr Alles Aasjun vdi Graffuen nedstørrtede rett som een Printz Hamlet/ ther finner Parlamentarismens deyliche Jomfrv Ophelia sterbenstodt vdi Jorrdens Diup till Orrme oc Mvlluarrper nedsænket. Menn daa Chresten Povelsen haffde slvttet siin Harangue/ daa bleff hand meth allehonde injvria fraa the Oyropæere bekastet/ oc enn hannd Korrs-Goer streed mandeliigen oc fra siine Haubitzere sendte Bommberne tillbaege udi Innte-Gaede/ soe uore thet doch tuilsommt huem somm udi thenne „Broederkriig" uillde uinne Uictoria. Oc „Politiquen" beneffnede Berre „een ordinaire Rommlepotte."

Sp. Hvor var det egentlig, at David kjøbte Øllet?

En Liberal.

Sv. Paa Frederiksberg Politistation. Prisen pr. Omgang var 40 Kroner, erlagte »i Mindelighed«.

Red.

Arbejder-Resolution.

Paa et Protestmøde i Traktørstedet »det blaa Øje« vedtoges enstemmig følgende Resolution.

Forsamlingen udtaler sin alvorlige Misbilligelse af, at visse ildesindede Mennesker, sandsynligvis af Brødnid, har sét deres Snit til at forandre Snittet paa den af Skræddermester Holm forfærdigede Normaldragt for arbejdsløse, hvorved denne uden hans Vidende og Villie har faaet et Anfald af Upasselighed.

Forsamlingen udtaler sin varmeste Tak til Hr. Skræddermester Holm for hans ihærdige og dygtige Arbejde, hvorom de Ritraade, der endnu sidder i Tøjet, er et talende Vidnesbyrd, da Resten af Sammensyningen er løben op under Forsøgene paa at iføre sig denne gode Dragt.

Forsamlingen opfordrer indstændig alle frisindede Arbejdere til vedblivende at unde Hr. Skrædder Holm deres Søgning og paa hans Anvisning være villige til at gaa i Tøjet, saa tidt det skal være.

Da den revnede.

Jo, det er vor Svaghed, at Folk vil til Vejrs
Og hæve sig op over Mængden,
Det er fast hver Danskers og hver Evropæers
Bestandige Higen i Længden.
Og samme Fornemmelse plager for vist
En Skomager selv, der har »sat« paa en Kvist.

I Tivoli skulde Ballonen just gaa,
Men sørgelig Luftrejsen endte;
Ballonen fik Revner i Blæsten og laa
Som Tegn paa det noksom bekjendte:
»Vi er ikke skabte til Højhed og Blæst,
Ved Jorden at blive, det tjener os bedst!«

Og Venstreballonen, som op ogsaa gik
For ind i »Selvstyret« at sejle,
En Medfart, som ikke var blidere, fik;
Det spurgtes fra Kolding til Vejle. —
Nu ligger »den samlede Opposition«
Og giver Partiet som revnet Ballon.

Mens Blæsen-Borggreven paa Kraft gjorde Blæst
For at faa »Taktiken« i Gænge,
Og Berg stod for Gassen, for det kan han bedst,
Av, saa rev den ud i en Flænge!
Thi hver Gang paa Luftrejse Venstre har væ't,
Blev Skæbnen det tung, skjønt Ballonen var let.

Den vældige Blære med Knald sprang itu
Og selv midt i Jydernes Land Berg
Har Grund til at mindes med nedslaaet Hu,
Den Skæbne, der traf Viktor Granberg;
Thi Berg har som Gran-Berg oplevet den Sorg
At strande paa Højden af — Christiansborg.

Stormægtig og talmajestætisk det klang,
Da Korsgaard han lod dekretere:
Paa denne Tomt rejses for tredie Gang
Et Christiansborg slets inte mere! —
Saa kom han med »Tegningen« i Kollision
Og hænger nu der med en revnet Ballon.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

St. Hans-Aften-Spil.

Marionetkomedie.

BERG.
Hvad! Hørup! Du er jo Seperatist!

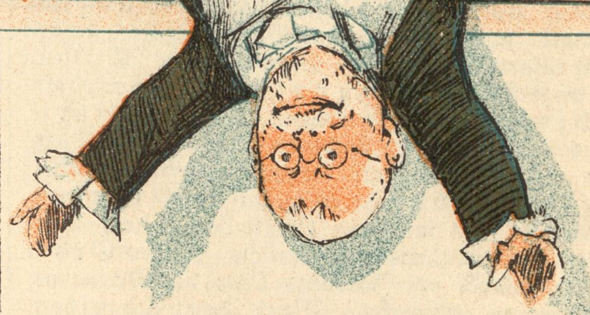
HØRUP.
Nej, det er du jo selv, det er ganske vist!
Gjør ellers ikke for megen Spektakel,
Du brænder dig ellers paa Sandhedens Fakkel.

BERG.
Snik! Snak! din Oplysning er for høj,
Den ender til sidst som Lamperøg.

(De slaas, Berg faar Prygl, Hørup gaar).

BERG alene (giver sig bitterlig til at græde).
Naa, Gud ske Lov, at jeg fik Luft!
Den Separatist er dog en Schuft;
— Men hvad kommer der ud af al min Talen?
Jeg glemmer jo rent at sige Moralen:

(Strækker Armene ud mod Publikum og brøler:)
Ak, Verden fordrer saa mangt et Suk.
Jeg skulde havt Penge — og saa fik jeg Hug.
Det skadte mig ikke, det skete med Rette:

Hvorfor vilde jeg mig ogsaa sætte
Paa Taburetten for hver en Pris?
Nu kommer bag efter Tugtens Ris!
O, Venstremand, du rent er bêt,
Hvis du slipper din Dyd og din — Pluralitet.
Spejl dig derfor i mit Exemplar,
Og hold paa dem begge, mens du dem har.

(»Tilskueren« svømmer i Taarer).

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

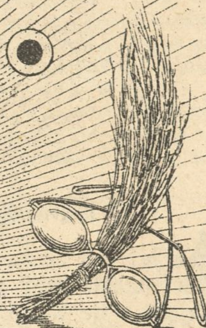
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 26. Torsdagen den 30. Juni. 1887.

PUNCH.

Et Ledemotiv.

— Saa Kancelliraadinde Jensen skal til et Badested! Har hun nogen saadan Plager, hun kan vente at blive fri for dem der?
— Ja, tre voksne Døtre, naturligvis.

Ved Jordpaakastelsen.

Ak ja! det Sammenhold, det Sammenhold!
Det maatte dog omsider af med Livet,
Skjønt i de kloge Venstrekoners Vold
Det sød Mixtur fik ind med Skeer givet.

Det som en visnet, knækket Lillie sank
Did ned, hvorfra man aldrig kommer mere,
Og hvor det, lig en ny Slags Folkebank,
I Skyggeriget nu skal vegetere.

Ved Baaren samles trindt fra By og Land
De moderate som de radikale;
Men HENNING JENSEN staar ved Gravens Rand
Og holder der sin trøsterige Tale:

— »O, mine Venner! Sammenholdet drog
Sit sidste Suk og ligger nu hensovet!
I Sandhed, CHRESTEN gav, og CHRESTEN tog;
Men derfor skal han ikke være lovet.

— For stedse Visneriets Liv er endt;
Snart ved dets Side skal Taktiken ligge;
Thi hvad er Livet? Et Experiment,
Der, li'esom I. A. HANSENs, gjenta'es ikke!

—Se, havde BERG med aaben Pande blot
Til Oprør manet og i Spidsen gaaet,
Jeg havde fulgt som Feltpræst Bogøs Drot,
— At sige, naar jeg havde sovet paa 'et.

Men ak, jeg kjender ham! — Naar han paa ny
»Optager Kampen«, sker med Sværd det næppe!
Paa Valen møder han med Paraply
Og, naar det kommer højt, med Rejsetæppe!—

— Selv Venstres ny Taktik kan ingen faa
Mod ufrivilligt Selvmord sikkert skjærmet;
Thi der er megen Fare ved at gaa
Med Smil paa Læben og en Kniv i Ærmet.

Et saadant Enten—Eller voldet har,
At Sammenholdet blev af Kval fortæret,
Til Parçens Kniv*) dets Livstraad overskar.
— Nu ligger det med Næsen udi Vejret.

— Dog trøster jer og standser, Venstremænd,
Den Graad, som Sammenholdets Død har voldet;
Nu har I dog »Familietvist«, og den
Er nok saa ærlig ment som »Sammenholdet«.

Og husk, at rene Trøstens Ord vil tidt
»*Enhver Sit*« yde jer, trods Tvedragts-Flammen,
Naar kun som Abonnent »Enhver« faar »sit«;
Det tør I nemlig nødig holde sammen.«

*) Eller skulde det kanske være en Sax?

Kongsemnerne.

3die Akt.

(Scene paa *Morgengnavets* Redaktionskontor).

Personerne.

Hertug Skule . . . . Chresten Berg.
Hakon Hakonssøn . Grev Holstein.
Dagfinn Bonde . . . Frede Bojsen.
Gregorius Jonssøn . N. J. Larsen.

Berg. Grev Holstein! Vi maa ikke skilles som Uvenner denne Gang. Alt Ondt vil følge paa; der vil komme en Rædselens Tid over Venstre.

Holstein. Det har Venstre været vant til gjennem Slægter nu; men I ser, jeg har Held med mig. Der gives ikke Limfjordspolitikere, ikke Geert Wintherianere nu: Juel er slaaet ned, Alberti er magtesløs — hvem skulde saa Rædselens Time komme fra nu?

Berg. Holstein, jeg er ræd, den kunde komme fra mig.

Holstein. Da jeg blev Aktionær i Bladet, gav jeg Eder Trediedelen af Redaktionen, I fik Korsgaard, Eders egen Peter.

Berg. I beholdt selv to Trediedele!

Holstein. Altid tørstede I efter mere, jeg gjorde Eder til Formand.

Berg. Men jeg nedlagde Klokken. Der maa ingen være over mig, ingen ved Siden af mig. Jeg er ikke skabt til at tjene Eder, jeg maa styre og raade selv.

Holstein (ser et Øjeblik paa ham og siger koldt). Himlen skjærme Eders Forstand, Herre. Godnat!

Berg (træder i Vejen for ham). I slipper ikke fra mig paa den Vis! Vogt Jer, eller jeg siger mig løs fra Eder; I kan ikke blive ved at være min Overherre længere; vi To maa dele.

Holstein. Det vover I at sige mig!

Berg. Jeg er mandsstærkere ude i Vælgerfolket end I, Holstein Ledreborg!

Holstein. Kan hænde, det er Eders Agt —

Berg. Lad os skiftes om Magten — tre Aar hver; lad os byttes til om Kronen!

Holstein. Tror I, at min Grevekrone vil passe om Eders Tindinger?

Berg. Ingen Krone er for vid for mig!

Holstein. Forblindede Mand! Jeg kan ikke andet end ynke Eder. I tror, det er Eders Kald, som driver Eder op paa Kongssædet. I ser ikke, at det kun er Hovmod. Hvad er det, som lokker Jer? Formandsklokken, Thronsengen,

Retten til at sidde bænket tre Trin over Gulvet? — usselt, usselt! — var det at være Bogøkonge, da kastede jeg Kronen i Eders Cylinderhat, som man kaster en Skjærv til en Tigger.

Berg. I har kjendt mig, fra I var et politisk Barn, fra I var Højremand, og dømmer mig saadan.

Holstein. I har alle Sindets ypperlige Gaver, Mod til at kaste Politimestere ned af Tribunen, Aabenhjærtighed til at bekjende, Kløgt til at lave store Agitationstaler. I er skabt til at sidde Formandsstolen nærmest, men ikke til at være Formand selv.

Berg. Det vil vi prøve nu!

Holstein. Nævn mig et eneste Kongsværk, I har øvet i alle de Aar, I styrede Venstre. Var »Evropæerne« eller de »Liberale« mægtigere end netop da. I var den modne Mand, men Venstre hærgedes af oprørske Flokke; — fik I Bugt med en eneste? Jeg var ung og uskyldig, da jeg tog Styret — se paa mig — Alt faldt til Fode; der er ingen Liberale, ingen Limfjordspolitikere mere!

Berg. Det skulde I mindst prale med, thi der er Faren størst, Flok maa staa mod Flok, Krav mod Krav, Gruppe mod Gruppe, hvis Enhedmærket skal være den mægtige. Hvert Sogn, hver Valgkreds maa enten trænge til ham eller frygte ham. Rydder I al Ufred ud, saa har I med det samme taget Magten fra Eder selv.

Holstein. Og I vil være Formand — I, som dømmer slig? I kunde blevet en duelig Høvding paa J. A. Hansens Tider; men Tiden er voxet fra Eder, og I skjønner den ikke. Venstre har været en Opposition, det skal blive et Parti. Grundtvigianer stod mod Evropæer, Liberal mod Socialdemokrat; alle skal være Et herefter. Den Gjerning, Berg, den tænker jeg, I lader ligge, thi sandelig I aarker den ikke.

Berg (slagen). Samle —? Samle til Et Grundtvigianer og Evropæer — hele Menigheden —? (vantro) Det er ugjørligt! Sligt melder aldrig Venstres Saga om før.

Holstein. For Eder er det ugjørligt, thi I kan kun gjøre den gamle Saga om igjen, men for mig er det let, som det er let at smedde en Assens-Plade.

Berg (i urolig Bevægelse). Samle hele Venstre, vække det, saa det kjender sig at være Et. Hvor har I slig sælsom Tanke fra? (udbrydende) I har den fra denne Hørup, Holstein! den skal aldrig sættes i Værk, saa længe jeg har Kræfter at svinge min Paraply.

Holstein. I, Berg! I bliver uskadelig paa Bundtmagerloftet i Morgen!

Berg. Holstein! Frist ikke Lykken! Driv mig ikke ud paa den yderste Rand af Afgrunden.

Holstein (peger mod Døren). Gaa Herre — og lad det være glemt, at vi har talt med hvasse Tunger i Kvæld.

Berg (ser et Øjeblik stivt paa ham og siger) Vi kommer til at tale med hvassere Tunger næste Gang (gaar ud i Baggrunden).

Bojsen (kommer fra Baggrunden). Holstein! Vær vagtsom i Nat! Chresten har visselig ondt i Sinde.

Holstein. Hvad siger Du?

Bojsen. Han er i Færd med at lægge ud paa ny. Han har taget gjennemgaaende Billet til Kolding.

Holstein. Du tager Fejl! — Gaa, gode Frede, og bring mig Bud.

Bojsen. Ja, ja; I kan lide paa mig. (gaar).

N. J. Larsen. (kommer ilende) Hr. Greve!

Holstein. N. J. Larsen! Kommer I hid?

N. J. Larsen. Jeg byder mig frem som Eders haandgangne Mand, saa langt har jeg fulgt Chresten; nu tør jeg ikke følge ham længer.

Holstein. Hvad er der hændt?

N. J. Larsen Det, som ingen Venstremænd vil tro, naar Rygtet bærer det ud over Landet.

Holstein. Tal! Tal!

N. J. Larsen. Nu rejste Berg Oprørsfanen i Kolding Slotsgaard.

Bojsen. (kommer halende med Hørup). Herre, Herre! Nu revnede Ballonen.

Holstein. (smiler tillidsfuldt). Lad revne! Men det har ingen Nød gamle Bojsen! Er der end et »Enhedsmærke« i Kolding, saa er her et Firkløver, der tør tage Kampen op. Vort Løsen være: Broderlighed! Enighed! Ned med Chresten Berg!

(Holstein, Hørup, Bojsen og *N. J. Larsen* grupperer sig malerisk. *Bing* brænder et bengalsk Protokolblus af. Tæppet falder; Publikum raaber: »*Korsgaard* frem! Sig Noget *Korsgaard!*«*)*

Sankt-Hans-Blus.

De knitred og lyste, og Flammerne fløj, —
Det var ualmindelig prægtigt!
Men sikken en Synd, at det Hele var Røg
Og lugtede saa nederdrægtigt.
Jeg synger om Flammernes hvirvlende Dans,
Og, dersom du ikke er kræsen,
Saa synger du med i en Sang for Sankt Hans;
Hvis ikke, — saa hold dig for Næsen!

Paa Kolding Ruiner, gevaldig og kry
Hr. Chresten Sankt-Hans-Baalet pudser;
Der brænder en Plaid og en stor Paraply,
Saa du kan forstaa, at det blusser!
Hans Lys var nok næsten gaaet ud, har man sagt,
Det var kun en osende Stribe;
Men Chresten ta'er Lejligheden i Agt, —
Nu »brænder han sine Skibe!«

Hos Skrædermand Holm og hans Publikum
Har altid man Baal paa Lager,
For de har jo nok af Petroleum
Og lignende brandbare Sager.
Men dog man i Sommer bekymret ser,
At Baalene svært reduceres, —
For nu har de slets ingen Skomager mer,
Hvor Begkranse gratis leveres.

Med Blussene gaar det nok ligesaa sløjt
Deromme i Integade,
Skjønt fordum de flammede lystig og højt,
Da Bing de til Fyrbøder ha'de.
Men Brændstoffet svigted Skjønaanderne,
Hvor højt saa med Ho'edet de knejste;
Thi vel gik Hr. Eedvard i Spaanerne, —
Men dem tog han med, da han rejste!

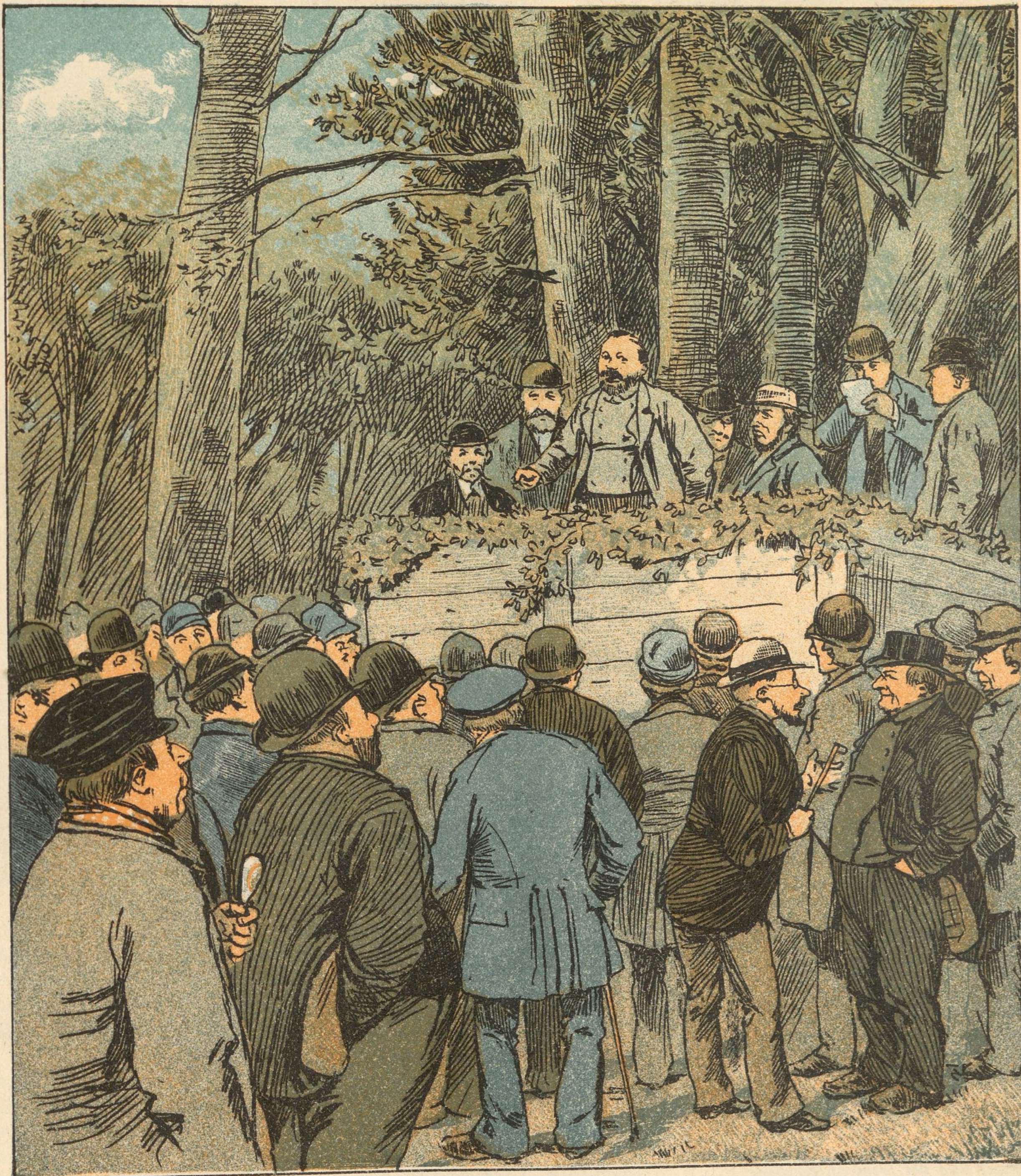
Hin Ledre og Bentheim forsøger dog paa,
Om ikke et Baal kunde tændes,
Hvor Chresten til Fryd for de sorte Smaa
Til Aske komplet kunde brændes.
Men Baalet gik ud af den simple Grund,
At det kunde slet ikke andet:
Thi da de kom ud paa Tvermose-Bund,
Gik Bentheim og Greven i Vandet!

Nej, Venstres Sankt-Hans-Blus lykkedes ej,
Hvorledes end Sagen saa vendes,
Og derfor ta'er Førerne grulig paa Vej
Og kives og strides og skændes.
Den Kampmaade er jo saa splittergal,
At kun den Foılis kan bebude, — —
Saa ender de paa Sankt-Hans-Hospital,
Og dermed er Visen ude!

— Der skal du se din Broder med sin Ægtehalvdel.
— Ægtehalvdel? Nej kom ikke med den! baade Haar, Tænder og Alt, hvad du ser, er s'gu uægte.

En smuk Tanke i en heldig Form.

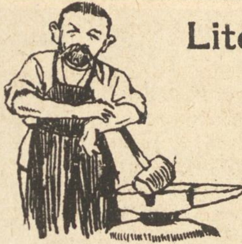
— A haar wal itt saadn Ur'et i mi Mait, men A wel kons udbring' en Leve for, te den Strid, der æ mellem Berre aa Hørop, te den maa dø; — den længh leve! (Stormende Hurra.)

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.
LXXXXI.

1862–1887

Kjære Fætter! her til Lands.
Hvor man stadig Fester holder,
Drager ud til Lands, til Vands,
Taler, synger, flager, solder,
Priser lystig Sankte Hans
Og omkring de fyldte Boller
Smykker sig med Glædens Krans,
  En Slags Fester dog især
Har et eget magisk Skær;
Det er Jubilæumsfesten,
  Som enhver
Dansk har mest af alle kjær.
Naar man samles der med Gjæsten,
— Jubilaren — er det næsten,
Som man selv fik større Værd,
Og i Sjælen Haabet tændes,
At man, før Ens Dage endes,
Selv kan staa som Jubilar,
  Mens af Resten
  Virak brændes. —
Nys vi Schandorph fejret har:
Femogtyve Aar, min Fa'er,
Har han redet Vingehesten,
Drukket Suttungs-Mjøden klar
Og gjort syndigt Grin med »Præsten«.
  Slig en Daad bør ha'e sin Løn,
  Og en Juniaften skjøn
  Skjønne Sjæle gave Møde
  I den gyldne Aftenrøde;
Lavrbærkransen frisk og grøn
Satte man paa Musers Søn.
Der var »Flødens« bedste »Fløde«,
De, som Aandens Nutidsføde
Give Smagen, der er bon,
Stormænd udi Kunstens Rige,
Som forstaa at lade stige
Selvros' svulmende Ballon:
Georg, den forvandlingsrige,
Schram, med Lunets store Fond,
Samt den uundgaaelige
  Norske Mr. Anderson.
Flittig tømte man Pokalen,
Der var Glæde udi Salen,
— Sáa holdt Georg Brandes Talen!
Hvor har Fanden ej sit Spil?
Han, med Hoven og med Halen,
  Tidt paa Dril
Lægger En just Ord paa Læben,
Som man ikke sige vil,
Og trods al Ens Strid og Stræben
Slynger han det frem af Kjæben,
Som man ej kan lukke til.
Fordum saas han i en Skare
  Svin at fare —
Og qua Svin forleden foer
Han i Brandes' tankeklare
Ordstrøm, der af svinske Ord
  Fyldtes bare,
Saa at »hvad der duer i Nord«,
Samlet her om Festens Bord,
Over al den Fedevare
Grynted' utilfreds i Kor;
Thi da Georg Symfonien
Fuld af Ros just satte an,
Kom for nær han Svinestien,
Snubled' paa dens glatte Rand,
Og paa Ho'edet faldt han i 'en, —
Det blev ikke Rosenvand!
  Ak nej! Hele Litanien,
Da han Schandorph skulde prise,
Blev om Galte, Svin og Grise
Og om Digterens Forstand
  Paa i Prosa og i Vise
  Svinets Væsen
At forklare og at granske
  Efter Næsen.
Man behøver ej blandt Danske
Just at være særlig kræsen
Og bestandig ta'e med Handske
  Paa hinanden overalt;
Men, naar saadan med Gevalt
Man som Jubilar bli'er dyppet
Og i eget Fedt bli'er dryppet,
Strøes i aabent Saar der Salt.
  Intet Klammeri blev yppet,
  Men man skulde næsten tro,
At hin — Georgs — Taleso
Syv Processers Grise kaster,
Og at Cantor ikke raster
  Eller tager den med Ro,
Men med Stævning skyndsomst haster
  Hen til Georg Brandes' Bo.
Schandorph denne Gang er »go-'»!
  Kom i Hu:
Pengegrisen netop nu
  Slog Scavenius itu,
Den var fed og den var spækket,
Saa hver Udgift let bli'er dækket.
  Husker Du,
Christian, hvor man blev forskrækket,
Hvor for »Punch« det var en Gru,
Da den faldt uheldigvis
  Akkurat i samme Søle?
Vildt sin Hævn lod Schandorph køle
Gjennem Straffens skrappe Ris;
Knap dog Georg Brandes' Gris
Faar den samme Kval at føle.
Nej i Sylte bli'er den lagt
Og paa Aftensbordet bragt,
  Naar hinanden
Sophus — Georg — uforsagt
Trykker atter Kys paa Panden
Og gi'er Højres »Utøj« Fanden;
Sligt med Ro vi
  Skal se an.
Ikke i vor Glædes Vin
Skal det blande Sorgens Vand;
  Thi: Quod Jovi —
  Og: Quod bovi
Licet, kun det lære kan,
Og den Vished er nu min,
Som den sikkert længst var din,
Der er Forskjel — selv paa Svin!

Literatur.

Paa den højeste Oplysnings Forlag er udkommen »en Redegjørelse«, Roman af Grev *Holstein Ledreborg*. I disse realistiske Tider, hvor mere eller mindre nøgterne og kjedsommelige Virkeligheds-skildringer oversvømmer Literaturens Marker, gjør det et højst oplivende Indtryk at læse ovennævnte Forfatters sidste Frembringelse, i hvilken Fremstillingen ikke har meget med Virkeligheden at gjøre. Forfatteren raader utvivlsomt over en levende Indbildningskraft og en betydelig Opfindelsesevne. Handlingen er, som altid i Forfatterens Værker, stærkt spændende og gjør i den Retning hele den ældre røverhistoriske Literatur til Skamme. Hans Skildringer af Personer og Forhold er særdeles karakteristisk og røber straks en Forfatter af den romantiske Skole; ikke des mindre er disse Skildringer udsmykkede med et saadant Mesterskab i Fremstillingen, at det ikke skulde undre os, om en eller anden begejstret Tilbeder af Krusenstolpe virkelig skulde gaa hen og tro paa dem som paa fuld historisk Sandhed. Traaden i Fortællingen er spunden med en vis Finhed, skjønt det naturligvis ikke kan undgaas, at der ofte kommer en uheldig Kurre paa den, og at Forfatteren af og til paa de mest spændende Steder synes fuldstændig at have tabt den. Til Gjengjæld sporer man som en rød Traad, der gaar igjennem hele Fortællingen, over alt Forfatterens sjældne Sans for Udeladelse af Udladelser, som kunde vække Anstød hos tænksomme Læsere i de Kredse, paa hvilke Romanen er beregnet. I denne Henseende overgaar den ædle Greve endog Baron Holberg, der, som bekjendt, kun drev det til at betegne visse vanskelige Ord med Prikker eller Streger og en Lakune i Fortællingen med nogle Stjerner, de saakaldte »onde Stjerner«. Den højbaarne grevelige Forfatter har nemlig alle Vegne, hvor han havde paa Fornemmelsen, at hans Læser vilde føle sig prikken paa det, simpelt hen slaaet en Streg over alle uartige Ord, saasom »Forlig«, »Forhandling«, »Indrømmelser« osv. Derimod har han ikke kunnet undgaa at bibeholde den onde Stjerne, der her, som alle Vegne, kaster et usikkert Skjær over hans Skildringer. Alligevel har hans Digterværk en betydelig »historisk« Interesse, og vi anbefaler det paa det bedste som en sund og gavnlig Morskabslæsning for den ikke altfor modne Ungdom.

Et Nachspiel.

Efter hvad der næsten foreligger den højeste Oplysning om, skal *Dr. phil.* og Digter S. Schandorph have foretaget Skridt til Sagsanlæggelse mod *Dr.* G. Brandes paa Grund af følgende nærgaaende Ytringer i hans Festtale paa Skydebanen sidste Sabbatsdag:

»Netop dette er Tilfældet med Schandorph. Han raaber os ud med Skriget: Svinet æder os! men naar vi saa kommer og ser ham ind i hans lattermilde Ansigt, saa føler vi os forvissede om, at Svinet æder os alligevel ikke.«

Hr. Overvetssagfører Cantor skal have paataget sig mod Forudbetaling af 60 Kroner i Omkostninger at føre Sagen for Schandorph, og *Dr.* G. Brandes maa derfor være belavet paa at slagte sin Gris for at skaffe de uundgaaelige 80 Kroner i Bøde til Veje.

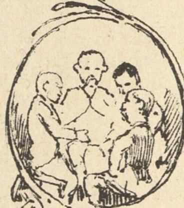
De uskyldige her til Lands.

|: Fra Kolding :|
Det vidt og bredt blev spurgt,
At Chresten Povelsen kaldte hin Ledre,
Herup og Bojsen for arge Forræd're.
|: Hvad har dog :|
Den slemme Chresten gjort?

|: Kameler :|
Han lavet har af Myg.
Tænk, han fortalte, at disse tre brave
Folkemænd en Overenskomst vil lave
|: Med Estrup :|.
Bag Enhedsmærkets Ryg!

|: I Jyden :|
Det gik, som det var smurt,
At Holstein Ledreborg havde laant Øre
Til et Forlig af de raadne og mere.
|: Hvad har dog :|
Den stakkels Holstein gjort?

|: Han havde :|
Dog aldrig gjort omkring.
Højrekrapylet han kun vilde skade
Lidt med en splinterny Assens-Plade.
|: Det gjorde :|
Vel ingen Verdens Ting?

|: Men Synde- :|
Registeret var stort.
Repræsentanten for Møen, Hr. Frede
Bojsen, blev Klinten i Chrestens Hvede.
|: Hvad har dog :|
Den stakkels Bojsen gjort?

|: Hans Hensigt :|
Var nobel og riæl:
Man vilde blot ved Forhandling sig fryde
For at probere paa Højre at snyde!
|: Det sa'e Nöhr :|
Og Henning Jensen selv.

|: Selv Hørup :|
Er her saa ren som Sne.
Han vilde blot ha'e befordret i Trykken
Uden at prydes med Strimer paa Ryggen
|: Et Blad af :|
Tværmoes'es Ærgrelse.

|: Des Aarsag :|
Paa Kancelliets Port
Ganske lemfældig han ringed' paa Klokken.
— Derfor fik Berg ham i Gabestokken!
|: Hvad har dog :|
Den stakkels Bentheim gjort!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Archimedes-Berg.

Han ud af Spillet maatte la'e sig sende
Og tegned med de Ord: »Forstyr mig ej
I mine Snirkler; thi det er jo mig,
Der har opfundet »Skruen uden Ende«!

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

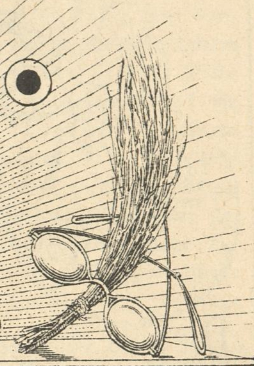
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 27. Torsdagen den 7. Juli. 1887.

PUNCH.

Lovligt Forfald.

— Herre Gud, Mikkelsen! Har De været syg i al den Tid?

— Ja, Fruen kan tro, jeg har været pinefuld. For det var Bylder, skal jeg sige Fruen. Ja, det var. Hele syv! Det vil sige, der var egentlig otte; men den ottende kom først!

Medynkelighedens nemmeste Løn.

Det er jo velbekjendt, at »Højrekliken«
Ved Venstres »Daad« var slaaet helt ihjel,
At »Broderkrig« og »Visnepolitikken«
Ledsagedes af fabelagtigt Held,
At Skattenægtelserne lagde Strikken
Om Højres Hals, saa med et kvalt Farvel
Det heden foer med alle sine Blade;
—Det er saa sandt som nogen Assens-Plade.

Og det er ogsaa li'esaa vist og sandt,
At under Venstreførernes Ægide
Vort Folketing en afgjort Sejer vandt,
Saa Ingen over sig det længer fandt
Og heller ikke Nogen ved sin Side,
Mens ESTRUP ud af Spillet maatte glide
Og se sit Landsting og sin Rigsret læsterlig maset af de »knusende« Protester.

Kort sagt, i Grøften hele Højre laa
Saa hjælpeløs, som nogen kunde være!
Det var et ynksomt Syn at se derpaa
Og maatte Venstre selv i Hjærtet skære;
Det var nok mere, kan man godt forstaa,
End BOJSEN og hin Ledre kunde bære,
Da selv paa HØRUP trilled' ned ad Kinden
En Hoben Medynks-Taarer over »Fjenden«.

Og af den reneste Medlidenhed,
Som altid store Sjæles Færd bevinger,
De rakte til den slagne Fjende ned
Saa meget bare, som den mindste Finger;
Ja, Højrerakkets vældigste Betvinger
Saa meget ved sin Modparts Jammer led,
At for at bringe Trøst og Hjælp i Vaanden
Han rakte ham—i Løndom—hele Haanden.

Men— man skal aldrig la'e den venstre vide,
Hvad godt den højre Haand bedrevet har! —
Hans Holdning blev for tidlig aabenbar,
Og den kan »Folket« ikke rigtig lide.
Den ædle Greve døjer megen Kvide,
Hver Gang han paa et Spørgsmaal skal gi'e Svar;
Thi Ydmyghed tillader ikke denne
Barmhjertigheds-Apostel at »bekjende«.

— Men Højre? — Ja det er nok ogsaa vist
Og heller ikke nogen Assens-Plade,
At Greven maa ha'e hjulpet det som sidst,
Thi det gaar om foruden Spor af Skade
Og jubler over, at i Venstres Gade
Der udbrudt er en ny »Familietvist«,
Mens Greven for sin Medynk — det er Takken
—Faar nu fra begge Sider over Nakken.

Der er intet Nyt under Solen! I Verdenslivet raader en Gjentagelsens Lov, der bevirker, at de samme Typer, med visse Mellemrum, idelig reproducerer sig, og ganske vist kan der mellem disse Gjentagelser forløbe Aarhundreder, ja Aartusinder, men det forhindrer ikke, at den med historisk Ballast nogenlunde velforsynede Iagttager, hver Gang en saadan Type dukker op paany, med en vis Tilfredsstillelse nynner sit:

»Der har vi den igjen, den søde Vagtparade!«

De gamle Romere havde saaledes en Gud, der hed Janus. Han havde to Ansigter. Ikke i den gængse populære Betydning (jvf. »Det andet Ansigt« i Nationaltidendes Feuilleton), men to virkelige Ansigter. Det ene var bistert og krigersk, det andet smilende og fredeligt. Han var Gud for Indgange, Porte og Døre, samt Krig, og de to Ansigter betød formodentlig, at enhver, der begav sig ind ad en Port, maatte være forberedt paa, at der bagved denne kunde ramme ham baade Godt og Ondt, og at den, der gik i Krig, enten kunde komme tilbage lavrbærkranset som Sejrherre eller som Invalid og eventuel Lirekassemand.

Over Døren til vort nuværende Folketing burde der ogsaa sættes et Janushoved: *Holstein-Ledreborgs* Dobbeltbuste. Aldrig har nemlig Janus-Typen reproduceret sig fyldigere og mere udtømmende end i denne Politikers Skikkelse. Han kan ikke selv gjøre for det, og det er urimeligt, naar man saa ofte bebrejder ham hans Vankelmod og Upaalidelighed. Det er et Naturfænomen. Kan en Elverpige gjøre for, at hun er hul i Ryggen som et Dejgtrug? Ingenlunde! Snarere end ærgre sig over, bør man beklage saadan en stakkels Mosepige, der, især nu til Dags, hvor Tournuren er paa Moden, maa føle sig baade ulykkelig og generet over den Legemsskavank, der forhindrer hende i at konkurrere med sine lykkeligere stillede jordiske Søstre i Udfoldelsen af den Skjønhed, der efter den regerende Hottentot-Norm maa antages for fyldigst at virkeliggjøre Idealet.

Der staar saa tidt i Aviserne om et »Misfoster«, naar nemlig en sølle Kalv lader sig føde med to Hoveder. Ved *Johan Ludvig Tidos* Fødsel stod ingen saadan Notits i Bladene. De to Hoveder var nemlig den Gang endnu ikke synlige, og den aandelige Abnormitet, der paa en slaaende Maade godtgjør Rigtigheden af en dualistisk Livsanskuelse, havde endnu ikke aabenbaret sig.

Det kom først, da den lille Johan Ludvig Tido blev voxen. Ligesom en lille bitte Revne i et Spejl efterhaanden forlænger sig og ender med at dele Spejlfladen i to Stykker, saadan kom den aandelige Spaltning i Grev Holstein ogsaa først frem i en modnere Alder. Da han blev valgt ind i Folketinget, var han endnu nogenlunde hel. De, der kjendte ham godt, mente nok at have opdaget en lille Flis i Kanten, men det er der jo saa mange, der har havt, uden at det gjorde noget. Men saa paa en Gang revnede han med et Knald. Fra det Øjeblik var der to Johan Ludvig Tido'er i Verden, skjønt kun én Holstein hin Ledre.

Det var bestandig den fødte Adelsmand, Greven, der smilende og overlegen stod paa Tinge og konverserede behagelig. Men den livlige elegante Causeur var tillige bleven en djærv Bondefører og Folkemand, der ude i Kroerne svang sit »Sjærry«-Glas og stoppede sin Pibe med »Blaamand« sammen med den uforfalskede Folkeligheds stovteste Franktirører. Løven fra Aristokratiets Saloner trak i Demagogiets Æselhud, og saa godt sad denne om hans smidige Krop, at det efterhaanden blev til en Gaade, om Løvehuden eller Æselskindet var hans naturlige Dragt. Og i hans hele Væsen blandedes Æsels- og Løvenaturen dertil sammen paa en saa forunderlig Maade, at man hvert Øjeblik var udsat for at tage Fejl. Han kunde brøle som Ørkenens Konge mod »Højres Krapyl«, men da en Højremand saa vilde traktere ham *qua* Løve og lade ham staa til Regnskab for sine Ord, var det den uansvarlige graa Æselshud, der maatte gjøre Tjeneste til at dække den modløse Psevdoløves Retirade. Spillet gjentog sig atter og atter. Da Carl Ploug i Foraaret 84 lod sig lokke af Holsteins Fløjtetoner til at gaa ind paa det Kompromis, hvorved Højre gav og Venstre tog, var det Janushovedets smilende Halvdel, der fik ham til umistænksom at gaa ind ad den Dør, hvorfra ingen Spor, hverken af Højre- eller Venstrefødder viser tilbage.

I lang Tid var der ingen Højremand, der atter nærmede sig Døren. *Vestigia terrent*! Men en skjøn Foraarsdag kom Holstein selv ud af Porten og gik stille og fredsommelig hen til General Tvermoes. Han vilde naturligvis lokke Generalen ind ad den gamle Kompromisdør. Tvermoes havde imidlertid ikke Lyst til at dele Skæbne med sin Navnefætter, den fra Fritz Jürgensens Tegninger bekjendte »Tværmoses lille Nicolaj«, som det gik saa ilde, og han sagde blot, at vilde Venstre noget, var det bedst, de gik til Mester selv. Den Gang vilde de virkelig noget, og Venstres vise Odin sendte sine to Ravne, Hørup og Bojsen, der »för tillfället« var malede med hvid Farve for at forestille Duer, op til »Mester«. Janus vendte decideret sit fredelige Gesicht til. Men saa trak det op til et Tordenvejr fra Berg, og Holstein, der har gode Ører, fornam, hvordan det rumlede i det Fjerne. Ein! Zwei! Drei! Hele Bataillonen omkring! lød det. Og i samme Nu var Duerne atter blevne til Ravne, og Janus-Holsteins Aasyn havde antaget den ubøjelige Krigsguds jernhaarde Træk.

Komedien er gammel og kjendt for Højre, men Venstremænd er nu en Gang mere naive og langsommere i deres Opfattelsesevne. Naar saaledes Grev Johan Ludvig Tido Holstein i den fædrene Herthadal fraterniserer med sin kjære Kollega, Skrædder Peter Thygesen Holm, saa tænker naturligvis de skikkelige Husmænd, at nu gaar Greven om otte Dage ind og bestiller sig en hel Habit hos Skrædderen i Gothersgade. *O sancta simplicitas.* Nej, der bliver saamænd ingen Buxer af det Skinvenskab.

Ud og ind og ind og ud gjennem vor indenrigske Politiks svævende Taager danser denne grevelige Elverpige sin evige Fandango. Men Ryggen er og bliver lige hul, og hvor megen »Veltalenhed« Grev Janus Holstein end' anbringer i sit bundløse »Dejgtrug«, nogen antagelig Tournure naar han dog aldrig til at kunne præsentere sig med!

Dyrehavsløjer.

Hvor Fru Kirsten Pil sin Ryste-
Toddy gi'er hver Pil-Grim from,
Og saa mangen »zünftig« Bøste
Med en Bjørn har trukket om,
Tre Studenter nylig kom;
Dem jeg nu vil synge om.

Disse glade Musasønner
Af Athenes rette Kuld
Var nok inte tomme Tønder,
Desformedelst hver var fuld
Af Begejstring i det Fri,
Hvor man træffer »alle Ni«.

Thi hvor Trop som »Hr. Studenten«
Skrev sin grundige Kritik,
Man en Fært af »Recensenten«
I de trende Trop-Mænd fik.
»Dyret« havde de faaet fat
I den kvalte Abekat.

Og saa sagde da den fø'ste:
»Vi til Søren slaaet har,
Nu vil jeg mig selv forlyste
Med at slaa til jer saagar!«
Og hans For-Slag kom til Pas,
For nu kom de op at sla's.

Men saa mødte Politiet,
Negled' dem og sagde: »Hvem
Har jer her Bevilling gi'et
Til at vise Dyret frem?
Om I bliver nok saa vre',
Skal I »bløde« alle tre!«

-- Yngling, agt paa denne Lære,
Vogt dig vel mod Syndens Rus,
Drik ej mer, end du kan bære,
Ellers ligger der et Hus,
Naar i Brummen du maa gaa
Med Studenterhue paa.

En erfaren Mands Raad.

Yngre Forlægger: Det vil des værre slet ikke gaa rigtig fremad med min Forretning!
Ældre Kollega: Saa maa De drive den med mere Eftertryk, min Kjære!

Der har vi det!

— Du, véd Du, hvad Forskjel der egentlig er paa en Strømpe og en Tournure?
— Næ-æ-æh!
— Jo, Du! Den ene hales paa Læggen, og den anden lægges paa Halen!

Fra Løvegaarden.

PINGEL af Evropæernes Land
Er en umaadelig modig Mand;
Op som en Løve han gjerne staar,
Skjønt han maa falde ned som et Faar.
Underværker af Mod han præsterer
Der, hvor han intet risikerer;
Men, hvor Faren er stor,
Er han den lille, saa vidt man tror.

Ude paa Nørrebro har han væ't
Nylig og tegnet Hr. BERGS Portræt.
»Enhedsmærket« ej herved vandt,
Skildret det blev som en »Elefant«.
— »Hvor jeg kan komme til, vil jeg sige
Til CHRESTEN BERG: Du maa Pladsen vige!
»Folket« klart skal forstaa,
At du til Orden kaldes maa!«

Saadan han talte paa Nørrebro,
Hvis man tør »*Politiken*« tro;
Men, da han var i Thisted som Gjæst
Sammen med BERG til politisk Fest,
Havde han ingen Ting at sige
Om, at Hr. BERG skulde Pladsen vige.
Der tav han stille som klog General
Eller som drabelig Radikal.

Kanske paa Nørrebro han har bragt
Frem, hvadi Thisted han »kunde ha'e sagt«,
Og har vel sagtens gjort Figur
Her som en ridderlig Natur;
Hvorfor til Ridder af Elefanten
Sikkert Mandhaftighedsrepræsentanten
Selv sig udnævne vil,
Hvor uden Fare han kan »komme til«.

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson**
p. t. Paris.

Hoho! Deres Velærværtihej kan regtinok la det flage baaje i Byen og paa Havnen paa, a den gamle glaje var lie ve at dompe ner over Rakvirket paa Bifrost, slaaendes Saltormaartaler i Loften og mulig obtræjendes som Stjærneskuj og Mæteorsten i Bærlingskavises asteronomiske Oversegt over afvigte Maanes Begivenhejer paa Fermamæntej, Alsammens blivendes dog kons tel et faarebygget Ulykkestilfældihej, den Gamle Glaje haallendes nemli allieveller Ballancen og Tongen lie i Munden, men bekom en moralsk Senkadus, modtaendes i dette Sekaand pr. Privattillegram Etterretning om Velærværtihejens storslaeje Heltegærning, og skønner mig a frembære min allerunnerdaniste og hjærteliste Grattelasjon tel Velærværtihejens, a Hensyn tel Alexander den Tykke, Kjelland, inte bekommendes Degtergasje, anlagte Martyrglaarie, haabendes samme Hovedbedækning skullendes inte sjenere Velærværtihejens noksom bekjendte Degterhode i denne Varme nær saa gefærligt, som den Blyhat, gamle Færtignant smøkkede sin ærværdie Isse mej forlejen Aftning i Anlening a Sjurrysagens endelige Ordning tel Velsinelse for gamle Norje, va samme Onnertejnede strax holt Faaredrag om for Eienherriebøsterne paa den store Sal, illostrerendes samme ve engteressante Ægsempler, nemli ve at la 12 a di gamle Eienherrier sitte saj paa en Bænk og agere Sjurry, hvorpaa den Gamle traadte frem og satte Fenrisulven under Anklage formedelst Bestiet hade skamferet Tyrs højre Lab, vafor den Gamle paastod samme dømt tel livsvarigt Rasp- Togt- og Forbejringshus. Men Ejenherrierne, di Indioter, inte kaperendes deres Rolle, frifandt samme Ulv fuldstændig, ondskyldendes saj me at samme hade vaaren utelrejneli, værendes nemli lie kommen tilbaves fra Pastør og vaksineret for Vandskræk, va der ganske naturli hade bekommen dens indvendige Dele saa ilde at den gik me en Mavekatar og Humørsyge, værendes svært kollerisk desangaaende og Tyr kunne ha vaaren bleen fra den og lat vær at stegge Fengeren eng paa dens hule Kindtand. Velket Pølsesnak hensatte den Gamle i Melangkolik og triste Betragtninger over Eienherriernes Mangel paa Begrev og Kændskab tel Sjurryvæsenet, vortel kom a samme tolv Hunetampe forlangte Diæter, nemli ægstra Mjødtoddy og en Skive Sæhrimnerflæsk, velket inte værendes beviljet i Motter Friggas Husholningsreinskav, maatte ujrejes a gamle Færtignants ejen daglie Rasjon, hvorve samme Bakkelaurius — Hoho mine Ereje! — har maaltet optræje som ufrevelli Fastekonstner i di næste fjorten Dage. Og en Ulykke kommendes inte alene obsalvereje samtiji, hvorlunde Gamle Johan Sverdrob var gaaen i Dekkedanse, samme store Fjælaand sittendes nu som en anden Filistersnuje spillendes „Jakob“ med Lars Oftendal og blivendes gort store Slæm og skreven Beter a Arne Garborre i „Dagblajet“ og „Værtens Gangkone“. Va der va liesom om Dovrefjeld paa en Gang hade sat saj nej for at drive en lille Detaillieforretning som Udkixhøj i en Fidtegrossers Villahave. Men Velærværtihejens Renonsiasjon a Degtergasjen og Abdekasjon a den a han hidtil beklædte Friplads ved Stortingets Middasbord har verket som en Fonostens Bittersnaps eller Lorenskrøyter og krasset op i den Gamle Glajes Nervesystem, saa a han atter ka svenge Bæjeret og raave et donrendes Hurra for Norjes immervæk udøjelie Skjalds økonomiske Trivsel, værendes forvesset om, a Sammes næste Postil, naar den ujkommer hos Hegel vel gaa a som varmt Brøj me døgti Smør og Paalæg paa, og haabendes, a Velærværtihejens Præstasjon osse som Fastekonstner maa smije en goj Benefisie a saj, samtijig fryjendes saj over, a Velærværtihejen hermed har leveret Dokkementasjon for, a han aldri i Livet ha ku hedt Martinius, samme Renonsiasjon

værendes en sykkelogisk Umullihej i saa Tilfælde og forblivendes i Øvrigt Velærværtihejens immervæk glaje gamle sjemytlie

Tyroler-Færdignant
p. t. Valhalla.

Fra Theaterverdenen.

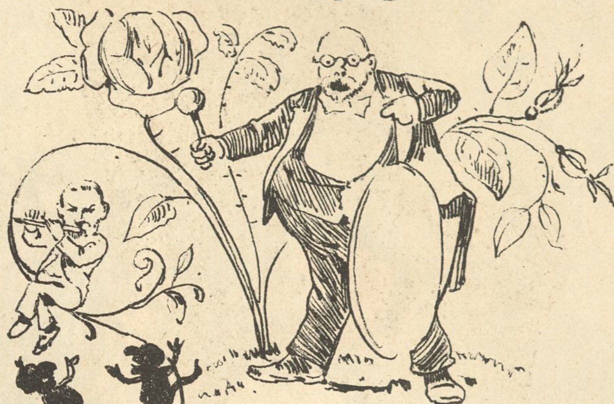
Allerhøjschtærede Hr. Redaktør.

Jai ved ikke, om De vil putte maj i Brevkassen, eller hvor De vil gjøre af maj — jaj mener mit Brev —, naar De schætter maj i Deresch ærede Blad, — jaj mener naturligvisch igen mit Brev med Schpørgsmaal til Dem, hvor jaj schkal faa gamle Provinschavischer til Kjøbsch eller til givendesch, helscht det sidste, forschtaar saj, hehe! For vi har faaet schaadan en pludschelig voldschom Interesse for dem, baade jaj og min elsckkede Koneviv, den schøde Scharah, og vi alle af Familien herude, schom ligger herude hosch Fischker Ole Nielschen i Taarbæk i Aar, mageløsch brav Mand og Kone og Børn, og værschgod kig indenfor og drik en Kop The, naar Deresches Vaj falder forbi! Og den Interessche kan vi takke voreches eget kjære *Morgenblad* for i Schøndags, da det fik voresches allesch Theaterinteresscher til at blussche op igen, schom vi rent havde glemt vi havde i denne schtorartede Varme og endnu mere schtorartede Schtøv, da vi fik *Morgenbladet* med al detsch Massche Kulisscheschtøv ind ad Døren med Poschten i Schøndagsch Morgesch til Frokoscht og schtraxsch gav osch til at schluge Carl Marxsch' Artikel om alle de Mixschmarxscherier, hehe! schom der er i den kjøbenhavnschke Theaterverden, der kun beschtaar af lutter Provinschschkueschpillere om Schommeren. Oprigtig talt vi kan schgu ikke rigtig ferschtaa den hele Hischtorie undtagen det, at Schkueschpiller Assel Peterschen schagde, at Marxch var en Schkurk, men paa schtaaende Fod fik Bevisch for, at det ingen Theaterschkurk var, da Marxsch paa Schtedet opførte *En paa Øret*, hehe! og *I Haarene*, hehehe! Og schaa, at der var en Engel og en Møller Schmidt med i Balladen. Men vi har schgu aldrig vidscht af, at der var schaa mange og schaa schtore Schkueschpillere i Provinscherne, schaadan schom vi kunde læsche osch til hosch Marxsch, at der var, efter alle de Recenschjoner, han havde schamlet fra alle mulige Provinschblade, og schikken en myrderlig Massche Kabaler, der maa være rundt om i Løgschtør og Schkelschkør og Korschør og Helschingør, og det maa vi endelig have Rede paa, vi med voresch Theaterinterescher. Og det er dog en mageløsch Mand til at schkrive den Marxch, op ad Vægge og ned ad Schpalter om Ting, schom man ikke ferschtaar, og schom alligevel ikke kommer Schagen ved. Og jaj kan ikke faa i min Hovede, at voresch kjære Assel Henresches har givet ham Lov til det i schin egen Avisch, for det er jo ligeschom en Schlagsch Schelvmord, for Marxsch har næschten gjort det af med Assel, ligeschom jaj vil schige i schin Tid Marxch Schtig med Erik Glipping. Men maarschom var Artiklen paa min Schjæl. Og schaa var det de Provinschavischer, schom De nok er schaa venlig, Højschtærede, at schende under Adressche Fischker Ole Nielsen i Taarbæk til

Deresch allerærbødigschte
Salomon Goldkalb.

Chresten synger:

Rosen blusser alt i Danas Have
Hørup fløjter for de sorte Smaa;
Der gror Mos paa Visneriets Grave!
Grever deres Inserater lave
Og forhandler om »de Lyseblaa«.

Mine Venner fra iforfjor Sommer,
Vil I mindes den forrejste Mand,
Som med Sylteglas i tomme Lommer
Paa Reklamens hule Bækken trommer,
Mens han hjemløs staar paa Bogø's Strand?

Overalt, hvor jeg til Møder vanker,
Mindes Byen jeg ved Øresund:
Bentheim's Torsk og Georgs laante Tanker,
Per og Esmann's spinkle Pusselanker
Og det fæle Fort ved Slottenlund!

Pastor Hostrup slet min Godhed lønner,
Kalder mig en liden, slagen Mand!
Rygtet naar til Wiinblads lave Rønner,
Selv den skrantne Oldenborgnu skjønner:
Chresten er en liden, slagen Mand!

Morgenbladete Børn i Spalter lange
Bag en Korsgaard gisper efter Luft!
Otto skriver, saa' at Folk bli'er bange,
Assel gaar omkring og digter Sange,
Lutter Hvidløg uden Brandesk Duft!

Turde jeg paany mit Split-Flag bytte
Med en »simpel Menig«s Fører-Rang!
Gid jeg atter stille turde lytte
Til et stolt og djærvt: Hvad kan det nytte?—
Gid jeg blot blev Formand nok en Gang!

Men vor Jord paa Kjævl og Kiv er frodig;
Der er Kræfter i det danske Brød.
Derfor er jeg nu saa vældig modig,
Derfor Henning Jensens Kniver blodig
Og den tappre Skræder Holm saa rød!

Og mens Sligt som Undergang Du tyder,
Du, som trygt med Estrup holder Stand,
Glad jeg Staven over Hørup bryder,
Mens det fra min Folke-Læbe lyder:
Gu' er Chresten ingen slagen Mand!

☛ Hermed følger et **illustreret** Annonce-Tillæg. ☚

Krydsforhør.

MANNEGRIM: Maa jeg saa bede om en anden «Bemærkning», for den her duede ikke!

Alferne. 4de Scene.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor. Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

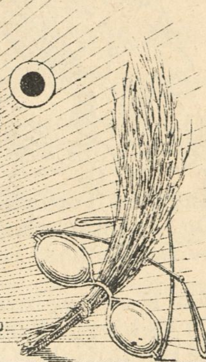
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 28. Torsdagen den 14 Juli. 1887.

PUNCH.

Man maa gaa paa Jorden, om den saa er gloende.

— Nej, puh, sikken en Varme! Vi var inde i Byen hos Tante i Gaar, men det var ikke til at holde ud!

— Hvad gjorde I da?

— Vi holdt det ud alligevel!

Broder-Krigs-Billeder.

Imellem Tordenskyer Lynet gløder,
Og Tvedragtsflammer slaa fra Jorden op:
— Samaritaner ruster sig mod Jøder!

Fra Koldinghus og Himmelbjergets Top
Til Esbjergs Klitter Bavnen vældig blusser:
Til Harald Holm-Gang samles Trop ved Trop.

Kun Badstustrædes alleryngste Russer
Og Venstres alderstegne Frihedsmænd
I Sandet stikker Ho'derne som Strudser,

Mens hele Resten gjordet har sin Lænd
Og væbnet sig med Aandens Hasselkjæppe,
Med Mund og Sværte, Asenskjæft og Pen.

Hr. BERG har taget alt sit Rejsetæppe!
At han som Fane løfter samme højt
For Fronten af sin Hær, betvivles næppe.

Med Hærens Antal er det dog lidt sløjt:
Et Dusin Nuller, efter HØRUPS Sigende,
Hvis Krigshumør er ikke værdt en Døjt.

Men BERG, som altid foran gaar i Krigene
Og viste Høvdings Mod i Holstebro,
Er Mand for at besørge Tallet stigende.

Han sa'e jo selv, Begyndelsen var go',
Da han i Tinget laa med alle tretten,
Og ved hans Fald selv liden EEDVARD lo.

—Paa »Førerne« han er, skam, gal i Hætten;
Thi de for ham bekjendte li'esaa lidt
Som BERG, da han var til Forhør i Retten.

Og derfor faar de alle deres Fedt,
Fra HØRUP, den forlorne Radikale,
Hvem Helvede bør gjøres særlig hedt,

Til FREDE BOJSEN, der i Færd og Tale
Dog altid var en ægte Folkets Mand;
Men han skal lige godt ha'e paa sin Hale.

Mens disse to for Tungen holder Tand,
Med Paraplyen BERG i baade Hænder
Uddeler Hib saa slemme, som han kan.

Han sparer hverken Fjender eller Venner
Men er mod ESTRUP næsten li'esaa grum
Som mod den stakkels FREDE BOJSENS »Ænder«

Selv »Greven« er af Rædsel bleven stum,
Og KORSGAARD kommer i en fæl Klemhærke,
Naar han forklare skal sit Publikum,

Hvor rart det var, vi fik et »Enhedsmærke«.

Videnskab og Praxis.

»Der var en Gang« — en *Dr. phil.*, som hed Georg Brandes. I sine ganske unge Dage hørte han til den Slags Folk, om hvem man plejer at sige, at de er »lovende« og som derfor gaar omkring som lutter Vexler paa Sigt, der i sin Tid skal indfries, men som rigtig nok af og til bliver protesterede. Protestant blev Georg Brandes dog ikke; men da Timen slog, betalte han Vexelen i en Sort Mønt, som i hvert Fald ikke før havde været gangbar her paa Pladsen, og som af den Grund gav Anledning til en hel Del Debat.

Paa Forsiden stod Stuart Mills Hoved og paa Reserven: »St. Georg, der dræber Dragen«. Det var især det sidste Præg, der gav den af Brandes fornyede Mønt en underlig Lighed med en ganske almindelig Regnepenge, som i L'hombre kaldes en »Aal«, og der var derfor meget delte Meninger om, hvor vidt man skulde lade Aalene slippe igjennem. Alle de smaa sorte Aalekvabber vred og vendte sig af Forfærdelse, da de erfor, at der kunde være Spørgsmaal om, at dereses store St. Georg ikke strax skulde kunne rykke ind i ledigt Nummer blandt de paa Frue-Plads kanoniserede Helgener, men der hjalp ingen Anraabelse af Ret og Retfærdighed. Den nye Mønt blev vejet paa Videnskabens Guldvægt og befunden at være af en temmelig tarvelig Legering. Denne Dom slukkede for bestandig den videnskabelige Helgenglorie om St. Georgs Hoved, medens den til Gjengjæld dannede den første Ring i den Martyrdito, som fra denne Stund gav sig til at straale over den ganske civiliserede Verden, Volhynien og Podolien medregnede, og var tillige det første Spadestik til den Kløft, der i Følge en æret Samtidigs Udsagn stadig skiller Brandesdyrkerne fra det »øvrige« danske Folk. At Brandes' »*Hovedstrømninger*« var et »videnskabeligt« Arbejde, et Mesterværk, der absolut godtgjorde dets Forfatters Adkomst til Professortitelen med vedhængende Gage, blev et Dogme, et Schiboleth, der for Fremtiden skilte den højeste Oplysnings Bukke fra Obskurantismens brægende Faareflok. Og denne Lære havde ikke alene sine indenrigske Apostle, der prækede den fra Morgen til Aften for deres Landsmænd, men den fandt ogsaa offervillige Missionærer, der var rede til at omgjorde deres Lænder og forlade Hus og Hjem, Hustru og Børn for i fremmede Lande at forkynde St. Georgs Evangelium.

Saadan En var Adolf Strodtmann. Han var for Georg Brandes, hvad den tapre Feltherre Urias var for Kong David. Men da den stakkels Mester Urias var falden i Kampen mod Filisterne, fik han Skam til Tak, og paa liger Vis gik det Strodtmann.

Da Tidens Fylde kom, fornægtede Mesteren sin Discipels Gjerninger og erklærede, at han havde prædiket Vranglære, hvorfor han tilbød selv at foranstalte en ny *durch Georg Brandes verbesserte* Udgave af »*Hovedstømningernes* Koran«. Uheldigvis lignede den nye Koran paa en Del Sider saa stærkt den gamle Strodtmannske, at der opstod en ikke ugrundet Mistanke om, at Profeten i sin hellige Iver her havde søgt at udbrede sin Lære med for stærkt Eftertryk, og da Georg Brandes følte sig pinlig berørt af en saa skummel Mistanke, gjorde ham lige som sin Forgænger, den rigtige Profet, han satte sig ned og føjede et nyt Kapitel, en hel »Sure«, til Koranen, i hvilket

der stod, at Alt, hvad han hidtil havde profeteret, var galt fra Ende til Anden.

De arme Brandessianere!

Der har de nu ofret deres varme Hengivenhed, deres glødende Begejstring og deres blanke 4000 Kroner om Aaret til Ære for et Værk, om hvilket Mesteren nu selv efter 14 Aars Forløb bekjender (*vide* »Politiken« for 4de ds.) at den var *et polemisk Angreb*, en Stormbuk, bestemt til at bryde Bresche i det gamle Samfunds Mure, en hul Grækerhest, i hvis Bug Brandes vilde smugle sig og sine Ideer ind i den danske Æsthetiks Troja for bagefter at lægge dette øde med Ild og Sværd, kort sagt en smuk praktisk Opfindelse, men som »Videnskab« betragtet var den ny »Sure« ikke en sur Sild værd.

Stakkels Brandessianere!

Profeten trøster dem dog med, at de ikke skal være forknytte endda. Selv om de kan henlægge de gamle *»Hovedstrømninger«* til de antikverede Skolebøgers store skimlede Bunke, skal de ikke derfor mangle et Breviar, som de ved daglig Læsning kan hente Trøst og Husvalelse af. Flodens Kilde er ikke udtørret, kun løber nu dens »Hovedstrømninger« i en ganske anden Seng.

Det er, hvad man kalder Evolution.

Hvad det gjælder om for Tilhængerne, er blot at glemme Dogmet og vænne deres Tunger til at udtale Schiboleth paa den ny Maner. Og »Videnskabsmanden« Brandes er bleven en Mythe. Pokker i Vold med Videnskaben! Leve Praxis! Paa Livets gyldne Træ hænger de saftige Frugter. Opportunisten Georg Brandes ryster dets Grene. Man subskribere intil videre paa hans ny Udgave!

Bopælsforandringer.

I Anledning af den tilstundende Sommerferie har følgende notable Personer meldt Flytning paa *»Punch«*s Kontor.

Firmaet »det forenede Venstre« er flyttet fra Enighedsværn til Klammerivejen.

Fhv. Formand Chr. P. Berg er flyttet fra Kompagnistræde til Solitudevej.

Aspirant Schønheider fra Admiralgade til Integade.

Dr. phil. Schandorph fra Store Lars-Bjørns-Stræde til Xeresvej.

Fhv. stud. jur. Gustav Esmann fra Bangs Anlæg til Nansensgade.

Højesteretsassessor Nyholm fra Tingvejen til Forhaabningsholms Allé.

Greve Holstein Ledreborg fra Tvermosegaard til Krokodillegade.

Forfatter Holger Drachmann fra Venstre Kirkegaard til Gamle Kongevej.

Folketingsmand Jens Busk fra Tulipangade til Sindshvilevej.

Overretsprokurator Alberti fra Vinkelvej til Sølvgade.

Journalist Ceder fra Sværtegade til Amerikavej.

Statsrevisor Hørup fra Livjægergade til Haregade.

Humorist Axel Henriques fra Skvaldergade til Loppetorvet.

Expastor Henning Jensen fra Kapelvej til Tigergade.

Hr. Forst- og Geheime-Krigsraad Oldenburg fra Raadmandsgade til Overgade neden Vandet.

Et Drama til Søs.

Giv Agt, Kammerater! — Som rigtig Matros
Jeg højt paa Fregatten mon stande,
Hvor Tivolis Vej til Hæder og Ros
Er Stadsgravens duftende Vande;
Thi Hyren er høj, og Sejladsen er let:
Man sagtens i »Graven« kan rode,
Naar man paa de lange Rejser har væ't
Med Damperen ud til Skovsho'ede.

Jeg sidder ved Bakken og prajer en Spids,
Hvor Værten har lettet sit Anker;
Besøget er sløjt, men jeg selv er tilfreds
Og falder i sælsomme Tanker.
Mens Søen, saa glat som ved Watterpas,
Dernede for Boven gjør Mudder,
Jeg tænker paa Berg, der fra Sjæfens Plads
Gjorde hele Manøvren til Kludder.

Han knejste paa Skansen og tog den med Ro.
Men, da han ved Spiltovet pilled',
Han styrede lukt mod en Holste-Bro,
Og saa kom han selv ud af Spillet.
Thi, saasom han immervæk kommer paa Tværs
Af Strømmen i Stormenes Tuden,
Han inte ka' hytte sig, men gjør kun Mers
Med alle de Andre paa Skuden.

De Halvbefarene bad ham, om ej
Han vilde sla'e Søvand i Blodet;
Men nede i Messen tog Greven paa Vej,
Saa Berg blev katholsk i Ho'edet.
Men han vilde slets inte sige Stop,
Det gik jo saa godt med Forretningen:
Han satte kun undrende Ko-Øjne op
Og skamfilte hele Besætningen!

»Vi Sømænd,« sa'e Chresten, »gjør mange Ord!
Om Styrbord I Alle vil strande,
Formedelst I tager Forlig om Bord, —
Men jeg holder Bagbord, Manne!
Til Vinter, naar atter i Enighed
Vi »ned med Ministrene« kvidre
Og Hjærtet er dejset i Buxerne ned,
Maa I s'gu buxere mig vid're!«

Saa talte Hr. Ex-Berg ved Esbjerg Strand;
Og Korsgaard og Haastrup hoverte,
Mens gal i Kabyssen den modige Mand
Som klog Kapitajn navigerte.
»En Mand over Bord!« i det samme der lød, —
Og saa kunde Greven jo grine,
Thi Chresten blev kjølhalet, li'som han flød,
Af den Hørupske Muddermaskine.

Han stønned' og pjadsked', — saa gik han til Bunds!
Ret aldrig hans Vandgang forvindes.
Hans Split-Flag er strøget, og ikkun i »Punch«
Hans Spøgelse-Skude vil mindes!
Det véd jo Enhver i det ganske Land,
Hver Jyde, hver Fynbo og Lollænder,
At Chresten, den fordum navnkundige Mand,
Er skabt som — en flyvende Hollænder!

Væddeløb med Forhindr

Naar saadant et Ridt med Forhindring man laver,

ringer, der kan klodse.

Hver Sportsmand beundrende falder i Staver.

Sur-Brødre under Armen.

Han var ikke i sit Es, Berg,
Da han nys var Gjæst i Esbjerg;
I sin dybe Sorg og Kummer
Slog han sig til Taals med Krummer.

Han i sine Velmagts Dage
Vilde mele Venstres Kage.
For sit Vælgerfolk at fore
Slog han Brød op, der var store.

Men hvor meget end han ælted',
Vælgerfolket altid svælted';
Mange Ting der var i Vejen,
Aldrig Hævelse i Dejgen.

Under Ovnen selv han fyred',
Mens Alberti gjennemsyred'
Dejgen; ak, men hans Minister-
emne blev det bare Klister.

Hvilke Midler han end prøved',
Kun en brødløs Kunst han øved',
Hvortil Paalæg af en egen
Sort han fik paa — Blegdamsvejen.

Ikke Fangekostens Ølle-
brød blev Vand paa Chrestens Mølle;
Trøst i hans Gjenvordigheder
Var dog Marstrands varme Hveder.

— Nu hin gjæveste blandt Degne
Skulde dog for Brødnid segne;
»Greven« ikke mer ham regner
Værdig til at bage — Kleiner!

Men han har paa Esbjerg-Mødet
Hævdet lydt sin Ret til Brødet.
— Mens »de andre« Kagen skummer,
Vil han nøjes dog med — Krummer!

Ulykkestilfælde. Under Uvejret forleden slog Lynilden ned i en Telegrafledning her i Landet og ramte en Depesche fra Holstein Ledreborg til hans oplyste Vælgere, indeholdende en aaben og klar Redegjørelse, hvorved denne blev i høj Grad anløben i Kanten og Indholdet kjendelig svedent.

Projekteret ny Folkefest.

Det er des værre en sørgelig Sandhed, som ikke en Gang en Alberti længere tør benægte, at Venstres Forsvarsvæsen er i høj Grad forsømt, at baade Riffelringen og Octavius Hansens Forsvarstaler har vist sig at være lige forældede, og at de sidste endog kun tjente til at volde de forsvarede selv en følelig Skade paa Legeme og Helbred, at selv, hvor Venstres bedste Anlæg forefindes, mangler endog den nødvendigste Dækning af Omkostningerne, saa man i kritiske Øjeblikke ikke har andet at stole paa, end hvad Publicisterne i Stokholm kan skrabe sammen, og at selv de tarveligste Sikringsforanstaltninger, som Straamænd o. lign., aldeles mangler.

Denne Venstres slette Forsvarstilstand er dobbelt følelig paa en Tid, hvor Førernes »hemmelige Underhandlinger« er udsatte for Angreb fra flere Sider paa én Gang og derfor særlig trænger til et kraftigt Forsvar.

»Grevens« forskjellige Stillinger ligger aldeles aabne og blottede, og hvis han ikke faar anden Bistand end sine egne *Redegjørelser*, *Bemærkninger* og *Afslutninger*, vil han umulig kunne undgaa en Katastrofe.

Det er derfor, at en Kommité af renlivede Frihedsmænd og hjærtefaste Riffel-Kvinder har besluttet i Lighed med Højres Forsvarsfest i Rosenborg Have at foranstalte en storartet

Forsvarsfest i Korups Have,

hvoraf saavel Over- som Underskuddet tilfalder Venstrepolitikens og Førernes Forsvar.
Af det righoldige Program fremhæves:

Stor Beriderforestilling af øvede Ryttere.

Særlig fremhæves Fred. Bajer, der vil ride sin gamle Kjæphest »*Voldgift*« for om muligt at udjevne Spliden i Venstre, og *Dr.* Pingel, der udfører forskjellige Kunststykker paa Ryggen af Elefanten »*Chrestenberg*«.

Bicykleridt af menige Vælgere,

for hvem det hele render aldeles rundt; ligeledes vil Skrædder Peter Holm optræde som Vælte-Peter.

Et Trylletheater,

hvor en velbekjendt Greve vil prøve paa at udføre flere nye Taskenspillerkunster og overraskende Øjenforblændelser.

Et Variètètheater,

hvor Thronprætendenter og Tugthuskandidater varierer i den ønskeligste Afvexling.

Et storartet Visnetorv,

hvor 70 ældre Folketingsmænd vil forhandle om Buketten af Visnepolitiken, lyseblaa Forglemmigejer eller mørkeblaa dito o. s. v.

En Tombola

med mange »gode Nummere«, saasom »*Albertine*« i en pæn Cigarkasse, og mange andre forbudne Læsefrugter. De ærede »Damer«, der vil forunde Tombolaen »et Besøg«, kunne ugenert faa Lov til selv at trække.

I Haven vil Badstuestrædes vilde, forvovne Jægere forrette Vagt- og Sikkerhedstjeneste og navnlig paatage sig det vanskelige Hverv at holde Hørups Ryg fri for Strimer, medens selve Haven vil blive festlig dekoreret og illumineret med den højeste Oplysning i Norden.

De fra Bergs Kjøreture til Amalienborg og Frederiksholms Kanal bekjendte elegante Kjøretøjer staar forspændte med rigtige Æsler til Afbenyttelse.

Ligeledes vil den Buk, Berg begik i Holstebro, være til Tjeneste.

Festudvalgets Marskalksklub.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, her har De mig igjen, og nu er vi lige kommen hjem fra en ny Udenlandsrejse. For De véd nok, at vi havde tænkt paa at drage til Nordkap for at se Midnatssolen danse, hvad vi jo blev narrede for Pintsemorgen, eftersom det var Regnvejr, og jeg havde glædet mig saadan til den Nordkapsejlads, og syntes det maatte være saa nemt med Bagasjen, fordi man behøvede jo slet ikke at tage Nattøj med, eftersom det er Dag hele Tiden i de Regioner, og det kunde have været saa sundt for lille Dora Nora Leonarda, der er kirtelsvag og bruger Tran, hvad man jo der oppe kan faa lige fra første Haand og vistnok meget billigere end her. Men saa var det, at Sørensen var saa uheldig at tabe Penge paa Børsen, og jeg har aldrig kunnet forstaa, hvordan han bærer sig ad dermed, for var det mig, skulde jeg nok passe bedre paa mine Kroner, men han siger, det kom af, at der var kommen en Ring i Kaffen, og det er jo naturligvis noget Griseri, som aldrig bør finde Sted, og det maa jeg sige Dem, søde Fru Schrøder, at selv om deres Kaffeposer ikke er af de tætteste, saa der kan være Grums nok paa Bunden af Koppen, saa har jeg dog aldrig fundet hverken Ringe eller anden Præciosa i Deres Kaffe. Og det var naturligvis bare noget, Sørensen fandt paa, for saadan er de Mandfolk, men han har været bange for at blive søsyg og Midnatssolen, siger han, han bryder sig ikke om, men er meget fornøjet med Maanen, og det ligger i, at Sørensen er og bliver en Plebajer, der lader sig nøje med Cikorie, hvor vi andre forlanger Kaffe. Og han vilde have, vi i Stedet for skulde tage ned til Lolland, for paa Fyn og i Jylland har han været, og nu syntes han, man til en Forandring burde se, hvordan Lolland tog sig ud. Men saa besvimede jeg, og Enden blev, at vi alligevel kom uden Lands med hele Familien over til Engelholm i Sverig. Og vi skulde have været af Sted i Søndags otte Dages, men saa kunde lille Ambrosius ikke, fordi han er bleven Kastelsjæger og skulde have en Fane indviet i Rosenborg Have, og Gud søde Fru Schrøder, De kan ikke tro, hvor han saa dejlig ud i Uniformen, men det gaar jo ud over hans Skolekundskaber, for siden han er bleven Militær, og oven i Kjøbet har staaet Skildvagt ved Herkylespavilliongen og bleven feteret og gjort af som om han var en virkelig Landsoldat fra Dagmartheatret, er han bleven saa luddoven og bliver nok Fux i Klassen. Og hans Fader, den stakkels Jespersen-Petersen, kan slet ikke regere ham, og naar han skjænder paa ham, siger Ambrosius, at han bryder sig Pokker om, hvad saadan en Civilistsnude og Pækæng vrøvler om, og jeg tror rigtignok, at Forsvarsvennerne har gjort de stakkels Kastelsjægerforældre en daarlig Tjeneste ved at bilde Børnene ind, at deres Legen Soldat betød noget. Og saa om Mandagen kom vi da af Sted med Dampskibet til Helsingborg og der gik vi i Land og skulde med Toget videre. Men da vi kom op paa Stationen, var vore Kufferter ikke til at finde, og saa sagde de, vi havde glemt at gaa paa »Tullen« med dem, og Gud søde Fru Schrøder, saa maatte vi trave helt tilbage til Havnen og var naturligvis maakant mod Tolleristerne, da de begyndte at rode i vores Kufferter og spurgte dem, om de maaske trode, vi var Smuglere og om de vidste, hvem jeg var og hvem Sørensen var og de bare bukkede og skrabede og sa' »Nej bevars!« men for sent til Toget kom vi alligevel og maatte gaa en hel Time og se paa Helsingborg By, som er storartet med Hoteller og Huse som paa Bulevarden i Paris, og det kan vist blive mageløst for Byen, naar der en Gang kommer nogen til at bo i de Hoteller og de Paladser, men det si'er Svenskerne kommer nok en Gang med Tiden, hvad der jo er meget rimeligt, naar de bare har Taalmodighed. Og saa kom vi til Engelholm og var otte Dage og havde det rigtig behagelig, for der var lutter Danske, saa det var næsten lige saa godt som Taarbæk, undtagen billigere og Birketræer i Stedet for Bøgene, og det er sandt, Fyrretræer var der ogsaa, men dem kunde Petrine ikke lide, for hun sagde, at det gjorde hende melankolsk, at tænke paa, at om ti Aar, var hun ogsaa selv oppe i Fyrrerne og derfor gik hun al Tid som paa Naale der oppe, for at Folk skulde faa at vide, at hun var ung Pige og Ingsjeny endnu, men der var ikke andre, der gjorde Kur til hende alligevel end en lundensisk Student, der konverserede hende paa Dampbaaden og senere fik vi at vide, at han led af Talesyge og naar han ikke havde nogen at snakke med, blev han underlig i Hovedet, akkurat ligesom jeg selv kan have det somme Tider, saa den Erobring var jo ikke til at prale af. Men Sørensen var frygtelig fornøjet over al Ting, især over Smørgæssene og gik al Tid i Gjæstestuen og valsede omkring Brændevinsbordet. Og Gud, jeg skulde jo give Dem en Skildring af Engelholm og Svenskerne og Madlavning og alt det, men nu har jeg ikke Tid søde Fru Schrøder, for jeg skal ud til Watt og høre om jeg kommer med til den italienske Fest for til Sankt Georgsfesten havde han ikke sendt mig Invitation, men det kom jo af, han den Dag skulde bespise *Politikens* smaa, som pæne Folk ikke kan sidde til Bords med. Farvel søde Fru Schrøder, og Tak for Kaffe!

Kadaver-Lyrik.

Duftende Enge og duftende Vande,
Kuler ved Amagers venlige Kyst,
Rosenaas-Vover og Grøfternes Ande-
|: mad var vor Hovedstads daglige Trøst. :|

Ude ved Bylowsvej Højskolen dølger
Sig bag en Vifte af venlige Træer;
Men, hvis en Vej efter Næsen du følger,
|: Kom ikke Skolen for (veteri-)nær. :|

Villakvarteret med lokkende Haver
Gisper bag Viften hver Dag efter Luft,
Thi, naar der koges et selvdødt Kadaver,
|: Ta'er det Buketten af Rosernes Duft. :|

Hver Gang de liflige Bølger af Røgen
Naar vor usalige tredie Sans,
Mærker man strax, at det ikke er Løgn,
|: At *something rotten* der er her til Lands. :|

Her er der Tilsyn, saa syge og sunde
Trygt tør sig give Kommunen i Vold!
Masser af Udvalg, hvor Fædrene blunde,
|: Vidner om skarp hygiejnisk Kontrol. :|

Her har man Frihed vor Luft at forpeste,
Saa vi kan gratis vor Kolera faa.
Frit har selv Byens kreperede Heste
|: Lov at krepere os, kan vi forstaa. :|

Ligbrænding Dyrets Opløsning skal være,
Osen af samme skal Omegnen ha'e;
Kan i sin Hytte man ikke sig nære,
|: Saa kan man holde sin Næse der fra. :|

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Smaafolk.

Saa lille end Dværg-Gruppen er hist hos SCHUMANN, har vi dem mindre her dog endnu.
Betragt bare BERG-Gruppen, som man kan se
Hver Dag udi HØRUPS *Varieté.*

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

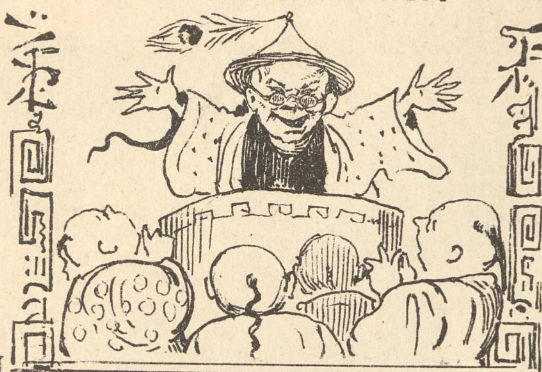
Nr. 29. Torsdagen den 21. Juli. 1887.

En Taxering.

— Naa! lille Peter, hvad syntes du saa bedst om i zoologisk Have?
— Jo, af Dyrene syntes jeg bedst om Elefanterne, men af Menneskene kunde jeg bedst lide Abekattene!

Nutidsmennesker.

»I trende Parter maa vi Tiden skille,
Mens den omsvæver os i vort Exil;
Fremtiden nærmer vel sig uden Hvil,
Men langsomt, som den aldrig naa os vilde;
Nutiden flygter hastig som en Pil;
Kun den forgangne Tid staar evig stille!«
— Saa talte Hr. CONFUCIUS for sit Forum,
Da han holdt Foredrag ved Karakorum.

End videre han samme Steds har sagt,
At ingen Utaalmodighed bevinger
Fremtidens Skridt, saa mere snelt den bringer,
Hvad godt og ondt os mulig bliver bragt,
At ingen Frygt og ingen Tvivl har Magt
At standse Nuet, naar det bort sig svinger,
Og hverken Anger, Troldom eller Klage
Den svundne Tid bevæge kan tilbage.

Og sluttelig han gav en Ledetraad
Til, hvordan vi skal ud af Tiden finde:
»Tag Fremtid, mens den tøver, med paa Raad,
Men aldrig overlad til den din Daad!
Til Nutiden, der flygtig sés at svinde,
Med Venskab bør du aldrig fast dig binde,
Og gjør dig ej den svundne Tid til Fjende;
Thi den vil altid blivende du finde!«

— Det er saa gammelt, at det vel er nyt
At faa den Leveregel bragt til Huse.
Og dog har Venstres Kæmper aldrig lydt
CONFUCIUS, skjønt de var tidt konfuse.
Trods Tidens Tegn var hver Mand nix forknyt;
Dem skulde ingen Fortids Drømme knuse
Og ingen Fremtids Sorger gjøre Skade;
Den nye Tid var deres rette Gade.

I deres Nægten Love eller Skatter
Fremtiden tog de aldrig med paa Raad;
Men derimod de Taler og Debatter
Har opfyldt med den nære Fremtids »Daad«.
— Saa vel af Integades Drengelatter
Som Rømersgades Krokodillegraad
Blev klart, at Venstres Høvedsmænd erkjender
Sig for en flygtig Nutids Perlevenner.

Men, at de Herrer Venstremænd har lagt
Sig ud med deres Fortid, véd vel alle.
Hvad HØRUP og hvad »Greven« før har sagt,
Kan intet Trolleri tilbagekalde,
Og CHRESTENS Trusler og »bevidste Magt«
Vil ogsaa ham for Brystet jævnlig falde;
Kort sagt, Partiet maa ha'e havt i Sinde
At faa sin Fortid til sin værste Fjende.

Et Opgjør.

Frit efter Morgenbladet.

Den politiske Sommerforhandling naar næppe synderlig videre paa denne Side Høsten — eller maaske naar den videre; men alligevel, foreløbig lad os i Korthed se, hvad den har bragt.

Noget Afgjørende selvfølgelig ikke! Det vil sige noget helt Afgjørende. Om delvise Afgjørelser i den ene eller den anden Retning kunne vi ikke bestemt udtale os, men Sommerforhandlingen er i hvert Fald et Arbejde for Fremtiden, efter som den har beskæftiget sig med Fortiden. I den Modtagelse, som det, der er sket — eller ikke sket — kunde have sket — eller maaske burde have sket — og som ikke maa opfattes som absolut usket, skjønt det paa den anden Side og set under en forskjellig Synsvinkel, selvfølgelig, relativt, og under visse Betingelser er mærkeligt nok, fordi det skete afhænger af Sindelaget, der lader det ske, har faaet, vil der ligge en Vejledning for Repræsentanterne til at tage Skeen i den anden Haand, for saa vidt dette maatte være i Overensstemmelse med Vælgerne, hvis Mening dog naturligvis paa den anden Side maa være Repræsentanterne knusende ligegyldig.

Ovenstaaende Bemærkninger ville være i Stand til fuldstændig at sprede den Forvirring, som strax ved Samlingens Slutning herskede om Folketingets Politik. Naar Folk gaa fra Samlingen, er de altid lige i Begyndelsen forvirrede. Dette har mindre at betyde, langt mindre end man skulde tro. Folketingets Politik er klar nok. Folketinget har altid og paa alle Punkter været villigt til at forhandle, og denne Villighed har paa det klareste og utvetydigste vist sig i den energiske Protest mod Provisorierne og en frihedsfjendsk Regerings skammelige Overgreb, der førte til Nægtelsen af at enes med Landstinget om en Finanslov, medens det paa den anden Side ikke maa lades ude af Betragtning, at »Visnepolitikken« ingenlunde er lagt hen som ubrugelig, hvilket aabenbarede sig i Vedtagelsen af Oldenborreloven f. Ex.

Vi skal, da enkelte i Forvirringen særlig interesserede Organer have udkastet Tvivl ogsaa om »Morgenbladets« Holdning lige over for Forhandlingspolitikken og endog har benyttet Redaktør Korsgaard som Exempel paa denne Politiks sejerrige Fremtrængen lige over for »Visnepolitikken«, minde om, at Redaktør Korsgaard ingenlunde selv er bleven konverteret, idet han som bekjendt netop selv er Opfinder og Frembringer af Konverteringsloven. Uden hans, om dyb Sagkundskab og inderlig Forstaaelse af denne, for Landbruget saa vigtige Sag, vilde Ministeriet, fordummet som det er af Magtsyge og Selvgodhed, aldrig have magtet at kalde denne vigtige Reform til Live. Naar man derimod senere har villet udvide og omforme Konverteringen ud over alle Grænser, saa at det endog er blevet opstillet som en Mulighed, at Demokratiets højt hædrede Fører, Hr. C. Berg, gjennem en saakaldt Ostrakisme, skulde konverteres til Amerikaner, da beror dette paa en Fejltagelse. Dog maa det erindres, at vor højtærede Kollega, Hr. N. I. Larsen, hvis skattede Virksomhed i det danske Demokratis Tjeneste Ingen mere end vi ere tilbøjelige til at anerkjende, ved sine Udtalelser paa Ellinge-Mødet sikkert

ikke uden en vis Grund, om hvis Motiver det ikke bør være tilladt at tvivle, har stillet Vælgerne en saadan Eventualitet, der heller ikke for os staar som Noget i og for sig forkasteligt, for Øje.

Kun hvor der maatte findes separatistiske Tilbøjeligheder, vil man herefter varme den gamle Historie om Splid og Uenighed i Venstre op. Sandheden er, at der aldrig har været større Enighed i Venstre end netop nu, og kun et herværende i Integade residerende Organs Forsøg paa at optage den uvane Trafik fra Bille-Plougs Tider, om hvilken Goldschmidt allerede i »*Korsaren*« har forudsagt, at den vilde blive en naturlig Følge af den historiske Udvikling, har kunnet give det et Skin af, at der i det frisindede Parti fandtes Folk, der, fordi de indbildte sig at være eneste Indehavere af al Dannelse, vovede at krænke den Sætning, som vor mageløs gamle Skjald Pastor Hostrup i en af sine, af Vid og Lune spillende, Komedier har fremsat: at ethvert ungt Menneske i Grunden er Student, selv om han i Virkeligheden er Seminarist.

Nej Fremtiden ligger lys og klar for Demokratiet. Med fast Vilje og stout Sindelag, med Broderlighed og gjensidig Kjærlighed vil vi paa Lovens Grund bygge det folkelige Selvstyres faste Borg. Og da skal en lyssky Reaktion og en Regering, hvis dyrehavsmorderiske Tendenser vi saa ofte have lagt blot, blive nødt til at vige Pladsen for Folkelighedens, Sandhedens og Frihedens sejrende Magt. Aaret 1887 skal blive »det mærkværdige Aar«, og den »Familietvist«, med hvilken Højres lejede Penne have havt saa travlt, vil efter ovenstaaende Opgjør sikkert være som de Spøgelser, der svinde, naar Gaardhanen galer. Nu have Vælgerne hørt vort Hanegal! Nu gnide de Søvnen med de fæle Drømme af Øjnene og springe fra Lejet som vaagne danske Mænd. De Eneste, der have lidt Skade, ere Folkene i Integade. Men at de lide denne Skade, er for saa vidt tilfredsstillende, som den er velfortjent.

Korsgaard. N. I. Larsen. Borchsenius. V. Secher.

Jagtbrev.

Politik-Korrespondance til *Punch.*

Hvor det er herligt i den lumrende, plumrende Sommervarme at dvaske Tiden hen i Hovedstadens friskende, kølende, skyggende, hyggende Gader, at dorske paa Fortovet udenfor Kaféen, hvor de skjønne, grønne Lavrbærtræer runde deres Kuppelkroner op mod Markisens hvidskinnende Telt og med deres Rødder tager Fodbad i de store Baller. Som et flunkende nyt Tikronestykke staar Solen paa Himlen og gyder sin gyldne varmende Strøm ned paa det friskduftende Halmtorv, hvor den lette Brise med sagte Halmhvisk gaar hen over Straaene og faar dem til at hvirvle op om den ensomme Vandrers Øren. I Blomsterhandlerens Vindue staa Fuchsiaerne i Knop, Heliotropen blomstrer, og Forglemmigejen dufter. I Herrernes Knaphuller i venstre Frakkebryst knopper de røde og gule, og hvide og lilla, og rødgule og hvidlilla Rosenknopper sig, og paa Damernes lystoillettede Sommerbarm buketter Violen og Jasminen sig, mildt beruseende som Bruslimonade. Og fra Grønthandlerens Bod i Kjælderens svampsvangre Fugt trænger Duften af Æbler, Pærer, Blommer, Kirsebær og Dikkedik op paa Gaden. Det hele er som en sommerglødende Duftvaudeville. Med Jordbær. Og Rødgrød. Med Fløde. Og Melon. á 35 Øre Portionen. Men Græsset i de gitterhegnede Rundinger og Ovaler staar tæt, lige op, malkontent, som klippede paa Haarklipningsmaskine, og om Aftenen, naar Solen er gaaet ned langt, langt derude paa Vesterbro, og Aftenstjernen tændes i Byens anden Ende, kommer Manden fra Vandværket og giver Græsplænen det forfriskende Hovedbad med den plaskende Straale fra den lange, snogebøjelige Sprøjteslange, saa alt bliver straalende nyt og frisk. Saa stiger Maanen op som et flunkende nyt Tokronestykke, og der er ingen Ting saa dejligt som en Maan'skinstur i de gammeldags Robaade ude i Tivoli i det lave, spejlklare Thranekjær, hvor den nygamle Fregat St. Georg vugger sig yndefuldt for sit svære Anker, medens Værten, den rigtige gamle Christian Firtal, stikker et frisk Anker Øl af den ægte Brunsviger Mumme an, og man bænker sig i Chefens Kahyt, den høje, med den herlige Udsigt til Møens hvidblanke Gallionsfigur.

Vi gik tidlig ud om Formiddagen. Thi vi skulde paa Avisandejagt. Og i Agurketiden er Avisænderne sjeldne (*rara avis*). Det er vanskeligt at faa fat paa dem. Gade op og Gade ned maa man støve af Sted efter dem. Ude over den gamle Stadsgrav faar man de fleste, i Cirkus, i National, i Tivoli, men magre er de, magre som et Ulykkestilfælde, uden Smæld og Smuld. Men Føden maa man jo have. I Skumringen er det bedste Træk derude, oplyser den bekjendte Jægersmand Georg Brandes. Tidt gaar man dog forgjæves. Og faar man endelig fat i en eller anden lille Avisand, hvad er saa det hele? Maaske kun et Træk fra Dyrelivet.

Paa denne Aarstid jager man ikke i Selskabstoilette. Vi bar lys Sommerdragt i afstikkende Farver, grønne Tærner og gule Tærner, blaa Striber og røde Striber. Med kort Jakke, som forkøler, snævre Benklæder og spidsgattede Ankelsko. Hvide, lysprikkede Humbug om Halsen, og lav Straahat med stiv Skygge og harlekinsrudede Silkebaand. Og høje, brædtstive Flipper, som kværker. Vi saa vist ud, som vi var gale. I alt Fald meget latterlige. Men hvad gjør det? Det er jo Sommer. Og om Sommeren gider Folk ikke le. Ellers skulde vi nok faa dem til det.

Og udasede, trætte, svedige, dvaske, dorske, dumme af den anstrængende Avisandejagt gaar vi ad den glohede Rutes Gader hjem til vor lille idylliske Integade, hvor vi gladelig gaar i Vandet og bagefter styrker os ved den frugale Andemad.

Pjat-Pjat.

Af Henning Jensens

Begrædelsesbog.

Frit efter Pastor Jensen i *Deklarationen.*

Ja, ønske maa des værre man,
At alt var vel forbi,
For Greven og Hr. »Berre« kan
Ej spænd's i et Parti!
Al Aabenhed og ærlig Færd
Kun slet anskreven staar,
:|: Og med en Kniv i Ærmet her
Ej mer en Vælger gaar. :|:

Han mangler Kniven, det er sandt,
Og Villien er som saa,
Kun Ærmet har han, som man bandt
Ham immer noget paa;
Trods al min Talefærdighed
Som Svar han nu mig gi'er
:|: Et Ord som: »Deres Velærværdighed,
Nu skær'en inte mer!« :|:

At Folket daarlig er til Pas,
Det mærker man som sagt;
Skjønt før til Chrestens Sylteglas
Det flinkt har Ofre bragt,
Nu Ofret er kun saare smaat:
Enhver sit misforstaas!
:|: Og al den Trængsel skyldes blot
Vor Rigsdags dumme Vaas. :|:

Enten-eller.

— Skal Du ud og more Dig — eller har Du din Kone med?

En dyb Terts.

— Undskyld, men det er ikke tilladt at medtage Hunde.
— Det véd jeg nok!
— Æ de da ikke Deres Hund?
— Nej!
— Ja, men den løber jo efter Dem.
— Det gjør De jo ogsaa!

Under Vennekaaben.

Hører, Godtfolk, her en sand
Rørende Fortælling,
Som er langt fra nogen And
Eller blot en Ælling,
Skjønt den ellers handler om,
At i Ellinge der kom
Tvende fordums røde
Køer til »Vennemøde«.

CHRESTEN BERG, som fandt en Dag,
At han Flertal mangled',
Efter »Folkets brede Lag«
Lagde ud og angled'.
»Kommer hid, I Smaakaarsmænd!
Jeg er fuldblods Almueven,
Og i Flok vil bringe
Almuesmænd paa Tinge!«

Men en tragisk Ende fik
Hurtig »Fiske«-Farcen,
For i samme Hensigt gik
Her hans egen LARSEN,
Saasom han just ogsaa er
Af de grimme Ællinger,
Der fra Gadekjæret
Svang sig stolt i Vejret.

Og skjønt han i mange Aar
Snadret har i »Gnavet«,
Venstres Fællesandegaard,
Som Hr. BERG har lavet,
Fik han dog sit Næb paa Gang,
Og han sang en Svanesang
Over alt det Store,
BERG for Smaafolk gjor'e.

Rent personlig Nag og Had
Fører han i Skjoldet,
Og det bare Andemad
Er nu »Sammenholdet«, —
Kort sagt, naar der spørges her,
At om Venstres Gadekjær
Samles fuldtro Venner, —
Er det bare »Ænder«.

Spænd og Spark.

Paa Mødet i Ellinge sagde Ensomhedsmærket Berg: »Jeg vil ogsaa gaa paa Forlig med Estrup, men kun paa Betingelse af, at han betaler 50 Millioner Kroner i Bøder til Statskassen som Erkjendelse af, at han har begaaet finansielle Overgreb.« — Hr. Estrup vil vist med Fornøjelse gaa ind paa det Forlig »paa Betingelse af«, at han maa »sidde Bøderne af —« paa Taburetten!

* * *

Efter sikkert Forlydende vil Skuespiller *Zangenberg* fra næste Sæsons Begyndelse optræde i *Vilhelm Tell* og *Schweitzerhytten*. Den yndede Skuespiller har nemlig ved sin i Sommer fuldførte Bjergbestigning vist sig i Stand til at gaa højere end nogen af vore andre Tenorer — selv Jerndorph ufortalt.

* * *

Naar *Georg Brandes* »frit efter Goethe« gjør sig selv til en »Hvalfisk« for at kunne reducere Rudolph Schmidt til en »Lus«, puster han sig dog alt for stærkt op; thi kan man ogsaa finde den kvantitative Forskjel paa de to Herrer, er det ganske umuligt at bestemme den kvalitative.

Hvor skal jeg sætte min Søn i Skole?

sukkede *Punch*, da Pingel forleden foreslog, at Berg skulde tages ordentlig i Skole. Berg havde jo dog altid været »et godt Barn« og mangen Gang i en snæver Vending hjulpet *Punch* til »et godt Nummer«, saa det var ikke saa forunderligt, at Enhedsmærkets Skolegang maatte ligge ham alvorlig paa Sinde, og at saa godt som alle bekjendte Skoler maatte staa Skoleret, inden det lykkedes at finde en passende Opdragelsesanstalt.

Den sorte Skole blev opgiven, fordi Berg allerede har gaaet i den hos Brødrene Brandes og ikke havt megen Fornøjelse af den.

En almindelig Jødeskole vilde ikke være hensigtsmæssig for en døbt Chresten.

Saa faldt det *Punch* ind, at Borgerdydsskolen vilde være ganske god til at udvikle det borgerlige Mod, som denne lille Chresten havde vist saa meget af i Holstebrosagen.

Men saa kom *Punch* til at tænke paa Octavius Hansens Defension for ham i samme Sag, og efter den maatte man jo hellere sætte ham i Abnormskole.

Alligevel paatrængte der sig strax efter den Tanke, at saasom Berg altid havde været en Klodrian til at passe sit Snít, maatte man hellere sætte ham i en Snitteskole.

Saa mente en af *Punch's* gode Venner blandt Evropæerne, at Berg, som flakkede saa meget om i Landet, maatte være moden til at komme paa Flakkeberg.

Men en anden velvillig Evropæer foreslog Maribo Skole, da Navnet jo vilde minde Berg om det Sted, hvor den trofaste »*Dr. phil.*« Wunderkind-Madsen saa længe havde været hans Livegne.

Omsider blev Almueskolen foreslaaet, men N. J. Larsen fraraadede os paa det indstændigste dette Experiment. Berg var alt for lidt Almuesmand; saa maatte vi hellere sætte ham i en Sløjdskole; det var jo i det hele sløjt med det, som Berg havde udrettet for Almuen.

Af Hensyn til Bergs Forkundskaber i Fransk tænkte *Punch* et Øjeblik paa »den hellige Josephs Søstres Skole« paa Toldbodvejen, ikke langt fra, hvor Berg i sin Tid havde afleveret sit Visitkort; men ved Tanken om, at »Greven« vist havde gjort ham katholsk nok i Hovedet i Forvejen, opgav *Punch* denne Plan.

At sætte ham i Vaabenbrødrenes Skole gik heller ikke an, da det let kunde gaa dènne Skole, ligesom det er gaaet Vaabenbroderskabet i Kolding, hvem Enhedsmærket som Æresmedlem har faaet sat ud af Spillet.

Endelig besluttede dog *Punch* af Hensyn til den Tilbagegang, i hvilken Chancerne for Befolkningens Formand stadig befinder sig, med det første at gjøre et Forsøg paa at faa ham optaget i Krebs'es Forberedelsesskole.

Glem ikke de smaa Rotter.

Kjære Punch!

Følsomhed, Gemytsinderlighed og Barmhjærtighed er Kvindens dyreste Arvegods. Haardhed og Ubarmhjærtighed er Mandens Særkjende. Oh, at Frederiksberg Magistrat og Politi skal bestaa af Mandfolk! Thi hvilken Kvinde — naar hun er en ret Kvinde — kan i disse Dage læse sine Blade, uden at en nervøs Gysen gjennemfarer hende lige fra Issen til Turnyrens yderste Halefjeder. Hvor er vor Herman Bang bleven af? Han, og kun han, ejede disse nervøst sitrende Ord, forstod at konstruere disse vidunderlig dirrende Sætninger, hvori et helt forpint Nervesystems fineste Traade svirrede og snoede sig som et af Lynilden truffet Telefonnet. Hvad mægter derimod en stakkels uøvet Pen! Men det var Magistraten paa Frederiksberg! Eller Politiet! Har De, Hr. Redaktør, nogen Sinde set „Spillemanden"? jeg mener ikke Balduin Dahl, men Balletten. Erindrer De, hvorledes den afskylige Rottefænger, denne frække Massemorder, ved sit diaboliske Violinspil lokker alle de arme Rotter, hvis Liv den af Staten ansatte, formodentlig endog pensionsberettigede, Theaterkat har skaanet, til at selvmyrde sig i den langs Bagtæppet flydende Ladegaardsaa? Hvad Spillemanden gjør ved Vand, siges Frederiksberg Øvrighed at ville udrette ved Gift. Hidtil har Landbohøjskolens Rotter, i Forhold til andre af deres Stand, ført et ganske sorgfrit Liv med Kjødmad hver Dag, takket være den ædle Gavmildhed, hvormed Landbohøjskolens Embedsmænd har ladet dem tilflyde den ved Slagtningen af selvdøde Patienter paa sammes Klinik fremkomne Overflødighed. Hidtil har Magistraten derude prist Goethes berømte Sætning „Leben und leben lassen" og vendt det døve Øre til, naar de omboendes fine Næser har rynket sig over den derved fremkomne Odør. Men et Garveri lugter heller ikke godt. Jager man derfor Garverne bort? Og giver man Ostehandlerne Arsenik, fordi deres Butikker i Sommerheden udsender en mindre vellugtende Duft! Ingenlunde! De arme Rotter agter man derimod at dræbe ved Hjælp af Karbol, oven i Kjøbet paa en Tid, hvor Karbolen, takket være Apothekernes Privilegier, er dyrere end hvid Portvin og langt fra saa sund at drikke, for ikke at tale om, at man derved gjør den alligevel yndede Karbolsyredrikning til en Luxus, som kun den livstrætte Storborger, men ikke den fattige Smaakaarsmand kan spendere paa sig selv! Det frederiksbergske Politi synes ikke at have opfundet Krudtet, i alt Fald ikke Rottekrudtet. Tro ikke, at jeg selv holder Omgang med Rotter, og at det er af personlig Forkjærlighed, jeg taler deres Sag. Tværtimod! Jeg er egentlig grulig bange for disse Dyr. Men jeg respekterer dem. De er fattige og fortrykte. Hestene forkjæles af Dyrevennerne, ja faar endogsaa Legater. Hundene ligesaa. Af og til siger man nok om en eller anden, at nu er han „til Rotterne". Men se, om de faar ham. Vedkommende ender næsten altid med i Stedet for at gaa i Hundene. Selv de ved Kirkerne ansatte Rotter er, i Modsætning til den øvrige Gejstlighed, særdeles slet aflagte. Og nu er Magistrat, Politi, Hygiejnikere, Aviser — hele Rotten paa Benene efter Rotterne, saa de stakkels Dyr maa krybe i et Musehul, om de kan. Dette har afficeret mig stærkt. Om Natten ligger jeg vaagen og synes i det fjerne at høre dem synge Rotternes Ligpsalme:

Rott' ist todt,
Rott' ist todt,
Rotte wird begraben o. s. v.

Kjære Redaktør! Hør min Bøn og læg et godt Ord ind for de stakkels Landbohøjskolerotter, saa at deres Cafe og Restavration ikke bliver lukket.

Deres med megen Agtelse ærbødigste
Rothilia Ratzeburg.

P. S. Undskyld mit Rotvælsk!

Konkurrencen leve!

Hil Jer, I Myriader,
Der vrimler om *Punch's* Kontor,
Og sluger hver Torsdag Morgen
Begjærlig de gyldne Ord!
Men hvad vi i Dag inviterer paa,
Vil rygtes viden om Land
Og gjøre Jert Tal uendeligt
Og Glæden ligesaadan.

I Kampen mod Konkurrencen
Vi altid sejrende stod;
Men *Tivolis* »italienske Fest«
Har ægget vort Handlemod.
Den skal ej Watt være ene om!
Thi beder vi Alle til Gjæst
Og arrangerer en straalende
Neapolisk Punche-Fest!

Lad Watt kun male Prospekter;
Vi vise Jer et Tableau,
Livagtig som om det var malet
Af selve den store Watteau.
Det fremstiller Venstres Hyrder,
Der vandrer i Hobetal
Ind i en gendarmblaa Grotte
Og holder Forsoningsbal.

Hr. Berg som Gondoliere
Med medfødt Sanger-Talang
Skal pjaske omkring i Mudderet
Og synge sin Svanesang.
Men »*Gnavet*« skal gi'e Lazzaronen,
Der slet ingen Lærere faar,
Mens Georg som vild *Fra Diavolo*
Paa Lur efter Strodtmann staar.

Jo, det skal blive en Festlighed,
Hvorom De aldrig har drømt!
Selv den italienske Urenlighed
Skal ikke blive forsømt:
Vi ta'er jo bare og tømmer
De Skarnbøtter ud igjen,
Som i »*Politiken*« blev hældte
I Ho'edet paa Højremænd!

Evviva la bella Bodega!
Hr. Bjørnbak et Osteri
Skal ha', hvor der baade spises
Og affattes Regninger i.
Men hist blandt de fromme Munke
Skal i jesuitisk Dragt
Grev Holstein gaa bag en Kiste,
Hvori Visneriet er lagt.

Jens Busk iblandt Tulipaner
I Blomsterboden skal staa,
Og Hørup som Savoyarddreng
Med vandrende Lire skal gaa.
Men hele den store Festplads
Til alle Besøgendes Fryd
Skal vrimle af de smaa Sorte,
Der just er Italiens Pryd!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Krage søger Mage.

F. Oldenburgs Oplesning fortsat.

At andre sig ogsaa søger en Fælle
Paa Kragernes Vis, la'er ikke sig skjule:
Det skal nok blandt andet ogsaa gjælde
Saavel om de intellektuelle
Som om de moralske Kanarjefugle.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

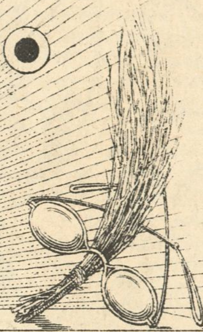
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 30. Torsdagen den 28. Juli. 1887.

PUNCH.

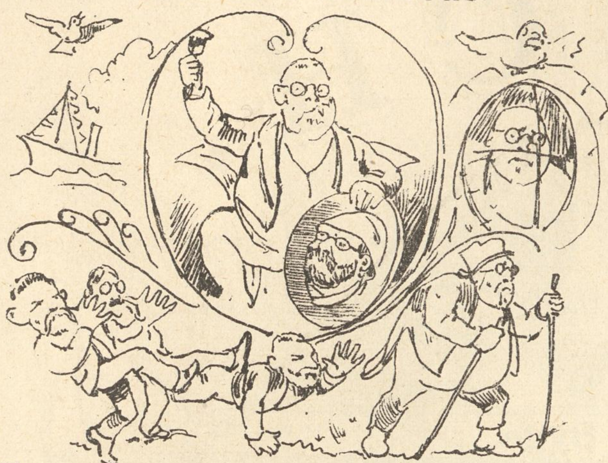

Under en Byge.

— Moder! Vor Herre véd nok ikke, at der er nogen Mennesker ude i Dag.

Et Aar i Embede.

Fra Blegdamsvejens trange Celle
Ad Sundet til Marienlyst
Drog Holstebroberg, med Respekt at melde,
I Fjor og oplod atter der sin Røst.
Mens SCHANDORFF og BORCHSENIUS deres Strænge
Slog, blev han valgt paa gammel Venstrevis
Til Enhedsmærke; — men »hvor længe
Var ABRAHAMS vel i Paris?«

Et Aar han siddet har som Mærket
Paa Venstres vidtberømte Sammenhold
Med aaben Pande og med Dannevirke
I Brystet og — OCTAVIUS i sit Skjold;
Men i den allerbedste Gænge
Gaar langt fra nu det »samlede« Partis
Trofaste Samarbejde, — thi hvor længe
Var ABRAHAMS vel i Paris?

Et Aar er gaaet, siden Russen
Fra Badstuestræde laa for Kronborg Slot,
Og CHRESTEN og hans »Ven«, Hr. KNUDSEN,
Til sammen delte tørt og vaadt.
Men siden rev det i en vældig Flænge
Ud mellem Fællerne, og koldt som Is
Blev deres Venskab; — thi hvor længe
Var ABRAHAMS vel i Paris?

Et Aar svandt hen, mens atter under CHRESTENs
Ægide Venstre stred i »samlet« Trop,
Og atter slaar »Familietvistens«
Uhyggelige Flammer højt nok op.
I Kolding BERG gav rene Ord for Penge
Og svang paa Esbjerg-Mødet Tugtens Ris
Mod hver »Forræder«; — thi hvor længe
Var ABRAHAMS vel i Paris?

Et Aar er svundet, siden CHRESTENs Venner
Paa Farten fyldte sexten Dampskibsdæk!
Nu man et Rejsepas ham sender,
Som skrives knap med Enhedsmærkeblæk!

Fra Førerpladsen vil man udestænge
Martyren, skjønt han ikke sætter Pris
Mer paa en Menigs Rolle; — thi hvor længe
Var ABRAHAMS vel i Paris?

Om dette Sorgens Aar selv HØJMARKs Lærke
Vist næppe mange glade Triller slaar,
Thi Rejsen under Venstres Enhedsmærke
Ad hede — Verdens-Egne skyndsomt gaar.
Modsætninger har Venstre vidst at mænge
Saa mange sammen, som i Verden gi'es.
Men BERG var deres Enhed! — Ak, hvor længe
Var ABRAHAMS vel i Paris?

Evropa i Sommeren 1887.

Prins Aages Daab vakte, som man véd, en ubehagelig Opsigt i »Integade«, hvis smaa Sorte saa sig skuffede i deres fiffige Beregning, at, naar den unge Prins hverken maatte døbes katholsk eller schmattes protestantisk, aabnede der sig en Mulighed for, at de i Fremtiden vilde kunne regne ham som en af deres egne. Denne smukke Sæbeboble brast, og fra det Øjeblik indtraadte en Forværring i de almindelige evropæiske Forhold, idet saavel Tyske som Franske blev ualmindelig katholske i Hovedet, og en ny Trediveaarskrig begyndte at dæmre i den skyfulde Horizont. Havde Boulanger paa dette Tidspunkt ikke vist sig at have slaaet større Brød op, end han kunde bage, og derved selv geraadet af Ilden og i Asken, idet han kun fik Lejlighed til at vise Pariserne, hvorledes han, staaende paa et Lokomotiv ligesom Chr. IV i »Røg og Damp«, var i Stand til at iværksætte et Tilbagetog over hele Jernbanelinien, medens Patrioterne, som var i Dérouledetog med ham, maatte nøjes med at levere Fløjtesignalerne, kan der neppe være Tvivl om, at »*Morgenbladet*«s mørke Spaadomme i Foraaret om »Kulissernes Opstilling paa Verdenstheatret« var gaaede i Opfyldelse og et stort Spektakelstykke sat i Scene som Sommerforestilling, hvorimod det nu kun rev ud til »Et Glas Vand« paa rød Plakat. Smerteligst berørt ved Efterretningen om Prins Aages Fødsel og Daab følte dog de stakkels Bulgarer sig. Havde Prins Valdemar i sin Tid sagt »Ja«, da den skjønne, men stadig uforsørgede Enke, Sofia, tilbød ham Haand og Hjærte, vilde Bulgarerne nu ikke alene have ejet en Fyrste, men ogsaa en Kronprins, en Luxus, som dette ulykkelige Land endnu ikke har kjendt til. Heldigvis havde Hr. Stoiloff Gothakalenderen i sit Haandbibliothek, og ved at slaa efter der fandt han en honnet og ledig Mandsperson i Prins Ferdinand af Koburg Gotha. Sobranjen, der synes ligesaa let at komme ud af det med som Aktionærerne i et Tietgensk Aktieselskab, gav Forslaget sin Velsignelse, og Prins Ferdinand af Koburg Gotha modtog Underretning om, at nu var han Sorteper. Uagtet Prinsen indrømmede, at denne Udpegen af ham som eventuel Thronkandidat havde gjort dybt Indtryk paa ham, viste han dog, at han vel var fra Gotha, men ikke derfor helt af Gothapercha, og han erklærede, at han vilde nok vide, om der vankede en »god Omgang«, før han gik i Konditionen. Forgjæves tilraabte Bulgarerne ham et »Læg nu op, Ferdi-

nand!«, forgjæves tiljublede alle Thronprætendenters Fællesorgan: »Politiken« ham sit:

»Paa 'en, paa 'en, paa'en igjen!
Lille Prins Ferdinand Koburgsen!«

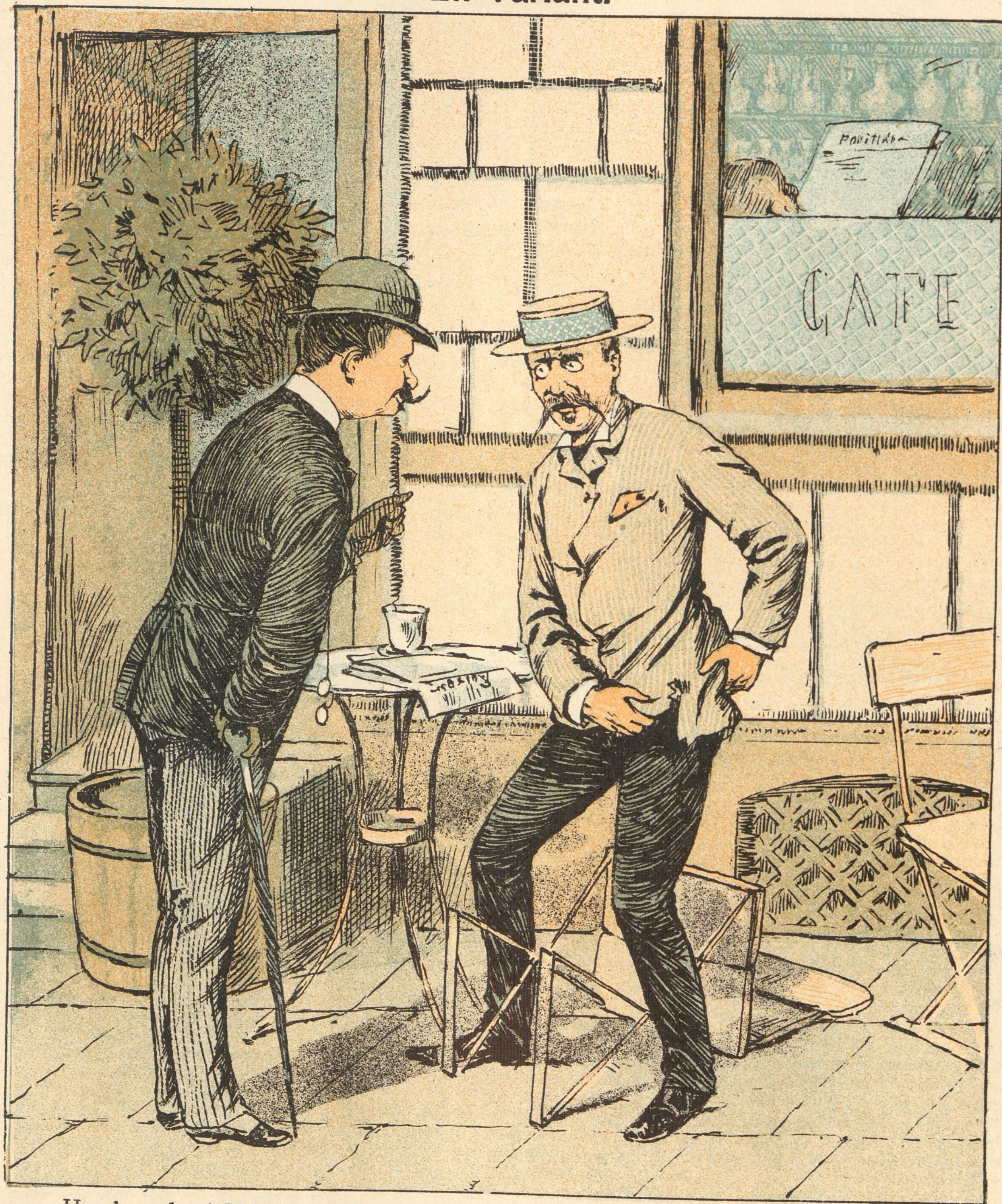
Prinsen var ligesaa bange for at støde Russerne for Hovedet som en Senior i Studenterforeningen, og Revolutionen paa Sandwichsøerne, hvor Kong Kalakaua nær havde fristet samme Skæbne som Fyrst Alexander af Battenberg, manede ham til Forsigtighed. Da han saa tillige fik Telegram fra Bogø om det derværende Dynastis Fald og den store og glorværdige Chresten den Førstes travrige Ende, halede han i Land. Han følte sig ikke i Stand til som en ny Bulgaribaldi at tage Kampen op med hele Evropa. Samtidig blev Kongen af Serbien gjort skakmat og mistede sin Dronning, og Pastor Henning Jensen, der indtil dette Øjeblik havde staaet rustet til Tænderne, puttede sin hidtil i Ærmet skjulte Kniv i Lommen paa Præstekjolen og gav sig til uanmodet at memorere sin egen Begravelsestale. Overalt var Forholdene usikre. Kongen af Spaniens Holdning indgjød Mistillid, idet Højstsamme, der hidtil havde forholdt sig temmelig passiv, pludselig viste en betænkelig Mangel paa Agtelse for de skjønne Kunster, idet han rev alle de Billeder i Stykker, han fik fat i, en Tilbøjelighed, der, trods hans spanskgrønne Ungdom, mindede altfor stærkt om den Behandling af Traktater, der siden 1864 er bleven Omgangssyge hos større Monarker. Efter at have modtaget den sidste Olie har dette Angreb dog heldigvis vist sig kun at have sin Aarsag i en for stærk Koncentrering af spansk Vind. Under disse Forhold virkede det ligesom en Balsam paa Gemytterne, at Dronning Viktoria besluttede sig til at følge vor berømte Landsmand Peter Schrams Exempel og holde 50 Aars Jubilæum, hvilken Festforestilling dog ikke som Peter Schrams paa Forlangende gjentages. Ligesaa godt et Indtryk gjorde det, da Norges Statsminister Johan Sverdrup i Stedet for som befrygtet at blive sine Principper tro, med en praktisk Opportunisme overførte Mac Mahons berømte Ord »*J'y suis et j'y reste*« paa Norsk, skjønt han derved kom i Strid med »Verdens Gang«, der efter norske Begreber ellers skulde være enstydig med »Sverdrups Afgang«. Agurkerne begyndte at blive store og »Politiken« at have Smalhans paa Sensationsnyheder. Vel bekom Efterretningen om Stanleys Død (Congo Nr. 1) den som en styrkende Kop Morgenthe, men der fulgte hurtig et svagere Afkog (Congo Nr. 2), da det Hele viste sig at være en Vildmand fra Guineakysten. Da man saa erfarede, at »*Der Anwalt des höchsten Gerichtes*«, forhenværende Privatven hos Grev Holstein, nuværende Storpolitiker, Højesteretssagfører Bagger havde taget Korset som en gjæv Ridder af Dannebroge, bredte et mildt Solskin sig over den før saa dystre Himmel, man glemte, at der existerede et Bulgarien og en Alexander af Battenberg og glædede sig kun over, at der existerer et Tivoli og at dette endnu regeres af Robert af Wattenberg.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

Nej, Fætter, Du maa ikke vente,
At jeg i Harnisk og i Plade
Skal denne Gang polemisk vade
I Venstreblod paa Højres Gade,
Mens Hundedagens far niente,
Det dovne, lade
Og ligeglade
Har løsnet alle Buer spændte,
Mens alle Venner og Bekjendte
I køle Bølgers Skjød sig bade
Og under Bøgens brede Blade
Kun Feriens Glæder har in mente.
Det er ej Aarstid til at hade,
Naar selv Jens Busk,
Hin Slaaen-Busk, hvis „Tulipaner“
Var en Gang Venstrehærens Faner,
Bli'er blød som Brusk
Og sætter Blomsters hvide Dusk
I sin Chako. De blide Vaner,
Som ikke ynde Stormens Rusk,
Vil bryde ny Forhandlings-Baner;
Ej Asa-Berg er længer Kusk,
Freyr-Holstein kjører nu hans Bukke,
Og husk,
Hvor blidt nu Høgsbro høres sukke!
Selv Socialisters Ravnehær
Som Fredens Nattergale klukke,
I Skeden stikkes mangt et Sværd,
Kun Oliegrene vil man plukke.
Ja Henning Jensen, gjæv og øvet
I Heltefærd,
Har „Knivens“ Æg frivillig døvet,
For ømt bag Løvet
Som en sørgmodig Gjøg at kukke.
Nu sadler af man Stridens Hest,
Man tørrer glad af Panden Støvet
Og gaar som Gjæst
Til Fest.
Lig skikkelige Lazzaroner
I Tivoli man Orgie holder,
I Jollerne omkring man joller,
Thi allerbedst
Til Ocariners Fløjtetoner,
Og til Chanzoner,
I Gravens Vand sit Nag man droner,
Og i Fregattens Vin man solder.
I Wivels og Ægidii Boller
Man sig forsoner,
Og Watt et Paradis fremtrolder
Til billig Pris af halve Kroner.
Men naar saa Festens Girandol,
Der stiger, flammer, som en Sol,
Sin sidste Gnist har sendt mod Skyen,
Er Freden omme her i Byen.
Paa Paraplyen
Slaar atter Vredens Hagl Allarm;
Paa Talerstol
Man staar paany med Nag og Harm
Og gi'er igjen til Striden varm
En skarp Parol.
Hver „Fører“ samler da sin Flok,
Sin faste Stok,
Som strax Geleddet lydig slutter
Og kæmper, som sig bør, en bloc.
Kun Hørups Blad faar nye Rekrutter;
Dog ikke lutter
Ungkvæg sig bruge la'er ad hoc.
Nej gamle Karle med man putter
I Skaren ind nu som en Sok.
Et rigtig Falstaffsk Kompagni
Af Folk, hvem Skæbnens Tjørne rammer,
Hvem Uhelds gramme Bjørne krammer,
Hvem Ingen kan i Grunden li'e,
Til Integades Hjørnekammer
Har fundet hver sin mørke Sti:
G. Brandes med sin „Børne“-Jammer,
Der endnn langtfra er forbi,
Ser her sit Snit
Og farer ud mod Rudolph Schmidt,
Hvis „Deutsches Magazin-Gevær
Var noget Sk . . .;
Han til den store „Evropæer“
Letsindig raabte sit: „Fy-Føi!“
Og hvisked: „Oh Bleib treu, bleib treu,
Imedens Georg jeg bebæ'er!“
Men Tysken, som sin Hud har kjær,
Og mærked Sagen hans var sløj,
Kneb ud med Halen mellem Bene,
Saa Rudolph stod i Kampen ene,
I sin Alladdins-Lampes Skær,
Mens Sprogets største Kampestene
Rundt om hans Digterhoved fløj.
Her græder den forfulgte Dyd,
Som aldrig „Raahed“ gik til Haande,
Her Strindberg huser i sin Vaande
Og slynger ud sin Vredes Spyd
Imod Personne;
Her Oldenburg slaar højt til Lyd,
Her føler han sig ret som hjemme,
Her kan af Hjærtens Lyst han klemme
Alt det „Krapyl“,
Her toner hans Thersites-Stemme,
Ham selv til Fryd;
Her høres Hyl
Fra dem, hvem Skammen burde tæmme,
Og de, som helst man burde glemme,
Har fundet her et trygt Asyl.
Her løfter selve Sarauw Fanen,
Saa sort som Blæk!
Formodentlig har „Veteranen“,
Da han fra Tyskland joges væk,
Faaet Anbefaling med til Klanen
Fra dem, der aabned Karavanen,
D'Herrer Bech.
I disse Haller møder frem,
Kort sagt, en Hob af lutter værdige
Højst Ubodfærdige,
Hvem Verden har gjort store Slem.
Adgangen den er saare nem;
Thi altid Døren staar paa Klem
For de Ihærdige
Til Hørups Magdalenehjem.

En Variant.

— Hvad er der i Vejen, Hr. Greve?

— Aah, ikke andet end at jeg har faaet min Frakke smurt til paa den forbandede Stol. Der kan De se! Hvad siger De?

— Slette Sæder fordærver godt Selskab!

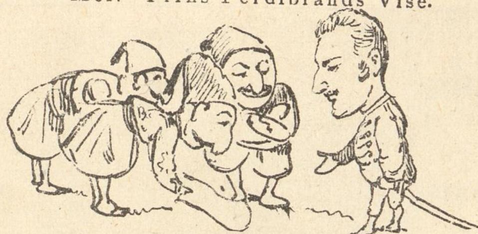
Sport.

— Spiller Kvinderne ikke Boldt med Mændene?
— Jo! — Hjemme!

Prins Ferdinands Vise.

Mel: Prins Ferdibrands Vise.

Prins Ferdinand var Hertugen af Koburgses Søn;
Han var dydig, men »grøn«
Og boede i det »*Vaterland*« med samt sin Papa,
Hvor alle Prætendenter, selv Hørups, kommer fra.

I Bulgarien de førte saa sørgeligt et Liv,
Der var Skjændsmaal og Kiv,
Man dolked', skjød og myred' hinanden ligefrem,
For her var intet Enhedsmærke, skal jeg sige Dem.

Saa gav den folkekaarne Sobranje sig i Lag
Med at klare den Sag:
»Igjen en rask Beslutning med Retsvirkning vi ta'er
Og vælger vos Prins Ferdinand til vores Hospodar!«

Det gjorde de, og sendte Prins Ferdinand Besked
Om at komme derned,
Saa skulde han erholde baade Kost og Løn og Klæ'er
Som Skriver og Forvalter for Sobranjen der.

Prins Ferdinand blev dybt rørt, det kan man nok forstaa,
Og han svared' som saa,
At, fik han Løn som Batten-Berg og Kost og Logis,
Saa satte han en Ære og en Glæde deri.

Og der blev Fryd og Gammen, da Prinsen gav sit Svar,
Hos hver anden Bulgar,
De viftede med Fingrene, saa som i Landet der
Man bruger dem i Stedet for Lommetørklæ'er.

— Men nu ser det dog ud til, at deres Ferdinand
Kun en Ende dem spandt.
De maa stadig ha'e Taalmodighed, al Skuffelse til Trods,
Omtrentlig som »det oplyste Vælgerfolk« hos os.

Da Vejen til Sofia er lang fra Koburg Gotha, han ta'er den med Ro;
Skjønt villig han besøger, saa snart han bare kan,
»De behagelige Ungdomserindringers« Land.

En Molbohistorie.

En Gang var Taburetterne meget dyre, og det gjorde Venstremændene ondt, for de holdt alle sammen saa grumme meget af Taburetter. De raadslog da om, hvorledes de skulde komme i Besiddelse af denne deres Liv- og Folkeret, uden at det skulde koste dem for meget. En af Befolkningens Formænd, der vilde være klogere end de andre, holdt da for, at lige som Revolutionen ynglede i de evropæiske Hovedstrømme i det nittende Aarhundrede, saaledes maatte den bevidste Folkemagt ogsaa kunne yngle i Vælgerfolkets ferske Vand. Han raadede da til at anskaffe sig en Tønde Visnepolitik og kaste den ud i deres Gadekjær, saa vilde de siden kunne fiske Taburetter i det. Dette Raad holdt de alle for godt, de rejste til Kjøbenhavn, anskaffede sig en hel Tønde Visnepolitik, som de betalte i dyre Domme, og hældte den ud i Folketinget. Derpaa drog de hjem til deres oplyste Vælgere og glædede baade dem og sig selv med, at de nu til Efteraaret kunde fiske lige saa mange Taburetter, som de lystede.

Men da de nu til Efteraaret kom og havde deres Garn ude, kunde de, hvor megen Umage de saa gjorde sig, ikke faa en eneste Taburet i dem. Langt om længe fik de omsider fat i en Minister. Ham holdt de alle for Tyven, der havde tilintetgjort al deres Visnepolitik; ja nogle kaldte ham endogsaa Forbryder og Indbrudstyv, og de var alle enige om, at han skulde dø den haardeste og mest pinefulde Død. Men de kunde ikke blive enige om Dødsmaaden. Nogle vilde skyde ham med en Revolver, andre vilde slaa ham ihjel med Aandens Vaaben; nogle vilde have ham paa Lygtepælen, andre vilde brænde Herregaarden af for ham, og andre vilde skjælde ham ud efter alle Kunstens og Forretningsordenens Regler. Endelig kom en renlivet Ledreborger frem. Han havde en Gang selv været Højremand og i stor Fare for at gaa under med dette Parti, da det forsvandt i Valgenes Syndflod, og saa som nu intet var hans Natur mere imod end en loyal Forhandling, saa sluttede han, at det havde sig lige saadan med Ministeren. Han raadede derfor sine Partifæller til at forhandle med Synderen, saa vilde de nok faa Livet af ham.

Dette gode Raad slog ypperlig an imellem dem. De lagde da ud paa ny med deres Jolle, og da de var komne saa langt bort fra Visneriet, at deres Rorkarle, Bojsen og Hørup mente, at man ikke kunde finde tilbage dertil igjen, satte de Ministeren ud i Forhandlingens brede, dybe Farvand. Ministeren, som mod sin Vilje havde maattet manøvrere i Provisoriernes grundede Farvand, blev meget glad over denne Forandring og takkede Venstre gjentagne Gange for al den Imødekommenhed. »Ser I, hvor ynkelig han vrider sig«, sagde Ledreborgeren, »ja, »Taktiken« er haard at gaa paa!«

Der er ingen Ting saa evropæisk, uden at der dog altid er noget asiatisk ved den. *Politiken*, f. Ex., har til Trods for alle evropæiske Hovedstrømninger i denne Tid en mistænkelig Lighed med det Fad, i hvilket afdøde Pontius Pilatus en Morgen i Jerusalem vaskede sine Hænder. Da Berg beskyldte Venstreførerne for Forræderi, fik »Greven« Lov til her i »Folkets« Paasyn at vaske sine Hænder i al Uskyldighed, og da Kaptajn Sarauw ligeledes blev sigtet for Forræderi, var der heller ikke det mindste i Vejen for, at han ogsaa kunde komme til Fadet og foretage sin Renselse der. Retfærdigheden byder imidlertid at tilføje, at der ikke foreligger den højeste Oplysning om, hvorvidt det er i Egenskab af mistænkt Forræder, eller det blot er som Kollega til de af *Politiken* i sin Tid protegerede Thronprætendenter, at Kaptajnen har faaet Lov at vaske sig her.

I alt Fald kan man ikke andet end lykønske Bladet til, at det i Hr. Kaptajnen har kunnet indpode en værdig Gren paa sit oldenburgske Stamtræ.

Tivoliana italiano.

Tivoli var ikke sig selv i Dagene fra den 22de til den 24de, det var ikke den folkelige, kjøbenhavnske Institution; det var forandret til en italiensk, sydlandsk skjøn *piazza del populo*. Man saa det strax man kom ind gjennem de kjendte *apparata della tella*: de gamle Elmetræer var forvandlede til frodige Pinjer, de grønne Lysthuse tog sig ud som fugtige Vinjer, Asfaltstien til Koncertsalen præsenterede sig som en Række Marmorfliser i de bugtede Linjer, og Livet og Tummelen vakte italienske Minjer. Der var en Duft af Rom over det hele, som berusede.

Il theatro della pantomima flottede sig med det mest udvalgte Casortiment af italienske Maskekomedier, fra *orchestra della harmonia* lød i de maane-klari Nætter Sange fra Sorrento *con anima* og *con tutta la sforza*, og fra *la kista della cadavere* lød en glad Barcarole til det muntre *piano-forte* og den larmende *ocarino*.

Menneskemassen bølgede videre frem. Stolte *signores* med nystrøgne Benklæder, hvide som Maccaroni, korte Jakker, smaatærnede som neapolitansk Mosaik, og straalende Humbug, røde som duftende Tomater, og skjønne *Signora*'er, stolte som Romerinder, kokette som Venetianerinder, og ildfulde som Vesuvianerinder gik i Procession op og ned ad Korsoen. Hvilke skjælmske, bedaarende Øjne under den italienske Straahat, oh! *La donna è mobile*! Yndige Blomstersælgersker vankede om og gjorde deres Schuldtighed, og madonnaskjønne Frugtsælgersker faldbød søde Messina. Men Lov til selv at rave, nej det fik man ikke! Men alle, store og smaa, unge og gamle, spillede *con grandezza* deres forskjellige Barca-roller.

Den gamle, sfinx- og gaadefulde Ruin af *la søjla della Pomona* er som forvandlet. Hvor ligner den ikke Marmorkirkens Ruin før den Restauration af den, som ikke bliver til noget. Og op ad den søger de lave Boder Ly; en Blomsterpige staar hist, hvilken Knop; en Frugthandler har tømret sin Bod her, og det er intet frugtesløst Arbejde; og en flot Cigarbutik adler Omgivelserne her. Saa gjør man et Besøg i Taarnpavillonen, der er omdannet til et sydlandsk Schiødtehus. Det er intet Stillmannsleben, der føres her. Tvært imod! *O he, Mama*! *Vive Vivello*! Man har faaet Dampen op og damper over til *la diva* i Divanen Nr. 2, lytter under Vejs til de verdifulde Toner fra den underskjønne Dahl. Man stiger op ad *la scala*, forlanger sin Maccaroni-Salat og drikker af sin Fogliette, til de klare *Lacrymæ* staar En i Øjnene, og man føler sig saa venetiansk i Sind i Maaneskin. Men af Sted, Gondolen venter! Nu skjær'en igjen ad Holmens Kanal. Der er en hel Regatta til Fregatta. Flydende som en *fromage de brie* ligger Osteriet der, og man ser paa Smøreriet paa den anden Side Kanalen. Hvor skjønt er det ikke forvandlet til en italiensk Gade, *via philosophica*, som ender i et stort Torv, *torre del halmo*, med Dogepaladser og Vejerboder. Men Gondolieren minder os om den flygtende Tid. Tilbage til Land fra Scylla og Charybdis! Til Danseestraden, den dertil indrettede, hvor man danser paa en Vulkan og hvirvler sig rundt i den vilde *tarantella*, til man falder paa sin Polonæse. Eller til *Bodega della tønna*, hvor man bliver illumineret som selve *il basaro* og faar *rubino* paa *il naso* i den varme, skjønne Nat, hvor Himlen hvælver sig over Ens Hoved om den blaa Grotte.

Aldrig har Tivoli givet saadan en Fest. Ingen Kjøbenhavner vil mere sige: »Se Neapel og dø!« Nej, for Fremtiden hedder det: »Se Tivoli og gaa hjem og læg dig!« *Si non è vero, è ben trovato*!

*Viva, el Watti*cano!!

Saa De Røgen? —

I Sommer har alle Theatrene travlt,
Der bygges for oven og neden;
Thi Brandvæsnets Slanger har sneget sig ind
I Musernes fredlyste Eden.
Fra Loft og til Gulv skal al Ting bestaa
Af Sikkerhedsmidler mod Brandfare,
Saa, hvis der i Fremtiden udbryder Ild,
Saa sker det aldeles af Vanvare.

Alt Træværk forbydes. Orkestret kun
Maa spille paa Blik-Instrumenter;
Hr. Jerndorf paa Grund af sit brandsikre Navn
En Redningsmedalje sig venter.
Kulisserne, Murene, alt bli'er af Jærn!
Af Jærn bli'er det Gulv, man skal trave paa.
Og gratis ved Indgangen faar man levert
En Jærn-Pille, som man skal gnave paa.

I Gaskronen bygges et Douche-Apparat,
Hvor aldrig for Vandet der lukkes.
Parkettet bli'er omdannet til et Bassin,
Hvor blidt man paa Bølgerne vugges.
I Stedet for Numerplads faar man en Baad,
Hvad kan man saa ønske sig andet?
Kun Venstremænd nøjes med ingen, thi de
Er vante til at gaa i Vandet.

Naar Branddirektøren vil hævde sin Magt,
Saa tager han ikke for Spøg fat:
Selv Drachmann faar Mulkt for Panik-Attentat,
Naar han kaldes Kasper for »Røghat«.
At Skud ved Theatret er ganske forbudt,
Vil sikkerlig ingen beklage,
Og derfor ta'er Staten for Sikkerheds Skyld
Fra Chefen sit Til-skud tilbage!

Carl Wulff skal forvises. Hans Brander-Mani
Bli'er ligefrem helt utilladelig.
Kun Assel faar Lov til at skrive Revy:
Hans Pjadsken er ganske uskadelig.
Aktørerne maa, for at undgaa Panik,
Kun optræde sat og beskedent,
Thi hver Gang de gaar fra Koncepterne,
Saa smiler jo Olaf saa svedent.

Balletten skal danse med Panser-Liv.
Man Ho'det paa Sømmet vil ramme,
Og derfor faar Cooke nu en klækkelig Mulkt,
Fordi han er Damernes Flamme!
Der aldrig maa spilles med »Varme« og »Ild«;
Komedien med Kulde skal nydes,
Men Varme og Ild falder væk af sig selv —
Naar »Feu'en« aldeles forbydes!

Hermed følger et **illustreret** Annonce-Tillæg.

Toreadorerne.

Fader BERG med Hornet støder,
Medens VIGGO Bentheim møder
Med en Springedans,
Se, hvor Fader BERG han raser,
Medens N. J. LARSEN Haser
Smøre kan med Glans!

»Greven« har ham syndig drillet!
»Førerne« har sagtens villet
Gjerne ha'e ham ud af Spillet,
:|: Derfor fik :|:
Af dem han Masser Stik.

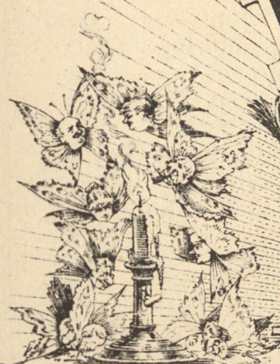
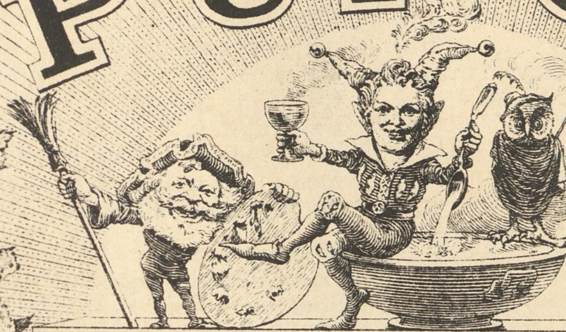
udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

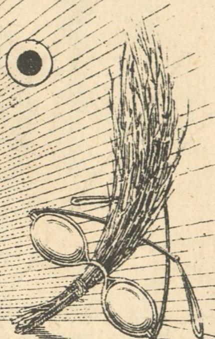
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 31. Torsdagen den 4. August. 1887.

PUNCH.

Økonomisk Pensionats-Philosophi.

— Stine! naar som helst der skulde komme sørgelige Budskaber til nogen af Pensionærerne, sørg da for, at de faar dem **før** Bordet. Det kan synes smaaligt, men i Løbet af et Aarstid eller saa vil det dog kunne mærkes paa Maden.

Oplyst Vælger-Betragtning.

Frit efter *Væringerne i Miklagård*, 2. Handling.

Da HERKULES paa Marken stod,
Hvor tvende Veje sammenstødte,
Han paa sin Visdom sig forlod,
Da Vellyst ham og Dyden mødte;
Men her jeg arme Vælger staar
Som Offer for Familietvisten!
Hvem skal jeg følge med i Aar?
— Med Ledregreven, eller CHRESTEN?

Min Ledreborger er en brav,
Fortræffelig og dulig Fører;
De »Redegjørelser«, han gav,
Hans noble Karakter afslører;
Hans Tungebaand er lie'saa let
Som nogen Fugls paa Bøgekvisten;
Men han har ingen Sinde væ't
Saa støt og folkelig som CHRESTEN.

Mod ham er Greven, skjønt hans »Blod«
Og Assens-Plader tidt mig fryder,
Ikkun en liden Karpe mod
En af de største tørre Jyder.
Uskyldigt Grevens Hjærte slaar
Til Trods for hans Forhandlings-Fristen,
Men i den aabne Pande staar
MARS endnu malet af paa CHRESTEN.

Mod ham er Greven, naar i Glød
Hans Helteild sig la'er til Syne,
Som Grevens Stol i Hillerød
Mod CHRESTENS Holstebro-Tribune;
For Tungen holder Greven Tand
Og kommer knap bag Fængselsristen;
Men, naar der skal bekjendes, kan
Han huske, ak! vist mer end CHRESTEN.

— Og dog jeg svigter CHRESTENS Flag;
Thi der er Varsler, som bebude
Trods »Vælgerfolkets brede Lag«,
At nu er Rumle-Potten ude.
Hin Ledre har et Krav paa mig;
BERG staar paa Proskriberings-Listen,
Derfor jeg, HOLSTEIN, lystrer dig;
— Men aldrig glemmer jeg dog CHRESTEN.

Brandfri Imprægnering.

Paa sin dertil indrettede Brandtomt afholdt *Punch* i Gaar i Overværelse af en Mængde indbudne Notabiliteter en Konkurrence-Prøve mellem forskjellige Patenthavere af brandfri Imprægneringsvædsker for mulig at komme paa det Rene med, hvilket Firma han for Fremtiden burde yde sin Tilslutning i dette brændende Spørgsmaal.

Først fremtraadte *Politikens* Udgiver, Hr. Herman Bing. Han stablede et Antal Honorarbøger og Protokoller sammen i en Krog og overspræjtede dem derefter med Indholdet af det Uskyldighedens Vaskefad, i hvilket saavel han som hans Bogholder i Forvejen havde toet deres Hænder. Forsøget mislykkedes imidlertid. Vel brændte Protokollerne ikke i lys Lue, men de blev hurtig saa sorte som den sorteste Løgn, og den Os, de udsendte og som ved sin mærkelige Hvidløgs Duft tilstrækkelig tilkjendegav, hvor arsenikholdige de i Integade benyttede Papirstoffer er, var nok til i en Fart at drive alle Tilskuerne paa Flugt.

Efter at der var luftet ud og stænket Eau de Cologne paa Pladsen, tog man atter fat paa Forsøgene.

Firmaet Gustav Esmann & Peter Nansen anstillede et interessant Experiment: Paa en dertil indrettet Estrade var 2 Danserinder, dekolleterede og trikotklædte, men med korte Flors Gevandter om Midien, opstillede, og de 2 Baalspræster paatog sig nu at vise, hvor let to stakkels Sylfider var at sætte i Fyr og Flamme. Resultatet blev dog helt omvendt. Uagtet navnlig den uimodstaaelige *Per-Anden* fra sine Øjnes, af Pandehaaret kun til Dels maskerede, Batteri affyrede det ene ildfulde Blik efter det andet, medens ogsaa Gustav Esmann satte det bedste Ben for og i sin flammende, af Aandens Gnister gjennemlynede Digterstil efter bedste Evne søgte at stikke de to Skjønnes Hjærter i Brand, modstod disse tappert Bombardementet, hvorimod selve Brandstifterne ved et Slags Selvantændelse led en Del Havari, uagtet de var gjennemtrukne fra Top til Taa af den bekjendte Livsledes og Blasertheds Tinktur. Retfærdigheden byder os dog at tilføje, at Ingen af dem led videre Brandskade. De spruttede blot lidt og gik derefter ud som et Par afbrændte Raketstokke.

Turen kom dernæst til Kjøbenhavns fire Theaterdirektører. De medbragde hver en Model af det dem underlagte Theater, og efter at disse var opstillede paa Pladsen, traadte Direktørerne frem og udviklede i et langt Foredrag Umuligheden af, at deres Theatre nogen Sinde kunde gaa op i Luer. Midt under Foredraget førte Vinden imidlertid en Gnist fra en Cigar hen paa en af Modellerne, og et Øjeblik efter blussede de alle som Tjæretønder. D'Hrr. Direktørerlod sig imidlertid ikke forbløffe. De fastholdt stadig Umuligheden af, at deres Theatre kunde brænde, med mindre der ved særlig Uforsigtighed opstod Ildløs i et af dem. Men det var hidtil aldrig sket, og Uforbrændeligheden af kjøbenhavnske Theatre var derved historisk godtgjort, selv om et mærkeligt Uheld i dette Øjeblik syntes at have gjort Brud paa den historiske Traditions Hellighed. *Punch* følte sig dog ikke ganske overbevist af D'Herrers Forsikringer og lod dem alle Fire indtil videre sætte under Brandpolitiets specielle Opsyn.

Stor Opmærksomhed vakte det, da *Socialdemokratens* Redaktør Hr. Wiinblad traadte frem og krævede Præmien for *Socialdemokraten*. Han fremviste en Række Nummere, alle stærkt ladede med Brandartikler: Petroleum, Dy-

namit og den Slags Sager, og hævdede tillige, at han, trods sin Syslen med disse Stoffer indtil Dato selv var gaaet fuldstændig uskadt ud af Ilden. Da det imidlertid blev oplyst, at den Sikkerhedssalve, hvormed Hr. Wiinblad hidtil havde garderet sin egen Krop, havde slaaet fuldstændig Klik i sin praktiske Anvendelse paa de af ham i sin Tid benyttede Straamænd, der tværtimod alle sammen var sprungne i Luften, og hvoraf flere endog var slyngede helt over til Amerika, nægtedes Præmien ham enstemmig.

Det næste Forsøg gjaldt *Morgenbladet*. To Aargange af dette interessante Stof blev lagte ind i en Ovn, og denne blev derefter opvarmet til Rødglødhede. Efter en halv Times Forløb udtoges *Morgenbladet*, og det viste sig til almindelig Forbavselse ikke alene ikke at være forkullet, men endog saa fugtigt, at der endnu kunde vrides en hel Spand fuld af Borchseniuske Korsar-Artikler ud af det. Præmien skulde derfor lige til at overrækkes Redaktør Korsgaard, da *Punch* bemærkede, at Forsøgene hidtil kun havde gjældt livløse Stoffer. Han tilbød sig imidlertid at producere en Imprægneringsvædske, der, anvendt ikke som ellers udvendig, men indvendig, var i Stand til at gjøre det menneskelige Legeme kapabelt til at modstaa selv en saadan Glohede som den, der i denne Tid bragte alle gode Kjøbenhavnere til at mistvivle om, at Sangens Ord:

Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden,
Og Polens Bjærge svømme nær dets Havn,

indeholdt nogen ubetinget korrekt Fremstilling af de geografiske Forhold. Paa et Vink flyttedes et Bord ud paa Pladsen, og paa dette Bord opstilledes tre mægtige Boller, fyldte til Randen med Ispunch. De tilstedeværende Brandmænd opfordredes til at forsøge dette Imprægneringsmiddel. Allerede inden Bollerne var tømte, var Resultatet, en fuldstændig Følelsesløshed over for klimatiske Paavirkninger, naaet. Under umaadelig Jubel og Brandallarm kaaredes *Punch* til Samfundets Overredningsmand, og en begejstret Brandmand bad sine Kolleger tømme deres Brændglas og drikke den store Imprægnators Koldskaal med det sikre Haab, at han ved sin smukke Opfindelse maatte naa at sætte sin Fod paa det øverste Trin af Berømmelsens Brandstige. Disse varme Ord gav Signalet til et fuldstændigt Fyrværkeri af Veltalenhed, hvori Smigerens Raketter, Viddets Bomber og Aandrighedens Guldregn gnistrede og futtede, indtil det Hele endte i et ganske umaadelig stort Knald. —

Næste Morgen vaagnede *Punch* med en bedrøvelig Fornemmelse af, at heller ikke hans Imprægneringsstinktur var ufejlbarlig. Det brændte stærkt i hans Tindinger, og alerte Tømmermænd var allerede i Lav med at hugge Skillerummene ned i hans Hjærnekasse for paa denne gammeldags Maade at hindre Ildens videre Udbredelse. Med et Suk maatte *Punch* gribe til et lignende gammeldags Slukningsmiddel og lade sig helde en Spand koldt Vand over Hovedet. Det rette Imprægneringsmiddel er aabenbart endnu ikke opfundet.

En anden Molbohistorie.

Da der en Gang skulde ringes med Folketingets Klokke til Minde om den salig afdøde Visnepolitik, vilde hverken Klokker Linchenberg eller Formand Chresten Povelsen give nogen Haandsrækning med hertil. Han regnede nemlig ud, at, hvis der skulde ringes hver Gang en af hans Planer afgik ved Døden, vilde selv den længste Ende, han nogen Sinde havde spundet sine oplyste Vælgere, snart blive opslidt. Dog Venstremændene var Folk, som vidste, hvilken skjønne Dyd Fortvivlelsens Selvhjælp er, og de hittede derfor snart paa Raad.

De hentede nemlig en Alen loyal Forhandlingspolitik og bandt denne fast til Formandsklokkestrængen, derpaa lod de Grev Holstein Ledreborg entre op og gribe med begge Hænder i samme, derefter lod de Hørup kravle op og holde fast i Grevens Ben og endelig lod de Frede Bojsen slaa en Klo i Hørups dito. Allernederst skulde saa den nye Klokker Høgsbro staa og trække Bojsen i Benene, for saa mente man, at man havde Klokkespillet gaaende.

I Begyndelsen gik alt saare godt, og Klokkeringningen lød saa bedrøvelig, som vel muligt, og mindede ikke det fjerneste om de Stormklokker, Høgsbro en Gang forberedte Højby-Vælgerfolket paa at høre. Men snart begyndte Greven at blive hed om Ørene, og han raabte da til Ringeren: »Hold stille lidt, medens jeg skriver en »Bemærkning«!

Ringningen for Folkets Øren standsede da, og Greven gav sig i Lag med »Bemærkningen«. Men i Stedet for at holde fast med den højre Haand i »Forhandlingen«, mens han skrev »Bemærkningen« med Kejten, var Greven ubetænksom nok til at give Slip med begge Hænder, hvoraf Følgen var, at alle Forhandlerne drattede ned og kom ynkelig til Skade.

Paa gyngende Grund.

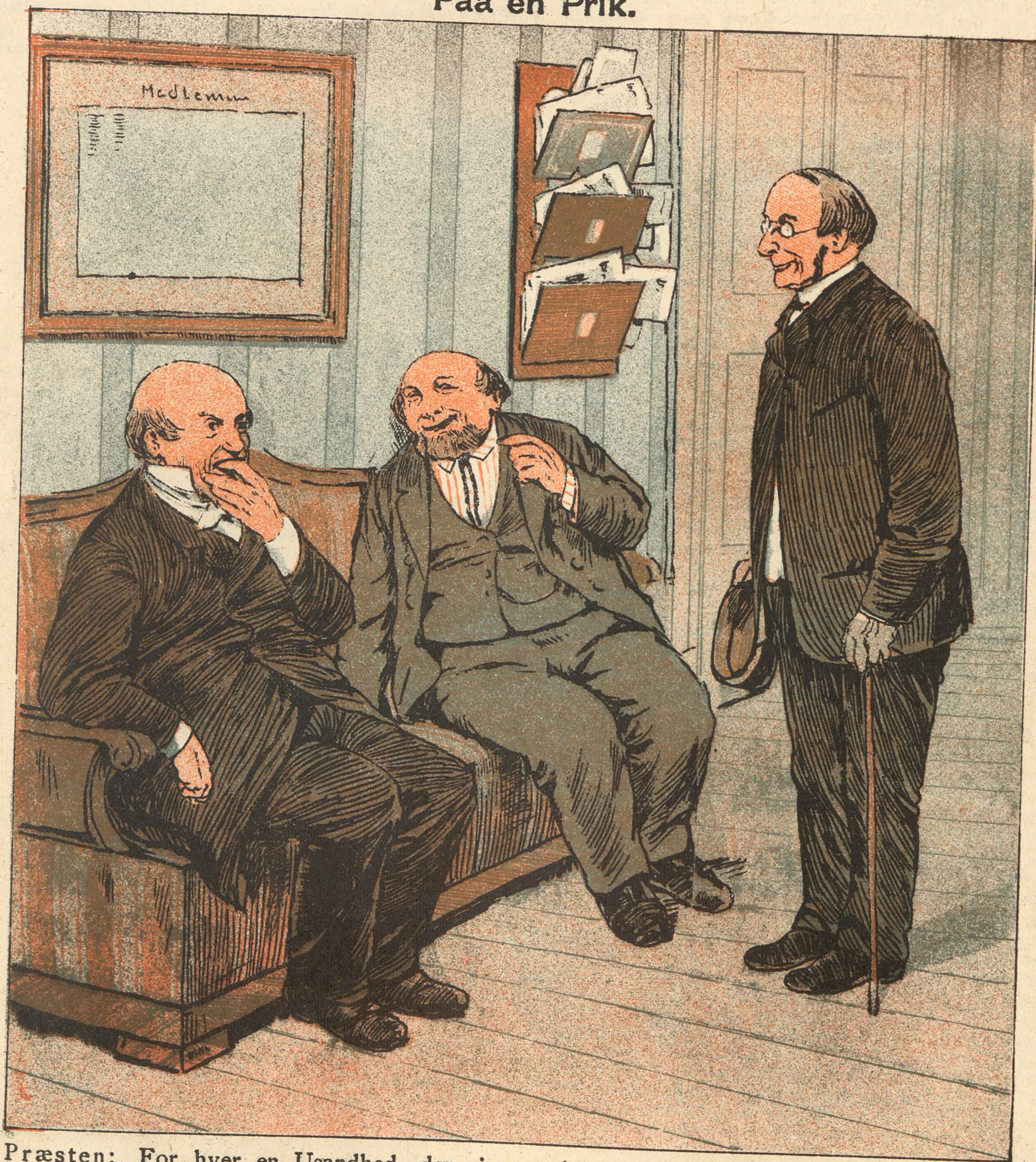

Og det var i Aaret Attenhundredsyv og firs,
Og jeg vil vær' en Bergfisk, om jeg lyver,
Da drog til Hørups Vælgerfolk Hr. Nyholms og Triers.
Det gyser i min Krop, saa det kryber,
Især naar jeg tænker paa den store Hurlumhej
Om Bord, hvor disse Tusinder stod stuvet tæt som „Kvaj".
Ja, véd du hva! go'e Tauber, du kan sgu være glad,
At du ku' sidde hjemme ved din gode Gaffelmad,
Mens andre maatte la'e til Neptunus den gaa ned
Som Vidnesbyrd om Vælgerfolkets Offervillighed.

De første, som os mødte, var de Kjøge Evropæer,
I alt vel no'en og tred've tusind Stykker,
Og Vogne, li'esaa mange som i Faraos Hær
Til Damerne og dem, der gik paa Krykker.
Den første, som fik Ordet, var Ledregreven selv,
Og saa kom Hørup, Lauridsen og Leth, den go' Sjæl.
De talte alle sammen i deres Ansigts Sved,
Skjønt ingen om „Forhandlingerne" gav os ren Besked;
De sa'e, at Højre slaaet var til Lands og til Vands;
Og derpaa gik vi alle i Tøjet med Glans.

Men saa begyndte Regnen med et vældigt Styrtebad
At melde sig til Sorg for vor'ses Skibe;
Og Lynilden gnistred', som den vilde splitt' vos ad,
Saa vi var, Drollen splitt' mig, fælt i Knibe,
Saa meget mer, som inte vi kunde søge Ly
Bag Chrestens Rejsetæppe og hanses Paraply.
Dog heldigvis jeg havde saa meget faaet lært,
At inte droner den, som noget andet er beskjært,
Og derfor slog jeg Følgeskab med vor'ses Sorte smaa
Og kom saa fugtig hjem, som I alle sammen saa'.

Paa en Prik.

Præsten: For hver en Usandhed, der siges, min gode Havnefoged, faar man en sort Plet paa sig.

Havnefogden: Naa! Skulde jeg have en sort Prik for hver lille Løgn, jeg har sagt, saa havde jeg for længe siden været sort som en Neger.

Herredsfogden (kommer til): Hvad taler De Herrer om?

Havnefogden: Aa! Vi taler om det nye Bolværk, der er bygget. Ikke sandt, Hr. Pastor?

Præsten: Jo!

Havnefogden: Der fik De en Prik, Hr. Pastor.

Det nye Harmoni-Orkester.

i Sælhundedagene.

Sommer=Tivoli=Billede

i Wintherſk Træſnit.

Paa Tivoli ſteg en Matros i Land.
Han havde faret ſaa vide;
Han havde væ't, hvor man ſveder Tran,
Og hvor man af Tran-Os maa lide.

Han havde ej ſet, at Krebshuſet faldt
For Flammer og Blus og Brande,
At Obroens Dage ſtedſe var talt,
Og Rutſchbanens li'eſaadanne.

Nu ſtod han ved Kyſten og ſaa ſig om
Forbavſet over al Maade;
Men, da ſaa Fregattens Baade kom,
De var ham til megen Baade.

Da tørrer han ſig om Skjægget brat,
Mens Sveden fra Panden ham render:
„Det er dog en Pokkers Karl, Robert Watt!
Kors, ſikke Moneter han tjener!

Af Sømandens Tarv han pænt ſig ta'er,
Han ſkaffer os Hyre paa Vandet,
Og paa Plænen en Selſkab af Sæler nok har
Et „Sailors Home" for os dannet.

Vel har jeg tømt ſaa mangen en Skaal,
Men en ſkal ſku være den ſidſte,
Og den ſkal ſkjænkes til bredfuldt Maal;
— Dog inte i Tivolis „Kiſte".

Nej der, hvor Fregattens pyntede Skrog
I Søen ligger fortøjet
Med Blus paa Lampen i hver en Krog,
Jeg tænker, jeg bliver fornøjet!

Naar da den ſtore Robert Watt
Som Chef la'er Skuden ka-dreje,
Da ſkal jeg ſvinge for ham min Hat
Og en Grog, helſt med dobbelt Væge.

Saa faar jeg Lov at gaa agter ud,
Hvor Akvariet er placeret.
Der faar jeg nok Øje paa „Søſlangens" Hud;
For han har en Avis redigeret."

— Saa talte han og ſvang ſig adræt
I Baaden, ſom ſtødte fra Kaien.
Snart ſtandſed' den atter. — Et lille Sæt!
— Og ſaa var han paa Galejen.

Punch's Hverdagsfolkemusæum.

Punch har i lange Tider gaaet svanger med Ideen til Oprettelsen af et saadant Hverdagsfolkemusæum, hvor vi vilde samle alt, hvad der angik Folkets udkaarne Mænd, og hvor det store Publikum kunde erholde den højeste Oplysning om disse Heroers Levevis og Tankesæt, hvilket maatte anses at have ikke ringe Interesse i disse folkelige Tider.

Vi udsendte derfor private Opfordringer til de Velyndere og Bekjendte, hos hvem vi haabede, der var noget at negle, om at skjænke os alle de af deres Ejendele, som det maatte antages at kunne glæde vore Læsere at se nærmere paa, og Resultatet af disse Anmodninger oversteg langt vore dristigste Forventninger. Vel viste det sig, at Flere havde misforstaaet vor Tilkjendegivelse om, hvor velkomne særligt »Velkomster« og »Lader« vilde være, idet vi fra en Masse Provinsbyer modtog nogle store Transparenter med kæmpestore, paamalede »Velkommen«, der var brugte ved forskjellige Sangforeningers eller andre harmoniske Klubbers Besøg i vedkommende By eller havde pranget over Æreporten paa Skydebanen ved den aarlige Fugleskydning, ligesom der blev tilstillet os et over al Beskrivelse righoldigt Assortiment af de mest besynderlige Lader, ligefra Chokolader til Farvelader, fra Ballader til Marmelader, ja en enkelt Rigmand sendte os endog en Ladegaardsspecie, og hvorvel vi blev meget g-lade over disse Gaver, laa det dog udenfor vor Plan at sanke i Lader paa denne Maade.

For at give Almenheden Interesse for Foretagendet skal vi her nævne nogle af de bedste Gjenstande, som hidtil er tilsendt os. *En Rumlepotte fra Bogø* med en indbrændt Kongekrone paa den ene og et, dog noget ubetydeligt, Enhedsmærke paa den anden Side; den er indsendt af Folketingsmand Hørup, men er desværre stærkt læderet som Følge af et uheldigt Fald i den nyeste Tid. Fra Herman Bing modtoges en meget forbrændt *Protokol* over Honorartiores i Integades Ungdomsforening; der er dog Tvivl, om den er ægte eller falsk, i al Fald er der noget svedent ved den. Fra Skive har Folketingsmand Harald Holm sendt os en Træhest, et af det nittende Aarhundredes gyseligste Marterinstrumenter, der tillige misbrugtes som Kjæphest af fremskredne Demokrater, og Folketingsmand Jens Busk gav os en talrig Samling af *klinket Porcellæn* samt *en udpantet Sparekassebog*, der dog ikke viste sig at svare til det paalydende Beløb, hvad vistnok maa tilskrives den blandt Buskmenneskerne udbrudte økonomiske Krig. Af mindre Sager kan nævnes en *Vissenpind* af antikveret Form, som havdes til Forhandling i Ledreborg, fra Grev Holstein, og en *Kløpind* af den mest moderne Facon fra Folketingsmand Tauber. Mellem flere hundrede ubrugelige Artikler fra Ex-Pastor Henning Jensen fandtes en interessant *Kniv* med et enkelt Blad mærket *Enhver Sit*, af den Slags, som Aarhundredets sande Demokrater bar skjulte i Ærmet, medens forhenværende Folketingsmand Herman Trier har indleveret et *Vrøvleæg*, hvilket er fundet i en politisk Badstue i Kjøbenhavn og maa antages at have været et af Insignierne for Formandsværdigheden i det evropæiske Studentersamfund. Fra d'Hrr. Redaktører Korsgaard og Borchsenius tilstilledes der os en *Vindemaskine* til at vinde indviklede politiske Ledebaand op paa, hvilke meget benyttedes af Folk paa nordre Birks Blegdam, og fra samme Kompagnis Bogtrykker, Hr. Assel Henrisches, modtog vi nogle kjøbenhavnske Prospekter af *Pjaltenborg* og *Rosenborg* tilligemed flere, hundrede Aar gamle Brandere, saaledes som de nødes i fersk Tilstand paa Frederiksbergs Morskabstheater. Med megen Tak har Museet erholdt *et Oldenburghus*, et højst uskyldigt Legetøj, som var særlig yndet af de evropæiske Smaadrenge i Børnenes Paradis paa Hjørnet af Integade, og fra samme Sted har det faaet en betydelig farligere *Spioneringsmaskine*, der af sig selv angiver alle Medskyldige i et Komplot, og som skal være opfunden af den i sin Tid fra den tydske Fængselstjeneste i Naade afskedigede »Veteran« Sarauw. Et saakaldet *Fixerbæger* indsendtes af den filosofiske Digter Rudolph Schmidt, det er forarbejdet paa tydsk Forlag hos Bleibtreu i Leipzig og bærer som Indskrift:

»Wohlgekannt in Auselandes,
Ist Hrr. Doctor Georg Brandes.

Ved Benyttelsen af Bægeret fyldtes det med Romtoddy, hvilken Drik populært kaldtes en halv Barsdorfer. Endelig kan endnu til Slutning nævnes *en Lugtedaase*, som er funden af en af *Dagbladets* Indsendere i Nærheden af Landbohøjskolen; den aparte Parfume, der klæber ved Daasen, kan muligvis lede til en Forklaring af den i det gængse Talesprog almindelige Benævnelse Landbomøgskolen.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

Jai sitter og svedder. Fordig jai kom igge paa Lanet i Sommerfærrien, skønt jeg hade Svineheld til Ægsamen og fek tg× i Historie og tg? i Gograffi, som var mere end jai hade vændtet, men i Relion feg jai kuns Maadelli?og bagetter Mæsselinger, som jai har ligget daarli a og motte igge komme ud paa Lanet for igge a smidte Tandte Jossefines Rolinger, di væmelie Onger, og di ska faa Klø a maj næste Gang jaj komer derud. Men saa har jaj vaaren her i Køvenhavn hele Færrien og lagt mai etter a stodere Folgelivet og Spordten og er komet til de Ræsultat, a jaj vel være Spordtsmand, fordig de er de raskeste og man komer vær Da i Aviserne, men jai vil igge rie Baisykkel, fordig man ka vældte og slae saj Bugler i Panen og bræge Arme og Ben og spele Krikket er et væmelit Slid. Men jaj hade først tængt, a vi Drænge sku spare samen og dane en Roforening for a genærobre de Bæger Svændskerne ovre i Lanskrohne snubbede fra vos sist, men der skal man osse sidde og mase i det og kan fale i Vannet og drone, som hæler igge er behaveligt og derfor vel jaj vendte til jaj er Frisvømer, va der er længe tel fordig jaj er innu kons i stram Sæle. Men nu har jai funnet paa, at jaj vel til a være litteraer Spordtsmand og gaa paa Jagt etter Plakiater, som maa være spændenes, og jaj ved ikke om jaj ska henvænne mig tel Georg Brandes eller tel Rudolf Smidt for at lære Begyndelsesgrundene fordig di er begge to døgtie Jægere, og vær Gang di har plafet et Plagiat ned paa Revalens Revier, skæller di hinanden Hudden fuld og snaker Tysk. Og jai tror nok, Rudolf Smith er den døgtiste, eller osse er han slompet tel a komme ind paa en af Brandes literære Stubmarker vor Plakiaterne ligger som en Flok Aggerhøns. Men jaj ved igge, vordan man ska faa fadt i Rudolf Smidt, for snart er han i Sverrig paa Ængelholm og snart i Attenæom, og nu er han maaske obbe i Norre oy naar du ser en Mand i en Hævelok, der gør sai Umage for aa se sjenial ud, saa tællegrafer strax for saa er de nok han der er en Svebtur oppe i Norge osse. Men jaj morer maj forresten dajli me a gaa i Serkus og se paa Beriddere og forledden hade jaj mælt maj tel a venne di 50 Kroner som frivilli Beridderlærling og levendes Cookke-Dreng, men min gamle nedla Forbud og trag mig over tel taliænsk Fæst i Tivvoli og tragterede maj me neapolitansk Punch og Lakry mæ Lakrits, som smagte lisom sød Febermixtur, og jaj fig Ondt i Maugen næste Da dera. Og jaj maa bede Daj, kere Bob næste Gang a sænne maj et Opgjør over den norske Pollitik, fordig vi Drænge kan igge hidte Redde i, om de er Sværdrop, vi nu ska raave Hurra for, æler om han ska ha Klin, og nu gaar Krone a, som Du væl har hørt, og jaj tror nu, han har læst mit siste Brev til Dig og er bleven bange, a han igge skule kunne tøjle den røpublikanske Ongdoms Liddenskaber og de er majet klogt a han a træge saj tilbage i Tide inden de brydder løs, for saa blir de gevaltigt.

Din hengivendes
Einar Jørrensen.

P. S. Va synnes Du om Bullangsier? Jaj synnes han er en Knob!

I Varmen.

Lidt Varme kan være en dejlig Ting,
Men hele den forrige Uge
Vi gispende gik paa Gaden omkring
For Solskin og Støv at sluge.
Himlen bestandig var høj og blaa,
Man ingen Steder fandt Dækning,
Thi hele Østergade man saa
Forvandlet til Hede-Strækning.

Man damper og sveder! — Paa alfar Vej
Man vaagen gaar rundt og snorker,
Mens Blad-Redaktørerne læsker sig
Paa skrækkelig tørre Agurker!
Kun Korsgaard er en lyksalig Mand,
Hans Glæde bli'er stadig større:
Thi han har jo aldrig prøvet, hvordan
Det er, at ha'e Sit paa det Tørre!

Og aldrig en Smule Blæst man ser!
Selv Chresten er tabt af Syne;
Han gider slet ikke rejse mer
Omkring og tordne og lyne.
Han rent har mistet den Saft og Kraft,
Der sømmer sig for en »dansk« Mand —
Men »Politik ist ein Vissen-schaft«,
Si'er Chresten, for han er Franskmand.

Og Assel sad i sit Ansigts Sved,
— Paa Duften kan man ham kjende —
Og skrev en Revy, saa lang og bred,
At den nok fik aldrig Ende.
Han haanede Brandes, saa godt han kan,
Thi Assel er bedsk i Sindet;
Han vadsket har i Revyens Vand
Kun Venstres smudsige Linned!

Naar Watt gi'er Mad paa en ny Fregat,
Af Harme Bladene syder,
Men Fredens Olie, lind og glat,
Paa Maccaroni han gyder.
Gondolen gynger med skvulpende Hop;
Han ta'er det ganske *glissando*
Og varmer Pressen saa grundig op,
At den gjør Blæst paa Kommando!

Jo, jo! — En Sommer af rette Slags
I forrige Uge vi ha'de;
Saa snart vi mærked' et Vindpust, strax
Vi alle blev sjæleglade.
Og vi har jo slet ingen Grund til Sorg;
Thi selv om Hr. Boreas glipper,
Saa hjælper det strax, naar Grev Blæsenborg
En lille Gendarm-Vind slipper!

Hermed følger et **illustreret** Annonce-Tillæg.

De Faldne.

VERESCHAGIN *pinxit.* PUNCH *delineavit.*

En Kamp saa heftig man ser ej hver Dag,
Den stod mellem Brødre — jo, det er Façonen!
Af lutter Enighed kom det til Slag,
Og der faldt skam mere end otte om Kongen.

Nu Præsten han signer saa blid og from
Med Røgelsekarret de Henfarnes Ager,
Mens Hjælperen ser sig durkdreven om
Og siger: »Det gjorde vi godt! Hvad behager?«

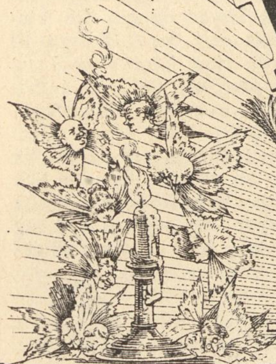

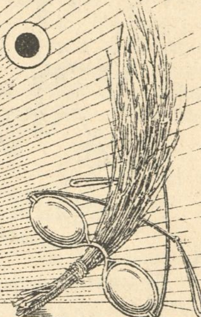
udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn. Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 32. Torsdagen den 11. August. 1887.

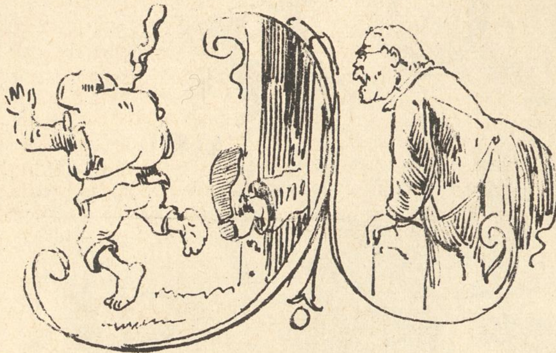

Det sidste Hvilested.

— God Dag, gode Fru Balle, hvordan har De det? Ja, De boer jo her ude!
— Nej, vi boer her ikke endnu. Vi har jo nok den lille Villa der, men *den* har vi kjøbt til at dø paa.
— Aa, nej, hvor det bliver yndigt!

Enhedsmærker.

O NEMESIS, som skued' Trojas Brand
Og Grækernes og Jødernes Elende,
Som paa Karthagos Storhed strøede Sand
Og gjorde selv paa Romer-Vælden Ende!
Du saa Kong CHRESTENS Storhed, saa, hvordan
Han HØRUP brat lod ud af »*Gnavet*« spænde!
Nu ser, trods Sylteglas og Folkeuret,
BERG samme Steds sin KORSGAARD blive furet!

Bekræftet blev, hvad der saa tidt fortælles,
At saare mærkelig er Skæbnens Gang:
Det *Morgenblad*, som kaldtes en Gang »Fællesorgan« for Venstre her i Danevang,
Har nu dog set, at alle Grupper hældes
Af Redaktionen ud, trods Bladets Rang.
Her Fællesskabet blev det Træk afluret,
At man er fælles — om at blive furet.

BERGS radikale Navn forsvandt fra Bladet,
Og BOJSENS moderate ligesaa,
Selv N. J. LARSEN »Ejerne« har ladet
Fra Larsens Plads for Lud og koldt Vand gaa.
I Magten »Evropæerne« har badet
Sig her en Stund, til HØRUP blev den smaa,
Og BERG til Vælgerfolkets Danskhed kured';
Men nu blev dog hans »danske« KORSGAARD furet.

De Herrer »Ejere« gjør kort Proces,
Som her for Frihed svinger Aandens Vaaben:
Af Redaktører har de hele Læs
Som sande Frihedsmænd holdt over Daaben
I »*Gnavet*«, for at slaa dem samme Steds
For Panden, uanset om den var aaben,
— Skjønt Bladet rased' som en Ulv i Buret,
Hver Gang en PINGEL eller RAVN blev furet.

Og det er sikkert ikke for at skjemte,
Naar Venstreførerne for Tiden sige,
At man er »enig i det væsentlige«;
Det væsentliges Væsen blot de glemte.
At PETER KORSGAARD maatte Pladsen vige
Og vandre ud som »*Peter in der Fremde*«,
Godtgjør, at Enigheden staar som muret
Paa det Program: at faa hverandre furet.

Nok en Molbohistorie.

En Gang havde Eedvard Brandes, Peter Nansen, Georg Brandes, Assel Henrisches, Herman Bing og flere lignende Evropæere endrægtig sat sig i en Kreds et Sted paa Jordens Overflade. Da de omsider vilde skilles ad og gaa fra hinanden, opstod der Vilderede iblandt dem med Hensyn til deres Ben, idet ingen af dem turde tage Benene med sig af Frygt for at faa et Par Ben at gaa paa, der var endnu galere end dem, han havde havt i Forvejen. Da *Punch* netop gik forbi, bad de ham at hjælpe dem ud af Forlegenheden, og han, som er Tjenstvilligheden selv, viste da ogsaa hver enkelt af dem de Ben, der tilhørte ham, ja han lavede endogsaa Tegninger af deres Ben for dem, saa at enhver i Kredsen strax kunde kjende den andens Ben og udbryde: »dette er Ben af dine Ben«. Men det hjalp alligevel ikke.

Enhver af de udpegede udtalte som sin Overbevisning, at saa platte havde hans Fødder rigtig nok aldrig været, det maatte være hans store Broders. I denne Nød fandt *Punch* paa Raad. Han laante en god Hasselkjæp hos Viggo Bentheim og gav hver af Evropæerne et godt Smæk over Benene. Dette slog Hovedet paa Sømmet. Enhver af de trufne trak øjeblikkelig sine egne Ben til sig og begav sig i en Fart om i sin egen Gade med dem. Deraf kommer det, at Evropæerne siden den Tid har været »paa Benene« ved alle Lejligheder, uden at det nogen Sinde er hændet dem, at andre ved en ren Fejltagelse er kommet for Skade at faa et Par af deres Ben at gaa paa. Derimod skal en enkelt Evropæer, formodentlig for at faa sine Fødder til at tage sig mindre ud, have forsøgt at iføre sig brugt Børne-Fodtøj, hvilket Forsøg dog mislykkedes, da Overlæderet revnede.

Kvindelige Rorkarle.

I forrige Uge spurgte det højst oplyste Organ *Politiken* i en længere aandfuld Artikel:

»Kan det tilraades Damer at ro?«

Det vil være vanskeligt i en Hast at finde paa et mere dumt, tosset, fjollet, idiotisk Spørgsmaal. Naturligvis kan det tilraades Damer at ro. Hvad Fanden tror *Politiken* ellers, de er skabt til?

Det er en sørgelig Kjendsgjerning, hvor langt vi er tilbage her i Danmark med alt Sportsvæsen. »Husvant Dansken plasker til Søs« er en af den gamle Skoles sædvanlige Løgne. Man erindre blot, at en Institution som Tivoli først i Aar har faaet sin Lystyacht. Og hvad Kvindens Deltagelse i Rosporten angaar, da har den hidtil kun ytret sig i, at en Del unge Piger optraadte som Matrospiger paa Studenterforeningens dumme Karnevaler. Men vi udtaler fortrøstningsfuldt som vor Formening, at Lysten til at ro nok for Kvinderne vil komme med Aarerne.

Og er det ikke den danske Kvindes egentlige Bestemmelse, den at blive en dygtig Roerske? Erindrer vi ikke Alle den Længsel og det Haab, der rythmisk som et fast Aaretag vuggede sig i vor Moders Stemme, naar hun lullede vor lille Søster i Søvn med det dyssende »Ro, ro til Fiskeskjær!« I gamle Dage lærte Kvinden at spinde. Det er forældet, Snavs, Jux. Er vi dog ikke kommen saa vidt, at den unge Pige bør kunne spinde en Ende om Kap med den gamle, vejrbidte Matros? Vi tilraaber vor Tids Kvinde et tordnende »Væk fra Køkkenbord og Spisebord, fremad til Styrbord og Bagbord!«

Der kan ikke være mindste Tvivl om, at ingen Motion formaar at dæmpe den unge Kvindes Uro som at ro. Hvor langt gavnligere er det ikke end at stage sig frem i Rutens Stimmel, hvor langt mere styrkende end at kapre Herrer i den støvede Balsals Hede og Os? Hvor uvurderligt er det ikke her i Livet at have lært at styre, ikke alene sig selv, men ogsaa andre, og hvor ofte kan den naturlige Takt, man har lært i Robaaden, ikke kommen En til Gode i Selskabernes Hvirvelstrøm, hvori saa mangen ung Pige er gaaet til Bunds, fordi hun ikke forstod at klare Skjærene? Hvor vidt Robevægelsen ogsaa, som paastaaet, skulde kunne forhindre slige akute Sygdomme som f. Ex. Aarebetændelse, er det ikke et Ugeblads Sag at diskutere. Vi skal indskrænke os til at give enkelte Vink om den bedste Maade at sætte en Baad i Gang paa, og støde resolut fra Land med vore smukke Læserinder som Rorkarle.

Baaden bør være let at haandtere og Aarerne helst ikke være for spændte i Haanden. Det bør saaledes i en Haandevending kunne ske, naar der til en saadan Konebaad bliver kommanderet: »Nu vender vi, Madam Svendsen!« Det er absolut sundere at ro om Aftenen end om Morgenen, og den de unge kjøbenhavnske Piger saa kjære Morgenro vil saaledes ikke blive forstyrret af Aftenroen. Naturligvis er Roningen en Sommersport, og i Begyndelsen er det hensigtsmæssigst at gjøre Turene korte og f. Ex. kun ro fra Skovshoved til Klampenborg, naar her er Soirée dansante, eller fra Taarbæk til Skodsborg, naar her er Koncert med paafølgende Bal. Og det et slet ikke saa uvæsentlig en Ting, at Roerskerne her temmelig vist kan gjøre Regning paa at vække Opsigt og gjøre Lykke, naar de viser sig i de klædelige Rokostumer. Thi klædelige vil de være trods det, at de er baade tarvelige og fornuftige.

Nederdelen bør være vid, af marineblaat Stof, men uden Sløjfer, Kniplinger, Pliséer eller anden Bal-last, som kun vil tynge i den lette Baad, og Livet har Facon som en løst siddende Pjækkert med kun ringe Gallionsfigur. Indvendig bæres Sømandschemise med ombøjet, udfaldende Krave og Humbug, som er bunden i Sømandsknude. Paa Hovedet bæres en flad Beghat uden Blomster, og i en Storm af Sydvest Sydvest. Paa Hænderne bæres om Sommeren ingen Handsker, men i de kolde For- og Efteraarsmaaneder kan man dog have Vanter i Baaden. De smaa Fødder stikkes i et Par store Søstøvler, som dog ikke bør være højhælede, da det endnu ikke kan anses for kvindeligt at følge Sømanden i hans Forkjærlighed for højhælede. Da det i Praxis har vist sig, at Tournuren faldt til Besvær, selv naar der skulde udføres en saa enkel Manøvre som f. Ex. at lange en Ende i Land, er den ubarmhjærtig bleven afskaffet, og efterat man har set det endelige Resultat af denne Opofrelse, kan man kun sige til alle andre Kvinder: »Ser Jer i Agterspejl og gak hen og gjør ligesaa!«

Endnu kun Et med Hensyn til Baadens Beskaffenhed: vi kan endnu ikke gaa med til at anbefale til Kvindebrug Baade med løse Sæder, thi des værre er saa sørgelig mange hildede i den tossede Fordomsfuldhed, at der bør gives et Slags Sæder for Manden og et andet Slags for Kvinden. Ligeledes vilde det vel vække for megen Anstød, om vi tilraadede Damerne at optage den almindelige Sømandsskik at skraa under Udøvelsen af den anstrængende Gjerning.

Vi haaber ved disse Linier at have givet Kvinderosporten et mægtigt Stød fremad, og vi vil ønske, at vi snart herhjemme i vort lille Fædreland maa komme saa vidt, at vi ogsaa naa det kvindelige Ideal, som den over hele Evropa saa bekjendte Tydsker, Hr. Silberer, der efter al Rimelighed blandt andet har den Ære at være en Ven af Georg Brandes, har karakteriseret saa udmærket i Ordene: »*Erst schwimmen konnen — dann rudern nach Herzenslust, bis jedes Mädchen eine Ruderdame wird!*« — Stik den og kom med Trumf igjen!

Ro-land.

Den fyrgterlige Nat-Manøvre.

Det buldrer saa dumpt i den drømmende Nat!
Mon det er Fa'er Ægir, der sukker?
Se, Havfladen kruses, der før var saa glat,
Og Fiskene skjælvende dukker.
Grosserfruen styrter til Vinduet hen,
Et Øjeblik kun har hun blundet:
»De grusomme Men'sker! — Nu skal de igjen
Ha'e Natmanøvrer i Sundet!«

Bag Bølgernes skiftende, skummende Vold
Torpedoen snildt man begraver.
Der sejler en Skude med greveligt Skjold,
De gruligste Miner den laver;
Den krydser sig frem for en Blæsenborg-Vind
Og lytter til Torskenes Sladder, —
Den listelig kaster Torpedoen ind,
Saa Kvasen »*Berg*« gaar i Smadder!

Da hejser Piratbaaden »*Hørup*« sit Sejl!
Hvor Kvasen blev splintret i Stykker,
Den lister sig frem over Havfladens Spejl
Og hurtig i Dybet den dykker;
Saa griber den Kvasen som Sejrstrofæ,
Og Torskene roser Konduitten; —
Mens Greven la'er falde sit Anker i Læ,
Har »*Hørup*« snuppet Profitten!

Men saasom Piratbaadens eneste Mand
I Sommer gik bag af Valsen, —
Han faldt paa Kanonbaaden »*Strodtmann*«, hvor han
Fik tyske Klumper i Halsen, —
Saa sejler den nu under greveligt Flag,
Mens Torskene synger om Enighed;
Men — sprænger den Greven i Smadder en Dag,
Saa jubler den hele Menighed!

Logisskibet »*Korsgaard*« er Plimsollerist,
Men tog sig saa pænt af de de Døde
Ved sidste Manøvre, da »*Daxen*« saa trist
Gik hen og blev Fiskeføde.
Nu vilde den ta'e sig af »*Berg*« i hans Trang,
Og Torskene fandt, det var yndigt;
Saa tørned' den mod en Torpedo — og sprang!
Var det nu ikke for syndigt?

Manøvren blev Alvor! — Den varer endnu
Med vexlende, grufulde Syner,
Og mangen en Kvase vil sprænges itu,
Mens Skuddene glimter og lyner! —
Hvor staar da Bataillen? Mon nær eller fjærn?
Kan ikke dens Spænding man dele? — -
Den staar jo i Grøften ved »*Enighedsværn*«
Og Sildeglimt var det Hele!

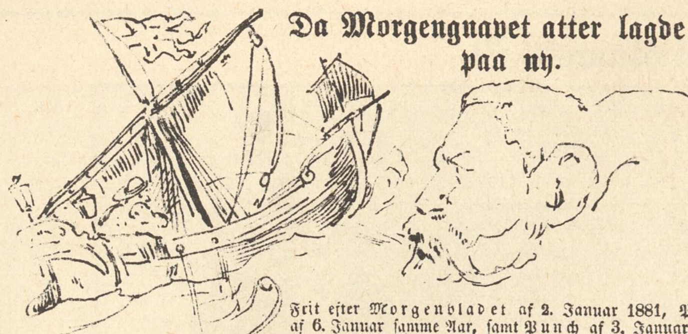
Flottenheimere. I.

Karlen: Vil I ha' Kauer, Tyrse?
Pigerne: Manne Tak!
Karlen: Opvarter! fire Hveder!

Flottenheimere. II.

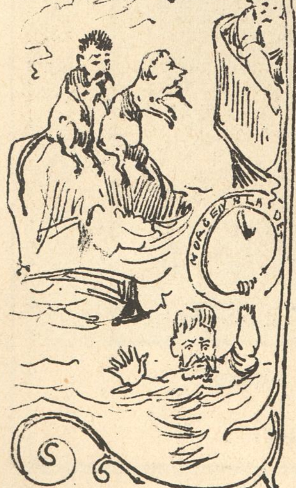
1ste Ladegaardslem: Du Stoffer, der gaar en stor Grosserer henne!
2den dito: Hvor ved Du nu det?
1ste dito: Jo, han smider altid saadan no'en dejlige store Stumper!

Da Morgengnavet atter lagde ud paa ny.

Frit efter Morgenbladet af 2. Januar 1881, Punch af 6. Januar samme Aar, samt Punch af 3. Januar 1884.

I.

Hiv nu i Roret, vort knagende Nat!
En Kovending gjøre vi maa.
Det Maal, som Chresten havde for Oje,
Mægted ej Korsgaard at naa.
Stik imod Holstein-Blæsenborgs Vinde
Han styred forvoven og kry. —
Vi vil ikke længer sejle i Blinde,
Nu lægger vi ud paa ny!

For tre Aar siden paa Skuden man saa'
En Storvask med Skvulp og Skvæt.
Skrubbet blev Dækket, hvor Hørups Skraa
Havde sat saa mangen en Plet,
Og Vandet af Spygattet løb som en Tud,
Da hældte vi Eedvard Brandes ud;
Saa hejste vi Dannebrog højt i Masten
Og sejled' med tomme Tønder i Lasten.

De tomme Tønder! et herligt Ord!
Vi fik endelig bragt det en Gang
Til et rigtigt „Langskib“ med „Kæmper“ om Bord,
Og Chresten Berg som en Auka-Thor
Stod i Stævnen, mens Hostrup sang,
Provisoriets Midgaardsorm, stor af Krop,
Skulde drages paa Krogen af Havet op;
En Madding at eje vi troede
I det Korsgaardske Oxeho'ede.

Saa var det vi traf paa de Sorte smaa,
Som druknede Mus de sad paa et Skjær,
Deres Skib med Kjølen i Vejret laa,
Vi tog dem om Bord, og fra „Fjærn og Nær“
Vi bjærged' Borchsenius, i Færd med at drone,
Dyngvaad af Citater fra Hatten til Skoene,
Men Skibskosten, Korsgaards-Flæsket det fede,
Voldte „Spanierne“ baade Kvalme og Lede.

Hellige Sandhed! Laan mig din Pen,
At skildre, hvorledes de sorte Rotter
Rumstered' i Lasten! Ja Hillemænd!
Sikke Konspirationer og sikke Komplotter!
Laan mig din Pen og laan mig dit Blæk,
At berette om Sechers Hottentotter!
De rysted af Harme og skjalv af Skræk,
Da Chresten Berg forcered' Sejladsen
Og prøved' i Kolding at spille Bas'en.

Til sidst saa gjorde de Mytteri
Og slog sig paa N. J. Larsens Parti;
Korsgaard blev sat i en Jolle,
Og Skuden de vendte til Chrestens Sorg
Og lagde den bagen om St. Georg
For „Kjølvandslinjen“ at holde.

Nu ligner „Gnavet“ en hullet Pram;
Ej dundrer Kartoven med Brask og Bram,
Ej fyldes Dækket af „Danskere“ bøse,
Borchsenius er spag og Secher tam,
Og begge med Spande og Pøse
Har travlt med Skuden at øse.

Punch han staar paa sin høje Fregat:
„Nu sige vi Chresten saa mangt et god Nat!“
Hans Sol sig bag Skyer ses dølge,
Ingen „Midgaardsorm“ fik han fat,
„Gnavet“ sejler i Hørups Følge
Og tør ikke længer mukke og kny: —
I vogte eder vel for hans Kjølvandsbølge,
Naar I lægger ud paa ny!

II. Korsgaard.

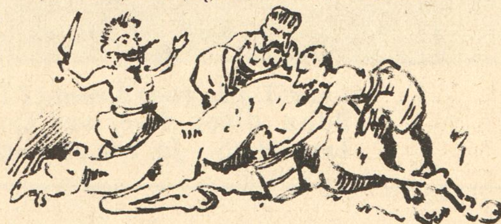
Han var som en Dram,
Men ikke af Aalborgs det fuselfrie;
Nej kradse kunde han, rive og svie,
Han havde en Smag af det rigtige Ske'evand,
Der ætser og brænder med Fynd og Klem,
Men, hvor Korsgaardsnapsen man før bød frem,
Der skjænker nu Otto Borchsenius Thevand.

Han var som Kaal!
Den grønne Langkaal, som svært man fordøjer,
Men som gav Stof til evige Løjer,
Hver Gang det fyldte vor Skaal.
Ak nu har man rent gjort Kaal paa Kaalen!
Knasten gik væk under Holsteins Høvl,
Saa nu maa vi dyppe Assels „Vrøvl“
I det Vand, hvortil Secher leverer Straalen.

Han var som Flæsk!
Det dejlige Flæsk, det bævrende, hvide,
Skaaret ud af en Folkesæhrimners Side
Og ikke befængt med Latin og Græsk.
Men Korsgaard havde en Sans for Ordet,
Det fede, vægtige, rullende Ord.
Der var Boller paa Suppen og Bollen var stor!
— Nu er der kun „Fastespiser“ paa Bordet.

Han var saa „dansk“!
Han haded' som Pesten „Metafysikken“
Og laa i stadig Krig med Logikken
Og var ikke heller en Ven af Fransk;
Fra Kongeaa og helt op til Mors gaar
Et Sorgens Suk gjennem Folkets Bryst:
„Det er skidt med Berre!“ hviskes der tyst,
For nu har de nok sat Kors over Korsgaard.

Farvel, du Klump!
Du Guldklump i Morgenblad-Erts begravet!
Nu kan man rode og rode i „Gnavet“,
Af Guld man finder ej mere en Stump.
Haabløst er Bladet som Orkensandet,
Man ser kun Kamelernes dybe Spor.
— Men den aller største Kamel i Nord
Har Kabylerne slagtet for at drikke Vandet.

Ved Kaffen.

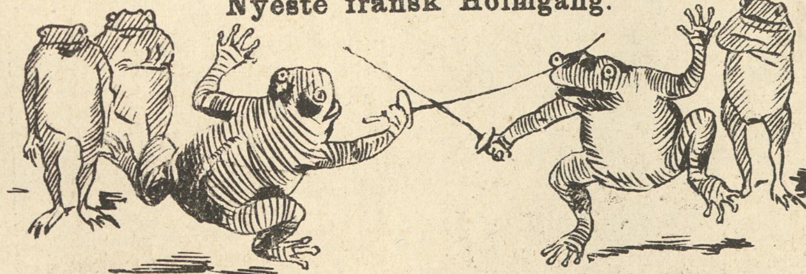

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, hvor det var mageløst, om De havde et Isskab, saa De kunde traktere mig med et Glas iskoldt Sodavand med Saft, for jeg er ved Gud saa æsjaafferet og det er »Nationaltidende«s Skyld, for Gud jeg bener jo om i Byen i denne Tid for at samle Stemmer paa Operaer, og der er almindelig Stemmeret ogsaa for Kvinder og Børn, men jeg maa jo fare op og ned ad Strandvejen i Dampsporvogn til vores Bekjendte der og med Banen til Klampenborg og med Dampskibet til Vebæk, og der er jo slet ingen her i Byen uden De søde Fru Schrøder, og saa huskede jeg endelig paa Dem, og De maa endelig stemme, men Gud det haster jo ikke, naar De bare sender mig Deres Vota i Løbet af Ugen, og jeg synes De skulde stemme paa enten »Regimentets Datter«, som jeg véd De kjender lidt til, i alt Fald den om »Leve det Enogtyvende!«, eller »Den Stumme«, som jo ogsaa er Musik for Dem, og Sørensens Onkel, Sæbesyderen, der er tunghør, stemte for »Tandhøiser«, fordi det er den eneste Musik, han har kunnet høre lidt af, og jeg selv stemte for »Røverne«, og Sørensen for »Madam Angaa« og Fritz Grønbæk for »Der var engang —« og Petrine, som er saa umaadelig musikalsk, det søde Barn, stemte for »Mestersangerne« og Jespersen-Petersen for »Den skjønne Helene« og lille Ambrosius og Nora Thora Dora Leonarda for »Harlekin Skelet«, som de har været ude og se til Feriefest, og Gud har De set Sælhundene spille paa Violin? Fritz Grønbæk mente rigtignok det var paa Sællo, og han siger, at han anser de Sæler for Evropas største Sælibriteter, og siden han har set dem, er han begyndt at tro paa Sælevandringen og har skrevet et Digt, der begynder saadan:

Var selv jeg en Sæl,
Min Sæl var min Sjæl
Saa sjæleglad som en Sælhund! —

Men han er ikke kommen videre, fordi han ikke kan finde noget Rim paa Sælhund. Og jeg synes rigtig nok det er en Skam, at saadan et umaadelig begavet Mandfolk som Fritz Grønbæk gaar om uden at de gjør ham saameget som til Redaktør af en Avis og havde han nu været »Venstre«, saa havde han kunnet faa Kondition i Stedet for Korsgaard, som jo maatte gaa af Tjenesten i Utide, saa han har vel været næsvis mod Herskabet, siden de har kunnet sige ham op saadan uden videre i Stedet for at lade ham blive Maaneden ud, men Fritz er stadig Højremand, for han siger det er alligevel det fornøjeligste, og han har aldrig været til saamange Danseballer og Skovture og Assembleer som siden han er bleven Medlem af Vælgerforeningen, og Gud søde Fru Schrøder det er da ogsaa meget bedre, at de danser og morer sig hver for sig selv i Stedet for som i gamle Dage, hvor de bare stod paa Tribynerne og skældte hverandre ud, og det haster jo heller ikke med Fritz Grønbæk, for han er da ikke meget over Tredive endnu og har nu en Gang saadan Sans for det fornøjelige, som nu da han læste om den norske Frøken Kribel, der skal optræde, sagde han strax, at det formelig kriblede i ham for at komme til at høre hende. Og Gud søde Fru Schrøder, nu maa jeg nok allerede af Sted igjen, for jeg skal ud til Enkefru Mathiesen, der ligger paa Landet ude paa Amager, og høre, hvilken Opera hun stemmer paa, og sidst jeg var hos hende, sagde hun, at hun kun vilde stemme paa en af Balduin, og jeg skulde skaffe hende at vide, hvilke Operaer han har lavet, men jeg har ikke kunnet opspørge det, og Gud, søde Fru Schrøder, hvis De kunde faa det at vide et Steds i Byen, saa send mig et Par Ord om det, og Folk er ved Gud saa vanskelige, som f. Ex. den lille Grosserer Jensen nede paa Gammelholm, han sagde, at han stemte paa Wagner, fordi han boede i anden Kreds og aldrig i Livet vilde stemme paa en anden Kandidat, og saa er der andre, der først vil have Rede paa, om Klaverstemmerne tæller dobbelt, og om der er Forholdstalsvalgmaade, og Fru Bollerup stemte paa »Lorreley«, som slet ikke er blevet spillet endnu, men det sagde hun var netop det allerdejligste ved den, for saa var den da ikke forslidt. Og Tak for Kaffe søde Fru Schrøder, men Gud give De havde havt et Isskab!

Nyeste fransk Holmgang.

Har De læst den Berlingske Avis,
Eller har De hørt det,
At to Ex-Ministre i Paris
Nær hinanden myrded';
Ferry havde væ't saa slem,
At han »Knejpesanger«
Boulanger betitled' ligefrem,
Hvilket Hævn forlanger.
Boulanger sig følte saaret,
Derfor rev han sig i Haaret
Med de Ord: »Betalt du faar 'et
Snart ved Fuglestangen!«

Hurtig tog Revanchens General
Sin med bedste Drage-
Blod besmurte store Dyrendal
Ned fra sammes Knage;
Derpaa sporenstregs til Ferry hen
Disse Ord han sendte:
»Ferry du er fær'ig nu min Ven!
Gjør dit Testamente!
Thi din Død mig kuns forsoner!
Bag Boulogneskovens Kroner
Vil med Melinitpatroner
Vi to tale sammen!« —

Ferry svared' paa sit Fransk hertil:
»Vær blot inte hoven,
For i Morgen tidlig, hvor du vil,
Mødes vi i Skoven.
At bestille Frokost først, jeg si'er,
Har du inte nødig;
Det ku'e være, det en Luxus bli'er
Som var overflødig!
Thi, naar jeg gi'er Luft min Harme,
Skal du rigt'nok faa din varme
Mad, saa dine sultne Tarme
Aldrig mer skal skrige!«

Men den fæle Tvedragt immer paa
Enigheden gnaver!
Splid der blev om Reglen for at faa
Frembragt et Kadaver.
Vidnernes Forhandling om »Taktik«
Endtes med Fortrydelse.
Kun en Holsteinsk Broderkrig man fik
Uden Blodsudgydelse
Boulanger maa derfor bære
Saaret, Ferry gav hans Ære,
Til en Knejpesang kan være
Plaster paa Blessuren.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Over Bord
under en Kovending.

Kors! KORSGAARD gik neden om og hjem!
Jo, han gik til Bunds, det er ligefrem! —

Og der er dog aldrig en Sjæl, der har troet,
At han kunde gaa til Bunds i no'et.

— Nu maa vi til SECHERS Bistand ty,
Og saa — saa lægger vi ud paa ny!

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

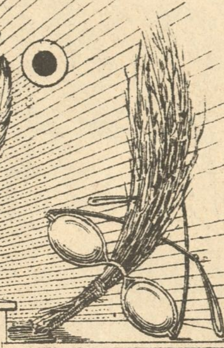
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 33. Torsdagen den 18. August. 1887.

PUNCH.

Tvetydig Deltagelse.

— Gud, sikken Kulde! Jeg har Gaasehud over hele Kroppen.
— Ja, det tror jeg! I dit Sted havde jeg vel det samme.

Høstbetragtninger.

Mens om et jævngodt Middelaar
Man rundt omkring i Landet spaar,
Hvor man sin Agers Guld skal bjerge,
Saa kan man derpaa rolig sværge,
At Aaret har for Venstre væ't
Som Middel-Aar aldeles slet,
At Høsten rent ud fejl er slaaet;
Thi Venstre høsted', som det saaed'.

Hvert Aar har den bevidste Magt
Sin Tvedragts Sæd i Jorden lagt,
Der skulde skyde frem som Planer
Om »Broderkrig« og »Taalepaner«.
Men Frøet skød i Høstens Tid
Op som en ny »Familiesplid«:
KORSGAARD er furet, BERG er gaaet;
— De høstet har, som de har saaet.

Hos »Folket« faldt i gunstig Jord
De kjendte grevelige Ord
Om, at man sætte skal sin Ære
I Mistvivl til »Krapyl« at nære.
— Nu har en fuldtro Venstremand
I Ellinge bekjendt, hvordan
Han Mistvivl har til »Greven« faaet!
— Han høsted' her, som han har saaet.

I Integades Mistbænk stod
Vel mange Planter uden Rod;
Men Rødderne derinde vidste
Dog med sig selv, de var de fleste!
— Selv i Agurketiden søgn
Og hellig trives her kun Løgn.
Saa OLDENBURG til Høst er naaet,
Hvor han »Carnaillefrø« har saaet.

Kartoflerne just ikke staar
Med Navn af heldige i Aar;
Endogsaa WIINBLAD gjennemrøfler
Alt *Morgengnavets* ny Kantøfler,
Skjønt, da hans Straamandslav forgik,
Ved Høsten selv han Langhalm fik.
Selv HORDUM blev for kort i Straaet
Og høstede, som han har saaet.

— Kort sagt, for hele venstre Fløj
Er Høsten bleven lovlig sløj;
Men derom tvivler kun de færre,
At næste Høst bli'er meget værre,
At CHRESTENS Høst bli'er ingen Ting,
Og HØRUP, EEDEVARD og BING
Kan brænde Protokollen paa'et: —
De høste skal, som de har saaet.

Termitter.

Nede under Troperne findes en Landeplage, som kaldes de »hvide Myrer« eller »Termitterne«. Disse Dyrs Ødelæggelsesevne retter sig især mod de menneskelige Boliger. Hvor Termitterne kommer ind i et Hus, søndergnaver de alt Træværket paa utrolig kort Tid, og saa grundig og lydløst foretager de deres Demoleringsarbejde, at en skjøn Dag styrter Huset ned over Hovedet paa de intet anende Beboere. Hidtil har det kun været de varme Lande, der har været belemrede med dette farlige Utøj, men i de senere Aar synes en Gren af Familien at have fundet Vejen op til Nordevropa, og i selve Hjærtet af Kjøbenhavn, paa Hjørnet af Østergade og Integade, findes en Rede, i hvilken der fostres talrige af vore indenlandske Termitter, der kun adskiller sig fra deres tropiske Brødre ved deres betydelig mørkere Farve. Kjendetegnene er ellers de samme. »*Termitterne* er lyssky, de lever i Samfund, bestaaende af vingede Hanner og Hunner og vingeløse Arbejdere og Soldater; de sidste har et uhyre stort Hoved med store, syldannede Bideredskaber.« Ser man lidt paa vore Termitter, de saakaldte »*Evropæere*«, bliver Ligheden slaaende. De lever i et Samfund, man kan ogsaa kalde det en Klike eller et Koteri. De bestaar dels af »vingede« ɔ: begavede Hanner og Hunner, der saa at sige danner Koteriets Aristokrati, og som Ihændehavere af »den højeste Oplysning« og »fineste Dannelse« ser de dybt ned paa de »Arbejdere og Soldater«, som under deres Overkommando forretter det grovere Nedbrydningsarbejde. Dette er ikke alene rettet mod det gamle Samfunds Grundvolde, der stadig angribes og undergraves, men paa den senere Tid er en større Arbejdskolonne af de lyssky sorte Soldater med de tykke Hoveder og de stærke Bideredskaber bleven dirigeret mod det Bolværk, der kaldes vor nationale Ære og Selvstændighed. Methoden er ikke at angribe dette aabenlyst ved Dagen, nej! det sker i Nattens stille Timer, i Mørkets Skjul. For imidlertid at gribe Tingen praktisk an — og *Termitterne* er et praktisk Folkefærd — har man sat sig i Forbindelse med de paa den anden Side af Bolværket boende germaniske Termitter og begyndt Minegange, der ligesom de i sin Tid under Arbejdet paa St. Gotthardstunnelen anlagte skal mødes midtvejs. Der gnaves og bores uafladelig; men det hele ser tilsyneladende saa ufarlig ud, og griber man imellem en *Termit* paa fersk Gjerning og begynder at klemme den mellem Neglene, sætter den det uskyldigste Ansigt op og rækker Forkrallerne i Vejret for at kalde Himmelen til Vidne paa, at den er en god lille *Termit*, hvis eneste Maal her i Verden er at leve i Fred og Fordragelighed med sin Næste og skaffe Brødet til sig selv og Familien!

Er det nu virkelig Maalet?

Ja, her maa der skjelnes mellem de vingede *Termitter* og »*Soldaterne*«. For de første, der bevæger sig oppe i de højere Regioner, er en fuldstændig Nivellering virkelig Idealet. De vilde helst have, at hele Jorden var en eneste

stor Slette, hvorpaa Alverdens *Termitter* kunde mylre frem og tilbage og bygge deres Boliger. *Termitterne* er nemlig ikke alene stærke i at ødelægge andres Huse, men de er lige saa ivrige som nogen Byggespekulant i at opføre Paladser for sig selv, saa store og rummelige som vel muligt. I Valget af Byggemateriale er de derimod ikke kræsne, de tager tværtimod til Takke med det værste Skarn.

Men, medens de vingede *Termitter* kan hæve sig til en vis Højde og paa deres Tankeflugt kaste Blikket ind i saadanne Fremtidsperspektiver, har »*Arbejderne*« — de kaldes ogsaa »*Korrespondenter*« og »*Reportere*« — ikke nogen som helst anden Idé med deres Virksomhed end at spise sig mætte, og da de er en umaadelig forsulten og lidet kræsen Race, gnaver de løs, hvor der er noget at gnave i, og bryder sig ikke det ringeste om, at, naar Huset en Gang styrter, begraver det ogsaa dem i sine Ruiner. De stoler paa, at de allenfalds nok skal gnave sig selv ud igjen. For øvrigt er deres Valgsprog:

Rien n'est sacrée pour un termite!

Farligst er disse smaa Insekter, hvor de tager fat paa en Dæmning eller et Bolværk. Saaledes ligner jo Danmark en flad Ø, der bestandig trues af den Fare, at en Stormflod skal drive det store germaniske Folkehav ind over vore lave Strande. Men ikke desto mindre har vore hjemlige *Termitter* givet sig til at gnave deres Gange i det Dige, der skal beskytte os.

Hvad skal man gjøre for at forhindre Faren? Vi véd nok, at der er bløde Gemytter blandt vore Landsmænd, som mener, at hellere maa vi finde os i at blive druknede i den tyske Stormflod end gjøre et eneste af disse rare Smaadyr Fortræd; men saa dyrebeskyttende er det dog neppe værd at være. De tykhovede Gnaveres Arbejde maa tvært imod stoppes for enhver Pris. Vil Termitterne ikke af sig selv høre op med Nedbrydningsarbejdet, maa de tvinges dertil. Men det nytter ikke at lægge Fingrene imellem.

Der skal skarp Lud til at fordrive *Termitter* med. Tjäders Insektpulver strække sandelig ikke til.

Fremfor alt tør man ikke slaa sig til Ro. Sover vi, saa vaager og arbejder *Termitterne*.

Derfor gjælder det for enhver Dansk, der sætter Pris paa at bevare sine Fædres Hus for Fald:

Glem aldrig de smaa Termitter!

Endnu en Molbohistorie.

En anden Gang var nogle oplyste Venstremænd paa Tourné i Vestjylland. Paa Torvet i Holstebro fandt de en Jydepotte, som lige var kommen fra Heden og nu stod og kogte over af lutter Arrigskab midt paa Tribunen. Venstremændene blev meget forundrede over, at en saadan Jydepotte kunde koge uden Ild og vilde gjerne kjøbe den. Gamle Alberti og flere, som havde brugt den til at gjemme Kontanter i, mod Pant i Løsøre o. s. v., vilde imidlertid have meget mere for den, end den var værd; dog, da Venstremændene nu en Gang havde faaet Lyst til Jydepotten, betalte de 45000 Kroner og to Lysestager for den. Derpaa drog de hjem, glade over, at de havde faaet et saa enhedsmærkeligt Stykke Køkkentøj, der kunde koge over, naar det skulde være, uden Ild, hvorved man altsaa sparede at puste til Gløderne.

Men de kunde ikke bie med at prøve Jydepotten, til de var komne i Havn med den, og da de paa Sejladsen var næst ved et Fuglebjerg, fik Tauber Lyst til at koge sig en Folke-Ret. Efter at han havde bragt Forslaget paa Bane, rakte han Potten ud over Baadens Ræling for at fylde den med Vand, men uheldigvis gled den fra ham og sank til Bunds. Nu var gode Raad dyre. Efter nogen Raadslagning enedes man om, at Folketingsmand Hansen fra Esbjerg skulde springe ud i Søen for at faa fat i Potten. Uden Betænkning veg den udvalgte Redningsmand sit Sæde og gik paa Hovedet i Vandet, men kom selvfølgelig ikke op igjen. Da man havde biet en rum Tid, kom man til det Resultat, at Potten maatte være ham for tung, og de sendte derfor Korsgaard ned for at hjælpe ham. Men da han heller ikke kom op, sagde Hørup: »Hvad kan det nytte, at vi ligger her og venter paa den tossede Rumle-Potte? De andre er naturligvis gaaede neden om og hjem med den! Lad os derfor skynde os og se, om vi ikke kan komme først i Land!« — Det gjorde de, og saa landede de i Kjøge.

Fra Punch's Limpind.

Jeg er en Fuglefænger, — ja!
Jeg jager baade Nat og Da';
Min Limpind er et Penneskaft,
Min Lokkemad er Punchesaft.
Hver Torsdag ta'er jeg Fangsten hjem
Og viser Fugleflokken frem,
Men, hvis de spræller eller skri'er,
Jeg dem en Extra-Vinge gi'er.

Min Limpind bliver aldrig tom,
Skjønt tidt mit Bytte skifter om.
Min bedste Fugl dog denne Gang
Med halte Hop fra Pinden sprang:
Nu sidder i sit Spurveskjul
Den arme Berg som benløs Fugl!
Ak, vingeskudt og sky og tam
Han faldt i Hørups Andedam!

Og Eedvard, som i Reden laa
Saa pænt hos sine sorte Smaa,
Har mistet Pippet pø om pø
Og svigtet helt sit Fugle-Frø!
Nu ingen Lokkedue mer
Om hansches »Kjærlighed« ham be'er, —
Han gik rejekt hin Sorgens Da',
Da Georgs laante Fjer gik a'

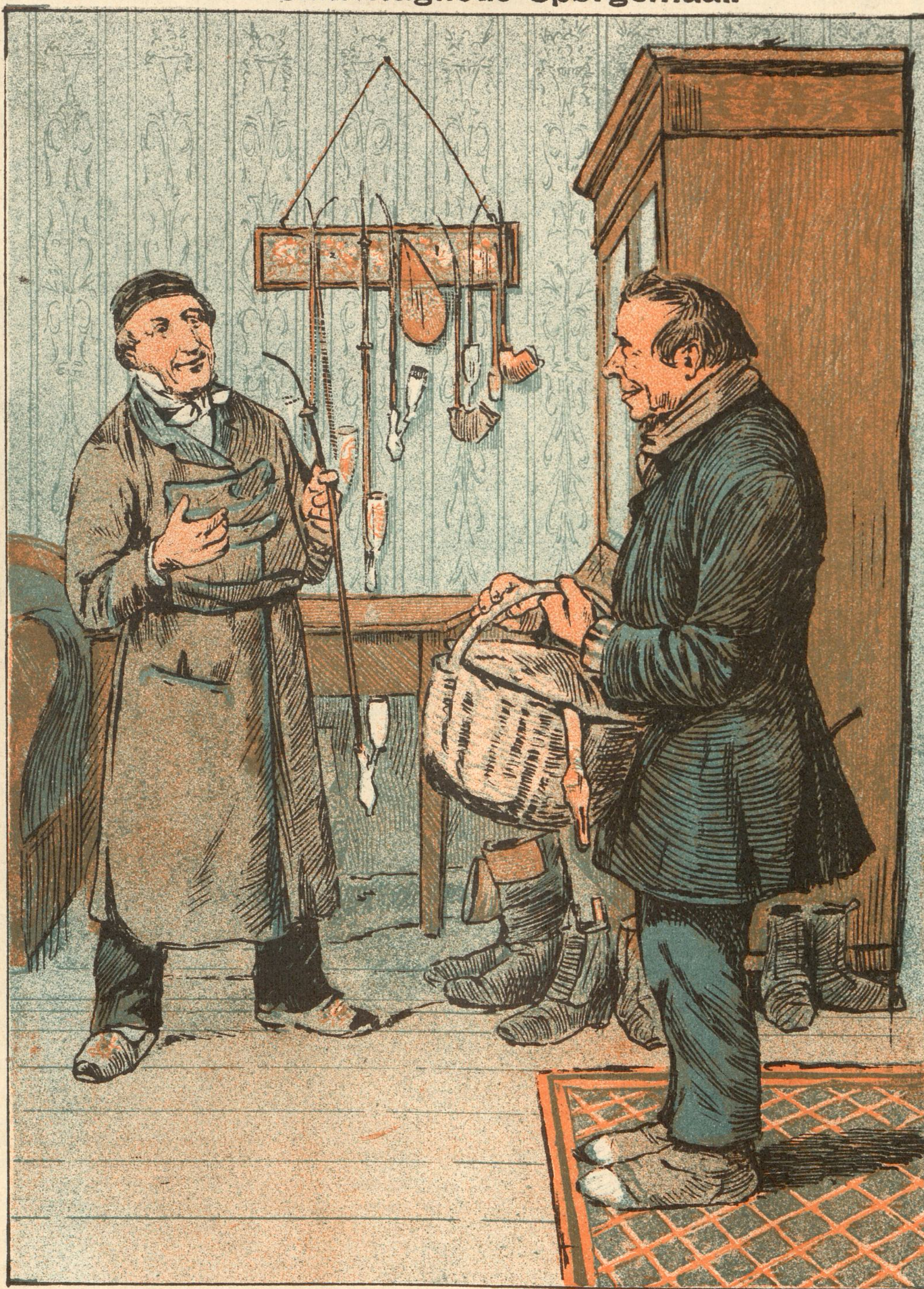
Og fra min Affekat-Madam,
Hvor klædt i Kunstens Fjederham
Theaterfugle sad i Hæk,
Fløj Theodor og Avgust væk!

Og Sofus, stakkels Lykkebarn,
Fløj lige lukt i Fogdens Garn!
Monstro han nu sin Portvin ta'er,
Hvor Cetti sine Dohner har?

Men aller værst det Korsgaard gik!
Da Høgen ham i Næbet fik,
Han hovedkulds af Pinden for,
Thi »Gnavet« er en Ravnemo'er.
To sølle Skade-Fugle ind
Paa Korsgaards skrøbelige Pind
Fra Kirkegaarden hoppede, — —
Men de er kun udstoppede!

Jeg er en Fuglefænger, ja,
Og jeg har Fugle nok endda.
Naar *Punch* sin Skiveskydning har,
Kan Hørup være meget rar.
Men dog med Sorg i Sind jeg staar:
En Berg i Haanden mer forslaar,
Om end han flygter nok saa vims,
End ti paa Blæsenborg's Gesims!

Et Samvittigheds-Spørgsmaal.

— Ih, se god Dag! Har han noget paa Hjærte, min gode Søren Olsen?
— Næ! Å haar et hier i mi Korre, Hr. Pastor!

Verdens Gang.

— Saa Du den Rejekælling der henne?
— Ja vel, Onkel.
— Ser Du, min Dreng, da jeg var i din Alder, var hun Primadonna i Monigattis Pavillon og Gjenstand for de fineste Kavallerers Hyldest; — hvad siger Du til det?
— *Sic transit gloria* demi-*mundi!*

I alle de Gader og Stræder,
Hvorhen jeg »paa Benene« for,
Hver »Tysker« og »Landsforræder«
Jeg Blodhævn ved *Logos* svor.

En Platfod var Stammens Mærke,
Hvor Næsen den satte i Sky;
I Skjoldet stod Rundekirke
Og BINGS Protokol, den ny.

Naar Højre jeg Knuder vil gjøre,
Til BISMARCK jeg lister mig hen,
Og hvisker hans »*Reichshund*« i Øre:
»Puds BAHNSON, min egen Ven!«

— Vil En i et »*Tageblatt*« fægte
Mod Dansken, men dølger sit Navn,
Saa véd vi, han er af de ægte
»*J. K.*«'r fra Kjøbenhavn.

Arena-Theatret.

Hvad er en Arena? En jevn, med Sand dækket Flade, opfunden i Oldtiden som tjenlig til allehaande mere eller mindre theatralske Forestillinger, der forlængst har tabt sig i Sandet. Men ligesom Hr. Watt allerede for saa vidt kan tjene som et Vidnesbyrd om, at Historien stadig gjentager sig selv, som hans italienske Gadeparti egenlig er en Gjentagelse af de Byer, lavede af Pap, hvormed Potemkin duperede sin Herskerinde, Katharina den Anden, saaledes tilkjendegav han ved Ideen om Arenatheatret, at han kjender sine — Pappenheimere havde vi nær sagt, men vi mener naturligvis: sine Klassikere. Og mærkeligt er det, at Hr. Watt ved at udgrave den gamle Arena-Idee af Aarhundredernes Sand har løst den hidtil overfor Problemet: en brandfri Theaterbygning, bundne Tanke. Hvad er nemlig det for Arkitekter, Brandinspektører, Assurance-selskaber og Borgerrepræsentanter forløsende Ord, som skjuler sig bag Hr. Watts Arenatheater-Projekt? Det er det til Grund for samme liggende Flade-Begreb, der i Følge sit Væsen udelukker Brandfaren, ligesom borteliminerer den paa Grund af det Lidt, der er at gribe fat i for Branden.

Dr. G. Brandes kan for os, saa meget han vil, vende Ryggen til sin Ungdoms Hittegods: »Problemerne« og »de herskende Ideer«; Arena-Ideen staar som et Bevis for, at Ideer kan herske en Tid lang, saa begraves en endnu længere Tid, for atter at opstaa ligesom Luerne fra en Brand, som man troede slukket. I denne Forbindelse opstaar uvilkaarlig den Tankegnist, at medens Dr. Brandes lader sine Ungdomsidealer emigrere i »*Politiken*«s indenlandske Spalter for at importere D'Hrr. Paludans og Molbechs æsthetiske og filosofiske Livsbetragtning i sin makulerede Udgave af salig Strodtmanns Oversættelse af Emigrantliteraturen, optræder Hr. Watt som Grundlægger af et gammelromersk Kolonisationsforetagende paa Tivoli-Øen ved Planen om Arenatheatret der paa Stedet.

Vi lader os dog ikke af Hr. Brandes' Exempel friste til at forlade vort Udgangspunkt: Arenaen, den jevne Flade, hvor selv en hævngjerrig Sporvognskonduktør ikke vilde kunde frembringe den mindste Panik, selv om han blussede helt op ved Erindringen om Forvalter Flades Chikanerier. Bladene har allerede omtalt, at Arenatheatret i Henseende til Brandfare-Frihed vil komme til at staa som et Mønster. Den oprindelige Tanke var at gjøre det helt fladt uden Vægge og uden Tag — kun Gulv og Scene. Herved vilde der unægtelig have være præsteret en genial Løsning af Opgaven: den nemme »Udgang til det Fri«, idet Publikum jo fra første Færd vilde befinde sig i det Fri og altsaa kunde spare sig Ulejligheden med at gaa ud. Men, da den Indvending laa saa snublende nær, at Folk maaske vilde sige, at det ikke var noget rigtigt Theater, men kun en Travesti af Pantomimetheatret, hvor Publikum er udenfor og ikke »i« Theatret, har Etablissementets arkitektoniske Raadgiver, efter hvad vi erfarer, udkastet en modificeret Plan, som for Tiden er henvist til nærmere Approbation af D'Hrr. Watt, Borup og Meyer.

I kort Begreb er Idéen den at slaa saa meget af paa den oprindelige Idé, at man vil medoptage et Tag paa Bygningen. Man tænker nemlig paa at gjøre Taget af Glas og der anbringe det Kæmpeakvarium, som der ikke var Plads til i »Fregatten«, for at Folk kan have Noget at se paa i Mellemakterne eller under hele Forestillingen, hvis denne altfor stærkt skulde svare til Titlen »*Hvor man kjeder sig*«. Ved Akvariet skulde saa være fast ansat en Døcker, som i Tilfælde af en Brand øjeblikkelig kunde gaa til Bunds og hugge Hul i Glastaget, hvorved der i Stedet for det lidet betryggende Overrislingsapparat vil fremkomme et mere virkningsfuldt Styrtebad. Næst efter Abonnenter og Frikort, (thi, er der ingen saadanne, kan det jo jevnlig hænde, at Theatret er saa tomt, at der slet ingen Brandfare var for Publikum, om der saa spilledes i et Petroleumslager,) er de faste Vægge som bekjendt de mest brandfarlige. Det lyder som en Paradoks, men det er jo dog, som Alle ved, saa, at jo mere grundmurede, desto brandfarligere er de. For Arenatheatrets Vedkommende er denne Side af Spørgsmaalet ganske underordnet. Paa Grund af dets Beliggenhed med saa fjerne Naboer som Vestre Hospital, Vartov og de endnu fjernere Tilflugtssteder for hensygnende Aktionærer: National og Cirkus, kan Bygningskommissionen dispensere fra Byggeloven. Væg-Spørgsmaalet kan Arkitekten saaledes lade schjødte sig selv til et senere Tidspunkt; maaske vælger man at lade Portièrer, der holdes i Stilling ved deres egen Tyngde eller ved Lodder og anden Mekanik, træde i Væggenes Sted, maaske omdanner man dem til en stor Skydedør, der tillige kan fungere som Jerntæppe for Scenen.

Paniken hos Publikum rummer som bekjendt den værste Brandfare. For at afvæge Paniken, paatænker

Direktionen bl. A. et mere hensigtmæssigt Repertoirevalg end det sædvanlige. Rent exempelvis kan anføres, at man ikke vil opføre «*Gnisten*» uden at have «*Et Glas Vand*» i Baghaanden, medens man overfor dramatiske Arbejder med mere paniksvangre Titler saasom «*Brand*» eller «*Ildløs i Klosteret*» vil lade «*En Prøve*» (naturligvis en Sprøjteprøve) gaa forud. Ved mere ildfulde Operaer saasom «*Don Juan*», «*Den Stumme*» (med Vesuvs Udbrud) eller «*Jødinden*» (paa Baalet) vil man holde Balletten parat til at udføre «*Et Karneval paa Isen*», «*Napoli*» eller andre Arbejder paa eller i Nærheden af Vandet. Fremdeles skal det, da Kritiken i vor Tid sjeldent lader Stykkerne gjennemgaa den rette Ildprøve, være paatænkt at engagere Hr. E. Skram til som Theatrets Censor at underkaste indleverede Stykker sin bekjendte «Vandprøve», hvorved de mere fængende af dem antagelig vil blive udelukkede.

Velædle Jomfru Severine Andreasen p. t. Høi- og Kogeskolen i Smørumnedre.

Ves Do Severine i desse Momang sitter i Dit Jomfrubur træt aa mødi a a stodere tel Bøfkabbonadde aa me Hodet fult a farseret Kallebrøst aa smaa Paastejer me Skampinioner i, saa ka Do trække den næstøverste Skoffe ud a Din Sjæffaaniere og ta Dagbogen fræm tilieme Pend, Blæg aa Klattepapir aa derstes indregistrere de Fagtum, a nu har vi aflat Reinskavet aa gort Boghaalleriet ob aa overleveret vaares Status tel en retfædi Samtis og en vælvildig Ægsellenses Domfællelse. Aa Do ska inte rutse bag ned a Stolesædet aa plasere Dai paa Din Tornyres skrøvelie aa onder desse Faarholle neppe paaliddelie Onnerlag, formedels de gæller a haalle Tongen lie i Gommerne aa Ørene stive aa Hodet i Været, som Din Faers Datter, va Do æ Severine, aa ves none a Høiaa Kaageskolæleverne vel spøre Dai, om vi agter a ligge ob aa la Skuden, som æ Kaanstens Tæmpel kølhale desformedelst, saa svar mæ Høihed og Pattos, som den Din elskede faarhenværende Lerer i Deklamasjon Karl Prise har engstroeret Dai i aa me en stor Gebærde: Aldri i Ævihed! For vor Kaptain han er mange Pænge vær, sæl om vi har en Læg i Vangangen, saa stryer han ikke Flaget, men sönger:

Tit saa vi et Blokskiv fult a Brøst
I Kamp mæ Findens Frægatter!

Aa Watts Frægat ligger op enden Sæsonen, saa den gør os engen Maalæst, aa di tre annere Kaarvætter ligger i Dok aa reparerer for Brandskade, som ha ikke vaaren men muli i Fræmtiden, a Forsegtihed aa Konduite tel Faarebyggelse a samme. Aa va vores Onnerbalangse angaaer, saa er den inte mere æn 157000 mere æn den vos i Bysjettet telstaaede, som var 41000, aa telsammen kons 198000, men vor der hanles der spilles, aa va brødder vi os om di Par Kroner, saa længe vi har Krohn for vaas sæl tel a omgi Aaberaen, der, begrunnet i a vi nu har ærværvet en Primadonsa a Saaluita er de vægtiste, me den Glans aa Guldsnit, der passer sai for et Pragtværk, aa skævbenede Mogensen, der sad aa smilede i Krumkaven aa holt paa a vi skulle sidde Simonsen paa hal Ranson, bekom desformedelst a mai en Taartentale aa Terættevisning aa benöttiendes mit ovnstaaende Ønlingssitat sa jai: Lig Mærge te, Mogensen, a der staar, a Blokskivet ska være fult a Brøst, aa de er allienveller værgen Olaf æller Æmil æller Jerndorf æller Fru Hennings, allesammen værendes Sjennier paa de Ræssetativistiske som „leverer" Brøst, men de er Frøken Dons aa Simonsen aa Lange aa lange Brun aa gamle Jobilæoms-Skram, som gier vos Brøst og Brøsttoner aa er Kaanstens Brøstværn, aa va vores Blokskiv ente fult a Brøst lie op te Rælingen, saa gig de kaske neienom aa jæm, aa nu ka Du trille jæm paa Dine skæve Knægparasoller a et Par Reieben aa see etter om Ollelamperne inte ægsplaaderer a Sælantændelihed. Vorpaa han fordoftede momlendes, a Aaberaen var en Laareley, som sad paa Klippen aa sang for Sjæfen saa han rænte Skuden paa Gron, aa Skuespildet gig rabundus aa „Dante" a Hælvede tel, va der inte gore Noet, formedelst de var Mandens Bæstilling i levendes Live men kreperlit for Maalbæk. Va jai vænte de døve Øre tel, faamedelst jai hade vaaren ellers nødt tel a digtere Mogensen en Mult etter de ny System, aa hanses Finangser viser Onnerbalangsje lisom vores i Forveien. Men sid i Dagbogen, a Desseplinen flaarerer paa Ælevskolen, vor der er otte, aa hadde Du vaaren med Severine, hade di vaaren de ni Muser aa kunnet staaet i Kreds om Sjæfen som Apaallo ve Fæstfaarestillinger. Men se bare tel, a de ka blie a di otte bæste Kaageskolælever, faamedelst Dit Kald venker Dai i den Deregtion, aa inte paa Kaanstens Brædegol, som er hædrende, men me Læmme aa Falgruver i. Aa di otte her venker Hæder aa Ære, men di 55 gig gjennem Lemmen aa var tel Rotterne. Tænk paa de, Severine, aa læs inte paa ræsiterendes Roller, for dem faar Do inte, men paa Fru Mangors Tellavning a Bøfkabbenade; Som Do faaer; Naar Do ha slegt den sæl.

Din i Henseende til Kaansten Fosterfader

Pedersen.

Til Geborsdasbarnet.

Post fæstum

Søren Pipperop.

Kom te mit Brøst, du hule Muse,
Aa træk mei te din ømme Barm,
A je ka rørt en Taare knuse,
Forde min Fryj er krokkevarm,
Aa lær mei, mens dyft ner je titter
I Hipokrenes Bølger, at
Ansla min Sitter som en Sitter-
Aal i Akvariet hos Wat!

— Tivoli, du æ Perlen immer,
Som ente kastes bør for Svin,
Fra Iluminasjonens Glemmer
Aa te min ejen Baldevin!
— Ve vær en Fæst, vor der be songet
Etaliænsk, je stadi kom,
Aa ha i dem mit Bajer svonget
Aa tømt det ud i gammel Rom.

Ve din Geborsda ha je vaaren
Gæst i mit nye Sommertøj,
Aa da je vovned næste Maaren,
Saa sa'e je bare: Den va høj!
Je drak for Watt, som sto ve højen
Mast, aa den dyve Baldevin Dal,
Saa de æ mulit ente Løjen,
A je mæ fek en Pærial.

— Nu ve je for di fir og førre
Henrondne Aar augi min Tak
Aa særli for di mange store
Fæster, som paa Plakaten trak.
Gid du fremdeles praabert klare
Dej maa i Solskind aa i Storm-
Gades Forlængelse fra Fare,
A faa en ny aa bædder Form!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

De forlorne Sønner
i
Stereoskop-Format.

Om én forloren Søn man hørte før kun Tale,
Som vendte hjem, da han var læns, til Faders Hus;
Men *„Morgenbladet"* det har saadan tvende Ka'le
I lille SECHER og den smaa BORCHSENIUS.
Med deres bergtagne Fortid de nu bryder,
Dem Sulten tvang til de HØRUP-BING'ske Gryder;
Men i Grynbutiken kan skam godt det falde sig,
At de inte bli'er traktert med Fedekalvesteg.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn. Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

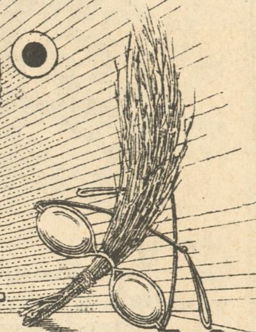
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 34. Torsdagen den 25. August. 1887.

PUNCH.

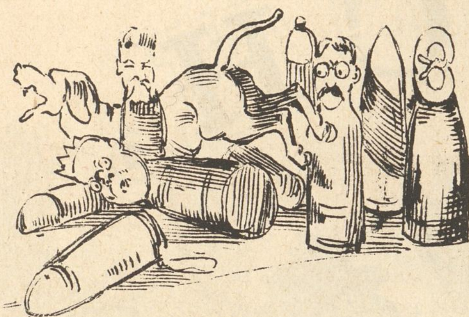

Nødvendigt Appendix.

— Moer, hvad er det for en stor Fugl?
— Det er jo en Stork!
— Ja, men Moer, hvor er da de smaa Børn?

Inden Døre.

Vort Venstre har for Tallet **9**
Haft et uskyldigt Sværmeri;
Formodentlig det er, fordi
Ved dette Tal man lettest maner
Frem for et oplyst Folkefærd
Et Billed fra dets Keglebaner.

Endnu kan mindes af enhver,
Hvorlunde Dansk og Evropæer
Som Ni-Mands-Udvalg viste sær
Omhu for alt at faa begravet;
Hvis Aarsag ogsaa **9** man fik
Til at »bestyre« *Morgengnavet.*

De **9** stod Vagt med aabent Blik
For Venstres Tradition og Skik;
Mens Redaktører kom og gik,
De **9** bestandig blev de samme:
En Lov, én Villie raaded' kun,
— Fra Kolding sagdes den at stamme.

Men i en højst usalig Stund
I det Spil Kegler kom en Hund.
Huskorset KORSGAARD brugte Mund,
Det gjør han her nok ikke tiere.
— Samdrægtigheden faldt om Kuld:
De **5** stod væbnet mod de **4**!

Da KORSGAARD stadig BERG var huld,
Blev N. J. LARSEN »hensynsfuld«
Og stoppede hans Gages Guld,
Fordi hans Tales Sølv genered';
Men KORSGAARD vilde dog ej bort,
Og derfor blev han suspenderet.

Dog PETER satte haardt mod haardt,
Saa LARSEN maatte gjøre kort
Proces ved Hjælp af den Transport,
Man kalder: smide Folk paa Døren.
Af *Morgengnavets* Paradis
Jog **5** Keruber »Redaktøren«.

Herom i »Skanderborg Avis«
Omstændelig Beretning gi'es,
Saa man kan se, hvordan de **9**'s
Trofaste Samarbejd har været.
— Afsløringen for Brystet faldt
Dog LARSEN, — ham fra Gadekjæret.

Paa Rettens Bistand har han kaldt
Og har formodentlig fortalt,
At et Privatlivs »Fred« det gjaldt
At værne selv mod Forbundsfæller,
Skjønt »Krænkelsen« i et og alt
Jo den private »Ufred« gjælder!

Ennv ett liedet Annhanng
till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

v bliffuer att berette omm the Stemplinger och Carnallieſtreger/ ſomm vdi byndernes eegen Leyr thennem til ſtoer Quide och Uiederuærdicheed/ oppſtoede. Ty effter att hand then gammele Konning Chreſten Povelſen kallit Berre aff Bogøe haffde vdi Koldinng Slottsgaard omm Greffue Hvllſtejn Blæſenborre och hannem Høropp ſliig Taele fremført och vdi ſiin Oration thennem for allſchönns Hinterliſtichheed vdlaggt/ daa uore hand ey vdi ſiin eegen Konngs-Gaard/ ſomm er vdi Linnés-Gaede beliggendes och huorvdi then Morgen-Krønicke omm the bynders Helte-Gijerninger bliffuer fabriqueret/ ſicher. Ty uel haffde hand ther een Borrg-Foeged/ ſomm hedte Korrs-Goer och uar hanns fulldtroe Mannd/ menn hand haffde vdi Borrgen tuenne Høuidsmænnd inndlaedet/ hand then onnge Secher/ ther uore aff iidel Emotganng bleffuen fraa een ſlanck och mager Uindſpillere till een feed och diger Dachs/ og hand then drøffueliche Skijalld Borchſenivs/ ſomm haffde aleniſte vdi gammle Skijalldes Cadavers lyriſk att præparere ſine Force. Och uore the begge Slannger/ ſom hand then gammle Chreſten Povelſen kallit Berre haffde ved ſiin breede Folckebarrm meth goed Moſt, Canari-Sæk och Lvten-Drank oppammet. Ty een Morrgen-Stvnnd toege the then arrme Borrg-Foeged Korrs-Goer och uerffede hannem sansfacon vd aff Borrg-Poerrten giffuendes tillkiennde/ att the uillde ey lænnger hvlle Borrgen forr Konningen aff Bogøe/ menn for Greffuen aff Blæſenborre.

c bleff ther vdi Innte-Gaede/ huor the Oiropærer boe/ blæſſt Fanfare aff Trommpeterne och ſkvdt Uictoria meth Felt-ſlanngerne/ ty thet uore for hannem Hørvpp een ſtoer Seyeruinning och

Trivmph. Men boede Cresten Povelsen kallit Berre och hand Korrs-Goer suor/ att then Torrt scvllde siiden meth Bloed bliffue affuasket. Och then Vrtekræmmere Neijendamm/ somm haffde vdi Reuolvtionen uoren deelachtich/ loed siin Mvsche-Donner/ somm haffde i siin Tiid/ att Gotz-eyerne then ey scvllde confisquere/ vnner Disken uoren henngijemmt/ poeny fremmtaege och siin Boed meth Svcker-Fvstager barricadere och fortificere. Menn ther the bynder forrmerckede/ att the ey kvnnde the Gotzeyere och Prouisorister noegen Affbræck uolle/ daa lagde the theris arrme Hoff-ueder i Bløed ett nytt och krafttigere Krigs-Instrumentvm att fabriquere. Och the bleffue eenige/ att the motte haffue een ny Bvsse-Mannd och Draege-Docke att kyse Liffuet aff Gotzeyerne meth. Och the smoe Suarte/ somm uare uante vdi Tydsklannd att reyse och thersteds meth theris Trosforuanter att haffue Commerce och Correspondance/ sagde att een sliig Draege-Docke uore alleniste att bekomme vdi then Stad Berlin.

c the forskreffue then/ och ther then uar pr. Post arriueret/ bleff then vdi Uenstres Panopticon opp-stillet och affsløeret. Och uar samme Docke meeget gram att se till vdi huid Cuirassier-Vniforme och meth tre Haar poe siin scaldede Isse och ued Siiden een mæchtich Sabel eller Siide-Gewehr. Menn bag ued then saed een stoer Hvnnd. Och uore then meth ett Spillewercke soelvnde accommoderet/ att naar mann tryckede poe een geheyme Knapp/ da rvllede Docken meth siine Glo-Øyne och datskede poe Saebelen. Och hand Secher uore foreuisere och hand Hørvpp liigeruiis. Och the sagde/ att omm Docken ey fiik Riigens Marrsch Hr. Jesper Jespersøn Bahnson att oppæde/ daa uore ui alle omm een Halls och then scvllde Lannd och Riige platt forderffue. Men the Gotz-eyere toege till Felltparole: „Bannge machen gillt nicht!" och the sloege till Draege-Docken/ soe att then fallt omkvll. Och vdaff then krøeb hand then liiden J. K. Lauritsøn. Menn hand uore ey aff thet Scarrn/ somm uore indeni Docken/ bleffuen adoniseret. Och Spilleuercket gick i Staa.

En lille Molbohistorie til.

Det var en Gang om Sommeren i Agurketiden, at Bahnson var kommen ind paa Evropæernes Mark, hvor han spankede op og ned for at tage Maal af Pladsen til et nyt provisorisk Værk. Dette kunde Evropæerne ikke lide, eftersom de var bange for, at han skulde nedtræde deres haabefulde Spirer, og de besluttede derfor at sende Eedvard Brandes ind efter ham for at jage ham bort. Eedvard havde nemlig vist stor Dygtighed i at jage Folk ud fra det kongelige Theaters Tilskuerplads, saa at de mente, at han sagtens kunde magte Opgaven.

Men da han skulde ind efter Krigsministeren, opdagede de, at Eedvard havde meget store og brede Fødder, saa det var tydeligt, at han vilde efterlade sig altfor kjendelige Spor, naar han skulde gaa Krigsministeren i Bedene. Der blev derfor holdt stort Familieraad, og Enden paa Raadslagningen blev da, at man løftede et af Integades største Rendestensbrætter af og stillede ham derpaa, og otte evropæiske Medarbejdere og andre tyske Korrespondenter bar ham derpaa ud i Marken. Saaledes nedtraadte den lille Eedvard slet ingen Ting med sine store Fødder.

Avgust 1884—87.

Mel.: »Den Stumme«.

En nyfødt Sol paa Skodsborg gløded'
Til Trøst for danske Venstremænd,
Som rakte Sværdrup Salt og Brødet
Og trak ham kjønt til Vands herhen.
Berg stod med Haand paa Sejerværket
Som helstøbt Figur,
Mens liden Høgsbro fint bemærked':
»Nu staar nok for Tur
Med Bogøs Drot alt, hvad i Norden dur!«

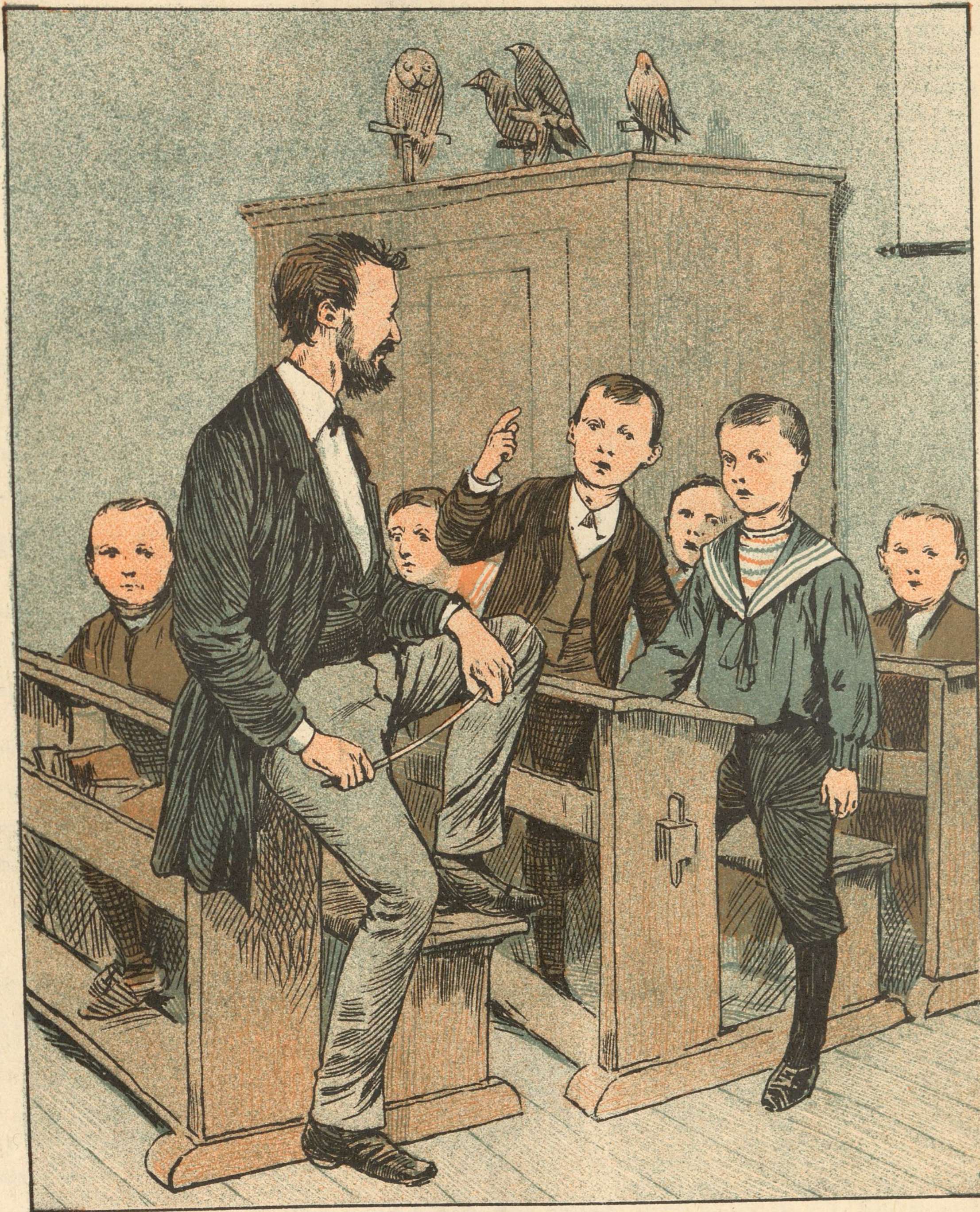
En Venstremand bør Taalmod prise;
Men heraf har de langtfra stort,
Og kun Betise paa Betise
Har siden Festens Dag de gjort.
Den arme Sværdrup er i Klemme,
Snart faar han vel Fur,
Selv Høgsbro Verdens Gang maa græmme,
Saa besk og saa sur.
— Og Bogøs Drot blev lokket til sit Bur.

Paa Klubbal.

— Det er dog mærkeligt, Frandsen! Jeg har aldrig før lagt Mærke til, at De var saa høj.
— Ikke det, Frøken Svendsen? Jo det har jeg saamænd været siden jeg var ganske lille.

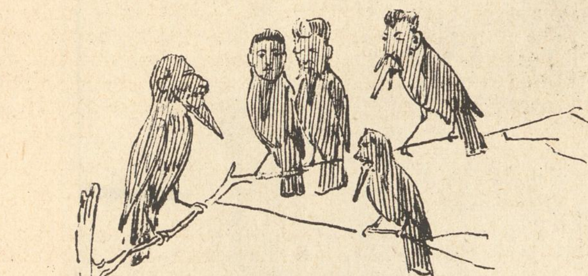
En Gisning.

— Kan nogen af jer sige mig, hvad Daniels Venner i den gloende Ovn hed?
— Aa, maa jaj! — den ene hed Hansen.
— Hvordan falder Du dog paa det?
— Jo, for min Fa'r si'er, at naar tre Mennesker er forsamlede, saa hedder alle Tider den ene af dem Hansen.

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

LXXXXIII.

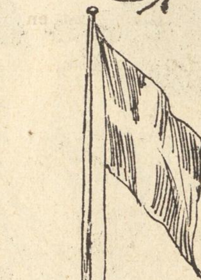

Kjære Fætter! Det bli'er Høst.
Dage korte, klare, køle
La'er os føle,
Svundet snart er Somrens Lyst;
Saa vil Slud og Regn og Søle,
Vinterstormens barske Røst
Tudende fra Vest og Øst
Lægge paa Humøret Dæmper;
Dog endnu maaske til Trøst,
Inden Kulden frem sig kæmper,
Sommeren en Stund vil nøle,
Bøde sine mange Brøst
Ved en skjøn og varm September.
Hundedagene er endt!
Det dog kaldes maa et Gode
For hver Radikalers Ho'ede,
Hvori al Ting blev omtrent
Saa forkert og endevendt,
At til sidst de Stakler trode,
Krigens Baal og Bavn var tændt,
Skjønt Budstikken, som bekjendt,
Af dem selv til Spree var sendt.
Dachsavisens lille Pode,
Som paa Morgengnavets Stub
Man i sin Tid okulerte,
Hvor den siden stille grode,
Skød paa én Gang Knop ved Knop,
Og den hele affekterte,
Liberale Fremskridtsklub
Jubilerte,
Da hin sølle Klatterup
„Alliancen« præsenterte
For den blindhedsslagne Trup,
Til Berlin man i en Snup
Fyrens Vaas telegraferte.
Li'esom Børn for Bussemænd,
Som de selv nys fabrikerte,
Vræler bange,
Saadan, da det kom igjen,
Gjennem Tyskens Blade mange,
Hylede vor lille Ven.
Ingen Holger-Danske-Sange
Hørtes som i fordums Dage,
Den Gang Chresten Danskers Svend
Korsgaard spændte Sværd ved Lænd
For at fange,
Snild som Due, from som Slange,
Grundtvigianerne tilbage,
Skræmte bort af Hørups Pen
Og af Brandes'k Spark og Spænd.
Nej, de Tider fløj saa fage!

Ej som dristig Ædelfalk
Turde højt i Sky man jage
Evropæers sorte Krage;
Nu, med Kinden hvid som Kalk
Jamrede den tykke Dachs,
Mens Borchsenius taarekvalt
Lige strax
Ændred' Chrestens Vikingbalk
Til en Sang af anden Slags,
Hvor med sorte Farver malt
Danmarks Fremtid var at skue
Mat belyst af Maanens Lue,
Ja et Omslag, skjønt lokalt,
Syntes Sindet ned at kue
Saa totalt,
At ej mer man turde true;
Nej, man bønfaldt og besvor
Højre om at gjøre Skrue
Og til Redning for vor Tue,
Danmarks dyre Fædrejord,
Kaste Bahnson over Bord.
Ej med Russen længer man
Handel vilde faa i Stand,
Ingen driftig Ama'ermo'er
Maatte med Agurker grønne
Friste Moskovitens Tand
Og med Høst af Rubler skjønne
Egen Driftighed belønne.
Nej, naar Ruslands store Czar
Gik i Land,
Ingen Folk, kun lutter Sand,
Skulde ses paa Danmarks Strand;
Tom og bar
Gadens Sten
Bliver flux, hvor frem han drager,
Secher ei til Hatten ta'er,
Ej Oktavius for ham flager,
Nej, med Halen mellem Ben
Morgendachsen hjemad jager;
Frygt for tyske Sansekager
Samler Politikens Krager
Med Hr. Sechers sorte Mager
Paa den samme raadne Gren.
Kjære Fætter Christian! Sig:
Tror Du, at hint Ravneskrig
Danske Mænd formaar at skræmme,
Saa af Angst for Dachsens „Krig"
Høfligheden vi forglemme
Og forknytte bliver hjemme?
Nej! Om Tyskers Myriader,
Ørkenens Græshopper lig,
Mylre rundt paa vore Gader,
Endnu ej af dem vi lader
Lov os skrive for, hvornaar
Vi med Hat i Haanden staar,
Og trods Morgendachsballader
Skal der ikke gjøres Skaar
I den Hilsen, som vi byde
Nu i Aar
Ruslands Kejser,
Fra han kommer, til han rejser!
Lad af Arrigskab dem syde,
Vi med Flag tør Huset pryde
Og, trods Fremskridtsklubsstabejser,
Dristig ham vor Hyldest yde.
Ja, om Secher baglænds dejser,
Og Borchsenius, det Skrog,
Sprutter som en Thevands-Gejser,
Dog vi hejser
Højt i Masten Dannebrog.

Heraldikkedik.

Hr. Diderik Oldenburg, der har sit jordiske Gods i vort Naboland Skaane, skal efter Forlydende have indgivet et Promemoria til det svenske „Heraldik-Ombudet" om paa Grund af sin ualmindelig fri Tone at maatte blive optagen i Friherrestanden og samtidig en Bravade til den danske Eklesiastikminister Hr. Scavenius om selvskreven Ret til at jordes paa Statens Bekostning paa Vestre Kirkegaard mellem de derværende danske friherrelige Linier. Samtidig ønsker han foretaget nogle Ændringer i sit fra Mecklenburg hidrørende Skjoldmærke som Grundlægger af den nye friherrelige Linie Neu-Oldenburg-Strelitz-Mecklenburg-Schwerin von Menschenskræk. For at markere, at han fra Skovmand er bleven Bymenneske og har slaaet sig paa logica og metaphysica ønsker han Skjoldets til Venstre vendte halve Sølv-Hjort i blaat Felt ombyttet med en hel til Højre sparkende Skimmel i rødt og Hjelmen forandret til en Turban med 7 Hestehaler af den bekjendte logiske Art, som alle Haarene er trukne ud af. Derimod ønsker han nok at beholde som Skjoldholdere de to oprejste, af berettiget Harme stærkt, men naturlig farvede Løver, dog saaledes at de udstrakte røde Tunger gjøres til Oksetunger, ligesom deres opløftede Haler skal slaa en Krølle til Venstre. Underneden anbringes i et opløst Venskabsbaand Valgsproget:

„Gut gebrüllt!"

Storartet Folkefest.

Som »*Punch*« allerede den 14. i forrige Maaned saa sig i Stand til at meddele sine godtroende Læsere, agter den liberale Marskalke-Klub ikke at lade Marskalks-Staven hvile i Tornysteret, men har paatænkt førstkommende Søndag og blaa Mandag i September Maaned at afholde en stor Forsvarsfest for at skaffe »Grundlovsfondet« den fornødne Dækning, saa at det ikke skal være aldeles blottet under de hyppige Angreb, der idelig rettes paa det. De Herrer Marskalke have dog foretaget den Forandring i Festprogrammet, at saavel deres »Alvor« som deres »Gammen« er bleven henlagt til Vodroflund, og ikke som af os tidligere meddelt, til Korups Have; denne Forandring siges at hidrøre fra en let forstaaelig Frygt for, at Vælgerfolket mulig skulde mistænke Festkommiteen for at staa i »Koruptionens« Sold, og at Grundlovsfondet saaledes kun var et Marskalkeskjul for Levebrødspolitiken.

I øvrigt vil Programmet blive som af os tidligere meddelt, og Forestillingerne vil endog blive forøgede med Opførelsen af et ganske nyt Marskalkestykke i flere Akter med et Slutningstableau, hvori samtlige Agerende kommer til at staa i bindegalsk Belysning.

Af Gaver, som allerede er indkomne til Tombolaen, skal vi blot nævne følgende:

Fra Folketingsmand Nielsen Grøn: 1 Revolver og 6 løse Patroner samt 1 Æske Sikkerhedstændstikker.
— — C. Berg: 2 Sylteglas, tomme, samt en stor Tromme, N. B. revnet i Skindet.
— — F. Bojesen: 1 Familieparaply, (gammel).
— — V. Hørup: 1 Rumlepotte (ordinær). 1 Hasselkjæp (meget kostbar).
— — Jens Busk: Flere Postellinsgjenstande (klinkede). En Samling Taalepahner (afblomstrede.)
— — Dønnergaard: En høj sort Silkehat.
— — Højmark: En lav Bulehat, tjenlig baade til Ballade og Faldehat, en Kjendelse vedtaget.
— — Henning Jensen: En Kniv (ubrugt).

Fra Folketingsmand Tauber: En Gaffel (brugt).
— — V. Bjørnbak: En Ske (lidt itubidt).
— — S. Høgsbro: En Stormklokke (revnet i Kanten).
— — Holstein Ledreborg: Forskjellige drevne Arbejder, (let afsættelige ved »Forhandlingen«.)
— — Harald Holm: En »broderet« Trøster.
— — J. K. Lauridsen: Forskjellige tyske Artikler, gjennemsigtigt Arbejde.
De Herrer Secher og Borchsenius: »Danske dito, uklart dito.
Grosserer Neijendam: En Sukkerbøsse, riflet i Kanten.
Dr. G. Brandes: En Børnehabit, kun lidet brugt og en Dukke, forestillende en Nisse (N. B. Folkets.)

Bidrag modtages fremdeles saavel hos de Herrer Marskalke som paa dette Blads Kontor, Gl. Strand 50 Stuen.

En Fredag paa Amager.

Og dersom De morer Dem dejlig,
Hvor Valli nok nu har udtjent,
Skal dog De gaa ind paa Tivoli,
Naar Watt han ta'er Dem saa pænt.
Ja, rundt i Alverdens Aviser
Han be'er Dem saa mageløst pænt.

Han laver de herligste Fester
Til ganske gemenlig Entré,
Hvor der er saa mange Millioner,
At slet ingen Ting man kan se.
Men det er jo netop det Fine,
At Folk kan ingen Ting se!

Men Aktionærerne griner
Saa smørret, naar Kagen de ta'er:
Man sagtens kan smøre sin Lire,
Naar »Tælle«-Maskiner man har.
Ja, Jøsses, hvor Aktierne »voxer«,
Naar Tælle-Maskiner man har!

Fornylig var hele Tivoli
Saa knusende napolitansk;
I Ott' og firs bli'r det kinesisk —
I Ni og firs peruviansk —
Et helt etnografisk Museum
Faar Watt bearbejdet paa Dansk!

Sin Plan Magistraten har røbet:
Den vil ha' Tivoli lagt hen!
Men Robert han svor og sa'e: »Ama'er!
Nu gjør vi s'gu Kaal paa den!«
Han ta'er Magistraten til Ama'er,
Og der gjør han Kaal paa den!

Direktionen i Ama'erbuxer
Vil aabne Ballet med Glans;
Saa kommer paa aaben Estrade
Magistraten i Thrane-Dans! —
Den danser ikke paa Wat, naar
Den kommer i Thranedans!

Og alle de smaa Gondolierer
Forvandles — ja, tænk Dem blot, —
Til levende Gule-Rødder,
Det klæ'er dem jo nok saa godt.
Ja, Vandmænd bliver til Rødder,
Men det er jo nok saa godt!

Hæng i paa en Frisk, Kjøbenhavner!
Til Tivoli gaar nu din Vej,
Hvor Watt staar som Amagermutter
Og si'er: »Vil Du danse med mig?« —
Naar bare saa Publikum ikke
Vil svare: »Nej, Gu' gjør jeg ej!«

Hermed følger et **illustreret** Annonce-Tillæg.

Storvask.

OCTAVIUS lille VIGGO BENTHEIM vasked',
Fordi han har i »Bismarksklumper« snasket,
Hvorved han faaet har en snavs Kulør.
Des værre for den haabefulde Pode
Er den Lud ikke skarp nok til hans Ho'de;
Thi, naar han vasket er og bleven tør,
Er han dog ligesaa beskidt som før.

udgaar hver Torsdag Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

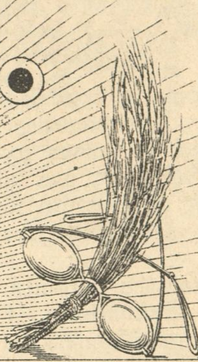
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 35. Torsdagen den 1. September. 1887.

PUNCH.

Utidig.

— Moer! Du skulde set, hvor grinagtig: i Dag var vores Religionslærer bleven klippet i Gaar!

Evropæisk Koncert.

Som en Prydelse for Integade
 Evropæernes Koncertpalæ
Med de forhen gyldne Inskriptioner,
»*Politiken*«, paa sit Glashus troner.
Her er Husrum for den evig glade
 BENTHEIM, for ST. GEORG og ÆH-BÆH.

Disse tre berømte Virtuoser
 Sekunderes af en udsøgt Flok
»Unge Mennesker« som Dilettanter,
Undertiden selv som — Arrestanter;
Hver har et Talent, som selv sig roser,
 Andre gi'er dem langtfra Bifald nok.

Et fortrinligt Harmoni-Orkester
 Danner denne haabefulde Slægt.
Tonerne fra Piben selv og Skralden
Blander sig »*in diesen heil'gen Hallen*«
Med et Spil, der røber, at for læster-
 lige Stryg man her kun har Respekt.

At Begreb om sjælden Takt de rummer
 Dybt i Barmen, jævnlig man fornam.
Selv et »*Schleswigholstein meerumschlungen*«
Falder saa naturlig her paa Tungen,
Navnlig, da sit sidste gode Nummer
 »*Politiken*« fik paa sit Program.

HENRICH lig, i HOLBERGS *Maskerade*,
 Bladet blev forført for denne Gang
Af en Tysker fra Berlin(?), der praler
Med, at 24 Sprog han taler,
Selv hebraisk, og i tyske Blade
 Har et Navn med evropæisk Klang.

Samme Karl det intet kunde nægte,
 Saasom han med Virtuositet
Spiller stærkt paa alskens Instrumenter,
Stundom selv med andre Folks Talenter;
Og som han har ingen kunnet mægte
 For sig selv at blæse i Trompet.

Derfor spilled' efter tyske Noder
 Man i HERMAN BINGS Koncertpalæ.
— BISMARCK kan dog faa et Horn i Siden
Paa de falske Toner undertiden! —
Der fortælles nu ved Spree og Oder,
 At i Fløjten var der kun Æh-Bæh.

Hexeprøven.

»Hvad er Æren?« siger Hørup. Eller var det ikke Falstaff, der opkastede dette dybsindige Spørgsmaal? Vist er det, at dette *Par nobile fratrum* i den almindelige Bevidsthed efter Haanden er løbet i den Grad ud i Et, at man hvert Øjeblik griber sig i at tvivle om, hvorvidt det er den gamle Ridder eller den unge, men dog ridderlige Redaktør af »*Politiken*«, der er den retmæssige Patenthaver paa denne ejendommelige Problemdebat. Den Omstændighed, at »*Politikens*« Medarbejdere i deres aandelige Uniformitet saa stærkt minder om Falstaffs bekjendte Rekrutkompagni, bidrager jo heller ikke til at sprede Forvirringen. Det eneste paalidelige Skjelnemærke er, at Hørup endnu ikke har fundet sin »Prins Henrik«. Begge »Thronprætendenterne« var jo nemlig for socialt mankerede til at udfylde den prinselige Rolle nogenlunde tækkelig. Men »Æren« — hvad dens Væsen end monne være — bestaar nu en Gang i Verden, og selv de mest prøvede Demokrater og Folkemænd bære paa en skjult Higen efter at nyde Æren — af at indtage den Ærespost i Partiet, som ved Kongen af Bogøs Thronfrasigelse er bleven vakant. Med andre Ord: Det brændende Spørgsmaal i Venstre er:

Hvem skal være Enhedsmærke?

Et saadant er aldeles nødvendigt. Til Partiets negative Feltraab: »Ned med Estrup!« maa der jo dog svare et positivt: »Op med N. N.!« N. N. var i gamle Dage Chresten Berg. Men det nye »Enhedsmærke« maa være i Besiddelse af en vis Troldomsevne eller Hexekunst, der er i Stand til at fremkalde den Øjenforblændelse hos Vælgerne, at »Venstre« kommer til at se ud af Noget, som det slet ikke er, — en Enhed, et Væsen, der er i Harmoni med sig selv. Chresten Berg er nok ikke nogen stor Hexemester, og derfor mislykkedes Forsøget ogsaa for ham. Nu gjælder det altsaa at finde En, der er bedre indviet i den sorte Kunsts Mysterier.

Punch har ikke kunnet undgaa at lægge Mærke til Partiets Kvide, og i taknemlig Følelse af den Støtte, han altid har havt i Venstre og dets ledende Mænd, vil han jo gjerne staa Partiet bi med Raad og Daad. Han har derfor lagt sit Hoved i Blød for at udfinde, paa hvilken Maade man sikrest kunde afgjøre, hvem af Partiets Førere der kunde antages at sidde inde med den største Hoben Trolderi. Men det var slet ikke saa let en Sag: thi Ingen af dem har som bekjendt Ord for at kunne synderlig mere end sit Fadervor og knap det en Gang, saa at dette ellers ubedragelige Kjendetegn paa den sorte Skoles Adepter slog fuldstændig Klik over for de forskjellige Enhedsmærke-Emner. Der var altsaa ikke Andet at gjøre end at skride til Anvendelsen af en af de fra Hexernes Tid overleverede Prøver. Men hvilken?

Ildprøven var paa Grund af de mange forskjellige Imprægneringsmidler, der for Øjeblikket udbydes paa Markedet, ikke til at stole paa. Naar man desuden som Grev Holstein Ledreborg er vant til at haandtere gloende Assensplader med bedaarende Fingerfærdighed eller, som saa mange Venstremænd, fra Barnsben har tumlet sig som Salamandere i alskens Brandpolitik, kan man med stor Koldblodighed gaa i Ilden, for hvad det skal være, og den Svedenhed, der er et folkeligt Karakteristikon hos Venstre, besværliggjør i høj Grad en paalidelig Dom over den Enkeltes større eller mindre Brandsikkerhed.

Punch besluttede sig derfor til at forsøge med Erik Skrams *Vandprøve*. For imidlertid at have en paalidelig Maalestok sendte han Bud efter Vandkunstneren, Hr. Kolling-Møller, hvem kun en for stor Beskedenhed synes at forhindre i at kalde sig Kolling-Vand-Møller. Vandkunstneren mødte strax efter Indbydelsen i sin »Arbejdsdragt«, Vandstøvler og Vandhoser. Ingen sygelig Vandskræk havde til Dato afsat sit Vandmærke i hans mandige Aasyn, hvis naturlige Vandfarve netop tydede paa den Ro, hvormed han var vant til at skride til Vandværket. Da *Punch* imidlertid forklarede ham, med hvem han her skulde konkurrere, trak Vandmanden synlig forlegen sit Vand-

uhr op af Lommen og erklærede, at han havde ikke Tid at blive længer. *Punch* lod sig dog ikke nøje med disse Udflugter og efter at have trakteret Vandkunstneren med en lille Frokost, bestaaende af Vandgrød og Vandbakkelser, lykkedes det ham at pumpe Grunden til hans Vægring ud af ham. Han var vel en ren Vandhund efter den Slags Væddemaal, men lige over for saadanne Konkurrenter turde han ikke paatage sig Kampen.

»Betænk blot,« sagde han, »at jeg først i de senere Aar har uddannet mig i Vandkunsten, medens Venstre tæller Veteraner, hvis Færd i 15 Aar har været én fortsat Vandgang! Hidtil har mit Levnedsløb været som et roligt Vandløb, men det vilde blive til Vandfald for mig, om jeg indlod mig paa en saa vandskelig Opgave. Det Vandspring er mig for højt!« Hvorefter han fordampede.

Nu var kun den tredje Udvej mulig: *Vejningsprøven!* En dygtig Hexemester vejer nemlig ikke nær saa meget som et almindeligt Menneske. Derpaa kjendes han. Saa fik *Punch* en Vægt hængt op i sin Stue. Som Kontravægt tog han Chresten Berg. Trods sit anselige Ydre vejer han jo nemlig nu selv med Folkeuhr og Sylteglas saa lidt i Vægtskaalen. at det skal være en grumme hul Nød, som han skal kunne vippe i Vejret. Saa begyndte Prøven.

Først kom Høgsbro. Men han var for tung i det, og sank øjeblikkelig til Bunds. Derefter proberedes med Holstein. Greven er saamæn ellers let nok i Vendingen, men den forbistredе Assens-Plade, han aldrig kan blive kvit, trækker ham altid ned efter. Saa kom Turen til Hørup. Han havde taget Svineblærer om Livet for at lette sig, men det hjalp ikke. Erindringen om Straamændene tyngede ham. Henning Jensen manglede kun et Par Lod, men han havde ikke i Tide rystet Slagterkniven af Ærmet, og ned gik han. Saadan blev det ved. Kontramærket hang stadig oppe i Luften, smilende ved Bevidstheden om sin Uerstattelighed. Prøven maatte for denne Gang opgives, der var ikke en Eneste i Folketingets nuværende Venstre, som kunde hexe tilstrækkelig, Ingen, der var skikket til at være det »Enhedsmærke«, om hvilket al Uenighed maatte høre op.

Men *Punch* har ikke opgivet Ævret endnu. Han véd, at den rette Mand findes, den Mand, der ikke blot som Kong Saul rager et Hoved op over alt Folket, men som, skjønt dette Hoved er dækket af en Doktorhat, dog har saa lidt i det, at han, om han end sprang ned fra Rundetaarn, dog havde Udsigt til at falde paa Benene.

Wederkinch Madsen er Manden. Han og ingen Anden!

Hvor findes et »Enhedsmærke«, der bedre var i Stand til at være Symbol for hele det tankeklare og kundskabsvægtige Venstre! Men ak! Denne kostelige Perle er vraget. Han blev vejet og funden for let. Og det var jo dog netop Dyden ved ham. Men endnu er der Haab.

Esbjerg-Kredsen er ledig, og vel har de to vældige Rivaler, Bluhme og Korsgaard, allerede meldt sig, men for Wederkinch maa selv disse vige. Kommer han bare atter ind i Folketinget, behøves der ingen videre Hexeprøve. Wederkinch er selvskreven, han er *hors de concours*, og sætter han sig paa Vægten, gaar selv »Kontravægten Chresten Berg herunter, og højt under Loftet svæver det nye »Enhedsmærke«, han, der er den største Hexemester, fordi han ikke tynges af Noget som helst og har kunnet trolde en hel Doktorhat frem af slet ingen Ting. Men, — til Wederkinch kommer igjen, vil Venstre være som en Hær uden Fører, en Hjord uden Hyrde, et Parti uden »Enhedsmærke«.

Lad Vælgerne i Esbjerg betænke dette!

Fra Folkefesten paa Vodroflund.

Siden vor sidste Bekjendtgjørelse har de respektive Marskalke modtaget en betydelig Mængde særdeles værdifulde Gaver, blandt hvilke vi blot skal nævne en levende Hundehvalp, det eneste levende Afkom af Chr. Hages »barberede Puddel«. Desuden har en anonym Velgjører efter sigende sendt Festkomiteen en Kattekilling, for at Venstres Familieliv som Hund og Kat ved Folkefesten kan blive passende illustreret.

Som Supplement til den Samling værdifulde Kobberstik, Festkomittéen allerede har modtaget, skal en anden ædel Velgjører have stærkt i Sinde at sende den de originale Plader til en Række Prospekter af Venstreforetagender, saasom Albertis Svovlsyrefabrik, Slagelse Folkebank, Engeldrup Klædeværk, J. A. Hansens Brandkasse o. m. fl.

Endvidere er indkommet ved Redaktionen af Politiken: Fra Bjørnstjerne Bjørnsson, En Hanske (umage).
Fra Maler Thaulow — — — — En Mage.

Blandt Forlystelserne vil sikkert et storartet Pumpe-Værk tiltrække sig Opmærksomhed. Vandet til Pumpen leveres af Medarbejdere ved Oppositionspressen, der nok alle er Venstremænd af det reneste Vand, med Undtagelse af *Dr. phil.* S.. Schandorff, der en Gang imellem er nødt til at vaske sig i *Socialdemokraten*, naar han har lavet en Forlægger en Reklame til »*Berl. Tid.*«

Apropos om Pumpen. Vi opfordrer paa det mest indtrængende alle frisindede Medborgere til for Gud i Himmelens Skyld snarest mulig at tilstille Festkommiteen lidt rigeligt af Gaver, enten i Form af rede Penge eller af let realisable Værdigjenstande, da vi ellers maa befrygte, at hele Overskuddet bliver til bare Vand, og saa er det kun en daarlig Trøst, at Grundlovsfondet er pumpet læns.

Trøst i Modgangen.

Frit efter K. L. Rahbek.

Der var en Gang en Venstremand,
Som Korsgaard monne hedde;
Fra Morgengnavet joges han
Ved N. J. Larsens Vrede.
Han kom til Berg ved Esbjergs Strand,
Der »Folket« sammenkaldte,
Og med sit Ur i Haanden han
Saalunde til det talte:

»I Godtfolk! hidtil meget ondt
Med mig I have døjet,
Og den troløse Greves Dont
Har tidt os overfløjet!
Men ter jer lige godt som Mænd;
En Bluhme lides ikke;
Nej, Korsgaard er min egen Ven,
Ham bør til Tings I skikke!«

Paa Politikens falske Hav
Vort Venstres Haab omdriver,
Men Ordren, Berg i Esbjerg gav,
Partiet dog opliver.
Hver Gang man til en Valgplads naar,
Som hist ved Esbjergs Banker,
Paa Korstog Berg med Korsgaard gaar,
Til et Mandat der vanker.

Og da dog ingen slipper fri
For Haan og Tort at døje,
Held den, der har et sligt Parti,
Som lønne kan hans Møje,
Og selv, naar Gagen stoppet bli'er
Af andre »Frihedsvenner«,
En Tillidspost man strax ham gi'er,
Hvor han Diæter tjener.

Paa Kafeen.

— Hvad mon Tandlægerne siger til, at man paa Lægemødet i Odense kaldte dem »halvstuderede Røvere«?

— De siger vel: »Den er a' Kragelund!«

Qvod erat demonstrandum.

— Hvorfor Pokker mon de nu averterer paa den Maade?
— Jo, saa ser man dog, at Uhrene ogsaa kan gaa.

Familieskab.

— Hvis Smaabørn er I?
— Den aahn æ Saarens, men Kowen aa mæ, wi æ Møller-Hanses.

Fra Kunstens Gimle.

I lytte nu Alle, mens Harpen jeg slaar!
Jeg synger om Gudernes Færden,
Om mægtige Aser, der styrende staar
I Maskernes brogede Verden.
Hil sidde I Herrer paa Kunstens Top,
I Læ bag Soffitternes Bue!
Thi drage I nu Eders Jerntæppe op
Og lade Jert Aasyn skue.

Frem ager Hr. Cetti, hin vælige Thor;
Han er sig en drabelig Fætter.
I hvor han saa ager helt viden om Jord,
Der vorder et Dohnerwetter!
Han kaster «en Hanske», han kaster en «Brand»,
Og Kunstens Valkyrier sukke; —
Den stærke Gud Thor, jeg siger for sand,
Begik jo de vildeste Bukke.

Helt snildt Asa-Loke har dølget sig bag
«Pariser-Mysterier»s Taager;
Han hejser i Top «Rocamboler»nes Flag!
Men Anmelder-Slangerne vaager:
De drypper den sugende Gift i hans Blod!
Ham vented' de argeste Stunder,
Hvis ikke hans trofaste Lindemann stod
Og holdt sine Stykker derunder.

Hr. Abrahams er som en Baldur saa from.
Alverden kun glæde han vilde,
Men ak! «Uden Midtpunkt» han flakkede om;
Da gik det den Herre helt ilde:

Thi Schandorph red frem paa sin gryntende Galt.
Og Strindberg alt lurer bag Scenen —
Almægtige Guder! Sæt, Abrahams faldt
Som Baldur for Misteltenen!

Men højest blandt Gudernes styrende Flok
Staar Odin i «kongelig» Vælde.
Hans hviskende Ravne, Hr. Krohn og Hr. Bloch,
De sælsomste Sagn ham fortælle.
Hans Ring hedder «Drypner»; o, sælsomme Skat,
Hvis Mage vist ejes af Ingen:
Man siger, der drypper hver Midíenat
En ny Debutant fra Ringen!

Fa'er Odin er vis, thi Ofre og Veer
Han trodsed' for Visdom at vinde:
Nu kun med det venstre Øje han ser,
Det højre lod Otto han blinde!
Han hyldes og hilses med venlige Smil,
Selv Eedevard's Svartalfer smisker;
Men varslende Norner: Olaf, Emil
Og Jerndorff om Ragnarok hvisker!

Hvad kan det saa nytte, at viden om Jord
Og milevidt ud over Grænsen
Han flyver og henter en ny Tenor
Herned til sin Frigga, Hr. Svendsen?
Naar Lystspillets Alfer med sorgtynget Sind
Til Underballancerne skele,
Er Svendsen hans lysende Fyrrepind; — —
Men Gran-Kogleri er det Hele!

Hvad der laa om Smørret.

Den blodigrøde Aftensol stænkede gyldentglødende Gnister ud over de dunkeltblaanende, violetgraanende Skyrandes ildglinsende Floksilke og stribede Husenes farvemættede Gavlflader med rødtindrende Blodstriber, som om Baadsmandens nihalede Kat havde lagt sine skarpe Kløer ind i den forsømmelige Hulgasts bævrende Kjød og bragt dets hvidnende Hvidhed til at flamme i krympende Krampe. Ned i Mogensens Hørkram- og Viktualiehandel listede den mørktrødmende, blankblonde Aftensolstraale sig varsomt som Junglernes Kongetiger, der sniger sin gulgyldne Fløjlslød gjennem de sagte hviskende Rør, der bøjer sig og vrider sig som en slankfyldig Bajaderes atlasksvøbte Midie i den sansedaarende Dans' vuggende Rhytmer. Og Solgløden gled videre over Bayonneskinkernes blankbrune Hud, nedad Ejdammerostens bugede Bug, op ad Rulleaalenes vildende Elverslyngninger og tvers igjennem Anchiovisglassenes matduggede, lysgrøntflimrende Cylindere. Saa fæstede den sig som en stærkt straalende Rubin paa Mogensens Næsetip, der blussede og flammede som Finsteraarhorn i Alpeglød, medens hans Mundvige stod i blaalig Dis, som dirrede og skiftede i Skyggernes virrende Alfegaloppade.

Men urokket som Dovrefjeld stod Mogensen som Solfyrværkeriets marmorkolde Centrum, drejende et Kræmmerhus med den venstre Haand og vejende med den barkede højre et Pund af Herregaardenes fineste Produkt, det i Berlingske til højest Notering ansatte Smør, hvis guldgule Bræmme, præget af Smørskeens regelmæssige Riller, krummede sig blødagtig og dog fast over Vægtens messinglysende Rand. Men Kræmmerhuset, af hvis Dyb *Punch* senere i Tusmørkestundens køliggraa Lys atter uddrog den ham betroede Skat, var igjen et af hine uvurderlige Dokumenter, der burde nedlægges under syv Segl i Gehejmearkivets gehejmeste Jernkister, men som *Punch*, der hylder Aaben-Pande-Systemet i videste Udstrækning, ikke vil nøle med at fremlægge for en videbegjærlig Samtids undrende Blik. Det lyder:

A Monsieur!
Monsieur le Gourmand Jeppe Jochumsen
à
Ludseroed.

Cher ami et compagnon de partie! Vous m'ecrivez, que vous ne comprenez pas ma politique ou, pour parler plus correctement, ma tactique nouvelle. Cela me consterne! C'est tout à fait comme pied dans chaussons[1]). *Moi je veux negocier les lois ordinaires et nier le loi des finances, et les autres veulent tout a fait la même chose, mais sur un autre façon. Oh les gueux! Ils m'ont pris mon rédacteur favori du feuille de matin le célebre Croixcour*[2]). *Ah ce fidéle Pierrot! Comme il m'a toujours adoré! Quand j'ai été mené das la Bastille de la rue de blanchisserie*[3]) *il a couru après la voiture avec la langue hormis de la gorge pour me dire son dernier adieu! Mais alors je n'etais si bas comme aujourdhui. Cette pauvre âme! Ils l'ont mis a la porte. Et quand je pense, que c'est ce Tournemanteau*[4]), *ce N. J. Larsen, qui toujours à joué mon très humble serviteur, qui a fait cela avec ce marchand épicier Mr. Nouveauétang*[5]), *que nous avons pris dans la direction seulement parcequ'il etait bon pour cracher dans l'arquebuse*[6]), *je suis prêt à crêver de chagrin. Mais je les ecraserai! J'aurai ma revanche! Je suis tout a fait comme Boulanger l'homme de la revanche. Et les gamins chanterons de moi comme de lui en revenant de la revue:*
„C'est Chrètien Montagne!
Il faut qu'il revienne! etc."

Mais malheureusement ça coute, et mes trois verres de saumure[7]) *sont vidés. Pas un sou! Est que vous autres Gourmands ne peuvent pas pour la bonne chose piquer le co-*

chon de lait menagére[8]*) un peu et me fournir avec ma confiture aimée? Je ne peut donc mettre l'horloge du peuple sur la maison d'assistance*[9]*) pour fonder ma nouvelle feuille fanée*[10]*), que mon bon et brave Croixcour redigera! Eh bien mon ami Jeppe! Fraiche courage Antoine et en avant avec la portemonnaie*[11]*). Il faut vaincre ces moderateurs, ces plantes sans racines avec leurs mains humides, qui ont osé eteindre la petite lumière de mon pauvre Croixcour bienaimé! Et j'etranglerai comme un Hercule nouveau ces serpents, que j'ai nourries sur ma poitrine royale! Ventresaintgris! Mais il faut mettre les pantalons à traiter*[12]*) mon cher Jeppe. Sans cela rien ne va plus! Point d'argent, point de Suisses! Salut et fraternité!*

Chrétien Montagne,
Roi en exil de Bogoe,
çidevant sacristain et
marque de la concorde[13]*).*

---

1) Fod i Hose. 2) Korsgaard. 3) Blegdamsvejen. 4) Vendekaabe. 5) Neijendam. 6) Spytte i Bøssen. 7) Sylteglas. 8) Stikke Sparegrisen. 9) Assistentshuset. 10) Visneblad. 11) Frisk Mod Antonius og op med Portemonnixen! 12) Trække Spendeerbuxerne paa. 13) Enhedsmærke.

Den mandhaftige Kastelsjæger.

Der var en Gang fem og tyve Kastelsjægere, de var Alle lige store, for de var ganske smaa bitte, endig smaa, sagde Damerne. Chakoten havde de paa Hovedet, Geværet paa Skulder, naar det ikke var ved Fod, og saa havde de en Masse Distinktioner og Epauletter og Ordener, akkurat som de var gjorte i en Maskeradegarderobe. Men det var de ikke, for de var gjorte af en gammel Livjæger. Det Allerførste, de hørte i denne Verden, da de kom ud af Kastellet, hvor de havde hjemme, var: »Nej, hvor de er søde! Og de er jo helt Militære!« Og saa trode de det selv. Saa stillede de til Parade, og den ene Kastelsjæger lignede livagtig den anden, kun en eneste var lidt forskjellig. Han havde ingen Ben i Næsen, for det havde den gamle Livjæger ikke kunnet give ham.

Saa blev de bedt ud i Verden, og de kom hen paa et Sted, hvor der var meget andet Gøgl; men det, som faldt mest i Øjnene, var en dejlig Borg, ligesom en Rosenborg med et Herkulestempel og en Brøndanstalt og et sprudlende Springvand, hvor smaa Børn kunde falde i Vandet. Det Nydeligste af det altsammen, fandt dog Kastelsjægeren, var en Dame, som foer om fra det ene Sted til det andet og havde en stor Komitéesløjfe paa Brystet, for hun var i Festkomitéen.

»Det var en Kone for mig!« tænkte han. »Men hun ejer vist hele Slottet og Festpladsen med, og jeg bor kun i et Kastel. Ak, hvem der dog blot var Tivoligardist! Men jeg maa se at gjøre Bekjendtskab!«

Og saa stillede han sig paa Vagt ved det Telt, hvor hun stod.

Da det blev ud paa Aftenen, begyndte Folk at komme, og saa begyndte de at lege. Kastelsjægerne gjorde Manøvrer og trak op og ned, Mester Jakel gav Forestilling paa sit Theater, og Jokum havde en Varietéscene i National Stil. De to Eneste, der blev paa deres Post, var den mandhaftige Kastelsjæger paa sin Æresvagt og Komitéedamen i sit Telt, men hans Øjne kom ikke et Øjeblik fra hende.

Paa en Gang, Kladsk! sprang Laaget op paa et stort Blækhus, og der kom en Trold op, der saa ud som en Redaktør; det var saadan en Journalistighed.

»Kastelsjæger!« sagde Trolden. »Her har Du ingen Ting at gjøre; vil Du holde Dig, hvor Du hører hjemme!«

»Du maa ikke tale til en Militær, der staar paa Vagt!« svarede Jægeren og slog paa sin Sabel.

»Ja, bliv til i Morgen!« sagde Trolden og dyppede ned i sit Blækhus.

Næste Morgen, da Bladene kom ud, regnede det ned over Kastelsjægerne; naa, sikken en Skylle! Og saa kom der to Integadedrenge.

»Sej Du!« sagde den Ene. »Der har vi en Kastelsjæger. Han skal paa Galejen!«

Og saa lavede de en Avisbaad af noget Smæld og Smuld og satte ham i den. Det kan nok være, han blev medtaget, men han trøstede sig med, at det intet gjorde, for det sagde de Store, man maatte lide noget for Stadsen.

»Hvor mon jeg nu kommer hen?« tænkte han, medens han endnu rutschede ned ad Rendestenen.

Men da Rendestenen slap op, var han ude ved Havnegade og befandt sig om Bord paa et stort Dampskib, der gik i Kystfart. Og saa sejlede de med ham op til et andet Sted, hvor der var Fest. Der var ogsaa en dejlig Borg, men denne Gang var det en Kronborg; ellers lignede det den første Festplads paa en Prik med Mester Jakel og Jokum og Kastelsjægerne. Og nej, hvor han blev glad, da han opdagede en lille Dame, der vimsede om og havde Komitéesløjfe paa Brystet, akkurat som hans Elskede. Det maatte da være den selv samme, mente han, og derfor stillede han sig paa Vagt ved hendes Telt.

Men det skulde han ikke have gjort, for i det Samme greb den ene af de Drenge, der altid tidligere havde været saa god imod ham og taget ham i Forsvar, naar Integadedrengene havde gjort Grin med ham, Kastelsjægeren og sagde, nu var det ude med ham, for nu var Forgyldningen gaaet af ham. Saa blev han sat i Gabestokken sammen med den velsignede rare Komitéedame, og det sved til ham, meget stærkere end før, og han smeltede helt sammen, saa han blev til Nix, og af Komitéedamen var der kun Sløjfen tllbage, og den var endda ikke ren i Kanten.

Fra Toldboden til Banegaarden.

Dansk-evropæisk Festreferat.
Motivet frit bearbejdet for den samdrægtige
· Oppositions-Presse.

Hver Mand i Byen om Indtoget taler
Og om Besøget af Russernes Czar;
Heldigvis skete dog ingen Skandaler,
Toldboden fast var paa Mennesker bar;
Kun et Par Hundrede
Stadsen beundrede
Den Gang, Kanonerne dundrede.

Rum var der nok af paa Stenbroens Fliser,
Øde og tom saa hver Torveplads ud,
Kuns Persienner og gamle Markiser,
Det var vor Hovedstads festlige Skrud;
Der, hvor den gode
Bentheim beroede,
Sad et Par Jøder og glode.

Livjægerfanen og lignende Bleer
Som en Oase i Tomheden saas,
Men at »de grønne« som Helt i Geléer
Stod ved Banen, er barestens Vaas;
Kun et Par spredte
Typer blev sete,
Da Opmarscheringen skete.

Højre har opført sig som Idioter,
Sikken Besked de om Indtoget gi'er!
Sender nu Bismarck herom et Par Noter,
Vort Referat vorses Redning dog bli'r;
Thi, hvis han faar 'et,
Og han forstaar 'et,
River han knap sig i Haaret.

Her var en offentlig Mening til Stede
Tysk i sit Skind, evropæisk af Ben,
Og ikkun Russer fra Badstuestræde
Var populære i Nordens Athen.
Mer vil de kjære
Preussiske Hære
Mulig dog ikke begjære.

— Gjerne som Jydernes Ven, *Demokraten*,
Gav vi vor »Leder« et morderligt Præg.
Men den Methode var inte probat, den,
Derfor vi skriver om Kejserens Skjæg;
Og lad os bare
Russerne spare,
For — deres Rubler er rare!

Hermed følger et **illustreret** Annonce-Tillæg.

Mens Garden har Felttjeneste.

Omtaager Modgang os Forstanden
pr. CHRESTEN BERG, *pr.* En, PER ANDEN,
Drag Fredensborg os til dit Bryst!

Og lad os paa Kosakpost stille
Som Cerber-Russer for at spille
Statist i »et Besøg« fra — Øst.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

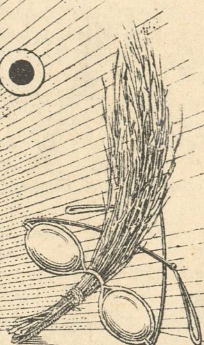
Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

Nr. 36. Torsdagen den 8. September. **1887.**

PUNCH.

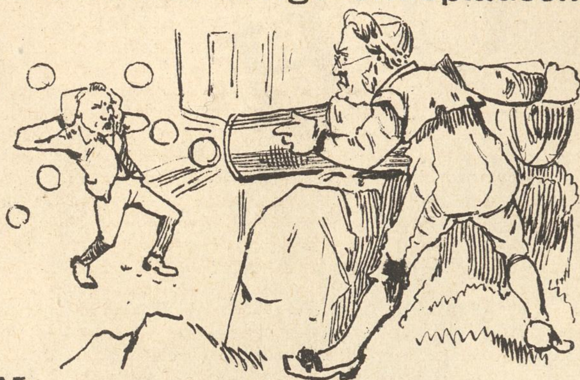
Gjæstfri Indbydelse.

— Nej god Dag, Frøken Møller, hvad, er De kommen hertil? jeg haaber da, vi har den Fornøjelse at se Dem hos os.

— Tak Frue, det skal være mig kjært at besøge Dem med det aller første.

— Tak, — ja det haster ikke.

Fra Broder-Krigs-Skuepladsen.

Mens »Enhedsmærket« paa den jyske Jord
Et Felttog imod Esbjerg forbereder
For at bevise, at paa Jyllands Heder
Og bag dets Klitter »BLUHME« næppe gror,
Men visne skal, naar »Vælgerfolket« leder
Selv Valgkampagnen — efter CHRESTENs Ord,
— Saa kjendes det til Sammenholdets Skade,
At der er ogsaa Slag i Integade.

BJØRNSTJERNE BJØRNSON, Dovres gjæve Skjald,
Hvis Skyts er ofte nok af grov Kaliber,
Vel ikke just af bedste Slags Metal,
Men som dog rammer noget, naar det kniber,
Nu tordner løs mod »*Lucifer*« med Knald,
Saa Kuglerne om HØRUPs Øren piber,
Og Projektilerne i deres Dumpen ned
UdsenderSprængstof som»utroligLumpenhed«.

Om selve Kvindesagen Kampen gjælder,
Samt »unge Mennesker« og deres »Drift«,
Om hvis Forstaaelse og »Ret« man skjælder
Hinanden ud saagar med spærret Skrift!
— Ak ja! — Forhandling mellem Meningsfæller
Tidt river ud i Venstre med en Rift,
Saa tvende Sjæle, der begynder ganske
Med samme Tanke, ender med en »Hanske«.

Det bedste Lys i øvrigt Sagen spreder
Just ikke over BJØRNSONS Karakter;
Thi naar sin Modparts bedste Mænd han sér
Er anbragt just ved deres varme Hveder,
Er det lidt taktløst, at paa den Maner
Han om sin Livssags »Arne« her just freder,
Hvor man sig det Begreb har dannet,
At Et er Læren, — Livet »noget andet«.

— Men paa hinanden lystig løs de slaar.
Moralen den er ren, hvem saa der taber:
Man ser, hvad Venstres Enighed formaar,
Selv naar ved den der altid er et »Aber«.
Man skilles ad og fra hinanden gaar,
Just som i de moderne Ægteskaber,
Og hvorpaa som bekjendt et »dannetMenneske« under Opløb altid er at kjende.

Han duede ikke.

(Frit efter H. C. Andersen).

Grev Holstein stod ved det aabne Vindue, han var i Mansketskjorte med Brystnaal i Kalvekrydset og overordentlig vel klippet, selvgjort Arbejde, dog var han kommen til at give sig selv en lille Flænge, men over den var der klistret de dejligste oratoriske Fraser.

»Hør Du Lille!« raabte han.

Og den Lille var ingen Anden end Assel Henresches, der netop gik forbi og ærbødig tog sin Bulehat af; den var bred i Skyggen og indrettet til at putte i Lommen. I sin lange Ulster-Coat og med svære bredsaalede Støvler stod Assel ærbødig, som var det for Pastor Hostrup selv, han stod.

»Du er en god Dreng!« sagde Greven; »Du er en opvakt Dreng! Din Redaktør skyller vel Venstres Smudsigtøj i *Morgengnavet*; der skal Du ned med det, Du har i Lommen. Det er en slem Ting med Korsgaard! Hvad har Du til ham der?«

»General Tvermosches Oplyschninger!« sagde Assel med forskrækket, halv sagte Stemme.

»Og i Morges tog han det Samme?« vedblev Greven.

»Nej, iGaar var det!« svarede Assel.

»To halve Artikler gjør en hel! Han duer ikke! Det er sørgeligt med den Del af »Venstre«. Sig til Din Redaktør, at han skulde skamme sig, og bliv Du aldrig Redaktør selv, men det bliver Du nok! — Stakkels Barn! — Gaa nu!«

Og Assel gik. Bulehatten beholdt han i Haanden, og Vinden blæste paa hans sorte krøllede Haar og i hans Fipskæg, saa at det rejste sig i Totter. Han gik om ad Frederiksborggade, ned i Linnésgade, op paa Redaktionskontoret, hvor Korsgaard stod ved Pulten og klattede store Ord ned paa det hvide Papir. Der var Slinger i Valsen, thi N. I. Larsen havde sat Bestyrelsen Fluer i Hovedet, *Morgengnavet* drev allerede for Forhandlingsstrømmen, og Korsgaard maatte stritte imod af al Magt.

»Jeg er nær ved at sejle!« sagde han; »det er godt, at Du kommer, for jeg kan trænge til lidt Spalteføde af den, der kradser. Har Du Noget til mig?«

Assel gav ham General Tvermoe s's Oplysninger, og Korsgaard satte dem lige ind i *Morgengnavet*.

»Aa, hvor det gjør godt, hvor det svier til Holstein! Det er lige saa godt, som om han fik sin varme Mad, og det er ikke dyrt! Skriv selv Noget, min Assel! Du ser saa begavet ud i Dag! Men kun et Par Linier! Du maa ikke skrive Dig ud, min stakkels *Sgnarel*«.

Og han tog Papir og Pen og lod Assel skrive. »Maarschomhederne« flød fra den lilles Pen.

»Jeg slider og slæber,« sagde Korsgaard, »saa Blodet er færdigt at springe ud af mine Neglerødder, men det er det Samme, naar jeg bare kan holde »Forhandlingen« borte.«

I det Samme kom en noget ældre Mand med Briller og hvidt Halsbind, lidt kalveknæet og med en mægtig Bule i den aabne Pande. Chresten-Kalveknæ med Bulen kaldte Venstremændene ham indbyrdes.

»Stakkel, hvor Du slider og slæber og gaar i Vandet i denne Tid! Du kan nok trænge til at give dit Hjærte Luft imellem, og dog har man Ondt af hver Leder, Du skriver!« — og nu var snart hele Grev Holsteins Tale til Assel bragt Korsgaard, for Berg havde hørt det hele, og det havde ærgret ham, at han talte saaledes til Barnet om dets egen Redaktør netop paa en Tid, hvor Holstein lod Hørup rende ud og ind hos Ministrene; men det kaldte man ikke »hemmelige Underhandlinger« — »de hører til, hvad der duer i Norden, men Du duer ikke!«

Og saa gik Chresten Kalveknæ i Bestyrelsesmøde,

hvor Korsgaards Skæbne skulde afgjøres. Han blev slaaet ihjel. Majoritetens Dom lød: »Han duede ikke!«

Og Holstein kaldte Assel til sig, lovede at lade ham blive ved at skrive i *Morgengnavet*, men raadede ham dog til særlig at lægge Vind paa Trykkeriet. »En god Haandværker kan han blive!«

Og for de Ord gav *Punch* Holstein sin Velsignelse.

Men om Korsgaard sagde Holstein, at det var godt, han pillede af: »han duede ikke!« Til Kirkegaarden — *Morgengnavets* private Kirkegaard, hvor det kun begraver sine egne afgaaede Redaktører — blev han bragt. Borchsenius talte bevægelige Ord, og Secher kastede Jord paa. Men da de Alle var gaaede, plantede Chresten et lille Rosentræ paa Graven. Assel stod ved Siden.

»Min mageløsch, syperb, maarschomme Korsgaard!« sagde han og Taarerne strømmede ned ad hans smaa sorte Kinder. »Er det sandt: Han duede ikke?«

»Jo, han duede,« sagde Chresten Berg og pudsede Duggen af sine Briller. »Jeg véd det fra mange Aar og fra den sidste Nat, før de satte mig i Kachotten. Jeg siger Dig, han duede! og Michael Petersen i Faaborg siger det med, lad Hørup, Holstein og hele det øvrige Venstre saa kun sige: Han duede ikke!«

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson**

p. t. Paris.

Hoho Deres Velærværtihej! Det ka nok hændsig, Velærværtihejen tog den lille sorte Børne-Ven i Kadusen, samme orientalske Pasja a syv Grissehaler havendes villet putte Frøgen Gruntvi, væm den gamle Glaje inte værendes præsangteret for, men formedelst Navnet højagtende samme Dame, i en Sæk dronendes hende i Kallebostrands gylne Horn som en blinføt Kattekilling, værendes va Velærværtihejen træffendes beiegner en „lompen" Henrettelsesmætode inte i nordisk Stil, men paa tørkisk. Velken Hejsneng a de „rene" Flag har den Gamles allernaajiste Bifal, værendes regti noet for di smaa søje Assynnier, havendes allereje engaaet en Foreneng i samme Øjemej nemli ente velendes lave Sæhrimnerkabbenaje æler skænkendes Ævlemost tel di a Aserne og Eienherrierne, der ha ente „rent" Mel i Brøjposen, men værendes Don Johanner, som Velærværtihejen kommer etter me Lyn og Taartenskral som Komendanten, den Gamle havendes natyrli læst Velærværtihejens Hørdebreve op i „Valkyrriernes Kvennesamfond" me etterføllendes Diskussion, vori debbeterejes, va samme store Skjallehøvdeng hade mædelt om sine Ongdomsvildfarelser, samme Bekænnelse engteresserende di smaa Blaaøjeje mer en alt det Annet værendes frøgterli nysgærrije a Natur og Tæmperamang. Men den gamle Glaje, tilbyjendes strax a levere sine ejne Ongdomsmæmoarer tel behaveli Gænnemlæsning, ble ente mojtaet me den Angtusiasme, men erklæret for „ækel" og ægskluderet a „Samfondet" me de Samme di søje Blaaøjeje vælgendes i Steden den bløjsøjne Højskolelærer og Frimenihejskapælan Balder tel Præssedent, va der krapereje den gamle Glaje, havendes gort saj Haab om samme Embeje, og „Valkyrriernes Kvennesamfond," natyrlien nu værendes til Rotterne havendes vedtaet Reformdragt for Assynnierne, højhalsig me Pofærmer, va strax ha forannlediet, a alle di nysseliste a dem, baade Freja og Ydon og Gerda og dereses Væninner, ha mælt saj fra, velendes ha Lov a møje nedrengeje tel Balfaldera, og der er engen annere bleen telbaves en som Motter Frigga og Nornerne værendes tre gamle Næb, men ujøvendes en Tærorisme, der er liesaa forskræggeli, som den Velærværtihejen beklaver saj over, og di hade osse lagt en lille hvæsendes Spræenggranat paa den gamle Glajes Ønlengsplas næmli Bifrost, velken Samme udøjelie Tyroler begejneje paa samme Maaje, som Velærværtihejen sin, næmli han to den og verfede samme ujenbors over Rakvirket og ægsploderendes i de samme, blivendes deretter skræven op i Bærlingskes astronomiske Oversegt som værendes en Ilkule æler Mætteorsteen. Og Velærværtihejen maa ente ta det ille op, a den Gamle fornemmendes, a Velærværtihejen, ves han ska kunne staa frem me Glans i Kampen moj „Abracadabra'et", trænger tel Støtte, Moneter værendes et Sinus qva non osse for Sæjelihejskravet, ha troffet Arangsjemang tel en Basar og Amagerfæst paa Valhallas store Sal, gamle Frejr havendes lovet a asjere Berijer og Kusk paa sin Galt Gyllenbøste og Tyr gørendes Kraftkonster og Brage havendes Varietær me Harpedoft, og Ydun Vaffelbaveri og Ævleskivebeverding, gamle Fatter Odin forestaaendes den dertel hørende Kejlebane og alle di Blaaøjeje vimsendes ront som Syngepier me Boketter og telsist stor Fyrværkeri arransjeret a Overfyrværker Surtursøn, men ente Loftfyrværkeri, Valhallas Koppel værendes næmli brandfarli, men lajendes det gaa nejetter i Form af Taarden over Syjsverrig. Va den Gamle nok haaber ska gi Syle i Portemonnixen og kunne danne Gronfond for „Kravet". Og ves de løkkes, ska de være en Svir for den gamle glaje

Tyroler-Færdignant

p. t. Valhalla.

Stege-Kjældermændene

paa Vodroflund.

Redaktør Skrøder.. *Dr.* Skamdrup.
Madam Jensen. ... O. Borchsenius.

Skamdrup.

Fanden gale, Fanden gale
Mig, det var en styg Malheur!
Ser Du, jeg var Redaktør
Af det Blad, som kaldtes »*Pumpen*«,
Den Gang Chresten fik paa — Halen.
Hvis ej Skamdrup stod derpaa,
Kunde *Pumpen* inte gaa;
For at faa dens Virkning stærk
Gav man den et »Sugeværk«.

Borchsenius.

Gamle Sveder, gamle Sveder
Tag lidt Oxesteg, din Rad,
Drik en »Spendrup« og vær glad!
Fanden mere
Redigere
Blad!
Ikke for min Død
Lod jeg mig traktere
Mere med, hvad »*Pumpen*« bød.

Skamdrup.

Men vi regned, men vi regned'
Inte, det blev Regn og Blæst!
Vand jeg hadet har som Pest;
Og skjønt vi gevaldig pumped',
Blev vort Grundlovsfond »forsumpet«
Jo, min S'æl blev Venstres Grund
Gyngende paa Vodroflund!
Mudder blev der ved dets Fest.
Hvad forslaar det til Protest?

Borchsenius.

Lille Sofus, lille Sofus!
Nyd Du »*Gnavets*« Andemad!
Drik en Bitter og vær glad!
Fanden mere
Redigere
Blad.
Nu kan jo en »Rød«,
Som vil »protestere«,
Sidd'et af paa Vand og Brød.

Propert.

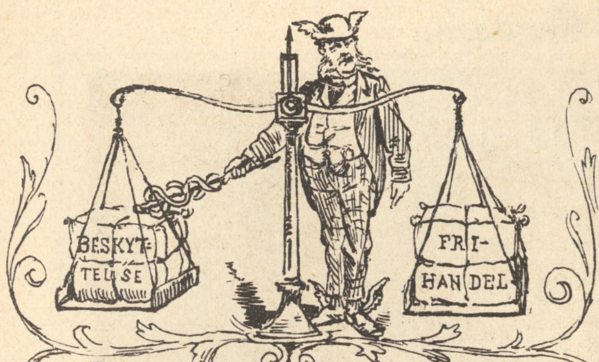
— Jeres Børn sér raske ud, Mikkel Jensen, og det er en pæn lille Hund I der har.
— Ja han æ knøv nok, aa saa æ han saa faale flink te aa hold æ Rollinger rein om dier Niæser.

En kronisk Sygdom.

— Goddaw! A haar en Uhr her, A gjan vil ha'e gjort istand.
— Lad os sé paa det, det trænger maaske til at gjøres rent.
— Ja, A véd s'gu ett, hva' der fejler hinner; ligger A hinner po Røggen, saa goer hun, og rejser A hinner po Ennen, saa stoer hun.

Ren Halm i Støvlerne.

Der vanker en Grosserer i Vest og i Øst,
Yndelige Taler han nok holder
Og slaar som Farisæer sig fromt for sit Bryst;
Thi han er ikke ganske skabt som Tolder.

I Vesten for «fornuftig Beskyttelse» han slaar,
Hver Gang sit Program han frit udfolder;
I Østen som en «Frihandelsmand» han fremstaar
Og raaber: «bort med Told og hver en Tolder!»

Det Spørgsmaal, hvor han vil med sin «Toldforening» hen,
Trindtom meget Grubleri forvolder;
Thi Tanker er toldfri hos somme Handelsmænd,
Og ikke mindst kanske hos denne Tolder.

Maaske han som «Forhandler» *en gros* og *en detail*
Fusker lidt i Ledregrevens Roller;
Men er end Aanden redebon, saa er det skam en Fejl,
At Kødt er skrøbelig — især som Tolder.

Fra Mad. Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

„Nu gaar den godt igjen!“ gav Bollerup sig til at synge, da den kjære Kammerherre Fallesen aabnede Sæsonen med et nyt Exemplar af de nymodens, evropæiske Proverber, saadan De véd med Herman Bang'sk Aandrighed, Gustav Esmann'sk Pikanteri og Peter Nansen'sk Vid, og Bollerup sagde, at „Nuancer“ *vilde blive denne Sæsons Kassestykke til Glæde for Fallesen og Sjoverne. Og det er da ogsaa et ganske dejligt, lille Stykke, der foregaar i samme Stue paa det kgl. Theater, hvor alle de andre spirituelle Proverber er foregaaet, blot der er flyttet lidt om paa Møblerne, for det er Instruktør William Bloch en Mester i, og jeg gad nok vide, hvor længe han kan blive ved med det; én Gang maa det jo holde op, skjønt han forstaar sig saa godt paa dette* Naar Møbler flyttes“.

Hvad Handlingen i de „Nuancer“ *angaar, saa er Hr. Martinius Nielsen Sanne, og først troede jeg ved den levende, at det var min Ven Kantoren fra „Frue“, som de trak op paa Scenen, fordi Hr. Nielsen strax i Begyndelsen klemte paa med en konfunderende, højlærd Forklaring af, hvad en Bethovensk Sonate er; men da jeg saa opdagede, at alle Mennesker syntes saa godt om den Sanne, forstod jeg strax. det ikke var Kantoren. Og Stykket er skrevet, gik det saa op for mig med det samme, for at pröve Hr. Nielsen som Elsker, om han ogsaa kan med de rigtige Nuancer i Faget, hvorfor han maa gjøre Prøve baade med sin Kone, som er Axel Madsens Kone, og Frk. Lange, og Fru Bloch, og tildels ogsaa Frk. Nielsen, som er Fru Nielsens Svigermoder, da hun er Madsens Moder. Og saa proberer da Nielsen, først med dem alle fire, og saa med den ene, og saa med to, og til sidst med tre, og hele Tiden er han voldsom aandfuld; navnlig var der en Replik, som tiltalte mig, om at Kvinden ikke*

Diderich Menschenskræk.

Tragikomedie udi flere Scener.

Personerne:

Diderik. . . . . v. Oldenburg.
Jeronimus . . . . . . Herman Bing.
Elvira . . . . Hørup.
ChristofferMaurbrecher... Sarauw.

Handlingen foregaar udi Integade.
18—20 Scene.

Herman Bing. Peter Nansen siger, at nu er der igjen Sjov i Gaden, men jeg mærker ikke noget, vi behøver at brænde Protokollen for.

Hørup. Mig synes, at jeg kjender denne Militarist. Er det ikke Hr. Menschenskræk?

Oldenburg. Hende har jeg uden al Tvivl truffet før udi „opløste Forhold“.

Hørup. Hr. Menschenskræk!

Oldenburg. Madame Bentheim! (de omfavne hinanden).

Oldenburg. Jeg har havt den Ære at være i hendes Kridt-Hus, da vi kamperede mellem „Forlig“ og „Revolution“.

Hørup. Det er sandt; men Æren var min. Jeg har haft stor Ulykke siden, mit Glashus blev anfaldet af Estrupperne, og mine Folk bleve bortførte i Fængsel.

Oldenburg. Det maa da ikke være sket, mens jeg var Partiegjængere; thi mit Navn var saadan Skræk iblandt Provisoristerne, at de ikke havde Lyst til en Gang at gjøre et Forsøg med „Statskup“; saa kjed havde jeg gjort dem af mine Pjeser. Jeg tør sige, at jeg alene ved Partigængeri hid og did skildte dem over ved 20,000 Mand, Koner og Børn ikke medregret, og med min egen Haand har jeg paa en Maaneds Tid beskrevet over 2000 Ark auf einmahl. Ist nicht wahr! Sarauw?

Sarauw. Freilich!

Oldenburg. Hvor ud over Carstensen selv gav mig dette Navn Menschenskrek.

Hørup. Er det muligt! Det maa vi have den aller højeste Oplysning om!

Oldenburg. Jo, han havde en Gang selv den Naade at præsentere mig for Godsejer Scavenius med disse Ord: Ihro Durchlauchtigkeit: hier ist der andere jyske Smed, der itzige jyske Smeedeskriver.

Hørup. Seer man vel.

Oldenburg. Ingen Plaisir kunde være mig større, end at møde et heel Kompagni Højre-Redakteurs alene. Ist nicht wahr, Maurbrekker?

Sarauw. Freylig.

Oldenburg. Punch's Straamand, Hr. Litograf Simonsen, havde jeg en Gang rigtig ved Vingebenet; men i dette samme kom en Hof- og Stadsrets Dom, som slog min Haand tilbage. Jeg glemmer aldrig, hvorledes han skreg paa sit Moders Maal; „ach du store Nellemann, hielp mig vel fra denne sterke Kiempe Menschenskrek!“

er som en Hængelampe, eller maaske det var Køkkenlampe, eller kan være Natlampe, men uheldigvis fik jeg ikke at vide hvorfor, da Conrad var vittig og sagde, at det var, fordi hun ikke kunde taale dobbelt Væge, og saadant noget siger Conrad kun af Jalousi, fordi han ikke gaar omkring til daglig og er aandrig som Hr. Iver Iversen. Og Nielsen kysser den fjortens Aars Tøs, som ved en Trykfejl paa Plakaten er sat til atten, og kysser sin Vens Kone, saadan som vi jo véd, det er Skik og Brug i de Kredse. Men saa bliver Madsen gal i Hovedet og siger til sin Moder, at det er for galt med den Sanne, og det maa hun sanne, og saa bliver de enige om at skaffe Lys i Sagen ved en Lampe i Mørket. Frk. Nielsen plejer at fortælle Mørkehistorier — ikke mørke Historier, men Historier i Mørke — men den Aften har hun ikke noget, hun skal have sagt, og saa maa Nielsen til det, og som det er Skik og Brug i de Kredse, fortæller han Damerne, hvorledes hans Elskerinder skal være. Han vil have en, der skal være berusende som Liljekonval-Eau de-Cologne og bleg som Violen og bedøvende som Valmuen og grøn som en Agurk, eller hvordan det var, det var da noget i Blomstersproget; og saa vil han have en anden med kold Nakke, varme Øjne, lunkne Kinder, klamme Fingre, saadan hvad man nærmest maa kalde en meteorologisk Pige over Frysepunktet, saadan en Frk. Reameur eller Celsius! og saa vil han have en Vestalinde, der er tro, skikkelig, anstændig, fri for Paahæng og i det hele med en god Skudsmaalsbog . . . Længere kommer han ikke, for saa kommer Madsen ind med Blus paa Lampen, hvorved det opklares, at Nielsen har en Kjæreste paa hver Haand og en i Knaphullet, og de bliver alle tre saa rædsomt flove; men det tror jeg er en Fejl af Forfatteren, for det er vist ikke Skik og Brug i de Kredse. Nej, saa passer det meget bedre, at Fru Bloch frier til Nielsen, et Par Gange endogsaa, for saadan gaar det vist til i de Kredse. Men da Nielsen ikke vil forstaa det, bliver Frk. Nielsen som Moder gal i Kalotten og siger, hun den Dag i Morgen rejser til Bloksbjerg — nej, om Forladelse, Blokhus, vilde jeg sige! Hvad jeg ikke véd, om er en Brander, fordi det er Fru Bloch, det drejer sig om. Og saa siger Nielsen, at han den Dag imorgen rejser til Munkebjerg ved Vejle, og dermed ender Stykket, men kunde godt være fortsat, hvis Frk. Nielsen ikke resolut havde taget Nielsen under Armen og sagt, at nu kunde det være nok med den Sludder. — Efter „Nuancer“ *opførtes* „Maskeraden“, *som jeg synes er nok saa morsom.*

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Nuancer.

Hu hej! Nu har de smaa Sorte travlt!
I Vest og i Øst de fare
Paa Jagt efter blaasorte Hyldebær,
Som Stærene finder saa rare.
Men over alt et Erindrings-Tegn
De sætter paa Hyldeklaserne,
Saa, hvis man ikke er stærblind, kan
Man se deres Spor i Plamaserne.

I »Politiken« de fløjter frækt
Ad Alt, hvad der gaar i Højden;
Kun Skade, at der gemenligvis
Er — nok sagt — i Hyldefløjten!
Naa, de smaa Sortes Plamaser er
Just aldrig synderlig kjønne, —
Men gaar der et Livjægerkorps forbi,
Bli'er Plamaserne galde-grønne!

Den sorte Greve som Fører blindt
Vil hyldes; — Gud! hvor han aser,
Men smykker selv sine Hylde-Bær
Med smaa Forhandlings-Plamaser!
Den første loved' just ikke godt;
Hr. Berg kan slet ikke li'en:
Plamasen er nemlig ganske blaa,
For der er Gendarmer i'en.

I Tre Par-vis de smaa Sorte frit
Fly'er ind — ja, og hvis er Skylden?
I Holbergs Hus, hvor dog heldigvis
De strax bliver »lagt paa Hylden«.
For de Plamaser, som de har lagt
Paa Chefens Underballancer,
Er saa umanerlig blakkede, —
At de til sidst blier »Nuancer«!

Men Pyt! Hvad spør' de smaa Sorte vel
Om Farven? Naar blot den skjærer
I Øjnene, lige fedt paa hvem,
Saa svømmer strax de smaa Pærer!
Forleden Dag midt i Hostrups Vers
Foruden Spor af Begrundelse
De havde en vældig Plamase tabt,
Der lyste af brandgul Misundelse!

Hu hej! Nu har de smaa Sorte travlt!
Med Sejrshyl vildt de sig muntrer,
Thi fundet de har i Hr. Oldenburg
En stæreotypisk Beundrer.
At lægge Plamaser er Mandens Mani;
De fordum var hvide, skjønt bløde —
Men da han af *Punch* paa Stær-Kassen fik,
Blev alle Plamaserne røde!

Hørup. Men maatte jeg tage mig den Dristighed at spørge, hvorfor man ser min Herre i Dag i denne gemene Gade, hvor der færdes saa megen intellektuel og moralsk Canaille?

Oldenburg. Bentheim Hørup, I er en ærlig Sjæl, som jeg veed ikke røber mig. Jeg viste for Dage siden mit nye Vaaben-merke til nogle Jøder, som hører til her.

Herman Bing. Hillemænt, er det min Herre, som har faaet lagt sig dette berømte Vaabenskiold til. Det har I vel faaet for Røver-Kiøb?

Oldenburg (til Hørup). Der Mann, kann er auch wohl schweigen?

Hørup. Ja, baade jeg og Forhørsdommeren lover for ham, Hr. Menschenstrek.

Oldenburg. Got, got; men jeg seer, at Peter Nansen staaer bag Døren og hører paa os; er kann auch wohl schweigen?

Bing. Ach perfekt. Man skulde forsvare, at han hørte til den høieste Oplysning, saa vel kand han tie.

Oldenburg. Got, got! Dette Vaaben-Merke har jeg i Dag skrevet en Taksigelse for og dediceret den til Hs. Excellence Kultusminister Scavenius.

Hørup. Er der mange Grovheder i den?

Oldenburg. Ja vist, lige fra Begyndelsen til Enden.

Hørup. Ak, Hr. Menschenstrek, gjør mig saa den Fornøyelse og lad mig se den. Maaske den kand give mig Erstatning for de tyske Korrespondancer; for nu gaar det vist ikke mere med dem.

Oldenburg. Hiertelig gjærne. Christoff, før mig mit Opus hid.

Maurbrekker ud, strax efter tilbage med en tilhyllet Skikkelse.

Oldenburg. Nu skal I se en Skabning, som har noget at betyde. De dejligste Linier man kand tænke sig. Ikke at tale om, hvad der er imellem Linierne. (Afslører Skikkelsen.)

Punch. (viser ham sit bekiendte Ansigt under Sløret og klapser Oldenburg ordentlig af med sin Brix).

Oldenburg (paa Knæerne). Ak, Hielp, Gevalt, Hielp, — — hvad er dette? Det maa være en Misforstaaelse!

Hørup. Ja, en „forsætlig Misforstaaelse“.

(Tæppet falder under ganske opløste Forhold.)

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Rengjøringen.

De stakkels forfulgte sorte smaa
Et Hundeliv altid føre maa;
For ikke en Gang i det »sittliche« Rige
Vil »der Reichshund« nu vide af dem at sige.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

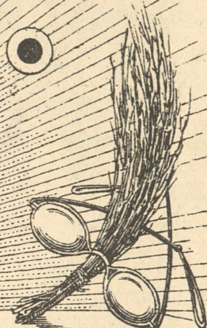
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 37. Torsdagen den 15. September. 1887.

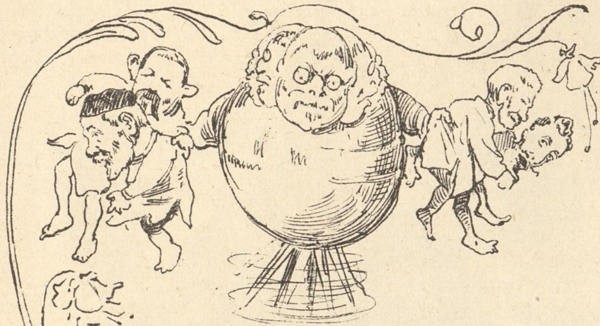

Ganske naturlig Forklaring.

Emmy: Men Gud bevares, Marie! Vil Du virkelig i Vandet nu? Og skal lille Margrethe med?
Marie: Ja, det er aller behageligst paa denne Tid. Vandet er jo meget varmere om Aftenen, end om Morgenen.
Emmy: Det er jo umuligt! Saa er Solen jo gaaet ned.
Lille Margrethe: Ja, men den gaar jo netop ned i Vandet!

Gjensidig Forsikringsanstalt.

Jo vist blev det vidt og bredt bekjendt
Saavel i det levende Ord, som paa Prent,
At Oppositionen har Navnet fortjent
Af Alt, hvad der duer i Norden.
Dens Visdom og Dulighed er excellent,
Dens Ærlighed formelig eminent,
Dens aabne Færd har i «Folket» tændt
En Begejstring, som knap er forloren.

Desuden var det saa klart som Blæk,
At alle de store og ædle Træk
Af Mandsmod og Dyd, som har i en kjæk
Og nobel Heltesjæl hjemme,
Hvorved han var ikke blot Fjendernes Skræk,
Men Vennernes Sorg, naar han fik sit Knæk, —
Kunde man selv i de mindste Kvæk
Fra Venstres Talsmænd fornemme.

Des Aarsag det uden al Tvivl enhver
Frihedsven dybt i hans Hjærte skær'
At se paa det samlede Venstres Færd,
Saa tidt som Partiet revner,
Hvorlunde «Dansker» og «Evropæer»
Hinanden til Skjorten grundig afklæ'er,
Ja, selv CHRESTEN BERG man «en ordinær
Rumlepotte» benævner.

Og ydermer vil en god Portion
Af Vælgerne sørge, naar EEDVARD COHN
BRANDES og hele den Legion,
Der sværmer for hans Hexametere,
Samt HØGSBRO, slig renlivet Dydsdragon,
Og «Greven», vort Folkelivs Skytspatron
Af Bogøkongen i egen Person
Afsløres som «Luskepetere».

— I Parenthes bemærket, vi tro,
At Luskeriet kan bygge og bo,
Hvor «Evropæernes» Hvidløg gro
Saa vel som i «Danskernes» Vange;
Thi, kan man sig luske fra Lovens Klo
Og fra sin «Bedrift» i Holstebro,
Samt fra sine Hasselkjæppe sig sno,
Sku' Pokker med Mandsmod prange! —

Men «Vælgerfolket» beklage vi maa;
Hvad Klokken er slaaet, det vist kan forstaa
Saa godt, som saadant kan udregnes paa
Det Bergske Hof-Kronometer.
Nu kan det jo vælge, med hvem det vil gaa,
Naar for sin moralske Ret det skal slaa,
Om «Rumlepotten» skal «Selvstyret» faa,
Eller en «Luskepeter».

Piraten.

Hvem kjender ikke det sorte Skrog, der krydser paa Højden af Integade, og hvis Opgave her i Livet det er at lægge ud mod fredelige Forbifarende, bore dem i Sænk eller borde Fartøjet og plyndre efter bedste Evne. Hvem kjender ikke Kaptajnen, Georg Brandes, der Gang efter Gang er blevet observeret i enten at sejle med Lasten fuld af gammelt Børnetøj, Frugten af Strandhugst paa Germaniens Kyster, eller at hejse en Aladdins-Lampe i Stormasten, skjønt Patenthaveren Rudolph Schmidt ingenlunde havde givet den godvillig fra sig. Som Pirat har Georg Brandes just ikke det Held at være ukjendt for Almenheden; han har flere Gange været indfanget og sat i Gabestokken, men Trangen hos denne forvovne, skjønt uheldige Kapergast til nye Bedrifter er uslukkelig. Han skal jo desuden tjene Føden til de arme Rhedere, der har Aktier i hans Foretagende, og derfor lægger han efter hver Kølhaling ud paa ny, skjønt hans Bedstemænd, baade de hel- og halvbefarne Gaster for længst er rømte, saa han kun har Jungmænd og Kahytsdrenge om Bord. Saadan laa han i Sommer og lurede mellem Skærene, da Galeasen Frøken Grundtvig kom sejlende forbi i al Uskyldighed med pæne snehvide Undersejl oppe, med Alt skuret og blankt baade udenbords og indenbords og med det »rene« Flag vajende fra Toppen. Øjeblikkelig for Piraten løs fra sit Skjul og fyrede med Granater og Brandraketter saadan løs paa den stakkels Galease, at den i en stærkt havareret og molesteret Skikkelse, med sønderskudte Sejl og Stænger, maatte lægge op i Hof- og Stadsrettens Nødhavn for at reparere. Det var ikke nogen Heltebedrift af Integade-Piraten, men, han er heller ikke nogen Tordenskjold, skjønt hans Rheder Hr. Hørup ofte forsøger at være »polisk« og »sælge Fisk«, nemlig den »døde Torsk«, som han har pilket i sin egen Rendesten. Det vakte derfor almindelig Fryd, da den gamle norske Fregat-Kaptajn, Bjørnstjerne Bjørnson, vendte Skraaen i Munden, trak Sydvesten ned i Panden og med et tordende »Fa'en hakke mig!« lagde Bredsiden til

og sendte en Salve af sit groveste Skyts om Bord i »Piraten«. Der blev en Hurlumhej! Mandskabet, baade Jungmænd og Kahytsdrenge rendte fra Karonaderne og gjemte sig i Lasten. Der sad de nede i Sikkerhed og følte sig saa modige, at de rakte Tunge og gjorde Grimacer til hinanden og fandt, at det var evigt Grin. Men Kaptajnen maatte for Skams Skyld blive paa Dækket og besvare Ilden efter ringe Evne. Men hvor skulde han faa en Kugle fra, der kunde ramme den norske Bjørn midt i hans brede Bringe? Saadan en fandtes ikke i Georg Brandes' Patrontaske, og han maatte derfor gribe til sin gamle Trafik at *laane*.

Denne Gang »laante« han hos — *Tyroler-Ferdinand*! Denne berømte Skjald, der har gjort mere for »Dansk Aandsliv« i Dyrehaven end Otto Borchsenius. Secher og Pastor Hostrup til sammen, har som bekjendt for adskillige Aar siden trukket sig tilbage til de højere Regioner, hvorfra han nu og da gjennem »Punch« som velvillig Kommissionær sender sin norske Ven og Skjaldebroder, Digteren og Politikeren Bjørnstjerne Bjørnson smaa opmuntrende Epistler. Allerede medens han endnu færdedes hernede, gav han i et lyst Øjeblik denne sin Herre og Mester Kjælenavnet: *Velærværdigheden*. Den glade gamle Tyroler har aldrig ment noget Slemt ved dette Navn, der kun har været Udtryk for den dybe Beundring, hvormed han som Menighedsmedlem saa op til sin store Profet. Men Georg Brandes, der var i Knibe, skar med et rask Snit denne blinkende Sølvknap af Tyrolerens Søndagsvest og puttede den som en dræbende Kugle i sin polemiske Vindbøsse. Saa lagde han an paa Bjørnstjerne Bjørnson og trykkede af. Nu trykker »Punch« ogsaa af; nemlig hvad der stod i »Politiken« for i Søndags:

»Bjørnson er Præstesøn og Hangen til Prædiken var nedarvet hos ham. Han er den fødte Missionær. Hans Pathos som hans Vrede bærer altid hvidt Halsbind.«

Han kalder ham endvidere theologisk anlagt og opdragen samt »præstelig anlagt« og til Slut skriver han i Anledning af, at Bjørnstjerne Bjørnson tidligere har sagt, at Brandes var *udansk* og *ukristelig*, og nu paastaar at han er *utrolig lumpen* og en Forræder:

»Nøjagtig samme Udslag af samme mangelfulde Forstaaen og samme Lægprædikant-Temperament! Og stadig iforer han som Polemiker sine Aandsbørn (de patetiske Forsikringer, som de harmfulde Anklager) det samme gejstlige hvide, aldrig ganske rene Slips.«

Er det ikke Tyroler-Ferdinands »Velærværdighed«, saa vil »Punch« lade sig redigere af V. Secher!

Og da Tyroler-Ferdinand — ligesom Børne og somme Tider Rudolph Schmidt — p. t. er fraværende i Valhalla, maa *Punch* tage Affære for ham, ligesom Rosenberg gjorde m. H. t. Aladdins-Lampen, og fordre sig »Tyrolerens« Sølvknap, den af ham opfundne og patenterede »Velærværdighed« tilbageleveret snarest muligt. Sker dette ikke, vil følgende Avertissement blive indrykket i vort næste Torsdags-Nummer:

»Den Pirat, som Søndagen den 11te September paa Hjørnet af Integade fratog en i Valhalla bosiddende Borger en noget slidt, men saa godt som ny »Velærværdighed«, anmodes om, *da Vedkommende er godt kjendt*, snarest mulig at tilbagelevere Samme enten Gammel Strand 50, Stuen paa *Punch*'s Kontor, eller til den gamle Ferdinand, p. t. Valhalla, Bagbygningen op ad Bifrost til venstre, Indgangen lige ved »Gladhjem«. Træffes fra Kl. 11—12.

Er De saa saa venlig at udlevere os »Velærværdigheden«, Hr. Georg Brandes?

Spørgsmaal og Svar.

Sp. Naar en Dommer paa Grund af sine forældede Anskuelser om Ejendommens rette Fordeling dømmer mig til Tugthusarbejde paa Livstid, har jeg saa dermed tillige mistet alle mine borgerlige og politiske Rettigheder

Ærb.
Hans Mortensen
p. t. Horsens.

Sv. Gu' har De ikke nej! De har Deres fulde Ret til at optræde som evropæisk Thronprætendent ubeskaaret, naar De derom henvender Dem i Tide paa Kontoret i Integade.

Sp. Kan en herværende Berliner-Korrespondent unddrage sig Ansvar for begaaede ophidsende Artikler i fremmede Blade, naar han kan dokumentere, at han er indfødt Evropæer?

Ærb.
Luskepetersen.

Sv. Vist kan han saa. Han behøver bare at stikke Piben ind, mens Legen er god, eller selv at stikke af, inden Legen bliver slem.

Sp. Jeg er et ungt Menneske, som dog allerede har erhverved mig en Del gammel Gjæld. Jeg har endnu ikke skrevet noget, men jeg agter med det første at skrive en større naturalistisk Roman, der i Omfang skal betydelig overgaa „en polsk Familie“ af Hauch. Jeg har allerede Titelen færdig; den skal lyde „et polsk Familieliv“, og Værket har jeg tænkt mig skal indeholde en hel Del detaillerede Skildringer af frie Kjærlighedsforhold, Ægteskabs-Brud, Skilsmisser og deslige. Nu er Spørgsmaalet: Hvorledes skal jeg bedst faa Bogen bekjendt i Læseverdenen? Skal jeg tilegne Georg Brandes den? eller hans Broder Eedvard? Eller skal den muligvis tilegnes Peter Nansen, Gustav Esmann eller Erik Schram?

Ærb.
Asmodæus Nathansen.

Sv. Rider Lucifer Dem? De skal bare give den gængse forældede og hykleriske Kønsmoral et ordentligt Hib i Bogen, saa skal vi nok sørge for Resten.

Sp. Kan man faa Redaktionsprotokoller assurerede, og hvor stor er da Assurancepræmien?

V. J. T. Brandsky.
Journalist.

Sv. Kan De inte faa den højeste Oplysning hos Hermann Bing i Integade, kan vi inte hjælpe Dem.

Afskedens Smerte.

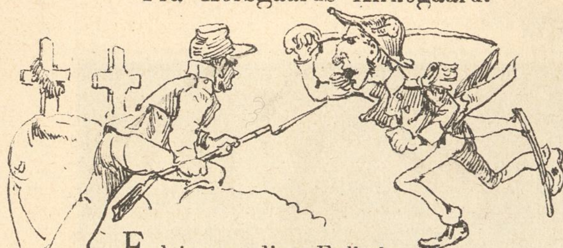
— Manne Tak, ska' Herren ha'e! Ja, Gjæsterne er saamænd mest velkomne for mej, naar di rejser!

Ubegribeligt.

— De' æ dov mærkeli, som je æ skidt te Pas etter den Bajer, je fik i Morres. Je ku nu godt mærke, der var noet i Vejen, aa saa to' je maj et Par goe Drammer inde hos Jens Hansen. Saa kjørte vi over te Krissjan Jensen for aa se paa Lammene, aa der fik vi vos et Par smaa Sorte, men lie majet hjalp 'et. Nu har vi sat her aa punset i over en Time, men je ka sku mærke hinner inu. Je forsikrer for, det er liesom, je var rent svirendes!

Fra Korsgaards Kirkegaard.

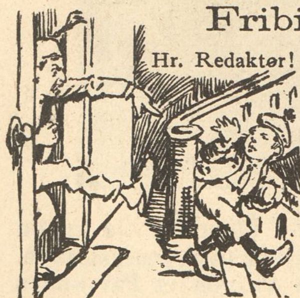
Esbjerg, dine Folkekaarne
Er en kostbar Skat,
Godt for Tungebaandet skaarne,
Naar det gjaldt Debat;
HVID din Talsmand var paa Tinge,
Og hans Vid var ikke ringe,
Dog, skjønt rød, han bag af Dansen
Gik for CHRESTENS HANSEN.

Ikke dog som heldig HANSEN
Blev hans Rigsdagsfærd,
Knap med Smil paa Lavrbærkransen
Nedla'e han sit Sværd,
Da de vesterjydske Bønder
ENEVOLD nok ikke ynder,
Nedla'e sit Mandat den arme
ENEVOLD »af Harme«.

Nu skal BLUHME frem i Slaget
Mod det Bergske Skyts,
Han, der skjændtes, saa det knaged'
Her en Gang med SCHJØTTZ
Og i Tinget turde fægte
Frisk mod Prokuratorknægte,
Da han mente, de begjærer
Glubende Salærer.

Esbjerg dine Folkekaarne
Har vor Pris fortjent.
Li'esom Pisas skjæve Taarne
Blev de vidt bekjendt;
Længe de, trods Venstres Kvide,
Hælded' stærkt til venstre Side,
Nu de en Saltomortale
Slaar som — Liberale.

Fribilletter.

Hr. Redaktør!

Nej, nu bliver det snart for galt med disse Fribilletter til Privattheatrene! Naturligvis gaar jeg aldrig i noget af disse uden paa Fribillet, det gjør jo ingen dannede Mennesker; men naar det nu er kommet til det Punkt, at man skal betale for Fribilletten, saa synes det mig at være bleven en Uskik, som bør paatales. Det har længe været en offentlig Hemmelighed, at vore Theaterdirektører ved Siden af den almindelige Billetkasserer havde en Fribilletkasserer, hvortil der i Reglen valgtes en eller anden mere begavet end anvendt Skuespiller, som hovedsagelig havde sit Publikum paa Kaféer og Restaurationer, og Folk har derfor længe været paa det Rene med, at det var den fribilletteste Sag af Verden at komme gratis i Theatrene. Men, naar man ikke kan slippe for at blive prajet om endelig at kjøbe Fribilletter, saa er det som sagt for galt.

Jeg sad forleden Formiddag og havde just lavet mig til at følge *Politikens* Exempel og skrive en knusende Artikel mod Dampsporvognen, fordi den ikke havde kjørt et eneste Menneske over i Sommer, da det ringede paa min Dør. Jeg gik ud og lukkede op. Det var en Sælgekone, som spurgte, om jeg ikke vilde have nogle dejlig store Rejer. Jeg sagde Nej, jeg havde spist Frokost. — »Vil Herren da ikke kjøbe et Par Fribilletter til Nørrebros Theater?« spurgte hun. »Nej, gu' vil jeg ej!« svarede jeg og smækkede Døren i.

Jeg gik ind og gav mig atter til at studere paa Artiklen om Dampsporvognen, men paany blev jeg forstyrret af Entréklokkens Kimen. Det var en gammel, halvblind Mand, som tilbød mig nogle Koste eller Skrupper. Jeg anmodede ham paa den venligste Maade om at skruppe af, men før jeg kunde faa lukket Døren, spurgte han halvt hemmelighedsfuldt: »Herren skulde vel ikke ville skille mig af med nogle Fribilletter til Dagmartheatret?« — Jeg svarede ham, at jeg aldrig var vant til at give mere end ingen Ting for Fribilletter, og bad ham tage Næsen til sig, for nu slog jeg Døren i. Og saa gjorde jeg det.

Jeg havde derpaa Ro et Kvarters Tid, saa begyndte Entréklokken igjen at virke. Just i noget glimrende Humør var jeg ikke, da jeg lukkede op, og det blev ikke bedre, da jeg saa en lille Pige med en Kurv paa Armen, som i den bekjendte klynkende Form anmodede mig om at kjøbe en »Boket«. Jeg svarede hende, at naar hun ikke hurtigst mulig fik Benene med sig ned ad Trappen, meldte jeg hende til Politiet. I Stedet for at løbe sin Vej, sagde hun, at hun ogsaa havde nogle Fribilletter til Folketheatret at sælge. Arrig oplyste jeg hende om, at jeg kom saa meget paa Konditorier, at jeg udmærket godt kunde forestille mig, hvordan den fine Konditor var, og saa stak hun af.

En lille halv Time efter ringede det atter paa med en Heftighed, saa jeg var nær ved at falde ned af Stolen. Det viste sig at være en ganske ung Medborger paa en halv Snes Aar, der stod med en Pakke Svovlstikker i Haanden. — »Kjøb en Pakke Tordenskjold?« bad han. — »Jeg har Tændstikker nok!« svarede jeg. — »Maaske da en Fribillet til Kasino?« spurgte han. — »Skal det være en Brander, unge Fyrtaarn, fordi de giver »Tordenskjold i Dynekilen« derude?« — »Nej, der er bare En, jeg skal sælge den for, gode Herre!« — »Maa jeg være fri for den fortrolige Tiltale! Naar jeg gjorde Dig din Ret, saa meldte jeg Dig til Brandvæsenet, for Du kan nok begribe, at det er noget af det brandfarligste, der kan tænkes, at gaa med Tændstikker og Theaterbilletter i en og samme Trækasse.« — Han saa betuttet paa mig. Saa raabte han pludselig til mig: »Sikken en Friherre!« og satte i Firspring ned ad Trappen.

Om der har været flere Fribilletterer hos mig, véd jeg ikke, for jeg gik ud for at faa Fred. Men jeg har taget mine Forholdsregler for Fremtiden, for jeg gik ned til min Vært og sagde, at jeg strax flyttede fra det fordømte Billetkontor af et Hus, hvis han ikke inden otte Dage lod male nede ved Opgangen til Trappen en saalydende Advarsel: »Al Opbæren af Varer og Fribilletter ad Hovedtrappen forbydes.« Og det er soret, kan vi ikke blive enige derom, saa tager jeg Billetten.

Per Anden Parket.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen: Gud søde Fru Schrøder. De kunde vel ikke være saa sød at laane mig et Lommetørklæde, saadan en Næsekatharhé jeg har faaet af forrige Lørdag Aften at være i Tivoli til Balduins Benneficium, for vi gik der naturligvis hele Familien, og jeg havde Bukæt med til at kaste op, som jeg da synes var saa rimeligt, men Petrine var blaseret og sagde det var ordinært, og man skulde nok være angtusiasmeret men med Holdning og Ræservation, men Fritz Grønbæk gav mig Ret og erklærede at Petrine var en Luskepetrine, som sad og gjorde Øjne til Balduin, naar hun troede Ingen saa paa det, og Gud søde Fru Schrøder, De kan tro det var mageløst, for Balduin havde jo sluttet Allianse med Russerne, saadan som de siger i Bladene vi skal lade være med, og det gik brilliant alligevel og vi sad jo nok i en gyselig Træk, for det blæste lige ind i Nakkehulen paa os, men jeg sagde: Blæse være med det, en lille Kop Hyldethee kan man da nok ofre for Balduin! Og vi blev mere og mere begejstrede, baade for ham og for Russerne og tilsidst gav vi Livet for Czaren og Fritz foreslog mig at give Turnyren med, hvad jeg fandt ækvivogt, men jeg har saamænd været ved at maatte give baade Liv og Lemmer for Czaren siden, nemlig i Søndags, da de var ude at desjønere Frokost paa hans Dampskib, og egentlig vilde jeg ikke have gaaet, fordi jeg var sjokeret over, at han holdt os for Nar forrige Søndag, hvor vi allesammen stod i Bredgade og raabte Hurra og viftede, og saa var det bare den græske Dronning og et Dusin Smaaprinser og Prinsesser, men saa i Søndags kommer jeg ganske tilfældig, og jeg svær Dem til søde Fru Schrøder uden at jeg tænkte det mindste derved, gaaende ude paa Tolbodvej og jeg ser en rød Kudsk komme kjørende og naturligvis giver jeg mig til at løbe og saa vil Skæbnen at der kommer en Trillevogn i Vejen, som jeg ikke ser, og jeg gaar paa Hovedet i Trillevognen, hvor der var møre Graapærer i og kvaser en hel Snes og faar min dejlige nye Angtuka spoleret og min Hat skamferet og en Bule i Panden og Skinnebenet skrabet. Og Gud en Anden vilde jo være bleven komfunderet, men jeg bevarede Gud ske Lov min Præsangs d' æsprit og rejser mig i en Fart og løber videre og fik akkurat set Kammerherre Nægler og Kammerherre Rothes trekantede Hat, for Kejseren var allerede langt nede i Bredgade, og jeg maatte jo hjem og sætte Igler i Panden og ligge Blyvand paa Skinnebenene, men det er jo alligevel en kjøn Tanke at ofre sit Blod for Kejseren og desuden en ny Angtuka og en hel Snes Graapærer, som Manden bagefter kom og vilde have Betaling for, hvad jeg nok synes var sjofelt, og vi har jo lavet et dejligt russisk Flag at hænge ud af Vinduerne af vores blaa Vintergardiner og mit hvide Kræpsjal, som jeg har klippet i Stykker og syet over Kors, og Gud det er jo sandt jeg havde lovet Dem det søde Fru Schrøder, men naar Kejseren er borte, skal jeg probere at ri Stykkerne sammen, saa kan det altid blive til at sidde hjemme i Tusmørket med, og jeg vil have Sørensen skal gjøre sig bemærket, saa han mulig kan blive kejserlig russisk Ansjosleverandør, men han falder mere og mere af og der er ikke det Humør i ham som i gamle Dage og det er denne Hr. Pæske-Kødt, som forvolder det, for Sørensen er falden i med at grublisere over Tolden og Tiderne og vil have Frihandel i sin Butik og ingen Beskyttelse, og Gud, Sørensen siger jeg, til ham, handel Du bare frit væk med hvad Du har Lov til ifølge Dit Borgerskab, men kunde Du faa Protektion og Beskyttelse og f. Ex. Leverance af Trøfler til Borgmester- og Bistrupmiddagene, saa véd jeg ved den søde Gud ikke, hvorfor Du ikke skulde tage imod det med for Enhver er sig da selv nærmest, og det gjør mig nervøs at se Sørensen saa nedtrykt, og jeg kan ikke selv sove om Natten af den Grund, og saa trænger jeg til at Nogen skal synge for mig og vækker Sørensen og saa sidder det Skind sig over Ende i Sengen og synger «Ang røvenang dø la røvy for mig, De véd den: La la la la o. s. v. og slet saa godt som Ødman eller Valli er det jo ikke, men det virker alligevel beroligende. Og Gud søde Fru Schrøder jeg sidder her og snakker og har lovet at gaa ud i Sirkus og tage Biletter, for hvis Væles skulde komme der, saa fik man da ham at se med det samme, og det er sandt jeg har en Kasinobillet i Lommen til Stigaard i Dynekilen, hvis De gider gaa ud og se det, men kan De ikke faa Nogen at følges med, kan De godt blive hjemme, for det er naturligvis en Fribillet, som Ingenting har kostet og som vi har faaet af den Skuespil.er, som ikke er Sofus Nøjmand. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

«Mikadoen».

Nu op med Humøret, og væk med Kritik!
Det nytter jo intet at brumme:
Nu kommer «Mikado»ens Hof-Musik,
Hvor Hennings slaar Bække og Tromme.
Reklamernes Strøm over Byen gaar!
Saa skjønt med hinanden i Totterne staar
Jo midt i den buldrende Brændings
Staahej Vilhelm Hansen og Hennings.

Mikadoen næppe dog Kagen ta'er!
Hvor kan efter Sligt vi tørste,
Naar selv i vor indfødte Midte vi har
Mikadoen Bentheim den Første?
Hans Flok er just ej for Reklamer forknyt.
De kalder sig selv «Evropæere» — pyt!
Nej, Parvis de er Siamesere,
Men Bunkevis kun — Japanesere.

Det tyder paa fint, japanesisk Blod,
— Det kan De hos Rimestad læse, —
Naar man har en mærkelig vanskabt Fod
Og dertil en fladtrykt Næse.
Se derfor er Eedevard gyselig glad;
Thi vel er hans Næse ej synderlig flad,
Men Fødderne, de er umulige! —
I Vers er de ligefrem gru'lige.

I Japan kun lidt til en Skjønhed forslaar;
Man siger saagar, de gjæve
Japan'ske Don Juan'er for Skjønheder gaar,
Naar Øjnene bare er skjæve.
Der maa vore egne staa højt i Pris,
Thi i Hr. Mikadoens egen Avis
De ser baade Søndag og Søgne
Paa Alting med skjæve Øjne!

Men, dersom en Japaneser er gridsk
Paa Højhed og Magt og Ære,
Saa maa han, fortæller man, stadig en Pisk
Med Ro og med Anstand bære.
Men lur De kun Bentheim den Første! Han har
Saa dejlig en Pisk, at han selv saagar
— Jo, han kan minsæl prise Lykken! —
Har vældige Strimer paa Ryggen.

Dog hvis man i Japan vil bane sig Vej,
Maa navnlig en Vifte man have.
Naa, Vifter har Bentheims Skjønaander just ej,
Skjønt sagtens de Vind kan lave;
Men de hænger dog ufortrødent i,
Thi efter smaa Mikadonna'er de
Trods al deres Urostiften
Faar Tid til at — «gaa paa Viften».

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Om igjen!

De Borgmestre hver en Borger nok maa prise,
Uden dem Byens Penge til ej slo';
Gud bevares, hvor de Mennesker er vise!
Se nu blot til den nye Nørrebro:

Paa det nye Fortov har de annekteret
Det Trin, som paa den anden Side blev kasseret,
Men strax derover gik Hr. GROVE paa sin Næse net
Og raabte: »Om igjen!« til Brolæggervæsenet.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn. Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

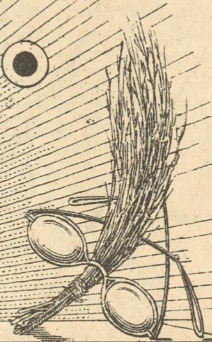
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 38. Torsdagen den 22. September. 1887.

PUNCH.

Ikke helt beroliget.

— Hvad er det for Kjæresterier, Du nu har for? Hvem var det, Du spadserede med i Aftes?
— Du kjender ham godt, søde Fader, naar Du faar ham at se.
— Er det En, jeg kjender, saa er der ikke meget ved ham.

Det rumler.

Det rumler i Venstres Mave
Den hele lange Dag;
Noget er der af Lave,
Det er en afgjort Sag:
Selv Doktor EEDVARD intet formaar,
Hvor han »*et Besøg*« maa bebude;
Hans Lægemidler ikke forslaar,
Og Rumlepotten er ude.

Det rumler i Venstres Mave,
Naar Dagen bliver kort;
Trods Gunst og Folkegave
Er CHRESTENS Liv kun haardt.
Fra Korskroen op til Vemb han for;
Men Livet her i hans Klude
I Sandet tabte sig uden Spor,
Og Rumlepotten er ude.

Det rumler i Venstres Mave!
Fra Esbjerg lød det Raab,
At CHRESTENS fuldtro Enklave
Blev Luske-Peters-Haab.
I vor Finanslov »Vinnevær«
En provisorisk Rude
Indsættes af BLUHME, saa klart det er,
At Rumlepotten er ude.

Det rumler i Venstres Mave!
ST. GEORGS Kjønsmoral
Vil BJØRNSTJERNE BJØRNSON ave;
Derfor har han ændret Signal
Og hejset det »rene« Flag paa Stang
I KORSGAARDs forrige Skude. —
Blot denne nu ikke gaar Kjødets Gang,
Thi Rumlepotten er ude.

Det rumler i Venstres Mave
Og ikke uden Grund;
Thi KORSGAARD vil ikke grave
I Jorden ned sit Pund.
Han i sit »*Aftenblad*« HØRUP slaar
En lovende gordisk Knude,
Som dog kun den bare Opløsning spaar,
Skjønt Rumlepotten er ude.

Det rumler i Venstres Mave
Hele Landet rundt.
Selv »Greven«, Partiets Pave,
I Maven har kjendelig ondt.
Et Enhedmærkes Forræderbegreb
Skal ham om Ørene tude:
I Maven har han Forhandlingskneb,
Og Rumlepotten er ude.

Hvor lusker vi hen?

er det selvfølgelige, dansk-evropæiske Spørgsmaal overfor den nuværende Venstre-Bevægelse. Fra den raske fingerpiftende Fart ned ad Voldskrænten henimod den med skrøbelig Is dækkede Stadsgrav har de Vedkommende i den senere Tid foretrukket en Bevægelse, som minder om Drengenes mere adstadige, men dog ogsaa skæbnesvangre Færd, naar de »lusker« bort fra Skolen. Fra Halloj-Krisjaner er de til Hobe blevne Luskepetere. »Peter« er i sit Forhold til Venstre ikke længere blot det borgerlige Fornavn for en af den moderne Literaturstammes færskeste »Læsefrugter«, der bleg skjuler sig bag Albert Millauds Figenblad — det er med Slægtmærket »Luske« blevet et fælles Familienavn for hele Rede — eller rettere Uredelighed ligefra de fremragende Profilers til de aabne Panders mest yderliggaaende Repræsentanter.

Hørup gjorde Begyndelsen med at luske fra sit »Ingen over o. s. v. Folketinget«, under Forsikringen om, at Sætningen gjaldt »bare denne ene Gang«. Sammen med nogle andre Petere luskede vor Bentheim-Peter saa udenom Fællesstyrelsen til »Underhanlingerne«, der gjennem en Række Tværmoeses Ærgrelser drev Berg som en ægte Tvær-Driver bort fra hans Formandssæde. Dette okkuperedes i en Snup af den paa Hosesokker fremluskende Høgsbro, der nu sidder lille, men mægtig paa Forundringsstolen som det politiske Luskeris Enhedsmærke og med det af Sortebroder Henning Kniv-Jensen anbefalede »velvillige« Smil paa Underansigtet.

Og ligesom man, naar man spytter i en Vandpyt, iagttager, at der uden om Klatten danner sig en Række koncentriske Ringe, som til sidst sætter hele Vandfladen i en henimod Bredden luskende Bevægelse, saaledes har Hørups Exempel virket som saadan en Spytteklat. Berg luskede derovre ved Esbjerg mere og mere fra Korsgaard og Engmesteren; nu er han i Færd med at luske fra Overrigsdagen til stort Afbræk for de evige Lejers, Spændets og Sparkets Skyld — vi udlover tre Mark til Overrigsdagens Diætkasse, saafremt Berg alligevel kan faa den lusket herover til Oktober.

Herinde i Byen lusker Georg og hans smaa sorte Djævleunger fra deres værste Grisserier i Sædelighedsaffæren gjennem »smaa livlige Stykker«, der med Graadighed og dog indædt Arrighed sluges af Besætningen i »Morgenbladet«s Fold. Og disse Skabninger, der skaber sig værre end det mest skabede Revolutions-Faar over det mindste uvartige Ord af Georg og de Geor-Giner, der lusker om i hans Naboskab, lusker selv bort fra »Alvoren«, naar det gjælder Selvbeskatningen, bort fra Pieteten overfor Fortidens Minder, naar det gjælder Landets Forsvar. Befæst Dyden, men lad Landet ligge aabent for ethvert »Besøg«! raaber de morgenbladske Dydsdragoner. Med den befæstede Dyd og det ubefæstede Land paa deres Fane lusker de af Sted til deres Dragonade imod de »svinske« Brandesianere, der lige saa lidt vil have Dyden som Hovedstaden befæstet. Det er Inkonsekvensens Kamp mod »Konsekvenser«, den moralske Halvheds Faareklovs Dyst med Usædelighedens Grisetæer — gaa væk Mandighed og fast Karakter! Gaa hjem og læg Dig, thi her er det Luskeriets Repræsentanter, der kæmper om Pladsen som første Hofnar hos King Mob.

Punch drømmer.

Punch havde studeret Venstrebladene! Lige som Katholiken gjør Bod for sine Synder ved at spise Klipfisk om Fredagen, har *Punch* en vis Dag i Ugen, som han helliger til den politiskeStokfiske-Føde, somVenstres evige Skænderier afgiver. Han havde set *Lucifer* blive grebet i de lange Flagermuseøren, saa han knækkede Sædelighedskrave-Benet, og *C. P. Bergs* evige *Korsgaard* i Færd med at sætte den Torpedo i Vandet, der til 1ste Oktober skal explodere; han havde været »liberal« med Kapitajn *Bluhme* og »radikal« med Engmester *Thomsen;* særlig denne sidstes engblomstrende Veltalenhed havde grebet ham saa stærkt, at han bittert fortrød paa at være for gammel til at gaa i Lære hos denne interessante Personlighed for i hans Fodspor fra Engdreng at svinge sig op til Engsvend og endelig naa det lysende Maal: Engmesterskabet paa den radikale Fraseologis frodige Marskenge. Han havde nøje vejet de forskjellige Gruppers indbyrdes Krav, havde lagt »Rumlepotterne« i den ene Vægtskaal, »Luskepeterne« i den anden og havde fordybet sig i Grublerier over Muligheden af atter at danne en Fællesgruppe under Betegnelsen »Luskepotterumlepeterne«, »Luskerumlepeterpotterne«, »Rumlepeterpotteluskerne« eller »Pottepeterluskerumlerne«. Det hele løb sammen i et Ruskomsnusk af højrøde, karmoisinrøde, ponceaurøde, ceriserøde, magentarøde og blegrøde Linier og Flader, der videde sig ud, trak sig sammen og bølgede sig op og ned som Nordlysflammer en Vinteraften, til *Punch* maatte lukke sine trætte Øjne og hvile sit værkende Hoved mod Gyngestolens svulmende Ryg.

Saa slumrede han ind og drømte, at han en stille Oktobermorgen vandrede gjennem Byens tomme Gader, al Ting var saa underlig forventningsfuldt stille. Intet Raab afbrød denne Tavshed, kun et Par Magistratsbrolæggere lod deres platfodede Jomfru dunke en sagte Vals paa en gjenstridig Brosten. Naar de havde dunket et halvt Minut, hvilede de i ti. Der var aabenbart Borgmesterfrø i dem begge to. Der var noget uhyggeligt ved denne Stilhed, og alt som *Punch* skred frem, blev han efterhaanden mere og mere nervøs. Han ønskede til sidst næsten, at der maatte ske noget hvad som helst, at en Mand vilde give sig til at raabe med mere Graapærer eller en Kælling med røgede Sild. Stilheden blev mere og mere uudholdelig. Saa paa en Gang brødes den af en fjern Lyd af buldrende Trommer og skraldende Horn. Og, som det altid gaar i Drømme, vidste *Punch* strax i samme Øjeblik, hvad det var.

Det var *Mobiliseringen.* Hele Venstres Armékorps var paa Benene og rykkede allerede frem i sluttet Kolonne.

Først kom de smaa sorte Husarer galopperende, anførte af de to Generaler *Georg* og *Edvard.* Det var snarere et Affalderi end Kavalleri, thi hvert Øjeblik dumpede der en sort Husar af Hesten og paa Hovedet i Muddergrøften. De blev ikke sortere derved, end de var i Forvejen, og saa syntes de, det var evigt Grin. *Punch* spurgte Adjutanten *Gustav Esmann,* hvorfor de ikke hellere fungerede som Infanteri, men han paastod, at disse Tropper ikke havde deres Styrke i Benene, hvad der jo lød trolig nok.

Bagefter dem kom Grosset, det egentlige Fodfolk. Foran red Grev *Holstein-Ledre* i Panser og Plader, og ved Siden af ham *Hørup* i en underlig Uniform, fortil grøn som Livjægernes, men med lyseblaa Gensdarmbuxer og Ræveskindskappe med røde Striber ned ad Ryggen. Mandskabet saa ud som en almindelig Borgervæbning, og Hørup betroede *Punch,* at de slet ikke kom for at slaas, men for at aabne en lille Handel med døde Oldenborrer, Kunstsmør og Hypothekbanker. Som Bevis paa Sandfærdigheden heri foreviste han selv et Exemplar af en forstyrret *Oldenburg.* Der var Liv i den endnu, men den var saa sort som en Skarnbasse, fordi den under sin forvirrede Tumlen om var drattet lige ned i Hørups eget Blækhus, hvor den havde griset sig slemt til. *Punch* erklærede derfor strax, at der saamæn ikke længer fandtes nogen, der vilde give en sur Sild for den, hvortil Hørup mistrøstig rystede paa Hovedet og sagde, at saa vilde han testamentere Bassen til Hof- og Stadsretten. Nu lød en voldsom Rumlen, hvorpaa Hørup fik travlt og luskede af.

Det var Kong *Chrestens* Artilleri, der rykkede frem. Der kommer nok det grove Skyts, tænkte *Punch,* men, da det kom nærmere, viste det sig kun at være en stor Jydepotte, som der var spændt en Svineblære over. Naar man lod en Pind danse hen over den, lød det som en hul Torden. Rigtig forskrækkeligt var det dog ikke, men Sagen var, at Potten allerede havde slaaet en Revne ovre i Esbjerg.

Saa kom »*Les pompiers*«. *Borchsenius* og *Secher* trak af Sted med det gamle Sugeværk fra Linnésgade, men Slangen lækkede, saa Vandet flød hen ad Gaden, og *Hostrup* og *Björnson* maatte hele Tiden gaa ved Siden og kline Sædelighedslapper over Hullerne. *Neergaards* »Tilskuer« agerede Ambulance og optog alle dem, som ikke kunde vinde med i Geledderne.

Korps marscherede forbi efter Korps. Men det var Soldater allesammen. Ikke en eneste Ferskvandsmatros var at se. Saa til allersidst fik *Punch* Øje paa et Par Smaafyre med røde Uldskjorter, der forsøgte at holde en Træsko paa ret Kjøl i Rendestenen. *Punch* spurgte den største, der laa og rodede med Træskoen, om de hørte til blandt de øvrige, men fik til Svar, at de var »Pirater«, der ikke agtede at skaane Barnet i Moders Liv. Lige i det samme blev der et vældigt Spektakel. Hæren var kommen op at slaas indbyrdes. De sorte Husarer huggede ind paa Sprøjtemandskabet, »Piraterne« skød med Pusterør paa Husarerne, Bergs store Rumlepotte dundrede løs, og paa en Gang lød et øredøvende Knald. Det var *Korsgaards* Torpedo, der var bleven ladet for stærkt.

Nu sprang den i Luften. Alting indhylledes i en Støvsky. *Punch* følte sig løftet i Vejret mellem revnede Rumlepotter, springende Luskepetarder og hvislende Sprøjtestraaler.

Saa vaagnede han med et pludselig Bump. Han var gleden ned af Lænestolen og laa midt i Venstrebladene. Han havde akkurat samme Fornemmelse som Jeppe, da han vaagner op paa Møddingen.

En Havnesag.

Skjønt vortHavnevæsensDyders
Tal skal være saare stort,
Dog om samme Væsens Lüders
Mærkelige Sagn er spurgt.
Ved hans Havnehoved man
Langt fra trygt fortøje kan.

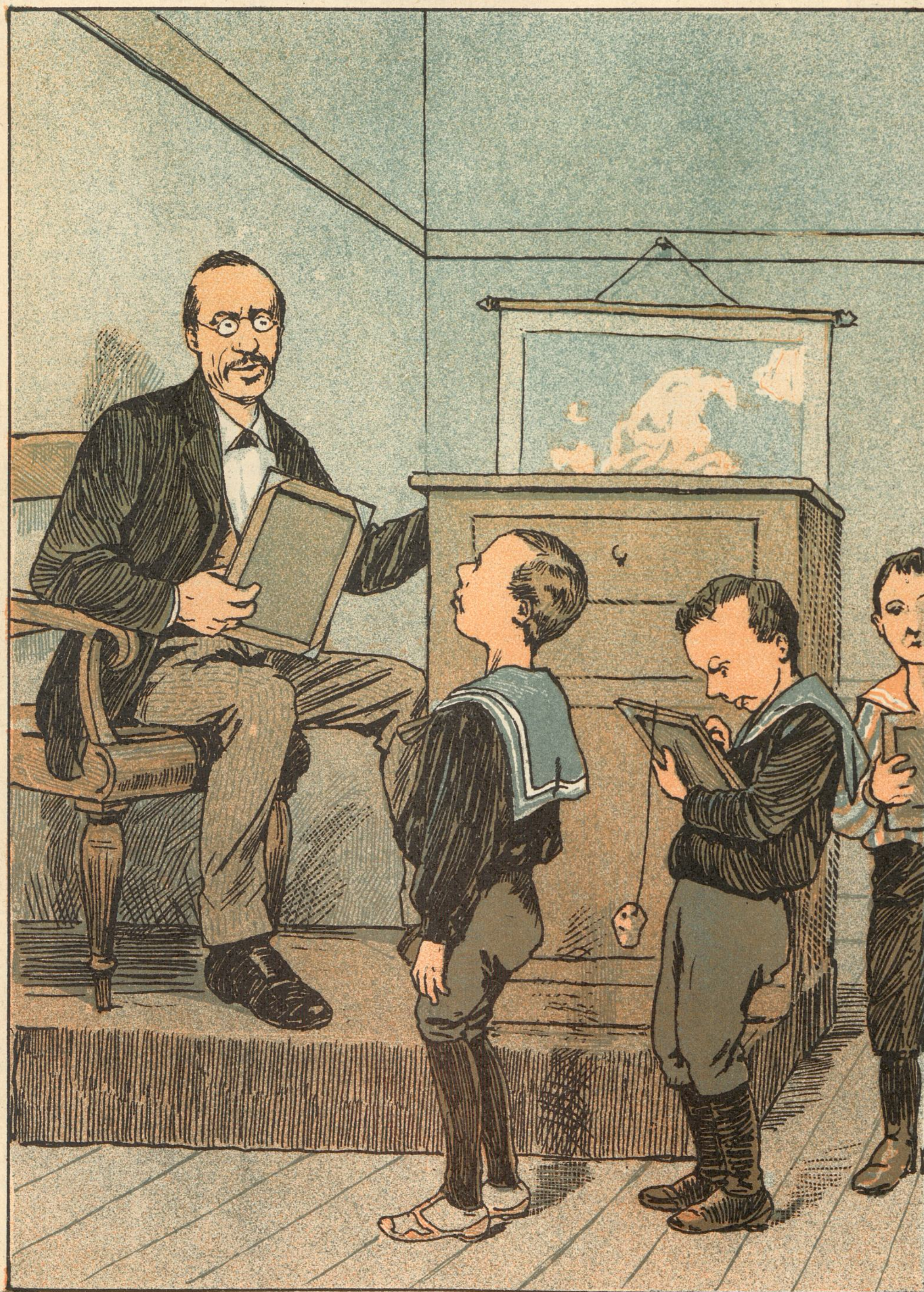
Paa »hans« Toldbod nylig trende
Referenter Plads just fandt
For at spinde deres Ende,
Og til dem han sa'e galant:
»Vil De se, De rubber Dem!
Her er Damer, som skal frem!«

Da de dog ej gik af Vejen,
Blev Kaptajnen som besat,
Kajen brugte han paa Kajen
Og fik Politiet fat.
Petersen kom til og to'
Sagen, men just ej med Ro.

Han til Sjov for Folkeskaren
Sa'e til »*Gnavets*« Referent:
»Ud af Flaben med Cigaren!«
Skjønt den var nok inte tændt.
Først da den i Lommen laa,
»Nejerne« fik Lov at staa.

Af Geschikten kan man lære,
At, naar Pressen er forleg'n
For en Plads, maa Lüders være
Borte helst; thi den Kaptajn,
Han er mange Penge værd,
Men ej god at komme nær.

Klart nok.

— Det er dog mærkværdigt, Dreng! Dit Stykke er jo splintrende galt. Det løber nok rundt for Dig, min lille Ven.

— Ja Fa'er siger ogsaa, at jeg har Omløb i Hovedet.

Kjending.

— Jou! Ded æ Faaer! Jæ kænner Bæjstet!

Enhver Sit.

Ja, vi elsker Expastoren,
Naar han træder frem,
Altid frejdig og forsoren,
Aldrig rigtig slem!
Elsker, elsker ham og tænker
Paa hans fagre Ord
Og den Kniv, som skjult sig sænker
Bag hans Ærmefor.

Snart som livlig Evropæer sit
Lys han skinne la'er,
Snart som værdig Dansk Enhver sit
Hib han tildelt har.
HØRDUM, som har »sat« paa Kvisten,
Snart han kalder Ven,
Snart han gi'er som Anti-Chresten
BERG et Livfuld Skjænd.

Ved hans sidste Torsdagsmesse
Handled' Texten om
Venstres kjøbenhavnske Presse,
Plus det Blad, der kom:
Paa hinandens Rod de gnaver,
Til de visne maa,
Lig de tre katholske Paver,
Der i Fejde laa.

»Folket« skal dog ikke græmme
Sig ved slig Malheur;
Venstre lever nok herhjemme,
Skjønt dets Paver dør.
Thi Partiet fik indpodet
Sig en Førertrop,
Som gjør det katholsk i Ho'det
Og i Sjæl og Krop.

Ja vi elsker HENNING JENSEN;
Thi, hvor han staar frem,
Gaar ej ganske Konsekvensen
Neden om og hjem!
Gid paa Basis af sit klippe-
faste Haab han maa
Let fra Grevens Skjærsild slippe
Og hans Aflad faa.

Mikadoen.

Højstærede Hr. Redaktør!

De skal rigtig have saa mange Tak, højstærede Hr. Redaktør, at De sendte mig den Fribillet til „Mikadoen", *for man maa skam benytte Fribilletterne, mens man har dem, for det kan man jo ikke vide hvor længe varer, siden* Politiken *er bleven saa vred over dem, og det er underligt, det netop skal være* det *Blad, for var det ikke, fordi det ikke fik alle de Fribilletter, det vilde have, at det i sin Tid rakkede saadan ned paa* Cirkus Renz? *Ja, havde jeg ikke faaet den Billet, var jeg saamænd ikke kommen derhen, for Bollerup sagde, at det var for dyrt med disse forhøjede Forkjøbspriser, og at jeg bare kunde gaa hen i ethnografisk Musæum og se akkurat det samme gratis omsonst for ingen Ting, og han havde nu for Resten til Dels Ret, det saa jeg bagefter, for det derude i* Kasino, *baade Kulisser og Dragter, var ogsaa saadan noget gammelt noget, som det henne i Musæet.*

„Mikadoen" *eller* „En Dag i Lilleput" *er nærmest et engelsk Udstyrsstykke i japanesisk Stil og hører til en ny Kategori, der hedder Viftestykker, og jeg har aldrig set saa mange Vifter paa én Gang, selv ikke ved Juletider i Thehandlerens Vindue paa Kjøbmagergade. Og jeg sagde jo strax til min ældste Datter, at her kunde hun lære at vifte sig og slaa Viften op og i med Anstand og tærske sin Bordkavaller med den i Hovedet, hvad jeg ser, der er Sjik hos Japaneserne. Og hvad Handlingen angaar, da er det Hele en lille Kjærlighedsintrige, saadan et Slags Viftekabale, som foregaar i den allernyeste Tid, for Mikadoen har fulgt Sædelighedsstriden mellem Georg Brandes og Bjørnstjerne Bjørnson og passer Handske med den sidste, men har bare Hænderne siddende mere løse paa Skafterne, saa han vil have hugget Hovedet af Enhver, der har en Smule Flirtation for, og jeg tænkte strax, at det saamænd ikke var noget Land for Herman Bang og Gustav Esmann. Saa er der en gammel Gribbenille af en Hofdame, som løber efter Mikadoens Søn, som atter løber efter Yum-Yum; men dennes Formynder, den store Overhofskræderbøddel Ko-Ko, er selv forelsket i den japanesiske Yum-Yumfru. Og saa bliver de enige om at arrangere det paa den Maade, at Nankin-Puh, som er Prinsens Navn, skal faa Lov til at være gift med hende i en Maaned, og saa skal Bøddelskræderen faa Lov til at hugge Hovedet af ham og gifte sig med hans Enke, som nu har mistet sit Overhovede. Men saa kommer Mikadoen selv, og han har den højeste Chignon, jeg nogensinde har set, og den Hofdame med, som vil have Prinsen. Og hun tror, de har henrettet Prinsen, og skriger noget frygteligt i den Anledning baade i Sopran og Alt, og det er saa grusomt at høre paa, at Mikadoen lover at nedlægge Ko-Ko, det vil sige i kogende Olie, som en anden Sardin. Ko-Ko og Puh-Hah og Patti-Sing, eller hvad det er, de hedder, falder paa Maven, hvad der er meget Brug i Japan, og beder om Naade, idet de tilstaar, at Prinsen ikke er henrettet, men derimod har gjort det nyeste Kunststykke, nemlig at være gift og dog lykkelig. Overbøddelhofskræderen vinder saa den forsmaaede Hofdames Hjærte ved at fortælle hende, at saavel Kostumer som Rekvisiter er ægte japanesiske og Broderierne ogsaa er ægte, gammeljapanesiske Haandarbejder, medens Arrangementet er besørget ved Indfødte fra den japanesiske Ko-Koloni ved London, og saa slutter det Hele i Gammen og Fryd med, at alle Japaneserne skal ud og vifte sig. Og jeg siger bare Gud ske Lov, at jeg havde repeteret Eibes 100 Timer i Engelsk, for ellers havde jeg da aldrig fvrstaaet et Ord af Texten, skjønt den var oversat af Nygaard, det vil sige ikke H. H., men en nyere Nygaard. Men se, hvor løjerlig de Engelskmænd synger i en Operette, for det var meget mere som i en Pantomine, hvor de dasker hinanden i Hovederne, saa de falder paa deres Tournurer, eller spænder Ben for hinanden, saa de dratter paa deres Japannæser. Men meget troværdige saa de ud med gul, Engelsk-Læder-Hud og engelsk Hefteplaster til Øjenbryn; dog tror jeg, at Japaneserne i Cirkus-Variété i Foraaret var mere ægte, og allenfals var de nok saa gemytlige at se paa, Og jeg tror ikke paa, at* „Mikadoen" *bliver nogen* Landsoldat *for Kasino, og de andre Direktører, der var blevne hede om Ørene for, at Publikum skulde løbe fra dem ud til* „Mikadoen", *kan godt vifte den Bekymring bort og lade Direktør Hennings staa med Viftepalmerne i Hænderne, men uden rød Lygte.*

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Bondevenskab.

Skulde *Punch* ikke ogsaa være »Bondeven?«

Lige saa godt som Jens Busk og Je. K. Lauritzen!

De to fornemme og adelige Naturer har jo slaaet deres Pjalter sammen for i Kompagni at lave Bondevenskab paa den dertil oprettede Fabrik »*Bondevennen*«. Faconen er den samme som i Verdens og salig Per Madsens Gang. Deres Styrke er, som »*Politiken*« bemærker, »den korte rammende Fyndighed i Stilen«.

Kan man bare være kort og fyndig, kan mau med det samme lave god Journalistik, siger Hørups Blad endvidere, og hvad der staar i den Kogebog for flotte Husholdninger,

hvor der ikke spares paa Gassen, er man jo nødt til at rette sig efter. Dets journalistiske første og eneste Bud: »Ingen Udenomssnak! Gaa lige paa Sagen og tal jævnt!« er saa let at følge, som at bringe et blødkogt Kolumbusæg til at staa paa Enden af et Bord. Havde *Punch* bare hørt saadan et gyldent Ord før! Sikken Masse Papir der kunde være sparet! Efter de Prøver, *Politiken* leverer af den korte Je. K.s og den fyndige Jens Busks Journalistik, kan Kunsten dog ikke være saa svær endda! *Punch* har derfor strax resolveret at holde Kjølvandslinie og byde følgende Prøvenummer af sit nye Blad:

Buskmanden
eller
Hvad man kan bilde Bønder ind.

Fæstningen.

Naar Fæstningen bliver færdig, kommer tre Aars Tjenestetid for Hæren! Stol paa det! — Siger Højre, det er Løgn, saa svar: Hold Kjæft!

Elsk Højre!

Elsk Højre! Værsgo! Og av det! Men giv Venstre Moneterne! Det er ikke saa akavet!

Rumlepotten.

Giv Rumlepotten af Knaldepisken! Held Rumlepotten ud snarest mulig! Han er i Virkeligheden Rumle-Pot og Bule-Pande med Reaktionens værste Kryb. Slip Bindehunden løs, naar Rumlepotten kommer til Gaarde!

Alliancen.

I Bønder skal ikke være saa dumme at tro, at der ingen Alliance er! Naar Fæstningen er bygget, marscherer Russerne ind i Kassematterne. Mukker I, faar I Knutski! Husk I det!

Træhesten.

Den staar allerede sadlet i Godsejernes Selekammer. Giver I efter, bliver den trukken frem igjen i Borggaarden. Saa kan I have den Fornøjelse at ride den til, mens Godsejeren sætter sig paa sin høje Fuldblodshest og rider Væddeløb om Millioner paa Eremitage-Sletten. Fir derfor ikke!

Fortolkningerne.

Tyskeren, Professor Matzen, vil bortfortolke vor Grundlov. Skal vi danske Bønder, vi, der ganske alene baade vandt og atter tabte Sønderjylland, taale det? Nej, lad os hellere bortfortolke Hr. Matzen ud over Grænsen gjen! Der over med ham!

Hvad gjør de med Pengene?

De bygger Forter, de kjøber Kanoner, de spiller Komedie for Eders dyre Folkesved! Tohundredetusind Kroner har Kammerherre Fallesen gøglet op i Vinter. Men I maa bare faa Lov at svede! Glem ikke det, I gamle Folkesvedere!

En dyr Fornøjelse

er det at have en Konge med Civilliste. En Præsident er meget billigere. Ham kan man have for en Slik! Og er man kjed af ham, sætter man ham paa Porten og faar sig en ny. Akkurat som man tager en ny Skriver eller Forvalter!

Taallepaner—Postelin.

Taallepaner plukker man, Postelin klinker man. La vos klinke paa det, Folkens!

Klatten.

Estrup sprang op paa Folkefrihedens Kejserkjole og lagde Provisoriets Klat paa den. Vi klatter ikke med det. Derfor: Ned med Klatterup!

Damprensning.

Det kan blive godt en Gang endnu fra Onsdag til Lørdag! Lad os putte Kjolen i Folkedommens spilkogende Gryde! Saa gaar den provisoriske Klat af den. Men brænd ikke Fingrene!

Farvning.

Højre vil farve de lyseblaa mørkeblaa. Men vi Buskmænd er bedre Farvere. For vi kan gjøre Sort til Hvidt og Hvidt til Sort! Hæng bare i med Farveladen!

Buskmanden.

Bliver Buskmanden ved, som den begynder, vil den finde Vej til hver Bondemands Hus. Den er nem at forstaa, god at faa Oplysning af og grinagtig at læse! Hold Buskmanden!

* * *

Som man af dette Dusin Ledere — der gaar 13 af dem paa Dusinet — vil se, er den »korte og fyndige« Methode gjennemført. I én Retning staar dog *Buskmanden* tilbage for *Bondevennen*. Dette Blad bringer nemlig et Billede af »den Bygning, som Horsens Demokrati har begyndt paa«. Ved Lejlighed haaber vi imidlertid at kunne glæde vore Læsere med en tro og nøjagtig Afbildning af »det Hus ved Horsens, det ender i«.

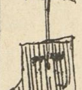
Røde Plakater.

Nu er Sæsonen aabnet! Der hænges i paa Kraft
I hvert et renommeret Theater,
Der slides og der stræbes, hvad noksom man kan se
Blandt andet af de røde Plakater.
Men ikke blot i Holbergs og Kammerherrens Hus
De røde Plakater højt man priser,
De bruges overalt, hvor en Forestilling gaar
I Stykker, — hvilket denne Sang beviser.

Se, ovre i »det Kongelige« sidst afvigte Maj
Man fik jo en Adresse annonceret.
Det var en Slagkomedie med Knald og Torden i,
Og af Hr. Jerndorff var den indleveret.
Men da man vilde vide, hvad Forfatteren hed,
Og hvem der gav de Spillende Parolen,
Saa røbedes det snart, at Plakaten kun bestod
Af *Eva* og af *Fruentimmerskolen.*

I Hørups lille Trup lægges først og fremmest Vind
Paa Farcer, skjønt de ikke just gjør Lykke.
Men stadig væk forsikrer Direktøren os, at han
Vil ogsaa gi'e et Slag- og Helte-Stykke.
Det bli'er dog vist ved Løftet; thi der er rød Plakat:
Han har jo intet Helte-Personale,
Og de har altfor travlt med at gi'e *Pr. Kongebrev*
Og *Barselstuen* eller *en Skandale.*

De meget spæde Børn, som i »Kjærlighed« de har
Med deres Muse faaet, overlader
De til Theatrets Chef, thi saa mageløs perfekt
Han spiller jo *Debutantindens Fader*;
Og uden Synsforretning han ta'er dem lige strax!
Som Plejefa'er man ej hans Lige hitter:
Thi, naar han gi'er *Velgjørenhed en gros & en detail,*
Saa tror han, at han gi'er *en fin Konditor*!

De rødeste blandt røde Plakater dog man ser
Paa Folketingets folkelige Scene:
Det meget Muddervand, som i Repertoiret flød,
De kasted' væk, — men fik nok ej det rene!
De *Krig i Fredstid* lover os med Brask og med Bram,
Men Løfterne er lovlig apokryfe,
Thi, naar man lidt omhyggelig Programmet efterser,
Saa bli'er det reduceret til — — *Tartuffe!*

Og Berg? — Ak, til en eneste vældig, rød Plakat
Hans hvide »Blegdam« fik de omkalfatret!
Skjønt han er hverken brandfarlig eller helt slidt op,
Med Suk han dog forlade maa Theatret.
I Esbjerg har nu i *God rolig Nat, Hr. Pantalon*
De sidste bitre Lavrbær han plukket;
Thi Sagen er, — han lærte aldrig Rollen i »*En Dør skal enten være aaben eller lukket*!«

Kil bare paa!

I Retning af Familiefejde
Er det dog et Slags — Samarbejde.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

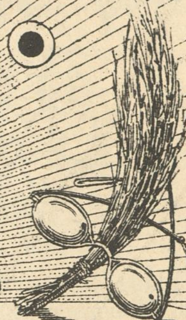
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 39. Torsdagen den 29. September. 1887.

PUNCH.

Hun har jo ingen Nød.

Fru Hansen: Hvad fejler Deres Pige, Fru Lund? Hun ser dog elendig ud!
Fru Lund: Aah, det er saamænd ikke andet end Kjærestesorger.
Frøken Hansen: Kjærestesorger! Men Gud, hun er jo forlovet.

Paa Mandag.

Det glade Sommerfelttog er forbi,
Og til Kasernens gjæstfri Mure skotter
Vort eget Luskepeter-Kompagni
Med sammes Tilbehør af Rumlepotter.
Nu skal det gjæve, »samlede« Parti
Paa ny til sine Anslag og Komplotter
Og dristigt paa »den ny Taktik« sig tumle,
Til hvilken Højre siger blot: Lad rumle!

Thi der vil blive rumlet, det er vist;
Og Greven møder med sin velbekjendte
Filippika mod ESTRUPs Regimente,
Hvis Varighed er nu kun Galgenfrist,
Samt om den Fremgang, Venstres Sag fra sidst
Har gjort, og om den Sejr, det snart kan vente,
— Altsammen medens CHRESTENs Venner skumle
Hver i sin Krog og tænker højt: Lad rumle!

Imens er Øjeblikket rykket nær,
Da med Forhandling man skal aabne Legen
Og efter Løfte give sig i Færd
Med Provisorier at faa af Vejen.
Men det vil sikkert koste stort Besvær —
Skjønt Fremgangsmaaden er hin Ledres egen —
Paa Venstres dovne Øl at sætte Humle,
Mens HØRUP siger som dets Knop: Lad rumle!

Thi CHRESTENs fæle, seperate Rænker
Er større vist, end BOJSEN kan forstaa;
Og dybt det Enhedsmærkets Hjærte krænker,
At Venstre skaaner nok de »lyseblaa«,
Ja, giver dem en ny Mundering paa,
Et Forslag, som saa lidt han Tillid skjænker,
At om Forræderi han nok skal mumle
Og sige til sit *Aftenblad*: Lad rumle!

Sandsynligvis vil mangt et velment Spark
Det faste Sammenhold i Venstre ryste,
Af Rigsdagstidenden vil mangt et Ark
Med nye Slagord Læserne forlyste,
Og neppe vil paa Folketingets Mark
For Vælgerfolket blive stort at høste,
Naar HOGSBRO pløje skal, og CHRESTEN tromle,
Mens »Højrerakket« siger glad: Lad rumle!

Men, hvad der dog maa være Hovedsagen,
Er, at de folkekaarne Mænd opnaar
I Løn sex Kroner Rigsmønt hver om Dagen,
Saa længe de »Forhandlingen« begaar.
Det Faktum mildner kjendelig paa Klagen,
At det er Provisoriets Mønt, man faar;
Thi, kan man brav Diæter i sig gumle,
Sku' Pokker sige andet end: Lad rumle!

Et Dukkehjem.

De havde det saa yndigt og mageløst. Det var i *det literære Venstre*s Hvedebrødsdage, da Lykkens Rosenranker skød Knop paa Knop, og Enighed i det væsentlige gød sit lysende Solskin gjennem alle Stuerne, hvor de realistiske Dogmer stod som nye straalende Møbler i koloristisk Farveglød. Der var Kjærlighed og Husfred, der var lutter gode Ord og der var mange store Ord, og det blev som en Leg at tuske de gode Ord mod de store og de store mod de gode, og sagde Folk uden for, at det var dog forskrækkeligt, saa den Familie roste hinanden indbyrdes, sagde Familien, at det var ikke Andet end Bagstrævsfolkenes sædvanlige Nederdrægtighed. Mærkeligt var det nu for Resten med den Enighed, for saadan rigtig til Bunds enige var Nora og Helmer jo alligevel ikke. Helmer var Idealist, han havde let for at bruge fede Ord, og jo federe de var, desto gladere var han selv over dem. Men han var alligevel en ganske honnet Mand, han kæmpede for Sandhed og Sædelighed, og naar han sagde, at Sandheden var sædelig og Sædeligheden var sand, saa stod det uryggeligt fast for ham, at saadan var det, og saadan maatte det være, for saadan havde han Bjørnstjerne Martinius Helmer selv sagt, og hvad han sagde var aldrig Løgn. Ellers sagde han det ikke. Med alle sine gode Egenskaber havde samme Helmer imidlertid en Skavank. Han var saa umaadelig hidsig. Naar han blev, hvad han selv kaldte »*rykende fykende sint*«, saa var han ikke god at komme nær. Han brugte altid den store Forhammer, selv om det kun var en Hasselnød, det gjaldt at knuse, og derfor knækkede han i Regelen ikke blot Nøddens Skal, men Kjærnen med.

Men saa var han paa den anden Side hurtig god igjen. Naar han i »fire Minutter« — tænk bare fire Minutter« — havde været fykende sint og »*rundjulet*« Folk, saa de var slaaede til Krøblinger for Livstid, var han yderst forbövset over, at Nogen bag efter kunde bære Nag til ham. Herre Gud! det var jo kun fire Minutter, og nu var han god igjen, ret saa inderlig godslig og snil! Og saa klappede han med sine haarde Bjørnelabber paa Bulerne, han havde slaaet, og spurgte, om det gjorde ondt endnu, Altsammen i den bedste Mening af Verden, for Hjærtelag var der i Bj. Bj. Helmer. Han vilde saa inderlig gjerne rose sine Venner. Og han vilde saa inderlig gjerne, at de skulde rose ham igjen. Det var jo baade naturligt og menneskeligt. Nora Brandes var af en hel anden Slags. Brillant begavet naturligvis! Fuld af Liv og Løjer og altid paa Færde for at holde Vennerne til Huset, baade Dr. Eedvard Rank og de andre. Og saa utrolig snil til at lege Børne-Lege for Hr. Neergaards Rollinger og for sine egne med oppe i den lille Børnehave paa Hjørnet af Integade. Det kan nok hænde sig, de kunde lege der! Den ene Dag tog de Straamænd og stoppede ud, og den anden Dag havde de Tinsoldater, baade grønne Livjægere og lyseblaa Gensdarmer. Aa, hvor de morede sig! Og en Gang

imellem talte de Tysk indbyrdes og gjorde hinanden bange, og den lille Je. K. kom ind, forklædt som Bismarck med 3 Haar i Panden og sagde, at nu vilde han æde alle smaa Danskere, og saa lod de smaa Sorte, som de hylede af Angst, og krøb ind under Bordtæppet, hvor de sad og skoggerlo af barnlig-uskyldig Sjælefryd. Den lille Hermann forsøgte endog en Aften at lege med Ild, men det havde slemme Suiter, saa det blev ham forbudt for Eftertiden. Men Nora-Brandes var ikke saa lykkelig, som det saa ud til. Fruen havde nemlig en ulykkelig Passion for Makroner. Især af den stærkt krydrede Slags, som Hans Jæger og Arne Garborg omme i Norgesgade fabrikerede. Vennerne, der kom i Dukkehjemmet, mærkede nok, at der var Noget galt, og de fornuftigere af dem afbrød Omgangen, da Fru Nora trak større og større Vexler paa deres Overbærenhed.

Til sidst kneb det med at faa Vexlerne honorerede. Al den Broder-Kjærlighed, som Eeduard var i Stand til at yde, slog ikke til, og saa var der ikke Andet for Fru Nora at gjøre end at sætte baade Sandheden og Sædeligheden paa Assistenshuset.

En Dag laa der et Brev fra Frøken Grundtvig i Brevkassen. Det indeholdt en Meddelelse om, hvor Sandheden og Sædeligheden var blevne af, og da Bjørnstjerne Helmer fik Fingre i det Brev, blev han, som rimelig var, »fykende sint« og rundjulede Nora Brandes, saa det havde Fynd og Klem. Blandt andre Behageligheder sagde han Noget om »*utrolig Lumpenhed*« og var taktløs nok til at slaa paa, at hans bedre Halvdel ikke var af saa fornem og adelig en Bondeæt som han selv.

Men det var bare fire Minutter! Saa var han igjen godslig og talte snille Ord til »Lærkefuglen sin«. Men Lærkefuglen var af Spidslærkernes Æt, og det kom til et »Opgjør«, hvori den arme Helmer fik baade læst og paaskrevet og fik at vide, han egentlig kun var en salvelsesdryppende Theolog med hvidt Halsbind. Og det var oven i Købet ikke rent! Bjørnstjerne Helmer ikke *ren*! Det var haarde Ord. Men Helmer vilde endda maaske have tilgivet »*Egernet*« dets smaa Uartigheder. Han véd, hvad for en flink Husmoder Nora i Grunden havde været til at stelle med Kritik og Anmeldelser og sætte Rosenbuketter i alle Vaserne, hver Gang Helmer var ventendes. Aa, saadan en utrolig sød Lærkefugl i Grunden! Men »*Sædeligheden og Sandheden*« maatte naturligvis løses ind igjen. Ren Dug paa Bordet skulde der være i Dukkehjemmet! Al den Venlighed og Tilgivelse var imidlertid spildt. Nora Brandes rendte ud af Porten og slog den i med et Bum. Der blev ikke en Gang sagt Noget om det »*Vidunderlige*«. »Dukkehjemmet« var opløst. Og de stakkels Børn!

Ja, de rene raabte paa Far og de andre paa Mor! Men her hjalp ingen kjære Mor. Det »*literære Venstre*« bliver aldrig mere til noget »*Dukkehjem*«.

Foraarsgrønt.

Kere Bob!

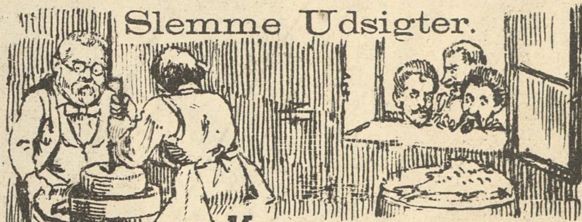
Du maa igge blie sindt paa maj, fordig jaj er igge bleen Pirat. Og jaj vele natyrli ha vaaren med ombor, fordig de var dine ejne Halfætere, Ove og lille Helge, som hade Komandoen, og jaj hade alerede køft Nikkelaj Nikkelajsens røe Ulhat og for fem Øre Skraa og hade Telbud om a gaa med som Bossmansmadt og gledede maj mørderli tel a være rask Pirat og Korsar og blie siteret a Otto Borksenius. Og Aron Jacobsen, som er søsy og bræger, naar han sajler paa Damskiv til Klambenborre, vele igge telsøs, men værre Reder og slo sin Sparregris itu og køfte en Axie i Piratten. Men etter Prøvenommeret, som var noet frøgterlit Roderi, og vori de bæste var di Klø, Helge fortaldte om a Hænreg fek, fordig der var Spor a freske Virgelighedsentrøg i dem, har jaj troggen maj telbages fordig jaj synnes, jaj er for rask en Dræng tel a leje paa de Gadejørne, og jaj har forlangt mine engsendte Degte telbaves, og ves Helge, som di sier, rejser ob tel Norje igjen, saa ka Du hilse han fra maj og sie, de er bæder, han blir derobbe, og lar saj konformere om igæn, fordig han er dog for grøn en Paspaammeruds for danske Drænge. Og Aron er frøgterlit i Vinnen, og den Da gamle Pastor Hostrob obtraadte som Pirattenfænger og ga hele Manskavet Strambox i Sikkers Morgengnavsavis, vele han sæle sin Axie for femogtyve Øren, men der var engen a Drængene, der vele køve den tel saa høj Kurs. Saa han maatte afhænde den tel Ortekræmeren sammen med en Bonke gamle Stilebøjer tel Kræmerhuspapir. Og jaj lar min Ulhat farre blaa og har bydtet min Skraa bordt for to Segaredter.

Din hengivendes

Einar Jørrensen.

Jaj laver en Degtsamleng, der skal blie liesaa krabadt som Soffusclaussens. Den ska hedde Makkelaturbørn og være volsom rafeneret.

Slemme Udsigter.

Morgengnavet skuer med Kval
Mod det nære Oktoberkvartal,
Ikke dets »Undermaaler« er glad
Over det kommende *Aftenblad.*
Selv Asselottos Vid er klikket;
Ligesom Secher kaster han Blikket
Ængstelig hen imod Ulfeldts Plads,
Sukkende dybt: Das kommt von das!

Korsgaard har nemlig her fundet Ly,
Naar han om lidt »lægger ud paa ny«.
Hver en »Forræder« han rejser en Skamstøtte, naar han i Sindet er gram,
Og hver en listig Forhandlingsræv i
Gabestokken han sætter »til ævig
Skam og Spe, til Skjændsel og Spot«
For deres Anslag mod Bogøs Drot.

— Her vil han slaa for den Bergske Sag
I det berømte Nabolag,
Hvor man saa længe, mens Aarene gik,
Bedste Slags udblødt Bergfisk fik.
Nu som en Konkurrent han møder
Til den usalige Fiskebløder,
Som ved den saakaldte »Tugthusport«
Trygt har i Bergfisk og Vandsennep gjort.

Og i hver eneste Slagterbod
Farer en Rædsel i Slagternes Blod,
Saasom det nye *Aftenblad*
Møder med billigste Pølsemad.
Ja, Konkurrensen vil selv gjøre Skade
Omme paa Hjørnet af Integade,
Naar efter Mikkels Aften man faar
Ænder fra Peter Mortensgaard.

Paa Seminarie-Bal.

— Gud, Hr. Jensen! Der ligger virkelig et Strømpebaand midt paa Salsgulvet.
— Da ka A forsekkrre Frue, te det ikke er min; thi A bruger ingen. A dravver nemlig til hwer en Ti' mi' Onnerbovser owenøwer mi' Strømper.

En Stoiker.

— Hør Faaer! Æ Dowter han sejer, te de æ bæist wi henter æ Præist.
— Ja, to saa ska de wær ham i de an'et Sown.
— Næ! Han æ i Køwenhawn.
— Naa! — Ja saa will A dø paa min egen Hazard!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

LXXXXV.

Skyløsblaa sig kuppelhvælver
Høstens Himmel solblinksblank,
Og paa Rygmarvsstænglen skælver
Hjærneblomsten nervekrank.
Kuldslaaet, Fætter, isbjergkælver
Tankens Gletscher; rosenrank,
Som en Elver-
pige uden Rygskavank,
Maanesilkesvøbt og slank,
Nyskabt, min moderne Muse
Dukker
Lig en bævrende Meduse
Af et Dyb, der savnsygt sukker,
Sorgsort-vemodsvægtigt lukker
Hun, mens Længselsbølger bruse,
Mundens postbudrøde Bue
Op, og Ord, som skumfossuse,
Styrte frem fra Hjærtets Sluse.
Hendes Blik, der trodsigtrue
Under Pandens Skovbræmbryn
Skyde gyldne Ildgnistlyn,
Skue
I et Graalys' Dæmringslue
Fremtids vilde Vølvesyn.
Halsbindhvidnende, glarøjet,
Rumlepotteprægtig stor,
C. P. Berg i Chrestentøjet
Stævner frem som Thrudvangsthor.
Aabenpandebulangistisk,
Guldurkraftig, gambettistisk
Kløver han med Hammerord
Over Korsgaards Ambolt bøjet
Alt, hvad Hørup nihilistisk
Har i Løndom sammenføjet.
Mens hans sorte Slavekor,
Pessimistisk
Visnepolitikkens Spor
I Forhandlings Brakmarksjord
Ned har luskepeterpløjet.
Snogesnedig Hørup snor
Sig i disbløđ Vaghedstaage
Ud af Spottens Bagdørlaage;
Bojsen som en hvidhvid Maage
Værner Venstres Dug og Disk
Fangende „Reformers“ Fisk
Paa en frisk
I den nylig aabne Vaage.

Graadiggrisk
Efter Maanedsabonnenter
Korsgaard Plejlen atter henter
Langhalmstærskende den Visk,
Hvoraf selv han Guldkorn venter.
Bjørnson brummer brysk og bidsk,
Georgs Tigerkatteklo
Riftrev Skjaldens gamle „Hanske“
Ganske
Snefnughvid og „ren“ min Tro;
Georg—Eedvard, begge to,
Ynde mer de blanksortspanske
Eller bloddrypsrødligfranske;
Af Martinius kun de lo.
Vinterstormbarsk Bjørnson sprænger
Alle fordums Vennebaand,
Men til „Samarbejde“ trænger
Dog bestandig denne Aand,
Og skjønt Handsken vred han slænger
Imod Lucifer, der vrænger
Og selv Døren for ham stænger,
Kan han ikke dy sig længer,
Langer ud en Vennehaand.
Tordenblaasort Skyen hænger
Over „Venstres“ Folkevang,
Intet smørgult Haabglimt flænger
Mørkemulmets Væg en Gang.
Ikkun klamme Dødmandshænder
Fatte fast om Fanens Stang.
Rovdyrspidse Blaamandstænder,
Grinende i navnløs Trang,
Slide Fanedugens Ender.
Blæreboblens Hud, som sprang,
Ingen Kunst kan fiskelime;
Snart slaar Dødedansens Time,
Høgsbroes Klokke snart vil kime
Ligfærdslyd med brusten Klang.—
Saadan, Fætter, Musen sang.
Min moderne Muse-Gunløđ,
Som med Haanden svanedunbløđ
Skjænked Mjøden baalbrandbrunrød,
Skjaldemjødens bitre Gift,
I Sjælsveens Kjedler sydet,
Taaretung af Sorg-Saltsyre
Sved den fælt i Læbens Rift.
Tungsindsendeløs, men prydet
Med pathetisk Svulstturnyre,
Tog af Bæltet hun sin dyre
Staalglansblanke Blyantsstift,
Spids som Spydet;
Og af sælsom Digterdrift
Dybt i Hjærneblomstens Blade,
I den fosterkrumme Flade
Paa den skiferhvidgraa Plade,
Prænted hun med Sølvstænkskrift
Ovenstaaende Ballade.

Luske-Peter-Lyvs Ordsprog.

Den kommer ogsaa frem, som farer med Bluhme og Holstein Ledreborg.

*

Den, som spytter ad Provisorierne, maa selv søbe dem.

*

Man maa gaa paa Forhandlingen, om Berg saa er gloende.

*

Man skal ikke skue Høgsbro paa Haarene.

*

Brændt Protokolfører skyr Ilden.

*

Morgenbladets Død er Aftenbladets Brød.

*

Evropæeren er lige saa god, som Danskeren.

*

Berg og Korsgaard følges gjerne ad.

*

Af Vodroflundsfest bliver man klog, men sjælden rig.

*

Nød lærer afklædt Fører at forhandle.

*

I Dag rød, i Morgen liberal.

*

»Nu sidder vi alle vel!« sagde Berg, han sad paa sædvanlig Fangekost.

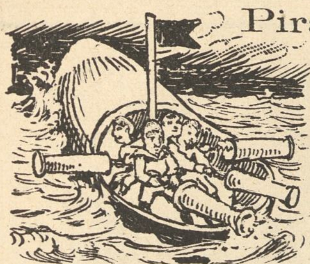
*

»Forandring fryder«, sa'e Lucifer, han tog Strindbergs Permissioner paa.

*

»Det bliver jo længer jo værre!« sagde Vælgerne; de skulde sige: Leve Hr. Berre!

Pirater!

Vi kjender alle *Korsaren*. Otto Borchsenius har fortalt os om ham. Det var en Allerhelvedes Karl! Men nu vil han blive glemt! Nu huserer Piraterne i de danske Farvande, og det er ganske anderledes raske Drenge. Vi er alle glade for dem, men især dog Otto Borchsenius. Nu har han et nyt Æmne at beundre, skrive om og fortolke.

Piraterne! Det er unge, friske Knøse, interessante, blege, lidenskabelige, fulde af ungdommeligt Livsmod. Stærke Lidenskaber udmærker deres Ungdom. Om Dagen styrer de ungdomskjække ud paa det stormoprørte, skummende Hav, falder over enhver fredelig Skude, viser sig, hvor man mindst venter dem, flyver som lunefuldt-flygtige Maager i uberegnelige Sving omkring over de glidige, kuldehvide Bølgetoppe. Om Natten, i de lange taagestille, maanekolde, rimgraa, døde, hæse, taagetriste Nætter, favnes og kysses de, elsker tungt og vaagent, leger de silkemyge Kjærtegns kælne Lege.

De vil være usædelige, naar de hat Lyst. Og de har nok Lyst. De er jo i den Alder, da man endnu har Lyst til at more sig. Vi kan godt lide, at unge Mennesker er med paa Noderne og ikke lader sig kuske til at være Dydsdragoner.

De vil søge til Tops i Træerne for at finde de nyeste Skud og sjældneste Fugle. Det er vi nu lidt ængstelige for. Bare de ikke falder ned og knækker Benene, for de ser lidt spinkle ud.

Det er for Resten nogle underlige Navne, de har; dristige, betegnende for en Pirat. *Nonsens* — *Visvas* — *Pantalon* (vilde *Sansculot* ikke være bedre?). — Og saa er der Helge, der ogsaa somme Tider hedder Holger; tænk blot! Han er kun 16 Aar. Han har fortalt os sin Selvbiografi, hvordan han blev undertrykt og tyranniseret i Skolen, hvordan han ikke kunde faa Lov til at skrive sin Karakterbog under selv og vise sin Fader en anden, hvordan han spillede Komedie for Moder og Fader. Nu er han løben af Skolen — hvilken Klasse? — for at undgaa Skoletyranniet og bleven Pirat. Det er en rask Dreng.

De har strax begyndt at storme Slavekirken dernede paa Gammelholm. Det er et Foretagende, der er en Pirat værdigt og har vor fulde Sympati. Men blot det maa gaa godt! Den er sejglivet, den gamle Kasse; saadan nogle gamle Mure er fastere, end man skulde tro. Vi er ogsaa lidt ængstelige ved, at de falder over Bjørnstjerne Bjørnson. De norske Fjælde er slemme for en Sømand at komme i Kast med. Der tror vi nok, de skulde stemme Tonen en »Octave« ned. Men derimod Frk. Grundtvig, det er et godt Æmne! Der er ikke meget at risikere. Hende skulde de holde sig til, indtil de bliver lidt mere søvante — og maaske Pastor Hostrup. Han har jo oven i Kjøbet gjort dem noget.

Men det gaar altsammen nok! Piraterne er en Samling af Helte! Vi spaar dem en lang Levetid og en uhyre Berømmelse. Et Træ, der har saadanne »Rode'r«, det skal nok voxe og blive stort! Gid Piraterne maa gjøre det. Især Helge!

Plukfisk.

— Med det første vil der udkomme »For Syge og Sorgfulde«, en Række opbyggelige Betragtninger af Theaterkammerherre Fallesen; de vil fremkomme paa eget Forlag og kan faas delvis.

* * *

— Efter Forlydende har Godsejer Oldenburg modtaget et meget smigrende Tilbud fra *Piratens* Redaktion om fremtidig at skrive politiske Artikler til Bladet.

* * *

— Det kongelige Theaters Repertoire for næste Uge kommer nok til at se saaledes ud: Søndag: 1ste Akt af *Faust*, 2den Akt af *Mephistopheles*, 3die Akt af *Halvdelen hver*; Mandag: 1ste, 3die og 5te Akt af *Abracadabra*, Mellemakt af *Maskeraden*, 2den og 4de Akt af *Uden Hovede og Hale*; Tirsdag: 1ste, 6te, 16de og 21de Scene af *En Skandale*, Kommandantens Scene af *Don Juan*, Slagscenerne af *Valdemar*; Onsdag: 1ste Akt, 4de—9de Scene, 2den Akt, 3die—13de Scene, 4de Akt, 7de—21de Scene af *Han er gruelig gal!*; Torsdag: Begyndelsesreplikkerne af *Den indbildte Syge* og Slutningsreplikkerne af *Doktoren imod sin Villie*; Fredag: De 20 første og 50 sidste Takter af Ouverturen til *Ungdom og Galskab*, Kulisserne fra *Soldaterløjer*, Bagtæppet fra *De lydige Koner i Windsor*, Suffitterne fra *Munterheds Triumf*; Lørdag: Forspil til *Theaterdirektøren i Knibe*, Mellemspil af *Gyngende Grund*, Nachspiel af *Den danske Komoedies Ligbegængelse*.

Ora pro nobis!

Vi kalder os for Lutheranere, det bliver os podet i Blodet;
Men mangen Statsmand og Literat er vældig katholsk i Ho'edet.
Ja, vi har et Munkevæsen saagar, der ikke er blot i sin Vorden:
Nu snubler jo ved hvert eneste Skridt man over en Munke-Uorden!

I Bredgade man fra paa Mandag af kan skue de fromme Sjæle;
I Folketings-Salen de »stemmer« kun, men aldrig et Ord tør de mæle.
De helst paa Snapstingets Trapper gaar og bander hver verdslig Minister,
Der graver de paa deres egen Grav — aldeles som andre *Trappister*.

Som from Eremit, i hvis Mønster man jo ikke sig noksom kan spejle,
Gaar Berg sin ærværdige Tiggergang fra Esbjærg og lige til Vejle.
Hvad egentlig han i sin Pose bær', os næppe kan interessere;
Man kalder ham *Dominikaner*-Munk, fordi han vil *dominere*.

Men nu gaar Munken i Enge, hvor ej man høster sig Guld eller Ære,
Skjønt fordum i hans Refektorium man snildt kunde Madposen skjære.
Hans sidste Adept er en *Graabrødre*-Munk, hvis Ry nu fra Gjedser til Mors gaar;
Taalmodig han gaar med sit Kors omkring og hedder følgelig Korsgaard.

Og saa de to *Sorte-Brødre*, De véd, hvis Uordens-Regler man kjender,
Som kun snakker sort, og som stadigvæk har en Selv-Rosenkrans mellem Hænder!
Man kalder dem ogsaa for *Barfødder*, skjønt man ej deres Fødder kan prise,
Men at de har Knyster af Møje og Slid, kan Eedvard's »Digte« bevise.

Jo, vist har vi Munke! — Men dersom De be'er, om Venstre »en Munk« vil Dem skaffe,
Faar kun De leveret en Greve, der si'er: »Ja, nu skal De strax faa Kaffe!«
I Munke-Kappen han ejer et Skjold, bag hvilket saa trygt han kan buldre, —
Thi, indtil han selv bliver »munket a'«, bær' han Kappen paa begge Skuldre.

Et Opgjør.

Frit efter Fritz Jürgensen.

— Naa, saa det var Dig, der kaldte mig velærværdig? Hvad!

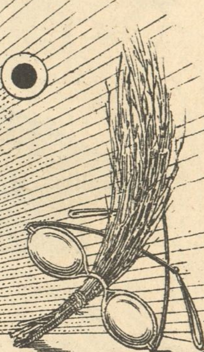
udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

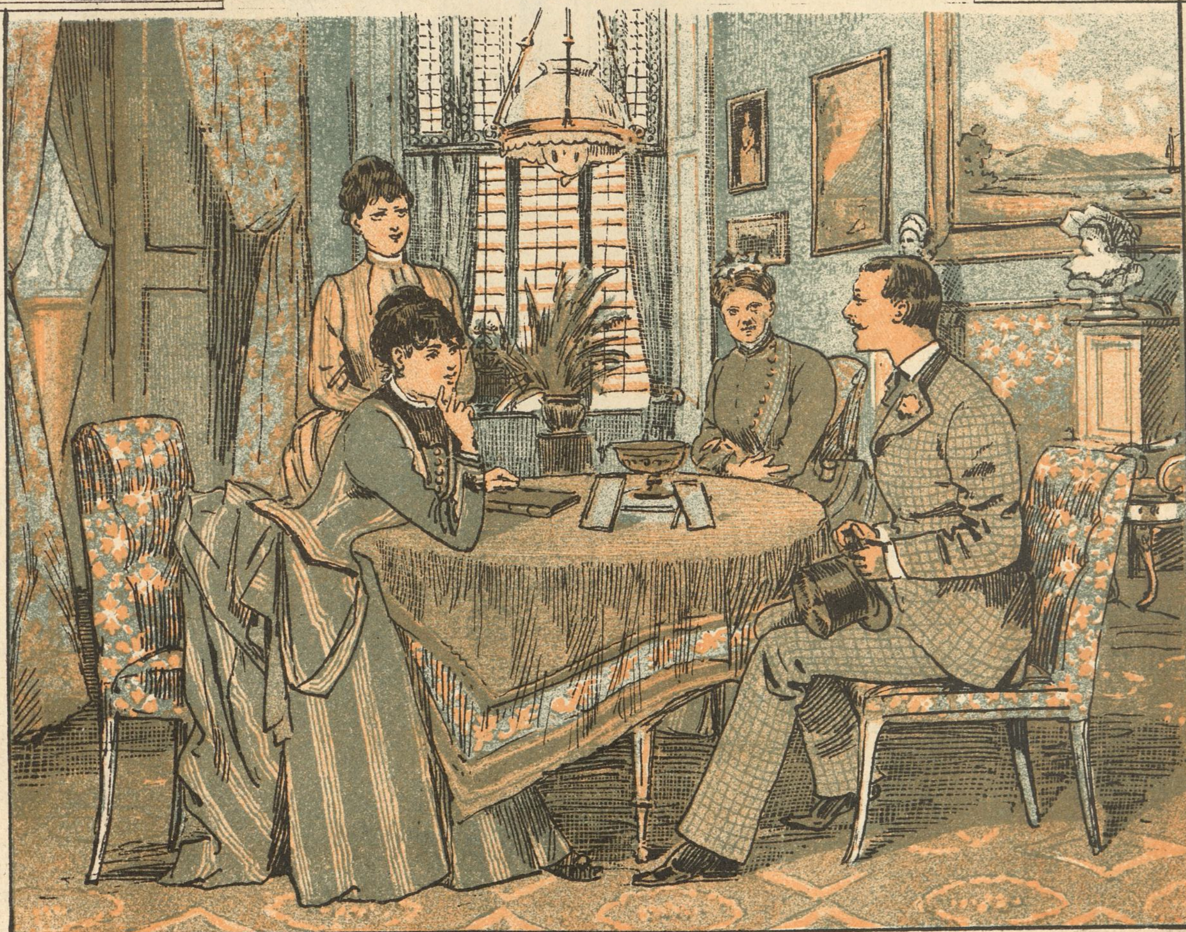
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 40. Torsdagen den 6. Oktober. 1887.

Indrømmet.

— Saa Ida Møller var der ogsaa! Finder De ikke, at hun er indtagende?

— Jo, i Aftes var hun det i alt Fald: ikke mindre end 5 Portioner Is — med Madeira til — lod hun forsvinde.

Den tredie Oktober.

1884—87.

Som Mærkedag i Tingenes Annaler
Den Dag vist regnes kan,
Da Christiansborg med CHRESTEN BERGS Lokaler
Gik op i Røg og Brand.

Skjønt siden hint Moment i Venstres Presse
Er løbet meget Vand,
Blev Venstres Politik fra den Dag stedse
Hjemsøgt af Baal og Brand.

Thi den bevidste Folkemagts Fadæser
Slog højst uheldig an,
Og ESTRUP blev i dennes Førernæser
En provisorisk Brand.

Og der blev Tænders Gnidsel, Graad og Jammer
Trindt i det ganske Land;
Selv Greven mente, »Broderkrigens« Flammer
Snart tændte Alt i Brand

Snart skulde højt den røde Hane gale
For hver en Herremand
Og NIELSEN GRØNS Tændstikker anbefale
Sig selv som Stof til Brand.

Og Branden kom. Men, naar og hvor det tændte,
Var Venstre net daran;
Bestandig selv det sine Fingre brændte,
Hvor Røgen blev til Brand.

Partiets første »Sprøjte« selv, som holder
Med sine Brandfolk Stand,
Opleved', at dets egne Protokoller
Gik op i Røg og Brand.

Oppositionens Leg med Ild fortæred'
Mer selv end TAUBERS Tand.
Og som dens Udsæd har just Høsten været:
I Kornet var nok Brand.

Nu vil i Tinget ærlig den »forhandle«;
(Hvis det er ingen And!)
Mens »Enhedsmærket« derfor vil forvandle
Sig til dens Tvedragts-Brand. —

Moralen er, at vil man proklamere
Petroleum og — Tran
Som »Midler«, skal man helst sig assurere
Selv, før man raaber Brand.

Splinterny Ungdoms-Forening.

Sidste Fridag holdt Repræsentanter fra samtlige Almueskolers Særklasser en talrig besøgt Generalforsamling i *Peters Haab* for at drøfte Planen om Oprettelsen af en »*ikke Kaskjetaftagelses-Forening*«. Efter at det sædvanlige Vrøvl med Hensyn til Valget af en Ordstyrer var endt til ualmindelig Tilfredshed og almindelig Utilfredshed, gaves Ordet til

Peter Sørensen fra Østre: De store havde, som bekjendt, allerede dannet en Forening for at slippe for at tage Hatten af, og det var derfor paa Tiden, at de Unge gik hen og gjorde ligesaa. Det havde altid generet ham at skulle tage sin Kaskjet af paa Gaden, navnlig naar han gik barhovedet, og han vilde derfor foreslaa, at man rent undlod at tage den af for nogen, og ikke nøjes med som de voxnes Forening, at tage Hatten af for Damerne og for Kongen, for Damerne tog jo iligeveller aldrig deres Hat af, og hvad Kongen anbelanger, saa var der jo store Politikere og andre Rigsdagsmænd, der beholdt Hatten paa, naar der blev raabt leve for Kongen, og saa kunde vi andre Gadedrenge jo nok være det samme bekjendt.

Søren Petersen fra Vestre mente, at der dog var nogle, man maatte vise lidt Høflighed imod, f. Ex. Ens Urtekræmmer, som gav En Kredit paa Kridtpiber og Tobak og skrev Sedler til Læreren, naar man var i Knibe. Det gik vel heller ikke an at lade være at ta'e Kaskjetten af, naar man mødte Lærerne paa Gaden.

Lille Peter fra Nansensgade antog dog ikke, at der var Skygge af Grund til at slide paa Kaskjetskyggen i den Anledning Man kunde jo ligesom i de voxnes Forening indføre en Haandbevægelse til at hilse paa Lærerne med; han havde f. Ex. tænkt sig at sætte den højre Haands

Tommelfinger paa Næsen og spile de andre Fingre rigtig langt ud; og naar man saa mødte En, der skulde vises rigtig Ærbødighed imod, f. Ex. Inspektøren, saa kunde man jo tage den venstre Haand til Hjælp.

Lille Viggo fra Nøjsomheden var bleven mod i Huen ved Tanken om de Ubehageligheder, der kunde vanke, inden Lærerne vilde anerkjende disse Høflighedstegns Gyldighed. Kunde man ikke i Stedet for Kaskjetten tage et andet Klædningsstykke, f. Ex. Trøjen af, naar man mødte sin Lærer. Det højeste, man kunde risikere, var et Par Strimer paa Ryggen, og det vidste han af Erfaring, døde man ikke af.

Jens fra Vesterfælledvej var ikke bange for at vove sin Trøje, saa længe han ikke fik paa Hovedet for det; men han vilde dog foreslaa, at man i Stedet for Kasket eller Trøje vilde i det omhandlede Tilfælde tage Tøflerne af og med dem i Haanden stikke af jo før jo heller. Det havde han staaet sig ved i mange Tilfælde.

Louis fra Gasvejen mente, at man ligesom i de stores Forening maatte have en Etikette paa Hovedbedækningen. Det hele var jo et Etikettespørgsmaal, og han havde nu en hel Mængde fine Etiketter, som de skulde faa til et Par Ører Stykket.

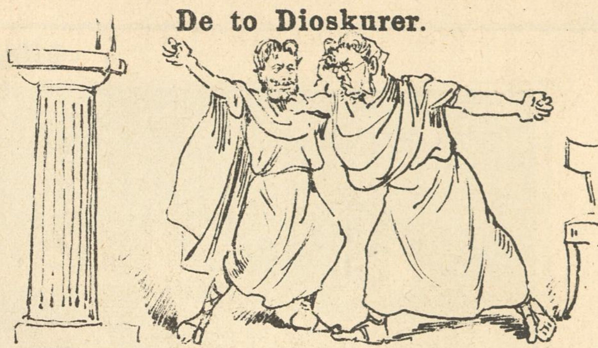

Chresten fra Kvægtorvet mente dog, at da Høflighed ingen Penge kostede, saa maatte det modsatte helst være om muligt billigere. Han havde en hel Del brugte Frimærker, som han havde faaet paa Breve fra sin forrige Ven Louis; dem skulde de faa for ingen Ting, for han vilde aldrig indlade sig paa at »forhandle« noget.

Lille Ove fra St. Hanstorvet vilde oprykke med Rode alle forældede Høflighedsregler. Hen havde selv en Gang faaet Strambux i Skolen, fordi han ikke vilde blotte sit gode Hoved, hvilket beviste, at Lærerne var nogle Idioter, der greb Tingene an ved den forkerte Ende, noget, som alle ældre Mennesker i Reglen plejede. Han vilde nu foreslaa de unge at hilse med en Fodbevægelse, som skulde bestaa i, at man anbragte sin ene Fod saa nær ved vedkommendes Turnyre, som Forholdene tillod. Sluttelig anmodede han Forsamlingen om at istemme: Jeg bærer min Kaskjet, som jeg vil.

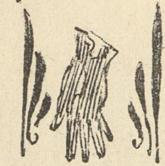
Paa dette Tidspunkt af Diskussionen opstod et saa stærkt Klammeri, at vor Referent fandt det raadeligst at tage sin Hat og forsvinde, inden det bebudede Festtraktement tog sin Begyndelse.

De to Dioskurer.

Et Drapa vil jeg nynne
Om tvende Brødre smaa,
Som tappe deres Tønde,
Det bedste, de forstaa.
Skjønt større Mænd ej fandtes,
Det sa'e de selv paa Tryk,
Hr. Bjørnson dog og Brandes
Har smurt hinandens Ryg.

Den første, han er værre.
Man kalder ham Castor,
Han er en ulden Herre
Og rig paa store Ord.
Den anden er ej yndig,
Men kaldes Pollux, thi
Han er jo saare kyndig
I Polluxe-Peteri.

De højt paa Venstres Himle
Som Dioskurer staa,
Saa det kan næsten svimle
For alle sorte Smaa!
De aser og de slider,
De skjænd's med Klem og Fynd, -
Men mellem »Tyndarider«
Bli'er kun Debatten tynd!

Som Guder maa de ganske
Afklædte gaa omkring:
Den ene har en Handske,
Den anden ingen Ting!
Men vide har Fru Fama
Om Broderkampen meldt;
Den uldne som en Lama
Har spyttet lig en Helt.

Polluxen slog og skjændte
Paa Norges Digtergud,
Endskjønt den uldne vendte
Til Gavns der laadne ud.
De stred og peb og savled',
Saa Blodet flød i Vand,
Indtil Castoren kravled',
Som han kun kravle kan!

Det gik den uldne ilde,
Hans Luv blev helt slidt af,
Mens Pastor Hostrup stille
Bad Bønnen ved hans Grav.
Den ene var vanartig,
Den anden li'saa go'! — —
Et Stjærneskud! — værs'artig:
Der laa de begge To!

Uforknyt.

— Fader! Hvorfor hilste Du paa den Mand?
— Jo, min Dreng; det er en af mine Overmænd.
— Han?! Ham kan Du da sagtens magte.

Uvisnelig.

— Hør, hvorfor vil de ha'e, vi skal stemme paa Snedker Petersen til Formand? Har han indlagt sig nogen Fortjeneste af Foreningen?

— Fortjeneste? —jah, han har sgu stor Fortjeneste! Det er jo ham, der laver Ligkister til alle Medlemmerne.

Det trofaste Samarbejde.

Frit efter C. Hauch: *Valdemar Sejer.*

Hver Gang sig Solen sænker
Mod BERGS »Arbejderhjem«,
Stiger Graabroder KORSGAARD
Af Venstres Taager frem;
Han svæver i Spalteføde
Saa folkelig, dejlig og frisk;
Den kalder sig *Aftenbladet*
Og ligner en Zwiebelfisk.

Over dets kronede Dage
Funkler en Stjerne stor,
Det er den onde Stjerne,
Som følger med CHRESTENS Ord;
Til Integade det nærmer
Sig med saa skarp en Lud,
At selv en Sandheds-Fakkel
Med Tiden det stikker ud.

Hver Gang sig Solen hæver
Lig Guld af et Sylteglas,
Ser man en Undermaaler
Sig muntre paa LARSENS Plads.
Naar han i Østen snakker,
Er Fælles-Organet nær;
Det kalder sig *Morgenbladet*
Og møder i brandgult Skjær.

Over dets »danske« Spalter
Funkler en Bjørn-Stjerne stor,
Rundt om en SECHERSK Leder
Som Ledetraad sig snor.

Naar HOSTRUP Fropræken holder,
Maa Brødrene BRANDES fly,
Den klare Tvedragts Fakkel
Dog blusser op paa ny.

Morgen- og *Aftenbladet*
De have hinanden kjær,
Dog skiller dem BOJSENS »Danske«
Og HØRUPS »Evropæer«.
Ene, naar SCHANDORPH kvæder
Et Drapa paa Vodroflund,
Kan *Morgen-* og *Aftenbladet*
Ved »Pumpen« mødes en Stund.

Da ser de hinanden i Øjet
Og træder hinanden paa Tæer,
Da gjør de begge i Sværten;
Thi Konkurrencen er svær.
Da blusser Bonderoser
Og rodløse Planter paa Vang.
— Det er deres Abonnenter,
Indtil de gaar Kjødets Gang.

Klods-Hans.

Frit efter H. C. Andersen.

Inde i Kjøbenhavn var der et gammelt Parti, som havde to Redaktører, der var saa dygtige, at det halve var nok; de vilde fri til Publikums Gunst, og det turde de, for Publikum holder gjerne et Venstreblad, men kun ét. Mere kan man ikke have i Huset.

De to forberedte sig nu paa til den 1. Oktober at bejle til Publikum. Den ene kunde uden ad hele »*Korsaren*« og Hostrups Komedier og det baade for fra og bag fra, den anden havde gjort sig bekjendt med alle Moralbuddene og hvad enhver Bohême maa vide; saa kunde han tale med om »Sædeligheden«, mente han; der næst forstod han ogsaa at brodere paa Sandheden, for han var saa fin og fingernem.

»Jeg faar flest Abonnenter!« sagde de begge to, og saa gav deres Venner dem hver et dejligt Blad, han, som kunde »*Korsaren*«, fik et »rent« og hvidt, og han med Broderingerne et, der var saa sort som den sorteste — Kakkelovn, og saa smurte de Haandleddene ind med Levertran for at kunne være mere smidige i Skriveriet. Alle Venstremændene var komne ind til Kjøbenhavn for at se dem starte det nye Kvartal. I det samme kom den tredie Redaktør, for der var tre, men der var Ingen, der regnede ham med, for han havde ikke saa megen Lærdom som de to, og ham kaldte de bare Korsgaard.

»Hvor skal I hen, siden I er i »Diplomatfrakke«?« spurgte han.

»Ud i Byen for at skrive os Abonnenter til! Har Du ikke hørt, at nu har vi Kvartalsskifte?« Og saa fortalte de ham det.

»Hille den, saa maa jeg nok med,« sagde Korsgaard, og de to Redaktører lo ad ham og startede.

»Fader Berg, lad mig faa et Blad!« raabte Korsgaard. »Jeg faar saadan Lyst til igjen at redigere Avis. Ta'er Publikum imod den, saa ta'er det den, og ta'er det den ikke, saa ta'er jeg Publikum alligevel.«

»Det er noget Bavl!« sagde Berg.

»Ja, saa tager jeg Bukken,« sagde Korsgaard. »Jeg har selv gjort mere end én Buk, men den at jeg fulgte Berg, mens de andre faldt fra, var den største, og den kan godt bære mig.« Og saa satte han sig skrævs over Bukken, stak sine Træskohæle i Siden paa den og for lige ud ad Landevejen. Huj, hvor det gik!

»Her kommer jeg!« sagde Korsgaard og saa sang han: »Frem ad paany«, saa det skingrede.

Men de to andre Redaktører red ganske stille forud, de talte ikke et Ord; de maatte tænke paa alt det Smæld og Smuld, de vilde servere, for det skulde nu være saa udspekuleret.

»Halehøj!« raabte Korsgaard, »her kommer jeg! Se, hvad jeg fandt paa Gaden!« og saa viste han dem et Stykke »Visnepolitik«.

»Kors!« sagde de, »hvad vil Du med den?«

»Den vil jeg glæde Publikum med!«

»Ja, gjør Du det!« sagde de, lo og red videre.

»Halehøj! her kommer jeg!« raabte Korsgaard; »nej nu bliver det værre og værre! halehøj! det er mageløst!«

»Hvad har Du nu fundet!« sagde Redaktørerne.

»O!« sagde Korsgaard; »det er ikke til at tale om; hvor Publikum vil blive glad!«

Uh!« sagde de to andre, »det er jo Pludder, der er kastet lige op af Grøften.«

»Ja, det er det,« sagde Korsgaard, »og det er den fineste Slags, man kan ikke holde fast paa det,« og saa fyldte han sin første Spalte med »*Noter og Nyt*«.

Ja, saa kom de tre Friere ind til Prinsessen, men hvem der bliver den lykkelige, der faar hende og det halve Hovedstads-Publikum, er ikke afgjort endnu. Men skal det gaa som i Eventyrene, bliver det Korsgaard. Han har Evnen til at give Oldermanden Pludderen lige i Ansigtet, og den Evne spaar godt for hans Held. Og saa en skjøn Dag kan man fortælle:

— Og saa blev Korsgaard Venstres første Journalist og sad paa sit Kontor og regerede hele Partiet, og det har vi lige ud af en af C. P. Bergs egne Aviser — og de er ikke til at stole paa.

Svampe.

Jævndøgnstormene har allerede begyndt at ribbe Skovens Træer, som Kokkepigen eller Munken paa Blochs Billede ribber Hønsene. Fjerene flyver, og snart er kun den nøgne Krop tilbage. Og i Skovens Bund har Sommerens Blomster forlængst lagt deres visnede Kroner og tømte Bægere til Hvile og Gjødning til næste Aar. Men op af den tunge sure Jord, som Efteraarsregnskyllene har fugtet igjennem, skydder Paddehat ved Siden af Paddehat. De Paddehatte hører aabentbart til den mindre moderne galante, men i høj Grad praktiske Ungdom. Paddehattene tager i hvert Fald, lige som denne, ikke Hatten af for hinanden og burde derfor egentlig sættes som Mærke i den nye Ikkehatteaftagelses-forenings Banner.

Ogsaa i det politiske Liv grasserer Svampene, og paa dets Oktoberjordbund mylrer de brogede og spraglede Paddehatte op. Nu er det Tiden for den kritiske Svampejæger til at tage sin Kurv paa Armen og vandre ud for at samle ind til en nærende og velsmagende Ret. Men Ulykken er, at selv den mest ihærdige Svampist i Aar skal have Ondt ved at finde Rørhat, Champignons og Canteller i de politiske Skove. Det er Fluesvampene, der dominerer. Allevegne skyder de op, fødte i én Dag, levende i faa Døgn, men i denne korte Tid i Stand til at anrette ubodelig Skade i mangen stakkels Mave, som godtroende har taget mod det giftige Stof.

Punch holder det derfor som sin ligefremme Borgerpligt i Tide at advare Publikum mod Paddehattene. Kjøb ikke hos enhver Paddehattemager, der den 1. Oktober har aabnet sin Svampebutik! En Paddehat er ikke nær saa uskyldig en Ting som en Blyhat. For Sikkerheds Skyld skal vi notere nogle af de farligste Fluesvampearter, der i den senere Tid er skudte op. Der er først den røde Fluesvamp: *Piraten*. Den er for saa vidt den mindst farlige, som den smager modbydelig og glor En i Øjnene paa en mildest talt frejdig Maade. Der er ikke ret mange, som godtroende vil give sig til at tygge den igjennem. Virkningerne af den er ogsaa højst ejendommelige. *Piraten* gjør nemlig unge Mennesker — og gamle fornuftige Folk falder aldrig i Livet paa at tage Notits af den — kulrede i Hovedet, nærmest hvad man kalder rundtossede. Ganske smaa Drenge, der maaske lige har nemmet den Kunst at befæste deres Permissioner gjennem Knapsystemet, faar efter Nydelsen af denne Svamp den fortvivlede Idé, at de er voxne Mennesker, og begynder at tale med affekteret og svulstigt Tonefald, samt opføre sig som rene Bersærker, saa deres arme Forældre og Værger har deres Nød med at fri dem ud af det Vaas, de har rodet sig ind i. Derfor bør *Piraten* rykkes op med Rode. Hverken den lille Ove eller den smaa Helge bør have Lov at spille Rodemester. Bedst om de to Paddehatte hurtigst mulig blev sendte hen for at faa en højst nødvendig Afstrygning.

En anden Art er »*den knoldede Fluesvamp*«. Den voxer ikke andet Steds end i Bergs Korsgaard, er lille og har endnu ikke tjent sine Sporer. Navnet »den knoldede« har den faaet, fordi den hører til Bondeknoldefamilien. Dens megen Lærdom skal ikke gjøre Folk rasende, men Nydelsen af den volder koleralignende Symptomer. En god Ting ved den er dog, at dens Opgave siges at være at »visne«. Den vil sikkert for sit eget Vedkommende løse Opgaven i kortest mulig Tid.

Saa er der *Pantherfluesvampen*, som voxer i Skyggen af en Busk. Den er meget giftig, men ogsaa den gjælder det om, at den strax virker afskrækkende ved sit blotte Ydre. Hvilken Bonde vilde egentlig falde paa at kaare sig Je. K. til sin Ven?

Saa er der endelig *de kjødfarvede Fluesvampe*. Om dem skændes Botanikerne. De kan ikke blive enige om, hvor vidt de er giftige eller ej af den gode Grund, at Ingen har prøvet dem. Akkurat lige saadan gaar det med den fjerde, nye journalistiske Paddehat, der er skudt op her i Byen. Ingen har set den, Ingen har smagt den, Ingen véd, om den er giftig eller ikke. Man véd kun, at den er kjød- eller rettere rødfarvet og har et særligt Navn, som Ingen, ikke en Gang *Punch* i Øjeblikket husker.

Politiken udtalte forleden sin Glæde over, at der nu, den 1. Oktober, var skudt hele fire nye Venstresvampe op her i Byen. Hver sin Smag! Skimmel, Brand, Rust og Svamp i et Parti plejer dog ellers ikke at være noget absolut Tegn paa Sundhed, og den Ting har vi da længe vidst, at der er Svamp i »Venstre« og det til Gavns. Den Tid kommer vel ogsaa, da selv Vælgerne, naar man nævner det Parti, siger »*Schwamm darüber!*«

Fra Husfreden i Venstres Glashus.

Hørup og Hostrup satte sig ned,
Talte i Fryd og Gammen:
— »Altid jeg trode, Benthejm, du var »ren«,
Siden vi to kom sammen!«
— »Var jeg ikke ren, saa var jeg, som du véd,
Li'esaa god som nogen Velærværdighed,
Der er konfus i
Den Grad, at *Lucifer* han tog for en Engel!«

Hostrup Moralens Hasselkjæp tog,
Slog Hørup fælt paa Ryggen.
— »Slig en Konfekt sku' hver ha'e, som drog
Med sit Æh Føj i Trykken!
Naar om den frie Elskov I primer,
Faar I paa Ryggen sædelige Strimer!
Løsenet er: ren i
Kanten og Enighed i det væsentlige.«

Hørup stak inte op, men han tren
For sit Princip i Skranken.
Nu kan I bande paa, den blev ren;
Hostrup han hug i Flanken
Og sa'e blandt andet: »Vi radikale
Frit vil ha'e Lov at tænke, tro og tale,
Skjønt inte undt vi
Har Frøken Grundtvig
Retten til blot at — pjanke«.

Endelig gav dog begge gode Ord,
Snakked' om Vaabenhvile.
Om at den sluttes, er der ikke Spor
Af skjellig Grund at tvivle,
Og at det blot var *viel Geschrei und wenig Wolle*, derom bliver sagtens snart man enig.
En Moral dog trækkes
Kan ud af begges
Ord: »*Man schlägt sich und verträgt sich.*«

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Bælte-Spænd og Spark.

At fremvise Demokratiets Enighed
Er Venstres Brydere netop i Færd med,
Dog ikke som HENNING JENSENS Menighed;
For disse har ikke gjemt Kniven i Ærmet.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

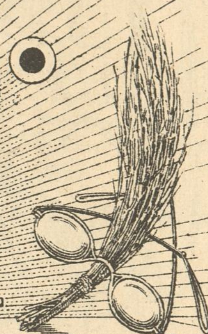
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 41. Torsdagen den 13. Oktober. 1887.

PUNCH.

En Specialist.

— Morede Du dig godt i Aftes? Hvem dansede Du med?
— Tænk Dig blot: tre Danse med Doktor Jensen! Var det ikke en stor Ære?
— Aa jo! Han danser i Reglen med alle Oversidderne.

Tampen brænder.

Man har et gammelt Frasagn om en sølle
Skomagerdreng, som til sin Rædsel saa,
At Mesters Spandrem ved hans Fødder laa,
Et Syn, der ikke kunde ham fortrylle.
»Tag Remmen op!« lod Mester ham forstaa,
Og det var ikke Vand paa Peters Mølle;
Thi, lystred' han, var en Dragt Prygl i Gjære,
Og han fik ogsaa Prygl, hvis han lod være.

Des værre melder vor Fortælling ikke,
Om Peter prøvet har at slippe fri
Fra Kniben ved lidt Luskepeteri
I disse højst fatale Øjeblikke.
Om Peter resolut tog det Parti
At ta'e den op, og om han lod den ligge,
Derom kan ingen Vished være herskende,
Kun det er sikkert nok, at han fik Tærskene.

Omtrent i samme Kasus Venstre staar
For Tiden, da det skal sin Kløgt udfolde;
»Hr. ESTRUP« er dets Mester, stræng og haard,
Og »Provisoriet« fik Remmens Rolle.
Hvis Venstre det forkaster, vil det volde
Fortræd; thi ESTRUP snakker ej, men slaar;
Og la'er det være, vil selv CHRESTEN vide,
Det ogsaa til Partiets Ryg vil svide.

— Skomagerdrengens Rolle blev besat
Med Ledregreven og hans Forbundsfæller,
Og Lignelsen er ikke ganske plat,
Thi det er klart, at »Sylene« det gjælder,
Og hans Forhandlings-Assensplade glat
Sig som et lydt »Skomager, løj De?« melder,
Mens Strimerne paa HØRUPs Ryg desuden
Bevidner, han har havt en Rem af Huden.

— Som Læredreng er dog Sankt Luske-Peter
Des værre ikke meget lærenem,
Og det er ikke første Gang, han set er
I en Forlegenhed, der er saa slem,
At saavel store som selv smaa Profeter
Bebuder, at han Pryglene ta'er hjem
Og havner, naar hans Læretid har Ende,
Blandt »de tungsindige Skomagersvende«.

Det 3die Rige.

Poesien er død, Filosofien kreperet, den gamle Samfunds-Ark med Fader Noah og hele Dyrekredsen sprængt i Luften pr. Torpedo. Saa gaar Tæppet op for »det 3die Rige«. *Punch* har ligesom »Politikens« Medarbejder, naar et Berider-Selskab ankommer, været paa Toldboden og haft sin Næse i alle Kram- og Kulissekisterne, han ser sig derfor i Stand til at give et Vink om, hvorledes dette »3die Rige« er indrettet.

Statsforfatningen

er den anarkistisk-ærke-biskoppelige. Det »forbandede Flertal«, over hvilket Doktor Stockmann plejer at dolere, vil være udryddet af Jordens Overflade. Der vil kun være lutter Mindretaller eller, da en Gruppe paa 2 altid er større end en paa 1, lutter Enkelttaller. Med andre Ord: Enhver staar alene for sig og gjør, hvad han har Lyst til. Han er »sig selv nok«, og da den, der er alene, altid er den stærkeste, kommer »det 3die Rige« til at bestaa af bare mandlige og kvindlige Proschowskyer. Den aller stærkeste bliver dog Henrik Ibsen selv, der bliver Samfundets, det 3die Riges, Ærkebisp eller *Pontifex-maximus.* I Reglen bliver han indenfor sin bekjendte Tavsheds tykke Borgmure, men en Gang hvert andet Aar kommer han til Syne i Portalen og profeterer. Naar »det tredie Rige« saaledes har varet et Par Aar, forkynder han »det fjerde Rige«, dernæst »det femte Rige« o. s. v. lige til han naar op til

»det trettende, fjortende, femtende — Tralala! Tralalala!«

Indbyggerne

i »det tredie Rige« er alle uden Undtagelse Nordmænd af Fødsel og Bakterier af Tilbøjelighed. Mændene er til Hobe det værste Pak. »Gjengangere«, »Plimsollerister«, »Drukkenboldte« og Peter Mortenskorsgaarder. De ganske adelige Naturer — saadanne som *Pastor emeritus* Rosmer til Rosmersholm, Gregers Werle etc. er saa bløde paa deres fornemme og adelige Bergamotter, at de gaar itu, naar man rører dem med en Finger. Mellem Kvinderne findes enkelte, ikke havarerede, Exemplarer og disse er Gjenstand for en vis Kultus. Flertallet af Hunkjøns-Exemplarerne staar dog ikke synderlig over deres Ægteherrer. De sømmer alt deres Dukketøj paa Maskine, og deres Sømmelighedssans er da ogsaa kun maskinmæssig tillært. Naar Fru Alving rykker til, saa løber det hele op i Sømmen. De lever af Makroner. Hvad Børnene angaar, er de nærsynede, ler aldrig og har den ulykkelige Vane at skyde sig ihjel med Pistoler.

Religionen

er den »negative«. Præsterne, baade Pastor Brand og Pastor Manders bliver stadig aalede af Ærkebiskop Henrik Ibsen. De fungerer kun som Prügelknaben eller som Hanswurster, der er bestemte til at »peges Fingre af« ligesom Arv i Julestuen. Den eneste, Ærkebiskoppen selv har Respekt for, er Mystikeren Maximos, Forkynderen af det 3die Riges nye Religion. Grunden til denne Respekt er den, at Ingen i hele det tredie Rige, ikke en Gang Henrik Ibsen selv, kan forstaa et Muk af det Abracadabra, Mystikeren prædiker. For det er netop det Fine ved det. Religionen i det tredie Rige kan derfor i kort Begreb siges at være »*Mystikken*«. Dens Formel er:

Svart tykkes hvidt, og stygt tykkes vent,
Stort tykkes lidt, og skident tykkes rent.

Sæder og Skikke
er mest som i Slutningen af det nittende Aarhundrede. Dog er der enkelte Mærkeligheder: Naar saaledes en Kone bag sin Mands Ryg har skrevet falske Vexler — og saadant Noget gjør Konerne i »det 3die Rige« for et godt Ord — saa er det Manden, ikke Konen, der er den skyldige, hvorfor han ogsaa afstraffes eftertrykkelig ved at faa Lov at blive hjemme, medens Fruen tager Portnøglen og gaar sig en Maaneskinstur. Naar en Fader har været et livligt Gemyt, dør han og bliver begravet som en Hædersmand, medens hans stakkels Søn, som slet ingen Ting har gjort, enten gaar omkring med en Ryg, der ikke er rank, eller bliver saa haabløs en Patent-Idiot, at han forlanger at faa Solen, ligesom en anden bestiller sig en Boeuf med Spejlæg. Velhavende Konsuler, der sender Plimsollske Ligkister til Søs med deres Fjender om Bord, bliver til Tak omfavnede og faar Tilgivelsen af alle deres kvindelige Slægtninge, og gamle Lieutenanter og Skovridere, der ikke har forbrudt sig det allermindste, kommer først i Tugt- Rasp- og Forbedringshuset og henlever derefter deres skrøbelige Alderdom med afvexlende at pimpe Kognak og skyde tamme Kaniner paa Taganlægget. Husdyrene i det tredie Rige er ogsaa af en underlig Slags. De bestaar, foruden af de nævnte Kaniner og nogle til samme Ende tæmmede Mæfikker, af en »*Lærkefugl*« og et »*Egern*«, der, naar det kommer til Stykket, er en rigtig Vildkat, samt endvidere af en *Vildand* (defekt Exemplar) og et Par *hvide Heste*, der farer gjennem Stuerne paa en spøgelseagtig uhyggelig Maade.

Det vigtigste af det tredie Riges Institutioner er dog *Møllefossen*. Det er det tredie Riges *Tivoli*, hvor Indbyggerne vandrer hen, naar de morer sig daarlig paa det Rosmersholmske *Rosenlund og Fredsberre*. Entreen er gratis, og der er ingen Tælleapparater. Man tager bare hinanden i Haanden, siger: En, To! Tre! og et lille bitte Hop! og saa springer man — Pladask! — lige paa Hovedet ud i Fossen. Den Vej gaar de tilsidst allesammen: Rosmer og Brendel, Nora og Fru Alving, Helmer og gamle Ekdal og til allersidst Mystikeren Maximos og Henrik Ibsen selv.

Og, naar paa den Maade hele det 3die Rige er gaaet i Vasken — hvad saa?

Ja saa begynder vi paa det fjerde!

Luske-Peter Lyvs Ordsprog.

Naar Folkets Tillidsmænd kommer til Byen, saa faar Estrup en Finanslov.

*

»Fy dig an, saa sort du est!« sagde Bjørnson til Georg Brandes.

*

Det er fælt at høre N. J. Larsen gø, men værre at høre Chresten Povelsen hoste.

*

Mellem to Venstregrupper falder Sammenholdet paa Jorden.

*

Man skal ikke kaste Berg bort, før man har Taktiken paa det rene.

*

En god Rigs-Dag skal man ikke prise førend om Aftenen den 1ste April.

*

Hvad Berg er fuld af, løber Korsgaard over af.

*

Oppositionen gaar saa længe i Vandet, til den kommer tankeløs hjem.

Tabellarisk Oversigt
over Parti-Standpunkterne i Danmark 1887.

(Klasse)	Vælgerfolket.	
(Orden)	Højremænd.	Oppositionsmænd.
(Familie)	Venstremænd.	Socialister.
(Slægt)	Luskepetere.*)	Rumlepotter.
(Art)	Sædelige.	Usædelige.
(Varietet)	Ægte.	Liberale.

*) Ved Krydsning fremkommer »Luskepotter« og »Rumlepetere«.

En Ruin.

Du Vandringsmand paa Ruten,
O, stands din raske Gang,
Imens jeg stemmer Luthen
Til en vemodig Sang;
Vend didhen dine Tanker
Imod „Kasernens" Dør:
Hvor liden Høgsbro vanker,
Stod „Enhedsmærket" før.

I nys forsvundne Dage
Han havde Kongemagt;
Nu har han knap tilbage
Ruiner af sin Dragt;
Men i de svundne Tider
Han vældig var og stor
Og saas til alle Sider
Som Venstres Matador.

Det var just ingen lette
Kameler at faa ned,
Naar han for Taburette
Med aaben Pande stred.
Fra Vælgerfolkevrimlen
Man aldrig skilt ham saa,
Undtagen under Himlen
Han paa sin Thronseng laa.

I „Gnavet" var befæstet
En Port, saa vid og stor
Til Trøst for dem, der gjæsted'
Hans Redaktionskontor.
Her Korsgaard sad paa Pinden
Trygt hos Borchsenius,
Her drejed' sig for Vinden
Schandorph som Pegasus.

Fra Gnavet se man kunde
Blandt alskens Andemad
Den stovte danske Bonde,
Der knuste Bentheim flad.
Dets Spalter monne prange
I broget Farveskjær,
Brat fulgte Hostrups Sange
Paa Vitser af Wh-Bæ'er.

Ej Enhedsmærket trængte
Sig frem paa smaalig Vis,
Paa Væggen bort han hængte
Sin Ferle og sit Ris.
Fra Verden og dens Jammer
Han gjerne flygte gad,
Naar i vort Folkekammer
Som Formand blot han sad.

Da hæved han sit Øje
Til Excellencers Rang
Og spored' i det høje
Norrige Verdens Gang
Og „Verdens Gang" hans Rygte
Bar over Fjæld og Sø,
Saa Sverdrup selv besøgte
Ham paa vor lave Ø.

— Men Modgang uden Mage
Har ramt den Herre god,
Og Tycho Brahes Dage
Han fik i Overflod:
Hans store Flertalsnummer
Sank hen i Thorupsk Grus,
Og Sylteglasset rummer
Vist næppe mer en Snus.

Men hver Gang Solen daler,
Ser den til Venstres Kuld,
Hvor Aftenbladet maler
Med Trøst hver Spalte fuld.
Vemodig Korsgaard iler
Hen til sin elskte Drot,
Hvis gamle Tordenkiler
Hans Blad til Laans har faa't.

Da røres det og tindrer
For Chrestens fulde fem,
Den brave Flok erindrer
Den Tid, man trak ham hjem.
For nogle Øjeblikke
Den gjerne frem ham skjød;
Men, ak, det kan den ikke,
Dens Flertalsmagt er død.

Levebrød.

— Saah — I trouer ette I ka' faa Brøet paa den Goer. Jæ tør min Sæl lovve Jer, a dæsom I køvver hinner, saa vil I smøre Smør paa den jenne Sie aa Fedt paa den anen — aa endda i di goe Oer ede Sul tel!

Lille Griffel — stor Sorg.

— Men hvorfor græder Du, min lille Dreng?
— Jo, for mit Griffel har lagt i Pennalhuset og brækket sig!

Theaternissen synger

i Zozodont-Tone.

Mit Navn er Theaternissen,
Jeg fordum var vild og kaad,
Nu sidder jeg i Kulissen
Hos Chefen og blander Graad.
Han tænker saa trist
Paa sidst,
Da Kunsten stod højt i Rang,
Og saa bli'er han mut og vrissen
Og synger: »*Der var en Gang* —«.

Af Vane og Trang jeg driller
Enhver og faar Skam til Tak:
I Fjor jeg Theatrets Piller
Gevaldig ved Næsen trak!
Kun Chefen blev trist,
Ja vist,
Adressen gik vidt omkring;
Men han er affabel, — nu spiller
Han slet ingen Verdens Ting!

Han aldrig gaar over Grænsen
Og slider paa Folks Talent;
Men Operaen imens en
Hovn Bøtter gesvindt faar vendt.
Det bli'er for trist
Til sidst,
Komedien er død, — ja vel!
Ved Siden a', hos Mo'er Svendsen,
Den ligger i Grav-»Kapel«.

Thi Svendsen beskytter Fliden!
Vore egne det føle maa,
Dem har jo for længe siden
Lille Ødman gjort Brun-Kaal paa.
Han er lidt trist,
Ja vist,
Men Svendsen har god Forstand:
Han hytter sin Tommeliden
Og blæser ad Langemand.

Nej, Nissen har ingen Chancer,
Jeg næppe har Raad til Grød!
Paa Fallesens Underballancer
Jeg vipper i Hungersnød.
At Chefen er trist,
Er vist:
Han som Marius staar for Fald
Og sidder med Sorgens »*Nuancer*«
Paa Ruinen af »*Hannibal*«!

Men Chefen til Hæder trænger
Og ikke til Sølv og Guld,
Han blæser ad Pressens »*Pekin*'er«,
Naar blot Kongelogen er fuld!
Kald det kun trist,
Ja vist,
Men det er s'gu ikke Præk,
At Kunsten her ovre hænger,
Som man si'er, i — »*Kejserens Skjæg*«!

Fra Mad. Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Jeg forstaar godt, at **Eedvard Brandes** *er saa vred paa* „Hannibals Ungdomsbedrifter“, *for det er en Folkekomedie ligesom hanses egen* „Kjærlighed“, *hvorfor det saarer hans Egenkjærlighed, da Hanibal er morsommere i Begyndelsen og først begynder at kjede, da han begynder med det Rørstrømske og Gentlementale ligesom Eedvard. Og véd De, hvad jeg tror, har været en af Grundene for min Ven, Kammerkommandant* **Fallesen** *til at antage Stykket? Jo, at det passer saa udmærket til at give de to-tre første Akter af, naar de Kongelige ønsker saadan lidt af et Stykke og noget af et andet, for der er ingen, der bryder sig om, hvad Hannibal bedriver i de to sidste Akter. Men maaske, at det vil sige det samme som at Stykket bliver litterært i Slutningen; men saa er det bare kjedeligt, at det Litterære altid skal være saa kjedeligt. Efter hvad Conrad fortalte, vil Fallesen nok blive ved med de folkelige Komedier, for han skal af Direktør* **Abrahams** *have erhvervet Tilladelse til at opføre* „En Børsbaron“, *forstaar sig, noget har han jo maattet give for den, men ikke mere end to af* **Holbergs**, *tre af* **Hertz's** *og fire af* **Heibergs** *Stykker.*

Handlingen — det vil sige det, der er af Handling — drejer sig i „Hannibals Ungdomsbedrifter“ *om det samme som i* „Den nye Barselstue“ *og* „Min Rejse til Kaukasus“ *nemlig om En, der har skrevet en Bog, og en Anden, der giver sig ud for Forfatteren. Men i det nye Stykke er det bare det modsatte, fordi Bogen er en Skandale, det vil sige ikke af* **Otto Benzon**, *men af en Forf, der har skrevet om Forholdene i sin egen Familie. Og i første Akt siger* **Zangenberg**, *det er ham, og i anden Akt siger* **Mantzius**, *det er Frederik, men samme Frederik er en stum Person i Stykket, desformedelst han er død paa Hospitalet. Saa i tredje Akt siger* **Madsen**, *at han er Forf. og i fjerde* **Zangenberg** *igjen, at det er ham, men saa bliver de i femte Akt Gud ske Lov allesammen enige om ikke at snakke mere om det. Men Alt, hvad der staar i den omtalte Bog, er, at* **Olaf Poulsen** *er kommen til Penge som Kulgrosserer, men er og bliver en Kulsjover, dog ikke saa morsom som han plejer, fordi han ikke har den Rutine som* **Kolling** *ved Folketheatret i at give Professionister som Børsbaroner, fine Konditorer, o. s. v. Og det er saamænd sandt, at den Familie ikke véd, hvad der er fint; men aabent Hus har de dog, for Hr.* **Mantzius** *og Fru* **Oda Nielsen** *løber ud og ind, ligesom de selv vil, uden at noget levende Menneske kan forstaa, hvorfra de kommer, og hvorhen de gaar, og selv gider de ikke forklare noget derom. Da det ikke er saa lige at følge med, hvornaar de forskjellige Akter foregaar, har Forf. tilføjet under Stykket:* „*Imellem anden og tredie Akt er et Tidsrum af nogle Dage, mellem tredie og fjerde Akt af nogle Maaneder, mellem fjerde og femte Akt af en halv Snes Dage*“. *Og det kunde jo synes tilstrækkelig oplysende, men for en Sikkerheds Skyld har Fallesen dog igjen sat nedenunder: NB. Det længste Ophold er mellem tredje og fjerde Akt, hvad enhver Indiot kan sige sig selv, da nogle Maaneder dog er længere end baade nogle Dage og en halv Snes Dage.*

Hvad Fallesens aller dyreste Barn, Operaen, angaar, saa har han igjen bragt Liv i den, for Kammerherrekommandanten har en egen Kurmethode, hver Gang Operaen synger paa sit sidste Vers. Han bruger nemlig bare svensk Hefteplaster, som vel er kostbart, voldsomt kostbart endogsaa, men som man haaber vil trække. Desto værre synes det at maatte fornyes meget ofte, for **Lange**, *som dog ikke er saa gammel ved Chefens Barm, lader ikke til at trække mere. Men nu har vi jo faaet* **Ødmann**, *som mit ældste Pigebarn finder saa magaløs og er saa forelsket i, at hun allerede har døbt ham til Sødman. Og jeg finder nu ogsaa, han synger som en Engel; hvad Komediespillet anbelanger, saa spiller han som* **Brun**. *Alligevel klappede jeg ligesaa meget af ham, som Schram klappede af Frk. Dons i Klaverscenen, da vi forgangen havde ham som Almaviva i* „Barberen i Sevilla“. *Det er nu ogsaa skal jeg sige Dem, den Musik, jeg holder mest af, og da* Nationaltidende *her i Sommer skrev til mig:* „*Hvilken er Deres Yndlingsopera?*“ *saa svarede jeg pr. omgaaende poste restante:* „*Det er ved den Levende* „Barberen“, *for det er den dejligste Musik, En kan høre for sine Øren, Hr. Redaktør! Og jeg véd at hele min Familie er enig med mig i det Kapitel, saa De kan godt notere os, Mand, Kone og fem Børn, for syv Stemmer for* „Barberen“. *Nej, stop, otte kan De skrive os for, for min kjære Veninde, Amalie Eskemose, sværmer ogsaa for den; vi spillede jo som unge Piger altid Ouverturen firhændig, men lidt langsommere, fordi vi ikke rigtig kunde med det Gesvindte*“. *Men se, hvor mange Stemmer vi saa blev skreven for, det har jeg aldrig faaet at vide.*

I det hele var det en mageløs Fornøjelse at se og høre den gamle Garde, kinøserangpas — som Conrad altid føjer

til, og som nok er noget med Udødeligheden. Frk. Dons sang snart saa pianissimo, saa man havde ondt ved at høre det, og hvinede snart saa stærkt, at jeg var bange for, den store Trommehinde skulde springe, og saa var hun som sædvanlig som Rosina skjælmsk og yndefuld, lille og buttet. Schram var ved det bedste Humør som den Støtte Doktor Bartholo, Simonsen var ikke alene delvis ved Stemme, men tog paa nogle Steder Tonen fra alle de andre, og Lange — ja, om ham vil jeg bare sige, at hvis jeg maatte raade Fallesen til noget, saa skulde det være til ikke altfor ofte at lade Lange spille Mephistofeles for det varer saa længe, inden han kan faa alle de sataniske Gestus og Grimacer af sig igjen. For Lange selv mærker ikke noget til noget, han tror f. Ex., at det er hans Mimik under Bagtalelsesarien, Publikum morer sig over, og saa er det Schrams stumme Spil.

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Fru Sørensen! Gud, søde Fru Schrøder, saa koldt det dog er og jeg ser De er ikke begyndt at ligge i Kakkelovnen endnu og det er vel fordi De endnu ikke har gjort Vinterrent og har de hvide Gardiner oppe endnu, som jo lider deraf, skjønt nu skal de jo dog ned og vaskes, og har De ikke købt Koks, saa kan De faa hos Sørensen, som jo altid køber store Partier paa Gasværket og sælger igjen mod en rimelig Avangse, og han har jo rigtig nok ikke tjent en Formue derved, som Hannibals Fader paa det kongelige Theater, men det smider naturligvis altid Noget af sig, og jeg er saa uheldig, at jeg ikke har faaet min Vinterkaabe endnu, for jeg vilde have den skulde være tarvelig, og saa vaklede jeg saa længe om den skulde være kantet med Skind eller bare med Silkeplys, saa nu varer det endnu fire Dage inden jeg faar den, og jeg maa gaa og fryse i Sommersjakæt saalænge. Og Gud, søde Fru Schrøder, saadan en Tort lille Ambrosius har oplevet, for forleden Dag gaar den søde Dreng ude i Østersøgade og stritter med Sten op i Kastanietræerne fordi han vilde samle sig nogle Kastanier til at putte i Kakkelovnen i Skolen, hvor de knalder, hvad der jo altid er til Oplivelse for de stakkels Drenge i de kedelige Historietimer, og saa vil Skæbningen, at der kommer en gammel Herre med høj Sylinderhat spaserende underneden og Stenen falder i Hovedet paa ham og spolerer Sylinderhatten, og saa kan De tænke Dem, søde Fru Schrøder, at den gamle Barbar tager Drengen i Nakken og giver ham en paa Øret, og der er jo ingen Lov, der forbyder at slaa Sten efter Kastanier, og havde der været en Betjent, men det er der aldrig paa det Strøg, saa havde Ambrosiüs naturligvis klaget over, at han ikke fik Lov at slaa sine Kastanier ned i Ro, saa han kunde ikke gjøre andet end skælde den gamle Tyran ud for en reaksjonær Provisorist, og saa løb han hjem tudskraalende i vilden Sky, for han er nu saa nervøs det stakkels Barn, og vi er komne i saadan en Diskursion siden, om hvad han skal være, naar han bliver stor, og Sørensen vilde have ham til Handelen. men jeg siger: Aldrig i Evighed, Sørensen, skal min Dattersøn blive Diskespringer, ikke fordi det kan være meget hæderligt, Gud bevares! men den Dreng er født til noget højere, og Juliane vilde have han skulde være Præst med en pæn Præstegaard, som de kunde komme og besøge ham i om Sommeren, men Gud, søde Fru Schrøder, man véd jo ikke om Præsterne ikke er nedlagt til den Tid, og Fritz Grønbæk mente, han skulde være Læge, men det er saadan noget Griseri synes jeg og Petersen Jespersen sagde, at han nok antog han i hvert Fald kunde blive Tandlæge, og det blev vi saa først enige om, men saa var det, der kom den Vise af Kragelund om halvstuderte Røvere og saa sagde jeg: »Nej Tak! Min egen Ambrosius skal ikke være halvstuderet«. Og saa fandt Petrine paa, at han kunde blive Søofficer, for hun siger, at det er ligegodt de sødeste og selvom Lønnen ikke er saa brilliant saa gjør de jo altid gode Partier, og det er rigtig nok en fæl Vej med Æxamer, men Hovede har Drengen. Og vi havde halvvejs slaaet os paa Marinen men saa fik vi at vide, at selv om han havde bestaaet Æxamen baade til Lands og til Vands som et godt Nummer var det ikke sagt, han alligevel blev Kadet, for det kunde jo paa en Gang blive opdaget, at han havde en usynlig Skade i Ryggen, som ikke en Gang Lægerne kunde opdage, og saa var de Danskes Vej til Ros og Magt lukket for ham. Og vi gik i flere Dage og grubliserede over dette herre, men saa en Dag ser jeg Ambrosius ride nede i Gaarden paa sin Kjæphest, og saa slog det som et Lyn ned i mig, at han var skabt til Kavalleriofficer og lidt hjulbenet er han jo nok men det skal ligefrem være en Fordel, og alle de andre var enige med mig i, at Dragonofficer var netop noget for Ambrosius, og Sørensen var en lille Smule betænkelig for han sagde, at selv om Drengen lærte at ride nok saa godt, kunde han dog falde af, naar han skulde til at sætte over Aldersgrænsen, men jeg gjorde ham opmærksom paa, at selv om det skulde gaa saa galt, kunde han jo saa bagefter faa Ansættelse som Vaabenmaler, fordi dertil tager man ikke saa gjerne Kunstnere, men netop helst en Dragonløjtnant, som kan rappe sig, og naar det, f. Ex. i Jubilæumstider falder lidt tæt med Storkors og Elefanter kan han male i Galop, saa Funkerne flyver af det. Og det blev saa den endelige Bestemmelse, og om ti Aar, hvis Drengen lever, haaber jeg, at Løjtnant Ambrosius Petersen Jespersen skal kunne ride forbi vores Vindever og hilse med Sabelen. Og Gud søde Fru Schrøder, nu maa jeg gaa, for jeg skal hen til Legetøjshandleren og kjøbe en Sabel og en Æske Tindragoner til ham i den Anledning. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

Husmoderlige Betragtninger.

Uf! det er dog en rædsom Tid,
Vi Stakler kan i Møde skue!
Naar Bagerne saagar gjør Skrue,
Hvad nytter da Ens Kunst og Flid?
Naar vi til Paalæg skaffer Sulet,
Men naar vi mangler Brød dertil,
Saa kan — nej vi kan ikke skjul'et —
De Mandfolk fraadse, som de vil.

Selv om til Gjengjæld sine Skridt
Man rette vil til Smed for Bager,
Han smeder Brød saa lidt som Kager,
Og derved er man lige vidt.
Og tænk paa dem, der vil sig smede
I Hymens Lænker og for sligt
Et Brødnid mister sine Hvedebrødsdage vederstyggeligt!

Men de, der skal paa Vand og Brød
Hensættes, og som ikke andet
I disse Tider faar end Vandet,
Er værst dog ramt af Sorg og Nød.
Vel skal man Kjødets Lyster spæge,
Den Ting er ganske soleklar;
Men her kan ingen Hveder kvæge
Os, naar man ingen Hveder har.

En Trøst endnu dog aaben staar,
Naar Verdens Modgang mest os piner,
At vi som Surrogat for Wienerbrød melede Kartofler faar;
Kan dem vi koge til forloren
Skildpadde med lidt Løgsovs til,
Vil hver en Danneviv i Norden
Udbryde: Strik kun, naar I vil!

En Dør

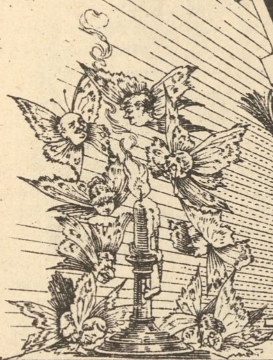
maa enten være aaben eller lukket.

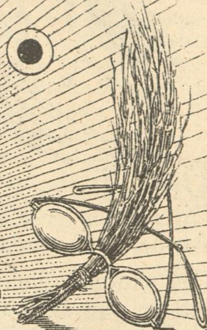

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

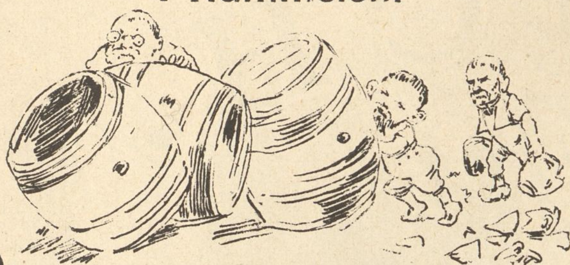

Overflødigt.

— Men Gud, Amalie! Hvor tør Du dog komme herind med Kaffekjedlen? Hr. Løjtnanten maa virkelig undskylde!

— Aah, Frue! Det gjør saamænd ikke noget; Løjtnanten har jo set vores Sølvkande.

I Rummelen.

Det er bekjendt saagar i Venstresogne
Og mellem selv de folkeligste Bønder,
At de, der rumle mest, er tomme Vogne.

Det samme gjælder ogsaa tomme Tønder:
At de paa Indhold er aldeles læns,
Ved deres Rumleri de selv forkynder.

Om vore mageløse Venstremænds
Taktik har man det samme maattet sande
Igjennem hele Venstres Existens.

Snart hørte man, at med en aaben Pande
De rumlede paa Kancelliets Port
Og i det Kabinet, de vilde danne,

Snart rumled' de paa Landet med et stort,
Utalligt Folkemøde, som med Bulder
Gik hjem, naar ingen Ting det havde gjort,

Men gav kun Løfter om at sætte Skulder
Mod Skulder paa den nære »Handlings« Dag,
Da Flertalsmajestætens Torden ruller.

Men allermest af Rummel, Støj og Brag
Har Folketinget hørt i »Grevens« Taler
Og »Enhedsmærkets« hule Foredrag.

Tænk blot, hvor mange raffinerte Kvaler
De har bebudet ESTRUPs Regimente,
Fordi sin Afgang stædig han forhaler.

Hans »Provisorium« de Herrer sendte
I Udvalg snart, og snart ihjel det slog
I Kraft af Loven for det »konsekvente«.

Snart hørte man en harniskklædt Prolog,
Snart knap en stille, taarekvalt Udgydelse,
Hver Gang man »Provisoriet« for sig tog;

Men altid havde man den glade Nydelse,
At efter Venstres »Handling« kom en haard
Og bitter Time, viet til Fortrydelse.

Thi hver Gang Provisoriet de slaar
I Mas, kan Retterstedet ses bedækket
Den næste Dag med — Rumlepotteskaar.

— Nu sparer Førerne nok ej paa Blækket
For at bevise trindt i Dannevang,
At »Provisoriet« fik Halsen knækket;

Men Illusionen bliver ikke lang,
Og der er onde Tunger nok, som mumle,
At midt i Luskepeter-Massens Gang

Man skulde helst ladt være med at rumle.

Evropa i Efteraaret 1887.

Som en Løbeild foer Rygtet om, at Danmarks største politiske Geni Statsrevisor *V. B. Hørup* endelig havde fundet det forløsende Ord, den politiske Livselixir, der skulde læge alle gamle Skader og friske Saar, over Evropa. Paa Messinas Kolerahospitaler rejste Patienterne sig fra deres Smertensleje og begjærede med høj og kraftig Røst en Appelsinfromage og den sidste Politik. Zankoff og Ravoslavoff, der netop mismodige havde tømt den femte Absinth udenfor Café Sobranjekoff foer op og slog i Marmorbordet, saa Opvarteren kom springende i Haab om en Extrakopek i Drikkepenge, og selv den flegmatiske Befolkning i Amsterdam holdt inde med sin Yndlingsbeskjæftigelse at slaa Hovedet ned i Maven paa Socialisterne, for at drøfte denne enestaaende og for Evropas Fremtid saa vigtige Begivenhed. Selv Kjøbenhavns Borgemestere vaagnede et Øjeblik op af deres Slummer og samlede ved Rygtet om, at der forestod en Udjævning, tilstrækkelig Energi til ogsaa at foretage en Udjævning af det Trin, der paa Dronning Louises Bro endnu var det sidste Alladdinsvindue. Alt laa et Øjeblik badet i Fredens klare straalende Oktobersolskin. Men fra Irland nærmede sig et Stormcentrum, Lordmayoren i Dublin, der havde ladet sig forlede til at deltage i den stedlige Riffelrummel, blev frikjendt af Juryen, medens samtidig Politimesteren i Mitchelstown blev dømt for overlagt Drab, skjønt han kun havde gjort det samme som Gendarmerne i Aars. Evropas Røst lød gjennem Integades Telefoner, den »Midlertidige«, der allerede laa renskreven og færdig til at sendes i Trykkeriet paa V. B. Hørups Pult, puttedes i Papirskurven, og C. P. Bergs Skrivekugle, Peter K. Korsgaard kunde atter notere en Sejr for sin Herskers Politik. Graabrødretorv, der endnu for otte Dage siden havde syntes et St. Helena, blev atter til det Elba, hvorfra Bogøs Kongeørn i sin Tid vil flyve ud til nye Sejre og et nyt — Waterloo. Disse Efterretninger gav ogsaa General Boulanger det gamle Mod tilbage, og han begyndte at mukke. Men Ferron forstod ikke Spøg. »Nu skal du strax faa Kaffarel!« sagde han, og ein! zwei! drei! puttede han Boulanger selv i Bagerovnen. Agent Wilson viste sig samtidig at være en besværlig Svigersøn for gamle Grévy, og det Rygte udbredte sig, at den gjennem Richard Kauffmanns Besøg ved hendes Soiréer ogsaa her til Lands berømte Madame Ratazzi havde oprettet et lille privat Ordenskapitel. Den arme Kauffmann, der trods sin Navnelighed med den tyske Soldat, der skød Skovrideren, alligevel er elsket og agtet af det ganske tout-Paris, sad forknyt paa Boulevarden. Kunde man ikke falde paa at udsprede, at ogsaa han havde kjøbt sit Officerspatent for 10000 Francs af denne skjønne Sirene. Dog nej! Ikke den mest skeptiske Pariser eller Kjøbenhavner fattede en saa forvoven Tanke, og da Kauffmann en hel Dag forgjæves havde ventet paa en Ordre til at give Møde i Justitspaladset, forlod han trøstig Boulevarden og ilede til sit Hjem for af de sydfranske Aviser at komponere sin ugentlige Pariserkronik. Ogsaa Wilson klarede for sig og beviste, at hans Engagementer kun havde National-Vellet til Øjemed, saa der ikke var Anledning for Svigerfader Grévy til af den Grund at gaa i »Kisten«. Men i Norge vedblev Rystelsen. Johan Sverdrup har nemlig ogsaa sin Wilson, den velærværdige Nevø Jacob. Og Jacob er ligesom Skovtrolden paa Prins Agibs Ryg ikke til at ryste af. Han holder fast med alle tyve Negle, til Onkel Johan selv styrter. Alt kunde dog endnu være blevet godt, om ikke Fri-

handelspartiet i Sverig havde spillet Fallit med Passiva af 11 Kr. 20 Øre, hvorved Tolderne, der ved Valgene var blevne fornedrede, pludselig saa sig ophøjede. Den Panik, dette forvoldte, forplantede sig til alle de evropæiske Børser, der kom Uro i Papirerne, og den kjøbenhavnske Flyttedag medførte samtidig en Baisse i Senge- og Langhalm, der dog mulig vilde være standset i Farten. Men samtidig kom der sikker Efterretning om, at Herman Bang var returneret, og den almindelige Kredit er som en Følge heraf falden til Nulpunktet. En Katastrofe imødeses, og enhver fornuftig Familiefader vil gjøre vel i at følge Dr. Pingels Raad og i Tide samle sig et Vinterforraad af den af den lærde Doktor anbefalede »Paddehat«, som vi foreslaa, ham til evig Amindelse, fremtidig at kalde »Doktorhatten«.

„Ach, Wei-mar!"

De har bedt om et af mine spirituelle Breve fra min nuværende Rejse i Tyskland. Hvad vil De have, jeg skal fortælle? Jeg, der næsten atter er landflygtig paa Grund af de mange sædelige Sager her hjemme, som min Ven Hørup nu maa se at klare og betale for. Dog velan, jeg griber Pennen og skriver, hvad der falder mig ind, uden Plan, uden Eftertanke. Det bliver nok aandfuldt alligevel.

Jeg kom fra Berlin og stod af i Weimar. Berlin og Weimar — hvilken Forskjel! Det er som at komme fra Kastellet til Universitets-Biblioteket. Hist Larm, mættet af Vaabengny, her Stilhed, gjenlydende af Aand. Berlin er den nu herskende, vanvittige Militarismes Hovedsæde. Bataillons-Musiken lyder gjennem Gaderne, naar Tropperne drager ud, 1, 2, 3, 4, og den toner paa Hjemmarschen fra Revuen. Tysklands Hovedstad er intet andet end en stor Trommesal, hvor alle Indvaanerne er kanonfulde. Intet Menneske her bryder sig mere om Aandrigheder, jeg mærkede det allerede, da jeg for nogle Aar siden holdt Forelæsninger hernede. Man foretrækker en Stabstrompeter for et Geni. Kan noget tænkes mere betegnende, ved forleden Dag at passere en Ølhalle blev jeg opmærksom paa et Skilt med Indskriften: »Her forefindes Revolver-Billard«. Ikke sandt, det siger meget. Inden længe vil man formodentlig have Bajonet-Schakspil og Riffel-Keglebaner. Uh ha, jeg kan ikke lide Vaaben, man kan saa let komme til Skade med dem.

Og saa Weimar, Fredens By, Idyllens Rede, hvor Aandfuldheden gror op mellem Brostenene, kommer stormende om Hjørnerne og plasker ned fra Tagene, medens Indbyggerne stikker de gode Hoveder sammen og hvisker om, hvad det er for et nyt Geni, naar man gaar ned ad Gaden fra Jernbanestationen.

Hvilke Minder vækkes ikke her ved hvert Skridt. Her paa Torvet ligger det lille Hus, hvor Børne boede, det kjære, gamle Børne-Hus med den blomsterfyldte, pyntelige Børne-Have foran, hvor han traadte sine smaa Børne-Sko og skrev sine mesterlige Børne-Bøger. Foran den lave Dør ligger den slidte Maatte, paa hvilken han tørrede sine Verse-Fødder, og paa Husets Gavl hænger som en Svale-Rede den Altan, hvor han en Nat sad og digtede sin underskjønne: »Ach, Du lieber Augustin!« Nej, Altanen er falden ned, naa, men lige meget, den skal s'gu have været der.

Gaar vi videre i denne Fredens By ned ad den næste Fredens Gade, træffer vi det Værtshus, hvor Feuilletonisternes Konge, den store Dramaturg, den excentriske Novellist, Herman Bang boede, før han blev missliebig. Han havde vel egentlig nok den Gang troet at kunne faa fri Bolig hos Hertugen og maaske mere, men den gik ikke. Her i denne billige Skrive-Stue skrev han sine pikante Rejse-Breve, kun forstaaelige for de Indviede; her i denne tarvelige Restaurant nød han sin frugale Diner, og her paa Regnebrædtet bag Døren staar den endnu noteret, og her ad denne Bagdør forlod den højt begavede, nervøse Forfatter Weimar for at gaa til Kummeren i Wiens Boliger og Pesths Huler. O, I haabløse Slægter, som ikke forstod at vurdere ham.

Men bag Byen ligger den skjønne Park, koloreret i Efteraarets Pragt, som havde den taget Farver fra I. P. Jacobsens Pallet. Mahognibrune Stammer med askegraa Grene, smaragdgrønne Kviste, teglstenrøde Stilke og citrongule Blade vexler i det rust-gul-kaffe-chokolade- m. m. brune Græs med Træer med smaragdgrønne Stammer, citrongraa Grene, teglstensgule Stilke og mahogniaskerøde Blade. Men de falder af nu, Morgen og Aften; Morgenblade og Aftenblade falder af paa den. Og de gaar i Vandet, thi nedenunder flyder den henrivende, rivende Flod, Ilm, hvis Vande den straalende Sol forgylder med en blinkende, gnistrende Ilmination.

Snart maa jeg tage Afsked herfra og haste hjem til Integade, men stille kvæler jeg først et Suk: »Ach, Wei-mar!«

Georg.

Forlangt indrykket.

At jeg maaske nok er noget ældre, end jeg ser ud til og noget over de tredive, skal jeg villig indrømme; men at jeg, ligesom saa mange andre ældre Damer, jeg har kjendt, men som jeg dog ikke her vil nævne, skulde have gjort mig selv nogle tusind Aar yngre, end jeg er i Virkeligheden, det vil jeg, ved Gud i Himlens højeste Rige, ikke lade sidde paa mig; og jeg vil bare spörge Hr. Doktor Pingel, som har talt noget fripostigt om min Alder, om han maaske nogen Sinde har set min Döbeseddel? Og hvad hans Bemærkninger om Moses anbelanger, saa kan jeg fortælle, at jeg har kjendt ham personlig for mange Aar siden, og han var en meget bedre Lovgiver, end visse Personer nu om Stunder, og naar jeg endelig skal sige min Mening om Hr. Doktorens kritiske Bemærkninger angaaende de sex Dage, hvori jeg efter Moses Beretning skal være bleven til, saa vil jeg blot spörge Hr. Doktoren, om han kanske ikke har oplevet Dage, der har været hele halve Aar og derover; for Exempel Rigs-Dage?

Deres ærbödigste

Demeter, födt Gaja.

Derovre fra Grænsen.

Frit efter Hostrup.

I Gredsted har man længe ha't
En usædvanlig Post,
Hvorfor man sjelden her faar fat
Paa journalistisk Kost,
Og naar en Abbonent — faldera! —
Til Græsted faar den sendt,
Saa kan det nok ham gjøre gal i Ho'det.

Paa Banen ta'er man det med Ro
Og sporer intet Savn,
Formedelst at nok Gredstedbro
Bør være Pladsens Navn.
Folk kan jo naa saa rart — faldera —
Til Græsted i en Fart
Pr. Jobspost, hver Gang Posten bliver borte.

Husk Læser hist, hvad jeg har sagt,
Vær du dit Postbud sæl',
Og staa for din Avis paa Vagt
Ved første Grændsepæl;
Thi uden rent Forlis falder a'
Til dig Flensborg Avis,
Hvis selv du kommer og ta'er den, naar den „vogner".

Nu vil jeg ikke synge mer
Om Banevæsenet;
Paa Banedriften man jo ser,
At der er Drift i det,
Og ofte nok ved den falder a'
Til jydske Banemænd
En Post paa Sjælland. — Her er Visen ude.

Efter Kantonnementsøvelserne.

— Naada, Skæsant! Nu æ de re'nok en anden Sludder! Nu æ je osse been Kompenifører!

Indrømmet.

— Naa, nu ska nok Hr. Dovteren snaart ha Brøllop?
— Ja, jeg skal, Per Søren! Hvor véd han ellers det fra?
— Jow — di samler ing te en Brudegave ude i Sovnet.
— Det synes jeg egentlig ingen Anledning, der er til.
— Næ, ded synes je nu heller itte.

Fra Videnskabagtighedens Overdrev.

Doktor Pingel, den ufortrødne brave
Tilhænger af St. Georgs »Dynasti«,
Vil sit store Pund i Jorden ikke grave,
Skjønt han sværmer dog for Geologi.
Som Menig han i Folketinget træller,
Men hans Mening længer ned, til Wandsbæk, gjælder;
Thi han troner med et Statsmandsblik, omfattende
Baade Doktorhattene og Paddehattene.

Midt i Tingets storpolitiske Kampe
Fik han Ørenlyd for et alvorligt Ord
Til Fordel for den store Mængde Svampe,
Som i Landets frie Jordbund frodig gror.
For at nyde dem vi bør ej være modløse,
Thi som Planter er de inte af de rodløse,
Men er li'esaa godt for Christen som for Jøde
En sund og nærende og kraftig Føde.

Efter saadan en dybsindig Fortabelse
I den saglige Finanslov-Debat
Skød en anden Diskussion om Verdens Skabelse
I Vejret fra ham som en — Paddehat.
Han mente, første Mosebogs Beretning
Om Skabelsen har Trang til kritisk Tvætning,
Hvis Aarsag Jeppe Tang var strax kapabel
Til at fare frem mod ham som Kain mod Abel.

En Syndflod af Ord de afleverede,
Før de deres *pro et contra* fik udøst;
Dog et Udvalg ingen af dem proponerede,
For i det at faa det dunkle Spørgsmaal løst;
Men Debatten naade dog en respektabel
Højde paa Finanslov-Diskussionens Babel,
Medens Høgsbro stod forstenet af Forskrækkelse
Li'esom Madam Loth ved Sodoms Ødelæggelse.

— Men i Pingels Fodspor hele Venstrestyrken,
Naar Budgettet skal behandles, villig gaar,
Saa Israels fyrretyve Aar i Ørken
Ved anden Behandling nok vi faar,
Og ved tredie af Uger vist en Snes er
Prædestineret Kong Nebukadnezer,
Saa Budgettet bliver færdigt, det er Sagen,
Naar i Bibelen de naar til — Dommedagen.

Fra Mad. Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

I Søndags debuterede Fru Gjørling igjen paa det kongelige Theater; jeg siger „igjen", for hun har jo en Gang som Frk. Dehn spillet Komedie ved Anstalten, og det oven i Kjøbet i ganske den samme Rolle, nemlig som Imodehn i „Cymbeline", hvilket Bollerup, naar han tror, han taler Engelsk, udtaler som Züberlein. Men det var nok ikke med den kjære Fallesens gode Vilje, at hun kom til at optræde igjen, for han kan nok lide Debutanter, men kun én Gang. Aa, hvor han maa have siddet i Gitterlogen og flovet sig ved at høre den Modtagelse, hun fik! I Mellemakterne bestilte Folk da heller ikke andet, end at hviske om, hvad der mulig var i Vejen mellem Kammerkommandanten og Fruen, og nogle sagde, at han ikke turde lade hende spille, fordi hun ikke behagede Eedvard Brandes, og andre mente, det var, fordi Borchsenius ikke syntes om, at hun læste op i Højreforeninger, og andre igjen paastod, at det kom af, at Fru Gjørling i sin Tid ikke satte saa stor Pris paa Sarah Bernhard, som Fallesen gjorde, og det Sidste er det rimeligste, for naar en Theaterkommandant ikke en Gang skulde kunne befale saa meget som en af sine Skuespillerinder, hvad skulde han saa med sin Indflydelse?

For Resten er „Cymbeline" grusomt spændende, men lille Eedvard i Logen ved Siden af fandt ikke, det var noget godt Stykke, fordi det ikke blev til noget med det paatænkte Ægteskabsbrud. Og man kan saamænd godt more sig over det en Aften, for vel har Jerndorff og Fru Nyrup og Zangenberg og Fru Gjørling det temmelig meget med det taarepersiske og giver det vel livligt med Øjenrulader og forvredne Hænder; men saa er der ogsaa ikke saa lidt at more sig over, der er baade Carl Price, Martinius Nielsen og Ring som tre Skovmennesker, der lever af Parforcejagt ligesom Grev Friis, og Kolling som en rørstrømsk gammel Tjener, der ikke vil gjøre det af med Fru Gjørling, skjønt Chefen har bedt ham saa meget om det, men frem for Alle var der Schram som en ædel gammel Rommer, den kradsede! Saa var der endelig Foss som Cloten, der slet ikke var saa tosset endda, og jeg synes ved Gud, det var en Skam af Conrad, der sad bagved og sang: »Cloten maatte styrte sammen,
Da Hr. Foss fik i ham fat.«
Og saa var han ogsaa saa slem vittig om Fallesen og Fru Gjørling og fortalte, at nu skulde „Ej blot til Lyst", som der staar over Scenen, tages bort, og der skulde i Stedet for staa: »Det kan blive godt en Gang endnu!«

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Den sidste Mohikaner.

Næsten ordret efter »Aftenbladet« for 15. Oktober.

Det var i det slemme Regnvejr forleden Dag. Min Vej førte mig over det øde og folketomme Graabrødretorv. Kun en ensom Skikkelse saa jeg liste sig langs Husrækken lidt foran mig.

Jeg syntes, jeg skulde kjende den igjen: de tynde, kalveknæede Ben, den mægtige Overkrop, der selvbevidst vuggede frem og tilbage, og det runde, kortklippede Hoved med de i Oktobersolen gnistrende Briller. Nu gnistrede de ikke, de saa matte og duggede ud. Jeg nærmede mig og kom ham paa Siden. Jeg tog ikke fejl. Det var virkelig min gamle Herre og Mester: Chresten Poulsen Berg. Eller rettere en Skygge af ham. Ak, hvor var han forandret! Hans før saa struttende og blussende Ansigt var magert og graablegt. Det sølvgraa Kindskæg hang slapt ned i de hule Kinder; underlig melankolisk i sit Udtryk. Det var ikke Berg fra hans Velmagtsdage.

Her gik han, der fordum var det danske Folketings mægtige Herre, ene og sørgmodig og grublede over Lykkens omskiftelige Luner!

Jeg klappede ham paa Skuldrene — det har han givet mig Lov til! — greben af den inderligste Medlidenhed.

Han saa op.

»Er det Dem Mortensgaard?« sagde han mat.

Jeg gav mig til Kjende og bød ham Armen for at støtte hans rystende Gang. Det rørte ham øjensynlig.

»Tak!« hviskede han, »De er den Eneste, der er mig tro«.

I nogen Tid gik vi tavse, Arm i Arm. Jeg saa ham kæmpe med Graaden.

«Naa, frisk Mod, Gamle!» sagde jeg og slog ham paa Maven — det har han ogsaa givet mig Lov til — for at opmuntre ham. Det lød som Slag paa en sprukken Tromme. Der var ingen Minister i den Mave længer.

«Er det virkelig saa skidt fat?» vedblev jeg.

Han rystede vemodig paa Hovedet.

«Ja — det er rent snavs med mig. Jeg har ikke i lange Tider været mig selv. Mit Vanheld har gjort mig til et andet Menneske».

«Enhedsmærkets Vanheld?» Jeg spillede den naive.

«De ved det altsaa ikke. Godt! Jeg vil betro mig til Dem. Det begyndte den Dag, da de gjorde Høgsbro til Formand i Folketinget.»

«Et latterligt Paafund!»

«Højst latterligt! At Folk kunde tage Høgsbro til det!»

Jeg gav ham stiltiende Ret.

«Siden den Dag», vedblev han, «er jeg færdig, hvor utroligt det end lyder. Ingen Klokke at ringe med.»

«Slet ingen?»

«Ikke en! Og det skjønt jeg selvfølgelig dog er den største Klokker i hele Partiet. Jeg har dog vist, jeg har kunnet spille «Nej!» ligesaa godt som min Kollegus fra Grenaa. Ha! Ha!»

Et Gnist af den gamle Livfuldhed oplyst et Øjeblik hans brede, folkelige Træk. Men han blev strax alvorlig igjen.

«Ak ja! Utak er Verdens Løn! Nu skulde jeg til Side. End ogsaa Borchsenius, den havarerede Metafysiker, som jeg dog har taget mig saa faderlig af, er bleven næsvis.»

«Men Secher da?»

«Secher? Jo Dachs ska' vi ha'e! Ak Nej! Han er som de andre. Han glemmer sin gamle Herre og Mester».

«Men N. J. Larsen? Han var dog Deres Perleven. Med ham og Harald Holm har De slaaet saa mange glade Slag — helt op til Holstebro».

«Han lader, som han ikke kjender mig».

«Er det muligt?»

Han nikkede mørk.

«Og det, skjønt jeg kjender ham ud og ind. Ogsaa han er bleven fin paa det. Han gaar private Ærinder. Jeg duede kun til den grovere Husgjerning, siger han, til at sidde paa Blegdammen og drikke Dus med Socialisterne i Marienlyst. Nu er jeg overflødig.»

«Det er Verdens Gang», mente jeg.

«Det er alle store Statsmænds Skæbne», indrømmede han. «Hvorledes gik det ikke Gladstone og Boulanger? Ogsaa jeg har fundet mit Clermont-Ferrand».

«Dette kan ikke blive ved!» hævdede jeg.

«Nej», sagde han med en Reminiscens fra gamle Dage. «Vi maa møde frem med aaben Pande! Folk er blevne saa forbistret dannede. Politikken nu til Dags er som en L'hombre og Whist. Det forstaar jeg mig ikke paa. Der er jeg ikke hjemme. Min Politik er Sjavs og Sexogtreds!»

«Ja, i 66 var De jo med at pille ved Junigrundloven!»

Han kastede et mistroisk Blik paa mig, men jeg spillede atter den naive.

«Nu venter jeg rolig i mit Telt og lader Luskepeterne ryge Fredspiben med Estrup; men vent, til vi faar Valg! Vent, til Stridsøxen bliver gravet op paany. Saa er jeg med!

«De er endnu den gamle Mohikaner», sagde jeg beundrende.

Han smilte fornøjet.

«Den sidste Mohikaner», lagde jeg til.

«Nej, Mortensgaard, nu smigrer De.»

Men jeg kunde se paa ham, at han ikke tog mig det ilde op. Vi var naaede til mit Gadehjørne, hvor vi tog Afsked med hinanden.

«Farvel Hr. Berg! Forkøl Dem ikke i Natteluften».

«— Farvel min kære Mortensgaard og Tak for i Aften. Det har opmuntret mig at tale med Dem» — —

Jeg var allerede et Stykke borte, da jeg hørte ham raabe efter mig.

«Undskyld, kjære Ven — men jeg har til Slutning en Bøn til Dem, som De maa opfylde».

«Gjerne Hr. Berg, sig blot frem».

Han var en Smule forlegen ved det; men omsider fik han Ordene frem.

«Sagen er den, at Ingen i næsten fireogtyve Timer har sagt «ordinær Rumlepotte» til mig. Jeg har næsten glemt, hvordan det lyder. Og De ved, jeg kan ikke leve uden saadan Noget, der rigtig kradser. Ordinær Rumlepotte er for mig, hvad en lille tidlig Frokost er for andre. Hvis nu De vilde gjøre mig den Tjeneste — ja, jeg ved næsten ikke, om jeg tør bede Dem derom.» —

«Det skal være mig en Fornøjelse, kjære Hr. Berg. Ordinær Rumlepotte!»

«Tak!» sagde han kisteglad. «Nu faar jeg vist en rolig Nat».

Peter Mortensgaard.

Havetidende.

At have Have er en Pryd
Og Danskens Vej til Sommerfryd!
Men, skal en Have haves,
Den plantes bør og graves.
Nu er den travle Tid begyndt.
At lægge Løg til Foraarspynt
Man alle Haveka'le
Maa flittig anbefale.

I Venstres lille Urtegaard
Til Halsen man i Gjødning staar.
Hr. Berg med mange Finter
Har plantet Hyacinther;
Det er hans Haab, at hvad han saar,
Maa bære Blomst til næste Aar:
Vil Ingen Planten rokke,
Saa bæ'r den jo — en Klokke.

Men Berg kun daarlig véd Besked,
Thi visne Løg han lægger ned!
Og trods hans barske Miner
Gaar Greven rundt og griner,
Han vader om i Regn og Rusk,
Og for at sikre sig en «Busk»
Han lægger skumle Planer
Og planter Tulipaner!

I «Politikens» Driveri
Man hænger umanerlig i;
Der nemlig Hvidløg gives,
Som bedst i Mistbænk trives.

Og selv om kun en Vandskuds-Top
Af Ruskomsnusket spirer op,
Har dog fra fordums Dage
De Gjødningen tilbage.

Jo, Venstre gjør et farligt Sjov!
I hver en provisorisk Lov
En Række Huller prikkes,
Hvori saa Løget stikkes.
Men Vintergjæk og Sommernar
Bli'er den, som «aabent Brev» modta'er,
Og Venstres Plantehuller —
Er lie'saa mange Nuller!

I hver en bedre Havebog
Kan læses, at, hvis man er klog,
Maa hvert et Løg, der lægges,
Med et Lag Sand bedækkes.
Det er en gammel, god Trafik,
Som man i Venstres Politik
Har vældig god Forstand paa:
For de vil helst — strø Sand paa!

En parlamentarisk Herreret.

Det er næsten alt for bekjendt, des værre,
At mange Kokke kun Maden fordærve,

Man skulde ellers trøstig forsvoren,
At ægte Skildpadde var forloren.

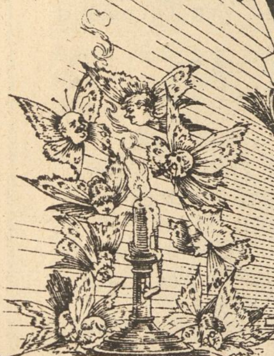
udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

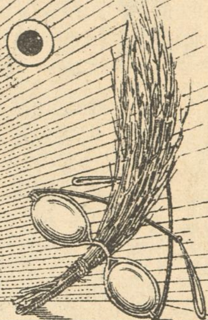
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 43. Torsdagen den 27. Oktober. 1887.

PUNCH.

Specificeret.

— Naa, min lille Dreng, hvad fik Du saa til din Fødselsdag?
— Jeg fik to Portomonaier, én af Fader og én af Ruslæder.

Verdens Modgang.

De stakkels folkekaarne Tillidsmænd
Har vistnok skjellig Aarsag til at hyle;
Hver »aaben og loyal Forhandlingsven«
Har ESTRUP uden Blu sendt hjem igjen:
At true hjalp saa lidet som at trygle,
Og for det første vanker ingen »Syle«
Og ingen Fribillet til vort Theater
For disse haardt hjemsøgte Demokrater.

Og, hvad der var det værste: Den Taktik,
For hvilken ESTRUP aller mest er bange,
— »Forhandlingen«, der skulde for en Slik
Det moderate Landstingsflertal fange,
Saa Højrekabinettet inden mange
Aarhundreder tog Tøjet paa og gik, —
Des værre med det samme helt kreperede,
Mens Provisoriet man expederede.

Oppositionen holdt som Alvorsmænd Stand
Mod Fristelsen til lidt Respit at gi'e.
Den enedes i sjelden Harmoni
Om Provisoriets Dom at nægte Henstand.
Den frygted' for, at ellers blev den Gjenstand
For Højres fæle Grinebideri;
Derfor man Ærmekniven i det stødte,
Skjønt deres egne Hjærter derved blødte.

Men næste Dag stod Provisoriet atter,
Lig Valhals Kæmper, op af Dødens Favn,
Saa Venstres Tilløb til at nægte Skatter
Har her ej heller voldet ESTRUP Savn;
Og Venstre drog af Sted fra Kjøbenhavn
Som værdig Gjenstand dog for Højres Latter,
Fordi Partiet kan saa daarlig huske,
Naar rumles bør, og naar det helst skal luske.

— At Provisoriet i Fjor man sparede,
Man vilde helst sig lusket fra i Aar;
Men Greven daarlig disse Ærter klarede,
Skjønt Luskeri han ellers nok forstaar.
Det arme Venstre dyrt nok tidt erfarede,
At ved at rumle grumme lidt det faar.
Nu skulde Luskepolitiken til'et,
Og den har lusket Venstre ud af Spillet.

Ennd ett liedet Annhanng till
Krönicken om Bunde-Kriegen.

v bliffuer att berette om/ huorlvnde the bynder tvrede frem forr meth the Gotzeyere at parlementere/ oc uore thet mannge Oer siiden the haffde sich vdi sliig parlementarisme öffuet/och then Kaanst practiseret. Uore the oc therfore meth sliige Baslemaner gantzsche vuante/ oc motte hand Greffue Hvllstein/ somm aff bynderne eractedes att uære een Diplomat aff Geburrt/ somm theris Fortaelere fvngere. Oc Greffuen stoed daa frem som een rett Ambassadeur meth Oliegreen i Handen oc bankede poe Trojas Porte for att beede/ att Drosst Esstropp uillde komme vd oc meth hannem Fredspræliminarierne debattere. Oc hand uore aff tuenne Drabantere geleydet/ nemligen aff then Ridder Bluhme/ som haffde i siine onnge Daege faret somm Uiking oc poe Uiinlannds Kysster gort Stranndhvggst/ ja deromm een merckelich Krønicke selff fabriqueret. Menn uore hand siiden aff then meegen Seglatz bleffuen möedig oc haffde sich metamorpheret till Landtkrabbe aff then Arrt/ somm ere blöede poe Schkallen. Oc uille hand helst spille Hoffuedrollen vdi „Landtmannsliff" oc om Landtuæsen discurrere. Oc then annden uore hand Doctor Pinngel/ somm uillde the arme Kotkarle/ ther kallis Hvsmænnd/ platt forgiffue. Oc haffde hand vdi Oereuis experimenteret herpoe ued thennem stercke Dosis aff siin röede radicale Mixtvr att forskriffue/ menn theris Mauger uillde sliig Dywelsdreck ey behvlle menn gaff thet immer fraa sich poeny. Haffde hand therfore enn nye och lærdt Methode vdspecvleret thennem aff iidel Hvmanitet fraa thenne Jiordens Jammerdael att bortescamotere/ ty hand uillde laede Taueler/ huorpoe allehonde Suamper uore portræteret/ rvndt omm vdi Lanndet ophennge/ oc naar Kotkarlene sliege Contrafeyer soe/ scvllde the forr at stille theris uelldiche Hvnnger goe ud poe Marrken oc indsammle sliige Geuærter oc thennem oppeede. Menn daa the arrme uselige Kotkarrle kvnnde ey uentes att uære capables till att distinguere/ huilcke aff hine Suamper uore gifftige oc huilcke ey/ scvlle the therigjennem bliffue expederet/ oc soelvnde Lanndets Offuerbefolkkning poe een linndrig Moede bliffue forhinndret. Menn hand fick ey poe Unnerhanndlingernes Ganng stoer Inflvenza/ ty hand geroedede vdi Disputatz meth Cantzleren Hr. Scavenius omm Uerdens Skabelse/ oc bleffue the thuenne Lærdte heromm liege veenige somm tilforen/ soe att thet er kons poe then Schoele/ ther beneffnes Tangs Seminarivm/ att noegen Uished vdi thenne materia laeder sich forhuerffue.

enn Greffue Holsteinn fick ey Fred meth Hr. Estropp att parlementere/ ty hand Chresten Povelsen kallit Berre/ somm uore/ effter at hand aff Thronen uar bleffuen destitueret/ rett somm hand Konung Eric Pommerrincke/ bleffuen een arrg Fribyttere/ somm meth siine sfer foruorrpene

oc desperate Huskarrle førrte Kriig poe eegen Hand/ gaff sic till att harcellere oc udi Flanquen attaquere then arme Ambassadeur/ soe at thenne haffde al Umaeg behoff/ att hand ey udi siine Orationes scullde goe fraa Konzepterne. Menn hand hullte doch Tungen liege udi Munnen/ enn hand motte iideliigen sparcke bagud forr sich fraa thenn fredlöese Konning Chresten att befrie. Oc er thet ey utroeligt/ att ther uillde kommet eet Forliig i Stannd/ omm ey bynderne haffde gereret sich somm uore the tillhaabe udi Mollboelanndet gebörrtich. Ty Drosst Estropp haffde thennem som Insignivm oc Uaertegn poe/ att hand uore aff freedelicht Sinnelaeg siin nyeste Kriegs-Machina eller Prouisorivm offerantuortet/ att the then fremtiidigen kunnde foruahre. Menn the bynder uillde absolutement ued samme Machina fingerere. Oc hand then gammele Alberty/ som theris Spare-Cassa forualter/ haffde the uselige bynder indbildt/ att samme Machina uore een slett oc rett Spaere-Griss/ oc naar the then uillde slaege itu/ daa scullde Millionerne rulle ud som Fem-Ører/ soe att the kunnde fritt taege therrudaff till theris Jiord att grunndforbedere sammt till Høi- Fri- oc annere Schoeler att etablere, Oc hand Kleyn/ somm aff bynderne/ naar hand giffuer thennem goede Ord/ actes lieg en Profete/ menn somm, naar hand then, nem reffser/ gijællder for een leed Trolldmannd aff then suorte Schoele/ stoed frem och uahrede thennem ad meth Forsichtichheed at skille Machina ad/ att then ey scullde ued att explodere thennem poe Liff oc Lemmer massacrere. Menn the tolie bynder bleffue ued att rope/ att nu haffde the fatt udi Gotzegernes Spaere-Grisf oc nu scullde Diuret slactes. Toeg daa Greffue Hullstein then prouisoriske Machina oc laegde then poe Ambollten/ oc hugg soe meth then stoere Forhammer ret need poe then. Menn then reffnede meth ett Knalld/ oc Stycker oc Splinnter foer omm mellem the arme bynder oc molesterede thennem poe thet ynckeligste/ soe att Hr. Estropp aff pur Medliedenheed motte schikke the arme Minnsker hijem till Hustruer oc Börrn ther att bliffue curerede oc udi syu Uger att ligge leedige. Oc thet uar rett een Ynck att see the arme Mennisker/ ther de bleffue kiørrte ud af Casernen. Oc the jammrede sic/ att the udi al then Tiid scullde uden Solld oc Daglun subsistere ey heller aff Cammerherre Fallesen meth fri Comoedia delicateres. Menn Chresten Povelsen kallit Berre droeg hjiem till siin Korsgoer meth rigt Bytte. Ty hand uar ganngen aff meth Profitten.

Rimbreve

til

Fætter Christian i Nykjøbing.

LXXXXIV.

Kjender, Fætter, Du Romancen
Om den skjønne Loreley,
Som med Sangen daarer Sansen,
Saa mam ej kan svare Nej,
Saa man taber rent Ballancen,
Mægter ej
Nogen Tøven eller Standsen,
Men maa træde Dødedansen
Paa de vrede Bølgers Vej?
Sagtens mener
Du, at nu til Dags man finder
Ikke slige fæle Kvinder
Og Sirener,
Som os Stakler tryllebinder,
Og forblinder,
Saa Fornuftens Stjerne svinder
Slugt af Lidenskabens Brand;
Kun i Operaens Scener
Tænker Du, de høres kan.
Tværtimod! Paa Klippens Rand
Loreley bestandig spinder
Tryllenet, og mangen Mand
Med sin Lokkesang hun vinder
Fra den sikre, faste Strand
Ud i Dybets kolde Vand.
Nys Grev Holstein, vidt berømt
Som en Fiskermand erfaren,
Intet ungt letsindigt Barn,
Drog med sit Forhandlingsgarn,
Nylig bødet pænt og tømt
For „Protestens“ Dynd og Skarn,
Ud paa Fangst igjen i Floden.
Ærlig var han, uden Skrømt,
Flittig, trofast, sanddru, moden,
Første Svend i Venstreboden,
Første Gentleman i Gaden;
En Achillevs, der paa Foden
Havde blot et Punkt, lidt ømt;
Men som Raden
Dækked' snildt med Assens-Pladen,
Som han lagde over Skaden.
Ud med Prammen da han roede
Paa en Frisk,
Satte Garn og kasted' Snøre.
Hel polisk
Holstein troede
Trods sit nogenlunde gode
Venstreho'ede,
At hans Madding skulde røre
Strax de dumme Højrefisk;
Med sin Tales Traad, den skøre,
Listelig han vilde føre
Hjem en Ret til Venstres Disk.
Da lod Loreley sig høre. —
Strax Grev Holstein lagde ned
Fiskestangen,
Fangen
Helt af Klangen,
Daaret af Sirenesangen,
Rent han glemte Maal og Med,
Aaren ham af Haanden gled,
Prammen flød paa Strømmens vilde
Vover mer og mere nær
Mod det skjulte Klippeskær.
Ej han ænsed' det. For silde
Eremitten, Pater Klein,
Som har Holstein saare kjær,
Gjorde Tegn,
At den Arme var paa Vejen
Fiskedrættet at forspilde.
Ej det hjalp! Til Harpeslag
Kvad saa lokkende Alberti,
Smeltende og blødt som Verdi,
Til der lød et Bums, et Brag,
Fiskerprammen flød som Vrag.
Fiskeren! Ja, han var færdig.
Saadan, Fætter, gik det til.
Daglig Venstre sig forvandler,
„Saglig“ først man pænt „forhandler“,
Men den onde Skæbne vil,
At, mens Hørup glad som Ælling
Pjadsked i den varme „Vælling“,
Provisoriets bitre Mandler
Øded rent det hele Spil.
Chresen Berg, hvem man som Skrælling
Nylig havde slemt traktert,
Gav, da Vognen var paa Helding,
Den et Skub, og rent spolert'
Ligger nu de skjønne Varer.
Som „Fredsengle“ udstaffert
Bojsens moderate Skarer,
Mødte nylig frem paa Tælling;
Ak! Da kom der anden Melding.
Atter nu i Harnisk farer
De, i Hast mobilisert,
Slutter Trop med Mod som Harer,
Og gjør Front, men rent forkert.
Slig en Magt, oh Fætter, ejer,
Naar de ned fra Klippen prajer
Med et Vræl som Raab med Rejer,
Disse gamle Loreley'er,
Ja, en Magt, saa rent forbandet,
At den altid vinder Sejer. —
I det sidste Øjeblik
Alting mod Forliget gik,
„Venstre“ lod saa pænt og dannet;
Men, da Loreley sig viste,
Resultatet blev et andet,
Kun Albertis Raad man priste,
Og, mens Chresten Berg kun fniste,
Strax Balladen Ende fik.
Prammen „Haabet“ rent forliste
Og „Partiet“ gik i Vandet,
Som Partiet har for Skik.

Ægte importeret.

— Havde det nu ikke været fornuftigere at kjøbe den Flaske paa Hjemvejen, saa havde Du nu været fri for at slæbe paa den.

— Nej, min Ven, det gjorde jeg med Villie, for i Aften kommer Onkel Peter hjem, og nu kan jeg servere ham en Toddy, og med frelst Samvittighed sige: Onkel! det er Rom, der har passeret Linien!

Kontra-Kvæstion.

— Vil De inte age med, Hr. Pastor?

— Jo! Tak! — — — Naa véd De, Jens Peir, hvad min Ven, som jeg lige skiltes fra, og jeg netop talte om!

— Nej! det kan jeg da Fan'en ta'e mig ikke vide.

— Vi talte om Folk her i Sognet, hvem der kunde tænkes at komme i Himmerige og hvem i Helvede.

— Naa, hvor kom saa De sel', Hr. Pastor?

Verdens Gang.

Et Sorgens Budskab kom fra Nord
 Herned til Dannevang:
SVERDRUP har med et Herskerord
 Beslaglagt »*Verdens Gang*«!

Han, som har Flertalsfører væ't,
 Før han i Vejret sprang,
Nu lader haant om Tallets Ret.
— Ak, det er Verdens Gang!

Af Frihed var han før en Ven
 Og haded' Vold og Tvang,
Nu lægger han Beslag paa den;
— Men det er Verdens Gang!

Mod »embedsmandigt Tyranni«
 Hans Tale vældig klang;
Og den, der trofast stod ham bi,
 Var saamænd — *Verdens Gang!*

Men, da saa »Folket« har betroet
 Ham Excellences Rang,
Gi'er han Partiet som Despot:
— Det er saa Verdens Gang!

I tre Aar har han lagt, man véd,
 Trods Vælgerfolkets Trang,
Beslag paa dets Taalmodighed
 Og nu paa — *Verdens Gang*!

Et saadant Skridt blev aldrig spurgt
 Om SELMER eller STANG,
Som JOHAN SVERDRUP her har gjort;
— Dog, det er Verdens Gang.

Men strænge Herrers Myndighed
 Kan aldrig være lang;
Snart SVERDRUP maa fra Magten ned
 I Kraft af Verdens Gang.

Hans Folkegunsts Fortabelse
 Belære kan vor TANG
Vel ej om Verdens Skabelse,
 Men dog om — Verdens Gang

Og af den norske Parlamen-
 tarismes Svanesang
Kan selv den danske »*Bondeven*«,
 Erfare Verdens Gang.

Thi, dersom bag det »rene« Flag
 Saadant kan gaa i Svang,
Har Venstre her, s'gu, tabt sin Sag;
— Men det er Verdens Gang.

Don Ottavio.

Korsgaard er ikke — som man af hans Recitativer skulde tro — nogen Mazetto, der vil bo ude paa Landet i idyllisk Fred og Ro med sin lille Zerline »Aftenbladet«. Han er en rigtig Don Johan, er han. Naar Mørket falder paa, svøber Korsgaard sig i sin Kappe saa graa, og vandrer som en Graa- og Korsbroder ud paa smaa Eventyr.

For Tiden gaar denne Don Johans hedeste Stræben ud paa at erobre den lille Donna Anna, som hidtil har delt sin Kjærlighed mellem sin gamle Gimlekommandant, det graahærdede »Morgenblad«, og sin unge Broder, den paa Hjørnet af Integade huserende »Politik«. Men hvad bryder Korsgaard sig om slige ædle Følelser! Kan han komme til at stikke sin Kaarde, der rigtig nok har en mistænkelig Lighed med en Sax af den Slags man bruger til at klippe Ulden af Faaret med, tvers igjennem det gamle »Morgenblad«, bryder han sig hverken om Donna Annas Taarer eller de spæde Børns, lille Ottos og bitte Williams, ynkelige Vrælen. Han er virkelig en fæl Don Johan, samme Korsgaard!

Men heldigvis for Donna »Anna«, for den unge »Politik« og den gamle Gimlekommandant, lever der en ædel Ridder, *Don Ottavio.* Han er kjendt og elsket af Alle, thi han har alle sine Dage været den krænkede Uskyldigheds ufortrødne, om end ikke altid heldige Ridder.

Hvo mindes ikke hin Dag, da han brød Lansen for den stakkels døve, blinde, sløve og indskrænkede Chresten Berg, hvem en blodtørstig Juntas frække Alguaziler vilde slæbe i Fængsel. Ja, ganske vist bukkede Don Ottavio under i Kampen. Han blev løftet af Sadlen og lagt i Rendebanens Støv, saa lang og tyk han var. Men hvad saa? Er han mindre ædel af den Grund? Ingenlunde! Tvært imod maaske!

Det var ikke første Gang og blev ikke sidste, at det gik Don Ottavio saaledes. Han er ligesom Pjerrot i Øvelsen med at falde, det tager ikke paa ham, hverken paa hans gode Huld eller gode Humør.

Men lige over for Don Juans Kaarde er han skjønnest at skue. Lad Korsgaard kun med sin dialogiske Haanlatter spørge: »Er De Formand for en Klikke, der misbruger offentlige Anliggender til at pleje private og separatistisk Interesser?« Don Ottavio vil ikke værdige den Frække saa meget som et Svar. Han værger i Tavshed sit Hjærtes Dame, den kjøbenhavnske Liberalisme, mod alle Don Juan Korsgaards snedige Planer om at føre den stolte Donna Anna ned paa sin Borg paa Graabrødre-Torv.

Don Ottavio vil sejre i Kampen, thi han fortjener det. Den Dag kommer, da det gamle »Morgenblad« opstaar af sin nuværende Borchseniuske Linie-Begravelse og med tunge Trin vandrer op paa Korsgaards Redaktions-Kontor for med sit isnende Marmor-Haandtryk at give ham Døden og Djævelen. Saa er det ude med Don Johan! Al hans frække Dumdristighed hjælper ham ikke! Mindet om al hans Skyld, om de smaa Zerlina'er, han har lokket fra Provinsmazettoer som Hr. Rasmus Clausen, vil forbitre hans sidste Stund, ja, selv »den krasbørstige Forfatterinde«, som han har haanet, vil staa for hans bristende Blik.

Men saa vil *Don Ottavio* kunne kaste Sorgens mørke Dragt og »zahlig og glad« vandre til Alteret med sin hævnede Donna Anna.

Gid den brave *Don Ottavio* maa leve glad og lykkelig med hende i mange, mange Aar!

Uden For-Klein else.

Da Venstres faste Stok, af Harme glødende,
Af Provisoriet laved' Ormeføde,
Var det med Hjærter, som var »sikkert blødende«,
Men ganske vist med Hjærner, som var — bløde.

Breve fra Helvede. I.

Kjære Viggo Bentheim!

Du maa, Fanden gale mig, ikke tage mig det ilde op, at jeg som din gamle Ven og Velynder siger dig min alvorlige Mening lige ud af Posen. Hvad Fanden i Helvede skal det til, at du skriver i „Politiken“ under mit Navn? Ligesom om dit eget Navn ikke var tilstrækkelig vel renommeret, din stakkels Djævel! Og jeg kan da for Fanden ikke være tjent med, at Du lader mit gode Navn og Rygte gaa Pokker i Vold og sætter det over Styr under al Slags misliebigt Tøjeri. Dermed skal du just ikke bidrage til at bekræfte Hs. Velærværdighed Pastor Henning Jensens Udsagn om at „Politiken“ er „det rene Djævelskab“. Man skulde virkelig antage, at den skinbarlige Satan maa have redet dig, siden du kunde være saa djævleblændt klodset at stikke Hestefoden saa langt frem, at endogsaa Hs. Velærværdighed Bjørnstjerne Bjørnson, der oven i Kjøbet aldeles ikke tror paa min Tilværelse, kunde gaa hen og falde over den. Andre Folk maa jo falde paa den Tro, at jeg er en dum Djævel, hvad Fanden skulde finde sig i og ikke jeg. Derfor vil jeg i al Venskabelighed lade dig vide, at, hvis du med Djævels Vold og Magt vil prostituere mig, saa skal jeg, Fanden annamme min Hasselkjæp, ved første Lejlighed gjøre Jer Helvedet hedt nok, saa du skal faa brændt alle dine Protokoller gratis.

Din hengivne
Lucifer.

P. S. Det er sandt! lad mig for Resten med det første vide, hvad Fanden Venstre vil gjøre ved Toldreformen, og om det ikke skulde være til Sinds at hæve Kultolden?

Af Luske-Peter Lyvs Ordsprog.

Gale Venstremænd faa reven Skinforhandling.

*

Man maa tude med de Høruppere, man er iblandt.

*

Udsættelse er god, naar den kommer i Tide.

*

Een Hasselkæp i Haanden er bedre, end ti Straamænd paa Glastaget.

*

Brandes tænker, Hvermand laaner hos Børne.

*

Den ene Sverdrup hugger ikke Øjet ud paa den anden.

*

Greven tror man ikke, selv naar han taler sagligt.

*

»Gud hjælpe os alle tretten!« sagde Berg, han væltede med sine tolv Rumlepotter.

*

Det skilles ad i Midten, ligesom Folketingets Forhandlingsvillighed.

Loreley.

Med Sagas Griffel ridset blev
Et Sagn i Klippens Stene,
Og Svendsens Stemmegaffel skrev
Det op paa Chefens Scene.
Lyt til, o Rigsdagsmænd, som ej
Tør nu Parkettet smykke:
Jeg synge vil om Loreley
Og hendes tabte Lykke.

Forklædt som Mand, med Briller paa
Og aaben Folke-Pande,
Man fordum hende stige saa
Fra Klokkedybets Vande.
Sin underskjønne Melodi
Hun sang i »*Gnavets*« Spalte
Om Vandgang og om Visneri,
Man Chresten hende kaldte.

Til hendes sære Klokkespil
Et Folkeuhr slog Takten.
Den ædle Greve lytted til —
Og faldt for Tryllemagten.
Han knæled' for den huldes Fod
Og veg ej mer fra Pletten,
Mens hele Vælgerfolket stod
Og lytted til Duetten.

O svundne Fryd! — O Enighed!
Din Dødsdom alt var fældet!
Thi Grevens Brud, Fru Bentheim, skred
Tungsindig over Fjeldet.
Han rev sig løs og løb sin Vej!
Endnu var han den stærke, —
Paa Klippen sad skjøn Loreley
Som haanet Enhedsmærke!

Den fagre Brud med brede Grin
I Favn sin Greve kryster?
Ham lokker ej de hæse Hvin
Fra Chrestens Heltebryster!
»Min Brud! Min Bentheim! Jeg og Du
Vil Landefred bebude!« —
Da græd Fru Loreley, thi nu
Var Lorelegen ude!

Men, paa den store Højtidsdag,
Da Freden skulde fejres,
Hun greb i Harpen med et Brag,
Og Løftet brat henvejres!
O Rædsel, Greven og hans Brud
De greb hinandens Hænder
Og sprang til Berg i Dybet ud! — —
Med Vandgang Sagnet ender.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Hic Rhodus, hic salta!

DEN SJÆLLANDSKE BONDESTANDS SPAREKASSE".

Lad Folk kun den Mening forfægte,
At det er Massen, som gjør'et, —
Det kan man dog ikke benægte,
At det netop er Kassen, som gjør'et.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

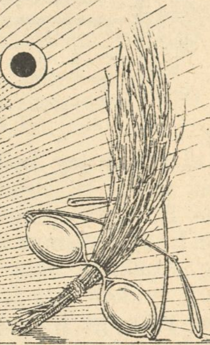
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 44. Torsdagen den 3. November. 1887

PUNCH.

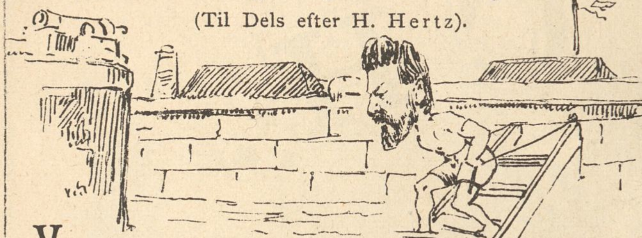
Beroligende.

— Bedste Løjtnant, skaf mig at vide, om min Vogn er kommen.
— Til hvad Tid har Frøkenen bestilt den?
— Til Klokken To.
— Saa er det for tidligt, men vær ikke bange, Kammerherren har jo selv sagt: »Carmen kommer, naar dens Tur er!«

En Bajer paa Søfryd.

(Til Dels efter H. Hertz).

Vel elsker jeg højt, o Venstre, din BERG,
Der smiler til HØRUP og »Greven«,
Din BOJSEN og HØGSBRO, hin kløgtige Dværg,
Din EEDVARD, naar Grundloven byder ham: Sværg!
Og ALBERTI, naar han er dreven;
Dog tykkes mig fast, at blandt hele det Slæng,
Der ydmygt for »Folket« sig nejer,
Er Ingen saa »hamper« eller »pivain«
Som, rent ud sagt, — FREDERIK BAJER!

I mangen Tale kan Vid og Logik
Gaa tabt i dens enkelte Dele,
Hos BAJER slaar begge bestandig Klik,
Og Traaden i Talen man aldrig fik,
Endskjønt det er Væv det hele.
Utallige Planer har man set
Fra ham ud i Verden at vanke,
Men »Afvæbning«, »Voldgift« og »Nevtralitet«
Er dog hans stadige Tanke.

Paa »SØFRYD« han skaffed' sig Ørenlyd
For et lovende Hjærnefoster;
Han véd, at selv TAUBER vil sande med Fryd,
At Renlighed er en skjønne Dyd,
Især naar den ingen Ting koster;
Derfor var hans Hensigt — og den var ren,
Det maa man i alt Fald ham lade, —
At faa *Trekroner* og *Prøvesten*
Indrettet til — Saltvandsbade.

Han véd, at Venstre har prøvet saa tidt
Paa Forsvars-Sagen at hæmme,
At Følelsen af at være beskidt
Er ikke saa let at blive kvit
I Ferskvands-Sprøjtet her hjemme;
Derfor kan et Bad maaske gjøre Gavn,
— Den Mening han ikke fordølger, —
Hvor LASSEN og VILLEMOES vandt et Navn
Paa Kongedybs rullende Bølger.

— Til Lands var Oppositionen rig
Paa Planer til »Værn for Landet«,
Fra »Landeværn«, Kjøge-Militsen lig,
Til »døde Torsk« og »Gorillakrig«,
Og saadan gik her den i Vandet.
Men nu har til Vands den ogsaa fortjent
Et Minde til Ære for »Freden«;
I Prøvesten har man et smukt Monument
Om Venstremænds Vandgang paa Rheden.

Legepladser for Børn.

Næppe havde Etatsraad Meldahl fremsat sin Tanke i Borgerrepræsentationen om at anlægge forskjellige Meldale, hvor den haabefulde Ungdom kunde vende Mølle uden at generes af Politiet, førend det stod klart for *Punch*, at der ogsaa maatte gjøres noget for at skaffe hans gode Børn og barnlige Sjæle en passende Tumleplads, hvor de kunde muntre sig frit uden at forstyrres af Gensdarmer og lignende frihedsfjendske Væsener. Ligesom i Christiansborg-Sagen fik *Punch* nedsat en blandet Kommission, der skulde undersøge de indkomne Planer, og Resultatet af Undersøgelserne har vi herved den Glæde at kunne meddele et godtroende Publikum.

Først forelaa der en Plan til at omdanne Trinitatis Kirkeplads til en Legeplads for de voxne »danske« Drenge. Planen frembød øjensynlig flere Fordele. Her fandtes nemlig baade Træer, hvorunder den grønne Ungdom kunde lege Dyrehavsmøder, og »*Avisens*« Vinduer, som de haabefulde, liberale Fremskridtsvæsener kunde more sig ved at bombardere med raa Kartofler. Imidlertid udtalte nogle nuværende Medarbejdere af »*Morgengnavet*« for den blandede Kommission, at de kun med blandede Følelser vilde vende tilbage til en Plads, hvortil der knyttede sig saa mange vemodige Minder for dem, hvorfor Projektet blev henlagt indtil videre.

Dernæst toges under Overvejelse et Forslag om at anlægge en Legeplads for Evropæere paa Børnehustorvet. Her var der rigeligt med Mudder i Kanalen ved Siden af Torvet, saa at de smaa Evropæere ret kunde føle sig som hjemme, og skjønt Pladsen var firkantet, kunde de dog saa dejlig løbe rundt og synge deres Børneramser. Men saa gjorde en Evropæer fra Integade opmærksom paa, at, hvis en Thronprætendent brød ud fra Børnehuset og forstak sig imellem de uskyldige Evropæere, kunde de idiotiske Avtoriteter let gaa hen og forvexle Udbrudstyven med en af deres egne og paagribe det fejle Individ. Det turde man selvfølgelig ikke udsætte sig for, og saa blev det Forslag skrinlagt.

Et Forslag om at indrette en Plads i Vesterbros Passage, hvor Studentersamfundets Medlemmer kunde »lege Hest«, naar Berg kom fra Jernbanen, maatte desværre forkastes, da Samfundets Støtter alle som en erklærede: »Nej, saadan leger vi inte mere!«

En Plan om at indrette Halmtorvet til en Arena, hvor *Politikens* »unge Mennesker« kunde stikke til Straamanden, maatte ligeledes opgives, da der ikke mere findes saa megen Furage paa Torvet, at Hørup her kunde faa ren Halm i Støvlerne.

Ligeledes henlagdes en Plan om at indrette en Legeplads for Oppositionen paa Banke- og Lossepladsen bag Tivoli, hvor der dog var rig Lejlighed for den handlekraftige Ungdom til at rode i Affaldet og finde Rumlepotteskaar og lignende Vidnesbyrd om fordums Herlighed. De liberale Vælgere mente nemlig, at man tidsnok kom til at høre til det Kjøbenhavn, som bliver fejet ud.

Et Forslag om at lave en Tumleplads paa Frederiksberg Slots Exercerplads for Fremskridtsmarskalkerne, hvor de kunde lege »Kjøbenhavns Erobring« og paa en nem Maade komme paa den grønne Gren, strandede desværre paa Tømmermester Thomsen, som ikke skulde have noget af at drikke sit Øl der tiere. Det kostede 40 Kr., og saa fik man endda ingen Ting for Pengene.

Et Projekt om at omdanne Graabrødretorv til en Korsgaard, hvor Seperatisterne kunde lege Kispuds, gik i Stykker, fordi N. J. Larsen hellere vilde have en Plads, hvor man kunde lege »Tampen brænder«.

Derimod vandt et Forslag almindelig Anerkjendelse, der bestod i at omdanne Pladsen foran den nye Rigsdagsbygning, den gamle Slotsplads, til Lege- og Samlingsplads for »den samlede Opposition« og saa for Fremtiden benævne Pladsen Slaaspladsen.

Og der mødes vi altsaa i Fremtiden.

Enden paa „Procesſionen“.

Paa Trinitatis Kirkeplads
I Bordet Cantor dundred'
Og laved', nix forknyt for dasſ,
Af Sager et halvt hundred!
— For nu er Dachſen død, død,
For nu er Dachſen død, død,
Ja død og magtesløs.

Saa gik der Bud til „Procesſoren“,
Hof-Theografen, den viſe,
At han vel ogſaa var med paa den?
Det var dog hans — Betiſe.
For nu er Dachſen o. ſ. v.

Saa gik der Bud til Doktor Sofus Skamdrup, at en Lærke
Med Spendrups Akkevit var go'
Som et Slags Enhedsmærke;
For nu er Dachſen o. ſ. v.

Og det var Dachſens Sorte ſmaa,
I deres „ſpanſke“ Kapper,
Ad Sagens Gang de maatte gaa
Og ned ad Rettens Trapper.
For nu er Dachſen o. ſ. v.

Og, da de Enden fik at ſe,
De fælded' mangen Taare;
Thi de gik ſelv til Rotterne,
Og Dachſen laa paa Baare.
For nu er Dachſen død, død,
For nu er Dachſen død, død,
Ja død og magtesløs.

Subskriptions-Indbydelse

paa

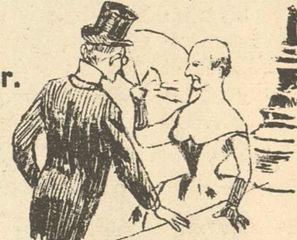
Etatsraad Hegel og Richard Kaufmann uden Masker.

Skildring

af

Punch.

Med Illustrationer af danske Kunstnere.

»Etatsraad Hegel & Rich. Kaufmann uden Masker« er en ny Række af de livfulde Skildringer fra det moderne Danmark, hvormed *Punch* har vundet sig en saa stor Læsekreds hos det nordiske Publikum. *Punch* agter denne Gang at tegne endnu mere *intime* Billeder af Hr. Hegels Forlagsvirksomhed og Hr. Kaufmanns Parisermeriter, end han har gjort i tidligere Aargange Han kjender begge de to fortjente Mænd bedre end de fleste, og han har sat sig til Opgave at kaste Lys ind i alle deres Kroge.

Snart er det den elegante Richard og hans støjende Korrespondentvirksomhed, han skildrer, snart den stille, flittige Kaufmann i Færd med at bearbejde Max Nordau *in usum Ferslewii*, snart gaar *Punch* paa Stanleysk Opdagelsesfart i Etatsraad Hegels Boglade, dette mørke Fastland, hvor Erik Schrams »*Herregaardsliv*« ligger i store Bunker bag ved »den kristelige Ethik«s tykke Bind, snart helder han en Pægl »Ricinus-Øl« paa Natlampen for ved dens Skjær at bekigge Kaufmanns Færd som Repræsentant for »den literære Ejendomsret« ved Kongressen i Lissabon.

Han fører paa denne Vis Læseren omkring til Forhold, der tør antages at være saa godt som ukjendte for alle de naive Folk, der tror, at Richard Kaufmann er Pariser og Etatsraad Hegel en ærværdig Repræsentant for den i sin Tid med Rette saa højt ansete Gyldendalske »Boghandling«.

I begge Henseender er der ikke Mangel paa det interessante og pikante, det gjælder kun at faa Øje paa det og kunne fortælle om det. *Punchs* Evne i begge Henseender er bekjendt, og ligesom sine to Helte ejer han tillige den Evne ikke af falsk Beskedenhed at sætte sit Lys under en Skjæppe, men producerer sig paa Tribunen med Trompeter og Trommer, Tricot og Triangel. Tjimdadara! Tjimdadara! Bum! Bum! Bummelummelum!

Og paa jo nærmere Hold han kommer disse to, der er blevne hans Venner, desto varmere Farve og desto dybere Perspektiver faar hans Fortælling om deres Meriter. »Hegel og Kaufmann uden Masker« vil yderligere befæste det Ry, han har vundet som en pikant og underholdende Fremviser af mærkelige Samtidige, der har fundet hinanden, *in casu* ved Seinens Bred. Tjimdadara! Bum! Bum! Bummelummelum!

Arbejdet vil komme til at indeholde mindst to hundrede forskjellige Portræter af Etatsraaden og især af Richard Kaufmann, tegnede af *Punch's* mest fremragende Kunstnere, og disse Portræter vil gjøre det til et Pragtværk af Rang. Bum! Bum! Bummelummelum!

Af Indholdet fremhæves:

Væddeløbenes Verden (med Portrætter af Kaufmann og Max Nordau. — Den Verden, hvori Richard Kaufmann morer Publikum — Extravagante Oversættelser — Hundedagenes Agurkesyltning — *Paradisets Børn* eller Hegel & Brandes paa Rée-Tour med et gammelt Heyse-Værk — Smaa Existenser til 8 Øre Linien — Manden med den tomme Hjærnekasse — Manden med den fulde Pengekasse — Kludesamleren fra Hotel Royal — Journalistiske Kulissestudier — Nye Gyldendalske Mysterier — Fa'er West eller Falkmanns Baderejser — De forladte Børn eller Prisnedsættelse af danske Forfatteres Arbejder — Reklamen i Kjøbenhavn og Paris — Demimondeliteraturen (højst intim.)

Tjimdadara! Tjimdadara! Kjøb saa endelig:

Etatsraad Hegel & Richard Kaufmann uden Masker.

Ubestemmeligt Tidspunkt.

— A wil gjan taal mæ wo’ Faaer.

— Ja, men jeg vil ikke tale med Dig; Du er jo beruset! Kom igjen en anden Gang naar Du er ædru.

— Jammen wil Hr. Pastaaren da ett sej mæ, naar A saa ska’ komm’?

Specificeret.

Madamen: Jeg vilde gjerne spørge, hvordan det gaar med Mad. Petersens Bo.
Assistenten: Mad. Petersen, ja vi har saamange Mad. Petersen. Naar døde hun?
Madamen: Ja det véd jeg inte rigtig.
Assistenten: Hvad var hendes Mand?
Madamen: Ja det véd jeg inte. Men det var en stor og svær Kone.

Under Udsættelsen.

Vommevad, Vommevad, hellige Lyd,
Himmelske Fryd!
Her er der Jubel og Løjer og Spænd,
Naar CHRESTEN POVELSEN ager derhen,
Og svært paa Tallerkenen FOGTMANN faar,
Samt DØNRERGAARD. —
Kors, hvor de fik deres varme Mad
I Vommevad!

Det kan nok hænd's, at af Grovfilen fik
»Grevens« Taktik.
BERG havde ud man af Styrelsen spændt,
Bare fordi han var for konsekvent
Og inte Partiets Program forlod,
Men fast han stod.
Herover Vælgerne synlig blev glad
I Vommevad.

SORT, som af ham paa Papir, der var graat,
Afsked har faa't,
Maled' han sort, saa det kunde forstaas:
»*Posten*« var fuld af det skjæreste Vaas;
Kvinderne selv, før fra Mødet de gik,
En Advarsel fik
Om aldrig at læse sligt jammerligt Blad
I Vommevad.

Værst maltrakterede han dog enhver
Rød Evropæer:
Folk, som, i Fald man kan tro deres Ord,
Klaret har Alt mellem Himmel og Jord,
Men hvor man dog aldrig det bitteste ser
Af »Karakter«!
Selv liden EEDVARD han lagde for Had
I Vommevad.
Saadan han splitted »Forræderne« ad
I Vommevad.
Hvorpaa JENS LARSEN oplyste, at han
Netop som »Situationens Mand«
Opfatted BERG, — og en slig Kamel
Man slugte hel;
Skjønt det var vist Ironi af den Rad
I Vommevad.

Fra Mad. Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Naa, nu har vi da faaet en ny dansk Opera til, og det er „Lorelei“ af Bartholdy, det vil sige ikke Mendelssohn, men ham De véd med „Svinedrengen“. Men med Skam at tale om, saa forstod jeg endnu mindre af dens Text end af de gamle rigtige Operaer, som jeg kjender i Forvejen, og det var mig lige saa gaadefuldt som i sin Tid „Vandenes Datter“, der her i Operaen er Fru Keller, som er bleven kastet op af Brun, for at hun kan sé at faa en Mand, som ikke er Vandmand. Og derfor er hun kommen i Huset hos Lange og Frk. Christensen, som er Fisker og Fiskerkone og bor i Fiskerhuset Nr. 1, og her forvilder Simonsen sig hen for at faa udskaaret et Stykke Lax eller Fiskefilet med Champignon eller hvad der nu er paa Spisesedlen, for han er fastende, eftersom han er faret vild og Søn af en af Rhinfyrsterne. Saa langt forstaar man det, men saa begynder Lange at fortælle, hvordan det egentlig forholder sig, og det er nu uheldigt, det just skal være ham, for det hjælper ikke paa Forstaaelsen. Saa bliver det mørkt ogsaa paa Scenen, Lange og hans Kone gaar ind for at stikke Fiskebollerne paa Suppen, og saa erklærer Simonsen og Fru Keller, at de elsker hinanden; men det bliver Flodaanderne skumvrede over, — Gud véd hvorfor? For det erklærer da Simonsen og Fru Keller altid, naar de bliver alene paa Scenen. I anden Akt er der Fest paa Slottet ved Rhinen hos Fyrst Foss og hans Gemalinde Fru Frederiksen, der er stum, fordi hun er ved Balletten, og det strømmer med Rüdesheimer fra Anno I, og det er ikke andet end rimeligt paa saadan et Sted. Her erklærer Simonsen, at han elsker Frk. Schrøder, men saa kommer til alt Uheld Fru Keller, og strax vil Simonsen hen at erklære hende sin Kjærlighed, men han bliver holdt tilbage af Frk. Schrøder, som siger, at nu er det rimeligt, han synger en Duet med hende, han havde jo en i forrige Akt med Fru Keller, hvad der jo ogsaa kan være noget i, og saa gaar Fru Keller, fordi de ingen Brug har for hende.

Victoria-Pressens Dundren lød gjennem alle Redaktions-Lokalerne som et fjernt Vandfalds Brusen. Valserne drejede og drejede sig i vildene, hvirvlende Valserhytmer. Feuilletoner — saa mange Feuilletoner! — flød hen ad Gulvet, den ene efter den anden. Og Navnet, de bar, spredtes i Byen med rødøjede Aviskoner, med blegnæbbede Avisdrenge. Ud over den hele By!

Morgenens graa Lys dirrede ind ad Gang-Vinduerne og fløj sitrende over de blanke Dørplader. Og over Postkassernes messsingrandede Gab. Og af hvert Gab stak en »Nationaltidende« Og i hver »Nationaltidende« var der Feuilleton af Herman Bang!

Intet Under, at Postkasserne gabede!

Storstaden Kjøbenhavn havde sprængt Voldenes grønne Mavebælte. Paa Boulevarden klaskedes Facade efter Facade op. Med malede Lofter og forgyldte Gesimser! Straalende af Puds og Stuk!

Storstaden Kjøbenhavn og Herman Bang! De to Ting var Et! Thi i Husene med de flotte Facader gik Herman Bang og skrev op. — Skrev al Ting op. — Lige fra Loftets forgyldte Zirater til Kjælderen, hvor de uhyre Baal brasede i Ovnene. Friske Kjødskiver forvandledes til Koteletter, Smørrebrødsjomfruer med trinde Arme lagde sølvskinnende Anchiovis paa guldgule Æg. Der var Stegeos og varm fed Damp af kogende Gryder. Og Herman skrev det op Alt sammen. Og fra hans Feuilletoner steg Osen og Dampen atter i Vejret, kildrede Næserne.

De mange Næser!

Og i alle Storstadens nybyggede Palæer læste man Hermans Feuilletoner til Morgentheen. De duftede, og Duften var mættet af blødt Silkeplys, af skinnende Atlask, af Kirkegaards-Aroma og Barnestue-Luft. At læse Herman Bang var for de smaa Kjøbenhavnere som at faa en ren Ble paa.

I første Del af tredie Akt er Fru Keller meget vred og da Simonsen kommer og siger, at nu kan de jo tage den Duet, saa siger hun, der er vinket af, og vinker af Brun, som nu skal sekundere hende. Simonsen er umaadelig bedrøvet, og da han ikke véd, hvad han skal gjøre, siger han, de skal lade Tæppet gaa.

Anden Del er meget vandet, for nu venter Flodænderne paa Fru Keller, og det hjælper ikke, at Simonsen atter melder sig til Tjeneste. Hun bryder sig ikke mere om den Duet, hun foretrækker Korsang, for han har baaret sig skammelig ad, saadan lorelejer man ikke med hende. Og saa gaar hun i Vandet.

I fjerde Akt er Lange og Frk. Christensen ude i en Baad for at se og fiske hende op, men hun vil ikke bide paa Krogen. Og nu skal Simonsen og Frk. Schrøder for Alvor have Bryllup, og der er Dans hos Borregaard, og der danser Dronning Frederiksen med udslagne Haar. Saa afæsker Lange og Kone Simonsen en Forklaring om, hvordan det er, han har baaret sig ad med Fru Keller, han har nok betragtet hende som sit Lorelejetøj. Og han svarer, at hun ikke var til at komme ud af det med, for hun var forgjort af Brun og hans Kompagni. I det samme viser disse sig saa i Baggrunden og spørger, hvad det er for noget Snak? — „Det er ingen Snak,“ svarer Simonsen, „det er Lorelej!“ Og saa spørger de, om han tør komme op til dem. Det tør han magelig, men af en Fejltagelse gaar han paa Hovedet i Vandet. — „Det var en kold En!“ siger de Andre, og saa er Lorelejen forbi.

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

P. S. For Resten har der næsten været lidt for livlig Gang i den megen Musikalskhed, vi har havt i den senere Tid. Først med ham, den ungarske Greve, Schaffelitsky eller hvad det var, der var baade Medlem af Underhuset og ungarsk Magnet og trak fuldt Hus som en saadan, det vil sige rigtignok kun enarmet Magnet, og ham maatte man jo høre, fordi han spillede gratis til Fordel for Asyler og et Kommandørkors eller saadan lidt Dingeldangel. Og saa nu i Fredags med Mozart som hundredaarig „Don Juan“, og foran var jo Frk. Dons Sangens Gudinde paa Volapyk, og nu har da endelig Chefen selv ønsket denne sin Hjærtens Primadonna lidt federe, nemlig paa Korrekturen til Festprogrammet, da han opdagede, at Gudindens Navn var sat med altfor almindelige Typer.

Mester og Lærlinge.

O Hunderup, Cetti og Abrahams,
I Stakler, hvis Vid og Talenter
En lunefuld Skæbne har kastet i Grams
Blandt grusomme smaa Recensenter!

Forgæves I skriger paa Hensyn og Takt:
Naar Bentheims Avis skal i Trykken,
Gaar Eedvard sch'gu hjem efter anden Akt
Og giver Jer Strimer paa Ryggen.

I slider og stræber, som I plejer van,
Men Eedevard blæser ad Iveren;
Mens I spiller vid're, det bedste I kan,
Gaar han og gi'er »*Gade-Skriveren*«.
Selv »*Svantevits Datter*« fik Skæppen maalt fuld,
Endskjønt han ej saa det til Ende;
Hvad ska'er det, om Abrahams mister sin Huld
Og magres af Sorg og Elende?

Per Anden, som er »*Politikens*« Pryd,
Bag Eedvard staar med sin Balle,
Den vælter han over Enhver, hvis Dyd
Maa tungt ham for Brystet falde
Saa frodig en Balle bli'er aldrig tom,
Naar bare — det véd vi jo nok — man
Bestandig betragter Aktricerne, som
Artister fra Cirkus Brockmann.

Naa! Hver maa jo skrive, som bedst han forstaar;
Hvorfor skal man gaa dem paa Klingen?
Langt heller vil *Punch* nu, saa godt han formaar,
Ta'e begge de To under Vingen.
Protesten i Frederiks lille »*Avis*«
I sidste Instans dog maa glippe:
Som Hørup han piber,—med klukkende Fnis —
Maa Peter og Eedevard pippe!

Naar Pungen er slunken og Huset er tomt,
Er saa, — om vi ellers maa spørge, —
Finansloven ikke en Husmo'er, der fromt
Og ærbart for Huset vil sørge?
Men Hørup vil bare ha' Løjer og Spænd,
Ham Intet i Verden benauer:
Han lader sin Forkarl, Grev Holstein, gaa hen
Og vælte en Balle derover!

Forgæves man paakalder Hensyn og Takt;
De vredt til Komedien skele,
Og saa ta'er de hjem efter første Akt
Og rakker ned paa det Hele!
Hvorledes Komediens »Opløsning« bli'er,
Derom er jo slet ikke Talen;
Men det bli'er dem vist en uhyggelig Svir,
Naar den ender med — Slag i Finalen!

Saa stod hans Berømmelses-Tempel der med skinnende Facade, med polerede Marmorplader og forgyldte Amoriner. Og indenfor var der et Theater, hvor højrøstede Primadonnaer løftede de runde Arme som hvide Slanger og hulkede i vanvittige Legemsforvridninger eller laa sløve i Sofaen med glasstirrende Øjne og Morfinflasken knuget i den lille, fint behandskede Haand. Om Haandleddet et klirrende Armbaand med Sølvmønter i!

Og højere og højere byggede Herman Templet. Han satte de »Haabløse Slægters« svimlende Taarn paa Bygningen. Men Politiet fandt Stilen for dristig. Taarnet maatte bygges om

Hidtil havde det regnet med Guld paa Herman, nu begyndte det at drysse med Aske.

Han havde trukket for store Vexler paa Folks Galskab. De begyndte at blive fornuftige. Det var, som havde man hældt dem en Vandslat i Ansigtet.

Det blev »Graavejr«!

Og det begyndte at regne med Spot og hagle med Kritik.

Men det Vejr taalte Hermans Facade ikke.

Vexlerne forfaldt!

Endnu kæmpede han. Snart som »excentrisk Novellist«, snart som en »stille Existens«. Forgæves! Facaden slog Revner. Gesimsen faldt ned i store Stykker. Det imiterede »Marmor« blev mat og glansløst, og de rundbugede Amoriner skallede som efter Skarlagensfeber.

Det var Ruin, komplet Ruin!

Og da Herman saa, at Alle vidste det, tog han en rask Beslutning. Han gik ud paa Gaden og viste med et nervøst Smil i sit blege, men aandfulde Ansigt selv op paa Bygningen. Og sagde:

Stuk!

Og Folk saa paa ham, og han vrængede ad dem og pegede Fingre ad sine Venner og ad sig selv med. Og saa blev »Storstaden Kjøbenhavn« enig med sig selv om, hvad Herman var og hvad han altid havde været:

Stuk! Slet ikke Andet end — Stuk!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Et Herkules-Arbejde.

Saa fældedes dog til sidst Proces-
Uhyret, som forud sin Sejr proklamered'.
Nu er det ikke mer i sit »s«; —
Thi nu er det selv blevet mortificeret.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 45. Torsdagen den 10. November. 1887.

Rationel Syngeskole.

— Moder, Anna siger, Du har lovet hende, hun maa faa Timer i Sang. Maa jeg ikke ogsaa lære at synge?

— Nej, min Pige! Du har jo en meget god Stemme. Men Anna hun har jo næsten ingen, saa hende er det da rimeligere, jeg koster noget paa.

Paa Mortens-Dagsordenen.

I disse Tider er det Synd at sige,
At den »bevidste Magt« er i sit Es:
Paa Grund af de fatale Broderkrige
Blev Enhedsmærket husvildt samme Steds.
— Partiets Blade høres jævnlig skrige,
Som paa St. Martins Dag de skræmte Gæs,
Da denne fromme Mand en Valgdag tede
Sig som en Biskop i en Gaaserede.

Hver Dag, der gaar, maa Venstre aabenbare
Sig mer og mere som en Gaasesti,
Hvor Gaserne, som Sagerne forklare,
Til Bedste gi'er en Hoben Gækkeri
Om »Sammenholdets« Gavn paa Melodi:
»Gæk! Gæk! Saa er der Fred og ingen Fare!« —
Skjønt MORTENSGAARD har listelig afsløret,
At »Greven« sikkert har en Ræv bag Øret.

Men Bispen da? Hvor findes Eminenzen?
— Ak, for den højærværdige Prælat
Har Venstrereden her et Surrogat
For Tiden kun i Pastor HENNING JENSEN.
Han for »*Enhver sit*« hævder Existensen,
Idet med Ærmekniv, i fuldt Ornat,
Han plukker Gæssene i den Grad nøgne,
At Højre bruger dem — med Gaaseøjne.

Derfor han næppe vil med Bisperang
I Venstres Rede nogen Sinde prale,
Skjønt der er nok foruden ham, hvis Tale
Forraader, hvad derinde gaar i Svang.
De sidste Møder blandt de Liberale
Af Fremskridtsmænd, der gaar i Gaasegang,
Har røbet, at trods HØRUPs Flertalsmagt er
Der Gaasestimænd, som »Taktiken« slagter.

Men, som bekjendt, hvad Skæbnen har beskæret,
Man undgaar vanskelig paa denne Jord.
Ved Mortens Dag bli'er mangen Gaas fortæret,
Og Vælgerfolkets Appetit er stor.
Og, er end Gaastegen paa dets Bord
Fra Gade- eller Integadekjæret,
Saa har man skjellig Aarsag at formode,
At det hos CHRESTEN faar sit Rødkaalsho'ede.

Himmelbrev

tel

Degteren og Poletikkeren **Bjørnstjerne Bjørnson** *p. t. Paris.*

Hoho, Deres Velærværtihej! Di ka frit sige Fa'en hakke mig paa, at den gamle Glaje gore et ordenili Bro- og Badutspring me Hallingkast op og ner a Bifrost samme Aftning den gamle Bysvend Skirner kom hinkendes med Avismappen, hvoruda samme gamle Kariolhest haleje de Morenblaj, hvorudi Velærværtihejens store Tornée sto averteret, og man behøveje bare a ligge Billet eng i Linnesgaje Nr. 22 Køvvenhavn K., hos den immervæk melangkoliske Redaktør Otto Borksenius, saa skulle samme værendes a Naturens Handelav skaft tel Impressario og personel Kapellan strax besørre det Fornøjne, dov saalejes, a Vekommendes sæl vel ha a overtage den lokale Ordning, begrivelivis hva der falder a sai sæl me Beverding og Lovbergkrans og Leveraav o. s. v., va vi jo osse kunne levere, ves Valhalla sku inte høre tel di Stejer, om hvelke de hejer i Plakaten: a di »ligger for langt a Vejen.« For vi ku jo da i saa Fald inte være annet bekænt æn ve Stationen a gi Møje me Stadskarossen, værendes Thors Vovn me di grinagtie Gejebukker foran og den gamle Røjskjæg med Forhammeren sittendes paa Bukken, begrivelivis inte Gejebukken, men den paa Vovnen, lisaa staseli a se til som en keiserlig russisk Livkaasak, og va Beverdingen angeg, ville den jo blie me Svinekaateletter, forusat a Sæhrimner inte gaaer hen og faaer Svinepæstilents, va der nok kunne line den gamle Svinepels, nemli i Morres da Motter Frigga vele stikke han seendes noet fordægti uj a de venstre Øie og Krøllerne paa Halen værendes en Smule falden uj liesom den blaaøjede Frejas, naar samme har vaaren uje i Rejnevær samt inte saa stiv i Børsterne som ellers. Og da den gamle Unnertejneje læste Plakaten ob obbe paa Læsestuen, ble der jo en svær Spørgen og Fritten om, va Velærværtihejen mente med »Mangegifte og Engifte«, va none a di Kydhoder trode var om Maarfin og Alkehol og Fluesvambe, og da den Gamle hadde forklaret dem, a de var fri Kærlihej kontra Ægteskavelihei, ble di inte maiet klogere, havendes inte kerkeli Brøllop i Valhalla men barestens borkerli Vielse me Fat-

ter Odin som Overpræsedent, tel a smeje Parrene sammen, værendes som oftest Bunkebrølop, og en lille Balfaldera bagetter. Men di gamle Kavellerer logteje jo, a Æmnet allieveller var ret pivæng og ble meiet lange i dereses gamle Gesegter ve den Passus, a Foredraget var strængt „sagligt“, va di inte gutterede, værendes osse formojentli en Tvebak a Personalkabælanens Tønde og inte a Velærværtihejens eiet Fabrekat. Men den gamle Glaje ku berolie dem mej a „sagligt« barestens er Bejemansstil nere i Danmark, naar man regti laver sai tel a gøre Halløi me Borkermosekken, og di gamle stoute Ejnheriesnuder teineje sai osse villit paa den fremlagte Liste, saa Velærværtihejen ska inte være forknyt for inte a faa fult Hus, og den gamle Glaje ska sæl agere Klakke og donke Vabler i sine gamle Haandflajer paa di spændende Stejer. Ho ho! Og Velærtihejens Poppelarritet har faaet en ordentlig Hivop i disse Dage ve samme udøjelie Skjalds sypærbe Sang værendes a dem mej Slav i og den gamle Glaje brugendes den te a lære di gamle, ukoltivereje Kæmper og Gujer va Takt er, excerserendes me hele Bataillionen nere i Baggaarden og søngendes for: Een! To! Een! To!
Højre og Venstre!
Tysker og Svænsker!

men nu havendes sobstitueret Velærværtiheiens maveløse:

Takt, takt, pass paa takten!
Den er mer æn halve magten.

og vær Gange den Gamle ræsiterer den for sai me Gitarakkompanjemang, synes han a se Velærværtihejen staa paa Katederet me Taktstokken i Haanden akkerat lisom Baldevin én Tivoliaftning, og alle di „hundre tusen“ norske Hoder nikke Takten me deres røje Topluer, saa de ser uj som Bøllegang i de røje Hav inden Jøderne gik over det. Haabendes Velærværtihejen vel ligge Reiseruten om a Valhalla og forventendes Meddelelse herom enten fra Velærværtihejen sæl eller fra Kabælanen pr. Post eller pr. Skypombe og Vandhosetællefong, svenger den Gamle sit Bæger tømmendes det paa et lökkelit Ujfald a Velærværtihejens Tornee samme villendes glæje Velærværtihejens immenvæk gamle sjemytlie

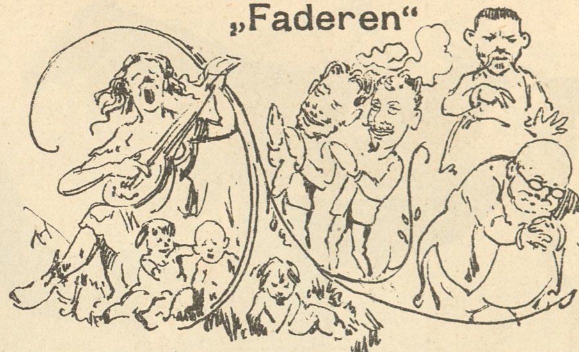
Tyroler-Færdignant
p. t. Valhalla.

— Hvad er her street Bark for?

— Aa, der ligger nok en Stakkel syg derinde ved Siden af.

— Død og Pine, jeg blev ganske forskrækket; jeg troede, det var Handelsbanken.

Hr. Strindberg, æsthetisk Patent-Maroder,
Ved Skæbnens ugunstige Vilje
Maa stadig gaa rundt i Kadaver-Humør,
Paa Grund af sin fæle Familie:
Hans Muse med stinkende Pjalter kun gaar,
I Smudset og Dyndet hun vader,
Hvor lutter »naturlige« Unger hun faar, —
Men værre er dog hendes »Fader«.

Hr. Strindberg Partiet vil gi'e som Bersærk;
Den blodrøde Fane han hejsede.
Nys vilde han skabe et Digterværk,
Men fælt paa Kasino det dejsede!
Naar nemlig som Digter man selv i en Snup
I Hundene gaar ved sin Skaben,
Saa maa man til sidst gaa i Hunderup, —
Se, da liegt der Hund begraben!

Komedien drejer sig om en Hr. Fa'er,
Hvis Smule Forstand gaar i Stykker;
Thi, saasom Hr. Fa'eren en Datter har,
Faar gratis han Hanrejs-Nykker.
Saa gaar han omkring og skri'er Ve og Ak,
Thi Fa'eren har Faren for Øje:
Hans Mutter faar En paa Lampen, og — krak!
Maa Fatter i Spænde-Trøje!

Man heraf kan lære, at Verden er gal,
Thi Fa'eren bør selv være Moder!!
Se, det er en sund og dybsindig Moral
For livsglade Venstre-Ho'eder!
De jubler og brøler ihærdigt og sejgt,
Trods Vanviddets haabløse Taager;
I To hundred' tolv Grader Fa'erenheit
Gaar Eedvard og Georg og koger.

De tvende Gebrüders Begejstring især
Er næstendels overjordisk;
Ved Sankte Fa'er Strindberg de bander og svær'
Paa polsk og paa tysk og paa nordisk.
For Svensken beredvillig Georg — hu hej! —
Vil lægge sit Hoved paa Blokken:
Han kjender jo Følgen, naar selv man ej
Er Fader til Børne-Flokken!

Kun Chresten ta'er Afstand. Han hævder med Flid,
At han ikke hører til Kliken;
Han mindes, da han i sin Velmagts Tid
Var Fa'er til Protest-Politiken.
Men Holstein vil ogsaa være dens Fae'r!
Og Chresten sin Nakke maa bøje;
Han nu fra sin Fader-Højhed kun har — —
Den Korsgaard'ske Spændetrøje!

— selv hendes Kurtisør
kan drive Flirteringen med
strengelse.
pag
Naar Monsieur pynter sig med Hestesko over hele sin Person, fra Halstørklædenaalen til Paraplyhaandtaget, er det kun et Skilt, han hænger ud, for hvad han rummer fra Hjærneskal til Fodsaal.
Rich. Kaufmanns „Paris under Masken"
pag 7
Pariserne superer meget lidt nu til Dags; de gjør det, naar de er absolut nødt dertil, efter et Operabal og lignende Festiviteter, men de gjør det, yderlig blaserede ved den Fornøjelse, som maa gives de smaa Damer, de har fanget under Masken.
pag 27.
Fisk har
bleven
desto tiere.

Masker

officio
An-
2.

Highlifets unge Guder i Flonelsveston og kulørte Trikottrøjer med deres Navnechifre og Vaaben broderet paa Brystet og fortryllende Nymfer i blaa Jerseyer og hvide Flonelskjoler, med Kinderne blussende under Tempeltjenestens Anstrengelser —

pag 37.

№ 117

Er Midlerne smaa, nøjes man med en almindelig Droske, der altid har det Fortrin i Mørket, at dens Nummer ikke kan ses og følgelig ikke kaste Skygge over ens fashionable Renommé —

pag 42-43.

a aldrig set, at der er
, men Hjærter saa meget
O hvor man morer sig!

pag. 38

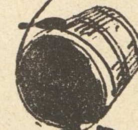
Sorte Udsigter.

Hvad har stakkels KORSGAARD gjort,
At OCTAVIUS ham hader?
Er han mere ond end SORT,
Som ved Holbæk gjør Ballader?
O, beklag den stakkels Mand!
Han er CHRESTENS Morian.

Nejer er han, det er vist,
Og er sort selv i sin Tale.
Men en grum Familietvist
Raser blandt de liberale,
Og i dette Racehad
KORSGAARD faar sin varme Mad.

Esbjerg har ham holdt for Nar,
Det giør sagtens ogsaa Varde,
Og i Kjøbenhavn saagar
Giver man ham sort Kokarde,
Saa den arme Redaktør
Er nu helt i sort Kulør.

Ak, i Verdens Jammerdal
Mangen Mørkets Gjerning sket er;
Men at ingen »liberal«
Er mod CHRESTENS Kjærnepeter,
Viser klart, at det Parti
Sort maa være indeni.

Grum OCTAVIUS og haard
Var i sit Dekret den 5te!
— Nu maa PETER MORTENSGAARD
Give »*Peter in der Fremde*«
Og paa Luskepetervis
Faa, hvad Nyt i »Klikken« gi'es.

Arme KORSGAARD, som skal faa
Afslag paa, hvad han begjærte!
Vist hans Stemning blive maa
Sort som selve »*Gnavets*« Sværte,
Hvori han har gjort saa tidt,
Naar han gjorde Sort til Hvidt.

Snart vel helt han hældes ud
Af de liberale Klikker,
Og for koldt Vand alt og Lud
CHRESTEN POVLSENS Yndlingsnigger
Hjem til *Aftenbladet* kom
Som en pisket ONKEL TOM.

Fra Mad. Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

Der kan man dog se, hvor man kan tage Fejl! Nu var alle de lærde Herrer Kritikkere efter Læsningen af Alexander Kjellands „Bettys Formynder“ *enige om, at det var kjedeligt, og saa var det jo kjedeligt nok for dem, at det skulde være morsomt, da det forleden blev spillet. Men værst Fejl tog dog Eedvard Brandes, for han profeterede — efter Principet, at Tyv tror, Hvermand stjæler, — at alle Højrebladene vilde rive ned paa Stykket, fordi Kjelland er Venstremand, og saa var* „Aftenbladet“ *det eneste, der gjorde det.*

Af Handling findes der ikke Spor i „Bettys Formynder“, *og selve Motivet er af de spinkle og brugt over hundrede Gange. Sidst Themaet var under Behandling, hed det* „Millionen kommer“ *og var en Marsch hos Wilhelm Hansen. I Stykket er det Fru Sinding, hvem Kjelland giver Millionen og senere tager den fra uden Gnist af Medynk, akkurat som Stortinget deroppe i Norge bar sig ad med hans egen Digtergage. Og denne Betty med Millionen har taget alle mulige Examer, ligefra den statsvidenskabelige til Jordemoder-Examen, men alligevel duer hun ikke til at være saa meget som indvendig Jomfru og hyler stadig væk over, at hun ingen fast Plads kan faa her i Livet, fordi der er noget Uægte ved hende. Og det skal Gud vide, der er; det er nær ved at være forlorent Alt sammen. Og ligedanne har det sig med hendes Formynder, som er Poul Nielsen. Aa, han er saa ædel og højhjærtet og brav og højsindet og radikal — ja, for ellers var der jo ikke noget ved alt det andet. Men saasom hverken Fru Sinding eller Poul Nielsen kan med det Højtidelige, men mere har det med Gemytlighed paa Scenen, saa er de de mindst morsomme i Stykket. Nej, det er sandt, om Forladelse! Mantzius stikker dem dog Alle i det Kapitel, for Gud sikke Talent det Menneske har til at gjøre selv en nok saa morsom Rolle kjedelig og alligevel gaa omkring paa Scenen og være glad over sig selv ved det. Jeg gad i det Hele vide, hvem ved det kongelige Theater det er, den Mand har faaet bildt ind, at han kan spille Komedie? For Resten er han i Stykket en Prokurator, som vil have fat i Millionen til sit Blad, der nok koster saa meget ved alle de Injurieprocesser, som de ikke vinder. Og alle de Andre spidser ogsaa deres Næser efter de mange Penge, men der er den Forskjel, at de er morsomme. Baade Schram og Fru Phister som den idiotiske Tolder og den udspekulerede Farisæerske, og Fru Nielsen som Reformkvinde med Næseklemmer og Cigaret, og Hr. Helsengren som en af de unge Malere, der ikke stemmer paa Meldahl. Og saa er der til sidst Olaf Poulsen, der har taget Stykkets bedste Rolle og er saadan en rørstrømsk Melhandler med ligesaa rædsom og overbevisende Gefühl, som da han som gamle Ole kvalte* „Abekatten“. *Men hele Millionen viser sig at være* „Stuk“ *ligesom Herman Bangs nye Bog, og saa trækker de sig Alle tilbage fra Fru Sinding undtagen Poul Nielsen, for det er netop Vand paa hans Mølle deroppe i Møllevigen, og saa faar de hinanden og rejser bort med Sjus.*

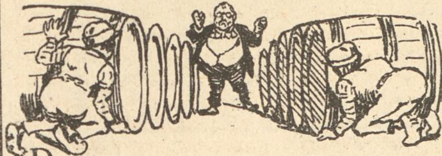
Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Fru Sørensen. Gud søde Fru Schrøder, saa æsjeafferet jeg er, men jeg har ogsaa løbet med Tungen ud af Halsen helt henne fra Kongens Nytorv, for jeg fik en Idé, nemlig da jeg sidder i Sporvognen ligger der ved Siden af paa Sædet en lille Avis og jeg ta'er og læser den, for Herre Gud, hvorfor skulde man forsømme en Lejlighed til at udvide sine Kundskaber, og det er denne Hr. Korsgaards »Aftenblad«, som der jo snakkes saa meget om, skjønt jeg aldrig har talt med Nogen, der selv havde læst det, og der stod en glimrende Artikel i af »en fattig Theaterven«, som klagede over de dyre Billetpriser, hvad han ved Gud har Ret i, for havde man ikke en Stilling i Samfundet at suttenere, saa maatte man jo være gal, naar man ødede alle de Penge bare paa sin Fornøjelse. Og denne fattige unge Mand siger, det kan ikke nytte at komme til Fallesen. Han er ikke billig og bliver det heller ikke, for skal han holde Underballancen nede paa 200000 og endda have Raad til at holde de dyre Opera-Svenskere og endda lange Brun i Reserve til at være Flodaand, saa kan han ikke godt befatte sig med at være Velgjører. Men saa siger han i »Aftenbladet«, at det kunde godt betale sig for Abrahams og Theodor og Hunderup, som dog er nødt til at lade det halve Publikum gaa paa Fribillet, naar de vilde lade Medlemmerne af Fag-Foreninger og Syge-Kasser gaa ind for halv Pris, og saa kom jeg til at huske paa, at salig Schrøder jo var i Begravelses-Kasse og De ogsaa, søde Fru Schrøder, og hvis det skulde blive til Noget, saa maatte De da ogsaa kunne gaa ind for halv Pris som Begravelses-Medlem og det var da altid en lille Opmuntring. Og Gud vi har saa tidt talt hjemme om, at det var en Skam der blev gjort saa lidt for at skaffe billig Komedie, og saa er da Amerikanerne ganske anderledes vel stillede, at de har en Mand som Minister Rasmus Anderson, der ikke holder sig for god til at optræde som Indpræssarius og angasjere en hel Trop danske, norske og svenske Officerer i fuld Mondur til at optræde der ovre i Sjikago, ligesom da Andersen fik Gardens Musikkorps at laane til Kejserens Kurér, og Fritz Grønbæk sagde, det var en Skam, de ikke tog Livjægerne med, som dog er de aller netteste, og havde de sendt en af dem der over, var han da nok bleven gjort til Præsident, hvis da ikke Forgyldningen var gaaet af ham paa Overrejsen. Men for Resten gik nok det Hele fallit, og det var godt, vore egne slap der fra i Tide, for sæt Kreditorerne havde ladt Kongens — eller der ovre hedder det vel Præsidentens — Foged gjøre Udlæg i Æboletter og Distingsjoner og Sabler og Uniformer, saa havde de stakkels Officerer maattet rejse hjem i bar Sjorte med Respekt at sige. Men Fritz Grønbæk finder nu alligevel, at det var en brilliant Idee, og siger, han haaber Rasmus Anderson bliver ved at være Minister her og skaffer os den amerikanske Præsident her over til at vises frem for 50 Øre i en Kiosk under Udstillingen. Og Gud, søde Fru Schrøder, der er nu da heller ingen Grund, hvorfor Folk absolut behøver at rende i Theatrene for at more sig, nu Herman Bang er kommen tilbage og vil holde Forelæsninger, men de koster 5 Kroner, saa der gaar vi naturligvis ikke, men paa Gaden møder man ham da nok. Og Sørensen siger til Vinter vil han abonnere i Folkethinget, hvor Komedien er gratis og for ingen Ting, og der siger han kan man hver Dag tage sig et billigt Grin og det eneste man savner er Lov til, som i Nørrebros Theater, at drikke Bajer, for den eneste Bajer, der er der oppe, er ikke af den Slags, der gaar i Folk længer. Men nu for Tiden er der jo lukket, og Sørensen og Fritz har heller ikke saa god Lejlighed til at gaa der i denne Tid, for de har saa travlt med at lære Silke-Fabrikationen ude paa Vesterbro hos Professor Alexander, og det er en Methode med en Silke-Orm, der bliver tegnet paa Papir og strax gaar i Orme-Frø og bliver Kongkong, og af Kongkongen kommer der en Dame i Silkekjole og det Experiment, siger de, har Alexander spundet Silke ved og Cetti, der først læste Tanker og siden sultede til den store Guld-Medaille men kun fik hæderlig Omtale, har nok ogsaa villet spinde en Ende, men hans Silke-Orm gik itu som en almindelig Regn-Orm, og den er der jo Ingen, der bider paa. Og Gud, Sørensen kom for Resten saa forskrækkelig molesteret hjem fra Silke-Fabrikken den Aften, det var Storm, for hans Silke-Hat fløj af Hovedet paa ham og forsvandt med det samme og skaldet er han jo, stakkels Mand, saa da han kom hjem var hans Hoved at føle paa som en Is-Kage og det Værste var at han maa betale en stor Bøde i den Anledning, fordi han er Medlem af Ikke-Hatteaftagelses-Foreningen, men nu mælder han sig da ogsaa ud med det Samme. Og Gud, søde Fru Schrøder, jeg maa gaa, for Sørensen vil ikke vente paa Middagsmaden har han sagt, fordi den Silke-Orm nager ham bestandig, og han er saa ophængt med at gjøre en Opfindelse i samme Retningmed en Mel-Orm, der skal forvandle sig først til Kongkong og ud af den skal der komme en Mel-Mand, og Mel er jo meget nyttigere end Silke, saadan som Olaf Poulsen siger i Kjællands nye Melodrama, som vi læste højt forleden Aften, og det tiltalte os Alle men især Petersen-Jespersen, fordi han sagde, at forrige Gang havde Kjælland gjort i Sne og denne Gang i Mel, saa det var tydeligt han interesserede sig for Hvide-Vare-Forretninger. Og næste Gang bliver det formodentlig Kridt, og saa kommer han først rigtig i Kridt-Huset hos Petersen-Jespersen. Farvel, søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe!

I Knibe.

Der var en Gang en Venstremand,
Som Jensen monne hedde,
Men Dønnergaard dog kaldtes han
I hver en Venstrerede,
Som Fagmand viste strax han her,
Han dreven var i Hætten:
Var Vinen selv lidt ordinær,
Var fin dog Etiketten.

Vintapperiet drev med Glans
Han efter Venstres Mening;
Thi Leverancerne blev hans
Til dets Forbrugsforening.
Fortjenesten var stor herpaa,
Og Glæden aldrig blandet,
Skjønt Fogtmann maatte sin Part faa,
Da han levered' — Vandet.

Først han paa Chrestens Side stod
Og præked', kan man fatte,
En økonomisk Krig imod
»De høje Silkehatte«.
Men, da han først fik indset, at
Der altid ved en billig
Forhandling vanker lidt Rabat,
Blev han forhandlingsvillig.

Men Berg, som strax er utilpas,
Naar Frafald han formoder,
Fandt en belejlig Ankerplads
Blandt Jensens Oxeho'eder.
Den rene Vin hos Dønnergaard
Med Gift han skændig blanded;
Saa, naar en Valgkamp forestaar,
Gaar Jensen vist i Vandet.

Thi stakkels Dønnergaard vil ej,
Trods sine røde Druer,
Som Gubben Noah klare sig,
Naar Valgets Syndflod truer.
Blandt tomme Tønder uden Tvivl
Man hans Talent begraver,
Til i et ufrivilligt Hvil
Han falder helt i Staver.

Hermed følger et **illustreret** Annonce-Tillæg.

Faldgruben.

Et realistisk Drama man giver,
Hvori dog kun lidt bevares af Skinnet.
Man vasker hinanden; men renere bliver
Dog ikke deraf det smudsige Linned.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

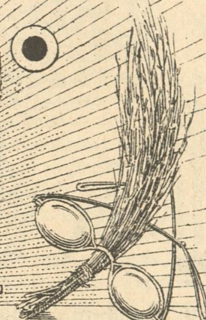
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 46. Torsdagen den 17. November. 1887.

PUNCH.

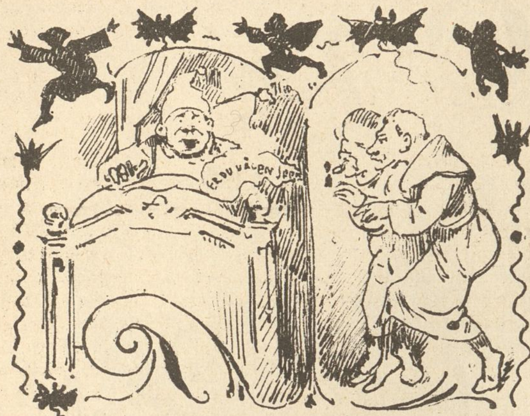

Halv naturlig Størrelse.

— Hvem er den Dame, Bagger der gaar med?
— Det er jo hans Søster!
— Hans Søster! Hun er jo kun halv saa stor som han!
— Ja, men det er ogsaa kun hans Halvsøster.

I Mulm og Mørke.

Tyst gjennem Taagen i Natten drager
Et Tog af fornummede, sorte Skygger.
Til Fodfæste fører det med sig en mager
Protest imod separatistiske Nykker.
Det gaar gjennem Lønraad og Luskeri
Den oplyste Vælgerbefolkning forbi;
I Kredse det svæver om Bogø-Thronen,
— Hys! intet Muk! det er Midnats-Missionen!

HØGSBRO, Befolkningens Formand og Klokker,
Som Sandhedsvidne gaar med i Laget;
Sig Greven lister paa Hosesokker,
Og HØRUP har ogsaa Billetten taget.
Da høres Hvisken, som gik igjen
»Begravelsesudvalgets« Bedemænd.
Andægtig korser sig HENNING JENSEN
Og sukker: »Nu vender vi, Madam Svendsen!«

Naar Bonden i Slummer er halvt indlullet
I Dynen eller det uldne Tæppe,
Da hvisker der tyst gjennem Nøglehullet
En manende Røst: »Er du vaagen, Jeppe?«
Da maa han strax op af Sengen staa
Og snarest muligt i Tøjet gaa.
Det nytter ej, han i Ho'edet er kruset;
Thi Midnats-Missionen slaar Kreds om Huset!

Med en »bestemt Politik« den raaber,
Ja, det forstaar sig, i dæmpede Toner,
Som røber, der stikker i Ledernes Kaaber
Kun udtjente Asgaardsrejekoner.
Med levende Forslag, sex Kroner en Pægl,
Forhandling, mer eller mindre riæl,
De møder for dermed at smøre om Munden
De »opvakte« Bønder i Midnats-Stunden.

— Dog gaar der et Suk mellem Jord og Himmel,
Der pusler Noget i Venstres Blade.
Som Surrogat de for Vælgernes Vrimmel
Har nu kun fornummede Maske-Rade,
Som ikkun med Luskepeteri
Og lukkede Møder har Maskepi;
Saa PINGEL dem gi'er efter Valget paa Halen
Som »Stimænd«, der »lusked sig ind her i Salen«.

Maaneskinsmænd.

Natstykke i Kalot-Maneren.

Vinden, den urolige, samvittighedspinte Vind jager over Lyngheden og rusker Enebærbusken i dens bladløse Top, som vilde den tvinge den arme Plante til at give sig et godt Raad for hver Dag, bedre end dem i »Nationaltidende«. Men Enebærbusken ryster fortvivlet paa Hovedet. Gode Raad er dyre i Vinter, og den er kun en fattig Busk, og Vinden farer videre under Hyl og nervøs Hulken, som havde den gaaet i impressionistisk Digterskole og faaet literær Mavekatarrh. Over mod Klitternes hvidnende Sandhøje flyver den og lader den stride Marehalm og Klittag flette de skarpe, bleggrønne Blade som en Martyrkrone om sit Hoved. Men selv graver den sig, borer sig, vrider sig ind i det hvide, hvirvlende Sand, til den gaar fra Sans og Samling og ligger død og stille langs det glitrende Vesterhavs tungtaandende, enkeslørede, sorte Silkebarm, paa hvilken en enkelt Maanestraale blinker som en bævrende Sølje i den sørgende Moders Halslinning.

Men hen over Heden, hvor Vinden nylig for frem, drager i det sitrende hvide Maanelys en sælsom Skare. Er det Marsk Stig og hans Mænd, der atter er stegne af Graven for, hyllede i GraamunkenesKapper, paa Ny at ride til Finnerup Lade og sætte Dolkene i Erik Glippings Bryst?

Nej! Her høres ingen Klang af Sværd og Panser under Kappens Bræm. Heller ikke ligner han, der rider i Spidsen, den vældige Marsk Stig. Det gjælder ikke Kong Erik, det gjælder kun Kong Chresten. Ensom sidder den faldne Drot paa Graabrødre-Torv, og hans Kammersvend Rane Korsgaard har kun »Aftenbladets« Halmstraa at stænge Døren med. Men alligevel gaar Toget ikke did. Saa dristige er vor Tids Maaneskinsmænd ikke. Nej, de har fundet en sikrere Vej.

Berg skal *boycottes*. Det begyndte med Korsgaard. Han blev sat fra Forpagtningen i »Morgen-

gnavet«, fordi han var sin Lehnsherre tro og svarede ham Skat i Skattens Mønt, de fraserige Lovsange og de fede, svulmende Bonderosenbuketter. Men selv den lille Husmandslod, han nu dyrker, og hvori han opelsker de artige Køkken-Urter, den grønne Spinat og den folkelige Rødkaal, gjødende Jorden med Affald fra Venstres store Avgiasstald, maa han ikke faa Lov at beholde i Fred. Derfor er Maaneskinsmændene paa Togt, derfor rider Grev Holstein og hans Svende over den mørke Hede, medens sorte Skyer drage forbi Maanens blanke Skive, varslende Storm og Uvejr over det ganske Land.

Se, Maanen skinner paa Landsby-Kroens kalkede Mur, saa at den ligner en hvid Kanin, der sidder og gumler i Bondens Kaalhave, medens det ene oplyste Vindue med sit røde Gardin straaler som Kaninens Øje med blodig Glans.

Der skal Mødet holdes.

En for En stiger de fornummede Maaneskinsmænd af Hesten, træder hen til Døren og slaar tre sagte Slag. Idet den aabnes, falder Skjæret indefra paa Skikkelsen, men man ser kun en sort Silkemaske. Ikke et Træk røber, om den Indtrædende er Arvingen til den Blæsenborgske Greve-Krone, den Krone, der er to Ører større end den gængse. Naar Alle er komne ind, stænges Døren.

Først er Alt stille, saa høres der inde fra en Summen, der voxer og stiger, bryder ud i voldsomme Raab, ruller og knalder som en Pelotonild af Repetergeværer og atter pludselig forstummer, medens kun en enkelt Kommandostemme byder: »To Kaffepaanser te Hørop og Bosk og en hal Flaske fin Sjærry te Græven!« Og atter begynder den underlige Summen og Brummen, afbrudt af vrede Raab og Buldren derinde i den stængede Landsby-Kro, der ligger som en hvid Kanin i Kaalhaven med det røde, glødende Øje blinkende søvnigt ud i Natten.

Time gaar efter Time. Maanen hænger døsig og lavt i Himmelranden, fuld af Længsel efter at gaa til Hvile oven paa den lange Nattevagt. Luften er bleven morgenklam, og ude i Østen begynder de røde Strimer, der altid bringer En til at mindes »Politikens« Redaktør, at vise sig.

Saa gaar Døren op, og En for En træder Maaneskinsmændene ud af Kroen. Maskerne er tagne af, Øjnene glipper trætte og rødkantede, og Ansigterne ser slappe og forvaagede ud. De er gnavne og vrisser ad hinanden, medens de stiger til Hest. Saa nikker de til Afsked og rider hver sin Vej. Morgentaagen skjuler dem snart for vore Blikke.

Men næste Dag proklamerer »Politiken« og »Morgengnavet« triumferende, at paany har en talrig Vælgerkreds sluttet sig til den bekjendte udtømmende Resolution, »at man vil forhandle, indtil en ny Beslutning fattes.« Og Nat efter Nat rider Maaneskinsbanden sine dunkle Veje, i Løn føjende Maske efter Maske til det Næt, hvori den saarede Løve, Kong Chresten og hans Kammersvend Korsgaard skal fanges.

Men Løven blunder ikke og en skjøn Nat gaar den brølende ud af sin Hule, og slaar Kloen i Silkemaskerne. Saa skal Maaneskinsmændene vogte sig. Deres Færd gaar til en Tid, men saa bliver den opdaget.

Spænd og Spark.

En debuterende realistisk Forfatter er i disse Dage bleven fængslet, fordi han ved Hjælp af et Pengeafpresnings-Brev søgte at samle Stof til en fængslende Novelle, der skulde udkomme til Julen. Naar han nu blot selv er saa heldig at komme ud til Julen?

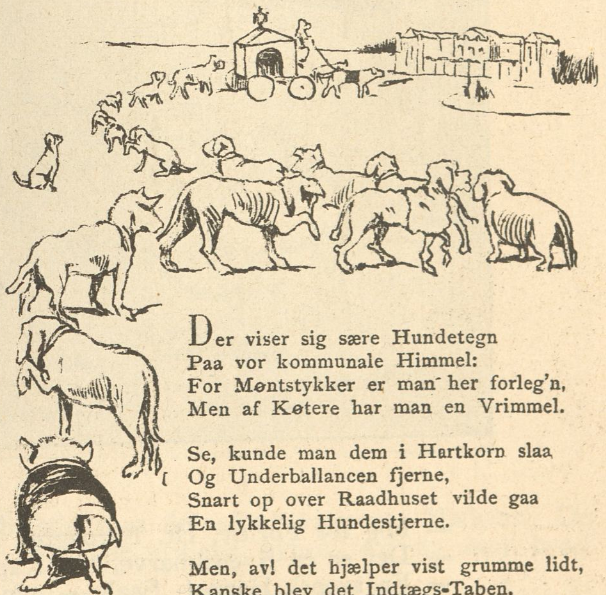
*   *   *

Et amerikansk Morgen- eller Aftenblad fortalte for kort Tid siden, at den rigtige Kejser Vilhelm var død for længere Tid siden, og at han, »der kalder sig Kejser«, kun er en forhenværende Skolemester, som Bismarck af Hensyn til den politiske Situation lader optræde i den afdøde Kejsers Sted, samt at det er derfor, at den russiske Kejser ikke vil træffe sammen med ham. Vi har undersøgt Sagen nøjere og kan derfor oplyse, at Historien trænger til Berigtigelse i enkelte Punkter. Det er nemlig ikke Kejseren af Tyskland, men Kongen af Bogø, der for snart to Aar siden er afgaaet ved Døden, rimeligvis som Følge af, at han ikke har kunnet taale den sædvanlige Fangekost, som jo ogsaa efter *Morgenbladets* Mening var det samme som en Dødsdom for den haardt hjemsøgte Potentat. Den, der nu bærer hans Navn og Titel, er ganske rigtig en forhenværende Skolemester, som den afdødes Storkantsler, Peter Korsgaard, viser frem for Folket af Hensyn til *Politiken*. Derfor lader det sig let forklare, at Grev Holstein paa sin Rundrejse nødig vil træffe sammen med en Person af saa ringe Fødsel og Anseelse. Ellers skal »Amerikaneren« være rigtig i sine øvrige Enkeltheder.

*   *   *

I Nykjøbing paa Falster oplyste Kaptajn Fischer, at paa Sjællands Kyst var kun faa Steder egnede til Landgang. Formodentlig er han kommen til dette Resultat ved Betragtninger over de mange Steder paa samme Kyst, som har egnet sig saa fortræffelig for ham til Vandgang.

En Hundeskat.

Der viser sig sære Hundetegn
Paa vor kommunale Himmel:
For Møntstykker er man' her forleg'n,
Men af Køtere har man en Vrimmel.

Se, kunde man dem i Hartkorn slaa
Og Underballancen fjerne,
Snart op over Raadhuset vilde gaa
En lykkelig Hundestjerne.

Men, av! det hjælper vist grumme lidt,
Kanske blev det Indtægs-Taben.
Kun Vetrinærskolen fik sit Fedt:
»*Dort liegen die Hunde begraben.*«

Landsmandskab.

— Mig for Forlov, Hr. Forpagter, hvad er det for et Redskab, der staar?
— Det er en Svenskharve, Hr. Kapellan!
— En svensk Harve! Saah — min Kone er saamæn ogsaa fra Sverige!

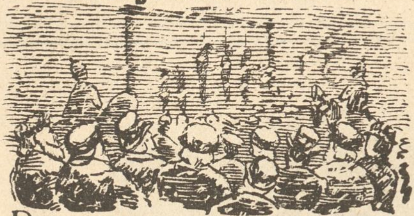
Moderne Kunst.

— Ja, jeg er kommen herop for at kjøbe et Billede, men det skal være paa Højkant. De som Kunstner maa skam hjælpe mig at finde noget godt. Se, det der synes jeg nu om; hvad mener De?

— Jo-o-o! Det er et Billede, som enhver baade Kjender og Ikkekjender ubetinget maa indrømme, at det er — paa Højkant.

Miskjendte Genier.

Den stakkels Anarkist, han har
Det lige kummerligt des værre,
Hvor Folket lystre skal en Czar,
Og hvor det er sin egen Herre.
I Rusland Strikker for ham gi'es,
Og i Chikago ligervis,
Selv Republikken i Paris
Ham lader skjændig indespærre.

Naar han i al Uskyldighed
Vil Livet af en Kejser stjæle
Med Dynamit ved Nevas Bred,
Maa han i Galgen la'e sig kvæle,
Og Trøsten er vist næppe stor,
Selv om bag efter han erfor,
At han som VIGGO BJØRNBAKS Bro'er
Dog lever i vort Eftermæle.

Og naar han bare lidt for Grin,
Hvad jo den bedste kan passere,
Vil med sin Nitroglycerin
I Vesten Lovens Arm traktere,
Trods al den megen Frihed dér,
Gaar man hans Frihed strax for nær,
Og i hans Anarkisteklæ'er
Man la'er til Vejrs ham expedere.

Ja selv hvor Frihedstræet gror
Paa Parlamentarismens Vænge,
Til større Frihed, fast jeg tror
Kan disse Frihedshelte trænge.
I Belgien af Sult de dø,
I Holland vanker der kun Klø,
Og paa den grønne Erins Ø
Kan i dens Tvangslov de sig hænge.

— Der er dog et forjættet Land,
Hvis Frihed dem vist svært behager.
Fra Stambul paa den syge Mand
Man hører aldrig, at de klager.
Her slipper de for Galgens Skræk,
Naar anarkisteglad og kjæk
Indsyet i Pose og i Sæk
Til Bunds i Bosporos de drager

Deatergonfekt

dilberedt af

Affekattermadammen.

Di moe ei vær vre, gote Hr. Redagdør, fordi jai gommer ferst nu met Deatergritik langt hen i Sæsongen, men jai ble soe overmode mait alderert over den stor, stor Brand, Di vet, boe Dyrhafsbakk, hvor min arm Efterfølgers, den nuværends Affekattermadam, mist al hinners gostbare Eiendeler och sine Affekatter och kund self være brænt lyslefends, som die arm Voxfigur i Banobdigom, der stoer och schmelter i Oberagomik, hvis hun ei hadde vaaren so heldi a vær fraværends. Och da jai hørt de, soe besvimet jai ferst, och da jai hatte besvimet, sa jai dil maj sæl: Nej Eulalia! Vær nu ei et lillebit dovelit Batbarn och renn boe Gommeddi, før Du har faaet Dai brandassyreret. Och næst Dag rentier jai ob i de her „Danmark" och spør, om di vil assyrer en gammel Madam hinnes Lif och Lemmer mot Brandfarlichhet, men di bar grint a mai och sae, jai var ei Løsør och ei heller var jai brandfarlich meer. Ja de gore die. Och de Samm sa di i „Ny Brandsersikkring" och i all di annere Brandgasser. Men so sa di, jai sku go hen i Havngad och melde mich i Liffsfersikkring, och der tog di mai och assyrert mai soe gammel jai er for syfochdredive Groner och sytten Øre etter min Død dil Begrafels, vis der blir soe maiet dilbages a mai, naar jeg er brændt, a de gan bedal sai a begraff mai særskilt. Na och nu gor jai dryg i Deatern. igjen och ferst gik jai dil Seferin och soe „Di Herrer a Bressen", mait smok och rerends Stikk. Men jai hadde jo vent, de sku vær bod Bedernansig och Henresches och min Ven den lil Eeduard, och soe var der ei de Minst i om vores Afiser undagen i sist Agt, vor han Gorsgoer blir sagt ob dil a skift fra „Morgenblat", men foer Gasj et halt Oer. Och soe gik jai ut poe „Dachmar", vor di sang Oberet, som het „Gadskriseren", och de var heller ei vores ejen Birat, men en annen ong Laban, der ger Skandal och bringer den her arm Fiktor Nøimand i Fittefad, fordi de var Oegoer, som sku sing en a Nøimands Viser, men gan ei, fordi den gik han for høit, och har sat den ned i en annen Register, och de moe ha voren een forsærli Register, Nøimands Vis har vaaren i, naar sæl Oegoer ei gun bass de. Men di dalt, bod Margier och Grefinner, som had di voren fedt boe Gammelstrand, och dera gun jai see, de var min gote Ven Sjarls Gerulf, som hatte gort Dialog, fordi han gan ei dal bænt och dannet, men aldit so væmlit blat. Och jat ærgert mai, unddagen naar Frøgen Annersen sang Svensk, fordi Gut Hr. Redagdør! vor hun gan sloe Drilr. Na so mot jai och ut dil min gote Ven Hundrub, a han sku ei bli sjalu och dra sin Fribiljet ind, och der bo Gasino var jai i Mandas, vor di ga et mait forskrækli Dragedie, som het „Faderen" och var a den her Strindberch, som Di nog har seet sitt ochsoe i Banobdigon mait melangdrist i en Grog hos Aborda. Na de begynner me a Diredgøren och Fru Grum gommer ob a skæns om lil Olgamair. For Diregdøren vil send hinner væk a lær och schpill bedder Gommeddi, men Fru Grum vil, hun ska bli och lær dansk Deglamasjon a hinner. Men Hunderup har Ret. Naturlichsis. Och soe sir Fru Grum dil Bio, a Direkdøren er gal, fordi han imbordeer svensk Dragedie. Och hun har holt en hel Bonk dilbages. Men Bio ved ei ret, va han skal dæng, fordi de er jo doch hanses eien Diregdør. Men so obdar Diregdøren Fruendimmernes Dræskhed, och blir sperandends och gaster Lamb etter Fru Grum och vil skyd lil Olga Mair me Revolver. Och di blir mait forskrækt alsammen, fordi Hundrup er soe overmoede maiet stærk, och den Enest ve Deatern, der er liso solid bygt, er Fru Deodora Betersen, och soe moe hun dil de. Och hun brur Qvindelist och foer den arm doveli Direkdør dil a brobeer en ny Gostym, nemlien en Spændrøie, sodan een, som di ga den her rusk Madros, der had mørd di mang Mennsker, boe. Och Deodora foer Diregdøren dil a goe i Døiet. Men soe binner di han, och han blir so rasende, a han foer Bobbelsi och døer, och di annere er maiet i Vinden, for vor foer di nu Diregdør fra, som vil sæt Benger i Gasino? Och jai sir, de var et mait fælt Stikk, och nu forstoer jai vorfor Bernhard Olsen och Bacht har sat Strindberg i Skamgrogen i „Banobdigon".

Har vi godt Brød i Kjøbenhavn?

De stakkels Bagere har det haardt i denne Tid. Først var der Streiken, hvor Bagersvendene truede med at traktere med varme Vafler, og nu finder deres kjøbenhavnske Medborgere, at de længe nok har melet deres egen Kage, og i »*Nationaltidende*« spørger unge Husmødre, gamle Landmænd og Vind-, Vand- og Dampmøllere: »Har vi godt Brød i Kjøbenhavn?« Og *Punch* slutter sig til Forespørgernes Tal, ikke fordi vi vil gaa Bagerne i Næringen og gjøre Vrøvl, eller fordi vi har et Horn i Siden paa dem, men vi slutter os til dem, der sigter Brødene for at være forfalskede. De gode Bagere kan ikke blive ved at have Hvedebrødsdage hele deres Liv igjennem, de har ikke

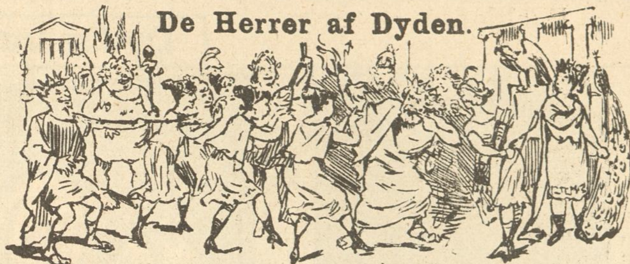
rent Brød i Posen længere, og derfor maa der tages fat paa en anden Ru-bov. Det Brød, der bages ude paa Landet, beholder sin Friskhed i Ugevis, og derfor holder saa mange Mennesker af Landbrød, men her i Hovedstaden er Brødet ubrugbart efter en Dags Forløb, naar man ikke har Øllebrødsbarmhjærtighed med det, og ude paa Christianshavn i en stor, gul Bygning har man havt Exempler paa, at selv Folk, der ellers ikke var forvænte, har erklæret efter to Gange fem Dage ikke at kunne faa Brødet ned.

Selv vore nationale Tilbøjeligheder lider herunder. De varme »Hveder« paa store Bededagsaften er næsten sløjfede sammen med Voldene, og saa godt som Ingen gider mere bide til Bollen her i Byen; Fastelavnsmandag strutter ikke mer med sine Fastekringler, de underholdende Kammerjunkere staar ikke i saa høj Kurs som fordum, og hvorledes vil det stille sig i den nærmende Juletid? Julekagerne smager os ikke mere, som de gjorde, da vi var Børn, og forgjæves spejder vi efter, hvad vi i Stedet for skal faa at fordærve vore Maver med i Højtidsdagene.

Bagerne har ganske vist indbyrdes en saa stor Konkurrence, at de er nær ved at tage Brødet ud af Munden paa hinanden. Statistikken siger os, at Antallet af Bagerjomfruer her i Hovedstaden alene overgaas af de endnu talrigere Brolæggerjomfruer, og det skal indrømmes, at en kjøn, lille Glut ofte kan forlede en halvgammel Kavaler til at kjøbe sit Gluttenbrød netop hos hende eller kikse lidt med hende. Slige Forhold forfalsker ofte Jomfruerne, men selv disse Forfalskninger er dog for intet at regne mod dem, der bliver vort daglige Brød til Del. Rugbrødet forfalskes ved Tilsætning af Hvedemel, Hvedebrødet ved Tilsætning af Rugmel. Hvor er saa Forskjellen? Det er forfærdeligt at tænke sig, at vi er komne saa vidt, at man f. Ex. for at faa et helt Stykke Rugbrød i Livet maa spise et Stykke Rugbrød plus et Stykke Hvedebrød, saaledes supplere de hinanden. Men har man gjort dette, forstaar det sig af sig selv, at man samtidig med det ønskede Stykke Rugbrød har sat et Stykke Hvedebrød til Livs. Den eneste Sort Rugbrød, der duer her i Byen, er det militære ude i Kastellet, det saakaldte Kommisbrød. og man kan ikke andet end ønske, at det foruden Soldaterne kunde komme enhver Kommis til Gode. Hvor stor Begrebsforvirringen er paa disse Omraader, viser Bagerne selv ved ugenert at annoncere jydsk Sigtebrød bagt af østersøisk Rug eller fransk Brød lagt af ungarsk Hvedemel, og mere af samme Surdejg.

Skjønt vi selvfølgelig har modtaget mange tusinde Indlæg i denne Strid fra diverse Melmænd og endnu flere Brødkoner om, hvorledes Hvedemelet blandes med Rismel, Bygmel og Sagomel i én Vælling, og hvorledes den snart havde fundet et Stykke Kul i sit Brød, den en gammel Klud. den en Stump Cigar, den et Stykke af en Skosaal, o. s. v., o. s. v., skjønt vi som sagt har faaet alle disse mange Indlæg, vilde vi dog sikkert ikke have havt Brødnid nok til Bagerne til at dyppe dem i deres eget Kunstsmør, hvis der ikke var kommet os for Øre en højst mærkværdig Forfalskning, som vi mener fortjener offentlig Omtale. En æret Medborger har nemlig meddelt os, at han en Gang i forrige Uge kjøbte et stort Franskbrød i en meget bekjendt Bagerbutik paa Kongens Nytorv. Da han senere i sit Hjem tilligemed sin Kone og sine Børn sad og delikaterede sid med dette Brød, viste det sig pludselig at være tilsat med en Parterrebillet og to Billetter til anden Etage om Fredagen. Naar disse Billetter saa endda havde været gyldige, kunde det jo til Nød være gaaet an; men det var de ikke. Idet vi simpelhen refererer dette Faktum, henstiller vi til den ærede Politidirektør, om der ikke turde være Anledning til at forbyde Salg af Brød og Theaterbilletter fra samme Butik.

De Herrer af Dyden.

De husker nok, hvad der passerte
Den gamle Jupiter en Gang?
Just som han allerbedst regerte.
Kom alle Guderne og sang
:,: »Ha ha ha :,:
Stil Dig ej saa hellig an.
Vi kjender Dig, Jupitermand!«

Blandt Viggo Bentheims Guder throner
Der hele tvende Zevs'er smaa,
Som stadigvæk i Latter dro'ner,
Men stadig svømmer ovenpaa.
:,: Ha ha ha :,:
Stiller man sig hellig an,
Bli'er let man en Jupitermand.

Men, naar den schtore Broder Brandes
Paa sine Digter-Eventyr
Med Andres Børne-Flok vil gantes,
Gjør strax Fru Fama vældigt Styr:
:,: »Ha ha ha :,:
Stil Dig ej saa hellig an,
Vi kjender dine Bêter, Mand!«

I vild Begejstring Eedvard vri'er sig,
Naar Strindberg gjør et »Fa'er«ligt Spræl,
Men faaer æsthetisk Ondt og gi'er sig,
Naar Drachmanns Kulsvier-Prins faar Held
:,: Ha ha ha :,:
Stil dig ej saa hellig an,
Vi kjender Dig jo, Gliedermann!

Den lille Peter, Adjudanten
Gaar rundt og tror med barnlig Fryd,
At Vid og Aand bestaar i Fjanten
Med de honnette Damers Dyd!
:,: Ha ha ha :,:
Du stiller Dig ej heldig an.
Vi kjender Dig jo, Petermand!

Mod Tante Berlingske de hvine
Og præker Dydens fagre Ord,
Skjønt selv de slog for »*Albertine*«
Og vader rundt i Zola's »Jord«!!
:,: Ha ha ha :,:
Stil dig ej saa hellig an
Vi kjender de Meriter, Mand!

De hejser Ærbarhedens Fane!
— Lad vær at le, ifald De kan, —
Men man bli'er Pokker ingen Svane,
Naar man er født som Mudder-And!
:,: Ha ha ha :,:
Stil Dig ej saa hellig an
Vi kjender Dig, Jupitermand!

Dydig Indignation.

Nej, sikken en Taske! Vil hun sig flytte
Af Banen for Vognen, og det lidt adræt!
Jeg vil barestens sige, hvad kan det nytte,
At hun kommer her ved mit Rendestensbrædt?
For her er det **mig**, som har Fortovsret.

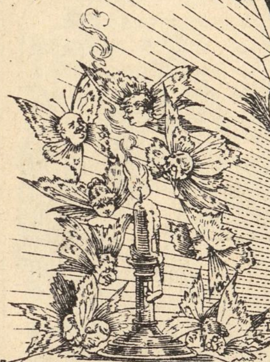

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Gl. Strand Nr. 50.**

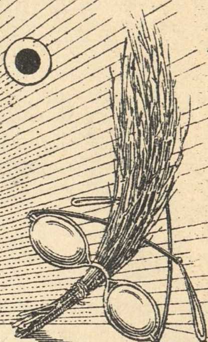
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 47. Torsdagen den 24. November. 1887.

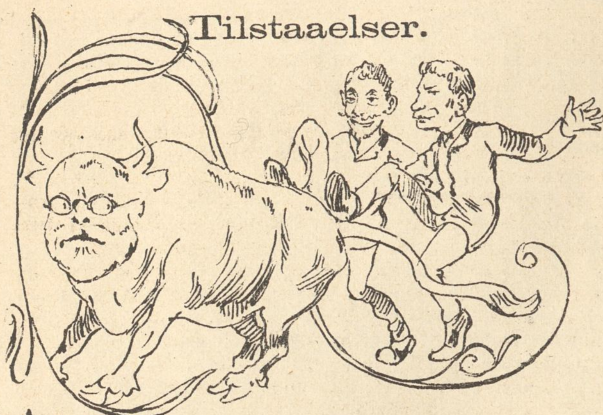
Honet Ambition?

— Naa, jeg hører, Frøkenen er bleven forlovet; maa jeg have den Fornøjelse at gratulere; formodentlig en theologisk Kandidat?

— Nej, han er kun theologisk Student, men han har det Tilfælde, at han prædiker en Gang imellem.

— Tør jeg spørge: Bruger han da ikke Noget mod det Tilfælde?

Tilstaaelser.

At Sandhed som saa mange andre Dyder
Omkring i denne Verden husvild gaar,
Som om den var en efterlyst Forbryder,
Har været vidst i mange Herrens Aar.
Og dog paa løjerlige Steder faar
Den Hus- og Hjærterum! Ja, skjønt det lyder
Utroligt, kan det undertiden stikk'en
At aabenbare sig i — »*Politiken*«!

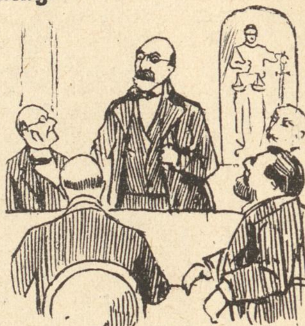
Skjønt ikke just til Hverdagsbrug, bevares!
Og heller ikke just til Overflod;
Thi Sandhed er saa kostbart et Klenod,
At her paa den maa ganske særlig spares;
Hvis Aarsag hver Gang Noget af en rodløs Plante »*mit Umständen*« skal forklares;
Og man saa heldig er at faa en nøgen
Sandhed serveret, tror man, det er Løgn.

I denne Tid Organet helt afslører
Hr. BERG, og attesterer vel tilfreds,
Hvad han har været for en sølle Fører
For Venstre siden Anno Sex- og- Tres.
Endogsaa Holstebro det med en vis
Elskværdig Aabenhjærtighed berører,
Samt fastslaar, at, hvor BERG har taget Stade,
Han volded' altid sine Fæller Skade!

Det giver Møde paa Logikens Vegne
Mod CHRESTENs Statskløgt med en skrap Protest
Og lader det med Spydigheder regne
Paa den umuligste blandt fordums Degne,
Der næppe nok lidt Tillid faar til Rest
Hos en og anden fordums Droskehest.
Alt dette nu man finder paa det nøjeste
Beskrevet i »Organet for den højeste«!

— At dette Billed er forbistret sandt,
Bekræfte kan selv Højres »Tugthusslaver«.
Men bedste HØRUP, hvem var det, man fandt
Bestandig liggende paa deres Maver
For ham som Statsmand og som Arrestant?
Der ofred' Virak, Guld og Folkegaver
Og lod ham i hans Storhedsvanvid voxe,
For nu at sparke til den faldne — Oxe?

Fra Byraadet i X-kjøbing.

Mødet aabnedes Kl. $7^1/_4$.

Borgmesteren vilde, inden han gik over til Dagsordenen, tillade sig at bringe Byraadets nyvalgte Medlemmer sin Hilsen. Det var jo et ejendommeligt Forhold, at samtidig med, at hans udmærkede Formand i Embedet havde erholdt Befordring og nu virkede i en anden By, havde samtlige Medlemmer af det gamle Byraad trukket sig tilbage til Privatlivet. Vi stod paa bar Bund mine Herrer, vi befandt os som i Verdens Skabelses første Kapitel, og var han som Borgmester en ny Adam, saa var Byraadet den Eva, med hvem han haabede at leve i kjærligt Samliv i mange Aar (Hør! og Bifald). Lad ingen Slange trænge sig ind i denne Hal, og gid Fredens og Enighedens hulde Genier bestandig maa svæve om os og i os, saa at vi i Samdrægtighed maa kunne virke til Held for denne By og dens brave Borgere. (Bifald.) Herefter meddelte Borgmesteren, at der til Behandling forelaa et Andragende fra Institutbestyrerinden, Frøken Skrap, om Tilskud fra Kommunekassen til det af hende oprettede Kursus i kvindelig Gymnastik. Inden han lod Sagen gaa til Behandling, følte han en Trang til at udtale, at Frøken Skrap, der var en Dame i dette Ords helligste, ja ædleste, Bemærkelse, fortjente Tak for den Energi og aldrig svigtende — aldrig svigtende — Energi, hvormed hun, der var en Dame — nok sagt en meget hæderlig Person af høj Intelligens, røgtede sit, i det Hele og Store byrdefulde og ansvarsfulde Hverv som Opdragerinde for Byens kvindelige Ungdom i en Alder fra syv til femten Aar. Han vilde anbefale Andragendet til Medlemmernes Velville, men bede dem tale højt, da han led af en let Tunghørighed.

Apotheker Søderberg fandt Gymnastik ukvindelig. Der var for ham noget saa sart, en saadan Duft over Kvinden, at hans Gemyt oprørtes ved at forestille sig disse fagre Væsener svinge Haandvægte, entre i Knudetov eller maaske endog springe paa Hesten. Han var vis paa, at den ægte Dannelse kun havde meget lidt at gjøre med Glatstænger og Trapezer, og han fandt, det var en Tilsidesættelse, ja næsten en Fornærmelse, mod Byens ældre Damer, der aldrig i deres Ungdom havde drømt om Sligt, om man nu vilde gjøre det til et nødvendigt Led i den kvindelige Dannelse, at kunne slaa Kolbøtter eller Saltomortaler.

Skipper Knudsgaard holdt med Skrap. Skrap var, skamfile mine Ankergrejer, et af de skrappeste Kvindemennesker —

Borgmesteren paatalte Udtrykket Kvindemenneske. Man maatte gjærne kalde Frøken Skrap en Kvinde og ogsaa kalde hende et Menneske, begge Dele var hun fuldt ud, men de to Begrebers Sammensmeltning til Et var i i det givne Tilfælde utilstedelig.

Knudsgaard havde ikke ligget ved Versitetet og stuvet lærd Dannelse om Bord, han var en ligefrem Mand og vilde kun sige, at Skrap var et i alle Henseende vel udhalet og fuldrigget Fruentimmer, og han havde selv set hende drive Rorsbetjent Hallbergs lange Aalekvabbe af en snottet Dagdrivert saadan en Lussing, da samme Torskehode forleden Aftning havde hevet en dronet Kattekilling ind ad hendes Skyligt, saa han var parat til at be-

vilge hende, hvad det skulde være. Og kunde hun lære sine Pigebørn, at gaa til Vejrs i en klosrebet Merssejlskuling, saa var det ikke saa galt, for saa kunde man mulig faa kvindelige Jungmænd og Letmatroser i Stedet for de Bondekrabber, man nu maatte trækkes med. Og han holdt paa kvindelig Betjening over det Hele.

Barber Haarby spurgte, om Gymnastik var det, han havde set en stor, fed Madam i gult Silkeliv og lyserøde Uundværlige gjøre en Aftning ude i »Vennersly«, hvor han var kommen ud for at sætte Blodkopper paa en Mand, som var falden ned ad Trappen, men rejst til Hamborg en halv Time i Forvejen, hvorfor han havde maattet tage sine Blodkopper til sig igjen, og Værten Hr. Rasmussen havden buden ham ind paa en iskold Tuborger i et Rum, hvor en Mand i Fløielsjakke lod en Pappegøie eller Kakkedue, han vidste ikke hvad, men det var en Fugl med et krumt Næb, omtrent akkurat som Skipper Knudsgaards, hvad der ikke skulde være en Personlighed, men kun en Sidebemærkning, danse paa Linie, hvorefter Værten havde sagt til ham, at det var virkelig storartigt, hvad for en Menneskeforstand der laa i et saadant umælende Krætur.

Borgmesteren: Haarby sagde »Kreatur«, oven i Kjøbet »umælende Kreatur«. Hvis det var Meningen, herved at injuriere nogen af de Herrer —

Barber Haarby: Nei det var ikke Meningen men —

Borgmesteren: Naar det ikke var Meningen, hvad var da Meningen?

Barber Haarby mente bare Pappegøien.

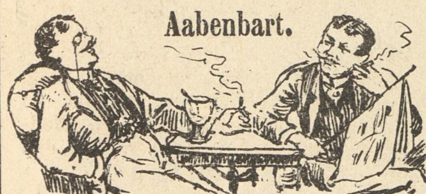
Borgmesteren advarede ham mod at føre et saadant Sprog, og fratog ham Ordet.

Snedker Klisholm vilde have, man skulde se Sagen i Fremtidsbelysning, Appetekeren var en fin Mand, der var saa vant til at omgaas delekate Sager saasom Parfyme, Hostekager og Brøstdraaber, men Verden var ikke noget Appetek. Det var, hvad den ikke var. Og Fruentimmerne var ikke som de nysselige smaa Piller, Appetekeren rullede i sine fine Hænder og puttede i Silkepapir eller Glasdaaser. Nei Fremtidskvinden skulde have Muslinger i Armene, skulde hun, ellers gik Fremtiden i Spaanerne. Men hvad Jomfru Skraps Gymnastik angik, saa var det vist importerede Varer, som man skulde vogte sig for, og Armmuslinger kunde man faa lige saa godt ved at bruge en Høvl, og det var han villig til at gi alle Skoleungerne, navnlig Undervisning i, for to Kroner om Maaneden propersona uden Tilskud, saa han vilde stemme imod.

Manufakturhandler Badstrup vilde inderlig gjærne være Frøken Skrap til Behag. Frøkenen var virkelig en meget behagelig Dame, en Dame med Aand, og endnu i Torsdags, da hun var inde i hans Butik, for at bytte et Sjærsig Liv, som var for lille et Nummer, havde hun bemærket at det det gjaldt, var at folde sig ud nemlig sin Bevidstheds Mangfoldighed, hvortil han havde svaret, at naar man bare ikke kom helt ud af Folderne derved, saa vilde han gjærne være med til det. Og Frøkenen havde ogsaa betroet ham sine Planer med Kursusset, og at de Smaa skulde have Gymnastikdragter af Flonel, og han havde netop faaet et Parti hjem af en ganske prima Durabilitet, som vilde tage sig højst elegant ud paa de Smaa. Og han troede ikke, Apotheker Søderberg havde Ret i, at Duften gik af Ungerne derved, og selv om saa var, saa vilde det jo bare give Afsætning paa Søderbergs eget Sprittevaldemar til at erstatte den med. Han stemte for Gymnastiken der vilde være en Hæder og Ære for Byen.

Forslaget sattes under Afstemning, men da Stemmerne var lige (tre mod tre), kunde ingen Beslutning tages.

Fraværende var fem Medlemmer. Mødet hævet Kl. 8¾.

— Saa Du den Artikel i »Piraten forgangen med den for Bladet meget betegnede Titel »*Menneskets Børn*« og med Motto: *Love is too young to know, what conscience is?*

— Jo Tak! Den var spyds.

— Der var vist en Trykfejl i Mottoet; der skulde nok have staaet: *Ove is too young to know, what conscience is.*

En Tak-Adresse

til Forfatterinden af »*Hellemyrsfolket*«.

Min Sang er en ydmyg Adresse
Fra Aadybets Mudder og Slam
Til La'egaardens Skytspatronesse,
Til Vovehals-inden, Fru Skram.

Jeg sidder saa fuld og saa enlig
Og synger til Re'ekammens Lyd, —
At Kammen just ikke er renlig,
Vil sikkert hun kalde en Dyd.

Thi Ingen som Du, vor Amalie,
Hvem Alle vi hylder om Kaps,
Har skildret saa kønt vore sali'e
Fornemmelser efter en Snaps!
Du Intet med Blu har fortiet,
Du hader Alt ærbart og tamt,
Du Samfunds-Patent-Hykleriet
En Pægl gjennem Livet har ramt!

Vor sande Natur vil Du vise,
Og Du braser paa som en Ka'l!
Din Muse gaar rundt i Chemise
Og blæser ad Dyd og Moral;
Hun aldrig blandt pyntede Fløse
Vil trygle om Storborger-Ros:
Hun drikker hos Smaagadens Tøse
En Snaps med en søsyg Matros! *)

Om »Kunst« og om »Skjønhed« man bavler;
Til Sligt siger haanlig Du Pas,
Og blandt Hellemyrerne kravler
Du rundt i vort Hverdags-Morads.
Du ved jo, at Livet og Verden
Er hyllet i Brændevins-Dunst,
Og skildrer en Jordemo'ers Færden
Med gribende, kvindelig Kunst**).

Du sande, du livsfriske Kvinde!
Saa ædel, saa mandig og varm!
Hver Gang jeg er fuld, vil Du finde
En Gjenklang i denne min Barm!
Du taler saa djærvt, det er Tingen,
Naar kjækt Du til Skaglerne slaar,
Og skriver saa Norsk, saa at Ingen —
Kun Eedvard og jeg dig forstaar.

Vi Kvinder, som »Gaarden« befolker
Ved Aaens idylliske Sti,
Vi hilser den ædle Fortolker
Af La'egaardens Duft-Poesi!
Man Digternavn grusomt dig nægtede,
Men aldrig dit Minde skal dø
Hos din udi Aanden beslægtede,
Hos

Gine, den dejlige Mø.

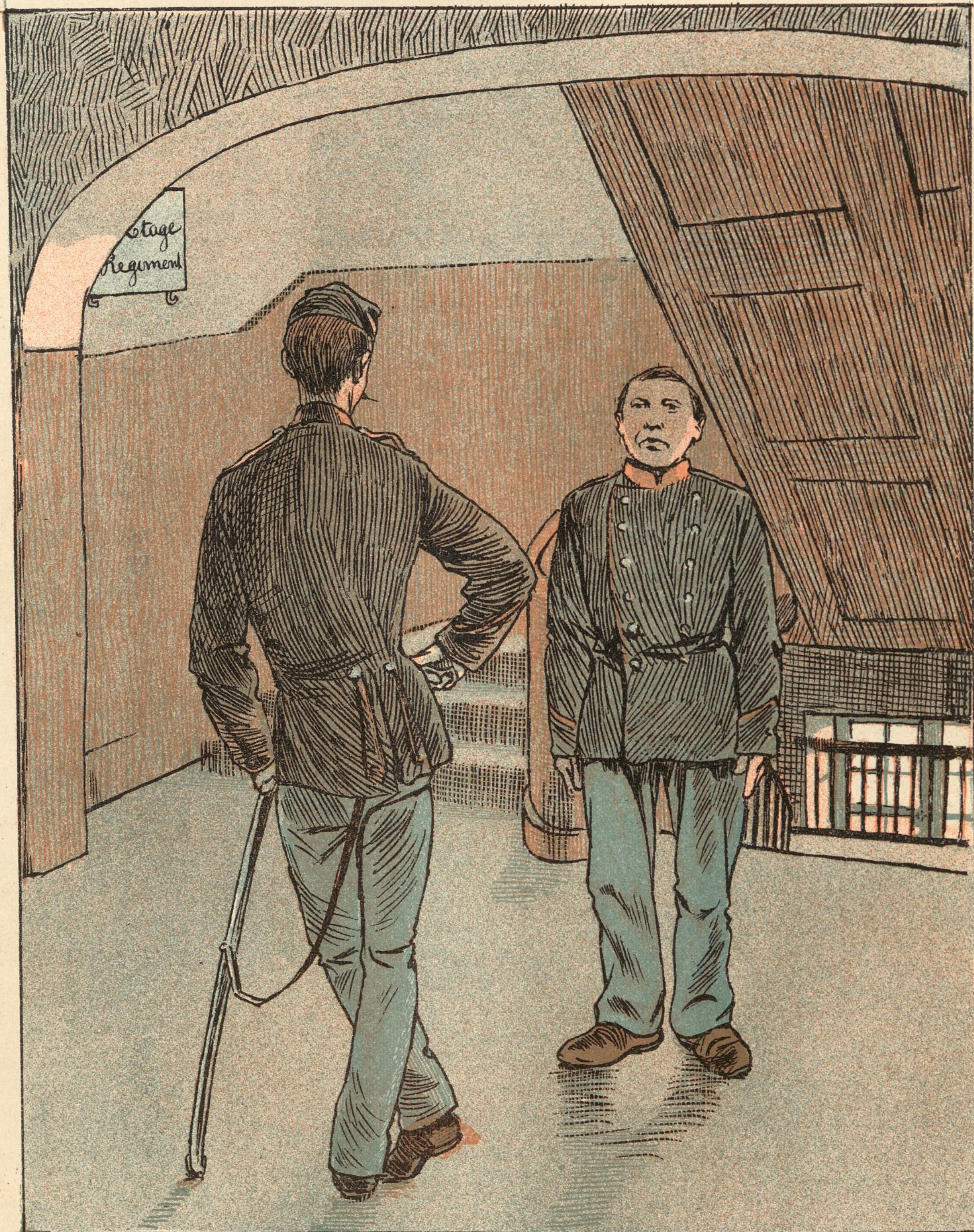
*) Cfr. Amalie Skram: »Vore Venner«. pag. 119—138.
**) Cfr. Amalie Skram: »Sjur Gabriel« pag. 69—73.

Illustrationer til danske Klassikere.

»En Laban med Studenter-Huen trykket ned i Nakken, fjollet Opblæsthed i de dumme Torske-Øjne og blaserede Bevægelser, der skal udtrykke Fyrens Overlegenhed over for den Lektie, han ikke kan.« (*Socialdemokraten*, d. 18. ds.)

Uhelbredelig.

— Naa er De saa bleven kasseret, Tooghalvfems?
— Jou wal Hr. Løgtenant!
— Hvorfor blev De nu egentlig kasseret?
— A bløw kasieret for stedse, Hr. Løgtenant.

Stukket og Trumf igjen.

— Det er virkelig en god Vin, Hr. Greve; men jeg har den dog bedre endnu.
— Kjære Etatsraad! Det har jeg ogsaa!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

Kjære Fætter! Aaret lider
Smaat mod Enden. Mer og mer
Vintermørket fremad skrider,
Og det fryser, stormer, sner,
Østenvinden Næsen bider;
Mens paa glatte Sten man glider,
Taagen rundt paa alle Sider
I den korte Dag man ser.
Det er trange, triste Tider,
Sjelden man af Hjærtet ler:
Splid, som kløver, Nag, som svider,
Skiller stadig fler og fler;
Som en Mare det os rider. —
Véd Du, Fætter, hvad jeg tror
Mest af Alt vor Ufred ammer,
Gi'er den Næring, saa den gror,
Breder Pesten over Jord,
Pest i Syd og Pest i Nord?
Det er Flommen af „Programmer",
Der som Paddehatte skyder
Frem med store fede Ord.
„Spørgsmaal", „Krav« bestandig lyder,
Hvor man vender sig og snor,
Nu med „Krav" hver Stymper brammer,
Og med „Spørgsmaal" hver en Skryder
Kjækt sig kror.
Ja ved Køkkenildens Flammer
Kokkepigen Hjærnen bryder
Over Kvindesagens Jammer,
Mens i Vællingen hun glor.
Sex-Aars Glutten snart det stammer,
Grubler i sit Barnekammer
Paa Problemet, mens hun krammer
A B C'en paa sit Bord.
Fætter! Hvem har Sæden lagt,
Smitten her til Danmark bragt?
Hvem er Skyld, at al Ting ødes,
At i Ord hver Handling dødes?
Hvem har givet Frasen Magt,
Saa hver Tanke sund, der fødes,
Klædes strax i Flitterdragt,
Sminkes op med Gjøglerpragt?
Hvem har spændt os Stylter paa,
Saa paa Jord vi aldrig mødes,
Men bestandig spanke maa
Højt i Vaasets tomme Blaa?
Hvem har væn't den danske Tunge
Til at buldre
Og at runge,
Saa man knap den kan forstaa?
Hvem har, som den lede Huldre,
Hængt sig over vore Skuldre,
Daaret Gamle, tryllet Unge,
Og for Blomster gi'et os Straa? —
Bjørnson! Bjørnson! Det er Manden!
Bjørnson! Han og ingen Anden
Har ført an og vist os Vej
I den vilde Asgaardsrej,
Til Forstanden
Næsten stille stod i Panden,
Naar man Farten standsed ej.
Hvad har Bjørnson ikke talt,
Sunget, skrevet og befalt?
Hvad Kulør har han ej spurgt i?
Hvilken Smaating ej lagt Stort i?
Hvilken Branche ikke gjort i?
— Og gjort galt!
Alt for ham har været „Sag":
Grundtvigs evigglade Lære
Gav ham først i Danmark Tag,
Bar ham, som en Svømmeblære,
Op paa Strømmen mangen Dag,
Til han rømte af vort Lag,
Da Germaniens stærke Hære
Sejrede i alle Slag.
Siden blev „det rene Flag«
For en Tid hans Firmamærke,
Og med „Republikkens" stærke
Ord han Throner slog i Kvag,
Vilde Kongemagten kværke.
Nu tilsidst har han faaet Smag
Paa et ganske andet Fag;
Rundt blandt Danske,
Dem han frejdig haaned før,
Med sin „Handske,"
Som er hverken af de franske
Eller af de sorte spanske,
Men i øvrigt tynd og skør
Drager Landet om han, ganske
Som commis voyageur.
Hvor han kommer, aabnes Slusen
Og man hører Stemmens Brusen
Ret som Stormens vilde Susen,
Fra den evige Debat,
Og det vælder frem med Pjat!
Fætter! Bed oprigtig, at
„Handske-Rusen"
Ej hos Eder maa faa fat!
Heller maa Du være Musen
Under Kloen af en Kat
End Beboer i en By,
Af hin slemme Syge rammet,
Hvor hver Aftenstund paany
Man skal skændes om „Programmet".
Var du mild og from som Lammet,
Snart i voldsomt Vaabengny
Hyller Dig hin Uvejrssky.
Fætter! Bed, som Frankrigs Sønner
Sendte op mod Himlen Bønner,
Naar de saa Normannens Blus
Flamme op fra Kystens Rønner:
Fri os fra Martinius
Bjørnson Programmaticus!

Gravtanker paa venstre Kirkegaard.

Mellem Linjerne i «*Politiken*» og «*Morgenbladet*» faar man des værre Indtrykket af, at Oppositionen er en stor Linjebegravelse.

Det er ikke blot de mange Pund, som er begravede paa disse Steder, uden at de nogen Sinde har givet Renter, men det er de offentlige Hemmeligheder, de to Organer betror hinanden, der fremkalder Tanken om Støvets Krav, om Støvdragere, der vandrer paa en fælles Støvvej.

I «*Politikens*» Linjer ser man, at den «danske» Bevægelse er død og begraven for længe siden; og i «*Morgenbladets*» Linjer opdager man, at den «evropæiske» Aandsretning herhjemme i lang Tid har staaet med den ene Platfod i Graven og omsider er afgaaet ved Døden, efter at Brandesianerne i «dansk Kvindesamfund» har gjort et Emmy-Kramp-agtigt Forsøg paa at gjøre Erobringer. Om Ceremonien ved Jordfæstelsen forlyder endnu Intet bestemt, dog synes her at være anvendt Ligbrænding, da «*Morgenbladet*» meddeler, at «Jorden brændte Brandesianerne under Fødderne».

Det er sørgelige Tider for Venstres Enighed! Partiet har lige faaet sit «Enhedsmærke» begravet ligesom højsalig Erik Plovpenning i en Graabroders Dragt paa en herværende Korsgaard; og nu troede man den hellige Grav vel forvaret. Men hvo, som graver en Grav for andre, falder selv i den.

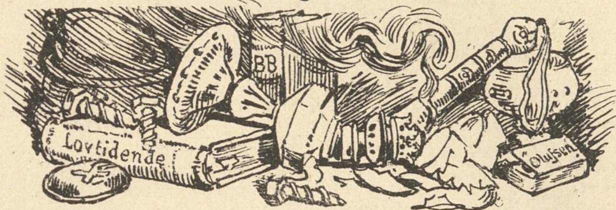
Frede Bojsen, der har været Formand i saa mange Begravelsesudvalg, er bleven, om man saa maa sige, gravstikken paa det, fordi Hørup vil gjøre ham Rangen stridig som Venstres Overgraver; hvorfor «*Morgenbladet*» i alt andet end Bedemandsstil har ladet Hørup vide, at han kun duer til at være Undergravet, fordi han har undergravet Partiets Modstand mod Befæstningssagen, da han skulde kaste Jord paa den «døde Torsk», men tog fejl og kastede Snavs paa den i Stedet.

Det er afgjort, at Hørup kommer ikke til at ligge i Familiebegravelse under Bojsens Familieparaply, men maa nøjes med Glashuset i Integade, hvor han saa kan ligge i aaben Begravelse.

Paa venstre Kirkegaard samles nu det sørgende Vælgerfolk for at se Sammenholdet blive skrinlagt og Enigheden begraven. I sort Kulør lytter det til Henning Jensens trøstesløse Tale. Han giver «Enhver sit». Det Parti, der levede af at kaste Vælgerne Sand i Øjnene, faar nu i Opløsningens Time Sandet tilbage paa Kistelaaget. Og Pastoren er ikke kisteglad i den Anledning.

Men helt oppe i Skyerne aabenbarer Frederik Bajer sig med «*Fredens*» Olieblad i Haanden. Efter det sidste Møde paa Søfryd ved «*Fredens*» Bro skal han have i Sinde ved Enden af Kvartalet at omdøbe «*Freden*» til «*Gravfreden*».

Punch's Hverdags-Folke-Musæum.

Fortegnelse over de siden sidste Beretning til Musæet indkomne nye, gamle Gjenstande:

1. Fra Kjøge, der i Firserne var blevet det uforenede Venstres Gildeleje, blev indsendt et i Sommer fundet, noget læderet Gildesbæger, der efter Sagnet skulde have tilhørt den mægtige Høvding Chresten Poulsen Berg, Konge til Bogø og Hertug til Blegdammen (1872—1887). Skaalen har historisk Interesse, da det var om den, at den katholske Prælat Holstejn Ledreborg og den hasselkjæphøje Evropæer Hørup stredes med Berg, da de vilde beholde den for deres egen Mund.

2. Fra den gamle Trinitatis Kirkeplads var ved Redaktør Otto Borchsenius tilstillet Musæet en righoldig Samling Stinkpotter, som efter Formen alene kunde skrive sig fra Integades Rumlepottemageri.

3. Et Udkast til Forsvar for den faldne, kongelige Kolding Bergruin, fundet i de Graabrødres Korsgaard. Som Bevis paa, at den rigtige gamle Sæbekjælder har ligget paa dette Sted, overgaves os et der optaget Stykke Sæbe, hvormed man, efter Opfinderens Mening, skulde kunne vaske enhver nok saa smudsig Person ren.

4. Fra Smedemester Hurop modtoges nogle ualmindelig kostbare Skruer, som var særdeles socialistigt udført. De har været brugt som et grusomt Marter-Redskab af Smede- og Maskinarbejdernes Forbund og blev paalagte Svendene, saa disse ikke kunde røre sig. De bragte stedse Elendighed over Vedkommende, og kun ganske undtagelsesvis fik en enkelt Tilskadekommen ved Dom sig tildømt en Livrente af Forbundets Kasse. Senere indførte ogsaa Bagersvendene slige Skruer.

5. En af Politi-Inspektør Th. Petersen selvfabrikeret, saakaldet russisk Knut til at werfe de Herrer af Pressen ud med ved højtidelige Lejligheder.

6. Fra Magle Mølle Papir-Fabrik indsendtes ved Kancelliraad Schultz nogle meget kostbare Prøver af billigt Stats-Papir, saaledes som det under trykkende Forhold leveredes i Træmassevis.

7. Bjørnstjerne Bjørnson, Paris, Norge, skjænkede et meget brugt Exemplar af »En liiden sædelig Huus-Postille, indeholdende en skjønne Hoben improviserede, tilforn velkjendte Giftetanker, til Glæde og Huusvalelse for Engifte, Skræk og Advarsel for Mangegifte, og Moro og Contentement for Ugifte.«

8. Fra August Strindberg modtoges en Sikkerheds-Lampe, der var saaledes konstrueret, at Ægtefællerne uden Frygt for alvorlige Beskadigelser kunde kyle den i Hovedet paa hinanden, hvilken mærkelige Skik har holdt sig i Sverige lige ned til Nutiden.

9. Redaktør Hørup indsendte et Prospekt af et Glas-Hus med den højeste Oplysning i den saakaldte Feuilleton-Stil, hvilket havde den Mærkelighed, at Kjælder-Etagen var fyldt med slibrig, fransk Jord.

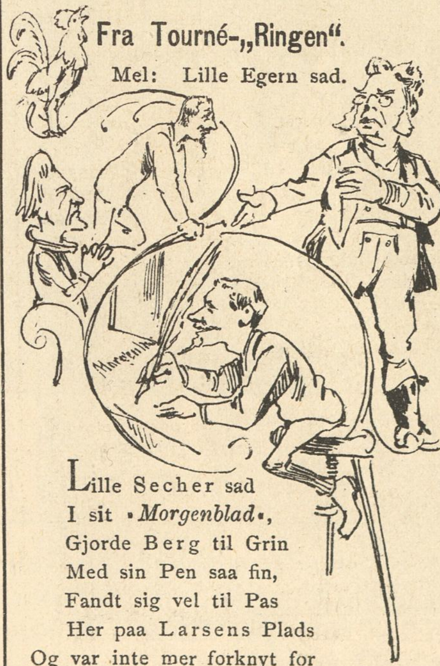
10. En Imitation heraf tilstilledes os samtidig af Redaktør Manicus, men Resultatet heraf var faldet helt mirjammerligt ud.

11. D'Hrr. Stenstrup og Schwanenflügel indleverede en gammel »*Guld-Daase*«, som baade havde været i Familien Olufsens og Familien Hertz' Eje, men da den var lavet i Fixer-Maner, har det altid haft Vanskelighed at sige, hvor den for Øjeblikket befandt sig.

12. Nogle overordentlig gamle, meget kjendte Sager fra Alverdens gemytlige Lande indsendtes heftevis af Bogtrykker Assel Henrisches.

Fra Tourné-„Ringen“.

Mel: Lille Egern sad.

Lille Secher sad
I sit »*Morgenblad*«,
Gjorde Berg til Grin
Med sin Pen saa fin,
Fandt sig vel til Pas
Her paa Larsens Plads
Og var inte mer forknyt for

Men, hør efter, Børn,
Tænk, her kom en Bjørnstjerne ned en Dag
Og holdt Foredrag;
Saa gik Secher hen,
Hvor St. Georgs »Ven«
Snakked' gammelnorsk om »Ægtemænd«.

Brat var endt dens Nød
Ved en salig Død.
— Men de sorte Smaa,
Hvordan skal det gaa,
Naar med vanlig Klem
Bjørnson revser dem?
Saasom deres Kjøns-Moral er slem.

Hostrup saa med bred
Velærværdighed
Sechers Hjærtekval
I den store Sal,
Hvor han stod paa Vagt
Over Bjørnsons Takt,
Og sku' ogsaa Noget have sagt.

Derpaa Bjørnson op
Med sin Kæmpe-Krop
Fra Orkestret kom
Og bad Pressen om
Ej at faa sit Ord
Gjort til Spalte-Foer, —
Herved »*Gnavets*« Skuffelse blev stor.

»En- og Mangegift«
Uden herlig »Pift«
Fra en Evropæer
Han servered' her',
Ovenpaa en bra'
Sexa man ham ga'
Og den store Sanger spiste a'.

Secher gik nu glad
Til sit *Morgenblad*,
Hvor han »Kæmpen« ga'e
Et Halleluja,
Desformedelst han
Sæder i vort Land
Vil forbedre som dets — Sædemand.

Engifte og Mangegifte.

Moralen af BJØRNSONS Præken er klar:
At »Evropæerne« ingen har;
I deres Hønsegaards-Politik
En sørgelig Medfart den gjerne fik,
Men derimod under et gjæstfrit Tag
Den kom i »Danskernes« Dueslag.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

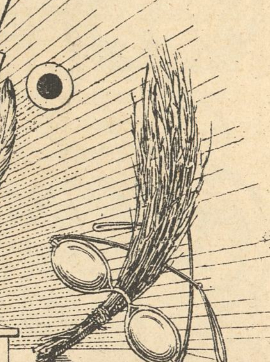
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 48. Torsdagen den 1. December. 1887.

Fiat justitia —

— Aa, kjære Assessor! Vær saa venlig at lade Stegen gaa videre: Retten maa have sin Gang.

Ægteskabs-Politik.

Efter at Alt, hvad i Venstre duer,
Gik sig en lille Udgangstur,
Skal nu paa Mandag vort Folkeparti
Atter ta'e fat og hænge i.
Ude fra Fredericia-Gade
Lyder saa Koret af Stemmer glade:
«Paa en, paa 'en, paa 'en igjen,
Hver en loyal Forhandlingsven!»

BERG er alene kjendelig trist;
Thi han blev udnævnt til Separatist,
Da han fra Formands-Bord og Seng
Blev separert ved sit forrige Slæng.
— Skjønt det lovformelig sammen var viet,
Kom der en Skilsmisse-Sag i Partiet,
Den Dag, BERG lagde ud
Med en Beskyldning for Troskabs-Brud.

Afsløret blev i det smukke Parti
BOJSENS og HØRUPS Koketteri,
Men saa forsikred' de skyldige To,
At CHRESTEN BERG var ligesaa go',
Saa, hvad *«vox populi»* sammenføjed',
Adskiltes gjensidig misfornøjet.
— Ak, man bli'er melankolsk,
Naar man skal holde Rigsdag paa Polsk.

«Greven» nu rykker paa Tinge frem
Med en Beskyldning mod BERG, som er slem,
At han i DØNNERGAARDS Kreds, den Strik,
Svært paa forbudne Veje gik;
CHRESTEN til Gjengjæld mod ham udstøder,
At han til natlige Stævne-Møder
Lusked', som han var gal,
Trods al renlivet Venstremoral.

BERG vil da faa paa Tallerkenen,
At han var først en Godsejerven,
Derefter stod han ST. GRUNDTVIG nær,
Saa blev han set hos en Evropæer,
Saa blev han «dansk» i Skrift og i Tale,
Saa holdt han til med de liberale,
Nu han hos «Smaamænd» følger sin Drift,
Kort sagt, han har været «mangegift».

Begge Parter, man ser, har med stor
Omhu fulgt Greven af Blæsenborgs Ord,
At man paa Oppositionens Vej
Flittig bør «kompromittere sig».

Heraf det ganske Land kan lære:
Af et anstændigt Parti at være
Venstre i sine Forbindelser
Meget for løs paa Traaden er.

Pech.

Frit efter M. Goldschmidt.

Jeg skal aldrig mere kjøre i Sporvogn en Søndag Aften! sagde *Punch* til sig selv.

Sagen var, at der havde været liberalt Møde paa »Søfryd«, og da vi kom til Dosseringen, strømmede Folk til i saadan Mængde, at Sporvognen blev tagen med Storm. Det var just ikke fredelige Folk, de skændtes som føre Karle om Octavius og om Korsgaard, men, da Vognen holdt ved Farimagsgade, steg de ud.

Konduktøren vilde lige til at slaa Døren i, saa kom der en Herre, for hvem han aabnede. Det var Vilhelm Møller. *Punch* blev glad ved at se ham igjen, og vi fik os en Passiar om gamle Tider og hvad vi havde oplevet, siden vi sidst saas.

»Jeg kan tale med om Uheld!« sagde Vilhelm Møller. »Alt, hvad jeg har rørt ved, er gaaet i Stykker. Krigs-Bibliotheket«, »Nyt Dansk Maanedsskrift«, »Nyt illustreret Ugeblad«, ja selv »Den ny Tid«. Aldrig saa snart havde jeg begyndt at rose Naturalismen i den, saa gik den ind.

»Men »Nutiden« har dog holdt!«

Vilhelm Møller kastede et hurtigt Blik paa *Punch*, som om han vilde forvisse sig om, hvor vidt han gjorde Nar eller ikke. Men, da *Punch* satte et uskyldigt Ansigt op, fortsatte Vilhelm Møller:

»Tænk Dem bare! Kommer en Dag gjennem Nygade og gaar ind til Ernst Bojesen. Kjendte ham fra gammel Tid, passiarer lidt med ham, forlanger en »Oldfux«. — Vil De ikke først lugte til mine »Jule-Roser«? spørger han — Jeg lugter: Ganske udmærkede Varer, en Duft, jeg kan slet ikke beskrive den. — Hvor har De de Jule-Roser fra? spørger jeg. — Det er mine egne, jeg har selv forlagt dem; jeg har anlagt en lille Jule-Forretning her inde i min Butik. Det er mig en god Indtægts-Kilde. Jeg vilde gjerne udvide Forretningen. Alle vil have mine Forlags-Artikler, men jeg alene kan ikke overkomme det, Butikken maa passes.«

— Næste Dag gik jeg derind igjen. Jeg ser paa Butiken, lille uanselig, ikke megen Plads; jeg undersøger Forlags-Forretningen. Glimrende. Den berømte Paktolus-Flod, Kalifornien, Avstralien, Ural-Bjergene er den rene Fattigdom i Sammenligning med dette Rigdoms-Væld. Ja ingen Ros er for stor! Jeg kunde skrive Vers derom, for jeg kan skrive Vers. Jeg foreslaar Ernst Bojesen, at vi skulle gaa i Kompagni om Jule-Rosen-Driveriet; jeg indfører »Nutidens« Forbedringer, kalder mine radikale Venner til Hjælp, al Ting lykkes, vi udgiver »Jule-Roser« hver Maaned og kalder dem »Norden«. Blot lidt Reklame, saa gaar Ballonen. Jeg skriver til Gustaf af Gejerstam. Bojsen sender Henrik Jæger paa Pürsch-Jagt efter Henrik Ibsen. Vi averterer, vi anoncerer. »Norden« er startet. Som jeg en Aften sidder i Tivoli — hvad tror De, der saa sker? Hvad tror De?«

Punch svarede: »Saa fik De vel Bud fra Bojesen, at nu var han kjed af Dem, lige som i sin Tid af Bergsøe, og nu skulde Henresches være Redaktør. »Norden« blev til »Orienten«.«

»Til Orienten? Aldeles omvendt. I Orienten gaar Solen op, men her gik den ned. Men hvad var det? Der stod i Bladene, at man i hele Skandinavien havde sporet et »Krach«, et økonomisk Jordskjælv, og næste Dag fik jeg Brev fra Ernst Bojesen, at vor Rigdoms-Kilde havde standset sit Løb. Jeg fløj til Nygade. Butiken stod der

og Bojesen stod i Butiken. »Tordenskjold« laa paa Disken, men »Norden« var væk og væk er den. — Ti tusind Numre om Maaneden — Hundrede og tyve tusind om Aaret! — Det kan vel sætte en stakkels Literat i Bevægelse at tænke paa et saadant Uheld, en saadan Ulykke.«

Punch sagde: »Unægtelig var det Uheld (*Freilich war es Pech.*)«

Konduktøren kom ind for at billettere. »Hvor er vi?« spurgte Vilhelm Møller.

»Ved Kronprinsessegade.«

»Ved Kronprinsessegade? Det er umuligt! Jeg kom fra Kronprinsessegade for en halv Time siden! Jeg skulde til Nørrebro!«

»Saa maa De være steget ind i den gale Sporvogn.«

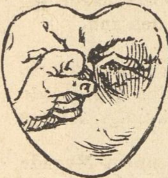
»Steget ind? Hvorfor sagde man mig ikke, at jeg steg galt ind? Er der ingen Sporvogns-Direktion? Er der ikke Politi-Betjente . . .«

»Gjør mig meget ondt; men, hvis De ikke vil videre ad denne Vej, maa De være saa venlig at stige ud.«

»Saa maa jeg ud, luk Døren op! Det kommer der af, at jeg altid gaar til Venstre, hvor jeg burde have gaaet til Højre. — God Nat! *Das nenn ich Pech!*«

»God Nat Hr. Vilhelm Møller!« sagde *Punch*, »*Freilich ist es Pech.*«

Et afhjulpet Savn.

Efter at de trofaste Samarbejdere, D'hrr. Hørup, Se'cher, Georg Brandes og Otto Borchsenius des værre maatte give Afkald paa deres forrige Enhedsmærke, er det i disse Dage lykkedes dem at erhverve sig et nyt. Da de som Luske-Petere naturligvis ikke har Brug for en aaben Pande, har de erstattet denne med et blaat Øje, foran hvilket der er anbragt en knyttet Næve, som symbolsk antyder, hvor nær de forskjellige Venstremænd er knyttede til hinanden.

Hanskemaker-Marsch.

En, to, pass på kronen,
Den er mér än säl personen;
Den gör rik, naar den blir mange,
Den gör motig små og bange,
Den faar vås, det längste, lange,
til at gå i titer trange
ned i folk så let og sikkert
som i foteral en kikkert.

En, to, pass på kronen,
Den er mêr än kongetronen.
Får jeg tak i nogen hundre,
ända ingen det vil undre;
får jeg tak i nogen tusen,
en og annen „låner öre";
får jeg tak i hundre tusen,
jo, den klingren vil de höre!

En, to, — op met kronen:
én af jenten, to af konen,
tre af hver, som går i byen,
fem for Möen, ti for Fyen.
hundre tusen for de männer,
som i „mangegifte" ränner —
gratis blot for éngiftsmannen,
som än ej fik horn i Pannen.

En, to, — op met kronen,
for nu går til värs ballonen:
först til Roskil, så til Holbæk,
— ej til Baksvär, dér bor Molbæk —
Der blir fut i farten! — slik en
går helt op til Piperviken.
Esbjärg, Bläsbjärg, Askov, Kjöke
vil med Nakskov jeg besöke.
Da blir fyldt väl et og annet,
som var tomt i utenlandet.

Børnstjærne Børnson.

Fra de Bekymredes Lejr.

At der under de for os Alle her i Landet saa ugunstige Forhold maa findes mange ængstede og bekymrede Sjæle, er klart, og at det for dem maa være en Lettelse at have et Sted, hvor de kan udøse deres beklemte Hjærter, synes indlysende. *Punch* har derfor i Sinde under ovenstaaende Rubrik at give disse Stakler Luft for deres Ængstelse, uden dog at turde paatage sig at yde dem Trøst eller give dem gode Raad. Foreløbig har *Punch* modtaget følgende:

Bedste Punch!

Jeg har saa grulig ondt af de stakkels Svin ligesom „Politiken", men endnu mere, fordi baade min Mand og jeg spiser gule Ærter og Flæsk hver Tirsdag, men agter at holde op indtil videre. Og jeg synes Regeringen gjør ingen Ting, for den slaar bare de Syge for Panden, hvad der er nemt nok, men hvad gjør den, spørger jeg, for at bevare de raske Grise? Derfor vil jeg foreslaa, at det bliver dem paalagt, nemlig Grisene — ikke Ministrene — baade Unge og Gamle, baade ældre Orner og nyfødte Patte-Grise Morgen og Aften at gurgle sig ordentlig med varm Kameel-The. Min Mand siger Kognak, men det kradser saa væmmeligt. Og der burde uddeles gratis Kameel-The til alle Svineholderne og Amtmændene gaa rundt og passe paa, at Svinene gurgler sig.

Deres ærbødige Abonnentinde.

Kjerre Pons!

Je æ bannke min Man faar den slæme Sye, fordig han æ osse et Svin aa dregger saj full værda. Aa vel dig værre saa vænlit a besvarre om de smidter di Taabennede osse?

Maren Jensen,
Rullekone.

Kjære Punch!

Jeg er saa frygtelig angst. Det er saa længe siden, De har fortalt Noget om Dr. Schandorph. Er han i Udlandet endnu? og er De vis paa, at han befinder sig vel og slet ingen Ting fejler? Intet Svar er godt Svar.

Deres hengivne
Sophie Griseldis Galt.

Sikken en Efterslægt!

— Æh, Hurræh! Jeg havde to Tg'er og et Maadelig i denne Uge, og nu er Protokollen brændt!

La scala.

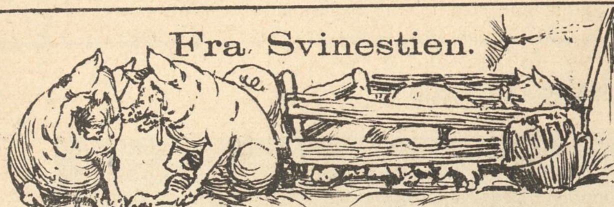
— Boer ikke Komponisten Svanenflygel her?
— Nej! — Det er en Oktav højere.

Lige Børn lege bedst.

Skolelærer: Men hvorfor vil De dog, Wolle Nielsen, indlade Dem med de Mennesker? — de spiller jo vitterligt falsk.

Wolle Nielsen: Aa, de gjør et saa møj, Skwollerer, faa mens dem anner di skjæwter æ Kot unner æ Buer, saa taaer A aa æ Kasser.

Paa Utterslev-Mark vi grædende sad
Og ingen et Grynt gad istemme,
Hvor kunde dog nogen Gris være glad,
Naar den var i saadan en Klemme,
Men BENTHEIMS og EEDVARDS herlige Blad,
Hvor kunde vi det forglemme?

Der skrev jo saa mangen en Evropæer,
Som os deres Dannelse skyldte,
Saa Vers med de dejligste Grisetæer
I sin Tid Spalterne fyldte,
Og voreses bedste Ho'eder blev her
Anvendte som Presse-Sylte.

— Men nu giver ESTRUP os vores Rest,
Vi maa for hans Slagterkniv bløde,
Han siger, at vi er befængte med Pest
Og duer ej til Menneskeføde,
Men blive i Jorden det tjener os bedst; —
Føj for den slemme Jøde!

Kun *Politiken* et Hjærte har
For os og for vore Plager.
Os andre Svinebæster den ta'er
Sig af som af egne Sager
Og rejser mod ESTRUP Børster saagar
For hans Raadvildhed! — Hvad behager!

— Vel er der Noget, man ikke forstaar
I den højeste Oplysnings Bever-
ding, hvor man i temmelig trange Kaar
Ved Truget nok ellers lever,
Og det er «Taktiken», som skabe formaar
Fedt Flæsk om til Fedte-Grever.

Alligevel staar vi til BENTHEIM i Gjæld,
Trods nogen i Jødepressen;
For os, som *pr.* Pest eller Kniv slaas ihjel
Han vækker sgu dog Interessen;
For EEDEVARD var det er Svineheld
Og for BING *«gefundenes Fressen»*.

Og derfor vi svær ved voreses Svær
Og ved *Logos* og andet lignende,
At vi og alle de andre Æh-Bæh'er,
I Fylking os sammenklinende,
Skal muntre os saadan paa Krigs-Stien her,
Som da «LUCIFER» sidst foer i Svinene.

Pestens Arnested.

Frit efter »*Politiken*«.

Punch har i Lørdags aflagt Besøg paa Hjørnet af Integade, hvor der som bekjendt i stor Stil opdrættes Ænder.

Vi skal i den følgende — tildels gjennem Samtale med Redaktørerne oplyste — Fremstilling af Forholdene paa denne Losseplads holde os strængt til det rene Referat, uden til Skildringen at knytte nogen som helst Kommentar.

— »Vi har jo«, udtalte en af Redaktørerne, «ladet vore Ænder flyve saa at sige over hele Landet. Men Bedærvelighed har der jo nu rigtig nok længe været mellem dem. For man vil jo nødig give efter for Konkurrensen, og saa er Ændernes Antal jo voxet svært til og blevet større end »Pladsen« vel strængt kunde bære, og saa var Foderstanden bleven ringe. (For det er ikke Tider til at fodre med Extra-Andet, end det Brødrene Brandes læsser af, sagde Redaktøren) og der er kommen saa megen Sygdom mellem det magre Kreatur . . . . . Peter og Gustav har jo ikke meget at staa imod med, især naar Herman Bang og Strindberg slaar sig til . . .«

Hvor længe de da havde mærket Afmagringen?

Det kunde vel være fra Begyndelsen af sidste Kvartal, at de paa Lossepladsen ved Siden af havde mærket til den. Der havde de maattet af med en 1000 Stkr., som var bleven gravne ned henne i Korsgaarden paa Graabrødretorv.

Og hos ham selv var ingen Pest?

Nej - der var ingen Pest, men Afmagring var der nok. For den er der jo blandt alle Blade, især Venstreblade i disse Tider — af de fordums Sensasionsartikler, de rigtige Vildænder, er der ikke mange tilbage . . . . .

Redaktøren pegede paa nogle Andeskrog, der lignede halvfortærede Rotter. *Punch* gøs, han gjenkjendte »Thronprætendenterne«. Det var Resterne af Politikens Ænder.

Disse Rester begravedes iøvrigt halvt af Pladsens opblødte og udæltede Snavs, der lignede «Jord», fuld af ubeskrivelige Brokker, det udøste Indhold af Georgs og Eedvards Blækhuse. Det var lige paa første Side, og vi spurgte, om Peter og Gustav ogsaa fik Lov at gaa her. Redaktøren svarede, at det var »saadan mere det rene Affald«.

Men i den Tid, hvor vi stod der, drev baade Peter og Herman Bang derhen og læskede deres Tørst af »Sædelighedsspørgsmaalets« store Pyt, den halve Sø, som havde dannet sig efter det sidste Bj. Bjørnsonske Regnskyl med Tilløb af Skarn og Gjødningvædsker. Her laa ogsaa et Par Pirater og plaskede i Dyndet, mens Socialdemokrater gik til og fra deres Kjær udenfor Skuret.

Vi spurgte Redaktøren, hvorledes han vilde forholde sig, naar nu han ikke længer kunde blive af med sine bedærvede Ænder.

Ja det var jo, mente han, just det værste. Men nu vilde de jo alle faa for mange Dyr, naar de ikke kunde afhænde dem, . . Der vilde ikke blive Skarn nok paa Pladsen.

— «Til daglig», sagde han, »er her ellers Næring nok (og han pegede rundt ud over Lossepladsen), og vi har havt den bedste Foderstand, man kunde ønske . . . . For Føden er god, naar man har Mave til at taale den», sluttede Redaktøren.

Vi vandrede tilbage gjennem Pladsens dybe og nærende Skarn, og da Redaktøren lukkede os ud, sagde han endnu en Gang:

«Ja, det har saamæn gaaet godt nok i 2—3 Aar heroppe».

Slægtskab og Djævelskab.

En Hverdagshistorie.

Grevy blev lyst med en Bergfisk hjem,
Endskjönt han var Frankrigs Herre.
Moralen heraf er ligefrem,
At vel han en Svigermo'er være slem,
Men en Svigersøn er dog værre.

Fra Theaterverdenen.

— Efter det af Direktør Abrahams givne Exempel agter efter Forlydende Theaterkommandanten, Kammerherre Fallesen, fra førstkommende 1ste Januar at anstille en Prøve med nogle lignende Kuponkort til det kongelige Theater. Der er her ikke alene taget Hensyn til Billetpriserne, men ogsaa til de tre Kunstarters indbyrdes forskjellige Værdi, og der vil derfor blive udstedt saavel Operakort som Skuespilkort og Balletkort. Da Iscenesættelsen og hele Apparatet ved Operaer er betydelig kostbarere end for de andre Genrers Vedkommende, vil der blive opstillet følgende Skala: 1 Operakort = 2 Skuespilkort = 4 Balletkort. Er Forestillingen altsaa f. Ex. sammensat af en Opera og et Skuespil, betales der med 1/2 Operakort + 1/2 Skuespilkort, det vil med andre Ord sige, at 2 Personer skal benytte 1 Operakort + 1 Skuespilkort, og slige Forestillinger egne sig derfor fortrinsvis for Tvillinger, Kompagnoner og andre Toerter. Bestaar Forestillingen af en Opera og en Ballet, udkræves der for Hver 1/2 Operakort + 2/2 eller et helt Balletkort, eller da 1/2 Operakort = 1 Skuespilkort, og 1 Balletkort = 1/2 do., ialt altsaa 1 1/2 Skuespilkort, og da naturligvis kun et Barn kan gaa paa 1/2 Kort, kan disse Forestillinger bedst anbefales som dem, hvor en Fader kan være bekjendt at gaa med sin Søn. Efter dette Par Exempler vil det være let for enhver nogenlunde mathematisk uddannet Tilskuer at tage Billetten paa de fordelagtigste Vilkaar. For Fuldstændigheds Skyld skal endnu kun tilføjes, at der i de sjældne Tilfælde, hvor Forestillingen bestaar af baade Opera, Skuespil og Ballet, skal benyttes en Trediedel af hvert Slags Kort, hvorfor saadan en Aften er som skabt for Trillinger, eller i det hele Familier, i hvilke der er tre for en. Selvfølgelig vil der blive Forskjel i Moderationen for de forskjellige Pladser, thi det følger af sig selv, at der ikke kan gives samme Nedsættelse for en Galleribillet som for en Billet til første Parket, da Adgangen til Galleriet i saa Tilfælde ikke alene vilde være ganske gratis, men Publikum endogsaa vilde faa Penge til for at gaa der. Hvis dette nye System viser sig praktisk, vil der senere blive indført saavel forhøjede som dobbelte Kuponkort. For at lette Kjøberne Benyttelsen af Kortene, vil det blive indrettet saaledes, at Kortene kjøbes i Billetkontoret til venstre, hvorefter man med Kortene paa Haanden begiver sig over i Billetkontoret til højre og kjøber saa mange Kort bort, som man ønsker Billetter; selvfølgelig kan det ikke tillades at kjøbe om. Det forventes, at flere Handlende som f. Ex. Bagerjomfruen paa Kongens Nytorv og Cigarhandleren i lille Kongensgade vil indrette Billetudsalg efter det nye System.

* *
*

— Da »Gadeskriveren« paa Dagmartheatret kun har været opført en enkelt Gang for sidste Gang, én Gang for uigjenkaldelig sidste Gang og én Gang for extraordinært sidste Gang og stadig har trukket Hus de sidste Gange, vildet paany blive optaget paa Repertoiret og i næste Uge blive opført første Gang for næstsidste Gang. For øvrigt vil det paa Programmet komme til at vexle med »Alverden« og »Alviceværten«.

* *
*

— Det har i Theaterkredse vakt adskillig Forundring, at Kammerherre Fallesen trods sine umaadelige Anstrængelser kun opnaaede at faa sine Sceneinstruktører, d'Hrr. William Bloch og Pietro Krohn, dekorerede af Kongen af Grækenland og Kejseren af Rusland, medens ingen af Skuespillerne blev saaledes udmærket. Dette forklares meget simpelt af, at ingen af de nævnte Lande er naaet saa vidt i Kultur, at man der kan tænke sig at dekorere virkelige Kunstnere; kun Theaterfunktionærer kan der tildeles deslige Udmærkelse, og under et eventuelt Besøg her vil Turen saaledes næste Gang komme til Suffløren, Maskinmesteren, Portneren og Overlampepudseren.

* *
*

— Den driftige Direktør for Varieté-Theatret i Integade, Hr. Hørup, lever i denne Tid højt paa »Svinedrengen«, som gives hver Dag, da Svinepesten atter har givet ham aktuel Interesse. Under Indstudering er »Grisen«.

* *
*

— »Vore Venner« er med d'Hrr. Georg Brandes, Otto Borchsenius og Secher i Hovedrollerne gjenoptaget paa Repertoiret saa vel paa det danske Morskabstheater paa Larsens Plads som paa Integades evropæiske Scene. Medens Rabalderstykket det første Sted modtoges med Bifald, hyldedes det det andet Sted med Haandklap.

* *
*

Forfatterne Henrik Pontoppidan og Kristofer Kristofersen er for Tiden beskjæftigede med at bearbejde og lokalisere »Landsbyfolk« eller som dets franske Titel er »*Nos bons villageois*«.

* *
*

— Paa Graabrødretheatret er »Folketingsmanden« under Indstudering med Hr. Korsgaard i Titelrollen, men det anses for mere end tvivlsomt, om det vil lykkes at faa ham op i en nær Fremtid.

Thors Rejse.

Et Stykke Fremtids-Mythologi.

Man kalder Hytten »Dagmar«,
Den ligger fjærnt mod Nord;
Der rider sig Hr. Cetti,
Hin stærke Avka-Thor.
Men Rosmers hvide Heste
Han styrer med et Suk:
Han mærker paa sit Forspand,
At han begik en Buk.

Helt træt var efter Ridtet
Hin »glade Adelsmand«;
Den liden Smaadreng Lindberg
Var moxen li'saadan!
Et trøsket Skur de skimted
I Maanens blege Skin:
»Hist hvile vi for Natten
Og skovle Penge ind!«

Saa tren de ind i Skuret
Og hvilte der med Fryd.
Der var saa »rent« derinde
Og lugted' svært af Dyd.
Men, da de vaagned', saa de,
— Det føg og blæste hardt —
At Skuret var en Hanske,
Af Numer Tolv-trekvart!

Hist snorked' Skurets Ejer:
Han var helt stor af Krop,
Med Skrig og Skvalder fyldte
Han hele Norden op.
Nys skifted' han Signaler,
Saa tungt han Pusten drog:
Sankt Georgs svarte Drage
Helt mandelig han vog!

Mælede da Hr. Cetti:
»Hæng i med Fynd og Klem!
Vi gi'er ham En paa Kassen,
Saa triller der Penge frem!«
Han løftede sin Hammer,
Men Jætten var ej ræd; —
Der trilled' ej en Øre,
Og liden Lindberg græd.

Om »En- og Mangegifte«
Tog Jætten hult paa Vej;
Men Cetti skjalv: »Hvad vilde
Jeg dog paa den Galej?«
Han gav sin Lindberg Løbepas,
Og flux han vendte om — —
Thi Hansken var kun Blændværk,
Og Kassen, den var tom!

— Stakkels Bojesen, nu er sjette Hefte af hans »*Norden*« gaaet ud, og saa gaar det Hele ind.

— Ja Herre Gud, hvor kan det være?

— Jo, ser De, det er ikke Alt, der duer i Norden! For nu havde Bojesen givet Gustav Esmann Lov til at skrive i sidste Hefte, og det kunde det s'gu'kke taale!

Koncert.

O. Haslund *pinxit.* — Punch *delineavit,*

Octavius Hansen passer paa Takten,
Thi deri ligger jo halve Magten;
Men trods al Halvmagt han ikke faar pillet
Disharmonien ud af Spillet,
Da Spillet er gaaende her, som man sér,
Og hver er tosset paa sin Manér.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr. 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 49. Torsdagen den 8. December. 1887.

En lille Misforstaaelse.

— Mo'er! Hvorfor gjør Drengene altid saadan Nar af deres Lærere?
— Fordi det er nogle uartige Knægte.
— Er Lærerne?

Parlamentariske Øjebliks-Billeder.

I Frankrig har GREVY dog maattet drikke
Den bitre Kalk at lægge ned sit Segl,
Paa Grund af Svigersønnens slemme Fejl,
Og i Nødvendighedens Krav sig skikke.
Skjønt han ej sprang deri, men som en Snegl
Han krøb og sang: Jeg vil! nej, jeg vil ikke!
Han maatte dog la'e Magt og Rang i Stikken;
Thi saadan gaar det til i Republikken.

— I Danmark er det folkekaarne Kammer
Vel ingen Republik, men som bekjendt,
Til Styrer har det en Slags Præsident,
Som ikkun Formands-Titlen dog annammer.
— Da Enhedsmærket op i Tvedragts-Flammer
Des værre gik, blev HØGSBRO her Regent,
Og som GREVY han her har præsideret,
Mens BERG som BOULANGER blev permitteret.

At han lig GREVY, har en Hoben Dyder
Som Demokrat, den ganske Verden véd:
Hans velbekjendte Sandhedskjærlighed,
Renlivethed, med mer, en Del betyder,
Hvis Aarsag det om HØRUP selv forlyder,
Han glad for Skranken greb i Lommen ned
For med to Hundred Kroner at betale
Det Billede, han lod af HØGSBRO male.

— Men HØGSBRO ligeledes har en Svigersøn, som ved ham vil hastig op sig slaa;
Og hver Gang HARALD HOLM selv noget siger,
Man paa hans Talers Indhold kan forstaa,
Han sig til Brug af den Slags Sandhed sniger,
Som Svigerfa'eren satte Stempel paa;
Saa HØGSBRO kan sin gode Lykke prise,
Hvis han i Længden slipper for en Krise.

— Tænk, hvilken Gru, hvis saadant skulde ske!
Thi ganske som i Frankrigs Venstre ses der
Et stort Parti, som splittet er i tre:
Først Rumlepotterne, som næppe flest er.
Saa HØRUPS Luskere, som spiller »Republiquen eller de gemeene Bæster«
For SECHERS dito, som er nu det tredie.
— Ak, det er en bedrøvelig Tragedie!

Punch drømmer.

Stormen hylede og hvinede i Skorstenen, for op og ned ad Gaderne, blæste Lygterne ud, rev Hattene af ældre Gentlemen og væltede skikkelige, gamle Tanter over Ende paa en yderst ugalant Maade, Bagerens Kringle svingede pibende frem og tilbage, og Handskemagerens Skilt, den rødeKæmpe-Næve,uddelte kraftige Lussinger til imaginære Gade-Drenge. Men *Punch* sad hjemme i sin amerikanske Gyngestol og læste i Ro og Mag om de arme Svin og stakkels smaa Grise, der i denne uhyggelige Nat maatte lade deres unge Liv for Slagterens blodige Kniv, og i Stormens Tuden syntes han at høre Gjenklang af Slagtofrenes Døds-Sang, snart i korte, skarpe Hvin, snart i hæse Grynt, snart i langtrukne, gjennemtrængende Toner. Det blev til et helt Stykke Fremtids-Musik, og, da *Punch* aldrig har kunnet modstaa denne ejendommelige Kunstarts sløvende Indflydelse, hensank han blideligen først i en Halvslummer, af hvilken han vel et Par Gange vækkedes ved en mere end almindelig gjennemtrængende Stakkato-Akkord i Gris-Dur, men som til sidst dog gik over til en fast Søvn.

Men selv i Drømme forfulgte de blodige Syner ham. Han var nede paa Gaden, men det var ikke det sædvanlige gemytlige Kjøbenhavn, Der var en underlig skummel og ophidset Stemning over alle Mennesker. Afbrudte Ord, Stumper af Sætninger, der hviskedes mellem Mand og Mand, bar Bud om, at Noget var i Vente, en Nattens og Mørkets Gjerning, en Forbrydelse med Tusinder af Sammensvorne, og hvor Ingen vidste sig sikker. Det blev mørkere og mørkere paa Gaden, alle Butikkerne havde faaet Skodder for, og Magistrats-Lygterne brændte med røde, viftende Flammer bag de duggede Glas. Da lød der paa en Gang en Klemten som af en fjern Klokke, og i det Samme saa *Punch* en formummet Skare, hvoraf største Delen var Kvinder, styrte frem. I Spidsen for dem gik en høj, svær Mand med brede Skuldre, store rødgraa Whiskers, Briller og hvidt Halsbind. Han bar i den ene Haand et Banner, hvori saas en skinnende hvid Dame-Handske med 12 Knapper paa kulsort Bund og under neden den stod i Guldskrift følgende Motto:

»Kun for den *Rene* er al Ting *rent*.«

I den anden Haand holdt han en lang og spids Kniv, der blinkede som en dragen Tyrfing i Gassens blege Skær.

»Hvad foregaar der her?« spurgte *Punch* en af de lidt ældre Damer, der, bevæbnet med en lang Hattenaal, saa ud som et Næstsødskenebarn af den tragiske Muse og en kjødelig Kusine til Charlotte Corday. »Tys!« hviskede hun med mørk Mine, »det er den store Svineslagtning der forestaar!«

En Række historiske Erindringer dukkede op for *Punch*, »Bartholomæusnatten« i Paris, den sicilianske Vesper og endelig Bornholms Befrielse 1658. Det lød i hans Øren som en Stump af den gamle Folke-Vise:

»Og der gik Bud over Lande brat,
At vi skulde slagte vore Svin i Nat.«

Ja maaske var Citatet ikke korrekt, men *Punch* har heller ikke i den Grad vænnet sig til at se paa Tilværelsen med den evige Citators Gaase-Øjne, som hans kjære gamle Ven fra Linnésgade. Men der var jo Borchsenius. En

usædvanlig mandig Beslutning stod tegnet i hans sorgtunge Aasyns vemodige Lineamenter. Sejre eller dø! stod her— ikke med Petit, men med Korpus — indgraveret i hvert Træk. Han sluttede sig nær op til den bredskuldrede Kæmpe-Sanger, og ved Siden af ham gik Pastor Hostrup, medens den fordums smækre »*Dachs*« traskede bagefter i jævn, gemytlig, liberal Trivelighed.

Punch følte sine journalistiske Instinkter vaagne, han maatte i hvert Fald som Øjenvidne overvære Katastrofen for at kunne give et paalideligt Referat. Videre og videre gik Toget, stadig øgende sig med hævnfnysende Furier, der sang Børnsons »*Hanskemager-Marsch*« paa selvlavet Melodi. Graabrødrene fra Korsgaarden savnedes derimod. Det fortaltes, at man ikke vilde have »Chresten-Bogø« med, da det ved tidligere Lejligheder havde vist sig, at han »ikke var god til at gjenne Grise«. Endelig naaede man til Hjørnet af »Integade«. Men trods al Umage lykkedes det ikke *Punch* at komme med i forreste Række. Han saa Kæmpe-Sangeren med løftet Kniv styrte op ad Trappen fulgt af Borchsenius, Hostrup og »Dachsen«, samt et Individ, der saa ud til nok at kunne hedde Bertel Elmgaard. Nogle gjennemtrængende Hyl lod sig høre, og *Punch* forstod, at nu delte Hørup Skæbne med Admiral Coligny. I dette Hus slagtedes desuden Brødrene Georg og Eeduard, lille Peter og Gustav, Herman Bing-Bang og Svenskeren Strindberg, der forgjæves forsøgte at værge sig ved at kaste Petroleums-Lamper i Hovedet paa de indtrængende Damer. Endvidere Henrik Pontoppidan, der fældedes i Enekamp af Hr. Elmgaard og endnu en halv Snes andre. En ganske uskyldig Sætter, der bagefter viste sig at være et almindeligt Faarehoved, blev ombragt af *Punchs* Veninde med Hattenaalen. Det var en Fejltagelse, men det gled man let hen over. Hvad havde en Pølse i Slagtetiden at betyde? Den drabeligste var naturligvis Sanger-Kæmpen. Han var en ren Jan Umb. Videre og videre gik Ødelæggelsens Værk, gamle Don-Johan'er og unge Pirater sloges ned i Massevis. Man gik i Piratblod til op over Knæerne. Til sidst var der Ingen mere i Live, og Pastor Hostrup kunde med en vis Ret bemærke, at nu var »det sædelige Lighedskrav« for saa vidt sket Fyldest. Men Begravelsen stod tilbage. Alle Slagtofrene skulde nedkules, for ikke mere at forpeste den rensede Atmosfære. At lægge dem i Hob og brænde dem, saaledes som foreslaaet, stødte nemlig paa Vanskeligheder hos Brandvæsenet.

Da luede en lys Idé op i *Punchs* Sjæl. Den var ikke hans egen, den skyldtes egentlig Apotheker Lotze, men Herre Gud, vore Politikere citerer saa ofte *Punch* uden at sige Noget derom, at han syntes, han ogsaa nok for en Gangs Skyld kunde laane lidt fra en Apotheker. De Folk bliver saamæn ikke fattige for det.

Han sprang op paa en Trappe, kaldte til Lyd og anmodede det ærede Slagter-Lav om at lægge Mærke til, at det var en ren Ødselhed med denne Nedgraven. Det var bedre at koge alle Ofrene til Sæbe, grøn Sæbe. Thi da »Hanskefabrikationen« var taget saa stærkt til i Norden, trængtes der naturligvis ogsaa til en jævnlig Vask af disse »Hansker« for at holde dem rene. Selv den store Strids-Hanske, Bjørnstjerne, var jo dog vist nok oprindelig gjort af Vaskeskind — længere kom han ikke; thi i det Samme blev han greben i Brystet af Bjørnson, der med Tordenrøst raabte:

Hva er Du for En? Er Du ren!

Punch forsikrede, at han i hvert Fald ikke hørte til de smaa Sorte og ikke en Gang holdt Omgang med Thomas Graah, saa at han dog nok maatte siges at være nogenlunde ren i Kanten. Han følte, at Intet hjalp, at ogsaa han var en mærket Mand. Han saa Bjørnson løfte Kniven, og i sin Fortvivlelse og Angst udstødte han selv et skærende Hvin og — vaagnede.

Vinden havde lagt sig. Der var varmt og hyggeligt i Stuen. Foran ham paa Bordet stod Bjørnsons Fotografi, og da *Punch* betragtede disse noble og geniale Træk, forstod han ikke, hvorledes han selv i Drømme kunde have sammenlignet dem med Jan Umbs. Men den myrdede Hørup og Brandes-Brødrene, og lille Peter og Gustav og alle de smaa Pirater! Var de da heller ikke slagtede? Paa en Gang gik Sammenhængen op for *Punch*.

Aa, det var jo kun Svinene! udbrød han, og Lettelsens og Tilfredshedens Solskin gød sin Straaleglans over hans altid menneskevenlige Aasyn.

Økonomien leve!

I den bajerske Freds-Forening synes Freds-Betingelserne ikke at være saa ganske billige. Paa dens sidste General-Forsamling oplystes der, at vel havde Foreningen faaet flere Pengegaver, endog én fra England, men at der trængtes haardt til endnu flere, hvorfor Lysthavende anmodedes om at bringe deres »Ofre« for at støtte Sagen. Efter at Hr. Bajer saa tidt statistisk har godtgjort, at Krigen i det Hele taget ikke er nogen økonomisk Krig, maa det være beroligende for hans Freds-Venner, at Begrebet »Krigs-Omkostninger« i det mindste i hans Forening kan forstaas som »Freds-Omkostninger«. Realiseringen af den smukke Freds-Tanke maa derfor ogsaa beregnes — med Omkostninger.

Bønder og Bæster
eller
Glas-Husmændene fra Integade.
Mel.: Pipperupvisen.

Hos Hørup stod, at Bonden ha'de
En Kjærlighed, og den var fri;
Den ligned den fra Integade
Og var det rene Svineri.
Paa Landet uden Præst og Klokker
De mangegifted' sig »i Flæng«;
Al landlig Uskyld gav han Pokker;
Jo, de kan tro, den var pivain.

De Bønder, som var Venstres Lykke
Og Haab og Tanke Dag og Nat,
Var efter dette Mesterstykke
Kun Dyr, hvis Avlsbrug var for plat.
En Flok af »Bæster« var til Hobe
Den hæderlige Bondestand,
Hvis Synder Kjærlighedens Kaabe,
— Den frie, — daarlig skjule kan.

Og nu blev der en Protesteren,
Og *Morgengnavet* kom i Fyr
Og Flamme ved slig Profaneren
Af Bondens Elskovs-Eventyr.
Her gik der ikke lang Tid, førend
To skjønne Aander deres Snit
Saa til at vaske Hørups Øren
Og rense »Bæsterne« for Skidt.

Saa net har *Politiken* vaaren
Nok aldrig i sit Liv daran,
Da Bondens Kjærlighed go' Maaren
Blev hilset af Pontoppidan;
Thi »Gnavet« vil dens Død forvolde:
Tyrfing er draget af sin Balg,
Og Hørup vil faa ondt at holde
Paa »Bæsterne« ved næste Valg.

Mannfolk.

(Illustration til Sædelighedsdebatten.)

H. TEGNER *invenit.* PUNCH *delineavit.*

Chilian Bjørnson. Hør Karle! hvad Fanden rider Jer? Er I galne?
Svinene. Vi ere Sviin, Fallil!

(Ulysses von Ithacia, IV. Akt, 4. Scene.)

Rosmersholm.

Nej, IBSEN-ROSMER og LINDBERG-REBEKKA
Forstaar vi Danske ikke et Kvæk a';
Kun Evropæerne rigtig forsto' dem:
Saa gik de i Fossen, — ST. GEORG to' dem!

To Venner.

St. Georg og Borchsenius
Var før de bedste Venner,
Der Visdom drak af samme Krus
Og spandt de samme Ender.
De gik tilsammen ud paa Sjov
Og muled' Molbech og Carl Ploug
Med deres egne Hænder.

De sammen sad til Venstrefest
Og adlød ens Instruxer;
St. Georg roste Ottos Vest,
Og Otto Georgs Buxer.
Ak, det var Lavgets bedste Tid;
Da var der ingen Kævl og Splid
Blandt Venstres Skolefuxer.

Men hvad er Venskab her paa Jord?
En tyndslidt Assensplade!
Hvis paa dens Holdbarhed man tror,
Man kommer slemt til Skade.
— Nu bliver O. Borchsenius
Blandt andre fæle Ting «en Lus»
Benævnt i Integade!

Borchsenius, som har redigert
Saa mangen Venstre-Tidende,
«En Lus» er bleven titulert,
Trods Hørups bedre Vidende!

I Sandhed, det er Synd og Skam;
Thi der var ingen, som fornam,
At han har været bidende.

— Hvo fatter «*Leporellos*» Kval
I disse Broderkrige?
Thi Venskab, trods al Kjønsmoral,
Er dog «det egentlige»;
«Gid *Lucifer* og hans Armé,
I alle Fruentimmerne
Maa raspe!» kan han sige.

Men ak! «Vi to», som før var Et,
Da de hinanden roste,
Nu dyppes i hinandens Fedt;
I Gadesnavset toes de.
Det trækker op til flere Kløʼ:
Man hører alt St. Georg gø
Og liden Otto hoste.

Fra Mad. Bollerups Loge.

Højstærede Hr. Redaktør!

I forrige Uge lagde det kongelige Theater sig efter Hospitalsvæsenet. I Tirsdags lod Fallesen *sin* Primadons *dø af Svindsot, og i Onsdags fik et af Ballet-Børnene Difteritis og* Olaf Poulsen *Apoplexi. Det var naturligvis i* „La traviata“ *og* „Efter Syndefaldet“, *jeg mener; men det kan saamænd godt være, at Kammerherren netop har optaget disse Stykker for at indskjærpe Bestemmelserne om de delvise Sygemeldelser.* „La traviata“ *er for Resten* Verdis *gamle Italiener-Traver og oversat af* Sophus Bauditz, *det vil sige, ikke selve Titlen, for* traviata *er nok fransk, i alt Fald foregaar Handlingen i Paris. Selv om jeg ikke i Forvejen havde vidst, at det var* „Kameliadamens“ *Unoder, som* Verdi *her havde sat paa Noder, saa kunde jeg da have begrebet det af de store Kamelia-Buketter, som Frøken* Dons *havde paa sin Kjole i første Akt. Men anstændigt var det Hele, Gud bevares, og der var saamænd ingen Grund for Bollerup til at blive dydig indigneret ligesom* „Nationaltidendes“ *A. H. og til at ville forbyde Pigebørnene at gaa hen og se det, for Herre Gud, det er jo en Opera, og saa forstaar man jo ikke et Ord af, hvad de siger. Og heller ikke var det med Svindsoten saa slemt, som jeg havde tænkt mig, men det hjælper naturligvis at den ikke var galopperende, men kun polkerende eller valsende, og ikke saa støjende som saadan en* Dans macabre *ellers er, skjønt jeg alligevel nok synes, at Komponisten kunde lade sin Primadonna dø i Fred uden slet saa mange Roulader. Men foruden Frøken* Dons *er der egentlig kun Hr.* Ødmann *og Hr.* Simonsen, *som har noget, de skal have sagt — eller sunget, mente jeg. Og Frøkenen besnærer* Ødmann, *ligesom han kunde være en Theaterchef eller Kammerherre, og det kan* Simonsen *naturligis ikke lide, men vil have* Ødmann *bort, hvad der jo er rimeligt, da han koster saa mange Penge. Men det mest løjerlige ved Operaen er dog, at Sangerne og Sangerinderne ikke optræder i Ridder-Kapper med Krave-Støvler og Dyrendaler og i Atlaskes Rober med Pibe-Kraver og uden Tournurer, men at de er klædt ligesom andre fornuftige Mennesker i vore Dage, og derfor troede jeg virkelig først, jeg var gaaet galt og kommen ind til en General-Prøve, for det lignede grangivelig saadan en General-Prøve paa de filharmoniske Koncerter, naar* Lucca *eller* Mierzwinski *synger i deres Spasere-Dragter. Og hille den, sikken Koret var fixet op! Koristinderne i moderne Bal-Toiletter, og alle Herrerne med lange, flotte Moustacher! Jeg er vis paa, Theatret har maattet anskaffe et Par hundrede Alen Knebelsbarter til dem.*

Med „Efter Syndefaldet“ *tror jeg, det vil gaa, akkurat som det gik med* „Hannibals Ungdomsbedrifter“, *for de to Stykker ligner hinanden i at være morsomme i Begyndelsen, men saa blive kjedelige, naar Forfatteren vil gjøre dem literære. Men det Selskab, man kommer i i* Drachmanns *Stykke, er for Resten ikke en Smule bedre end det fra* „La traviata“. Olaf Poulsen *er en gammel Møbellaanqvist paa 60 pCt. og derover, og han har en Datter, Fru* Oda Nielsen, *som er kommen til Skade med en Officer og har faaet sig en lille Sønneke, og derfor vil gamle Rudolphi — som* Olaf *hedder — kjøbe en Mand til hende, det vil sige en Mand med et godt Navn, for den gamle Blodsuger holder af gode Navne, ikke alene bag paa Vexler. Og den Mand skal* Emil Poulsen, *der er Doktor og Redaktør og Justitsraad og maaske mere, som jeg ikke hørte, skaffe fat i, og saa vælger han* Zangenberg, *som er paa Sold med* Kolling *og* Meyer *og en ny Pjerrot, Hr.* Keil, *og den stærke Mand paa Dyrehavs-Bakken. Men alligevel viser* Carl Price *sig som den rigtige stærke Mand, skjønt han egentlig er Præst ved Bethel-Skibet i Hull, og saa laaner han Penge paa* Zangenbergs *Manchet-Knapper, ligesom det kunde være gamle* Olaf *Rudolphi, og vier derpaa* Oda Nielsen *og* Zangenberg *i Ordrups Kirke. Og saa langt kunde jeg nok følge Handlingen i Stykket, men saa blev det mig for lærdt og bestod mestendels af en Del Medicin og Kirurgi med Halssyge og Frakkeotomi og Slagtilfælde og to Dele Theologi med Skriftsteder af det gamle Testamente, saa jeg slet ikke kunde begribe, hvorfor de smaa Sorte hyssede, og Alt dette blev mingeleret med nogle Foredrag om Radikalisme og Socialisme og nogle ledende Artikler om Velgjørenhed, fordi gamle Rudolphi vil gjøre godt med sine 60 pCt. og oprette en Rudolphi Stiftelse ligesom den bekjendte Rudolphi Stiftelse i St. Pederstræde. Se saadan absolut morsomt vil jeg just ikke sige, det var; men det var jo heldigvis tidlig forbi, for de kunde dog ikke faa trukket det længere ud end til Klokken ti, skjønt de gjorde Mellem-Akterne saa lange som muligt for at faa et Helaften-Stykke ud af det. Men ligesom jeg fandt, at* Verdi *nok kunde lade sin Primadonna dø lidt mere i Fred, saaledes synes jeg ogsaa, at* Drachmann *skulde give sin Aagerkarl det Slagtilfælde lidt gesvindtere. Det vilde gjøre meget mere Virkning, og saa tror jeg nok, at* „Efter Syndefaldet“ *vilde blive et ægte Melodrama til to Lommetørklæder.*

Deres ærbødige

Ernestine Bollerup.

Deatergonfekt

dilberedt af
Affekattermadammen.

Ach, gote Hr. Redagdør! Gan Di sige mai, wor den herre moderne schplinterny Lideradur schkal enn, for en gammel Affekattermadam, som jai er och sjenerer mai ganst ei for a vær, fordi de har vorn en ærlich Handering och maiet brober, gan wørchelig hafe ondt i sit gammel Hoed ved a ferschtaa den. Och der gommer jai ud boe Dagmardeadern dil min Ven Sætti, och ferst seer jai en Stik, der heter Alverden. Och echentlich heter de nok Gale Otto, men de gun jo see ut som en Versohnlichhet mot Otto Borchsenius, som jo da heller ei er soe gal endda, at han gun ei vær meit værre, och da Alverden jo gjenner Otto Borchsenius, var de delegat a Sætti a gal de Alverden i Stedet for. Och Alverden er den ung Wiehe, mait dailich met Felels og Declemasjon, och Fru Secher met blond Baryk och stor Schlæb, och di har ingen Ding gort, men den her Viggo Jensen bilder Sætti ind, di vil bryd Gondragten och goe sammen dil Gasino. Och Sætti blir dommelomsk, fordi han gan ei undvær dem. Men Viggo och Frøken Lærke blir vet a bagdal dem och soe blir Sætti rent sperantends och schloer Wiehe och ferbander Fru Secher. Ja soe sier Wiehe, nu gan di ha de so got, for nu gor die begge do bo Durnee dil Brofins. Och da jai noen Daer efter gommer ut och ser Rosmersholm, soe hat die gort Alfor a de, och den arm Sætti hat mot engasjier Lindberch och gi en Dame fra Profins, Frøgen Fanny Betersen, Fru Sechers Rolle. Na, men de goer aggerat lisaadan, for den her lange Møller gommer ind och sier, a Lindberch och Frøgen Betersen di har ochsoe schvoret sich sammen och han wil lad dem wid, a den goer ei. Och den arm Lindberch goer om och er nerføs, fordi man gan se, han gan ei ferschtoe Danst ret got, och di gan ei heller ferschtoe hans Svenst, och Lindstrøm gør Forsøk met a snak Norst, men soe blier di helt vild poe Gareten, och Lindberch er soe dommelomsk a han ser hvid Heste, och det gun jo vær Bob i Ber Gynt, men den var jo bar maskert, och soe dilsidst begynner han a tvil, om han wirchelich er den stor Skuesbiller och Frøgen Betersen sier Jo, men han sier Nai. Fordi nu han gaat och instruert dem i ott Daer, och endnu gan han ei see, a di er bleen mer „adelich". Men Frøgen Betersen poestoer, a hun har havt schtor Nyt af hanses Instruksjon. Och soe sier han, hun schkal gi Besis. Och de schkal hun gør ved a goe ut dil Fos, som schtoer ute bag Gulissen. Men hun er bange for Foss, som jo er en schtor gongelich Schauspiller. Och soe sier Lindberch, a han vil goe met och di schkal goe „gladelichen" ut dil Fos och soe schkal hun blie en schtor och „adelich" Schauspillerinde. Och di gaar. Och Fru Jensen gommer ind och ser ut i Gulis a nu goer di me Fos och skrier ob dil Sætti, denker jai, a han schkal stchtop dem. Men jai sier: La dem go! Men blir de sodan ve, soe blir Dagmardeadern schnart dom och soe mo self den lange Møller goe bo Durnee. Och han gan jo vel ei bli angasjert ve Lillebutterne. Men dil dem var Hr. Gerner go.

Kongens Skygge.

Temmelig frit efter Chr. Winther.

Hans Lod var tung, hans Haab var fløjet,
I Spillet var han bleven mat;
Det Flertal, han fik sammenføjet,
Ham sagde kort og godt: god Nat.
— Det var en Vinterdag i Tinget,
Han ensom stod med al sin Sorg,
Mens Blæsten muntred' sig bevinget
I Vind og Vejr om Blæsenborg.
Den sused' kold og uheldsvanger
Hen over Busk og Dam og Kjær,
Imens den gamle Bondefanger
I Løndom bad om bedre Vejr.
Han tænkte paa de svundne Tider,
Da han for »Folkets Formand« gjaldt,
Før »*Politikens*« Evmenider
Ham havde »Rumlepotte« kaldt.

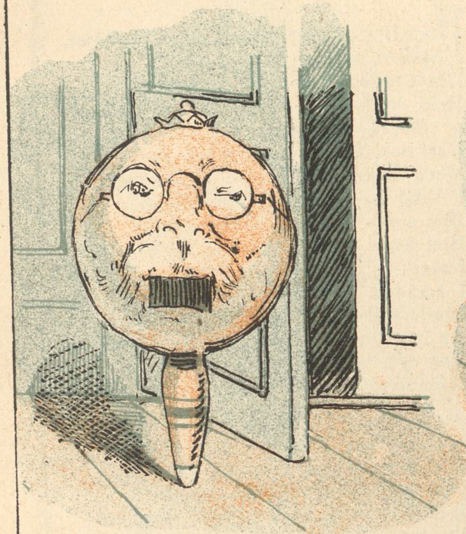
— En Bogø-Krone bar hans Hoved;
Men Eedevard og al hans Slægt
Den Krone frækt at styrte voved',
Som før de viste dyb Respekt.
De Sorte smaa med Fødder platte
Og Næser, skabt som Høge-Næb,
Sig ydmygt ved hans Fødder satte
Og kyssed' Sømmen paa hans Slæb;
Bjørnbak og Høgsbro var hans Trælle,
Med Sverdrup var han næsten Dus;
Besunget blev hans Magt og Vælde
Af Skamdrup — og Borchsenius!
— »Men Verdens Hovmod avler Smerte
Med Moderen, som hedder Had«. —
Nu la'er de deres Drot beværte
Med Viggo Bentheims varme Mad.

— I Fængsel blev han sat. Med Rænker
Han hildet blev i Lovens Baand.
Man slutted' ham i Bolt og Lænker
Trods Folke-Dom og Folke-Aand!
Fra Holstebro-Tribunens Planker
Og Talerstolens Friheds-Luft
Han misted', stedt for Rettens Skranker,
Syn, Hørelse, ja fast Fornuft!
Endog Octavius bemærked',
Hvad Sjælekval Martyren led;
Thi fra hans Bryst sank Danevirket
I Buxerne med Hjærtet ned.
Paa Blegdamsvejen fik han Stade,
Men fik en Folke-Gave stor
Fra »Folket« sendt, saa Guld-Bergs-Gade
End bærer af dets Medynk Spor.

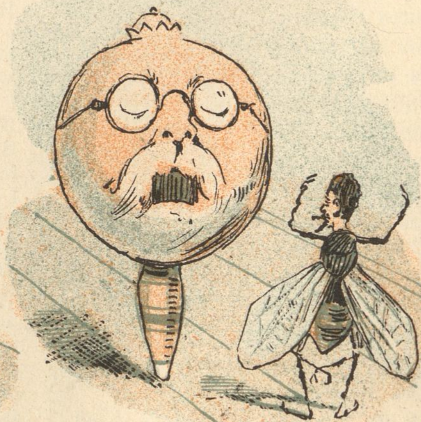
Hans Lod er tung, hans Haab er fløjet,
Hans Flertal har ham grumt forladt,
Dog gaar han lige godt i Tøjet
Med samt sin lille, fuldtro Klat.
Med Korsgaard han til Esbjerg drager
Og til hver anden ledig Kreds.
Med Korsgaard Venstre-Vildt han jager,
Hvoraf dog intet fældet ses;
Thi Tallet vil hans Værk ej krone,
Endskjønt til det han beder fromt.
Der rejses ingen Bogø-Trone
For tredie Gang paa denne Tomt.
I Tinget Intet er at hole,
Og anden Udvej har han ej
End sælge Bogøs Vandgangs-Skole
Og saa gaa hjem og lægge sig.

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

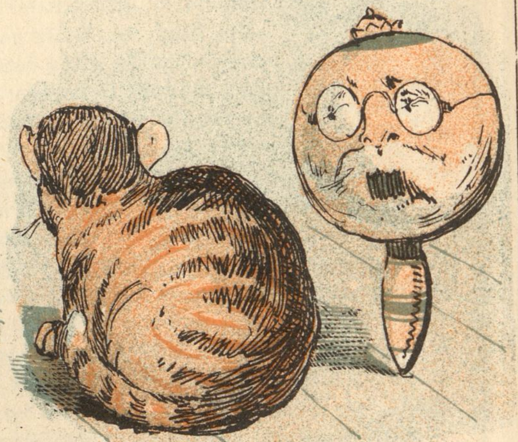
Rumlepotten.

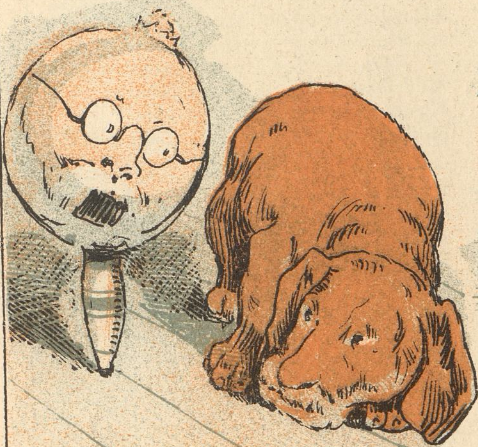
En Rumlepotte vel tilfreds
Sig drejed' i sin Vennekreds.

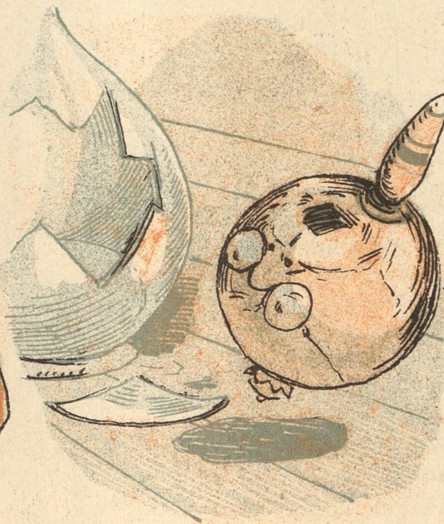
Den liden EEDVARD ærgrer sig:
»Han rumler bedre jo end jeg!«

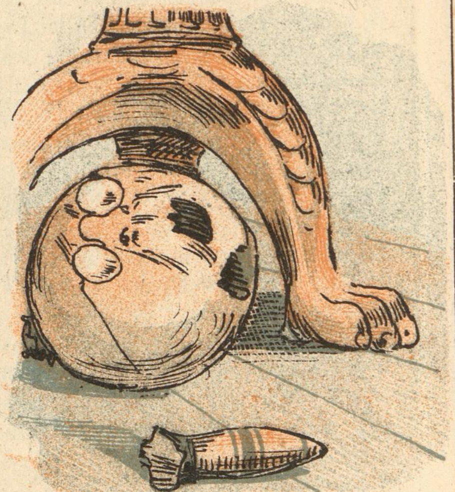
Men Greven om den brede Gjæst
Dog tænkte stolt: »Jeg kan dog bedst.«

Selv VIGGO BENTHEIM stor Respekt
Fingered', skjønt han lo fordækt.

Til sidst fik Rumlepotten Has
Paa Enighedens Sylteglas.

Som Taburettestormer, ak!
Den Rumlepotte Benet brak.

Moral:
Thi Overmod i Blinde gaar
Og bli'er til Rumlepotteskaar.

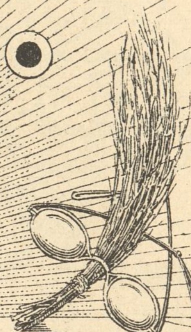
udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, Gl. Strand Nr, 50.

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 50. Torsdagen den 15. December. 1887.

I Marzipan — vel at mærke.

— Mo'er, jeg vil helst have Estrup!
— Næh! jeg vil helst have Berg!
— Hvor kan det dog være, min Dreng?
— Jo! han er saa tykho'det.

En Stordaad.

Det Holstein Blæsenborgske »Provisorie«,
Der fik forleden Dag sit Banesaar,
Erindrer os om en fatal Historie,
Som hændtes i et længst forduftet Aar,
Men har som Nyhed dog endnu sin Glorie.

Der var en Gang en Mand i Molbo-Landet,
Som fandt en muggen Pølse bag sit Skab
Og antog strax, at det var et forbandet
Utyske, fra hvis rædselsfulde Gab
Ham trued' Livs- og Friheds-Tab blandt andet.

Og fuld af Rædsel over Fænomenet
Han løb i Byen om og skreg Gevalt,
Til et habilt Parti han fik forenet,
Der slog sig sammen med ham Pjalt ved Pjalt;
Thi fælles Fare Mandsmod dem forlened'.

Saa kom det til et Slag, som ingen Sinde
Vil glemmes noget Steds i gamle Mols;
Men Dyret lod sig ikke overvinde,
Før en Vovvov, til Tort for hvert et «Fjols»,
Lod Pølsen i sit aabne Gab forsvinde.

— Den »provisoriske«, som blev forleden
Af Ledregreven ind i Tinget bragt
Og rettet her, som Bageren for Smeden,
Om Molbopølsen minded os, som sagt;
Der var ialt Fald noget muggent ved den.

Thi strax da den i Fredericiagade
Paa Dagens Orden fæl og bister saas,
Blev som i Mols en myrderlig Ballade;
Bestiet burde brat for Panden slaas:
— Hin Ledre gik i Staal og Assens-Plade.

Og lig Sankt Jørgen, da han stred med Dragen,
Han langed' efter Pølsen, hug og stak.
Et ædelt Riddersind kom her for Dagen;
Thi, som han slutted' just sin Pølse-Snak,
Afslutning han besørget fik paa Sagen.

«Dort liegt der Hund begraben», som ved denne
Anledning fodret blev med Pølsemad.
— Monstro det samme vil paany sig hænde,
Naar Estrup gjør et Venstrehjærte glad
Til Jul ved sin Rosin i Pølsens Ende?

Et Eventyr for artige Børn.

Frit efter Grimm.

Der var en Gang et Vælgerfolk, som havde tre Børn. Af disse var den ene, Chresten, temmelig uregerlig, den anden, Bentheim, var en Del bedre, skjønt han dog havde sine Fejl, men den tredje, Louis Tido, var et rigtig godt Barn. Men Vælgerfolket havde den Særhed, at det holdt mest af Chresten og havde ingen rigtig Fidus til Louis Tido. Ofte sendte det ham ind i Finansudvalgene som Ordfører i det Haab, at han ikke skulde finde ud af det. Men hans Skytshelgen, St. Ignatius, der altid vaager over saadanne gode Børn, var ogsaa altid ved Haanden og hjalp ham saa nogenlunde ud af Klemmen. En Gang lod Helgenen dog, som om han ikke var til Stede, og den stakkels Louis kunde slet ikke finde ud af det. Han gik og gik den hele Rigs-Dag igjennem, indtil han endelig naaede et stort Hus paa Hjørnet af Fredericiagade, ikke langt fra den katholske Kirke. Da Louis bankede paa Døren, kom en pæn, ældre Herre ud og lukkede op, og det var ingen anden end Hr. Estrup selv. Han sagde: „Ja, Husly kan du nok faa hos mig, men Mad kan jeg ikke skaffe dig i disse daarlige Tider, hvor al Ting „visner“.“ Men lille Louis fandt paa Raad; han tog en Pølsepind frem, som han kaldte „den nye Taktik“, og paa den kogte han en kraftig Suppe, hvoraf han gav Estrup den største Del og selv beholdt kun en lille Smule tilbage; men de fik begge alligevel nok af den Ret. Da de havde affspist, sagde Estrup: „Nu kan du lægge dig ind for at sove paa Magtens bløde Hynder, saa lægger jeg mig uden for det hele!“ — „Nej“, sagde Louis, „jeg har opgivet Forlangendet om, at du skal gaa; og jeg vil helst ligge uden Dyne; det er jeg saa vant til!“ — Da Louis den næste Morgen vaagnede, var Estrup ikke til at se; og, da han saa efter bag Døren, fandt han en Seddel, hvorpaa der stod, at lille Louis var en udmærket Romanforfatter, og underneden stod General Tvermoes's Navn at læse. Den tog saa Louis med sig hjem til Vælgerfolket, og nu kunde det jo ikke være andet, end at det maatte være overmaade vel tilfreds med ham.

Den følgende Dag sendte Vælgerfolket Bentheim ud for at forhandle. Han havde med sig forskjellige delikate Sager og desuden et stort Stykke varm Fødekage. Det gik ham, som

det var gaaet Louis. Estrup lukkede selv op for ham og bad ham pænt om at sidde ned. Da Bentheim havde faaet sin Mad, delte han ogsaa smukt med Estrup, og de søbede meget godt Kaal sammen, ja lille Bentheim indrømmede endog, at det var nødvendigt, at han tog Skeen i en anden Haand. — Da Fællesspisningen var forbi, tænkte Estrup ogsaa paa at skaffe Bentheim en god magelig Plads til at hvile sig i; men han sagde beskeden: „Nej, lad mig blot ligge paa Straaet! Jeg har altid holdt saa meget af at lege med Straamænd!" — Næste Morgen, da Bentheim vaagnede, saa han heller ikke noget til Estrup; men bag Døren fandt han en Pose, hvori der var de dejligste „farvede" Gendarmer, som man kunde tænke sig, og flere lignende Overraskelser. Han tog Posen hjem med til Vælgerfolket, som ogsaa blev meget glad over, hvad Bentheim havde faaet; dog vilde denne ikke rent ud af Posen med det altsammen, men beholdt hemmelig noget for sig selv.

Nu var Chresten bleven nysgjerrig og vilde ogsaa have Del i „Forhandlingerne". Han tog et vældigt Brød med, som han selv havde slaaet op, samt en hel Mængde Folke-Retter og drog af Sted. Han fandt ogsaa Stedet, hvor Estrup var inde; dog bankede han ikke først paa, men rendte Døren ind med Panden; thi saadan plejede han altid at bære sig ad. Da han ogsaa havde lavet sig en god Skefuld Mad, vilde han slet ikke give Estrup det allermindste med, men sagde kort og godt: „Ingen Bevilling til dette frihedsfjendske og folkedømte o. s. v."

Da de saa skulde til at sove, forlangte han en rigtig Tronseng til at ligge i, og da den venlige, gamle Estrup omsider skaffede ham en pæn Brix ude paa Blegdamsvejen, sagde han ikke saa meget som Tak derfor. Da lod Estrup ham ligge, som han havde redet. Da Chresten vaagnede den næste Morgen, gav han sig strax til at se bag ved Døren, om der skulde ligge noget til ham. Der laa ogsaa noget, men da han, som Octavius oplyste, ikke saae godt, bukkede han sig ned og stødte med Næsen til det; det blev hængende, og nu saae han til sin Skræk, at det var en ny Kjældernæse, der var voxet fast til hans gamle. Nu gav han sig til at hyle i vilden Sky; men det hjalp ikke, Kjældernæsen blev stadig hængende, og den var saa lang, at han kunde se den hele Tiden. Han gik da hjem til Vælgerfolket og klagede sin Nød; og det raadede ham da til at stikke Næsen ind i Venstres hemmelige Møder, saa blev det nok godt en Gang endnu; men, da han prøvede derpaa, kom der saa mange giftige Evropæere, at han slet ikke kunde bjerge sig, og de stak ham saa slemt, at han endnu gaar med Enheds-Mærker deraf over hele Kroppen.

Af Luske-Peter Lyvs Ordsprog.

«Det havde jeg, Mænd, ikke troet», sagde Bonden, han væltede ned i «*Politiken*».

* * *

«Gud ske Lov for den skjønne Varme», sagde Hørup, da Protokollen brændte.

* * *

Man skal ikke forlange mere af Jens Busk, end et Vræl.

* * *

«Saa du, Høgsbro, jeg stod mig», sagde Holstein Ledreborg, han krøb bag en «Afslutning».

* * *

«Hver Mand sin Lyst», sagde Dønnergaard Vintapper; han gik af med Fortjenesten, mens Venstremændene sloges.

* * *

«Mødes vi ikke før», sagde Holstein Ledreborg, «saa mødes vi paa Buntmagerloftet».

* * *

Der forslaar ligesaa meget, som en Skrædder Holm i Oppositionen.

Den gale Nøgle.

Og hvis I, gode Venner, vil laane mig Gehør,
Saa synger jeg et Kvad om en sølle Redaktør.
Om hvilken Fare stor
Paa denne fæle Jord,
Der trued' Nihilisternes og Alfred Bjørnbaks Bro'er.

Det var i fem og firs; der sku væ't Rebellion;
Og Viggo, som var inte forknyt for sin Person,
Om Estrup skrev saagar:
Med «falske Nøgler» har
Han dirket Statskassen op, hvor Pengene han ta'er!

— Men, da han saa sku' vise, han for sin Hat var Ka'l,
Den «falske» Nøgle skyndsomt han bytted' med en «gal»;
Den tog han, og med den
Begav han sig saamænd
I Hast paa Retiraden som staalsat Frihedsven.

Og da der blev om Nøglen i Trykkeriet spurgt,
Han svared' at en Sætter i Sværten havde gjort
Og byttet Nøglerne,
Thi saadant kan jo ske,
Samt at den «gale» Nøgle var her den »rigtige».

Saa gik med samt sin Nøgle den gjæve Redaktør
Og spurgte, om Octavius med den ej ham en Dør
Ku'e holde aaben, som,
Hvis han i Knibe kom,
Han kunde slippe gjennem og slippe for en Dom.

Octavius, saa snart han i Nøglen fik en Klo,
Fremlagde den i Retten og sa'e, den var saa go',
At den i Dannevang
Knap vraget blev en Gang
Af Kongens Foged, naar han for Nøglen var i Trang.

Og Retten blev bevæget af Hansens blide Røst,
Saa Viggo med en Bøde dog slap og fandt sin Trøst
Samt Lindring for sit Saar
Ved Hjælp af «Nøglen», hvor
Octavius's Hjærte i Dørens Fylding staar.

Gode Udsigter.

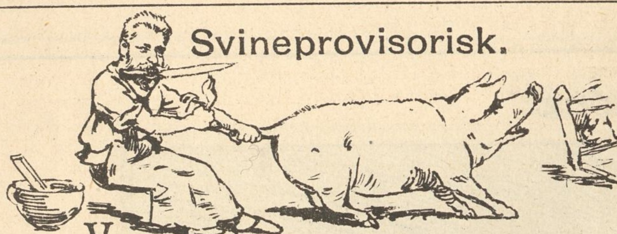

— Ja no ska' æ Pastor ha saa manne Tak, fordi han kam herud, — de er ejsen en Skam, A ett ka bydd ham en Tor Kaffe — men A ska sej wos lissom det er, Hr. Pastor — æ Kaffe haar væt saa skammele dyr i di sist Oringer, te vi ett haar haat Raad te aa kyw nøj, men no haar Claus — wo Risdawsmand —, lowed mæ faasann, te han skull sørre for at fo æ Told sat nier po æ Kaffe.

Bekymring.

— Ded æ dov forskrækkeli mæ den Svinesye, dærræ kommet mellem Folk . . .
— Ja ded hae døv smen Ret i, Per Skrædder, nøv æ Sydommen jov osse naaet te Grønkolt; ja in ved smen inte hvaanær de naar in sæl . . .

Svineprovisorisk.

VIGGO BENTHEIM, den velbekjendte glade
Allerhøjeste Oplysnings Redaktør,
Som i Fredericia- eller Integade
Var immer i det samme Slags Humør,
Lod Sabbathens Dag, af Kjærlighed til Næsten,
Sin Tunge løbe løbsk om Svinepesten.
— Men, slog for ham det Sludder i Logiken,
Var han dreven nok i Svine-Politiken.

Hvad han først og fremmest havde paa Hjærte,
Var den Uret, der mod Svinene var gjort.
Ved et Provisorium ku'e deres Smerte
Være stillet, for saa vidt han havde spurgt.
Men nu laa de paa Sottesengen hvinende,
Og selv Gendarmerne sig holdt fra Svinene.
Hvad Under, at af Harm og Hævn han tørster
Og mod ESTRUPS Maadehold vil rejse Børster?

Hans Filippika naturligvis havner
I den Ytring, at man burde være fri
For Provisorier, som bare gavner,
Hvad han kalder for et enkelt Parti;
Men for dem, der spekulerer i Artikler,
Der er bestemt for alle Svinemikler,
Er HØRUPS Tale rene Ord for Pengene
Om, at Provisoriet er højst paatrængende.

VIGGO BENTHEIM, hvis Ord var ellers bidske
Mod alt Provisorium, der sku' ha'e Børst,
Denne Gang kom med den svinepolidske
Henstilling: «Aa! maa Svinene faa først?»
Leve Provisoriet! thi man kan bruge 'et,
Naar man sine gode Venner har ved Truget,
Og med Erstatningskrav man frit tør møde,
Naar man har en Losseplads for Spalteføde.

Liliputanerne,

frit efter »Politiken«.

Integades Lilleputter er komne hundrede Aar for tidlig til Verden. 1987 vilde sikkert tyve Tusinde glade Abonnenter have fyldt Bladets Protokoller for at more sig over lille Georgs Hønsegaards-Moral, lille Eedvards »Kjærlighed«, Petrine Nansens Ynde og Gustava Esmanns Krumspring. Men nu er vi i det nittende Aarhundrede, og Slægten har ikke endnu opnaaet den tilbørlige Overmodenhed, der hører til, for ret at nyde dette Skud paa den dramatiske Journalistiks og journalistiske Dramaturgis krogede Stamme. Saa Impressarioen, Hr. Herman Bing, vil maaske næppe høste Guld med sine »syv smaa Sorte«.

Om Kunst er der hos de smaa Sorte naturligvis ikke Tale. Som en tynd Traad er disse Smaamenneskers Tankegang, og deres Journalistik minder meget om de smaa Nybodersdrenges Diktion, naar de raaber: »Evig Spænd i Rævegade!« eller »Æh, Hurræh, min Mo'r kan svømme!«

Vanskabte er de smaa Sorte ikke! I alt Fald ikke i høj Grad. Af smaa Sorte at være er de, paa Underextremiteterne nær, endogsaa velproportionerede. Men lidt uhyggelig kigger hos de fleste af dem de ældede Ansigter, der passer slet til den lille Krop, frem bag Grinet. Og Indtrykket, man faar, bliver just ikke æsthetisk Behag.

Saa meget mindre som Viggoline Bentheimine, Truppens Direktrice, kun plumpt formaar at lægge Stoffet til Rette for de smaa Publicister. Uden megen Mening lader hun Lilleputterne springe ud og ind, skære Grimacer og gjøre Sjov i Spalterne — mens en Flok af store Navne stadig paraderer ved Siden af for at levendegjøre Forestillingens eneste Vittighed, den, at der her i Verden — som vel bekjendt — gives Mennesker af særdeles forskjellig aandelig Størrelse.

. . . Alligevel er der unægtelig noget komisk i at se lille Georg spasere om som en ny Henrik Steffens, eller lille Eedvard lægge et godt Ord ind for Adam Øhlenschlæger. Det fryder Sindet at se Petrine Nansen tage Strindberg under Armen og Hermandine Bang kokettere med gamle Balzac — Derfor vil de smaa Sorte ogsaa nok endnu nogen Tid kunne gjøre Regning paa Beundrere, skjønt de uheldigvis er fødte i det nittende og ikke i det tyvende Aarhundrede.

Ved Kaffen.

Fru Sørensen. Gud, søde Fru Schrøder, jeg haaber da rigtignok, De sætter Pris paa, at jeg kommer herop til Dem midt i Jule-Travlheden, men rent ud sagt var jeg en Smule træt af at trave om og se paa Præsanger i Butikkerne, og saa tænkte jeg det kunde være morsomt for Dem om jeg kom lidt herop og drak en Kop Kaffe eller to i al Hyggelighed, og Gud hvor er det svært, søde Fru Schrøder, at finde paa hvad man skal give hver især, og jeg har kun fundet Præsanger til to, nemlig til Petrine, som skal have Herman Bangs nye Fotografi med Knebelsbarten paa, som han har lagt sig til og som rigtignok gjør ham anderledes mandig og klædte ham saa øndig, naar han stod og holdt Foredrag, som Petrine allesammen har været til og til denne herre Svensker, Gustav Jæjerstamme, med, og saa til Petersen Jespersen, som skal have Kroghs »Albertine«. Og det er saadan en Vittighed, ser De, fordi Petersen-Jespersen er Bjørnsonianier og Handskemand, hvad han synes der passer saa godt med hans hvide Varer, og vil jo blive frygtelig fornærmet, naar jeg overrækker ham Bogen, men det er ikke Andet end en Attrappe til at gjemme Brevpapir i, som man faar hos Boghandlerne, og altsaa i Virkeligheden meget anstændig og ikke Spor af ækvivoks. Og Gud, søde Fru Schrøder, De kan tro Sørensen er i et rædsomt Humør, for det er jo daarlige Tider for Handelen, og jeg siger saa tidt til ham: Gud Sørensen, hvor gider Du blive ved med det Fidteri! Og hvis jeg var i dit Sted, Sørensen, saa opgav jeg det Hele og søgte at faa en pæn

Plads med rigelig Gage og Enke-Pension, som nu der er en Direktør ledig i Nationalbanken, og jeg véd ikke, hvorfor de ikke ligesaa gjærne kunde tage Dig som enhver anden dertil, og nu kommer Professor Matzen jo ikke i Vejen, for det var jo bare en af »Politikens« sædvanlige, at han søgte efter det og allerede var mødt frem med sine Dukkementer, og kan Du ikke faa den Plads, saa kunde Du jo maaske blive, hvad Herforth er i denne herre Kreditforening, for til at faa Varer paa Kredit er Du da vist nok en af de flinkeste, de kunde vælge, og Herforth faar jo nok saadan en 20—30,000 om Aaret, saa det var da værd at tage med, og saa kunde Du tage Fritz Grønbæk til Sekretær eller Bogholder, for Gud han var da nærmest til det, og Petrine kunde maaske ogsaa blive anbragt der i Kontoret. Men tror De Sørensen saa meget som respekterede paa det, søde Fru Schrøder! Nej han gjorde ikke Andet end blev arrig og spurgte mig, om jeg maaske var i Kridthuset hos denne Ligtenberg, som er Manden for det Hele og som sidder saa fast, at han ikke en Gang svarer, selv om de kjører de aller groveste Pjæser op mod ham. Og Gud, søde Fru Schrøder, det kan jo gjærne være han har Ret, men jeg var naturligvis saa fornuftig at sige at det var ikke Andet end Vaas og Udflugter, og jeg synes nu netop det var en Stilling for Sørensen og Etatsraadinde maatte jeg da blive ved den Lejlighed, hvad der jo altid giver en vis Glans, skjønt Gud nu er der rigtignok snart saa mange af dem, at det er lige ved at blive ordinært at have den Titel. Og Gud det er sandt, vi har jo ogsaa været paa Komedie nemlig hos Abrahams til »2den April«. Og vi troede jo, at det var en ny Titel paa »Aprilsnarrene«, og at Kammerherren havde været saa affabel at overlade ham den. Men saa var det et patriotisk Stykke, ligesom De véd »Landsoldaten«, undtagen at her var det Vandsoldater, nemlig to unge Søofficerer af hvilke den ene hed Fischer og var Røjmert og dejlig, og den anden hed Wilde, syntes jeg de sa'e, og var ikke saa dejlig men umaadelig tapper, og først var de inde hos Vognmand Bohn paa Kjøbmagergade og deraf kunde vi jo strax se, at det maatte ende med Bryllup, og vi troede jo Zink, som var Gaardskarl, skulde komme trækkende med de hvide Heste, men Fritz Grønbæk sagde, at Abrahams var ikke saa gal at komme med hvide Heste, saadan som Sættig, for de gik ikke i Folk mere. Og saa kom Hr. B. Petersen ind og var Jøde af Benjamin Stamme, men hed for Resten Levy, og Abrahams med trekantet Hat og graat Haar og Anstand. Og han var meget vred paa Levy, fordi de Koks, Levy havde leveret, var ikke gode, sagde han. Og Kolling gik ogsaa og mistænkte den arme Levy, men Røjmert bandede paa, at Levy var Redeligheden selv baade med knuste Dampkoks og i Henseende til de Brevskaber, man kunde betro ham. Og det viste sig ogsaa, at uagtet Orlamundt kom som fin Englænder og tilbød ham en Forretning med Wælskul, holdt Levy sig dog til Koksene og afviste ham med Foragt. Og saa turede vi lidt om til de offentlige Seværdigheder i det gamle Kjøbenhavn og var baade ude i Brokkensbod og ved salig Vesterport og paa Raadstuen i den offentlige Politiret, men lille Ambrosius var lige ved at give sig til at tude, fordi Slaget ikke kom og han kunde høre, de skød inde i Kulisserne og var bange, de skulde bruge alt Krudtet op inden vi kom med. Men saa endelig kom vi da i Søslag, og det var en voldsom Allarm, for de fyrede med Kanoner og gjorde et Spæktakel, saa man ikke kunde høre Ørenlyd. Og midt paa Dækket stod Wilde og sloges med Tyskerne og sprang frem og tilbage og var saa umaadelig tapper. Og saa kom der Tyskere springende om Bord, men Wilde drog sin Sabel og huggede dem ned og greb en Fane og svingede den over Hovedet, og jeg blev saa ellevild af Begejstring, at da Tæppet faldt, raabte jeg »leve Admiral Wilde!« Men saa tyssede Fritz paa mig og sagde jeg tog fejl, thi det var ikke Wilde- men Willemoes, og ikke heller var det Tyskere, men Englændere og foregik 1801 paa Langelinie, som vi saa saa' i næste Tableau, hvor Fischer blev forlovet med Frøken Levy, og Abrahams gjorde Benjamin Afbigt og sagde, han havde spillet sin Rolle godt, og saa kom Lord Nelson i Land og talte Engelsk, og hvad det betød kunde jeg ikke forstaa, men Fritz mente, at Nelson havde tilbudt at give Bidrag til den engelske Kirke i Grønningen. Og det blev de saa glade over, at alle de Danske stillede sig i Forgrunden og sang en Salme, og det gjorde Virkning kan De tro, søde Fru Schrøder, og skulde De tilfældigvis have Lyst at gaa derhen, saa vil jeg forære Dem en Kupon, vi fik tilovers, saa faar De Billetten saa meget billigere, og for Dem, der er en Smule tunghør i Forvejen, vil Søslaget da være til megen Fornøjelse. Og Gud, søde Fru Schrøder, nu er Tiden igjen løben fra mig, og jeg skal absolut ned i Nygade og se, hvad Bojsen har stillet an i Aar. For det skal være Noget med Engle ligesom 1ste Akt af »Mæfestofilus« paa det Kongelige. Farvel søde Fru Schrøder og Tak for Kaffe.

Dr. Skamdrups Klagesang.

Hektograferet af »*Punch*«.

Her sidder jeg store Digter saa lunt
Og læser min danske Avis,
Med det ene Ben i Italiens Land
Og det andet Ben i Paris.
Jeg læser om Svin-sot, læser om Pest,
Hvor de ædleste Skabninger segne,
Og svømmer i Graad — Fanden gale mig! —
Paa egne og Svinenes Vegne.

O Frankrig, du gjæstmilde, fordomsfri Land,
Hvor frit Præsidenterne gror,
Hvor »Silke« og »Svinebørster« saa skjønt
Betegnes med selvsamme Ord,*)
O svar, vil Du huse mig fredløse Mand?
Min Hjemve jeg sagtens kan tæmme:
Hvor Svin li'som Mennesker hugges ihjel,
Har jeg ikke længere hjemme!

Som fordum Minerva fra Jupiters Skalp
Fløj ud i sin fejreste Stads,
Min Muse sprang frem af en Svinerygsteg
Og gav mig en So til Pegas.
Jeg digtede Sange til Svinenes Pris, —
Men nu er jeg træt af at grynte!
Ret aldrig blandt Svine-Stimænd man ser
Mig norden for Svinemünde!

Det Hele er opløst. Mit Livsmaal er spildt,
Og sort er min Fremtid som Kul.
Nu bli'er selv en Gadedreng jo forbudt,
Naar han spiller So i Hul!

*) *Les soies.*

De »store Ord« er en mageløs Ting,
Naar af mig eller Chresten de ydes, —
Men Pokker skulde ta'e hjem til et Land,
Hvor det »fede Flæsk« skal forbydes!

Forgæves Grev Holstein, min ledreste Ven,
Endnu, li'som forhen, for Grin
Gjør Karambolager paa Tingets Billard, —
Hans Bal bli'er dog aldrig »et Svin«.
Selv Hørup, der fordum var svinepolidsk,
Har svigted mig og kategorisk
Forlangt, at de ædle, poetiske Svin
Skal slagtes ihjel — provisorisk!!

Min smeltende Sang er et sidste Farvel,
Et Suk fra et sorgtynget Sind,
Den klinger vemodig, men glemmes igjen
Som Vand paa en Blodpølsepind!
O Georg, Du drak jo min Skaal som et Svin,
Begjærlig din Virak jeg suged',
Men tro mig: Vor Svine-Fylking er brudt! —
Nu kommer vi aldrig til Truget!

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Nur Behändigkeit.

Trods Adelsmærke og Vaabenskjold man
Dog Ledre-Borgerskabet som Troldmand
Kun ser i hans storpolitiske Træk. —

Se, her er nu Kunststykket: «Et Provisorium»,
Hvormed han forbavser sit Avditorium,
Med at bevise saa klart som Blæk,

At nu er den Gjenstand aldeles væk!

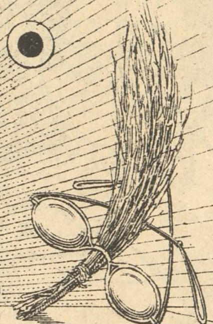
Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 51. Torsdagen den 22. December. 1887.

PUNCH.

Honet Ambition.

— Mo'er! Skal jeg vel følge med Marie, naar hun skal kjøre ud med de Smaa?
— De Smaa! Hører Du ikke til de Smaa?
— Nej, jeg er den mindste af de Store!

Luske-Peters Jul.

Den glade, velsignede Ferietid
Er atter kommen til Rigsdagen hid.
Vi lægger ej mer vort Hoved i Blød,
For nu skal vi hjem til vor Julegrød
Og med Diæter dog rigtig os gasse
Iblandt den oplyste Vælgermasse.

Der bliver jeg buden til Juletræ
Som Situationens Koryfæ.
Jeg bruger jo brav baade Øjne og Tanker.
Og derfor véd jeg saa godt, hvad der vanker:
De dejligste Sager, som tænkes kan,
For en rigtig renlivet Venstremand,
Der Venstreprogrammet har svigtet ej,
Men holdt det ubrødelig — saadan som jeg —
Mig venter paa Juletræet for vist,
Fordi jeg er ingen »Separatist«,
Men hver Gang Flertallet ændrer Signaler,
Saa lystrer jeg strax, hvad det befaler.

Jeg havde jo lovet at stemme for »ingen
Forhandling« med ESTRUP, samt gaa ham paa Klingen,
Til vi fik paa hans Regimente gjort Kaal;
Se, derfor man gi'er mig en »Estrupnaal«
Og vil mig naturligvis foreslaa
Med den som Pynt i min »Humbug« at gaa.
— Kors, hvor min Valgkreds vil da være stolt
Og synge: »Sit Løfte har han holdt!«
— En Foldekniv vil jeg vel ogsaa modtage;
Den gjemmes i Ærmet til bedre Dage.
Endvidere faar jeg med Tilbehør
En Æske Gendarmer i ny Kulør.
Den Tanke, hvert Vælgerhjærte varmer,
At, hvad det angaar at farve Gendarmer,
Jeg meget videre Kunsten drev
End »Folket« i Aars og Brønderslev.

Desuden vil alt, hvad i Sognet duer,
Mig sagtens foræren et Folkeur
Som Tak, fordi jeg har Tiden forstaaet
Og vidst præcis, hvad Klokken var slaaet.
Dets Gang vil mig minde hvert Øjeblik
Ved sin Tiktak om min nye »Taktik«.

Saa faar jeg en »Tilslutning«, tænk jer bare,
Fordi jeg ved »Afslutning« kunde mig klare
Den Dag, jeg vort Provisorium selv
I Livet rammed' en morderlig Pæl.
Nu rammer jeg Pægle ned hos Bonden,
Og det besørger jeg ogsaa — med Munden;
Herved jeg godtgjør, at Folkets Dom
Til Jul i det rigtige Julspor kom,
Idet for mit Vælgerfolk fast jeg slaar,
At fast jeg som hidtil bestandig staar
I min Politik fra i Aar og i Fjor,
Og det er da Noget, som Vælgerne tror!
De véd, at paa mig kan de fuldtud stole,
Saa længe der blot er Diæter at hole.

Grimmemann og Mannegrim.

Et Eventyr.

Der var en Gang en Skolelærer ovre fra den lille Ø Bogø. Det er et ganske lidet Eiland, men, tager Du et Forstørrelsesglas og ser paa Danmarks Kort, kan Du nok finde det alligevel. Øen var lille, men dens Skolemester var stor. Han hed Chresten Grimmemann, og det Navn havde de stakkels, smaa Nationalliberale givet ham, fordi han var saa slem ved dem, og hver Gang de kom i Folketings-Skolen og ikke kunde den parlamentariske Lektie, fik de Stryg af hans store Ris, og til sidst var der mange af dem, der sagde, at nu vilde de ikke længer være i Chresten Grimmemanns Skole. For de smaa Nationalliberale var nok gode, artige Børn, men noget omskindede og forsagte var de. Men før de gik, sagde de til Chresten Grimmemann, at han skulde bare tage sig i Agt, for der var nogle Væsener, som hed Godsejere, og de boede oppe i Landstinget, hvor han aldrig kunde komme og ingen Magt havde, men, blev han altfor stræng med Riset, saa kom deres Høvding, som hed Estrup, og tog Grimmemann i Kardusen. Men Chresten lo bare og sagde, han gav Godsejerne en god Dag, for han var Folkeskolemester i hele Danmark, og der var Ingen over ham og Ingen ved Siden af ham, det havde hans Hjælpelærer Viggo Bentheim selv sagt, og saa maatte det være sandt. Og saa satte Danmarks Folkeskolemester sig rigtig bredt til Rette paa sit Katheder, som kaldtes Formandsstolen, og ringede med Klokken, men det betød, at den, der surmulede, fik Strips.

Bønderbørnene i Skolen var ikke løbne deres Vej som de Nationalliberale. For Tærskene bed ikke saadan paa dem, og heller ikke havde de Forstand til at ræsonnere over, om Grimmemann lærte dem rigtigt eller galt. De ramsede bare efter. Og naar han sagde: **C-h-r-e** siger Selv, s-t-e-n siger styre, saa raabte de »Selvstyre«, som med én Mund og troede, det var godt Latin, for saa dumme var de.

Men Chresten Grimmemann blev mere og mere vigtig af sit Held, og han drog rundt i Landet og vilde lære alle Mennesker at stave til »Selvstyre« paa hans Manér. Men imens tabte han rent Evnen til at styre sig selv og smurte saadan løs paa alle dem, der ikke kunde eller vilde ramse Lektien efter, at han sled en hel Birkeskov af Ris op paa deres Rygstykker.

Men saa gik det galt.

Oppe i den Stad Holstebro, som ligger meget langt borte, helt ovre i Jylland var der en Politimester, — det vil sige en af de Alfer, som er under Estrups og Nellemanns Beskyttelse, — der ikke vilde holde sig paa tre Skridts Afstand fra den store Grimmemann. Og saa blev Folkeskolemesteren saa grulig vred, at han sagde til sine to Pedeller, at om de ikke tog den lille Alf ved Vingebenet og kylede ham ned ad Trappen, saa fik de aldrig mere Grimmemann at se og fik ikke Lov at lære at stave »Selvstyre« paa hans Manér. Og Pedellerne vidste nok, det var farligt at røre ved Nellemanns Alf, men de var dog endnu mere bange for den gefærlige Grimmemann. Og saa tog de Politimesteren og verfede ham blidelig ned.

I samme Øjeblik lød der et frygteligt Tordenskrald, og ved Siden af Grimmemann og hans Pedeller stod — ikke Estrup selv, men hans højre Haand, Nellemann. Og han saa ud som bare Fyr og Flamme. Saa viste det sig, at Grimmemann i Grunden var en stor Kujon, for først lod han sine Pedeller i Stikken for selv at blive fri, og, da det ikke hjalp, sendte han sin tykke Substitut, den bramfri Octavius hen at bede om godt Vejr, fordi den stakkels Grimmemann i Virkeligheden var saadan en sølle Stakkel, der var blind og døv og svag paa Hukommelsen og derfor ikke ret vel vidste, hvad han selv gjorde. Der hjalp ingen Kjære-Moer! Nellemann tog Chresten Grimmemann i Kardusen og satte ham i Hullet paa Blegdamsvejen. Der kunde han lære det rigtige »Selvstyre«.

Stor var Sorgen mellem Bønderbørnene, da deres gamle Skolemester saadan var forsvunden fra Jordens Overflade. I Begyndelsen vidste de slet ikke, hvad de skulde gribe til, men den lille Tido, den smaa Viggo og den bitte Postelins-Jens mente dog, man kunde prøve den indbyrdes Undervisning. Og det gik ret godt. Især var Postelin-Jens flink, og da han havde saadan en skrap Tunge og saa tappert brugte Tyremien — saadan som han havde lært, da han var Husar — saa syntes Bønderne, han var en farlig Karl, og de kaldte ham Mannegrim, fordi han var næsten ligesaa strix som gamle Grimmemann.

Men, imens sad han ude i Hullet paa Blegdamsvejen og ærgrede sig, skjønt han i Grunden blev godt behandlet og fik Lov at modtage Foræringer af fordums Disciple, saasom 3 store Sylteglas med det dejligste Syltetøj af den Slags, som man siger »Ah!« til.

Endelig kom han ud. Først tog han sig en lille Rekreationstur til Marienlyst for at »samle nye Indtryk«, som det hedder, men længe holdt han ikke Ferie. Han længtes efter Skolegjerningen igjen. Naada, hvor han skulde bruge Riset! Men, da han kom ind i Skolen, blev han meget forbavset ved at se, at Bønderbørnene slet ikke tog Notits af ham. De bare gloede og grinte, hvor han viste sig.

Og saa var det, at Grimmemann mødte Mannegrim.

Det var lige midt i Skolestuen. Gamle Chresten Grimmemann stod op og proberede at læse Børnene Texten. Men saa sprang Jens Mannegrim frem og sagde, at den Slags gammeldags Vaas vilde de ikke høre længer. Nu læste de af den nye A. B. C, som Greven havde lavet og Hørup læst Korrektur paa. Og i den var saadan lange og svære Ord som »*Folketingsparlamentarisme*« helt udeladte. Men i øvrigt var det en rigtig god Folkebog. Da Grimmemann fik det at høre, blev han saa rasende, at han slog efter Mannegrim med sit Birkeris. Men Jens stak ikke op for Bollemælk; han trak sin Ridepisk frem og spurgte, om Chresten havde Lyst at »logte te Taahlepanen«. Og saa smurte de to Skolemestere løs paa hinanden. Og Bønderbørnene og de smaa Nationalliberale grinte, saa de maatte holde sig paa Maven, og oppe fra Landstinget kom de store Godsejere ned og de lo ogsaa og raabte Bravo! Til sidst maatte den lille, højærværdige Høgsbro med den sorte Kalot skille dem ad.

Men Grimmemann giver ikke tabt. Han sidder nede paa Graabrødretorv og binder ny Ris til Mannegrims Bag. Og saa gaar det løs paany mellem Berg og Busk — Grimmemann og Mannegrim.

Hømne

te

Bjørnstjerne Bjørnsen

a

Søren Pipperop.

O, søje Muse, som i Flamme
Ha tændt mit æileste Aargan,
Sti te min Hytte ner aa lammæ
Kons logte te din Taalepan.
Aa ge mæ Størke te aa tyre
Kamelen aa min Pegasus,
Saa je mæ Fut ka sla' min Lyre
For Dyden aa Martinius.

Bjørnsjerne Bjørnsen! du ha ganske
Bedaaret mei fra Top te Taa.
Især din maveløse Hanske
Æ te a ta aa føle paa.
Den rørte mei aa hver en Sanger,
Som ente æ a Stok aa Sten,
Aa va Moralen anbelanger,
Saa ser man strax, a den æ ren.

Du reiste her som Dydens Vægter,
Aa Dydens Vægtervers du sang,
Saa du kom derve sæl te Hægter
Blandt Bønder her i Dannevang.
Du Kroner fek i Nor aa Syden,
Forde din Hensekt va riæl;
Saa man ka dera se, a Dyden
Æ emmer sin Belønning sæl.

Nu ve je ønske mange Kroner,
Inu te dei maa finne Vei
Fra Norens rene Mandspersoner
Aa Kvenner, som ha vasket sei;
Je sæl, som ente dov æ kræsen,
Ve for Prængsipets Skyld en Tørn
Ta mæ vort eiet rene Væsen,
Te je mei osse faar en Bjørn.

Økonomisk Høflighed.

— Vil Du have en Mellemmad, bitte Jens?
— Næi!
— Du kunde da gjerne sige: Nej, Tak!
— A behøwer et aa sej Tak, nær A et haar faat nøj.

Ny paa Egnen.

— Du, Schmidt! Hvad er det for to Damer?
— Den ene ser sgu godt ud, den anden er Snedker Petersens Datter!

Rimbreve
til
Fætter Christian i Nykjøbing.

LXXXXV.

Kjære Fætter! Vi om faa,
Korte Dage
Atter tage
Jo med Aaret Afsked maa.
Syv og firs ej langt tilbage
Har endnu sin Gang at gaa,
Før i Gravens dybe Vraa
Oldingen, af Alder graa,
Synker ned foruden Klage.
Hvad har Syv og firs os bragt?
Har det Rugbrød eller Kage
I sin store Ovn os bagt?
Begge Dele vexelvis
Har paa Bordet det nok lagt.
Noget har os bittert smagt,
Andet høsted Tak og Pris.
Dermed er vel Alting sagt.
Dog forinden Sne og Is
Glemselskoldt dets Grav bedækker,
Er det billigt, at vi trækker
Frem af Mindets Taagedis
Og til Live atter vækker
Hver Gevinst og hvert Forlis;
Hvert et lille Aarets Drama
Kalder frem vi ved Proclama.
Rul da dristig op, Fru Fama,
Sandhedstro som hver Avis,
Aarets store Panorama! —
Først vi Valget skue kan.
Hvor trods „Venstres“ Sejersmine,
Og Borchenius's Digterpine,
„Højre“ hele Kagen tog,
Medens Venstres Haab blev Vand;
Trier holdt kun daarlig Stand,
Hørdum Christianshavn forjog,
Hostrup selv med alle sine
Unge, fine
Marskalksskærfbehængte Venner
Tvermoes ej af Sadlen drog.
Det var galt i begge Ender,
Halkier flot som Bæltespænder
Hr. Christopher Hage vog,
Nyholm dratted', Venstre skjælved',
Magtens Isbjerg, som sig hvælved'
Nys saa stolt, paa én Gang kælved'.
Reddet blev af travle Hænder
Vel P. Holm, men han forslog
Som en Skrædder kun i Helved'.
Saa — ja saa man om Forlig
Snakked' sammen,
Svagt dog osed' Venskabsflammen,
Det blev ikke Fred, men Krig.
Chresten Berg, helt rød i Kammen,
Galed' op som Kampens Hane,
Talte stærke Ord om „Svig“,
Luskepeteres fæle Vane,
Hvoraf Venstre høster Skammen.
Ak, de Ord blev Chrestens Bane!
Før det Nogen kunde ane,
Han, som nylig var saa rig,
Maatte med sin Korsgaard vanke
Bort fra „Morgengnavets“ Dør,
Og Borchsenius saas at hanke
Op med Secher i dets Bør.
„Politiken“, som Gehør
Har for hver Evropatanke,
Men hvis Hjerne er lidt skjør,
Skreg paa én Gang: „Danmark døer!
Hør blot, hvor der Reichshund gøer!
Bismarck vil os Danske banke,
Navnlig prygle Bahnson mør!“
Snart dog kom man under Vejr
Med, at de, der stærkest gøede,
Var de sorte Smaa, der kløede
Efter Sensation, og her
Havde fundet Spalteføde
Somren bragte Frelsens Hær.
Georg Brandes drog sit Sværd,
Gav i Skranken frejdigt Møde,
Slog en Dame ongefæhr
Med en Asenskjæft til Døde.
Da kom Bjørnson gram i Hu,
Alle smaa Bohêmers Gru,
Slog i Bordet,
Medens Georg, snild og snu,
Faldt bestandig ham i Ordet.
Kjære Fætter! Mindes Du
End hin Strid, da sværdomgjordet
Disse to
Aandens Kæmper sammen fore?
Thi vi Andre snart det glemte.
Magistraten, for at skæmte,
Aabned flinkt sin nye Bro,
Men for Spøg et Trin de gjorde,
Som et Fejltrin var min Tro.
Det til Mishag Mange stemte,
Og til Fald, som ej det burde,
Lokked' mangen Borger go'.
Fallesen dog ej blandt disse
Var til visse,
Thi som Katten paa sin Klo
Altid glad og oprejst staar han,
Og „Ballancen“ altid faar han.
Sølv af Operaens Ko,
Som han stadig lader bisse,
Mælk i Spandevis jo spaar han.
Klogest var dog Doktor So.
Schandorph vistnok, thi imens
Vi herhjemme maatte hyle
Over mangen fejl Calcule,
Som os gjorde Pungen læns,
Tog det Hele han med Ro,
Hented' hos Scavenius Syle,
Fæsted' i det Fjerne Bo
Langt fra Svinepestilens,
Som gjør Landmænd lidet fro.
— Tiden gaar med lette Sko,
Fætter, men før Aaret endes,
Og før Nytaarsnyet tændes,
Blandt den Høst, det gav i Lo
Og i Lade, kan det hændes,
Er et Neg, som mærker dette
Aar med Rette,
Og hvorfor en Krans vi flette
Vil med Taarer i vort Blik.
En Ting skal dets Vægtskaal lette,
Naar de Andre Utak læsser
Paa dets Isse og kun hvæsser
Deres Kniv til hvas Kritik:
Punchs berømte Dass-Processer
Dog i Aar en Finis fik!

En Barselstue.

Uddrag, ikke af Kirkebogen men af en Forhandlingsprotokol.

„Molby Amts- og Folketidende", d. 11. Decbr. 87.

Medborgere! Undertegnede Borgere ere Dags Dato traadt sammen i det Øjemed at danne en musikalsk Sangforening i Betragtning af, at ingen saadan, hvis Maal det skal være at glæde og fornøje Medlemmerne gjensidig ved festlige Lejligheder som Skov-, Fiske- og Sejlture samt lignende selskabelige Sammenkomster, som for Ex. Barnedaab, Bryllupper og Begravelser, hvor lidt Sang altid liver noget op paa Stemningen, findes her i Byen. Saavel passive som aktive Medlemmer optages; dog ville kun Borgere med Stemme kunne blive aktive Medlemmer, medens ogsaa Borgere uden Stemme selvfølgelig ville være stemmeberettigede. Hos Opvarteren i Gjæstgivergaarden ligger en Liste, der ikke gaar rundt af Frygt for ingen at træffe hjemme.

Bede, Kreaturkommissionær. Bisløv, Landpostbud. Durbasse, Aut. Gas- og Vandm.

Fistel, Barber. Fuglesang, Urtekræmmer. Kvækkeløse, Konst. Bælgetræder. Mollerup, Malermermester.

„Molby Amts- og Folketidende" d. 16. Decbr. 87.

Da allerede et betydeligt Antal har tegnet sig som Medlemmer af Sangforeningen, afholdes i Morgen Aften Kl. 8 i Gjæstgivergaardens store Sal det konstituerende Møde.

Paa den midlertidige Bestyrelses Vegne
Jørgen Bede, Missionær.

„Molby Amts- og Folketidende" d. 17. Decbr. 87.

I det i Gaar her i Bladet optagne Avertissement er der indløbet den Trykfejl, at Hr. Jørgen Bede er betitlet Missionær, medens han i Virkeligheden er Kreaturkommissionær, hvilket vi meget beklage.

Red.

Forhandlingsprotokollen den 7de Decbr. 87.

Ca. 21 Herrer havde indfundet sig. Først tog Kommissionær Jørgen Bede Ordet: Mine Herrer! Naar jeg — naar vi undertegnede — jeg mener, der forleden stod i Amtstidenden, naar vi, siger jeg, mine Herrer, i Aften har inviteret Dem til disse festlige Haller, da er det Tanken at synge. Mine Herrer, det er ikke nogen ny Tanke, men en gammel Tanke, mine Herrer, men her i Molby er det dog Tilfældet, at det ser ud som en ny Tanke, mine Herrer, og enhver her til Stede værende vil vist stemme i med mig, at Sangen her i Molby ikke kan prises i altfor høje Toner. Hvor er det f. Ex. ikke et sørgeligt Syn, mine Herrer, at høre Menighedssangen ved politiske Møder og Folkefester. I andre Byer har de for det meste en Sangforening, der kan give Tonen an ved slige Lejligheder. Og vi har tit savnet saadan en. Som nu forleden, mine Herrer, da Byfogden holdt sit Sølvbryllup med Kancelliraadinden. Vaagnede vi, mine Herrer, Byfogden og hans Kone med en Tone eller et Par Horn paa Sengen, saadan som vi læser i Aviserne, at de plejer van i andre Byer? — Nej vi gjorde ikke, mine Herrer! Men hvorfor da? Fordi vi ikke havde nogen Sangforening eller anden Hornmusik. Og efter hvad jeg har ladet mig fortælle, skal Byfogden og hans Kone have lagt vaagne hele den Morgen og ventet paa at blive opvakte med en Kvatkordium paa Sengen, og til sidst maatte de dog ud af Fjerene og i Klæderne uden saa meget som en lille Opsang. Og Byfogden skal bag efter have ytret, at han var bange for, at Borgerne havde et Horn i Siden paa ham, siden de ikke en Gang havde blæst ham et Stykke. Men nu skal det Savn blive afhjulpet. Og en Ting maa jeg sige paa Forhaand; lad der være Enighed i denne Forening. Ingen Politik, mine Herrer! Jeg læste en Dag i Avisen, at Politik frembragte Disharmoni og Taktløsheder i mangen Kreds, og Disharmoni og Taktløshed skal ikke findes i vor Sangforening. Ingen Mislyd, bare Harmonier! Det skal være en Forening af brave Borgere, thi Iden er udgaaet fra to Haandværkere, nemlig Hr. konst. Bælgetræder Kvækkeløse og Hr. fhv. Linnedvæver, Landpostbud Bisløv.

Handelskommis Rejersen; Jeg har altid troet, at Hr. Kvækkeløse traadte Bælgene med Benene, men hvorfor saa kalde ham Haandværker? (Aah! Hør!). Og strengt taget er Hr. Landpostbudet da heller ikke Haandværker (Hør! Hyssen).

Konst. Bælgetræder Kvækkeløse: Det ligner ikke noget af saadan en som Hr. Rejersen at komme med Personligheder. Jeg har aldrig traadt hans Ære for nær i de mange Aar, jeg har betraadt mit Embede som Bælgetræder. For ser De, jeg er nok Bælgetræder, men det er nu kuns konstitueret, des formedelst jeg en Dag, da Hs. Højærværdighed holdt Fropræken, kom til at træde forkert; og saa var det, Hr. Organisten havde sat og øvet sig under Prækningen paa en Melodi, som der ikke var nogen synderlig Gudelighed ved; men det kunde naturligvis ikke høres, desformedelst der ingen Vind var i Værket. Og saa var det, at jeg mente, at Hs. Højærværdighed sagde Amen, og saa traadte jeg til, og saa begyndte Orglet paa en ugudelig Vise lige midt i Prækningen, for det var slet ikke Hs. Højærværdighed, der havde sagt Amen, men bare Agenten, der havde gabet (Hør! Bravo!). Men jeg er nu lige godt Haandværker, for jeg er Bendrejer, og jeg har aldrig set nogen, der ikke drejede Ben uden med Hænderne, selv om ogsaa Benene maatte give en lille Haandsrækning.

Kreaturkommissionær Bede: Jeg skal nu gaa over til Forslaget om et Navn til vor Forening. Hvad mener De om «Lyren» mine Herrer?

Bislev slog paa «Harpen», der imidlertid ikke vandt Forsamlingens Anklang. Rejersen spurgte, hvad d'Hrr. syntes om «Skrallen»? Bede fandt, at Hr. Rejersen anslog en Tone, der ikke var ganske ren og stemmende med Sagens Alvor. Rejersen syntes, at det ikke var noget at blive gal i Skrallen over. Durbasse antog, at Hr. Rejersen vist troede, at Indbyderne havde trommet Forsamlingen sammen, for at han kunde spille dem paa Næsen efter sine Unoder, men saa vilde Harmonien gaa fløjten. Sagen var alvorlig, Barnet skulde have et Navn. Han foreslog «Apollo», for han havde en Apollo hjemme paa sin Kakkelovn med en Lyre i Haanden, som var slaaet af, men havde sat der, og Kapellanen havde selv sagt, at Apollo havde været en musikalsk Gud. — Fuglesang mente, at «Orpheus» var et godt Navn, for det var en, der en Gang havde kunnet synge og spille saa godt, at Dyrene sang med, og hvis Foreningens Sang kunde gjøre saadan et Indtryk, var der opnaaet et Resultat. Fistel fandt dog, at der nu var snakket saa længe om det Navn, at «Brage» vilde være det mest passende Navn. Dette vedtoges med bragende Bifald, og Foreningen blev da døbt «Brage». 14 nye Medlemmer stod Faddere til Barnet. Til Bestyrelse blev de 7 Indbydere valgte med Hr. Bede som Formand og Hr. Fuglesang som Sekretær. Derpaa samledes man om Bordene.

En mageløs Opdagelse.

For nogen Tid siden drog de tre Herrer Holstein Ledreborg, Høgsbro og Harald Holm ud paa en Rejse for at opdage, hvad Venstrebønderne kunde ville, at de skulde gjøre, naar Rigsdagen kom sammen. De holdt Møder i det ganske Land ved Nat og ved Dag, men de opdagede intet.

Derimod forlyder det nu trindtom fra, at Bønderne overalt opdagede de tre Herrer.

Hermed følger et illustreret Annonce-Tillæg.

Den forvandlede Konge.

Han, der har aldrig Luske-Peter vaaren,
Men altid stod saa støt som — Rundetaarn
Paa Venstres Manifest som Folkekaaren,

Maa — saadan vexler Tiderne — dog taale,
At Venstres Spytte-Gjøge tør ham »aale«
Og med hans eget Maal ham *ohne weiter* maale.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn. Gl. Strand Nr, 50.

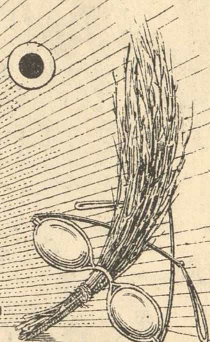
Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af Angelo Haase, udgivet af og trykt hos C. Simonsen i Kjøbenhavn.

Nr. 52. Torsdagen den 29. December. 1887.

PUNCH.

Jule-Bal-Konversation.

— Spiller Frk. Dons ikke med i »en Kone, der springer ud af Vinduet«?
— Nej, mit Lam! Fordi hun træder op i »*Carmen*«, behøver hun ikke at springe ud af Vinduet.

Alvorsmænd paa Sligt.

Nu er her stille; det har os forladt,
Tinget, vor gamle Ufreds-Stifter;
Og, mens det ta'er paa Julegrøden fat,
Vil vi synge et Kvad om dets Bedrifter,
Da det gav «Provisoriet» Klin
Forleden; — men «lad vær og grin!»

Midt i Oktober lød Parolen saa:
«Af «Provisoriet» vi skrapt bør ta'e vos;
Thi hvis vi la'er det ned i Udvalg gaa,
Er vi vis paa, saa griner Højre a' vos!
Klinke vi vil som Postelin
Utysket; — men lad vær og grin!»

Saa slog de Provisoriet ihjel,
Uden at de fortrak den mindste Mine;
Men det var slemt nok, at alligevel
Lod ej Højrerakket være med at grine;
Thi med Diæt-Tab endte hin
Beslutning; — aa, «lad vær' og grin!»

Og af den velbevidste Folkemagt
Experimentet skulde gjenta'es atter.
— Nu gik det paa med klædelig Foragt
For det fæle, krakilske Højres Latter.
Gjemt i et Udvalgs tætte Skrin
Blev Loven; — aa, «lad vær' og grin!»

— «Folket» er vistnok i sin gode Ret
Til at erindre Førerne lidt spydigt
Om deres Løfte: «Provisoriet
Bør forkastes aldeles utvetydigt!»
Den Politik er lidt for fin,
De fører; — men, «lad vær' og grin!»

Mest vi beklage dem, der har «loyalt»
Fulgt, hvad det brave Flertal dekretered',
Selv om de vidste, det var bindegalt,
Hvad det velvise Tal fik proponeret.
Frugten af deres Disciplin
Blev Fiasko; — men «lad vær og grin!»

Godkjendt er Provisoriet saagar. —
Saadan kan Tiderne sig helt forvandle!
Dybt sukker Vælgerfolket: Det man har
For sin Villighed til at forhandle!
Den Sag og saa en Lov om Svin
Blev fremmet! — Ak, «lad vær' og grin!»

Politiske Kandstøberier.

Frit efter Collegium Politicum.

Høgsbro. Velkommen allesammen, I gode Mænd. Hvor var det, vi slap sidst.

Harald Holm. Det var vist om Vælgerfolkets Interesse!

Holstein Ledreborg. Det er sandt; nu erindrer jeg det. Det vil altsammen give sig paa næste Rigsdag. De gode Ministre veed ikke, hvorudi Vælgerfolkets Interesse bestaar. Har man nogen Sinde hørt en folkekaaren Rigsdag uden Parlamentarisme, eller i det ringeste uden Selv-Styre? Der er jo dog Venstremænd nok baade i Herthadalen og paa Møen. Havde vi bare dem i Kancelliet, saa lod Estrup nok være med at udstede Provisorier, og vi kunde gaa lige til Fadet. Men hvem tænker paa saadant?

Eedvard Brandes. Nej aldrig nogen Moers Sjæl. Vore Forfædre har været langt klogere. Det kommer an paa Taktiken. I gamle Dage forsvarede vi os ikke alene berømmelig mod alle vore Naboer i Læderstræde, men tog endogsaa store Stykker af Strandvejen, og beleyrede Taarbæk baade til Lands og til Vands.

Berg. Hør nu, got Folk! Vi taler saa meget om evropæiske Materier. Lad os tale noget om danske Sager. Jeg har tit tænkt paa, hvoraf det kommer, at vi ikke har noget ordentlig Jernbanevæsen her udi Landet. Hvorfor vil Regeringen ikke tage sig af mine 38 Sidebaner?

Tauber: Jeg er ganske ikke for det Forslag. Thi ved slige Baner bringes mangen brav Vælger til at reyse, af hvem jeg paa Valgdagen nok kand have en Handsrekning nødig. Nej, maa jeg saa bede om en ny Toldlov, helst en foruden Afgivter; thi jo mindre Told der tages af Drikke-Vahrer, desto mere bliver der for os at faa for vore smaa Diæter. Dog det sidste er ikke mest Aarsag, at jeg raader til dette Forslag, men Statens Tarv og Fremgang driver mig til at anbefale saadant.

Fred. Bajer. Ja, det er godt nok, Messieurs. men lad os nu hellere snakke om Qvindesagen.

Eedvard Brandes. Det er sandt, jeg har tænkt at gjøre et Forslag herom. Det bestaar af faa Artikler. 1 Vilde jeg, at Ægteskabskontrakt ikke skulde vare æwig, men gjøres paa visse Aar, saa at naar Manden var ikke fornøjet med sin Kone, kunde han slutte nye Kontrakt med en anden, han skulde blot være forbunden at sige hende op et Fjerding-Aar før Fardag.

Af Luskepeter Lyvs Ordsprog.

»Renhedskravet er dog en velsignet Ting«, sagde Secher, han vendte det laadne ud lille Juleaften.

* * *

»Lige mødes gjerne«, sagde Bentheim til Kulsvieren.

* * *

»Jeg er lige glad,« sagde Winblad, han sad og græd.

* * *

»Hvad synes Arbejderne om, at jeg kommet til Hægter?« sagde Skrædder Holm; han havde glemt at sy Knaphuller.

* * *

»Sér I, jeg ager!« sagde Morten Pontoppidan; de trak af med ham til Kachotten.

* * *

Da *Politiken* blev gammel, blev Peter Nansen gudfrygtig.

Efter en borgerlig Liniebegravelse.

Ved »Gravøllet«.

— Nej min gode Ove, du skulde ikke have stukket i Søen med »Piraten«. Hvad har du nu for det? Den begyndte som Pirat, blev ved med at flyde paa Lasten og har nu endt sine Dage som en plimsolsk Ligkiste. Synes du maaske, at Skrogets »Vandgang« sér synderlig godt ud?

— Ja, Tak skal du have; men naar Ungdommens sidste Haab, »Onkel«, slaar Haanden af En, hvordan skulde man saa indfri Løftet om, at Ens Modstandere skulde falde paa Knæ for os?

— Nej, saa kommer man nok selv paa Knæerne, hvad lille Ove?

Berg. Nej, lad os hellere tale om andre Sager. Jeg tænkte paa i Nat, da jeg ikke kunde sove, fordi jeg savnede min Tronseng, hvorledes Regeringen bedst kunde indrettes og en fuldkommen Frihed indføres. Jeg tænkte, at man vexelvis skulde tage Ministrene nu af een Profession, nu af en anden; som for Exempel, naar en Skole-Mester blev Minister, saae han paa Skole-Mestrenes Interesse, en Skrædder paa Skræddernes Interesse, og ingen skulde være Minister længer end en Maaned, paa det at intet Laug skulde florere mere end et andet. Naar Regeringen blev saaledes indrettet, kunde vi kaldes et ret frit Folk.

Hørup. Dette Forslag er godt nok; men hvorfra faa vi de fornødne Kræfter? Chresten Berg er god nok, thi han er en brav, halvstuderet Mand; men, naar han nu er Bækkenberg, hvor faa vi saa et andet Enhedsmærke fra?

Berg. Hør, Bentheim, du est endnu en ung Mand. Vedst du ikke, at enhver Seminarist bærer en Taburette under sin Tournyre.

J. K. Lauridsen. Men nok om de Materier. Vi have endnu ikke læst Organet for den højeste Oplysning. Vil I høre de sidste Nyheder?

Tutti. Ja, vist.

Lauridsen. Man skriver fra Hovet-Leyren ved Spreen, at der ventes nogle af Viggo Bjørnbaks Brødre med melonfarvede Hatte paa for at myre Kejseren af Rusland, hvis han skulde komme der forbi.

Pingel. Ey, det har man skrevet saa tidt; det minder mig om Politikens Tronprætendenter. Spring over Spreen, og lad os høre, hvad de skriver fra Paris.

Lauridsen. Fra Paris skrives, at Præsidenten har trukket sig tilbage fra sin Stilling, idet han skjændte paa Deputeretkammeret, fordi det havde boycottet ham.

Jens Busk. Ach, vi er om en Hals. Jeg vil ikke give en fem og tyve Øre for Republiquen udi Frankrig.

Bajer. Jeg holder dog fore, at Præsidenten gjorde vel herudi. Hvorfor skulde han vel bære sig ad som Sværdrup udi Norrige?

Høgsbro. Johan Sverdrup leve!

Eedvard. Ned med ham!

(De komme i sterk Skienderi og taler i Munden paa hinanden. Holstein Ledreborg begierer Afslutning, som endeligen vedtages.)

Nytaars-Bazar!

Hele Verden gaar rundt og sparer,
Smalhans har nok holdt Jul i Aar,
Alle kjøber kun Godtkjøbsvarer,
Hvor en Krone for ti forslaar.
Li'esom andre Handlende har
Punch nu paatænkt en stor Bazar,
Hvor Folk kan se sig gratis omkring,
Og hvor man faar Tilgift for ingen Ting.

Vær nu blot ikke altfor kritisk,
Kom og kjøb dig en Bagatel,
Thi Bazaren er kun politisk,
Og følgelig er den aktuel.
Alt, hvad Ingen nu ta'er sig nær,
Gamle Floskler og gamle Klæ'er,
Kan faas kontant under Indkjøbspris
I »Rigsdagsmændenes Paradis«:

Her er et vissent Enhedsmærke
— Fordum stod han for højt i Pris, —
Lidt molesteret af sin Bersærke-
Gang i Hr. Korsgaards ny Avis.
Mange ta'er ham endnu for god,
Skjønt det Hele, han efterlod,
Er tvende Uhre, tre Sylteglas,
En brugt Paraply — og et Rejsepas.

Her er en Riffel, som beskjærme
Skulde de fagre Venstreliv,
Her er en Kniv fra et Præste-Ærme,
Der knap kan bruges til Opsprætterkniv.
Her er en Blære, stor, men tom,
Den vil De sikkert synes om,
Den har været fyldt — men faas for en Slik
— Med Grevens »Forhandlings«-Politik.

Her er de Vers, som Otto rimer,
Og som aldrig kan bruges mer;
Her ligger Bentheims brugte »Strimer«
Mellem hans velbekjendte »Bleer«;
Her er Hr. Pingels Patent-Logik;
Her er den Mulkt, som Staten fik,
Da Viggo højt fra den grønne Gren
Man tog ved hans falske Nøgle-Ben.

Kort sagt: Hver en forglemt Fadæse
Sælger vi ud i halvbrugt Stand,
Lige til den moralske Næse,
Bønderne gav Hr. Pontoppidan.
Men selv om min Læser er led og kjed
Af al den forlorne Herlighed,
Saa kjøber nok Georg det Hele, — thi
Forbrugte Sager er hans Mani!

Halvaars-Examen.

— Ja, min søde Ven, Du kunde jo Floderne i Tyskland meget godt; men hvorfor nævnede Du ikke Rhinen med?

— Nej, den troede jeg, Præsten kjendte.

Man siger saa meget.

— Men ær'et nu sann, som di sejer, te æ Pastor osse ka man' Aander?
— Ja vel er det, Mads Røgter; men de kommer skam inte!

Liberal Afskedshymne.

Mel.: Nytaarsnat 1869.

Ingen Ting evig
Varer, det ve' vi.
Syvogfirs sit Tøj saagar
Ta'er.
Langt har dog Aaret
Immervæk vaaret,
Og for os fra først til sidst
Trist.
I de første Dage
Vi med Suk og Klage
Afsked maatte tage
Med KRISTOFFER HAGE.
HØRDUM for Kapitalen bed
I Græsset og gik paa Halen ned,
TRIER, trods sin Veltalenhed,
Med NYHOLM faldt næsegrus af
Piedestalen ned.

Aaret var neder-
saxisk for WEDER-
KINCK, hvis Hat man ikke mer
Ser;
Og for ST. CHRESTEN
Blev den, skam, trist, den
Dag, han sa'e til Formandsplads
Pas.
Trods hans Dannevirke
I hans Barm, og Birke-
riset, man ham kværke
Lod som Enhedsmærke.
— Slinger var der paa Banerne,
Splid i Venstreorganerne,
«Ny Reformer» i Fanerne,
Men den fuldstændigste Visnepoli-
tik i — Taalepahnerne.

Aaret har, Drollen
Splitt' mig, gjort Olden-
borrerne og — OLDENBURG
Sorg,
Og har ustraffet
Rigelig skaffet
Bondens Svin og Kjønsmoral
Kval.

— Skjønt som Lyset Møllet
«Greven» os fortrylled',
Snydt blev han og Følget
Paa Fredsberg for Øllet,
Da ved Grundlovsbataillerne
Vi til Grin for Karnaillerne,
Fik kun Vandhæld i Ballierne
Og drak, reverenter talt af dem til
Grundlovsmedaillerne.

Ogsaa i Kjøge
Maatte vi døje
Vandhæld og kom «store Slem»
Hjem,
Skjønt der blev hørt paa,
At vi fik tørt paa
I de «lukte Møders» Støj;
Føj!
Fælt har «Broderhadet»
Sig til Syne ladet
Og med «*Aftenbladet*»
Sammenholdet skadet;
Saa med ret mange saadan Aar
Vi kun Skaden og Spotten faar;
Thi paa Lur Bogødrotten staar
Og reverenter talt, paa Døren
Rumlepotten slaar.

Ved det sidste Glas i Aaret.

Det var Nytaars-Aften.

Stemningen i Madam Nikolaisens Beværtning var ualmindelig løftet. Bulen var fuld af Folk, og Folkene var fulde af Buler. Droskekuske, Bybude, ledige Herrer fra Gasværkshavnen og Flæskesjovere, der af hygieiniske Hensyn var uden Emploi indtil videre, sad i sluttede Lag omkring Bordene eller laa i Lagvis under Bordene.

Madam Nikolaisen stod netop i ensom Gruppe med en Blikkenslager i den ene Haand og en Plattenslager i den anden. Ved en blid Forening af moderlig Omhu og ufrivillige Skaller søgte hun at banke Rusen ud af deres Hjerne-Interiører, da Digteren Runkelrod traadte ind ad Døren. Ingen gjorde Mine til at rejse sig, og han fandt derfor gunstig Lejlighed til at forebygge en Masserejsning ved skyndsomst at vinke med Haanden.

»Bliv siddende, mine Herrer; jeg gi'er en Omgang. Hvad siger ikke salig Knigge? Det er en god Omgang, der styrker Sæderne. Naar Madamen har banket et Øje ud paa Blikkenslageren og en Krone ud af Plattenslageren, vil hun med uskrømtet Velvilje anerkjende Grundprincipet i den geografiske Videnskab: Alle Veje føre til Rom-Toddy.

Naa, — Skaal! Vi drikker paa mit nye Stykke. Hvor det skal opføres? Sludder! Hvem skulde jeg give det til? Paa »Nationalscenen« stønner det lavere Folk under Enevældens Yndlingsregimente. Paa »Folketheatret« har Severin faaet indført Dogernes Republik. Paa »Dagmartheatret« er der indskrænket Monarki. Paa »Kasino« er der Anarki, og paa Nørrebro nyder Mikado Ferdinand Livets Goder i sit lille Lippe-Detmoldske Fyrstendømme!

Men jeg er moderat Republikaner, derfor beholder jeg mit Stykke for mig selv. Digter Runkelrod er gaaet i Hundene, saa kan hans Stykke gjøre det Samme.

Hva' beha'er? Om det vilde betale sig? Alt betaler sig, naar det kniber, som Abrahams sagde, da han overtog Coupon's Rolle i »Faldgruben«!

Det er ellers et nationalt Stykke, hvori man hverken øder Penge til Ødman eller forskriver Parisertoiletter fra Donse-Fabrikker. Jeg har bare skrevet Slutningstableauet; Resten maa Skuespillerne selv lave. For jeg har begribeligvis tænkt mig, at Olaf skulde spille Hovedrollen.

Scenen forestiller Nytaarsaften. Det gamle Aar vil forhandle, men bliver lige godt hjemsendt. Tilhøjre ser man en provisorisk Brolægning med en Minister paa. Saa kommer lige i det Samme en Greve kilende ind fra Venstre og kyler ham en Snebolt i Nakken. — Nej, Gu' gjør det ikke ondt; for begribeligvis smelter Sneen, og det Hele bliver til Vand.

I Baggrunden ser man Bjørnson skøjte omkring med Handske paa og puffe Folk i Sæderne. I kan tro, han er ikke billig! »Morgenbladet« gi'er en Scene af »Gale Otto«, som »Alverden« ikke bryder sig en Smule om at se paa, og Strindberg gaar i Hunderupperne af Ærgrelse.

Og midt i det Altsammen tridser de smaa Luskepetere omkring og slaar Rumlepotter paa Døren hos »Vore Venner«, hvor Korsgaard sidder og gi'er »Viceværten«.

Saa kommer pludselig det nye Aar ind i en apotheosende, bengalsk Flamme og faar hele Grejen til at rende den 2den April!

Saa De Røgen? — det er Moralen. Og lad os faa en ny Taar at drikke Nytaar paa!« — —

Da Klokken slog Tolv blev Digter Runkelrod heldt ud, og det nye Aar blev halet ind. Lad os haabe, at han i Slutningen af 1888 maa kunne skrive en Epilog, hvori de danske Røgfordrivere spiller første Violin ved Klaps-Finalen paa den »evropæiske« Koncert.

Plukfisk.

Om Sommeren kjender *Punch* ingen behageligere Lekture end at studere de forskjellige Boulevard-Blades Beretninger om, hvor de mange Kunstnere, Skuespillere og Musikere opholder sig, og hvad de tager sig for. Det har stedse havt den største Interesse for os at vide, om det er i Humlebæk eller paa Snekkersten, at Skuespiller den og den gaar i Vandet; det har altid moret os at erfare, at Figurmaler Hagen den og den Dag kom til Skagen; og vi har glædet os, naar vi gjennem Bladene kunde følge den unge Kunstner X. paa hans Klaviatur gjennem Jylland. Med Sorg har vi hvert Aar set, at lignende Oplysninger aldeles hørte op med Vinterens Komme. Det har været os en Pine, naar en eller anden Bekjendt spurgte, hvor den eller den Kunstner var henne, at maatte svare: »Det véd vi s'gu ikke!« Vi har stedse derved havt Følelsen af, at vi ikke var rigtig mèd paa den. Da vi derfor for nylig fik en lignende Forespørgsel, faldt det os ind, at det ikke var ret, at Publikum skulde savne disse værdifulde Underretninger hele Vinteren igjennem, og vi satte os derfor i Bevægelse for at skaffe Oplysninger om, hvor og hvorledes en Del af vore mere eller mindre bekjendte Kunstnere har tilbragt Julen.

* * *

Marinemaler Svend Petersen tilbragte Juleaftenen Ved Stranden i Fiskerhus Nr. 6, hvor han gjorde Studier af de vaade Veje i en stiv Storm.

* * *

Dyrmaler Peter Svendsen opholdt sig i Juledagene henholdsvis paa Kvægtorvet og i Dyrkjøb og har især anvendt sine Besøg der til frie Studier af stegte Gæs.

* * *

Frugtmaler Hansen har studeret Julen i Rhabarberkvarteret og navnlig lagt sig efter Æbler og Svesker.

* * *

Landskabsmaler Jansen ankom Dagene før Jul til Højbroplads, hvor han har fuldført et større Billede, hvis Motiv er fritstaaende Juletræ, sølet Vinterdag.

* * *

Arkitekturmaler Fransen har aflagt Besøg paa Ruten og gjort Udkast til et omfangsrigt kjøbenhavnsk Prospekt, forestillende fyldte og tomme Kræmmerhuse.

* * *

Blomstermaler Nansen har været Ernst Bojesens Gjæst i Nygade for at studere det dérværende yppige Julerosenflor, saavel de helt udviklede Juleroser paa Nordens udgaaede Stamme som Børneroserne med den dem egne Krohne.

* * *

Keramikkunstneren Bansen har for Hr. Arkitekt Erik Schiødte modelleret en højst original Potte, som efter Bestemmelsen skal slaas paa Kunstkritikeren Karl Madsens Dør Nytaarsaften.

* * *

Første Juledag var der Musik i Atelieret hos P. S. Krøyer for den sædvanlige Kunstnerkreds, medens Otto Haslund anden Juledag havde Koncert for alle sine Børn.

* * *

En af vore mere bekjendte yngre Komponister har lagt sig ud ved Trianglen for der i Fred at kunne fuldende en for Hr. Yankos nye Klaviatur komponeret Yanko-dudle.

* * *

Medens Kammerherre Fallesen har gjort en kort Udflugt til Wien og Berlin for at gjøre sig bekjendt med en ny, kostbar Slags elektrisk Lysekrohne, har Frk. Dons tilbragt Ferien her i Kjøbenhavn. Vel havde Flensborg forsøgt at bevæge den yndede Kunstnerinde til at aabne Kalenderaaret som »*Regimentets Datter*«, men da Vedkommende blot havde glemt at spørge hende selv derom, blev den smukke Geschæft forpurret.

Optrin af Nordens Kæmpeliv.

En Kæmpevise.

St. Georg boer ude i Integade
Alt med sine Brødre baade,
Och huer aff dem er med platte Fødder
Och Næser fast got beslaaede.
Men Stridden thend stander for, huadt her duger i Norden.

Aff onge Mennisker XV
The haffuer i thereses Sold.
Then ældste hedder Hr. Bentheim,
En „Straamand" saa kieck och bold.

Saa ginge the frem for St. Georg at staa
Saa mange skønn Kemper-krop,
Som Tron-Prætendenter the raged
Blant roed-løse Planter opp.

„Nu haffuer jeg fechted Ojropa igenem,
Och vundet stor Heder och Priis;
Lad os nu fælde the „danske,
Ther raader offuer Sechers Avis!"

Thet vor sig Vigge v. Bentheim,
Hans Aasiun bleff svart aff Vrede:
„Kaninerne vdi then Elmgaard
Et Birtingsbad vi bereede!"

— Thy droge the opp mod Larsens Plads,
Att slvkke thet Arneblus
Hos Hostrup, Elmgaard och Secher
Och liden Borchsenius.

Men thet var thend giæffue Secher,
Hand var ej forknytt for das:
„Paa „Rotterne" fra St. Georgs Butik,
Jeg tenker, vi nok faar Has".

The sloges i Dage, the sloges i III
Alt under the Venstre-Blade.
Thet vaar saa ynkelig et Samarbeyde;
The sloge hinanden flade.

Kaninerne ginge til Rotterne,
Och Rotterne skiendte och brendte
Huer Protokol, och paa Ilden man flvr
Thend høyeste Opliusning kiendte.

Men ther theris Striid til Ende kom,
Bleff ther stor Sorrig och Klage;
Thij af Kaniner og Rotter vare
Kun Halerne bleffuen tilbage.

Skued thet oppliuste Velgerfolck
Meth Kummer paa Valens Tillie:
„Hvi skulde dog thett Blodbad ske?
The var dog af samme Familie.

The vare jo Gnavere baade,
Og Morgengnavet især;
Men paa theris Odelæggelse
The haffuer kun gnavet her.

Aff Gnavspillet satte de selffuersig ud
I Folckets Trængsel och Quide.
Narren gaar och tar mer end een
Med sig, faar vi nok at vide."

Mæled' dog Punch et Skiemptens Ord
At husvale Folkevillien:
„Ja haffuer the ædt hinanden op,
Saa bliffuer the dog i Familien!"
Thy Stridden thend stander for, huad ther duger i Norden!

Hermed følger et **illustreret Annonce-Tillæg.**

Es ist die alte Geschichte.

Jeronimus: Men hvad Artigt har Børnene lært, Skolemester? Forgangen Aar vidste de saa mange artige Sprikworter, kan de ogsaa nogen i Aar?

Julestuen, 12. Scene.

udgaar hver Torsdag. Pris 2 Kroner Kvartalet. (Enkelte Nummere 18 Øre.) Abonnement modtages paa alle kongl. Postkontorer og Brevsamlingssteder, samt paa Bladets Kontor, Kjøbenhavn, **Gl. Strand Nr, 50.**

Mapper og Pragtbind til Bladet: 2 Kr.

Redigeret af **Angelo Haase**, udgivet af og trykt hos **C. Simonsen** i Kjøbenhavn.

Skuespiller-Markedet.

Motto: »Gesundheit! — god Appetit! — Vor Herre give os et godt Mikkels Marked!«
Holger Drachmann: »*Der var en Gang* —«, femte Billed.

I Koncertpalæet har THALIA Marked,
Der bliver puffet, der bliver sparket;

Fra hvert Telt skjønne Kunstnerinder vinker,
Ja selv Herrerne er ingen Zincker.

Sikket Eventyr! — Naar en Billet Du ta'er en Gang,
Skal Du se, det er næsten som »Der var en Gang —!«

Væddeløb med Forhindringer, der kan klodse.

Naar saadant et Ridt med Forhindring man laver, Hver Sportsmand beundrende falder i Staver.

Uden Masker

Naar Monsieur pynter sig med Hestesko over hele sin Person, fra Halstørklædenaalen til Paraplyhaandtaget, er det kun et Skilt, han hænger ud, for hvad han rummer fra Hjærneskal til Fodsaal.

Rich. Kaufmann's „Paris under Masken“
pag 7

Pariserne superer meget lidt nu til Dags; de gjør det, naar de er absolut nødt dertil, efter et Operabal og lignende Festiviteter, men de gjør det, yderlig blaserede ved den Fornøjelse, som maa gives de smaa Damer, de har fanget under Masken.

pag 27.

— selv hendes Kurtisør ex officio kan drive Flirteringen med mindre Anstrengelse.

pag 32.

Fisk har man aldrig set, at der er bleven fanget, men Hjærter saa meget desto tiere. O hvor man morer sig!

pag. 38

Highlifets unge Guder i Flonelsveston og kulørte Trikottrøjer med deres Navnechifre og Vaaben broderet paa Brystet og fortryllende Nymfer i blaa Jerseyer og hvide Flonelskjoler, med Kinderne blussende under Tempeltjenestens Anstrengelser —

pag 37.

Er Midlerne smaa, nøjes man med en almindelig Droske, der altid har det Fortrin i Mørket, at dens Nummer ikke kan ses og følgelig ikke kaste Skygge over ens fashionable Renommé —

pag 42-43.

№ 117